

УЧИТЕЛЪТЪ БЕНИСА ДУНО

АБСОЛЮТНА СПРАВЕДЛИВОСТЪ

ОБЩ ОКУЛТЕН КЛАС

УЧИТЕЛЪТЪ БЕИНСА ДУНО
АБСОЛЮТНА СПРАВЕДЛИВОСТЪ

УЧИТЕЛЪТЪ БЕИНСА ДУНО

**АБСОЛЮТНА
СПРАВЕДЛИВОСТЪ**

Общъ Окултенъ Класъ
IV година
15.10.1924г. - 12.08.1925г.

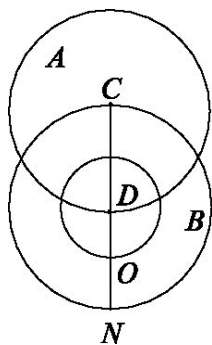
АБСОЛЮТНА СПРАВЕДЛИВОСТЪ

Размишление

Да се изпъе „Духът Божий“.

Прѣдставете си, че имате центъръ С на даденъ кръгъ А, който проявява своя дѣятелностъ.

Да допуснемъ, че дѣятелността на кръга А се опрѣделя отъ неговия радиусъ СД. Мислите ли, че енергията, която се проявява въ този кръгъ е равномерна навсѣкждѣ? Не. Енергията, която дѣйствува въ всичкитѣ радиуси, не е равномерна. Центърътъ, това е възможности на безграничното, на непроявеното.

Слѣдователно, нѣкои отъ тѣзи радиуси иматъ приливъ, нѣкои - отливъ. Тази окръжностъ е проявената, не е сжщинската окръжностъ, тя е само нейна проекция. Онѣзи радиуси, които сж съ отрицателна енергия, се повръщатъ въ сжщия кръгъ, въ центъра С, а ония които сж съ положителна енергия, образуватъ нови кръгове. Такъвъ е напиримѣръ кръгътъ В съ центъра Д. Какъ се е образувалъ този кръгъ? Този кръгъ се е образувалъ, като си прѣдставите, че половината на радиуса СД не може да се върне назадъ и образува другъ кръгъ съ радиусъ ДО, равенъ на половината отъ радиуса СД, а отъ тамъ продължава до точка N. Слѣдователно, всѣки активенъ радиусъ, всѣки радиусъ съ приливъ, който излиза отъ центъра С е два пжти по-голѣмъ отъ всѣки радиусъ съ отливъ, който излиза отъ сжщия центъръ С. Енергията на СД се връща пакъ въ сжщия кръгъ, а CN е два пжти по-голѣмъ отколкото СД, като диаметъръ въ окръжността В. Какъвъ изводъ можете да извадите отъ това положение? Ако центърътъ С въ кръга прѣдставлява едно разумно сжщество, което при нормални

условия, развива известна енергия и образува дадения кръгъ А, то друго разумно същество, надарено съ още по-добри условия, има двойна дѣятелностъ.

Слѣдователно, въ живата геометрия всѣки може да продължи своя радиусъ, да го направи равенъ на диаметъра въ кръга на своята дѣятелностъ. Това зависи отъ активността на човѣшкия животъ, радиусътъ е резултатъ отъ човѣшката дѣятелностъ. И тогава ние казваме, че се е образувалъ радиусъ или права линия въ окръжността. Какво прѣдставлява правата линия сама по себе си, споредъ съврѣмнената геометрия? - Правата линия е най-късото разстояние между двѣ точки. Живата геометрия пъкъ опрѣдѣля правата линия като съвокупностъ отъ възможности, въ които може да се прояви всѣка точка. Значи, точката въ всички свои възможности образува правата линия, т. е. правата линия включва въ себе си всички дарби на точката.

Добрѣ, какво прѣдставлява тогава плоскостъта въ съврѣмнената геометрия? - Плоскостъта е пътятъ, който се образува отъ движенията на правата линия въ една посока. Въ живата геометрия плоскостъта прѣдставлява съвокупностъ отъ всичкитѣ възможности на правата линия. Правата линия не може да се прояви безъ плоскостъта. Най-послѣ идваме до третия въпросъ. Що е кубътъ, споредъ съврѣмнената геометрия? - Кубътъ прѣдставлява пътятъ, който изминава една плоскостъ въ своето движение. Въ живата геометрия кубътъ прѣдставлява съвокупностъ отъ възможноститѣ на плоскостъта. Значи, възможноститѣ на плоскостъта сж включени въ куба.

Слѣдователно, ако си точка, ако излизашъ отъ нѣкой центъръ, трѣбва да разбирашъ законитѣ на правата линия. Мнозина говорятъ за правата линия, но кои отъ васъ разбиратъ законитѣ на правата линия? Кой е великиятъ законъ на правата линия? Какво означава това, че най-късото разстояние между двѣ точки е правата линия? Това означава да направишъ една работа съ най-малко разноси, т. е. да похарчишъ най-малко енергия. То значи, отъ Божествената енергия, която ти е дадена въ известень случай споредъ закона на правата линия, ти трѣбва да изразходвашъ минималната частъ. И тъй, правата линия е

законъ, който опрѣдѣля начина за изразходване най-малката енергия при извършване на дадена работа. Тази енергия ще се изразходва само въ една посока. Затова, когато човѣкъ иска да създаде въ себе си нѣщо Божествено, нѣщо идеално, той трѣбва да се движи само по права линия. Тогава ние се изразяваме така: проявлението на правата линия е проявление на Божествения свѣтъ. Проявлението на плоскостта е проявление на ангелския свѣтъ, а проявлението на куба е проявление на човѣшкия свѣтъ. Правата линия не обхваща никаква широчина и височина въ пространството, тя има само дължина, само едно измѣрение, при това нейната дължина е фиктивна. Всѣка математическа точка пъкъ не заема никаква частъ отъ пространството, значи нѣма никакво измѣрение. Само когато точката се движи, образува правата линия. Правата линия, като се движи, образува плоскостта. Плоскостта, като се движи, образува куба.

Слѣдователно, точката може да се разшири, тя сама по себе си има стойностъ, защото като се подвижи, образува правата линия. И правата линия има стойностъ въ себе си, защото като се подвижи, образува плоскостта. Плоскостта като се подвижи, образува куба. Кубътъ като се подвижи, образува тесеракта. Значи, той съдържа възможноститѣ на тесеракта. Ето защо, всѣка точка съдържа много възможности. Тя образува правата линия - води къмъ Божествения животъ. Правата линия образува плоскостта - води къмъ ангелския животъ.

Стремите ли се къмъ ангелския, къмъ Божествения животъ, излишни работи не ви сж потрѣбни. За васъ е нужно разширение на идеитѣ, безъ никаква материална тежестъ. Нѣкой отъ васъ искатъ да бждатъ чисти като ангелитѣ. Можете да бждете чисти като ангелитѣ, но трѣбва да знаете, че ангелитѣ нѣматъ никаква материална тежестъ. На каквито възни и да теглите единъ ангелъ, ще видите, че той нѣма никаква тежестъ. Ангелътъ нѣма никакви материални желания, при това разбира желанията. Ангелътъ нѣма никаква физическа сила, а при това разбира силата. Въ даденъ случай, той може да прояви сила, но самъ по себе си не се нуждае отъ тази сила. Силата не е обектъ

за него, той не я желае, тя е случайно проявление въ него. Едно отъ качества на ангелитѣ е тѣхната чистота. Чистота може да съществува само въ една напълно прозрачна плоскостъ. Понеже ангелитѣ сж нематериални същества, въ тѣхъ има само едно желание - да служатъ на Бога, да придобиятъ вѣчния животъ. Вие искате да бъдете като ангелитѣ, а сте пълни съ желания, и то какви ли не желания!

Азъ бихъ желалъ да ми опрѣдѣлите значението на думата „желание“. Да желаешъ значи да искашъ нѣщо. Въпросътъ е, защо искашъ това нѣщо? Не разглеждайте въпроса отъ човѣшко становище. Азъ оставямъ човѣка и неговия животъ настрана, когато разглеждамъ въпроси отъ по-висшъ характеръ. Азъ не разсѣждавамъ по човѣшки, но разсѣждавамъ по пѣтя на отвлѣчената, живата геометрия. Тя нѣма нищо общо съ вашия личенъ, човѣшки животъ. Вашиятъ животъ прѣдставлява единъ голѣмъ борчъ, единъ голѣмъ дългъ отъ множество милиони левове, които ви прѣдстои да плащате. Вие сте играли на борсата, но никакви пари не сте давали, и затова сте заборчлѣли тѣй много. Вашиятъ животъ мяза на живота на нѣкой човѣкъ, който сънува, че сж го направили царъ, съ много войска и той заповѣдва надѣсно-налѣво, но като се събуди сутринъта, вижда, че е пакъ обикновенъ човѣкъ, въ своята малка, скромна колиба. Като се събуди сутринъта, казва: „Снощи бѣхъ царъ, но сега съмъ си пакъ обикновенъ човѣкъ.“ Тия борчове, дълговетѣ, това сж излишнитѣ работи, за които ние разсѣждаваме на земята, и за които мечтаемъ. Тѣ нѣматъ нищо общо съ Божественото. Направилъ си кжща, заборчлѣшъ, казвашъ: Господи, не виждашъ ли колко задлъжнѣхъ? Господъ казва: „Събудете това спяще дѣте, покажете му, че има по-важни работи, съ които трѣбва да се занимава.“ Сега азъ говоря за онѣзи Божествени дѣца, които трѣбва да се събудятъ вече. Има обаче дѣца, които трѣбва да се забавляватъ. Дѣтетото, което е постъпило въ училище, трѣбва да се занимава съ уроцитѣ си, а дѣтетото, което не е постъпило въ училище, може още да се забавлява, има врѣме за него. Като говоря за Божественитѣ дѣца, азъ подразбирамъ онѣзи, въ които съзнанието се е пробудило. Ако единъ ангелъ

слѣзе при даденитѣ условия на земята, той ще нареди живота си красиво, той ще вземе толкова, колкото му трѣбва. Вие, понеже не разбирате законитѣ, стремите се къмъ много, заграбвате повече, отколкото ви трѣбва и съ това си създавате ненужни страдания. Тѣй щото, за да избегнете излишнитѣ страдания, непрѣменно трѣбва да изучавате законитѣ за продължаване своя радиусъ. Добродѣтелниятъ човѣкъ е човѣкътъ, който продължава своя радиусъ, своята активностъ.

Да допуснемъ сега, че имаме една личностъ, съ дѣтелностъ на своя животъ, равна на СД и друга личностъ, съ дѣтелностъ равна на СN. Отъ това именно се явява и различието между хората. Всички хора въ безграничното пространство не сж излѣзли прѣзъ единъ и сжщъ моментъ на битието. Въ единия случай дѣтелността на безграничното е била активна, а въ другия е била пасивна. Слѣдователно всѣки човѣкъ, който се е родилъ въ едно пасивно състояние на безграничното, коренно се различава отъ онзи който се е родилъ въ моментъ, когато безграничното е било въ активно състояние. Онѣзи, у които този радиусъ се продължава и излиза изъ сферата на своята дѣтелностъ, иматъ опасностъ, да правятъ повече погрѣшки, т. е. тѣ сж свободни да излизатъ отъ центъра С и да описватъ друга окръжностъ, съ радиусъ ДN. Тѣ се стремятъ да бждатъ тѣй голѣми, както първия центъръ. Прѣдставете си сега, че цѣлиятъ кръгъ А е покритъ съ такива центрове, които зависятъ отъ първото сжщество. Туй сжщество ще продължи радиуситѣ наполовина. Половината отъ тѣзи радиуси ще бждатъ продължени до точка О, а послѣ и до точка N, а половината ще бждатъ въ нормално състояние.

Този законъ сега дѣйствува и въ васъ. Нѣкой пжтъ нѣкои отъ вашитѣ желания сж два пжти удължени, а нѣкой пжтъ желанията ви сж нормални. Вие не може да намалите, или да скжсите радиуса на вашитѣ желания. Отъ излишната енергия у васъ, понѣкога се продължаватъ и нѣкои отъ вашитѣ чувства. Като разглеждамъ хората, виждамъ, че у всички хора не сж еднакво развити силовитѣ линии. У нѣкои хора е продължена повече дѣятелността на ума; въ други хора е продължена

повече дѣятелността на сърдечната линия.

Слѣдователно, съотношението между ума и сърцето не е еднакво.

Тогава, азъ опрѣдѣлямъ тази мисль по слѣдния начинъ: Духътъ, това е първото проявление на човѣка. Той е точката, въ която човѣкъ се явява. Душата, това сж възможноститѣ на духа, т. е. възможноститѣ на точката, посоката, въ която духътъ може да се прояви. Умътъ, това сж възможноститѣ на духа. Волята, това сж възможноститѣ на сърцето. Ето защо, когато дойдемъ до самовъзпитанието, трѣбва да знаемъ съотношенията между тия сили, понеже тѣ се различаватъ. У нѣкои хора духътъ е силенъ; у други душата е силна; у трети умътъ е силенъ; у четвърти сърцето е силно; у пети волята е силна. Ще обръщаме внимание, коя силова линия е най-удължена и ще работимъ съзнателно върху себе си. Нѣкой казва: „Азъ имамъ правилно сърце.“ - Хубаво, има ли между сърцето и ума ти правилно съотношение? И тогава, като се завърти този кръгъ веднѣжъ около центъра си, всички ония радиуси, които не сж продължени, въ второто проявление на кръга ще се продължатъ, ще станатъ положителни. Продълженитѣ пѣкъ ще се скжсятъ, ще станатъ нормални.

Слѣдователно, въ единъ животъ твоятъ умъ може да е много активенъ, да е съ продълженъ радиусъ, но въ второто идване на земята, сърцето ти ще трѣбва да продължи радиуса си. Вие трѣбва да знаете тия съотношения, за да спазвате законитѣ. При туй движение въ безграничното, за всѣки отъ васъ има опрѣдѣлени закони, на които трѣбва да се подчинява и върху тия закони се основава моралността. Ако радиусътъ на вашия умъ е продълженъ, вие трѣбва да събирате тази енергия за врѣмето, когато нѣма да имате толкова много енергия, т. е. за врѣмето, когато, при второто завъртане на кръга около остъта си, вашиятъ умъ дойде въ нормално състояние. Вие трѣбва да бъдете прѣдвидливи като Йосифа. Ако не съберете тази енергия, умътъ ви ще се поврѣди. Значи когато радиусътъ на ума е продълженъ, ще събирате енергията за врѣмето, когато ще бжде нормаленъ. Между ума и сърцето трѣбва да има

равновѣсие. Сега нѣкои отъ васъ изразходватъ енергията си само въ бърборене. Казватъ: „Азъ имамъ умъ, мога да мисля.“

Питамъ ви: можете ли да опрѣдѣлите, какво нѣщо е мисълта? Има ли нѣкой отъ васъ, който мисли? Не, никой отъ васъ не мисли. Единственото Сжщество, за което азъ зная да мисли, е Богъ. Ние имаме само понятия за нѣщата. Ангелитѣ иматъ сжждения, а Богъ отъ нашитѣ понятия и сжждения прави заключения, Той разсжждава, мисли. Кажете ми какъ опрѣдѣляте въ логиката, що е сжждение? (- „Когато чрѣзъ сътивата си приписваме на даденъ прѣдметъ извѣстни качества, това е сжждение.“) Добрѣ, прѣдставете си сега, че азъ напълня единъ маркучъ съ вода. Водата се проявява чрѣзъ маркуча, и намъ се струва, че маркучътъ дѣйствува, че и той е живъ, въ сжщность ние дѣйствуваме съ водата. Такова е положението и на свърѣменнитѣ хора, тѣ сж повече маркучи. Запримѣръ седишъ, но изведнѣжъ ти дойде нѣкоя идея, вдѣхнови те, напълни те и ти казвашъ: дойде ми една идея! Ти ходишъ, радвашъ се, скачашъ - значи маркучътъ е напълненъ съ вода. Отдѣ е дошла тази идея? - Нѣкой дѣйствува отвънъ. Слѣдъ туй този огънь въ тебъ загасва и ти казвашъ: „Празна работа било всичко!“ Питамъ: когато сте изразходвали толкова врѣме за тази идея, мислили сте, че тя е сжществена? Мислили ли сте, че тя ще узрѣе и ще даде плодъ? Когато ви дойде нѣкоя идея на ума, провѣрете дали тя е сжществена, или прѣходна.

Туй, което ви говоря, не се отнася за сегашния ви физически животъ. Сегашниятъ физически животъ на земята, въ който всички участвуваме, е изводъ на една прѣдишна еволуция. Той не е реаленъ за насъ, той е реаленъ за други сжщества, а за насъ е прѣходенъ животъ. Ние дохождаме на земята, раждаме се, дадатъ ни едно тѣло, но слѣдъ врѣме остарѣваме, докато единъ день умираме. Какво ще бжде вашето състояние слѣдъ като умрете? Вие не помните вашето раждане, не помните и кога сте заченати. Ще помните ли когато умрете? - Не. Значи, тѣй както човѣкъ се ражда, така и умира. Такъвъ е законътъ. Когато се е родилъ, билъ въ тъмнина, и когато умира, пакъ ще бжде въ тъмнина. Слѣдователно, влизате въ свѣтла, освѣтена стая,

която е свѣтътъ, но излизате вънъ, т. е. въ другия свѣтъ - пакъ тъмнина настава за васъ. Какъ сте влѣзли въ свѣтлата стая и какъ сте излѣзли вънъ, въ тъмнината, нищо не знаете. Това показва, че вие не знаете отношението на този свѣтъ къмъ онзи свѣтъ. Казвате, че има другъ свѣтъ, но не го знаете. Поне най-малкото възпоменание за него имате ли? На кое мѣсто въ онзи свѣтъ сте били? - Не помните. Защо не помните? Азъ ще ви обясня, защо не помните нищо. Могатъ ли извѣстни клѣтки, които живѣятъ въ моето сърце, да излѣзатъ отъ тамъ и да отидатъ въ театъра да гледатъ нѣкакво прѣдставление? Казвате: „Какъ, не сж ли свободни тия клѣтки?“ - Тѣ нѣматъ право да напуцатъ сърцето! Никакъвъ театъръ не имъ трѣбва, никакви разходки не имъ се позволяватъ! Тѣ ще седятъ на мѣстото си. Дѣятелността въ свѣта, движенията въ свѣта, всичко това трѣбва да бжде чуждо за тѣхъ. Вие казвате: „Какъ, нали сме свободни въ този свѣтъ?“ - Не сте свободни. Всѣки отъ васъ е туренъ на нѣкое опрѣдѣлено мѣсто въ свѣта, да върши извѣстна работа и не е свободенъ. Тебъ забавления не ти трѣбватъ. Ако ти си една клѣтка въ нѣкое сърце и излѣзешъ отъ тамъ, това сърце ще бжде мъртво. Когато човѣкъ пожелае да излѣзе отъ мѣстото, дѣто Богъ го е поставилъ, най-послѣ го освобождаватъ, но казватъ: „Извадете го отъ мѣстото му и го оставете да ходи, дѣто си иска и колкото иска.“ Какъ мислите, добръ ли ще му е? Питамъ: кой прѣстъ, като се отрѣже отъ ржката ми, би отишелъ на театъръ?

Азъ искамъ да ви наведе на главната мисль. Кое е онова, което дава достоинство на човѣка? Кое прави човѣкътъ? (- „Божественото.“) Какво нѣщо е Божественото. Нека опрѣдѣлимъ, Божественото е това, което се проявява въ точката, т. е. въ духа на човѣка. Първото проявление въ човѣка, т. е. духътъ като се движи, образува правата линия - значи опрѣдѣля пжтя къмъ Божествения свѣтъ. То е абсолютната справедливостъ въ свѣта. Значи въ всѣка своя постѣпка въ свѣта, ние трѣбва да бждемъ абсолютно справедливи. Това е истинския човѣкъ. Този, който не е абсолютно справедливъ, той не може да се нарече „човѣкъ“, въ абсолютната смисль на думата, ние не говоримъ за любовта, тя влиза въ човѣшкия свѣтъ. Любовта е методъ

за изкупление на хората. Човѣкътъ, това е справедливостта въ Божествения свѣтъ.

Казвате: „Искамъ да любя.“ Да искашъ да любишъ, това показва, че ти липсва нѣщо. Питамъ, защо трѣбва да любишъ Драгана, или Петкана, или другъ нѣкой? Казвашъ: „Ама той е безпомощень.“ Хубаво, ако твоето дѣте е безпомощно и затова го любишъ, азъ ще ти прѣдставя едно сжщество, още по-безпомощно, защо не се грижишъ за него? Това не е аргументъ, това не е логика! Ако действително ти проявявашъ любовта си къмъ безпомощнитѣ сжщества, червеятъ трѣбва да има прѣимущество прѣдъ твоето дѣте. Любовта почива на абсолютна справедливостъ въ проявлението на духа. Любовта е законъ, който носи всички блага за обеднѣлитѣ сжщества. Богъ проявява своята Любовь не къмъ богатитѣ, но къмъ обеднѣлитѣ сжщества. Любовта не е за праведнитѣ, тя всѣкога се проявява къмъ страждущитѣ, къмъ грѣшнитѣ хора. Христосъ казва: „Комуто много се прощава, много и люби“. Слѣдователно, Богъ, като ни прости многото грѣхове, ние ще проявимъ своята любовь къмъ Него. Той, като отнеме грѣховетѣ ни, влага въ насъ своята Любовь, за да я проявяваме ние.

Сега вие да не извадите заключението: „Щомъ е тъй, да грѣшимъ!“ Не, азъ говоря за грѣха, който е дошелъ по други причини, чрѣзъ продължение на тия радиуси, а не съзнателно. Туй сжщество, което е сгрѣшило, не е могло да използва една отъ възможноститѣ, които Богъ му е далъ, не е могло да разбере истинския пѣтъ, който Богъ му посочва, като ученикъ. И вие не трѣбва да се учите, като хора на плътта и да казвате: „Азъ съмъ търговецъ“, или „азъ съмъ баща, майка, не ми трѣбватъ знания.“ Не, трѣбватъ ти знания, и то знания на абсолютната справедливостъ!

И тъй, ще се спрешъ върху проявлението на единъ червей и ще размишлявашъ. Защо употребявамъ думата червей? Защо Богъ уподобява Якова на червей? Между единъ червей, въ този смисълъ, както Богъ разбира, и единъ ангелъ, отношенията които сжществуватъ въ тѣхнитѣ сжщини, се състоятъ въ възможноститѣ, които тѣ иматъ въ себе си.

Но Богъ, въ проявлението на своята Любовъ има еднакви отношения къмъ всички същества. Той не прави разлика между съществата, но всички не възприематъ еднакво Любовта Му. Всѣки, който съгрѣши, самъ носи послѣдствията на грѣха си. Богъ е извънъ страданията, извънъ грѣховете на хората. Богъ всещностъ всичко вижда, всичко минава прѣзъ Него, никога, обаче не страда, никога не се измѣня, не се влияе - Той остава всекога неизмѣненъ. Той е единственото мѣрило за нѣщата. Затуй, когато говорите за Бога, трѣбва да знаете, че у Бога всичко е възможно, но не и у хората на земята, които вършатъ прѣстѣпления.

Не си правете илюзии! Човѣкъ, който е въ плътъ не може да има качества на единъ ангелъ, т. е. той може да ги има, но не може да ги проявява. Една крива мисль всекога може да ни опетни. Напримѣръ, минавашъ улицата, покрай едно голѣмо здание, дѣто се събиратъ много хора и ти питаеш: „Защо се събиратъ тия хора въ това здание? Какво ще вършатъ тамъ?“ - Учатъ се. Но другъ нѣкой ти казва: „Събиратъ се на веселба, на разпуснатъ животъ.“ Ти веднага се усъмнишъ. Питамъ: това философия ли е? Това не е Божествено, това не е справедливо. Азъ изяснявамъ вашата философия по слѣдния начинъ: прѣдставете си, че вие виждате лицето ми малко засмѣно, казвате си: Учителътъ ми се засмѣ нѣщо, навѣрно е доволенъ отъ мене. Може да е вѣрно това, може и да не е вѣрно. Защо? Прѣдставете си, че азъ съмъ човѣкъ, който виждамъ всичко, което става по земята. Когато виждамъ нѣщо много хубаво, приятно ми е, засмивамъ се. Ти мислишъ, че се засмивамъ на тебъ, а то се отнася до онзи, който прави въ тозъ моментъ добро. Азъ го виждамъ, а ти не го виждашъ. Вие казвате: „Учителътъ се засмѣ. Какво ли искаше да каже съ това?“ Азъ наблюдавамъ единъ фактъ и той ми произвежда приятно впечатление. Другъ моментъ, нѣкой върши прѣстѣпление. Лицето ми е сериозно, замислено. Казвате: „Сериозно ме погледна Учителътъ.“ Азъ не гледамъ тебе, азъ гледамъ какво върши онзи тамъ.

Когато видите, че нѣкой човѣкъ се засмива, знаете ли защо се е засмѣлъ? Имаме единъ подобенъ примѣръ за Сара, жената

на Аврама, на която Богъ казалъ, че ще роди. Тя се засмѣла. Защо? - Тя счела туй за невъзможно нѣщо. Други нѣкои могатъ да обяснятъ засмиването и по другъ начинъ. Турцитѣ иматъ една поговорка за този случай. Когато нѣщо е невъзможно за тѣхъ, тѣ казватъ: „И да видишъ, не вѣрвай!“ Защо се засмѣ Сара? Тя казва: „Не се засмѣхъ.“ Най-слабата страна на жененитѣ жени е тази, че тѣ обичатъ да се смѣятъ за реалността на нѣщата задъ вратата. И като ги извадишъ налице, казватъ: „Ние не сме направили това нѣщо.“ Колко ученички има, които биха могли да изнесатъ единъ фактъ, една своя постъпка справедливо, безъ да я измѣнятъ, за Бога да я изнесатъ. Ако ви кажатъ да кажете нѣщо, ще отговорите: „Чакай да си помисля, ако го кажа, какъвъ резултатъ ще даде, какво ще помислятъ хората за менъ и т. н.“ Не, когато ще изнеса единъ фактъ, нѣма да мисля заради васъ, какво ще кажете вие и т. н. Ако трѣбва да го кажа, ще го кажа прѣдъ небото, ще изнеса факта, тъй, както си е - нищо повече. Туй е красивото, туй е сжщността въ човѣка.

Човѣкъ трѣбва да бжде всѣкога доволенъ въ себе си отъ това, което прави и казва, щомъ то е продиктувано отъ нѣщо по-високо. Азъ не казвамъ, да разправяте нѣщата на менъ. Това е законъ, който се отнася до вашето „висше азъ“. Вие трѣбва да изнасяте всички факти прѣдъ себе си абсолютно справедливо! Ще си кажете: „Това, което направихъ е една погрѣшка въ моя животъ, която трѣбва да изправа.“ Има погрѣшки въ живота, които сами трѣбва да изправимъ, никой другъ не ги знае. Разумното, благородното въ живота работи малко по малко, не се стремете да бждете добри! Выпросътъ за доброто спада въ друга категория. Стремете се, обаче, да проявявате правдата, справедливостта въ вашия животъ. Казва Христосъ: „Не сждете, за да не бждете сждени!“ Не сждете въ себе си! Вижте какъ сжди Богъ! - Всѣка сждба въ Него почива на закона на абсолютната справедливостъ и на благовѣстията.

Нѣкои хора говорятъ за Бѣлото Братство. Законътъ на Бѣлото Братство е законъ на абсолютната справедливостъ, а не на осжждане. Щомъ азъ произнеса една присжда, това е човѣшко. Като видя, че нѣкой човѣкъ грѣши, азъ нѣма да се

приравня съ него, да взема да го осждамъ, но ще видя, какъ бихъ постъпилъ азъ при даденитѣ условия. Ако кажа, че той не постъпи добръ, азъ се поставямъ въ неговитѣ условия и нѣма да се мине много врѣме, същото изпитание ще дойде и върху менъ, [...]»* кажа, че същото изпитание ще дойде и върху менъ вие, ще успѣя.

Защото, ако човѣкъ не е господаръ на своитѣ мисли, ако човѣкъ не е господаръ на своитѣ желания, ако човѣкъ не е господаръ на своитѣ дѣйствия, дѣ е неговата човѣщина? Всѣки човѣкъ може да бжде господаръ на своитѣ мисли, желания и дѣйствия. Не се стремете да бждете господари на свѣта, но бждете господари на своитѣ желания! Когато едно твое желание е на мѣсто, ще му дадешъ възможность да се прояви, а на друго, което не е на мѣсто, ще кажешъ: „Чакай, не е сега врѣме за това.“ На една твоя мисълъ ще дадешъ възможность да се прояви, а на друга ще кажешъ: „Чакай!“ Ти не си господаръ на всички твои желания, на всички твои мисли и дѣйствия, затова на нѣкои отъ тѣхъ ще дадешъ възможность да се проявятъ, това е човѣшко. Не правите ли така, вие сте роби на живота. На кой животъ. На обикновения животъ. Нѣкой казва: да имашъ силна воля! Въ какво седи силната воля! - Силната воля седи въ ограничението на едно твое малко желание. То за днесъ е тъй нищожно, една малка искра е, но утрѣ, тази малка искра, турена при благоприятни условия, може да изгори цѣль градъ. Или, ако турите тази малка искра при нѣкое взривно вещество, може да създаде най-голъмото нещастие. Тази искра можешъ да запазишъ за себе си, но да не ѝ давашъ условия да се развие въ голѣмъ огънь.

Законътъ, който изваждаме отъ този примѣръ, е слѣдния: Не се стремете къмъ великитѣ работи въ свѣта! Защото великитѣ работи сж една грамадна планина като Хималаитѣ. Такава планина самъ можешъ да я намѣришъ. Турцитѣ казватъ: „Като питаешъ, и Цариградъ ще намѣришъ.“ Хималаитѣ, ти лесно можешъ да намѣришъ, но нѣкъдѣ въ Витоша има турена една малка игла, нея намѣри. Ти трѣбва да знаешъ точно математически мѣстото на тази малка игла, да знаешъ, дѣ е

*Вероятно е пропуснатъ текстъ въ първото издание.

поставена, за да я намѣришъ. Богъ се занимава само съ малкитѣ работи въ свѣта. Това е изкуството! Нѣкой казва: „Ходихъ на Витоша.“ Ами намѣри ли онази малката игла на Витоша? Знание се изисква отъ васъ, и то такова знание, че като трѣгнешъ, да намѣришъ тази игла.

Докато не научитѣ изкуството да намирате иглитѣ, вие ще ходите по съвременната мъртва материя, ще се движите по права линия, ще се движите по плоскостъ, по кубъ, по криви линии, по крѣгове, ще се раждате, ще се прѣраждате, ще ходите по планинитѣ, ще търсите голѣми работи и ще имате все страдания, но никога нѣма да имате щастие. Да намѣрите една игла на Витоша, това е великото! Когато отидете въ небето, Господъ ще те пита: „Ти носишъ ли малката игла, която бѣше оставена нѣкъдѣ на Витоша?“ - „Не, азъ направихъ кѣща, направихъ училище, изучавахъ много философи.“ Господъ казва: „Всичко това е празна работа, малката игла струва повече отъ всичко друго.“ Азъ питамъ: кой философъ е намѣрилъ тази игла? Чудни сж сжврѣменнитѣ хора, голѣми философи сж, но гациитѣ имъ сж скжсани, все имъ липсва нѣщо. Такива герои сж тѣ! Казвамъ, философи, вие не сте намѣрили иглата, съ която трѣбва да закѣрпите вашитѣ гаци. Моралисти, и вие не сте намѣрили тази игла! На всички ви липсва тази игла. Най-малката работа въ вашия животъ е да намѣрите тази малка игла, и като я намѣрите, ще разрѣшите всички задачи въ живота си, ще разрѣшите единъ отъ най-великитѣ закони. Всичко друго е лесно. Всичко друго е очевидно. Тази малка игла на Витоша е най-голѣмата възможностъ въ човѣшкия животъ.

И тъй, обръщамъ вниманието ви къмъ най-малкитѣ нѣща въ свѣта. Тази малка игла е справедливостъта въ свѣта. Хората сж несправедливи и въ философията, и въ морала, и въ науката - иглата я нѣма никъдѣ. И всички ние умираме отъ несправедливостъ. Любовта при несправедливостъта не може да се прояви. Нѣкой пѣтъ вие проявявате любовъ къмъ нѣкое сжщество, но то е, защото е дошла една вълна на Любовта и е прѣлѣла. При обикновено състояние, обаче, вие като имате малко хлѣбецъ, скривате го за себе си. Не, дойде ли нѣкой човекъ

при тебе, ще му дадеш половината от тази хапка. Тъкмо що си отиде той, идва другъ нѣкой. Ще му дадешъ другата половина. Слѣдъ него ще дойде трети, четвърти и на всички ще дадешъ докато най-послѣ ти остане една трошица, която самъ ще я глътнешъ. „Ами тогава какво ще стане съ мене?“ Чудни сте вие! Като намѣришъ иглата, всичко ще имашъ. Пази тази малка трошица, тя е житно зърно, тя ще се увеличи въ тебе. Ти нѣма да умрешъ гладенъ. Азъ не говоря за тази справедливостъ, която като осжда хората, отнема имъ живота. Азъ взимамъ справедливостта като великъ законъ за възможноститѣ на добродетелитѣ, които може да се проявятъ въ нашата душа, въ нашия духъ, въ нашия умъ, въ нашето сърце и въ нашата воля. Вие може да ми възразите: „Тия нѣща сж отвлѣчени работи. Насъ ни интересува въпросътъ, какъ трѣбва да живѣемъ сега.“ Много добръ. Вие сте двама приятели, казвате: „Азъ не искамъ да зная него.“ И другиятъ казва сжщото. Обаче, тъй се случва, че тръгвате и двамата по планинитѣ, дохождате до едно опасно мѣсто, прѣзъ което ще ви води единъ планинецъ. Той свързва и двамата съ едно въже. Ти, като си свързанъ сега съ своя приятель, ще се грижишъ ли за него? - Ще се грижишъ. Защо се грижишъ? - Свързанъ си. Защо се интересувашъ за него? - Ще те повлѣче надолу. Има нѣщо, което те застѣга.

Азъ се смѣя на сегашната философия, за „даденото“, съ което се занимаватъ философитѣ. Казвамъ: щомъ има дадено, има и взето. Едното е плюсъ, другото е минусъ. Не само даденото рѣшава въпроса. И взетото рѣшава въпроса. Вѣско произведение, което е дадено, е дадено отъ разумния животъ. Ако е взето, пакъ е взето отъ разумния животъ. Слѣдователно, даденото и взетото сж резултатъ на единъ разуменъ животъ. Но да мислимъ, че даденото разрѣшава всичкитѣ въпроси диалектически е смѣшно. Това е философия, която не може да закърпи гашитѣ на никой човѣкъ. Хубаво, споредъ тази философия, дадена ми е добродѣтельта, но ходя съ скѣсани гаци. Дадена ми е добродѣтельта, но този човекъ нагрубя, онзи нагрубя. Дадена ми е добродѣтельта, но не мога да я проявя. Какво ме ползува? Какъ ми е дадена, като не мога да я проявя?

- Взета е. Ако е взета, защо я търсиш? И ако е дадено, защо пакъ я търсиш? И въ единия, и въ другия случай защо я търсиш? Гладенъ съмъ, търся хлѣба. Хлѣбътъ е даденъ, въ стомаха е. Нѣма хлѣбъ - взетъ е. Огладнѣя, търся взетото.

Даденото и взетото едновременно прѣдставляватъ свѣтъ на промѣнитѣ, които сега съществуватъ въ свѣта. Ще дойдемъ въ единъ свѣтъ, обаче, дѣто нѣщата не се даватъ. Можешъ ли да дадешъ своята добродѣтель нѣкому? Можешъ ли да дадешъ нѣкому твоето сърце? Въ българскитѣ народни приказки се казва: „Взели ѝ сърцето.“ Щомъ се вземе сърцето на единъ човѣкъ, той е мъртавъ. Щомъ се вземе ума на единъ човѣкъ, той е безуменъ. Щомъ се вземе душата на единъ човѣкъ, той е бездушенъ. Щомъ се вземе неговия духъ, всичко е свършено съ човѣка, неговото име ще се затрие. Този човѣкъ може нѣкога да се яви въ нѣкоя друга форма. Окулиститѣ казватъ, че съ такъвъ човѣкъ всичко е свършено. Такива заключения правятъ тѣ. Да оставимъ настрана тази отвлѣчена философия.

Сега, за да закрепне Божественото въ васъ, трѣбва да се използватъ възможноститѣ, които Богъ е вложилъ. Духътъ е възможностъ, която Богъ е вложилъ въ човѣка. Човѣкъ е възможностъ за духа, но и духътъ е възможностъ за човѣка.

И тъй, въ продължаването на вашитѣ радиуси ще увеличите възможноститѣ на вашата справедливостъ. Трѣбва да бъдете абсолютно справедливи! Туй е, което ви липсва. Докато не бъдете справедливи, нѣма да се научите да мислите правилно. Докато вие не вложите въ сърцето си чувството за справедливостъ, вие нѣма да чувствувате правилно, нѣма да дѣйствувате правилно. Не сте ли справедливи, любовта ви правилно не може да се прояви, мъдростта ви правилно не може да се прояви, свободата ви правилно не може да се прояви. Тази абсолютна справедливостъ трѣбва да бѣде идеалъ за васъ, за да може всички онѣзи добродѣтели да дойдатъ и да може да реализирате Божественото въ васъ. Този е пътятъ, този е правиятъ начинъ за работа. Вие пакъ може да намѣрите този пътъ, но слѣдъ като лжкатушите дълго врѣме въ живота.

И тъй, първото нѣщо за васъ: Абсолютна справедливостъ!

Не говорете излишни работи; не мислете излишни работи; не чувствувайте излишни работи; не дѣйствувайте излишно! То е красивото въ живота! Това е законъ, споредъ който, ако се водите, ще дадете на свѣта една нова насока, т. е. небето чрѣзъ насъ ще даде нова насока [на] живота. Или, Богъ ще се прояви въ своята сжщина. Щомъ искаме да бждемъ абсолютно справедливи, Той ще каже: „Ето души, които искатъ да изпълнятъ моята воля!“ Този е пжтътъ, по който ние можемъ да изпълнимъ волята Божия. Единъ е пжтътъ, който води къмъ абсолютната вжгрѣшна справедливостъ. Всички трѣбва да работите надъ себе си. Туй е, което може да ви радва, ще радва и менъ, като виждамъ да постжпвате тѣй. Азъ ще се засмѣя. Защо? Защото искамъ да бждете абсолютно справедливи. Вие, като вѣрвате, че азъ съмъ абсолютно справедливъ, вие нѣма да се съмнѣвате. Защо се съмнѣвате? Защото не вѣрвате въ този законъ. Ако и азъ не съмъ абсолютно справедливъ, въпросътъ е рѣшенъ. Азъ ви казвамъ: всѣки трѣбва да бжде абсолютно справедливъ! И азъ, и вие трѣбва да бждемъ абсолютно справедливи. Тогава ще се образуватъ истинскитѣ отношения. Тогава никой нѣма да казва, че сж го нагрубмили. Въ справедливостта нѣма нагрубяване.

Сега нѣкой отъ васъ ще кажете: „Менъ не ми е ясно това.“ Какъ ще ви бжде ясно? Иглата на Витоша още не сте я намерили. Като намѣрите тази игла, всичко ще ви бжде ясно. Като бутнете тази игла, тя ще произведе свѣтлина въ васъ и тогава ще ви бжде ясно. Говоря фигуративно. Като бутнете тази игла, ще се намѣрите прѣдъ такава свѣтлина, каквато не сте сънували. Ще намѣрите лампата на Аладина.

Сега, стремете се да намѣрите малката игла. Отъ това нѣма да се освободите, иглата трѣбва да намѣрите. Всичко друго може да е отвлѣчено. Като отидете на небето ще ви питатъ: „Говориха ли ви за иглата?“ - „Да.“ - „Намѣрихте ли я?“ - „Не.“ - „Ще се върнете да я намѣрите.“ Това е удвояването на радиуса. Човѣшкиятъ духъ еволпоира отъ едно състояние въ друго. Всѣки моментъ нашитѣ чувства, мисли, дѣйствия постоянно еволпоиратъ. Вие трѣбва да разбирате този законъ. Отъ него зависятъ постояннитѣ промѣни които ставатъ въ васъ.

Нѣкой пѣтъ сте неразположени, другѣ пѣтъ сте разположени. Тия промѣни ставатъ, защото ние влизаме въ единъ организъмъ, отъ който още не сме свободни. Апостолъ Павелъ, като говори на римлянитѣ, казва имъ: „Даже ние, хората на духа, още не сме свободни, подѣ законъ сме. Единъ день ще се освободимъ.“ Кога? - Като намѣримъ иглата на Витоша. Тогава животътъ ни ще мине въ друга фаза.

И тъй, що е правата линия? - Тя може да се разгледа като разширение на съзнанието. Нашето съзнание може да се разширява въ права линия, въ плоскостъ, въ кубъ и още по-нататѣкъ въ тесерактъ. Въ ума ви, правата линия ще си прѣдставяте като една възможностъ за реализиране възможноститѣ на Божествения животъ. Плоскостъта ще си прѣдставяте като една възможностъ за реализиране на ангелския животъ, а кубътъ за реализиране на човѣшкия животъ. По този начинъ правата линия се осмисля. Като видишъ правата линия, ще си кажешъ: Това сж възможноститѣ на моя духъ, това сж възможноститѣ на моята душа, това сж възможноститѣ на моя умъ, това сж възможноститѣ на моята воля. Тѣ сж четири положения въ тесеракта. Това е крѣгъ, по който върви цѣлата еволюция на човѣчеството.

Размишление

Само Божията Любовъ е Любовъ.

*1-ва школна лекция на Общия Окултенъ класъ
Държана отъ Учителя на 15. X. 1924 г.,
София*

ДОБРАТА ПОСТЪПКА

Размишление

Ще имате за слѣдния пѣтъ темата: „Отличителнитѣ черти на физическия и духовния човѣкъ.“

Въ всички вѣкове учениѣ хора отъ разнитѣ окултни школи сж правили редѣ погрѣшки. Една отъ погрѣшкитѣ се е състояла въ това, че тѣ сж събирали знания, складирвали сж туй знание тѣй, както нѣкой богаташъ събира пари, безъ да го приложатъ. Нѣкой богаташъ може да събере 10 000, 100 000, 200 000, милиони, милиарди левове, безъ обаче да го използва за нѣкакво разумно благо, питамъ: какво печели този богаташъ, ако само богатѣе, ако само трупа това богатство по този начинъ? Какво благо е допринесълъ съ това богатство за себе си и за своитѣ близки? Да вземемъ богатството като една сила. Основенъ законъ въ природата е, че тя най-първо събира, акумулира силитѣ си и послѣ ги развива. Така трѣбва да постѣпва и всѣки богатъ човѣкъ. Той трѣбва да разработва, да пусне въ действие своето богатство.

Ще ви дамъ друго сравнение. Прѣдставете си, че нѣкой човѣкъ има сто хамбара пълни съ жито, но не може да тури въ стомаха си нито сто грама отъ това жито, да се храни съ него или да го опита. Питамъ: какво се ползува този човѣкъ отъ стотѣ хамбара съ жито? Да кажемъ, че знанието, което имате, се изчислява на сто хамбара и всѣки хамбаръ съдържа по толкова и толкова прѣгради, т. е. по толкова крини пълни съ жито, и всѣка крина съдържа по еди-колко си зрънца. Слѣдъ като изчислихте всичкото знание до зрънцата, какво ви ползува това нѣщо? Ние разискваме въпроса, въ какво седи знанието, въ какво седи добродѣтельта. Ние питаме: въ какво седи добродѣтельта? Въ какво седи знанието? Въ всичко[то] жито въ хамбара ли или въ стотѣ грама жито, турени въ стома-ха и разумно използвани?

Добродѣтелята, както и знанието, могат да бждат сили, турени въ хамбара и неизползувани, а могат да бждат и сили, турени въ стомаха и използвани.

Нѣкои казватъ: да бждемъ добри. Какво значи да бжде човѣкъ добъръ? Човѣкъ не се ражда добъръ, не се ражда и лошъ. Въ даденъ случай той има възможности да бжде добъръ, има възможности да бжде и лошъ. Значи въ единия и въ другия случай, той може да употреби силата си или за добро, или за лошо. Красотата на живота седи въ това именно, че въ него има двѣ възможности: да се качвате и да слизате. Не е лошото въ слизането, не е доброто и въ качване-то. Ще ви докажа защо азъ излизамъ отъ гледището на този свѣтъ, отъ видимото, а не отъ невидимото. Ако азъ се качвамъ въ кжщата на нѣкой богатъ човѣкъ, съ целъ да обера касата му, какъ мислите, мосто качване добродѣтель ли е? Нѣкои казватъ: „Да се качваме!“ Качването не е всѣкога добродѣ-тель. Слизамъ въ нѣкой кладенецъ да извадя нѣкой човѣкъ. Зло ли правя? Тѣй щото и качването и слизането могат да бждатъ за добро, а могат да бждатъ и за зло. Казватъ за нѣкого: „Той слѣзълъ.“ Туй още нищо не доказва. Въпросътъ е, защо е слѣзълъ. Качилъ се нѣкой. Питамъ: Защо се е качилъ? Нѣкои отъ васъ се държатъ за буквата, казватъ: „Учителътъ казва да се качваме.“ За какво да се качвате, да оберете касата ли? Ето защо, знанието не трѣбва да се натрупва, да става излишенъ баластъ въ мозъка. Знанието трѣбва да се обработи, да се асимилира, потрѣбното да се използва, а непотрѣбното да турите въ вашитѣ хамбари. Вие трѣбва да функционирате само съ онова знание, което може да се приложи въ живота.

И тѣй, когато нѣкои отъ васъ се произнасятъ запримѣръ, че еди-кой си билъ добъръ, а еди-кой си лошъ, азъ питамъ: какъ го измѣрихте, дѣ ви е аршинътъ, дѣ ви е мѣрката за добро и за зло? Никой нѣма право да мѣри другитѣ хора, докато не е прѣмѣрилъ себе си. Имамъ ли право да стана учителъ, докато не съмъ държалъ изпитъ? Докато не съмъ училъ, мога ли да уча другитѣ хора? Вие набързо - набързо се произнасяте, кой човѣкъ е лошъ и кой - добъръ. Само Богъ има право, привилегия да се произнася за хората. Защо? Защото, само доброто е въ сила да

се произнася, кое е доброто и кое лошото. Добро и лошо, това сж извѣстни външни прояви на нѣщата, ти не знаешъ тѣхнитѣ крайни резултати. Ти не знаешъ, защо нѣкой човѣкъ се проявява като лошъ човѣкъ. Онзи лѣкарь, който туря болния на масата и го рѣже съ ножа си, добъръ ли е? Болниятъ отслабва, кръвь тече отъ организма му, болки и страдания изпитва, но лѣкарътъ не обръща внимание. Тази постѣпка на лѣкаря лоша ли е? Ще кажете: „Той закла човѣка, разпра му корема, извади червата му навънъ.“ Ние, обаче не знаемъ още какви сж крайнитѣ резултати отъ тази постѣпка на лѣкаря.

Всѣка наша постѣпка, всѣко наше дѣйствиe има крайни резултати въ заключението на цѣлокупния човѣшки животъ. Въ частностъ една постѣпка може да е добра, може и да е лоша, но по отношение на цѣлокупния животъ има съвсѣмъ друга прѣцѣнка. Азъ мога да направя една търговска сдѣлка и да спечеля отъ нея 200,000 лева, слѣдъ което да направя добро съ тия пари, да ги раздамъ на този - на онзи. Това още не е добро. Тѣй щото, крайното добро въ свѣта седи въ крайната сиромашия, а човѣкъ не може да стане добъръ, докато не осиромашѣе съвършенно, докато не опита крайна-та сиромашия. Слѣдъ това той може да бжде добъръ.

Ние пакъ употрѣбяваме думитѣ „може да бжде добъръ“. Азъ зная, какъ схващате вие идеята за доброто. Какъ се опрѣделя доброто въ педагогията, или въ етиката? (- Утили-тарното схващане: доброто това полезното или най-голѣмото благо за по възможностъ най-голѣма частъ хора.) Туй е външната страна на доброто. Благото не трѣбва да включва въ себе си нищо материално. Напримѣръ, който раздава пари, да раздава на колкото се може повече хора; който освобождава хората, да освободи колкото се може повече хора; който учи, който напѣтва хората къмъ добъръ животъ, да научи колкото се може повече хора. Тия постѣпки ние наричаме добри или добро. Въ окултната школа доброто или любовната постѣпка ние опрѣдѣляме съ три качества. Всѣка добра постѣпка, всѣко добро, за да е добро, трѣбва да носи животъ, свѣтлина и свобода. Нѣма ли тия три качест-ва, не е добро. Животътъ иде чрѣзъ

Любовта; свѣтлината иде чрѣзъ Мъдростта и свободата иде чрѣзъ Истината. Значи, онзи който иска да направи добро, трѣбва да е въ връзка, въ съчетание съ тритѣ велики Божествени свѣта.

Както виждате, не е лесна работа да направишъ добро. Ние можемъ да правимъ добрини, колкото искаме, но за да бжде една наша постѣпка истински добра, трѣбва да бжде жива, да ходи слѣдъ нас. Ти можешъ да направишъ на земята хиляди добрини, но ако тѣ не сж живи, ще си останатъ тукъ. Доброто трѣбва да те придружава. Ако доброто не може да дойде съ тебе, не е добро. Моето добро трѣбва да върви съ менъ. Ако не може да дойде съ мене, не е добро. За да дойде съ мене, то трѣбва да носи животъ, свѣтлина и свобода, както за мене, тъй и за този, на когото правя доброто.

Защо така? Защото азъ, като внасямъ животъ, свѣтлина и свободата въ другитѣ, внасямъ това и въ себе си. Понеже Божествения законъ е колективенъ, той застѣга изведнѣжъ всички. Като направишъ едно добро на единъ човѣкъ, туй добро се отнася и за цѣлия свѣтъ. Дали останалитѣ хора ще разбератъ това нѣщо или не, за Божествения свѣтъ е безразлично. Фактъ е, обаче, че отъ това добро се ползуватъ всички. Затуй азъ казвамъ: да направишъ добро, това е единъ свещенъ актъ, защото по този начинъ ти предизвиквашъ Бога да се прояви чрѣзъ нас въ Неговата доброта, въ Неговата Любовь, въ Неговата Мъдростъ и въ Неговата Истина. Нѣма по-великъ актъ отъ този, да направишъ едно добро! То значи, да заставишъ Бога да действува чрѣзъ тебъ. Щомъ Богъ подѣйствува, Той не прави доброто по лицеприятие, но Той прави добро за всички. И когато се направи това добро, всички възвишени същества взиматъ участие. И тъй, всѣка постѣпка, въ която небето не взима участие, е човѣшка, а всѣка постѣпка, въ която небето взима участие, е Божествена.

Другъ единъ отъ неджжитѣ на ученицитѣ е отлагането. Запримѣрь, дойде нѣкой случай да направишъ добро, обаче казвашъ си: „Сега имамъ по-важна работа, като я свърша, тогава ще направя доброто.“ Нѣма по-велико дѣло въ свѣта отъ това, да

направишъ доброто въ дадения случай. И тъй, доброто нѣма да ти отнеме много врѣме, но въ дадения случай това добро изисква щото умътъ ти, сърдцето ти, волята ти, душата ти, духътъ ти да бждатъ напълно ангажирани за момента, въ който трѣбва да извършишъ тази постѣпка.

Ще ви представя едно малко изяснение върху въпроса. Представете си, че вие идвате за последенъ пѣтъ на земята и въ това последно прераждане трѣбва да направите едно добро, съ което да заминете за другия свѣтъ. Представете си, че вие прѣдъ менъ трѣбва да направите това най-малко добро и да кажете най-малката истина. Вие, обаче, не кажете истината, а кажете нѣкоя лъжа и не направите това най-малко добро. Знаете ли какви ще бждатъ послѣдствіята, като дойдете следния пѣтъ на земята? - Вие ще дойдете като идиотъ въ този животъ и ще спънете вашето развитие. Тѣй щото, животътъ ни на земята не е играчка. Всѣка минута, която изживѣваме въ сегашния си животъ, е важна, защото тя опрѣдѣля положението ни за въ бждеще за хиляди години. Вие не можете да си играете съ живота. Вие не можете да кажете: „Азъ сега си имамъ работа. Ще върша това - онова, че послѣ ще му мисля за добри дѣла.“ Не, най-първо ти ще уредишъ отношенията си къмъ Бога, къмъ по-виспитѣ същества, че послѣ ще уреждашъ земнитѣ си работи.

Вие ще ми кажете: „Това не е философия, да не си уреждамъ на първо мѣсто земнитѣ работи. Какъ тѣй гладенъ нѣма да умира!“ Добрѣ, вие, които сте много умни, които знаете да философствувате, рѣшили сте да си направите въ София хубава, солидна кжща. Дали сте вече на архитектъ да ви направи плана, започвате вече строежа, купили сте всичкия материалъ, но чувате по едно време, че неприятелътъ ви нахлува въ града съ своята артилерия. Какво ще правите? - Вземате си най-важнитѣ работи и то ако успѣте и веднага избѣгвате нѣкъдѣ на безопасно мѣсто. Питамъ, защо не останете да си градите кжщата? Нали имате друга философия? Нали казвате, трѣбва най-първо да уредите земнитѣ си работи? Защо бѣгате? Значи, при вида на видимия неприя-тель, напущате работата си на земята, а когато невидимиятъ свѣтъ ви каже да напуснете работата си, казвате:

„Ние сме сериозни хора!“ Кажете ми, дѣ е сериозността ви? Това не е правилно разсъждение. Мислите ли, че Господъ не може да ви накара да прекратите вашата работа тукъ на земята? - Може. Както градите кѣщата си, едно землетресение въ петъ минути отгоре ще срина до основи всичко онова, което сте съградили. Невидимиятъ свѣтъ може да направи всичко това, знаете ли вие? Всички градежи, всички постройки, всичко, което виждате наоколо си, той ще ги смѣкне до основи, защо? Ще накара хората да мислятъ правилно. Сега хората мислятъ само за кѣшитѣ си. Защо ви пратиха на земята? Разбирамъ да отидете вечерно време за 1 - 2 часа на театъръ, но целиятъ день да прекарваме въ театъра, не разбирамъ.

Сега, азъ не искамъ да идете въ другата крайностъ, казвамъ ви, да знаете, че и да градите кѣщи и да ядете, и да пѣте, и да учите, всички тия неща сѣ средства, упражнения, не сѣ вашата главна задача въ живота. Градишъ кѣща, нека ти бжде едно упражнение въ живота, но извънъ тази кѣща мисли, че за тебе, като душа има нещо по-важно. Нѣкои хора морализиратъ другитѣ, казватъ имъ, че трѣбва да живѣемъ по Бога, но щомъ имъ дойде единъ малъкъ изпитъ, не могатъ да го издържатъ. Можете ли да ми кажете, кой е най-малкиятъ изпитъ въ свѣта. Много е трудно да се отговори на този въпросъ. Най-малкиятъ изпитъ е най-страшниятъ, най-мжчниятъ, а най-голѣмиятъ изпитъ е най-лесниятъ.

Да се върна къмъ главната си мисълъ. Азъ искамъ всички вие да се стреснете, т.е. да мислите здраво, да се зароди у васъ едно дълбоко желание да използвате ония възможности, които сега имате у васъ и да се създаде помежду ви една благоприятна атмосфера. Каква атмосфера? -Любовна, хармонична атмосфера. Всички вие искате да пѣте хармонично, но като сте ходили на Витоша, пили сте студена вода, та кашляте, гърлата ви сѣ прѣсипнали, хрипкави. Сега най-първо, въ ума и сърцето на човѣка трѣбва да има топлина и свѣтлина.

Азъ съмъ забѣлѣзвалъ въ свѣта и тукъ между ученицитѣ слѣднитѣ примери. Нѣкой човѣкъ е замисленъ, недоволенъ, киселъ, като че всички наоколо му сѣ криви. Обаче, той се

нахвърля върху нѣкого, надѣла го добръ и този човѣкъ падне духомъ, а той е веселъ и засмѣнъ. Питамъ: защо е сега засмѣнъ? Защото товарѣтъ, който ималъ, далъ да му го носи другъ нѣкой, а нему олекнало. Другиятъ сега е киселъ. Като се умори и той, дава товара на друго лице. Най-сетнѣ, ако ти дадатъ да носишъ една раница, трѣбва ли да плачешъ за това? Съ плачъ работа не става, мъжнотията не се прѣмахватъ съ плачъ. Нѣкой казва, че се забатачилъ, понеже е тръгналъ на пѣтъ. Съ тази си философия вие мязате на единъ нашъ приятелъ отъ Варна, който прѣди 20 деня отишълъ на Мусала, обаче му се поискало да остане малко самъ. Остава самъ, качва се горѣ на Мусала и отъ тамъ слиза на Марицинитѣ езера. Потегля отъ тамъ, срѣща единъ дърваръ и за по-сигурно го пита: „Дѣ е пѣтътъ за Ситняково?“ Казва му: „Ще държишъ все лѣвата страна.“ Обаче той разбралъ, че на дѣсно трѣбва да върви, затова хваща дѣсната страна и тукъ да стигне Ситняково, тамъ да стигне Ситняково, отишълъ чакъ въ Македония. Слѣдъ като вървѣлъ 24 часа, посрѣдъ нощъ вижда нѣкъдѣ далечъ свѣтлина. Казалъ си: „Ситняково ще е това“, обаче то излѣзло Якоруда. Четири деня обикалялъ, дотезало му вече, замаяла му се главата и започналъ да вика, да се моли. Молилъ се, викалъ своитѣ, викалъ Господа на помощъ, докато най-послѣ, следъ четириднешно странствуване изъ Македония, се върналъ назадъ въ София, и си казалъ: „Научихъ едно нѣщо, че човѣкъ самъ не трѣбва да ходи, другаръ да си има“.

Отъ тукъ азъ изваждамъ слѣдното правило: не ходете сами въ този свѣтъ, трѣбва да ви придружава или нѣкой ангелъ, или нѣкой светия, или Господъ, сами нищо не може да изкарате. Разправя по-нататѣкъ този приятелъ: „Чудното бѣше това, че слѣдъ като обикалялъ цѣли 24 часа, на другата сутринъ се намѣрихъ пакъ на сѣщото мѣсто. Започнахъ да си мисля, привидение ли съмъ азъ или действително съмъ на земята.“ И тъй, сами въ този свѣтъ не трѣбва да ходимъ. Като ходишъ самъ, най-страшното е това, че намѣсто въ Ситняково, ще идешъ въ Якоруда.

Въ Писанието се казва: „Въ доброто не трѣбва да има отлагане.“ Да не мислите, че може да направите добро само

когато имате най-доброто разположение. Не чакайте да имате най-доброто разположение, за да направите нѣкое добро. Можете да направите нѣкое добро въ живота си въ врѣмето, когато имате най-лошо разположение. Неразположенията въ насъ сѣ външни, физически. Всички физически неразположения сѣ на физическия свѣтъ, тѣ не принадлежатъ на духовния свѣтъ. Ти си неразположенъ, това неразположение се отнася до плътта. Обиди те нѣкой и ти се докачишъ, това е физическо проявление. Ти ударишъ съ камъкъ едно куче, но слѣдъ 2 - 3 дни, като минешъ покрай него, то започва да те лас, казва ти: „Ти ме удари прѣди нѣколко деня, не искамъ да минавашъ отъ тукъ.“ И това куче се докача, както и ти. Тогава каква разлика има между туй куче и тебе? Обидата съществува въ всички животни, но не е то нѣщо духовно. Слѣдователно, да помнимъ лошитѣ нѣща, това е животинско качество, а да помнимъ добритѣ неща и да забравяме лошитѣ, това е ангелско качество.

Сега вие ще ми кажете: „Какъ да забравимъ?“ Азъ ще ви кажа какъ да забравите. Напримѣръ вие напишете горѣ на дъската думата „мразя“. Качили сте омразата тѣй високо и казвате: „Слушай, слѣзъ отъ тамъ!“ Вие ѝ заповѣдвате, но тя слиза ли? - Не слиза. Омразата не слиза съ заповѣдь. Какво трѣбва да направите? - Да изтриете съ ржката си написаната отъ васъ дума „мразя“. Воля трѣбва, ржка трѣбва - нищо повече. Вие написвате съ своята ржка думата „мразя“, а послѣ съ думи казвате: „Искамъ да се махне тази дума отъ тамъ.“ Значи, вие ѝ заповѣдвате. Не, тази дума е написана отъ ваша-та ржка и трѣбва да се изтрие пакъ отъ вашата ржка, а не да ѝ се казва съ думи: „Слѣзъ долу!“ Съ думи тя не може да се махне, но съ ржка - може.

Ще ви дамъ другъ примѣръ. Прѣдставете си, че вие мразите нѣкого, не искате да го видите, но започнете да градите една голѣма кѣща отъ 7-8 етажа, обаче забатачите съ 5-6 милиона лева и всичката ви честь виси на косъмъ, пропадате. Отивате въ една банка, въ друга, отъ тукъ поискате, отъ тамъ поискате, никой не ви дава. Най-послѣ дойде при васъ този човѣкъ, когото мразите и ви казва: „Стоянчо, какъ върви

тази кжща?“ - „Забатачихъ.“ - „Азъ ти отпущамъ 10 милиона лева кредитъ, послужи си съ тѣхъ.“ Питамъ, този човѣкъ можа ли съ 10-тѣ милиона лева да заличи своята омраза? - Можа. Тогава вие се разполагате къмъ този човѣкъ и му казвате: „Заповѣдайте въ дома ми.“ Поканвате го на гости, слагате му богата трапеза. Защо? Понеже този човѣкъ заличи омразата на дѣло. Слѣдователно, съ всѣка добра постѣпка въ свѣта, ние заличаваме омразата. Не е достатъчно само да кажете нѣкому: „Азъ те обичамъ, азъ съмъ готовъ за тебе и да умра“, но дѣла се изискватъ.

Друго нѣщо, което правите, е слѣдното: написвате на дѣската думата „любовъ“. Казвате: „Гори ми сърцето за тебе.“ Утрѣ, обаче, като ви опитатъ любовта, сами виждате, че любовта ви не издържа. Едно отъ свойствата на любовта е, че тя всичко дава и всичко взима. Любовта никога не прави частична обмѣна. Единъ отъ великитѣ закони въ всѣки любовенъ актъ е този, че той обхваща всичко: всичко дава и всичко взима. За да се прояви Любовта въ тебе, трѣбва да ангажира и духътъ, и душата, и умътъ, и тѣлото, и сърцето ти. Не може ли да ги ангажира, не може да се прояви. Любовта е единъ Божественъ актъ, който трѣбва да ангажира цѣлия човѣкъ. Всичко друго извънъ Любовта е външно проявление, но не и актъ на Любовта.

И тогава, щомъ Любовта ангажира твоя духъ, ти си крѣпкъ; щомъ ангажира твоята душа, ти си неженъ; щомъ ангажира твоя умъ, ще имашъ свѣтлина; щомъ ангажира твоето сърце, ще имашъ топлина; щомъ ангажира твоята воля, ще бждешъ изпълнителенъ. Слѣдователно Любовта ангажира всички възможности, чрѣзъ които човѣкъ може да се прояви. Тогава вече нѣма нѣщо невъзможно въ свѣта. Къмъ кои хора проявява Богъ своята Любовъ? - Къмъ всички, но главно къмъ онѣзи, на които духътъ, душата, умътъ, сърцето и волята сж готови. Това състояние на пълна готовностъ въ човѣка да възприеме Любовта, наричатъ „новораждане“. Това „новораждане“ не е обикновеното раждане. Новороди-лиятъ се човѣкъ нѣма да напусне земята, но той ще има онова правилно

разбиране на живота, съ което ще може да се приспособява къмъ всички условия.

Ученицитѣ на окултизма трѣбва да иматъ едно нѣщо прѣдъ видъ: великитѣ души, като рѣшатъ да посѣтятъ земята, не се грижатъ за това, каква форма ще взематъ. Запримѣрь, нѣкой великъ духъ нѣкога може да ви посѣти въ формата на кристалъ, на нѣкой скъпоцененъ камъкъ или въ коя и да е друга форма. Вие може да носите на прѣстена си съ години нѣкой възвишенъ духъ, безъ да подозирате това нѣщо. Той скрито поглежда прѣзъ скъпоцѣнния камъкъ на прѣстена ви, ходи навсѣкждѣ съ васъ и като си свърши работата, напуца прѣстена ви и си заминава. Слѣдъ това вие изгубвате прѣс-тена. Този духъ може да ви посѣти въ формата на едно цвѣте или въ формата на птичка, нѣкое животно или най-сетнѣ може да ви посѣти въ формата на човѣкъ, на ангелъ - изобщо, въ каквата форма и да ви посѣти, за него е безразлично. Тѣй щото, когато се явяватъ великитѣ духове, вие не знаете, въ каква форма ще се явятъ.

Отъ тукъ азъ правя аналогия, какви трѣбва да бждатъ вашитѣ постѣпки. Вие въ това отношение трѣбва да учите закона. Едни отъ вашитѣ постѣпки трѣбва да иматъ формата на нѣкой скъпоцѣненъ камъкъ; други - въ формата на най-хубавото растение; трети - въ формата на птици или животни; четвърти - въ формата на човѣци; пети - въ формата на нѣкой ангелъ - изобщо въ различни форми. Тѣй че, споредъ случая ще избирате. Когато трѣбва да се проявите въ най-грубата материя, ще изберете формата на скъпоцѣнния камъкъ; когато трѣбва да дѣйствувате въ по-рѣдка материя, ще употребите формата на растения, ако трѣбва да действувате въ още по рѣдка материя ще употребите формата на животно, после ще употребите формата на човѣкъ и най-послѣ формата на нѣкой ангелъ.

Това сж закони, които вие трѣбва да изучавате. Ако нѣкои нѣща ви сж неясни, вие очаквате знанието да ви дойде по наслѣдство. То нѣма да ви дойде по наслѣдство, но вие ще придобиете това знание отъ Бога или прѣмо или косвено. Затуй именно прѣзъ всички вѣкове учениктѣ трѣбва да бжде добъръ. Доброто е първата връзка въ живота. Безъ добро вие

не може да добиете никакво знание. Познанието на доброто започва знанието. Познанието подразбира владане. Христосъ казва: „Това е животъ вѣченъ, да познаешъ Бога.“ Та казвамъ: ние трѣбва да правимъ добро, понеже безъ добро не може да се добие знанието. Само добриятъ човѣкъ може да има знания. Нѣкой ще каже: ами какъ тъй, падналитѣ духове иматъ знания? Туй знание се дължи на тѣхната добрина, а тѣхнитѣ лоши постѣпки създадоха ада. Ония духове, които останаха при Бога, създадоха рая. Слѣдователно, ние съ своитѣ добри постѣпки ще създадемъ връзкитѣ на знанието. Божественото знание пѣкъ ни е необходимо за Божествения, висшия животъ. Вие питате: защо трѣбва да направимъ тази връзка? - Трѣбва да направите тази връзка, за да придобиете Божественото знание, което ви е необходимо за живота. Значи, между добротата, знанието и живота има тѣсна връзка. Въ този животъ сж скрити всички възможности на вашето бждеще щастие. Вие искате да бждете щастливи, слѣдова-телно въ живота ще намѣрите тия условия. Туй трѣбва да поставите като принципъ въ живота си. Нѣкой казва: „И безъ добро може.“ - Да, но ще отидешъ въ ада. Вие възразявате: „Ние сами ще се качимъ, сами ще отидемъ въ рая.“ - Да, може да се качите въ кжщата на нѣкой банкеръ, но богати нѣма да станете. Тия положения въ васъ трѣбва да бждатъ строго опрѣделени.

Всички философи, които сж писали това знание, сж ученици на ония философи, които стоятъ задъ сцената. Ония, които сж на сцената, не сж истинскитѣ философи. Задъ тѣхъ седатъ истинскитѣ философи. Въ бждеще вие ще видите, каква грамадна разлика има между това, което тѣ знаятъ и това, което се показва на сцената. Прѣдставете си сега една такава постѣпка: вървимъ по пжтя, азъ ви говоря нѣкой работи, но въ вашия умъ остава едно съмнѣние. Вие се съмнѣвате въ моята искреностъ. Допуснете обаче, че вие пжтувате сами прѣзъ единъ зименъ день и вѣнъ има снѣгъ до колѣне, но сте измръзнали толкова много, че не можете да продължите пжтя си. Азъ ви намирамъ на пжтя, занасямъ ви въ кжщи, услужвамъ ви и слѣдъ една седмица ви изпращамъ дома ви. Въ първия случай вие се

съмнѣвате въ моето разположение къмъ васъ, въ готовността ми да ви услужвамъ, но въ този случай ще се съмнѣвате ли? Слѣдователно, красотата въ живота седи въ нашиѣ добри дѣла и постѣпки. Ние още не сме изявили своето добро въ свѣта. Защо? - Изискватъ се специални условия, за да се прояви доброто. Всѣкога нѣма условия за доброто, затова трѣбва да чакате. Много хора трѣбва да чакатъ съ години, докато имъ се даде случай да направятъ едно добро дѣло. Какво добро подразбирамъ? - Да направите такова едно добро, че безъ да искате, да ангажирате човѣка, на когото го правите. Веднѣжъ направено добро, никога не се забравя. То е написано на Божествената книга, понеже е любовенъ актъ и като такъвъ, той се помни въ Божествения свѣтъ за вѣчни врѣмена. Този духъ именно трѣбва да проникне въ всинца ви, да бждете герои, смѣли въ правене на доброто.

Сега азъ ви описвамъ, какви трѣбва да бждатъ действията на Любовта, въ сравнение съ тия на съврѣмения свѣтъ. Съврѣменията философия, съврѣменията автори, които пишатъ въ своитѣ романи за любовта, всичко това е отживѣло врѣмето си. Този езикъ, на който тѣ пишатъ, дръжте като прѣдговоръ на Любовта, но тя по такъвъ начинъ не се проявява. Бждещитѣ герои нѣма да падатъ на земята, тѣхното сърце нѣма да гори, но ще бжде топло. Въ сърцата ви трѣбва да има топлина, а не горещина. Въ тѣхъ не трѣбва да става горение. Нѣкой казва: „Сърцето ми гори.“ Туй горене не е отъ Божественъ произходъ, Божествената Любовь съдържа въ себе си нѣжна, хубава топлинка, която носи животъ.

Като ви наблюдавамъ, виждамъ какъ се измѣнятъ лицата ви за нищо и никакво. Нѣкой седналъ, случило му се нѣщо дребно, малко и той си заклатилъ главата. Това е актьорство. Когато страдашъ трѣбва да има нѣкаква голѣма причина, това азъ разбирамъ страдание. Виджте колко сж смѣшни съврѣменията християни! Тѣ си окачили на врата едно малко кръстче отъ петъ сантиметра и казватъ: „Съ този кръстъ всичко побѣждаваме.“ - Нищо не побѣждавате. Ами Христосъ такъвъ кръстъ ли носѣше? Христосъ носѣше голѣмъ кръстъ и не може

да го изнесе. Той го носи до срѣдъ пѣтя и отъ тамъ насетне не можа да го носи, падна на земята заедно съ кръста. Не е лесно да се носи този кръстъ! Като туришъ този кръстъ на гърба си, десетъ пѣти ще се изпотишъ, докато го изнесѣшъ. Ако свърѣмненитѣ християни носѣха Христовия кръстъ, азъ съмъ съгласенъ съ това, че тѣ наистина страдатъ, но тѣхнитѣ кръстчета сж такива, че една муха не можешъ да разпѣнешъ. Смѣшни сж те. Казватъ: „Турихъ кръста, но тежкъ е този дървенъ кръстъ!“ Чакай да видимъ силата ти де, дали кръстътъ е по-якъ или ти. Азъ мисля, че дяволътъ лъже хората, като имъ туря тия малки кръстчета, и ги кара да вѣрватъ въ тѣхъ. Не, голѣмъ е кръстътъ, който трѣбва да носите. Който ще носи кръстъ, голѣмъ кръстъ трѣбва да носи!

Въ Индия, когато прѣкарватъ нѣкой човѣкъ прѣзъ посвѣщение, подлагатъ го на изпитания, едно отъ които е слѣдното. Тѣ иматъ голѣми каменни кръстове, на които заковаватъ на грѣбъ този, когото ще посвѣщаватъ, и тѣй прѣкарва цѣли три дни. Ако може да изтрае, ще се посвѣти, ако ли не, ще остане за другъ пѣтъ да го посвѣщаватъ.

Та казвамъ: не се заблуждавайте съ вашитѣ малки мжчнотии! Казалъ ти нѣкой една обидна дума, то е равносилно на това, че ти далъ едно малко кръстче. Азъ, като те видя съ това малко кръстче, засмивамъ се. Иванъ Драга-новъ казалъ на Петко Стояновъ една обидна дума. Какво означава това? - Турилъ му едно малко кръстче и той казва: „Знаешъ ли какво голѣмо страдание имамъ?“ Когато ще дойде нѣкое страдание, нека да е голѣмо страдание, голѣмъ кръстъ, да знаешъ поне, че кръстъ носишъ. И ние не трѣбва да се лъжемъ. Когато страдашъ, трѣбва да се раздруса цѣлото ти тѣло, душа, умъ, сърце, цѣлото ти естество и като се намѣ-ришъ въ тази тъмна нощъ геройски да издържишъ! Изгубилъ си кжща, жена, дѣца и приятели, всичко и си останалъ най-послѣ съвсѣмъ самъ, кажи въ себе си: „Богъ не може да се измѣни! Великото въ свѣта не може да се измѣни, а малкото въ свѣта не може да се поврѣди. Азъ съмъ малкото и нѣма да се поврѣдя, понеже Богъ не се измѣня. Слѣдователно, ние сме двама въ свѣта, Богъ и азъ всичко

можемъ да направимъ.“ Човѣкъ не може да се поврѣди, защото е малъкъ, а малкото прониква всичко.

Вие казвате: обзелъ ме е единъ дяволъ, че ме мъчи. Ами дявола кой го е обзелъ? Тебе дяволътъ те кара да съгрѣшавашъ, ами кой кара дявола? Всѣки е дяволъ самъ на себе си. Хората сж и дяволи и ангели. Когато единъ човѣкъ иска да бжде голѣмъ като Бога, той дяволъ става, а когато иска да стане силенъ, непобѣдимъ за злото, той става най-малъкъ, на мѣстото си е тогава. Ние трѣбва да станемъ много малки въ свѣта, да се смиримъ. Смирението е законъ на смаляване. Щомъ станемъ много малки, ние ще бждемъ непобедими. Щомъ си малъкъ, никой не може да те види, никой не може да те намѣри. Дѣ ще те намѣри? Ти си задъ сцената, всичко виждашъ, а тебе никой не вижда. Когато си невидимъ само, тогава можешъ да дѣйствувашъ, както искашъ. Ние се стремимъ къмъ силата, нея трѣбва да придо-биемъ. Божествената сила седи въ малкитеъ добродѣтели. Това е законъ.

Сега, ако вие на усвоите този законъ, каквито други планове и да имате всичко ще рухне, всичко ще се събори, както е било досега въ свѣта. Кой човѣшки, грандиозенъ планъ не е пропадналъ? Вие ще строите пирамиди една слѣдъ друга, както тази при Гизо, която показваше културата на човѣчеството. Можа ли тази пирамида да спаси Египетъ? - Не можа. Съврѣменното човѣчество има велики изобрѣтения, но тия нѣща можаха ли да го спасятъ? - Не. Спасението на човѣчеството седи въ друго нѣщо. Нѣкой отъ васъ ще каже: „Азъ за такива страдания ли съмъ роденъ?“ Не, азъ ви пи-тамъ: кой отъ васъ е роденъ за страдания като Христо-витъ? За какви страдания сте родени, азъ мога да ви докажа. Какъ? - Ще ви заржчаме голѣми кръстове като на Христа ще ги туримъ на гърба ви и ще кажемъ: „Хайде сега къмъ Голгота, да видимъ можете ли да го носите.“ Ако го носите до половината пжтъ и не можете по-нататкъ да го носите, а се нуждаете отъ помощъ, вие все пакъ сте герой.

Та всинца вие трѣбва да се родите отново. Докато дойдете до новораждането, ще минете редъ изпитания, страдания. Азъ

съмъ ви говорилъ толкова пжти за страда-нията, но вие не можете да ги издържате. Вие не можете сами да рѣшите една задача. Даде ви учителятъ една задача и вие току отивате да питате този - онзи, какъ да я рѣшите. Най-послѣ се намѣри нѣкой да ви я рѣши и вие я прѣписвате на готово. Оставете ли други да ви рѣшаватъ задачитѣ, вие никога не може да се научите да рѣшавате задачитѣ си. Вие сами трѣбва да се опитвате, да видите, колко задачи може да рѣшите. Ако останатъ 1-2 задачи нерѣшени, тогава попитайте нѣкой вашъ другаръ или учителя си, какъ да ги рѣшите. Половината отъ задачитѣ си, обаче сами трѣбва да рѣшите.

Вие казвате: „Ние сме хора отъ новото учение.“ Добрѣ, какви сж отличителнитѣ бѣлѣзи на новото учение? Азъ ще се спра нѣкой пжтъ да говоря конкретно, по какво се отличава новото учение, тѣй както всѣко учение, всѣки животъ се отличава съ извѣстно нѣщо. Запримѣрь у васъ се е развила грамадна енергия, която не използвате, вслѣдствие на което се явява между васъ несъгласие и нѣкои казватъ: „Несъгласие има между насъ.“ Да, азъ виждамъ това нѣщо. То се дължи на извѣстенъ психологически законъ. Вие, като не можете да пласирате разумно тази енергия въ васъ, започвате да се прѣдизвиквате едни други, по този начинъ вие търсите изходенъ пжтъ на тази енергия. Всѣки има енергия, иска да се прояви. За всѣки отъ васъ има мѣсто прѣзъ което може да излѣзе. И всѣки трѣбва да излѣзе отъ своя пжтъ.

Слѣдователно, ученикътъ се учи въ училището, а възви-шенитѣ духове се учатъ въ небето и отъ тамъ слизатъ да работятъ на земята. Външниятъ свѣтъ е мѣстото, дѣто вие може да провѣрите вашето учение и да видите, доколко сте силни. Напримѣрь, вие срѣщате единъ човѣкъ, който не вѣрва въ Бога, а вие вѣрвате. Започвате да се разговаряте. Вие му казвате: „Хайде сега, можемъ ли да съберемъ вашето невѣрие и моята вѣра?“ Той има едно, вие имате сто. Събирате ги, ставатъ 101. Раздѣляте това число на 2 и получавате 50,5. Този човѣкъ ще види, че твоята вѣра прѣвъзхожда неговото невѣрие. Само по този начинъ може да се докаже на този приятель, дѣ

е смисълът, въ вѣрата или въ невѣрието.

Ето какъ бихъ му доказалъ азъ това нѣщо. Вѣрвимъ двамата. Азъ нося двѣ торби, въ едната нося празно шише, а въ другата, пълно шише съ млѣко и малко захаръ въ него. Другиятъ не носи нищо съ себе си. Пѣтуваме и двамата, разговаряме се и азъ му казвамъ: „Знаешъ ли, че азъ нося и твоето учение?“ - „И моето учение!“ - „Да, ще ти докажа.“ Изваждамъ празното шише и му казвамъ: „Това си ти. Отвори туй шише и вижъ, какво има въ него.“ Отваря той шишето, гледа, празно шише. Казва ми: „Азъ празно шише ли съмъ?“ Питамъ го: „Ако ти би ималъ сто хиляди лева, би ли ми далъ половината отъ тѣхъ?“ - „Какъ ще ти дамъ, нали и за мене трѣбватъ?“ Добрѣ, ето моето учение, което почива на вѣрата. Изваждамъ пълното шише, изваждамъ двѣ чаши, една за него, една за мене, наливамъ въ тѣхъ млѣко, похапваме си и се разговаряме. Казвамъ му: „За втори пѣтъ нека и твоето шише бжде пълно! Ние двамата съ тебе си мязаме. Разликата е само въ това, че споредъ твоето невѣрие шишето ти е празно, а моето пълно, иначе и ти си човѣкъ като мене, страдашъ, чувствувашъ, че имашъ празнота, че нѣщо ти не достига.“ Нѣкой казва, че душата му е празна. Всѣки човѣкъ, който чувствува въ себе си празнота, той е празно шише. Нѣкой младъ момѣкъ или нѣкоя млада мома искатъ да ги обича нѣкой. Виджалъ съмъ нѣкой старъ, 80-годишенъ дѣдо търси нѣкой да го обича - празно му е сърцето. Празното шише трѣбва да се напълни съ млѣко!

Лошото не е въ това, че искаме да ни обичатъ, но въпросътъ е, кой трѣбва да ни обича. Не е лошо, че азъ искамъ да се топля на огъня, обаче тази топлина трѣбва да е жива, да внесе животъ въ мене. Не е лошо, че азъ искамъ знание, но туй знание трѣбва да даде онази свѣтлина, която да разшири ума ми. Не е лошо, че азъ търся любовъ, но тази любовъ трѣбва да внесе въ мене изобилень животъ, който да бжде полезенъ за всички.

Сега всички вие трѣбва да превъзмогнете себе си. Казвалъ съмъ ви много пѣти, че въ вашата душа сж вложени всички възможности и затова можете да постигнете всичко благородно

и възвишено, косто желаете. Нека започнатъ нѣкои отъ васъ да правятъ тия опити. Нѣкои отъ васъ правятъ такива опити и нека продължаватъ. Нѣкои сте се спрѣли, колебаете се, да продължавате ли или не. Не се колебайте, работете безъ колебание! Вършете повече, говорете по-малко! По-малко трѣбва да се говори, повече да се работи. Напримѣръ, какво може да се говори съ единъ беденъ човѣкъ? На такъвъ човѣкъ изпратете му брашно, масло, дрешки за децата и после ще го запитате: „Какъ излѣзоха дрешките, обувката, шапката, хубаво ли седятъ? Брашното хубаво ли бѣше?“ Ето напримѣръ единъ разговоръ. Този човѣкъ ще каже: „Много хубаво бѣше и брашното, и дрѣхите и обувката, всичко излѣзе много хубаво.“ Вие отивате при нѣкого и го запитвате: „Отъ какво се нуждаешъ?“ - „Отъ брашно.“ На тази дума, на тази любовъ сега вие трѣбва да заповѣдате. Ще напишете на дѣската думата „брашно“. Ще го запитахъ пакъ: „Отъ какво се нуждаешъ?“ - „Отъ обувка.“ Пакъ написвате на дѣската думата „обувка“. Казвате: „Азъ ще имамъ предъ видъ нуждитѣ ви, ще се погрижа за тѣхъ.“ Казвате, но не изпълнявате. Това е старото учение. Не, изпратете всички тия неща на този беденъ човѣкъ и после го срещнете да се разговаряте. Така трѣбва да бжде споредъ новото учение. Ще извършишъ и после ще говоришъ.

А сега, споредъ старото учение, ще се събератъ въ камарата, че ще говорятъ, ще прекарватъ закони, ще назначаватъ старши стражари, инспектори, учители, свещеници, че ще проповѣдватъ да се отворятъ сърцата на богатитѣ, че туй, че онуй. Но всичко това трѣбва да стане безъ никакви проповеди, безъ никакви уговаряния, а само на дѣло. Азъ не ви казвамъ да изпратите обувка на едно мѣсто, дрехи на друго, брашно на трето, защото ако вършите това нещо по моя заповѣдъ, вие вършите престѣпление. Ако е така, азъ самъ ще ги изпратя. Азъ съмъ достатъчно богатъ, да мога да изпратя на всички нуждающи се по едни обувка. Въпросътъ не [е] въ това, че азъ не мога да ги изпратя, но ако азъ ги изпратя, ще стана още по-богатъ. Азъ искамъ и вие да станете богати, затова казвамъ: вложете капитала, който имате! Вложете го въ Божествената банка. Вие

имате достатъчно знание. Вложете го! Не се интересувайте само за себе си! Като работите за вашето самоусъвършенствуване, вие работите едновременно и за усъвършенствуването на цѣлия свѣтъ. Когато азъ работя за себе си, нѣмамъ предъ видъ само своята работа. Защо? Защото онази малка искра, която прави усилие да се запали, да се възпламени още повече, тя предава своята енергия на окръжаващитѣ я и всички останали искри се възпламеняватъ и образуватъ обща топлина.

Единъ день всички ние, като придобиемъ Божественото въ насъ, тогава и цѣлиятъ свѣтъ ще стане Божественъ и всички ще се радваме въ пълнотата на Божествената Любовь. Вие живѣете, за да изнесете предъ свѣта тази Божествена свѣтлина и топлина. И тогава Богъ ще се прояви хармонично въ всички души. Всѣки единъ отъ васъ ще прояви Божията Любовь по особенъ начинъ. Всѣки единъ отъ васъ ще прояви Божията Добродетель по особенъ начинъ. Това е красивото въ свѣта! Вие нѣма да направите доброто, тъй както азъ ще го направя, но по особенъ начинъ. Всѣка душа има свой особенъ начинъ, по който може да прояви доброто въ свѣта. Това именно ще ви повдигне. За да направите едно добро, нѣма да ви отнеме много врѣме, затуй не отлагайте момента да направите доброто. Отъ тази вечеръ започнете да се приготвяте да направите утрѣ едно добро. Хайде да видимъ, колко души отъ васъ ще направятъ утрѣ по едно малко добро.

Една голѣма спѣнка за ученицитѣ е тѣхното малодушие. То произтича отъ едно физическо заблуждение. Човѣкъ, който е владѣлъ грамадно физическо благо, той често се самозаблуждава да мисли, че е силенъ. Запримѣръ, военниятъ, докато носи пашка* е силенъ, но безъ пашка е малодушенъ; банкерътъ, докато кесията му е пълна, той е силенъ; писателятъ, докато има перо, е силенъ; сѣддията, докато носи гердана съ знака на правосѣдието на врата си, е силенъ; пълководецътъ, докато има войници задъ него, е силенъ, но остане ли самъ, безъ никаква армия задъ себе си, е малодушенъ, нѣма сила. Значи, ние се самозаблуждаваме отъ нѣщо външно.

Нѣкой казва: азъ мога да направя това добро, но чакай

*пашка - сабя

да видя, има ли нѣкой, който ще подѣржа моето мѣнис. Не се заблуждавайте! Доброто, което вие ще направите, Богъ го подѣржа. Това е важното.

Азъ не гледамъ, дали хората подѣржатъ това добро, но за мене е важно да направя туй, което Богъ иска. За мене не сж хората мѣрило, но Богъ. Важно е, дали Той би одобрилъ туй, което ще направя. Всѣко нѣщо, което иде отъ Бога, азъ ще го направя, не го ли направя, ще дойдатъ други, които ще го направятъ. То вече не се отнася до мене. Слѣдователно, за да се прояви вашата сила, трѣбва да се освободите отъ физическитѣ заблуждения, отъ това да мислите, че сте силни. Силата ви трѣбва да лежи на такава основа, че нищо въ свѣта да не я разколебае, нищо да не я засегне. Каква е вашата сила, вие сами ще я видите. Като ви поставятъ на мжчения, онази отъ вашитѣ идеи, която изтърпи докрай, тя е вашето богатство, на нея ще разчитате. Туй, което може да се мѣни, то е прѣходно, то е случайно въ вашия животъ. Туй, което остава неизмѣнно въ вашия животъ, на него ще разчитате.

Въ заблужденията, които се срещатъ въ съврѣменнитѣ хора, има и слѣдната мисль. Още отъ старо врѣме, дори и досега, хората сж мислили, че само стариятъ човѣкъ може да живѣе добѣръ, чистъ животъ, а не и младиятъ. Значи, младитѣ хора не сж за добрия животъ. Това е заблуждение! И младиятъ и стариятъ човѣкъ могатъ да правятъ добро, могатъ да живѣятъ добѣръ животъ. Младиятъ човѣкъ ще направи доброто като младъ, а стариятъ - като старъ. Добро-то се отнася еднакво и за младия и за стария. Не мислете, че като направите едно добро, като дадете нѣкому нѣщо, туй добро ще ви лиши отъ едно благо. Не, доброто ще ви повдигне въ очитѣ на когото и да е. Нима една добра постѣпка, едно добро, което сте извршили, нѣма да зарадва онзи, който ви обича? - Ще се радва, вие ще бждете идеалъ за него. Момѣкъ или мома, които вършатъ добро, се подвигатъ единъ предъ другъ.

Всѣки, който прави добро, става идеалъ за другитѣ. Защо? Защото Божественото проблѣсва вече въ него. Вие седите въ бездействие нѣкога и си казвате, че не може да направите

добро, че то не е за васъ. Мислите ли така, вие сте на низъкъ уровеньъ, вие сте на степенъта на животно. Това показва, че вие не сте разбрали законитѣ на природата. Да направишъ добро, това подразбира знания. Дяволътъ лъже, като казва, че нѣмате знания. Дяволътъ излъга Ева, като ѝ каза, че нѣма знания, че не разбира законитѣ. Тя отпослѣ узна, че има Божествено начало въ себе си, че имаше знания и нѣма какво да учи отъ плода. Какво научи като изяде този плодъ?

Често, въ Индия, за да стане нѣкой човѣкъ ясновидецъ, употребяватъ нѣкакво упоително питие, като вино или друго нѣкое. Пийне 2 - 3 килограма вино и започва да вижда. Други пъкъ употребяватъ нѣкои възбудителни средства като опиумъ и други, но всички тѣ сж изкуственни методи и врѣменни само. Когато човѣкъ има много да дава, става ясновидецъ. Ще ви приведа единъ примеръ, за единъ американецъ какъ станалъ ясновидецъ. Той билъ голѣмъ богаташъ. Отива единъ день на ловъ за риби. Дохожда на едно мѣсто, дѣто имало контрабандисти, които пренасяли разни прѣдмети. Като видѣли този богаташъ, казали си: „Този човѣкъ трѣбва да е нѣкой човѣкъ на правителството, ние ще му дадемъ да разбере, какъ се лови риба.“ Хващатъ го, свързватъ го, турятъ го въ една пещера и започватъ да се съвещаватъ, да го убиятъ или не. Обаче, като чулъ това, той отъ страхъ почувствувалъ, че излѣзълъ отъ тѣлото си навънъ. Тѣ решили да свършатъ съ него. Приближава се единъ отъ тѣхъ къмъ него, за да го убие, но вижда, че той умрѣлъ. Запитватъ се помежду си: „Като е умрѣлъ вече, да го оставимъ ли или да го хвърлимъ нѣкъдѣ.“ Духътъ му обаче, пазилъ тѣлото си. Единъ отъ контрабандиститѣ рѣшава да го хвърли и влиза въ пещерата, но като влиза въ пещерата, духътъ на умрѣлия му се явява, той се уплашва и избѣгва навънъ. Казва на другаритѣ си: „Оставете се, този човѣкъ оживѣ.“ Америка-нецътъ самъ разправя цѣлата си история, какъ се мжчилъ да внуши да не хвърлятъ тѣлото му, казвалъ имъ: „Идете въ хотела, дѣто живѣя, тамъ ще ви платятъ за менъ.“ Като имъ говорилъ дълго врѣме, най-послѣ главата-рътъ казва: „Може би този човѣкъ да е нѣкой богаташъ, хайде да занесемъ тѣлото му въ града и да кажемъ,

че сме го намѣрили, та да ни дадатъ нищо.“ Занасятъ го въ града. Скоро извикватъ единъ докторъ. Пристига докторътъ, иска да му випърсне нѣкакво вещество, за да не се разложи тѣлото му. Друга бѣля! Ако направи докторътъ това нѣщо, не може да се върне въ тѣлото си. Духътъ му отива при единъ свой приятелъ и му казва: „Ще кажешъ на доктора, че нищо не плащамъ за балсамиране на тѣлото си.“ Приятелътъ го разбралъ и казалъ на лѣкаря: „Нищо не плащамъ за балсамиране, оставете тѣлото свободно!“ Отива приятелътъ му да вземе тѣлото му отъ контрабандиститѣ, около 12 души, които продаватъ тѣлото му и го внасятъ въ стаята на хотела, дето живѣялъ. Какво било учудването на всички, когато едва що го внесли въ стаята, той станалъ, съживилъ се. Всички до единъ избѣгали навънъ. Той станалъ и разправилъ своята одисея. Казалъ: „Тежко е човѣкъ да живѣе въ другия свѣтъ!“

Човѣкъ трѣбва да разбира Божественитѣ закони! Ако човѣкъ не върви по Божествения пѣтъ, той е свързанъ съ редъ опасности: разбойници ще го хванатъ, послѣ лѣкаря ще го балсамира, тѣлото му ще продаватъ и т. н. Като минете презъ всички тия перипетии, тѣй ще се обезвѣрите, че при Бога не ще може да идете. Тѣй ще ви балсамиратъ, че въ собственото си тѣло не ще може да влѣзете. Ще кажете: „Не плащамъ нищо за балсамиране.“

И тѣй, нѣма да отлагате! При малкитѣ мжчнотии нѣма да отстъпвате, ще бждете смѣли и рѣшителни да направите най-малкото добро и това добро да носи за васъ и за вашитѣ ближни животъ, свѣтлина и свобода. Слѣдователно въ всичкитѣ си постѣпки, трѣбва да почувствувате въ себе си свобода. Тази реформа е потрѣбна за васъ. Нѣкои казватъ: „Отъ толкова години насамъ слѣдвамъ този пѣтъ и нищо не придобихъ.“ И още толкозъ години да ходите, нищо нѣма да придобиете, ако не направите най-малкото добро. Вие се помжчете да го направите и ако не можете, слатъ при мене, азъ ще ви кажа какъ да направите това най-малко добро. Азъ ще ви кажа единъ начинъ. Но менъ ще ми бжде по-приятно, ако вие сами разрѣшите тази малка задача, понеже тя ще ви повдигне прѣдъ

самитѣ васѣ.

Когато умрѣ единъ човѣкъ, какво става съ него? - Всички негови длѣжници започватъ да дѣлятъ тѣлото му. Тѣй, че когато хората започнатъ да се дѣлятъ, азъ мисля, че сж умрѣли. Хората се дѣлятъ на категории. Когато тѣлата се дѣлятъ едно отъ друго, тѣ правятъ малки отклонения отъ своя пжтъ. Горѣ, на Божественото дръвче вие трѣбва да бждете едно самостоятелно клонче, да проявите вашата самостоя-телность, но ще черпите вашата енергия отъ енергията на това Божествено дърво. Сжщеврѣменно ще бждете малко, индивидуално клонче, на което може да се роди нѣкой плодъ. Този плодъ ще бжде резултатъ на усилието, което сте направили. Ето защо всички трѣбва да бждете малки клончета, голѣми клончета на това Божествено дърво, за да се роди нѣщо отъ васѣ. Това е приятното въ живота.

Тази лоша миризма, която имате, трѣбва да изчезне, защото лошата миризма е признакъ на смъртъ. Азъ бихъ желалъ да имате благоуханието на цвѣтията, аромата на плодоветѣ и езика на Любовта. Езикътъ на всинца ви не трѣбва да бжде езикъ на разрушение, но езикъ на Любовта. Азъ ще съжалявамъ, ако отсега нататъкъ чуя нѣкой, на когото езикътъ разрушава. Отъ тази вечеръ думитѣ ви да бждатъ думи съграждащи, думи на Любовь, на Мждрость, на Истина, на Правда, на Добродѣтель, на Милосърдие, на въздържание, на кротость и тѣмъ подобни. Думитѣ на всинца ви да внасятъ животъ. Така трѣбва да бжде и между млади и между стари. Всичко друго което правите вънъ отъ туй, е отъ лукавого. Тогава не може да имате Божественото благоволение, ученици не може да бждете и никакво знание не може да имате. Всички може да направите доброто, защото въ сърцето на всѣки одного отъ васѣ има добро. Не ставайте орждия на низшиитѣ духове, да имъ слугувате, да имъ ставате суфлѣори и каквито драми сж написали, да ги представлявате. Ако искаме да представимъ една драма, ще поискаме отгорѣ да ни дадатъ такава. И тѣ сж писали драми. Ако ще представимъ една драма, ще прѣдставимъ Божествена драма; ако е за поезия, ще вземемъ сюжеть отгорѣ, а свѣтътъ нека се занимава съ поезия отдолу.

Послѣ, има нѣкои отъ васъ, които не знаятъ да се молятъ. И между младитѣ и между старитѣ има такива, да не могатъ да се молятъ. Ами че молитвата е първия актъ, който всѣки трѣбва да знае. Молитвата е духовното дишане, на душата. Ако вие не знаете да дишате, какво ще излѣзе отъ васъ? Говоренето на физическото поле, това сж хрипове на гърлото. Когато хората иматъ достатъчно въздухъ, дишатъ правилно, равномерно. Има нѣкои хора, които като дишатъ, гласътъ имъ се чува. Тѣ иматъ астма. Искамъ въ школата всинца да се молите, но безъ хрипове, а съ онова свободно плавно дишане, тъй да дишатъ, че като си туря ухото, да не се чува нищо. Въздухътъ да влиза и да излиза гладко, тихо, като че този човѣкъ е умрѣлъ. Това е правилно дишане! Когато човѣкъ се моли на Бога, благоухание да излиза отъ него, лицето му да сияе. Въ такъвъ човѣкъ има знание, сила, мъдростъ, той се занимава съ най-великото въ свѣта. Като се молите нѣма да казвате, че сте грѣшникъ, това сж елементарни работи, има други по-велики работи, за които трѣбва да се молите.

Азъ бихъ се молилъ тъй: „Господи, моля Ти се, изпрати ми единъ ангелъ да ме научи какъ да направя най-малкото добро. Да ме научи, какъ да проявя най-малкия актъ на Любовта, да ме научи най-малкото знание, да ме научи, какъ да дамъ на хората най-малката свобода, да проявя най-малкото милосърдие.“ Отъ тамъ ще започна азъ, а вие отивате при Господа и казвате: „Господи, не знаешъ ли, че азъ съмъ най-голѣмата грѣшница?“ Господъ казва: „Тукъ не става въпросъ за грѣхове.“ За ученицитѣ това не е въпросъ. Азъ мисля, че вие не сте грѣшници, но отсега нататъкъ може да правите грѣхове. Ние ви приемаме въ училището като праведни хора и ви казваме: Ще се учите, ще посѣщавате редовно, нѣма да лъжете. Не изпълнявате ли това, отсега нататъкъ може да съгрѣшите. Може да сте направили най-голѣмитѣ грѣшки, но ние ви приехме въ училището като праведни. Дипломитѣ ви взехме, записахме ви въ училището, но отсега нататъкъ, ако лавирате, може да минете за грѣшници. Нѣма да минете лесно. Вие искате да минете по лесния пѣтъ, но не може. Никакъвъ подкупъ, никаква празна дума не се

позволява. Отъ васъ се изисква учение, доброта, любовъ и то каква любовъ? - Любовъ, която включва въ себе си всичко.

Сега вие ще кажете: „Учителѣтъ е говорилъ много пжти тѣй. Не, за прѣвъ пжтъ ви говоря тази вечеръ така. Нали съмъ ви казвалъ, че водата, която тече отъ една и сѣща чешма, всѣкога е различна. Много пжти сте ме слушали, но тази вода е друга. Слѣдната недѣля ще ви говоря друго нѣщо, друга вода ще бжде. Нѣма да ви говоря два пжти едно и сѣщо нѣщо. Силата, която дѣйствува чрѣзъ словото е друга. Богъ се проявява всѣки моментъ различно. Отъ невидимия свѣтъ ви желаятъ доброто, затова вие не трѣбва да отлагате учението [за] нѣкое друго прѣбраждане. Може да се прѣродите и другъ пжтъ, но ще останете въ 13-та сфера, а въ 13-та сфера ще имате копита, па ще имате и крила, ще имате муцуна, ще имате опашка, ще имате люспи, като рибитѣ и т. н. Питамъ: такова прѣбраждане струва ли?

Бихъ желалъ въ бждеция си животъ да сте растения отъ висша еволюция, да сте живи растения въ ангелския свѣтъ. Ще си зададете слѣдната задача: да минете отъ това си състояние въ друго, по-висше. Този е единъ важенъ моментъ за васъ и всѣки може да го използва, всѣки има възможности въ себе ни. Нѣкой вече сте минали въ по-горно състояние и сега ще продължавате, нѣма да се връщате назадъ. Слѣдъ васъ идватъ други, които не сж взели тази стѣпка. На тѣзи, които се колебаятъ, азъ казвамъ: Влѣзте вътрѣ, нищо повече.

Сега теософитѣ казватъ: „Като се влѣзе чрѣзъ тази врата, иде кармата, а тя била тежка.“ Щомъ сте пуснати веднѣжъ въ рая, влѣзте, не се плашете! Ако ангелитѣ, които пазятъ тази Божествена врата, съизволяватъ да те пуснатъ, влѣзъ, не се плаши! Важното е да те пуснатъ. Ако влѣзете, казвамъ: не заспивайте, защото ще дойде младоженецѣтъ, ще намѣри, че масло нѣмате, да запалите свѣтилниците и ще затвори вратата. Вие ще хлопате, но нѣма да ви пуснатъ. Бждете будни, защото посрѣдъ нощъ ще дойде младо-женикѣтъ. Разбирате ли какво значи посрѣдъ нощъ? Онзи, който е буденъ, ще влѣзе, онзи, който не е, ще остане отвънъ. Азъ не желая да бждете отъ онѣзи, които ще останатъ навънъ. Будни ще бждете! Толкова врѣме сте били

будни, но ако заспите, единъ часъ ще останете назадъ, а това не струва. Тѣй разгледанъ, животътъ има вече другъ смисълъ. Вие, обаче, нѣма да останете вънъ. Вие ще усѣтите въ себе си онази Божествена сила, онази младостъ, онази Божествена Любовь, Божествена Мждростъ, Божествена Истина, Божествено благо и ще разберете въ какво седи дълбочината и широчината на този Божественъ животъ. Тогава вие ще минете отъ състояние на смъртъ, на ограниченостъ въ състояние на безсмъртие, на Божествена свобода.

И тѣй, ще започнете съ този малкъ актъ, да направите най-малкото добро. Тази година ще започнете съ една връзка, защото всѣко добро, което сте направили, е връзка, която постепенно се усилюва. Постоянно трѣбва да правите такива връзки, а не само веднѣжъ. Когато се даватъ условия, постоянно трѣбва да се използватъ и никога да не се изгубватъ.

Мото прѣзъ седмицата: „Топлина на душата, свѣтлина на ума, нѣжностъ на душата и сила на духа.“ Това е, което желяемъ, Господъ да ни даде.

Размишление

*2-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 22.X.1924 г.
София*

ТЕМПЕРАМЕНТИТЪ

Размишление

Прочетоха се нѣколко работи върху темата: „Отличителнитѣ черти на физическия и духовенъ животъ.“

Тема за слѣдния пѣтъ: „Най-силното чувство въ човѣшката душа.“

Тази вечеръ ще ви говоря върху темпераментитѣ на човѣка.

Човѣкъ трѣбва да се проучва така, както сега го намираме, а не както е било неговото първоначално състояние. Ние не знаемъ, какво нѣщо е билъ човѣкътъ първоначално; ние не знаемъ, какво ще е за въ бъдеще. Това сж нѣща, които можемъ да прѣдполагаме, но ние трѣбва да проучаваме човѣка тъй, както го виждаме, както го знаемъ днесъ, а знае се човѣкъ, понеже всѣки отъ васъ е човѣкъ и знае нѣщата по себе си.

Нѣкои хора сж бързи, вървятъ по пѣтя бързо, лесно се движатъ. Други нѣкои сж бавни, едва се движатъ, клатятъ се като гемии. Защо е това различие? Нали и единиятъ и другиятъ сж човѣци? Това сж малки прояви, но ние ще обърнемъ внимание на малкитѣ прояви. На какво се дължатъ тѣзи прояви? Защо нѣкой човѣкъ върви бързо, а другъ полека? Още отъ старо врѣме, щомъ нѣкой стане чорбаджия въ селото, той вече не върви бързо, започва да се движи бавно. Защо? - Работитѣ му сж уредени вече. Онзи човѣкъ пѣкъ, на когото работитѣ не сж уредени, той върви бързо, стреми се. И единиятъ и другиятъ не съзнаватъ кои сж подбудителнитѣ причини. Ако попиташъ единия, защо върви полека, той ще ти каже: „Всички отъ нашия родъ вървятъ така. Дѣдо ми, прадѣдо ми вървѣха така и азъ не мога да се отклоня отъ своя пѣтъ. Това е въ моето естество, въ моето разположение, азъ не обичамъ бързия ходъ.“ Ако попиташъ другия, защо върви бързо, той ще ти каже: „Азъ не

обичамъ да вървя полека, натурата ми е да вървя бързо.“ И единият е правъ, и другият е правъ.

Още отъ старо врѣме, старитѣ окулисти-алхимици сж опрѣдѣлили четири състояния на материята: твърдо, водно, въздухообразно и огнено състояния. Отъ тѣзи четири състояния тѣ сж извадили четири темперамента на човѣка. Въ сегашната наука, като основни, най-важни елементи за живота опрѣдѣлятъ четири отъ тѣхъ, а именно: въглеродътъ, водородътъ, азотътъ и кислородътъ. Тѣ не сж единственитѣ важни елементи, но тѣ се намиратъ въ по-голѣмо количество въ природата. Тѣзи четири елемента донѣкждѣ съотвѣтствуватъ на четиритѣ състояния на материята, които старитѣ алхимици опрѣдѣлятъ, както и на четиритѣ темперамента въ човѣка. Тѣ сж казвали, че въ човѣшката наука се срѣщатъ слѣднитѣ четири темперамента: сангвинически, холерически, флегматически - нѣкои го наричатъ меланхолически и нервень или умственъ темпераментъ. Така сж класифицирали старитѣ алхимици темпераментитѣ въ човѣка, но тѣ не сж обосновани на строго научни начала.

Въ по-новитѣ врѣмена, ученитѣ хора на западъ намиратъ, че въ човѣка сжществуватъ само три темперамента, които почиватъ на три основни системи, сжществувачи въ човѣшкия организъмъ. Първата система е тѣй наречената „жизнена система“, въ която влизатъ кръвоносната система, дробоветѣ, стомаха и жлѣзитѣ. Отъ тази жизнена система тѣ сж извадили жизнения темпераментъ или тѣй наречения „видивния“ темпераментъ, отъ латинската дума „vitea“, която значи „животъ“. Слѣдъ това иде костната система, съ мускулитѣ и лигаментитѣ, тя е динамическата система. Отъ тази система се образува двигателниятъ или мотивниятъ темпераментъ. И най-послѣ, имаме третия темпераментъ, наречень умственъ или нервень, съ прѣобладаваще влияние на мозъка и нервната система.

Тѣй че, когато въ тѣлото прѣобладаватъ силитѣ на ума, на мозъка, прѣобладава и нервната система. Тогава имаме хора съ умственъ темпераментъ, които се занимаватъ съ умственъ трудъ. Тѣ се интересуватъ отъ умствения свѣтъ. Всички онѣзи, у които

прѣобладаватъ силитѣ на стомаха, гърдитѣ и кръвоноснитѣ съдове, сѣ хора повече на живота, на удоволствията, на свѣта, тѣ не обичатъ тежката работа. Повече отъ тѣхъ сѣ търговци, дипломати, актьори, а нѣкои художници. Хората сѣ мотивния темпераментъ сѣ най-дѣятелни. Отъ тѣхъ излизатъ военоначалници, генерали, водители на партии и др.

Отъ тия три темперамента сѣ произлѣзли още четири. Първиятъ темпераментъ е родилъ други два. Отъ бѣлитѣ дробове се е създалъ сангвиническитѣ, а отъ стомаха и жлѣзитѣ - флегматическитѣ темпераментъ. Отъ мотивния темпераментъ, въ връзка съ жлъчния темпераментъ се е създалъ холерическитѣ. Въ него прѣобладаваще влияние иматъ коститѣ, а донѣкъдѣ нервната система, черниятъ дробъ и жлъчката. Отъ умствения темпераментъ е произлѣзълъ нервния или меланхоличния темпераментъ. Тѣй щото, има три основни темперамента и четири производни. Въ най-ново врѣме, обаче, науката приема седемъ темперамента въ човѣка, които отговарятъ на седемѣтъ системи въ него: мозъчна, мускулна, дихателна, кръвоносна, хранителна, очистителна и чувствителна.

Въ всѣки темпераментъ прѣобладаватъ извѣстни качества отъ материята. Споменахъ, че материята въ физическия свѣтъ се срѣща въ четири състояния, които понѣкога се проявяватъ въ човѣшкитѣ темпераменти.

Първиятъ темпераментъ, сангвиническитѣ е нареченъ още въздухообразенъ. Нека химицитѣ кажатъ, кои сѣ важнитѣ свойства на въздуха (*„Той е въздухообразна смѣсь, която се състои главно отъ азотъ и кислородъ.“*) Въ него влизатъ всички онѣзи вещества, на които е свойствено разширението. Вслѣдствие на това, онѣзи хора, които иматъ сангвинически темпераментъ, иматъ свойството да се разширяватъ силно. Въ тѣхнитѣ мисли, чувства и дѣйствия има силно разширение. Тѣ сѣ експанзивни, всѣкога прѣувеличаватъ нѣщата. Най-малката радостъ въ тѣхъ се силно изживѣва. Тѣ скачатъ, радватъ се като дѣца. Не минава половинъ часъ слѣдъ това, въ тѣхъ става смѣна. Тѣ сѣ хора, подобни на врѣмето. Ще ги видишъ радостни, скръбни, слѣдъ това грѣмотевици, прахъ, всичко се

смѣня бързо.

Вториятъ темпераментъ, тъй нареченъ флегматическиятъ, прѣобладаваще влияние въ него има водата. Понеже водата не е тъй подвижна, както въздуха, хората съ такъвъ темпераментъ сжщо така не сж много подвижни. Водата е подвижна само когато има наклонъ. Тѣзи хора се отличаватъ съ студенина и мудностъ, въ тѣхъ прѣобладава водното състояние. Изобщо тѣ обичатъ жидкитѣ, течнитѣ вещества. Хора съ такъвъ темпераментъ сж хладнокрѣвни, самообладанието е силно развито въ тѣхъ. Нѣкои отъ тѣхъ сж много мързеливи. За такива хора турцитѣ казватъ: „И свѣтътъ да изгори, тѣ не искатъ да знаятъ.“ Турцитѣ иматъ много анекдоти за тѣхъ. В Цариградъ имало много такива хора, съ този темпераментъ наречени „тембели“, които били на разноски на Султана, той се грижилъ за прѣхраната имъ. Обаче, въ скоро врѣме се наплудили толкова много тембели, че султанътъ се видѣлъ въ чудо. Извиква своя везиръ и го пита: „Какъ да се освободимъ отъ тѣзи хора, които не сж толкова умни, а съставляватъ товаръ на хазната?“ Везирътъ отговорилъ: „Ще запалимъ тембелхането да гори и колкото души отъ тѣхъ останатъ въ това врѣме, когато гори, тѣ сж истинскитѣ тембели, за тѣхъ ще оставимъ извѣстенъ приходъ. Тия отъ тѣхъ, които избѣгатъ, ще пратимъ на работа.“ И дѣйствително, запалили тембелхането. Всички се разбѣгали, съ изключение на двама. Единиятъ отъ тѣхъ казва на другия: „Хайде да бѣгаме, тембелхането гори!“ Другия му отговаря: „Какъ не те мързи да говоришъ!“ Отъ една страна това хладнокрѣвие е добро нѣщо. Така постѣпвайте и вие. Като ви дойде нѣкоя беля, кажете на този, който ви говори: „Какъ не те мързи да говоришъ!“ Иначе, онзи, който иска да урегулира своя темпераментъ, трѣбва да научи свойствата на водата. Главнитѣ съставни елементи на водата сж водородъ и кислородъ.

Третиятъ темпераментъ е холерическиятъ, дѣто прѣобладаваще влияние има жлъчката, черниятъ дробъ, нервната система и коститѣ. Хора съ такъвъ темпераментъ понѣкой пжтъ сж високи, съ черни коси, много енергични, изобщо динамически. Въ тѣхъ прѣобладава вжглеродътъ.

Значи, има натрупване на въглеродни вещества, които като се запалят, прѣдизвикватъ пожаръ. Човѣкъ трѣбва да пази да не се запалятъ тия вещества. Тѣзи горителни материали сж като сухи клечки. Запалятъ ли се, трѣбва да стоишъ далечъ.

Най-после иде меланхоличниятъ темпераментъ съ прѣобладаваще влияние на нервната система. Въ този темпераментъ има огънь. Хора съ такъвъ темпераментъ сж въ постоянни вътрѣшни безпокойствия. Вътрѣшнитѣ процеси не ставатъ правилно въ тѣхъ, вслѣдствие на което се образува повече топлина. Въ този темпераментъ нѣма достатъчно азотъ, който да регулира горенето. Нѣкои казватъ, че азотътъ спира живота. Не, азотътъ регулира горенето. Той не дава възможностъ да се прояви животътъ изведнѣжъ. Ако животътъ се прояви изведнѣжъ, човѣкъ бързо ще се изтощи, затова животътъ трѣбва да се проявява постепенно.

Да допуснемъ, че въ вашето естество се набератъ повече динамически сили, какво става? - Явява се, значи, повече кислородъ, който усилюва дѣятелността, усилюва живота и човѣкъ става активенъ въ своитѣ мисли, желания и дѣйствия. Той скача, радва се, но тази радостъ е прѣходна. Тази радостъ е както когато нѣкой човѣкъ пийне малко винце, или спечели пари. Тукъ азотътъ е необходимъ като регулаторъ. Меланхолията се явява у хора, които иматъ чрѣзмѣрни желания. Крайно меланхоличнитѣ хора сж крайно амбициозни. Тѣ сж меланхолични, защото желанията имъ не могатъ да се осъществяватъ. Напримѣръ, у нѣкои хора се явява желание да станатъ светии. Това не е желание на душата имъ, а желание да блѣснатъ прѣдъ хората. Това не е онзи вътрѣшенъ огънь на душата, не е онзи Божественъ огънь, който произлиза отъ дълбочината на съзнанието, отъ нѣкакво убѣждение.

Азъ различавамъ въ свѣта два вида огънь. Като се запалишъ отъ единия огънь, горишъ и изгаряшъ, а като се запалишъ отъ другия, горишъ и не изгаряшъ. Напримѣръ, тази вътрешна топлина, която е у насъ, отъ която не се изгаря, тя е естествената топлина на организма ни, 36° - 37°, която придава една приятностъ. Докато сме въ здравословно състояние, тази

топлина е приятна, но щомъ се набератъ въ насъ ненужни енергии, явява се една неестествена топлина, при която се започватъ химически реакции, явява се възпаление, при което температурата се повишава на 40° - 41°, става триене между клетките и нервната система се разтройва, т. е. онѣзи съдове, които служатъ въ организма като проводници на живота, се блокирватъ, задушаватъ и ние казваме, че тия хора умиратъ отъ задушаване. При това задушаване, става едно напрѣжение въ нервната система и човѣкъ умира. Затова, най-първо се изисква човѣкъ да се изпоти, за да се отворятъ тия съдове и така да се спаси. Само чрѣзъ изпотяване тѣлото ще дойде въ своето естествено състояние.

Сега, мнозина отъ васъ искатъ да урегулиратъ живота си и казватъ: -„Господъ ще уреди всичко.“ Не само, че Господъ ще уреди всичко, но Той е уредилъ всичко. Господъ нѣма да ходи по нашитѣ умове. Какво мислимъ ние е едно нѣщо, а какво мисли Господъ, това е друго нѣщо. Ние, които сме дошли на земята като ученици да ходимъ по ума на Бога, ще изпълняваме неговитѣ закони. Тѣзи закони нѣма да се измѣнятъ заради насъ. Ние мислимъ, че тѣзи закони могатъ да се измѣняватъ заради насъ, но не е така, и затова виждаме, че понякога тѣ носятъ за насъ нѣщо добро, а по нѣкога зло. Когато сме въ хармония съ тѣхъ, носятъ нѣщо добро; когато сме въ разрѣзъ съ тѣхъ, носятъ нѣщо лошо за насъ. Слѣдователно, всѣки ще има въ организма си толкова кислородъ, колкото е необходимо за горенето; толкова азотъ, колкото е необходимо за урегулиране на живота; толкова въглеродъ, колкото е необходимо за гориво на организма и толкова водородъ, колкото е необходимо за влага на организма. Значи, нѣма да желаете повече земя, нито повече ниви, нито повече жито. Така е за онѣзи, които разбиратъ живота.

Ние говоримъ сега за ученика, който разбира живота, защото всѣка една идея, всѣка една мисль въ духовния свѣтъ има своя тежестъ и може да се прѣтегли. Всѣка ваша мисль, за която вие мислите, че [е] безъ тежестъ, при ония чувствителни възни тя може да се прѣтегли, има своя специфична тежестъ. Ако имате една любовна мисль и тя си има своя тежестъ,

защото и силитѣ могат да се теглят, могат да се опредѣлят и качествата на силитѣ, които действуват въ мислитѣ. Та каквото чувство, каквато мисль и да имате, тѣ се опредѣлят споредъ действащитѣ въ тѣхъ сили. Казвате: мисльта е нищо. Не, не е нищо, тя има динамическа сила, има тежестъ, има извѣстно съотношение. Мисльта може да действува равномерно, безъ да става каква и да е експлозия. Има мисли, които могат да предизвикат експлозия. Ако въ нѣкоя ваша мисль се изгуби азотътъ, тя става взривна. Азотътъ е, който урегулирва силитѣ на мисльта, на живота.

Това не е споредъ сегашната химия, но споредъ старитѣ алхимици, които считатъ азота за единъ отъ най-старитѣ елементи, отъ най-уравновѣсенитѣ, затова въ него нѣма тѣзи прѣходни състояния, както въ другитѣ елементи. Той е много консервативенъ. Въ него нѣщата ставатъ систематично, плавно, той регулира всички други елементи. Казахме, че тази сила, която се съдържа въ азота, е свързана съ нервната система и съ мозъка. Ето защо, щомъ почне да се намалява или да се губи азотътъ, въ ума на хората се заражда едно безпокойствие. Това, че нѣкои хора полудѣватъ, или получаватъ апоплексически удари, се дължи на липсата на азотъ, липса на неговитѣ сили въ мозъчното вещество, вслѣдствие на което се изгубва равновѣсието на организма. Щомъ се изгуби равновѣсието, кръвообрѣщението вече не става правилно въ мозъка, явява се приливъ на повече кръвъ въ главата, която кръвъ, като не може да се оттегли назадъ, блокирва извѣстни центрове на мозъка, предизвиква ударъ и тия блокирани органи се парализирватъ.

Та, първото важно нѣщо за насъ: ще знаете, че силата на вашия животъ зависи отъ състоянието на вашия мозъкъ. Не е важно, какво е състоянието на външния свѣтъ, важно е състоянието на вашия мозъкъ - отъ него зависи вашето бъдеще. Вие ще ми възразите: „Не, отъ моя духъ зависи моятъ животъ.“ Добрѣ, но твоятъ духъ може да се прояви само чрѣзъ твоитѣ здрави рѣцѣ и крака. Ако се отрѣжатъ рѣцѣтъ и краката ти, какво ще остане? Първиятъ органъ, чрѣзъ който може да се прояви човѣшкиятъ духъ, това е мозъкътъ. Слѣдователно, вие

ще пазите този единственъ органъ, чрезъ който може да се проявявате, нѣма да излизате отъ него, нѣма да го залагате на никждѣ, нѣма да разрушавате туй красивото въ мозъка си.

Запримѣрь, имате едно гнѣвно състояние. Казвате: „Какво отъ това, че съмъ гневѣнь?“ Да, но задъ ушитѣ, въ васъ става силно прииждане на кръвъ, вие се силно зачервявате. Щомъ придойде толкова много кръвъ въ мозъка, събуждатъ се извѣстни разрушителни сили и тогава виждаме много хора въ такова гнѣвно състояние чупятъ прозорци, блѣска върати и като изразходватъ тази енергия, казватъ: „Азъ съмъ малко нервень, малко съмъ възбудень.“ Не, ти си допусналъ да се прояви въ тебе единъ разрушителенъ центъръ. Така е и въ врѣме на война. Като се възбуди единъ разрушителенъ центъръ, става търкане между въглероднитѣ частици и тѣ се запалватъ. Така се образува въ организма това неестествено горене. Затуй, когато човѣкъ се разгнѣви, усѣща нѣкакъвъ огънь на сърцето си. Не мислете, че съ тѣзи разгнѣвявания, викания вие ще оправите живота. Вие имате единъ слуга, когото биете, карате му се, заплашвате го, но единъ день и той ще стане уменъ като васъ и ще ви набие. Бащата може да бие дѣтото си и то да плаче, но единъ день то ще стане голѣмъ момъкъ и нѣма да плаче вече. Азъ виждамъ - нѣкое малко дѣте пораснало, станало момъкъ на 25 години, хване баща си, поразтърси го малко и му казва: „Татко, я седни тукъ!“ Бащата сѣда. Синътъ му казва: „Свѣтътъ не се управлява съ сила, но съ умъ. Азъ не съмъ говедо да ме биешъ. Кажи ми съ думи, ще те разбера, а не да ме налагаишъ съ тояга. Ще ме извинишъ, но ти трѣбва да измѣнишъ правилата, законитѣ на своята държава, на своята камара. Ти ще прѣкараишъ малко по-миролюбиви закони.“ Синътъ си извоюва правата, а мжжътъ казва на жена си: „Бабо, нашиятъ синъ не се покорява, както по-рано. Нѣма да бжде по старому вече. Днесъ ме хвана, разтърси ме малко.“ Разтърсили го! Писанието казва: „Когото Богъ обича, наказва го.“ Наказанието има смисълъ. Богъ наказва само разумнитѣ хора, безумнитѣ никога не наказва. Безумнитѣ хора ги тѣпчатъ само - нищо повече. Може да се наказва само умниятъ човѣкъ.

Казвамъ, въ тия състояния вие трѣбва да опрѣдѣлите, какъвъ темпераментъ сте, какви вещества прѣобладаватъ у васъ. Ако прѣобладава въглерода, вие ще имате ламтежъ къмъ материалния свѣтъ, вие ще имате чрѣзмѣрни желанія и много материя натрупана, но трѣбва да знаете, че това е едно неестествено състояние. Ако не се пазите, нѣма да се мине дълго врѣме и знаете ли какво ще стане съ васъ? - Благоутробието ви ще изкочи, гърдитѣ ви ще изпжкнатъ, навсѣкждѣ ще имате натрупване, отлагане на материя и ще бждете като нѣкое прасе. Всички ще мислятъ за васъ, че сте много разположени, но това не е нищо друго освѣнъ натрупване на излишни материали. Но виждашъ, дойде слѣдъ врѣме нѣкоя болестъ, смъкнала този човѣкъ. Пълнитѣ хора изобщо не могатъ да издържатъ. Слабитѣ хора издържатъ повече. Пълнитѣ хора не могатъ да издържатъ и въ духовно отношение, защото духовниятъ животъ, в който сте влѣзли, изисква единъ уравниовѣсенъ организъмъ, съ единъ мозъкъ отъ най-фина, еластична, пѣргава материя, издържливъ на всички напори въ живота. Сжщеврѣменно се изисква една отлична дихателна система, единъ стомахъ, който да функционира правилно, да приема малко храна, която да обработва и да използва правилно. И най-послѣ, коститѣ и мускулитѣ му да бждатъ така подвижни, че да свѣршватъ всѣка работа съ най-малко разноси.

Ние, съврѣменнитѣ хора, които не разбираме този законъ, работимъ много. Нѣкой казва: „Азъ днесъ работихъ 12 часа.“ Да се работи 12 часа, това е заблуждение. Тази работа за 12 часа всжщностъ е работа само за 3 часа. Но като работишъ при неразположение на духа, разбира се, че ще работишъ много. Онзи кроющъ шие нѣщо, развалилъ го. Шие разпаря, шие - разпаря и най-послѣ казва: „Тѣзи дрехи работихъ цѣли три дни, скжпо ми струватъ тия три дни.“ Да, при неразположение на духа работитѣ се усложняватъ. Това е при писане поезия и при свирене, при всички работи изобщо не се успѣва. Ние сега сме направили живота си нехармониченъ, вслѣдствие на тази дисхармония, която сжществува вътрѣ въ насъ.

Дойде нѣкой, казва: азъ съмъ хладнокрѣвенъ човѣкъ. Какво

подразбира той подъ хладнокръвие? Хладнокръвниятъ човѣкъ е синонимъ на разумния човѣкъ. Въ какъвъ смисълъ? - Разумниятъ човѣкъ не може да се изненада отъ нищо. Той е прѣдвидливъ въ всички случаи. Разумниятъ човѣкъ, ако е земеделецъ, нѣма да остави житото си неотжпкано, неожнено.

Сега ще направя едно малко сравнение, да видите, какъ разнитѣ хора правятъ погрѣшки. Нѣкой запитва: „Ами не трѣбва ли да имаме едно малко удоволствие въ живота си?“ Азъ обяснявамъ това нѣщо по следния начинъ. Прѣдставете си двама слуги, които живѣятъ при единъ много добъръ господарь, който има пълно довѣрие въ тѣхъ. Тѣ се много обичатъ. Праща ги господарьтъ имъ на нивата да оратъ, но цѣлиятъ день тѣ си говорятъ за любовь и не оратъ, нивата остава неразорана. Връщатъ се дома си, господарьтъ ги пита: „Изорахте ли нивата?“ - „Изорахме я.“ Господарьтъ не провѣрява, вѣрва ги. На другия день той ги праща да посѣятъ нивата. Отиватъ тѣ, но цѣлиятъ день пакъ си говорятъ за любовь. Връщатъ се. „Посѣхте ли нивата?“ - „Посѣхме я.“ Нищо не сж посѣли, цѣль день се разговаряли. Послѣ ги праща да я оплѣвятъ, слѣдъ врѣме да я пожнатъ, но тѣ си приказвали пакъ за любовь, нищо не работили. „Ожънахте ли житото?“ - „Ожънахме го.“ Не, нищо не сж направили тѣ. Най-послѣ нѣкой казватъ: „Насъ не ни трѣбватъ тия работи, ние и безъ хлѣбъ можемъ.“ Добрѣ, дайте ми примѣръ, дѣто нѣкой духовни хора могатъ да живѣятъ 80 дни безъ хлѣбъ. Вие казвате: „Христосъ е прѣкаралъ 40 дни постъ.“ Оставете Христа, покажете ми нѣкои духовни хора, които сж гладували толкова врѣме и да не отслабнатъ, да останатъ пакъ така здрави, съ червени лица, каквито сж били по-рано.

Значи Богъ е създалъ човѣка така, че трѣбва да яде, защото яденето има смисълъ. Яденето е любовь. Когато човѣкъ яде, безъ да разбира смисъла на яденето, той върши прѣстѣпление. Нѣкои казватъ: „Трѣбва да се яде много.“ Колко трѣбва да яде? Единъ чувалъ ли? Единъ слонъ изяжда петъ крини оризъ. Смѣтали ли сте, какво е отношението по тежина между слона и човѣка? Кажете ми тогава, какво е отношението между храната на слона и на човѣка, като имате прѣдъ видъ тѣхната тежестъ?

Нѣкои подѣржатъ, че ние трѣбва да ядемъ много. Хубаво, колко хиляди мухи могатъ да се нахранятъ съ единъ човѣшки обѣдъ? Аз мисля, че съ този обѣдъ ще се нахранятъ повече отъ 200 000 мухи и пакъ ще остане нѣщо отъ яденето.

Питамъ тогава: коя е нормата, която опрѣдѣля, кой колко трѣбва да яде? Ако се събератъ слона, човѣка, мухата и пчелата, по колко трѣбва да яде всѣки отъ тѣхъ? Опрѣдѣлено е, колко трѣбва да яде единъ човѣкъ. Сегашнитѣ учени хора сж опрѣдѣлили, каква храна и по колко храна трѣбва да се яде отъ тази или отъ онази, за да се навакса еди-коя си изгубена енергия. Ако туй е вѣрно, добръ е тогава. Питамъ: онѣзи млѣкопитаючи, които пасатъ само трѣва и онѣзи животни, които живѣятъ на северъ и се хранятъ пакъ само съ трѣва, дѣ намиратъ различнитѣ елементи, необходими за организма си? Значи, въ трѣвата се намиратъ всички необходими елементи за подѣржане на организма.

Ако ние знаехме какъ да употрѣбяваме храната, нѣмаше да ни трѣбва абсолютно никаква друга храна, освѣнъ житото. Да знаешъ какъ да се хранишъ съ жито, трѣбва да знаешъ, какъ да измѣняшъ своитѣ състояния. Като се хранишъ всѣки день съ жито, нѣма да имашъ едно и сжщо състояние. Като промѣняшъ своето състояние, ти ще привличашъ всички онѣзи елементи, които се съдържатъ въ житото. Да допуснемъ, че искашъ да извлѣчешъ елементи за ума си. Какво ще направишъ? - Ще впрегнешъ азотнитѣ вещества на работа, като мислишъ постоянно за духовния свѣтъ, за Бога на Любовта. Само така ще извлѣчешъ тия необходими за тебъ елементи отъ житото, които слѣнцето е вложило въ него.

Ако искашъ да извлѣчешъ енергия за чувствата си, за сърцето си, ще впрегнешъ кислорода на работа. Защо? Защото въ дробоветѣ, при процеса на дишането се образува това приятно горене. Не се тревожете, но впрегнете на работа въ себе си тѣзи благородни чувства, които могатъ да ви повдигнатъ. Ще мислите, че всичко въ свѣта е хармония, че всичко, което става е хармонично. И въ болести и въ страдания, и въ смъртъ, и въ землетресения, въ всичко ще виждате Божиата Любовъ. Като

разглеждате нѣщата така, не може да не извлѣчете отъ житото всички онѣзи елементи, необходими за вашитѣ чувства. Онзи човѣкъ, който разсъждава, защо Господь създаде свѣта така, а не иначе, той е аномаленъ, нищо повече.

Слѣдователно, ние нѣма да изучаваме свѣта въ неговата аномалностъ, а ще го изучаваме въ неговото естествено и Божествено състояние. Аномалното състояние е лакомията на човѣшкия животъ. Ние се стремимъ къмъ повече животъ, а сжщеврѣменно изгубваме и този, който имаме. Онзи, който изисква много животъ, изгубва и малкия си животъ. Азъ съмъ наблюдавалъ тия нѣща, слѣдилъ съмъ и тѣхната статистика. Колко случаи съмъ наблюдавалъ въ живота! Единъ господинъ отъ Шуменъ казваше: „Азъ ще живѣя 200 години.“ Но този човѣкъ умрѣ слѣдъ двѣ години. Животътъ не седи въ лакомията. За да запазишъ живота си, трѣбва да си благодаренъ на малкия животъ, който имашъ. Животътъ седи въ първичния животъ на клѣткитѣ. Клѣткитѣ въ човѣшкия организъмъ не умиратъ. Той умира, а тѣ си отиватъ на своето мѣсто. Когато човѣкъ умре, клѣткитѣ отъ неговото тѣло започватъ да живѣятъ своя първиченъ животъ.

Сжщото е съ нашитѣ чувства. И теософитѣ прокарватъ една подобна теория, че човѣкътъ може да умре, т. е. неговото схващане за нѣщата, но неговитѣ чувства постоянно продължаватъ живота си, защото чувствата на човѣка съставляватъ неговия животъ. Докато човѣкъ контролира всички свои клѣтки, той живѣе, но когато загуби този контролъ, въ него се започва обратенъ процесъ.

Та когато казваме, че трѣбва да живѣемъ единъ чистъ и святъ животъ, подразбираме онзи правиленъ животъ, онѣзи правилни мисли. Ако искате да живѣете въ духовния свѣтъ, темпераментитѣ си и тамъ ще носите. Не мислете, че тамъ нѣма темпераменти, че тамъ нѣма особени състояния, та ще може да се освободите отъ тѣхъ. Въ духовния свѣтъ ще има още по-фини състояния на човѣшкия духъ. Изобщо, много окулисти твърдятъ, че въ духовния свѣтъ има еднообразие. Не, тѣ не сж ходили въ духовния свѣтъ да видятъ, че тамъ има разнообразие

хиляди пжти по-голѣмо отъ това на земята. Ако единъ човѣкъ отъ този свѣтъ отиде въ онзи, той нѣма да види разнообразието, а еднообразието.

Какъ си прѣдставлявате духовния свѣтъ? Азъ съмъ говорилъ съ много стари българи, питалъ съмъ ги, какъ си го прѣдставляватъ. Тѣ си го прѣдставляватъ, като свѣтъ на абсолюбно мълчание, дѣто всички хора, седятъ и мълчатъ и всѣка душа си мисли за себе си, за онова, което е правила въ живота си, което е изпатила. Не е така, това сж аномални схващания на единъ физически животъ, схващания на единъ болезненъ свѣтъ.

На сжщото основание много религиозни, духовни хора, до извѣстно врѣме мислятъ, че всички хора сж добри, но щомъ заболѣятъ, мислятъ, че всички хора сж лоши. И едното и другото състояние не е вѣрно. Добри хора сж само разумнитѣ, а лоши хора сж само безумнитѣ. Това зависи отъ състоянието ти, какъ ще постѣпишъ. Ако азъ увредя интереса на своя ближень, азъ ще страдамъ, нѣма да страдатъ другитѣ. Ако дѣсната ми ржка не може да познае, че има отношение къмъ лѣвата и вземе единъ ножъ и я мушне, нѣма ли и тя да почувствува болката? И лѣвата ржка ще почувствува болка, и дѣсната ржка ще почувства болка. Нѣкой казва за нѣкого: „Азъ ще му направя нѣщо лошо, ще му напакостя.“ Добрѣ, слѣдъ като го мушнешъ, слѣдъ като му направишъ нѣкаква пакостъ и ти ще я почувствашъ, ще разберешъ, че си свързанъ съ него. Ти ще почувствашъ, че не трѣбва да нарушавашъ Божия законъ.

И тѣй, темпераментитѣ сж свързани съ по-важнитѣ елементи. Азотътъ напримѣръ е регулатора въ живота. Сангиническиятъ темпераментъ ни доставя онази топлина, която е необходима за растенето на нашия животъ. Витивниятъ темпераментъ е необходимъ за нарастване на коренитѣ, за тѣхното засилване, а холерическиятъ темпераментъ прѣдставлява онѣзи динамически сили - вѣтъръ, дъждъ, бури - необходими да разклащатъ растението, защото ако не са разклащатъ, соковетѣ не могатъ да текатъ правилно отдолу нагорѣ. Промѣнитѣ, които ставатъ въ природата, способствуватъ за

развитието на растенията, иматъ предъ видъ цѣлото растително царство. Слѣдователно, всички страдания сж необходими за разтръсването на вашия организъмъ. Нѣкой пита: „Защо ми дойде това разтръсване?“ - То е необходимо за разпращане на всички елементи изъ организма ви. И действително, слѣдъ като сте страдали морално, вие се усѣщате обновени. Даже и слѣдъ като сте боледували извѣстно врѣме физически, вие пакъ се усѣщате обновени.

И тъй, физическитѣ болести и моралнитѣ страдания въ човѣка, това сж все упражнения на холерическия темпераментъ въ живота ви. Нѣкой пжтъ, когато трѣбва да отслабнете, когато вашето благоутробие трѣбва да спадне, това показва, че водата въ вашия организъмъ трѣбва да отиде отъ едно мѣсто на друго, тази енергия да се трансформира. Слѣдователно, никакъвъ излишекъ отъ енергия не трѣбва да има въ вашия организъмъ. Трѣбва да има точно толкова енергия, колкото е потрѣбно. Излишната енергия трѣбва да се върне въ природата.

Изобщо, природата не търпи абсолютно никакъвъ излишекъ въ организмѣтѣ. И всички страдания на съврѣменнитѣ хора се дължатъ все на тия излишеци, все на неразбирането на живота. Вие казвате: „Ами нали трѣбва да се погрижимъ за себе си!“ - Трѣбва, но какъ? Какъ се грижатъ пчелитѣ за себе си? Пчелитѣ, слѣдъ като влѣзатъ въ единъ кошеръ, започватъ да си приготвяватъ медъ толкова, колкото имъ трѣбва за прѣзъ зимата. На 50 000 пчели, напимѣръ, колко медъ имъ трѣбва? - Най-много 30 килограма. Толкова си приготвятъ тѣ и на пролѣтъ, когато цвѣтята цѣфтятъ, тѣ отново си събиратъ медъ. Добрѣ, ако това е вѣрно за пчелитѣ, то и ние, като въ единъ кошеръ, колко медъ, колко бюджетъ ни трѣбва за прѣзъ годината? И пчелитѣ знаятъ този законъ. Ако вие турите въ единъ кошеръ много рамки, тѣ ще напълнятъ само толкова, колкото годината позволява. Сжщото е и за човѣка. Всѣки човѣкъ трѣбва да събере не толкова, колкото иска, но колкото позволява годината.

Слѣдователно, ако ти искашъ нѣщо повече, трѣбва да видимъ, колко позволява твоятъ бюджетъ, колко ти е

определил той. Някой има 500 лева, другъ 1000 лева, трети 2000 лева, толкова е техният бюджет, а други иматъ 10 000 лева, 20 000 лева, 500 000 лева, но и първите не живеят ли? - Живятъ. Но българитъ казватъ, че сиромашътъ живее съ кучешки животъ. Добре, ами ако богатиятъ краде и живее съ крадби, този животъ не е ли кучешки? Казватъ: „Сиромашътъ се мъчи.“ Да, ако сиромашътъ се мъчи, лошо е, но ако сиромашътъ живее по Бога, животътъ му е блаженъ. Ако пъкъ богатиятъ, при своето богатство, не живее по Бога, тогава и той се мъчи и неговиятъ животъ е неестественъ.

Следователно, ние трябва да се стремимъ къмъ онзи вътрешенъ Божественъ животъ, да знаемъ нормата на нощата. Въ насъ има една определена норма, която регулира отношенията въ живота. Азъ съмъ правилъ различни опити, които сж ме убедили въ това. Отивамъ при някой търговецъ да си купя какъвъ платъ. Питамъ го: „Колко струва този платъ?“ - „Толкова.“ Дамъ му колкото иска и не правя никакъвъ въпросъ повече. Отивамъ при втори търговецъ, купувамъ и отъ него платъ, като му плащамъ два пъти повече отколкото струва плата. Азъ съмъ проверилъ, зная колко е истинската стойностъ на плата и ако струва 200 лева, давамъ на търговеца 400 лева. Той казва: „Господине, много ми давате, платътъ не струва толкова.“ Взява точно колкото струва платътъ и ми връща останалитъ пари. Вие казвате, ами този човѣкъ може да ви излъже. Не, всички хора не лъжатъ. Щомъ влѣза въ единъ дюканъ и искамъ да изхитря търговеца и почвамъ да се пазарявамъ съ него, той схваща мисълта ми и казва: „Чакай и азъ ще те излъжа!“ Ти трябва да влѣзешъ въ такъвъ дюканъ, дѣто търговецътъ има темпераментъ съответствуващъ на твоя. Ще кажете: „Какъ ще позная въ кой дюканъ да влѣза?“ Като вървишъ, нѣщо вътрѣ въ тебе ще ти каже: „Влѣзъ въ този дюканъ!“ Като влѣзешъ въ този дюканъ, ще усѣтишъ едно приятно разположение. Влѣзъ въ този дюканъ, който ти се посочва, глава нѣма да те боли! Излѣзешъ ли да си купувашъ платъ, но нѣмашъ вътрѣшно разположение, вслушай се въ себе си, ще чуешъ, че нѣщо вътрѣ въ тебе ти казва: „Върви си въ къщи, не купувай нищо сега!“ Искашъ да

си купишъ яйца, нѣщо ти казва: тѣзи яйца не сж за тебе, не ти трѣбватъ сега. Чуешъ ли този гласъ, върни се. Другъ день имашъ разположение, купи тия яйца, за тебе сж.

Всѣки день ти ще опитвашъ този Божественъ законъ. Ако хората го спазваха, добръ щѣше да имъ бжде. За всѣки день има опрѣдѣлено меню, кой какво ще яде. Днесъ е опрѣдѣлено за тебе картофи, утрѣ баница, послѣ месо, слѣдъ това варено жито, яйца или какво и да е друго. А сега, ние сами си нареждаме менюто. Ти станешъ сутринъта и казвашъ на жена си: „Жена, ето какво ще наготвишъ днесъ“ и започвашъ да изреждашъ. Не, ти ще кажешъ на жена си: - „Каквото меню ми е опрѣделено за днесъ отгорѣ, това ще сготвишъ.“ Тогава жената ще се помоли на Господа, ще каже: „Господи, кажи ми какво меню си опрѣдѣлилъ за днесъ!“ Това е новата философия на живота. Дойдемъ ли до това положение, ние ще имаме общение съ много по-учени сжщества отъ насъ, които сж прѣживѣли нашитѣ сжстояния и сж дошли до едно по-високо разбиране на живота. Тѣ разбиратъ безсмъртието и ще ни въведатъ въ единъ правъ пѣтъ. Сегашнитѣ хора желаятъ това нѣщо, но като не разбиратъ езика на тия сжщества, правятъ грѣшки, правятъ криви прѣводи и вслѣдствие на това страдатъ. Затова трѣбва нѣщата да се провѣрватъ. Ти четешъ едно съчинение, ще провѣришъ въ себе си, доколко сж истинни тия положения, които се прокарватъ въ него. Ти имашъ възможность да провѣришъ това нѣщо интуитивно. Интуицията провѣрва нѣщата моментално, а умътъ действува въ врѣме и пространство.

Та азъ се спирамъ върху този въпросъ, именно, защото нѣкои казватъ, че това или е вѣрно, или не е вѣрно. Не, азъ казвамъ, че свѣтътъ, въ който живѣемъ, е разуменъ, той не е двусмисленъ свѣтъ, нѣщата въ него сж точно опрѣдѣлени. Какво нѣщо е духовниятъ свѣтъ, по какво се различава отъ физическия, какви сжщества има въ него, азъ ще ви кажа. Въ духовния свѣтъ има фонографи, заведени да свирятъ и тъкмо минавашъ покрай нѣкой фонографъ, чувашъ да ти пѣе: „Парице, парице, всесилна парице!“ Ти мислишъ, че нѣкой поетъ пѣе. Вървишъ по-нататъкъ, виждашъ, че едно сжщество се разхожда,

замислено въ себе си и ти казващ: - „Видѣхъ едно духовно сѣщество.“ Не, това не е никакво духовно сѣщество, това е само една мисълъ, форма въ духовния свѣтъ. Ти прочетешъ нѣкъдѣ една мисълъ и си казващ: „Тѣй казва този ангелъ.“ Не, това не е никакъвъ ангелъ, това е само обявлението на нѣкоя мисълъ.

Най-послѣ ти ще влѣзешъ още по-навжтрѣ въ духовния свѣтъ и дѣйствително ще видишъ нѣкое разумно сѣщество, което, ако запиташъ, какъ трѣбва да се живѣе, нѣма да ти отговори двусмислено, но ще ти отговори прѣмо на въпроса и като се върнешъ отъ този свѣтъ въ физическия, ще видишъ, че всичко, което ти е казало това сѣщество излиза точно така, безъ никакво изключение. Ако ти си се прѣнесълъ и останалъ за по-дълго врѣме въ духовния свѣтъ, това сѣщество ще ти каже: „Ти трѣбва да се върнешъ вече въ твоя свѣтъ, защото около тѣлото ти сѣ събрани много хора и ако не се върнешъ, ще те погребатъ. Ти ще видишъ при леглото си майка си, баща си, брата си. Ти следъ една година ще постъпишъ въ училище, ще свършишъ гимназия успѣшно. Послѣ ще постъпишъ въ университетъ и него ще свършишъ успѣшно и най-послѣ ще станешъ писателъ.“

Туй сѣщество опрѣдѣля цѣлата програма на живота си. Ако всичко това се сбъдне, питамъ: има ли въ какво да се съмнѣвашъ? Но ако туй сѣщество ти каже много работи и нищо отъ тѣхъ не се сбъдне или се сбъдне само $\frac{1}{100}$ отъ всичко, ще трѣбва да се пазите. Мнозина отъ васъ иматъ такива шепнения и казватъ: „Духътъ ми говори отвжтрѣ!“ Че кому не говорятъ отвжтрѣ? Всѣки апашъ може да ти каже: „Иди открадни това нѣщо!“ Нѣкой казва: „Учителътъ ми каза да напиша това.“ Че и нѣкой писателъ може да каже: „Духътъ ми казва да напиша тази работа.“ Много духове може да ви говорятъ, но кой е истинскиятъ Духъ, това е въпросътъ.

Вие излагате името Божие на позоръ. Не излагайте името Божие, не излагайте Духа! Онзи, който говори съ духовния свѣтъ, трѣбва да познава поне едно интелигентно сѣщество, трѣбва да чува гласа му, да познава лицето му. То ще се яви материализирано прѣдъ тебе и ясно ще ти говори, а не

двусмислено. Нѣкой те пита: „Ами ти видѣ ли го?“ - „Не, гласътъ му чухъ.“ Че кой не го чува? Вечерно врѣме спишъ и нѣкой те вика: „Иване, Иване!“ Станешъ, никого не виждашъ, никого не чувашъ. И българинътъ казва: Не се обаждай на такъвъ гласъ. Това сж хора отъ улицата, които те викатъ.

Та казвамъ, като ученици на окултната школа не трѣбва да бждете лековѣрни хора, не казвамъ безвѣрници, но искамъ да бждете любители на великата Божия Истина и да не допущате въ сърцата си никаква измама. Нѣкой пжтъ една измама може да влѣзе несъзнателно - нищо отъ това, но гледайте съзнателно да не допущате никаква измама, никаква лъжа. Прѣзъ васъ може да прѣмине нѣкоя невѣрна мисль, но докато не я провѣритѣ веднѣжъ, дважъ, не ѝ давайте ходъ! Ами че ако азъ ви дамъ двѣ съврѣмenni бомби и ви кажа: „Занесете тия бомби въ еди-кои си кѣщи и ги запалете, ще видите, каква хубава миризма иматъ тѣ“, трѣбва ли да изпълните тази моя заповѣдь безогледно? Влѣзете въ кѣщата на Драганъ Стояновъ, поставите нѣкѣдѣ тази бомба, запалите я и си излѣзете. Отидете на друго мѣсто, поставите втората бомба нѣкѣдѣ, запалите я и си излѣзете - изпълните заповѣдта. Да, но слѣдъ 20 минути тѣзи бомби експлодирватъ. Питамъ: Какъ ще се оправдаете? Ще кажете: „Такава била волята Божия.“ Не е била такава волята Божия. Такава е нашата неразумна воля. Волята Божия е да мислимъ разумно, да чувствуваме разумно и да дѣйствуваме разумно.

Първото нѣщо: ще се пазите отъ заблуждения! Искамъ всички да бждете самостоятелни, но да не казвате, че и сами можете да направите всичко. Дѣйствайте сами, но сжщеврѣменно ще употребявате вашия умъ, вашето сърце и вашата воля. Чрѣзъ тѣхъ ще урегулируете вашия темпераментъ, вашия стомахъ, вашата нервна система, вашето кръвообрѣщение, вашата костна система, за да бждете единъ здравъ човѣкъ, способенъ за животъ, а не човѣкъ истерикъ, който да се заблуждава отъ всичко мимолѣтно минало край него. Ако ви дойде нѣкоя болестъ, нѣма да се плашите отъ нея. Защо нѣкои пострадватъ? Защото не изпълняватъ. На мнозина отъ васъ съмъ давалъ извѣстни съвѣти, какъ да се лѣкуватъ, казвамъ

имъ: „Тъй и тъй ще постъпите.“ Тъ, слѣдъ като взематъ моитѣ съвѣти, отиватъ още при десетина души да се съвѣтватъ, какъ да постъпятъ. Положението им се влоши и като дойдатъ до умирање, викатъ ме, молятъ се: „Учителю, спаси ме, азъ и дома ми ще повѣрваме.“ Не, това е единъ изпитъ за тебе, ти самъ ще опитаеш силата си. Между тебе и Бога нѣма да викаеш никого. Кажи си: „Между Бога и себе си не пуштамъ никого! Ако е да умра, никого нѣма да викамъ, къмъ никакъвъ лѣкаръ нѣма да се обръщамъ.“ Щомъ е да умра и безъ лѣкаръ ще умра. Ако Господъ ми каже да умра, ще умра, нищо повече. Ако Господъ ми каже да повикамъ еди кой си лѣкаръ, то е другъ въпросъ. Но ако не ми каже, никакъвъ лѣкаръ не ми е нуженъ.

Нѣкои, едва се разболѣятъ, казватъ: „Викайте еди-кой си лѣкаръ, еди-кой си свещеникъ, еди-кой си пророкъ.“ Това може да е единъ изпитъ за тебе, затова ти ще се поставишъ така, че между тебе и Бога ще се образува една непоколебима връзка и ще кажешъ: „Господи нека Твоята воля да действува върху мене, азъ ще изпълня волята Ти.“ Казвамъ, мнозина отъ васъ боледувате, защото сте страхливи. Най-малката болестъ - треска, хрема или каква и да е друга, ви плаши. Знайте, обаче, че ако се натрупа у васъ повече въглеродъ, напримеръ, отколкото отъ другитѣ елементи, у васъ ще се яви единъ видъ болестъ. Ако се натрупа повече азотъ, ще се яви другъ видъ болестъ. Отъ натрупването на извѣстни вредни вещества въ човѣшкия организъмъ се раждатъ хиляди болести.

Слѣдователно, никакъвъ излишъкъ не трѣбва да остава въ вашия организъмъ. Всичко онова, което употребявате, вие трѣбва да го провѣрявате. Избѣгвайте всѣкакви недоразумѣния, всѣкаква дисхармония между васъ! Защо? Защото ако кжщата на сжсѣда ми се запали и моята ще се запали, близо е. Вие сте двама души, живѣете заедно, имате еднакви темпераменти и щомъ се натрупатъ въглеродни вещества въ единия и той почне да боледува, нѣма да се мине дълго врѣме и другиятъ ще започне да боледува. Еднообразнитѣ вещества носятъ еднакви резултати. Тия неестествени състояния носятъ всички нещастия въ живота.

Вие, като ученици, ще проверявате всичко. Вие искате да прогресирате, но какъ ще прогресирате съ тия знания, които имате? Вие трѣбва да направите крачка напредъ. Азъ забѣлѣзвамъ въ васъ единъ критически духъ. За да критикувате когото и да е, трѣбва да знаете подбудителнитѣ причини въ свѣта. Не критикувайте, но проучвайте всичко, а отъ чуждитѣ грѣшки се поучавайте. Азъ искамъ всички да учите. Само така ще се създадатъ правилни, хармонични отношения помежду ви. Знаете ли какво учене се изисква отъ васъ? - Да се запалите отъ желание да учите. Въ васъ трѣбва да се роди дълбоко желание да учите, другояче вие ще остарѣете прѣждевременно и животътъ ви ще се обезсмисли.

Такъвъ човѣкъ, като премине 40 - 50 годишна възраст, ще каже: „Азъ остарѣхъ вече, животътъ нѣма смисълъ за мене.“ Не, за човѣка, за ученика, който учи, нѣма старостъ. Старостта, това е една привилегия за човѣка, да използвава своето знание; младостта е друга привилегия за човѣка, да използвава силата, която Богъ е вложилъ въ него. Защото сегашниятъ старъ човѣкъ, слѣдъ като се новороди, може да бжде младъ и сегашниятъ младъ, като живѣе дълго врѣме и придобие знания, може да бжде старъ. Това сж само смѣни на състояния.

Та онѣзи отъ васъ, които ме разбирате, ако искате да бждете здрави, използвайте това, което ви казвамъ. Външнитѣ хора започватъ да ни сждятъ, казватъ: „Тѣзи хора взеха да боледуватъ много.“ Да и между васъ ще има заболѣвания, но единъ на хилядата. Такъвъ е процентътъ въ окултната школа. Щомъ има двама, трима, петима, десетъ, сто души на хилядата, това е единъ неестественъ процесъ. И тогава ако заболѣвашъ, ще се запитаашъ: единъ отъ хилядата ли съмъ азъ? Ако си единъ отъ хилядата, това е благословение, но ако не си единия, а отъ мнозината, не пише добро нито за хилядата, нито за тебъ, който боледуваашъ.

И тъй, у всинца ви трѣбва да се зароди желанието да бждете здрави, а когато боледувате, това е по Божествения законъ, само за обмѣна. Трѣбва да туримъ въ себе си мисълта, всички да бждемъ здрави по умъ, по сърце, по воля и по тѣло. И

когато нѣкои ме питатъ, трѣбва ли да викаме лѣкари, казвамъ: Този въпросъ е рѣшенъ вече. Ако вървите по законитѣ на старата култура, викайте лѣкари, но ако вървите по законитѣ на окултната школа, не викайте лѣкари. Лѣкаритѣ сж изпратени да лѣкуватъ свѣта, а за единъ окултенъ ученикъ болестъта не е нѣщо случайно, тя има свое прѣдназначение. Казвамъ за себе си, за своята душа всѣки ще търси своя вжтрѣшенъ лѣкаръ. За всички има единъ вжтрѣшенъ лѣкаръ. Той е лѣкаръ надъ всички лѣкари. Като намѣрите този главенъ лѣкаръ, него ще питате, кой асистентъ да викате. Тѣй трѣбва да гледате вие като окултни ученици! Тѣй трѣбва да гледа на въпроса и всѣки лѣкаръ окултистъ!

Когато повикатъ единъ окултенъ лѣкаръ при нѣкой боленъ, той трѣбва да се обърне към Бога и да Го запита: „Господи, да отида ли при този боленъ?“ Има много съвѣстни лѣкари, които като ги повикатъ при нѣкои болни казватъ: „Азъ не съмъ разположенъ, нека дойде другъ лѣкаръ.“ Какъ се повдига авторитетътъ на единъ лѣкаръ? Когато на 100 души болни лѣкарътъ излѣкува 99, а само единъ не може, авторитетътъ му се повдига, но ако на 100 души измори 99, а единъ излѣкува, авторитетътъ му се губи. Ако този лѣкаръ иска да възстанови авторитета си, трѣбва да излѣкува на 100-тѣ най-малко 70, 80 души. Ако спазва законитѣ на темпераментитѣ, ще има отлични резултати. Сегашнитѣ болести, обаче, се дължатъ и на други причини, за които нѣкой пжтъ ще се спра да ви поговоря.

Сега, туй прѣсѣване между васъ е необходимо. Азъ ви казвамъ, че не е достатъчно само да ме слушате. Тази година се изисква отъ васъ едно микроскопическо приложение. Вие ме слушате само, но съ това се излагате. Колкото повече ви говоря, толкова отговорността за васъ е по-голѣма. За всичко това, което съмъ ви говорилъ, невидимиятъ свѣтъ изисква поне 1/1000 частъ от него приложение. И ако тази 1/1000 частъ не се приложи, никакво извинение нѣма. Не искамъ 1/1000, но искамъ само 1/1000 частъ приложение. Ако приложите само 1/1000 частъ отъ всичко, което сте чули, тя ще произведе грамадни резултати. Това е най-малкото.

Хване ви, напрімѣрь хрема. Зарадвайте се, че е дошла тази хрема, направете единъ малѣкъ опитъ съ нея. Въ деня, въ който ви хване хремата, направете едно микроскопическо добро на най-нещастния човѣкъ когото намѣрите и ще видите, какво ще стане съ хремата. Хване ви главоболие, гърдоболие или каква и да е друга болестъ, направете най-микроскопическото добро и болестъта ви ще изчезне. Направете този опитъ, да видите, вѣренъ ли е или не.

Вие като заболѣте, казвате: „Идете кажете на Учителя да се помоли заради менъ.“ Знаете ли на какво мязате вие въ този случай? Ще ви приведа единъ примѣрь изъ живота. Въ Америка имало единъ много духовитъ проповѣдникъ, който тѣй проповѣдвалъ, че цѣлата публика се кжсала отъ смѣхъ. Той разправялъ единъ случай отъ своя животъ, като проповѣдникъ. Викали го при единъ много богатъ човѣкъ, членъ на църквата, който сериозно заболѣлъ, искалъ да се помоли за него. Проповѣдникътъ отива при болния и му казва: „Не мога да се моля за тебе, ти не си направилъ никакво добро, азъ не мога да колѣнича прѣдъ Господа за тебе, нѣма какво да Му кажа“. - „Моля ти се, ще умра!“ - „Не, докато не дадешъ нѣщо за Господа, ако не обѣщашъ поне половината отъ имането си, азъ не мога да се моля за тебе. Не мога да колѣнича на голата земя. Ще дадешъ нѣщо и то много, за да ми бжде месо, като вълна подъ колѣнетѣ. Само така ще мога да докажа на Господа, че този човѣкъ даде нѣщо. Иначе, колкото и да се молишъ, ще умрешъ“.

Казвамъ, отъ всинца ви се изисква такава вѣра, която и планина да прѣмѣства. И Христосъ не казва да имате вѣра голѣма като камилски яйца, но казва: „Ако имате вѣра колкото едно синапово зрънце и кажете на тази планина да се прѣмѣсти, ще се прѣмѣсти.“ Туй малкото зрънце, това е 1/1000 частъ, която ако приложите, ще имате магическа сила и планини ще можете да прѣмѣствате. Не трѣбва да бждете лековѣрни, но да ходите въ живота си съ непоколебима, разумна вѣра.

Тази вечеръ ще ви дамъ едно правило, съ кои хора да дружите и отъ кои хора да се пазите. Обичайте ония хора, които сж много добри и ония които сж много лоши. Тѣ сж

безопаснитѣ хора. Ония пъкъ, които сѣ малко добри и малко лоши, тѣ сѣ опасни хора, защото като се смѣси отъ доброто малко и отъ лошото малко, отъ тѣхъ става една каша, една амалгама. Лошиятъ човѣкъ поне си казва: „Да знаешъ, азъ съмъ лошъ, пази се отъ мене.“ Онзи пъкъ, който се вие като змия, мѣси и доброто и лошото, пази се отъ него! Такива лжжци не приемамъ въ къщата си. Такива ученици въ школата не обичамъ да има. Прямота трѣбва да имаме въ отношенията си! Два вида герои има въ свѣта. Ако единъ човѣкъ бжде постояненъ въ Добродѣтелята, постоянно прави добро, но направи ли една погрѣшка, има доблестъта да я изповѣда, това е герой човѣкъ! Другъ човѣкъ, който грѣши много, но кае се, изповѣдва се прѣдъ Бога и се изправя и това е герой човѣкъ. Онзи човѣкъ, обаче, който служи и на дявола и на Бога, той е най-опасенъ човѣкъ.

Та казвамъ, ще слушате когато Господъ ви говори. Когато Господъ говори, Той говори едновременно и на ума, и на сърцето, и на волята ви. За всинца ви има опасностъ да не изпаднете въ едно вътрешно заблуждение.

Казвамъ, всѣки отъ васъ трѣбва да бжде крѣпъкъ, силенъ. Азъ искамъ принципътъ на Любовта да проникне въ васъ, да бждете достойни да носите това учение въ неговата пълнота.

Тайна молитва

Мото прѣзъ цѣлата седмица: „Любовта ражда доброто. Доброто носи животъ, свѣтлина и свобода за нашитѣ души.“

*3-та школна лекция на Общия Окултенъ класъ,
държана отъ Учителя на 29.X.1924 г.
София*

ВРЪЗКИ ВЪ ГЕОМЕТРИЧЕСКИТЕ ФОРМИ

Размишление

*Прочетоха се нѣкои отъ работитѣ върху темата:
„Най-силното чувство въ човѣшката душа.“*

Тема за слѣдния пѣтъ: „Съзнанието въ насѣкомитѣ.“

Често нѣкои въпроси, които се задаватъ, сами по себе си, се виждатъ безъ връзка и безъ смисълъ. Нѣкои нѣща отдалече се виждатъ, че иматъ връзка, други нѣща отблизко се виждатъ, че иматъ връзка. Тѣй щото, двѣ противоположности има въ природата. Запримѣрь, ако гледате на мѣсечината съ просто око, вижда се единъ образъ, една жена, която гледа къмъ земята. Но ако вие погледнете мѣсечината съ далекогледъ, този образъ се изгубва. Съ просто око тази жена е прѣкрасна, изглежда на англичанка, седи горда, непристъжна. Слѣдователно, има връзки, които ние виждаме отдалече, има връзки, които ние виждаме отблизко.

Прѣдставете си една пружина, каквато е тази на часовника, но навита милиони пѣти около своя центъръ и способна да се развъртва и завъртва. Каква идея може да ни даде тя? Тя изразява пѣтътъ, по който човѣкътъ е вървѣлъ - неговиятъ произходъ. Значи, човѣкъ започва своя животъ отвжтрѣ, като постепенно се развъртва навънъ. Туй развъртване наричатъ еволюция. Ако пъкъ си прѣдставите единъ остъръ жгълъ, съ върха нагорѣ, на какво ще го уподобите? - На човѣшкия носъ. Така, само съ нѣколко линии вие може да нарисувате и човѣшкото око, и човѣшката уста. Помислете, какво отношение съществува между окото и носа. Устата е първоначалното проявление на човѣшкото същество. Окото е необходимо на човѣка, за да ходи правилно, да вижда дѣ ходи. Носътъ е необходимъ на човѣка, за да може въ природата, въ която живѣе, да намира приятнитѣ и полезнитѣ за себе си храни. Той ги познава по миризмата. Въ

устата се намира езикътъ, съ който човѣкъ вкусва. Задъ окото, задъ носа, задъ езика, въ човѣка седи нѣщо още по-високо. Окото прави човѣка свободенъ. То е емблемъ на свобода. Който има очи, той е свободенъ. Човѣкъ, у когото обонянието е развито, показва, че и умътъ му е развитъ. Той е свободенъ човѣкъ въ умствения свѣтъ. Щомъ човѣкътъ е започналъ да обонява, започналъ е да мисли, започналъ е да прави разлика между единъ прѣдметъ и другъ.

На човѣшката глава има начертана още една крива линия, която изразява човѣшкото ухо. Отъ човѣшкото ухо е образувана българската буква „З“. Питамъ тогава, отъ какво произтича злото въ свѣта? - Злото произтича всѣкога отъ човѣкъ, който не знае да слуша. Вървишъ нѣкъдѣ, но не слушашъ, не чувашъ, не обонявашъ, не виждашъ - всѣкога ще направишъ зло. Слѣдователно човѣкъ, който иска да върви правилно, трѣбва да вижда правилно, да обонява правилно, да вкусва правилно, да чува правилно. Отъ тукъ може да извадимъ едно правило, едно естествено или едно Божествено мѣрило за живота, споредъ което трѣбва винаги да мѣримъ своитѣ постѣпки.

Тѣй както днесъ животътъ се развива, ние се намираме на прѣдставление. Животътъ ни е много изкуственъ, той е животъ на сцената. Виждате на сцената мъжъ и жена се каратъ. Жената напада мъжа, казва му обидни думи. Неговото честолوبие се накърнява, той казва: Азъ съмъ силно обиденъ, не мога да живѣя повече - взима ножъ и го забива въ сърцето си. Подъ дрехата си има мѣхуръ пъленъ съ червена вода. Потича тази вода въ видъ на кръвъ и той пада на сцената. Казвате: „Този актьоръ играе много добръ ролята си.“ Тия хора, обаче, прѣдставляватъ на сцената. Утрѣ ще видите този човѣкъ пакъ живъ. Той се убива на сцената, а въ дѣйствителностъ е живъ. И сто пѣти да се мушне съ ножа, виждате го пакъ здравъ и живъ. Виждате и двамата примирени.

Сегашниятъ нашъ животъ е подобие на такова едно прѣдставление. Виждате нѣкой човѣкъ тѣженъ, казва: „Много съмъ скърбенъ.“ Този човѣкъ, отъ когото днесъ текоха четири реда сълзи, утрѣ го виждате веселъ. Какъ е възможно, човѣкъ,

който до вчера е билъ така неутѣшимъ, сега да е веселъ. Казвамъ, той е билъ на сцената, подъ дрехата си ималъ мѣхуръ, пълненъ съ червена вода. Удари мѣхура съ ножъ, но той остане здравъ и читавъ и казва на жена си: „Хайде, жена да си пийнемъ малко, хубаво изиграхме ролята си, публиката е доволна отъ насъ. Хайде да си пийнемъ по още една чашка, хубаво изиграхме ролята си.“

Този моралъ задъ сцената е прѣкрасенъ, понеже е взетъ отъ реалния животъ на сцената, но сегашниятъ ни животъ е взетъ отъ единъ по-висшъ животъ. Животътъ, който ние сега живѣемъ, тъй както сега се проявява, въ него влизатъ елементи отъ единъ по-висшъ животъ и ние искаме да прѣдставимъ този животъ именно. Нѣкои казватъ: „Нѣма моралъ въ свѣта.“ Не, моралъ има! За онзи, който има очи, свѣтлината съществува, т. е. проявява се. Онзи, у когото тия органи липсватъ, това ни най-малко не показва, че свѣтлина нѣма. Выпрѣки, че той не вижда свѣтлината има понятие за нея. Нѣкой човѣкъ може да не чува звука, обаче той има понятие за него. Въ този човѣкъ има силенъ копнежъ да чува. У нѣкой човѣкъ може да не е развито обонянието, но той има понятие за него. Тия нѣща съществуватъ за него като копнежъ и единъ день тѣ ще се проявятъ.

И тъй, всички вие трѣбва да се стремите къмъ онова Божествено начало въ васъ, чрѣзъ което да схващате реалнитѣ нѣща въ живота. Прѣдставете си, че вие влизате въ една зала и отвънъ още чувате, че нѣкой вика до Бога. Защо? - Не знаете още. Като влѣзете въ залата, виждате вжтрѣ двама души. Единиятъ отъ тѣхъ хваналъ ржцѣтъ на другия и вика, колкото гласътъ му държи, а той му вади зжбъ. Ако не знаете какво става, какво ще кажете? Ще си кажете: „Колко грубъ е този човѣкъ, какъ грубо вади зжби!“ Прѣдставете си, че този човѣкъ е единъ виденъ лѣкарь, а другиятъ е боледувалъ 3 - 4 седмици отъ зжбъ, инфектиралъ се зжбътъ му и лѣкарьтъ казва, че ако зжбътъ не се извади, този човѣкъ ще пострада. Какво зло има въ това! Кой е виновенъ, лѣкарьтъ ли или този човѣкъ, който не е пазилъ добръ зжбитъ си? (-„Болниятъ.“) Не е виновенъ само болниятъ, виновни сж още баща му и майка му, които сж

му дали такова хилаво тѣло. На майка му и на баща му жбигѣ бѣха развалени, затова и неговитѣ сж развалени. Тогава държатъ като отговорни лица баща му и майка му. Майката казва: „И на моята майка бѣха развалени жбигѣ.“ Бащата казва: „И на дѣдо ми бѣха развалени жбигѣ.“

Кога се развалиха жбигѣ на тия хора? Значи, причината на тия нѣща се крие още въ далечното минало. Нѣкой пжтъ ще ви задамъ да пишете върху темата: „Кога се развалиха човѣшкитѣ жбигѣ?“ Или: „Кога хората започнаха да боледуватъ отъ жбигѣ? Кога се появи жбигната болестъ?“ Тѣй ще дойдемъ до ония естествени правила въ живота. Божествениятъ животъ самъ по себе си е красивъ.

Сега, разбира се, ако азъ река да ви обясня всичко онова, което става въ свѣта, ще се яви друга опасностъ за васъ: вие ще извадите най-криви заключения за живота. Питамъ: ако нѣкой отвори прѣдъ васъ едно шише съ отровенъ газъ и азъ се затека да го затворя, зло ли ви правя? Прѣдставете си, че въ туй шише има съзнание и като види, че го затварямъ, ще бжде недоволено и ще ми каже: „Защо не ми отворишъ да дишамъ чистъ въздухъ? Защо си толкова жестокъ?“ Жестокъ съмъ за шишето, но за другитѣ не съмъ жестокъ. Казвамъ, по-добрѣ ти да страдашъ а другитѣ да благуватъ, отколкото ти да благувашъ, а другитѣ да страдатъ.

Слѣдователно, ние казваме, че въ този свѣтъ сжществува единъ моралъ, общъ за всички и единъ частиченъ моралъ, само за нѣкои. Въ свѣта сжществува още физическо право и право на душата. Законътъ е слѣдниятъ: Когато тѣлото страда, то е за благо на душата. Имайте прѣдъ видъ слѣдното правило: *Не жертвуватъ никога благо на душата за благо на тѣлото!* Защото душата сама по себе си е толкова благородна, тя знае какъ да се грижи за тѣлото. Но остане ли тѣлото да се грижи за душата, работата е злѣ.

Тази вечеръ ще ви прѣдамъ едно ново музикално упражнение, съ единъ новъ ритъмъ, да видимъ, какъ ще го схванете. Текстътъ е взетъ отъ Евангелието на Йоана, 1 гл., Стихове 1 - 5: Въ начало бѣ Словото:

И Словото бѣ у Бога,
И Словото бѣ Богъ.
То въ начало бѣ у Бога.
Всичко чрѣзь Него стана.
И което е станало
Нищо безъ Него не стана.
Въ Него бѣ животъ
И животътъ бѣ видѣлина на чловѣцитѣ,
И видѣлината свѣти въ тъмнината,
И тъмнината я не обзе.

Първитѣ два стиха отъ главата изразяватъ дѣйствиe на Духа. Третиятъ стихъ изразява дѣйствиe на ума. Четвъртиятъ стихъ изразява дѣйствиe на сърцето, а петиятъ стихъ изразява материалния свѣтъ. Тъмнината прѣдставлява материалния животъ и прѣзь нея прониква свѣтлината. Това упражнение е снето отгорѣ. Значи, първиятъ актъ, дѣйствието на духа има разширение; вториятъ е на ума, третиятъ на сърцето и най-послѣ иде заключението, то е актъ на физическия животъ, тъй както сега живѣемъ. Като учите упражнението сега, ще спазвате ритъма и такта, които много се измѣнятъ.

Сега, да направимъ едно упражнение: Ржцѣтъ се движатъ напредъ въ полукръгове навънъ и се приближаватъ високо надъ главата, при което едновременно се изговарятъ думитѣ: „Въ силата на Божията Любовь“, обратно движение надолу, като се произнасятъ думитѣ: „Въ силата на Божията Мъдрость“. Първото движение на ржцѣтъ: „Въ силата на Божията Истина“, движение ржцѣтъ надолу въ кръгове: „Да се освѣти името Божие“, движение на ржцѣтъ нагорѣ въ кръгове: „Да дойде Царството Божие“; ржцѣтъ се движатъ надолу въ кръгове: „Да бжде волята Божия!“

Въ живата природа съществува единъ методъ извѣстенъ почти на всинца ви; може би мнозина отъ васъ сж го наблюдавали: природата изобщо започва съ много слаби действия. Нѣкой пжтъ виждате слабо едва забѣлѣжимо полполѣване на листата и слѣдъ туй постепенно усиляване, докато нѣкога се изрази въ видъ на буря. Малкитѣ пиленца, когато започнатъ да хвъркатъ,

най-напредъ се повдигатъ на краката си, послѣ си поразперятъ крилцата и отново се връщатъ въ гнѣздото. На втория день пакъ подскочатъ, подхвъркнатъ наблизю нѣждѣ съ крилцата си, послѣ малко по-далечъ, докато ги видишъ най-послѣ изхвъркнали отъ гнѣздото си, добили самоувѣреностъ.

Всѣки, който не спазва този законъ на природата, пада долу и прѣзъ цѣлия си животъ съжалева за това. Въ тази школа вие ще правите всѣко упражнение, което ви се задава. Казвате: какво ще ни ползуватъ тѣ? Азъ ще ви запитамъ: ако тия упражнения не ви ползуватъ, защо пиленцата постепенно упражнѣватъ крилцата си? Отъ упражнението на крилцата зависи всичкото бѣдаще на една птица. Отъ тѣзи упражнения ще се развиятъ мускулитѣ, с които ще лети, да си набавя храна, да се избавя отъ своитѣ неприятели. Всѣко движение, което правимъ, се отразява благотворно върху ума ни. Има хармонични дѣйствия, които се отразяватъ благотворно върху органитѣ на ума. Въ старо врѣме, когато искали да накажатъ нѣкой упоритъ, своенравенъ човѣкъ, отрѣзвали му палеца и съ това парализирали волята му.

Вие често казвате, че волята ви е слаба. За да усилите волята си всѣка сутринъ като ставате, концентрирайте ума си върху палеца. Туй упражнение ще подѣйствува върху волята ви тѣй, както дѣйствуватъ упражненията за заякване крилцата на малкото пиленце. Това е микроскопическа придобивка, но като правите това упражнение день, два, недѣля, мѣсець, ще забѣлѣжите едно разположение, едно малко засилване на волята. Палецътъ трѣбва да се движи хармонично. Забѣлѣзано е, че у онѣзи хора, които се умопобъркватъ, палецътъ не се движи, остава изправенъ. Нѣкой казва: „Ще се умопобъркамъ!“ Казвамъ, докато движишъ палеца си, нѣма да се побъркашъ, но започнешъ ли да го държишъ неподвиженъ, има опасностъ. Можешъ ли да движишъ палеца си нагорѣ-надолу, никой не може да изкара ума отъ главата ти, освѣнъ ти самъ.

Нѣкой казва: „Ти ме подлуди.“ Не, Богъ е турилъ ума ти на мѣсто и никой не може да ти го изкара, освѣнъ ти самъ. Ако нѣкой го изкара, ти си виноватъ. Умътъ е твой, ти ще се

разпращахъ съ него, никой не може да го изкара отъ главата ти. Палецътъ прѣдставлява Божествения свѣтъ и той указва благотворно влияние върху човѣшкия умъ. Чрѣзъ палеца се проявява Божествения, висшия свѣтъ и умътъ трѣбва да черпи вдъхновение отъ него. Като се движи палецътъ, образува едно кръгообразно движение. Всичко въ свѣта е кръгообразно. То е едно непрѣривно движение. Нѣкои нѣща намъ се виждатъ прѣкъснати, но тия прѣкъснати мѣста сж отъ единъ по-висшъ свѣтъ.

Запримѣрь, носътъ е проекция на единъ много по-свършенъ образъ, отколкото той прѣдставлява. Човѣшкото око е проекция на друго едно око, още по-свършенно отъ това, което виждаме. Бога винаги изразяватъ съ едно око. Защо не Го изразяватъ съ двѣ очи? Значи, Божественото око, като се проектирало въ физическия свѣтъ, се раздѣлило на двѣ. Туй, което ние виждаме въ нашия организъмъ: лѣвата ржка, дѣсната ржка, това сж проекции отъ духовния свѣтъ, проекции на сили, които работятъ и се изявяватъ на физическия свѣтъ въ една или въ друга форма. Моята ржка, напримѣрь, е сгъстена сила. Вашата ржка, вашата глава, вашето тѣло, като се разложатъ, ще се върнатъ въ Божествения свѣтъ като сили, а не като материя. Какъвъ изгледъ ще имате тогава? Вие ще бъдете турени въ центъра на единъ голѣмъ кръгъ. Отъ тамъ вие ще виждате навсѣкждѣ и всичко, което става, ще бъдете всевидещъ. Сега, понеже сте навънъ, по периферията на тази окръжностъ, вие се мжчите да виждате малкитѣ работи.

Вие сте засега ученици. Това е единъ периодъ, който трѣбва да минете. Казвамъ, великото благо въ свѣта седи въ изучаване малкитѣ нѣща, затуй трѣбва да се поправятъ малкитѣ погрѣшки. Малкитѣ погрѣшки произлизатъ отъ слѣдното: щомъ не усвоимъ една малка, микроскопическа добродѣтелъ, ражда се една малка погрѣшка. Азъ ще ви прѣдставя следния примѣрь отъ чисто морално гледище. Прѣдставете си, че вие сте три сестри, родени отъ една майка и отъ единъ баща. Баща ви е чистокръвенъ и майка ви е чистокръвна. Подъ „чистокръвенъ“ разбирамъ, че не сж смѣсъ. Баща ви и майка ви се обичатъ и вие

трѣтѣ сестри сѣщо се обичате. Единъ день, по едно съвпадение, двѣтѣ сестри се скарватъ, казватъ си по една обидна дума, тъй както между дипломатитѣ. Едната сестра поглежда сестра си невнимателно, накриво, а другата се разплаква. Третата сестра трѣбва ли да каже на разплаканата си сестра, че поведението на нашата сестра не е хубаво или трѣбва да ѝ каже: „Сестро, не плачи, сестра ни не те е обидила, ти криво си я разбрала.“ Ами какъ ще докаже, че сестра ѝ я погледнала накриво?

Знаете ли, какво нѣщо е криво поглеждане? То е една проекция. Ако нѣкой пѣтъ небето се заоблачи и слънцето се скрие, настане тъмнина, това значи ли, че природата измѣня спрѣмо менъ своето разположение? Ще кажете ли, че природата се разгнѣви заради тебъ? Не, тя си прави нѣкакви маневри. Азъ ще се скрия въ нѣкоя пещера или подъ нѣкое дърво и ще наблюдавамъ проявитѣ ѝ, ще се уча като дѣцата. Който не знае тия нѣща, мисли, че всѣки гърмежъ, всѣка буря е за него. Ще си каже: - „Отидохъ вече!“ Слѣдъ туй небето ще се разведри, слънцето отново ще изгрѣе и той ще каже: - „Врѣмето е много хубаво, отлично!“ Слѣдъ онзи проливенъ дъждъ, слѣдъ грѣмотевицата въздухътъ е освѣженъ, чистъ.

Когато слънчевитѣ лѣчи падатъ върху насъ или върху кое и да е по-низше сѣщество отъ насъ, тѣ се отразяватъ благотворно, но ако сѣщитѣ тия лѣчи биха паднали върху нѣкой ангелъ или върху нѣкой възвишенъ духъ, биха имъ причинили нѣкаква врѣда. Те за тѣхъ сѣ силни, неприятни удари. Значи, Божествениятъ свѣтъ трѣбва да има специални начини за изявление по отношение различнитѣ сѣщества. И наистина, онази свѣтлина, въ която ангелитѣ живѣятъ е толкова деликатна, че вие даже не бихте я почувствували.

Слѣдователно, приятнитѣ нѣща за насъ, сѣ неприятни за други сѣщества, по-висши отъ насъ и приятнитѣ нѣща за тѣхъ, сѣ неприятни за насъ. Ако ние влѣземъ въ ангелския свѣтъ, свѣтлината, при която тѣ живѣятъ, е толкозъ възвишена, че ние ще се намѣримъ въ тъменъ свѣтъ. Този свѣтъ ще ни бжде безпрѣдметенъ, не ще можемъ да работимъ въ него. Затова, въ дадения случай, тъй както сме поставени въ този

кржгъ, свѣтлината, която иде отъ слънцето е много приятна за насъ. По-приятна сила от слънчевата нѣма за нас. По-приятна свѣтлина отъ слънчевата за насъ нѣма, особено сутринната, когато слънцето изгрѣва. Тогава въ въздуха нѣма много влага, но се чувствува мека, приятна атмосфера. Тази мека слънчева свѣтлина, като че масажира, като че прониква чрѣзъ нея нѣкакъвъ животъ въ тѣлото.

Едно е важно за васъ: Пазете съзнанието си всѣкога будно! Както и да се проявите отвънъ, вътрѣ въ съзнанието си пазете единство, вътрѣ да нѣма раздвояване. Съзнанието ви никога не трѣбва да бжде разнородно. Не пропускайте прѣзъ съзнанието си абсолютно никаква покварена мисль, никакво лошо чувство! Душата си сжщо пазете чиста, свята! Христосъ казва: „Само чистиятъ ще види Бога.“ Въ външния свѣтъ, въ материалния свѣтъ ние сме поставени неизбежно да минемъ прѣзъ една кална срѣда. Не сме птици да прѣхвъркнемъ, но ще гледаме, по възможность по-малко да се окаляме. Ще стѣпваме внимателно, ще избираме мѣста, дѣто по-малко ще затънемъ. Слѣдъ като минемъ това мѣсто, ще си изчистимъ краката отъ калта. Тѣзи работи ставатъ постоянно въ този свѣтъ. Тѣ не трѣбва да ви смущаватъ.

Вие, като ученици, въ съзнанието си трѣбва да бждете еднородни. Това е Божественъ законъ за всички. Никакво раздвоение! Силата, красотата, хубостта на човѣка зависи отъ единството, отъ еднородността въ съзнанието му. Щомъ имате туй единство, щомъ съзнанието ви е еднородно, вие сте едно съ Бога, а щомъ сте едно съ Бога, Той вече ви помага. Не мислете, че ние сме силнитѣ на свѣта. Щомъ сме чисти, Богъ има възможность да дѣйствува чрѣзъ насъ. Той е всесилень, Той само може да ни пази. Но и у насъ трѣбва да има туй съзнание, тази мисль да бждемъ чисти. Ако вие сте чисти, само тогава Богъ ще работи чрѣзъ васъ. Слѣдователно, когато Богъ се проявява въ всинца ни, ще дойде и тази Божествена хармония, това единство. Само така Богъ ще се прояви въ менъ и въ васъ. Въ всинца ни Богъ нѣма да се прояви по единъ и сжщъ начинъ, ще има разнообразие. Въ еднообразието има

разнообразието. Красотата седи въ разнообразието.

Сега, виждаме да стават нѣкои малки пертурбации, но тѣ сж въ физическия свѣтъ. Всички трѣбва да се стремимъ къмъ чистотата. Ние можемъ да бждемъ чисти! Всички ще се стремите къмъ чистота.

Тази вечеръ вие бѣхте писали върху темата: „Най-силното чувство на душата.“ Кое е това чувство? - Най-силното чувство е това, което още не е проявено. Всѣко чувство, което е проявено, е слабо. Това, което е проявилъ човѣкъ, ние знаемъ какво е. Дѣ сж нашитѣ силни чувства? Можете ли да извадите изъ историята нѣкои хора съ силни чувства? Колко хора знаете, които сж устояли въ своитѣ чувства? Ако въ едно отношение сж устояли, въ друго не сж устояли. Влизали ли сте въ потѣнкости на човѣшкия животъ? Казватъ за нѣкого: - „Той е много устойчивъ човѣкъ.“ Да, въ едно отношение е устойчивъ, но въ друго е неустойчивъ. Нѣкой човѣкъ е любезенъ спрѣмо васъ, но ще го видите, колко е грубъ спрѣмо други. Какъ ще си обясните тия нѣща? Спрѣмо нѣкои хора трѣбва да бждешъ грубъ, не можешъ да бждешъ мекъ, любезенъ. Когато вашата кжца гори, спрѣмо огъня може ли да бждете деликатни? Ще вземете толумбата, ще го загасите. Огньтъ казва: „Защо не ми дадете възможность да се проявя?“ Ще му кажешъ: „Моята кжца не е мѣстото, дѣто трѣбва да проявявашъ силата си. Щомъ искашъ да проявишъ силата си, ще те туря вънъ. Азъ съмъ работилъ върху моята кжца толкозь години, затова ти нѣмамъ право да я смѣкнешъ!“

Този огънь, който гори и изгаря, ние ще го изгасимъ, а този, който гори, безъ да изгаря, ние ще го духаме, постоянно ще го поддържаеме. Азъ искамъ да извадите отъ огъня хубавото, красивото. Всички ще се стремите къмъ хубавото, къмъ възвишениитѣ образи, които Богъ е създалъ. Трѣбва да се пазите отъ свѣта! Слѣдили ли сте всѣки день за себе си да бждете безпристрастни? Всѣка вечеръ ще туряте на теглилитѣ своите постжпки и ще ги измѣрвате точно. Тѣ сж чувствителни възни, върно теглятъ. Ще теглитѣ погрѣшкитѣ си на тия възни и ще отбѣлѣзвате, дѣ е мѣстото на рѣзката. Точно ще мѣрите! По отношение себе си ще бждете по-строгъ, отколкото къмъ

другитѣ хора. И като ученѣ човѣкъ, ще туришѣ книгата прѣдѣ себе си и ще отбѣлѣзвашѣ, колко тежи всѣка погрѣшка. Научни данни сѣж това! Като направишѣ такъвѣ прѣгледѣ на постѣпкитѣ си прѣзѣ този день, ще изпратишѣ тази статистика въ небето, въ архивата на твоите учители, да знаятѣ какѣ си прѣкаралѣ дня. Тѣ ще гледатѣ какѣ си мѣрилѣ, ще провѣрятѣ всичко това и ще видятѣ, доколко е развито въ тебе съзнанието на онази вѣтрѣшна справедливостѣ. Всѣка вечерѣ ще рапортирашѣ. Вие пращали ли сте рапортѣ? Вечерѣ ще изпращате рапорта си, а сутринѣ ще чакате отговорѣ, ще получите едно писмо. Ако сте дали вѣрни данни, ще погледнете писмото, ще се позарадвате и прѣзѣ цѣлия день ще бѣдете радостни и весели. Това не е илюзия, въ това седи красотата на живота.

И тѣй, вечерѣ ще пращате вашето писмо горѣ, сутринѣ ще дойде отговорѣтѣ. Ще прочетете писмото и ще започнете новия животѣ. Това е Божественото, което трѣбва да се приложи за въ бѣдеще въ живота ви.

Тайна молитва

*Любовѣта ражда доброто. Доброто носи животѣ,
свѣтлина и свобода за нашитѣ души.*

*4-а школна лекция на Общия Окултенѣ класѣ
държана отѣ Учителя на 5.XI.1924 г.
София*

ЗАБРАВЕНИТЪ НЪЩА

Размишление

За слѣдния път като тема (№ 4) ще извадитъ основнитъ мисли отъ първата школна лекция на III-та годишнина.

Прочетоха се нѣколко отъ работитъ върху темата: „Съзнание у насѣкомитъ.“

Тази вечеръ ще ви говоря върху забравенитъ нѣща.

Помнете слѣдното правило: Единъ окултенъ класъ, отъ какъвто характеръ и да е, не е мѣсто за забавление, не е мѣсто и за игра. Понеже вие искате да съградите разумно вашия животъ, понеже искате да създадете нѣщо благородно въ характера си, питамъ ви: отдѣ ще вземете този материалъ? Когато хората искатъ да съградятъ една кѣща, все трѣбва да взематъ отнѣкъждѣ материалъ: ако е отъ камъни - камъни трѣбва да намѣрятъ; ако е отъ тухли - тухли, ако е отъ прѣстъ или отъ дървета, или просто отъ калъ, все трѣбва да взематъ този материалъ отнѣкъждѣ. Каква ще бѣде тази кѣща, ще се опрѣдѣли отъ материала, който се взима, както и отъ това, какви майстори я правятъ.

Сега вие, запримѣръ, понѣкой път мислите, че можете да дойдете въ класъ и можете да не дойдете, като се извинявате, че нѣмате врѣме. Че нѣмате врѣме, това не е вѣрно. Това е една квадратна лѣжа - нищо повече! За да направи човѣкъ едно добро, може да има спѣнки, но тия спѣнки ни най-малко не показватъ, че той не може да направи доброто. И извиненията, че обстоятелствата, че условията били такива - онакива, че врѣмето било студено или дъждовно, че жената нѣкому се разболѣла, че коремътъ го боли, че дрехи нѣмалъ, че обуца нѣмалъ и редъ други причини, това не сж извинения. Азъ ще ви докажа това. Прѣдставете си, че твоитъ панталони сж скѣсани и ти седишъ въ кѣщи, но по едно врѣме дойде неприятельтъ ти въ кѣщи, какво ще правишъ? Нѣма ли да бѣгаешъ? - Веднага

ще избѣгаашъ вѣнъ. Или ако баща ти е умрѣлъ, а въ това врѣме неприятелѣтъ ти дойде въ къщи, ти нѣма ли да оставишъ баща си и да офейкашъ? - Ще го оставишъ разбира се.

Значи, въ врѣме на мжчнотия можешъ да оставишъ всичко, само и само да спасишъ живота си. Въ такъвъ случай, можешъ ли да се извинишъ съ нѣщо, че не си дошълъ въ класъ? Имайте прѣдъ видъ, че ония велики сжщества, които държатъ смѣтка за този окултенъ класъ, си иматъ каталогъ, въ който сж записани имената ви и слѣдятъ за всѣко ваше отсъствие, отбѣлѣзватъ тамъ. Тѣ отбѣлѣзватъ сжщо, писали ли сте темитѣ, които ви давамъ или не сте ги писали.

Вие често казвате: „Азъ не разбирамъ тази тема, нѣма да пиша нищо по нея.“ Дали разбирашъ или не, то е другъ въпросъ, но ти трѣбва да мислишъ върху тази тема, защото тия разумни сжщества ще те питатъ: „Ти помисли ли върху темата?“ Дали ще я разрѣшишъ, то е другъ въпросъ, но ще мислишъ върху нея. То е важното. Като излѣзешъ сутринъ и погледнешъ на слънцето, ти нѣма да мислишъ върху това, ученитѣ хора какъ разрѣшаватъ въпроса за слънцето, но само ще го погледнешъ и ще се замислишъ малко. Това мислене е необходимо за живота ти. То ще ти внесе нѣкоя хубава мисълъ.

Нѣкоя вечеръ може да погледнешъ небето, звѣздитѣ, но съ това нѣма да разрѣшишъ великия въпросъ за звѣздитѣ, обаче важното въ дадения случай за тебе е, че ще възприемешъ нѣкоя свещена мисълъ. Ти трѣбва да подигнешъ очитѣ си нагорѣ къмъ небето! Не само това, но окултниятъ ученикъ като излѣзе вѣнъ, ако небето е ясно и той не погледне нагорѣ, държатъ му смѣтка. Това вече е отбѣлѣзано за него.

Отгорѣ ви наблюдаватъ, слѣдятъ, какво ви интересува въ живота и какво не. Вие, запримѣръ, като излѣзете вѣнъ, не гледате нагорѣ. Когато врѣмето е хубаво, това не ви прави впечатление. Но когато трѣбва да дойдете въ класъ; тогава обръщате внимание, дали врѣмето е лошо или хубаво и казвате: „Днесъ врѣмето е кално, ще се изкалямъ, не съмъ разположенъ, нѣма да отида въ класъ.“ Не, човѣкъ трѣбва да образува една черта на постоянство въ характера си. Вие трѣбва да си създадете

една свещена мисъл. Никога не трябва да има прѣкъсване на вашитѣ мисли, на вашитѣ желания. Една Божествена мисъл или желание не търпи прекъсване, тѣ трябва да бждатъ непрѣривни. Може да се явятъ спънки отъ различенъ характеръ, но желанието трябва да си продължава. Спънкитѣ въ живота иматъ съвѣсмъ другъ характеръ, съвѣсмъ друго прѣдназначение, а вашето желание да се учите има другъ характеръ.

Сега вие искате да идете на небето, да бждете служители тамъ, но небето е мѣсто само за добри хора, азъ взимамъ доброто въ неговата сжществена черта. Единственото нѣщо, което отличава човѣка като човѣкъ, е доброто, което живѣе въ него. Ние казваме: „Любовта ражда доброто.“ Отъ това добро пѣкъ, отъ благото на Любовта се подкрѣпя животътъ. Само доброто може да подкрѣпи живота. Когато доброто изчезне отъ свѣта, смъртта иде на негово мѣсто и тогава земята се покрива само съ кости.

Като ви говоря за забравенитѣ нѣща, едно отъ тѣхъ е слѣдното: Вие искате да създадете доброто въ себе си сега, а сте забравили, че доброто не се създава, но се ражда. Когато въ вашата душа се зароди великото желание да служите на Бога, тогава се явяватъ и условията за доброто. За да може да служите на Бога, трябва да имате разумно знание. За да дойде туй знание, трябва да дойде разумниятъ животъ. Знанието трябва да се прѣдшества отъ живота, защото само ония сжщества могатъ да иматъ стремежъ къмъ знание, които живѣятъ съзнателенъ животъ.

Като говорите за съзнание въ насѣкомитѣ, азъ опрѣдѣлямъ: насѣкомитѣ иматъ прѣдметно съзнание. Човѣкъ има образно съзнание, а ангелитѣ иматъ идейно съзнание. И третѣ думи за васъ сж почти неразбрани. Прѣдметно съзнание значи, да имашъ едно огледало, въ което да се оглеждашъ. Какво ще гледашъ? Какъ наричате това оглеждане? Ако поставите едно огледало прѣдъ една маймуна да се оглежда, какво ще разбере тя? - Ще се опита да хване тази маймуна вътрѣ въ огледалото, защото ще мисли, че друга нѣкоя маймуна се е скрила задъ огледалото.

Значи, туй, което маймуната вижда въ огледалото, счита

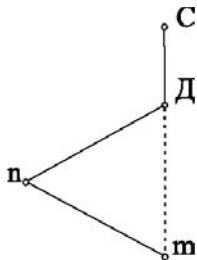
го за реално. Това показва, че и маймуната има прѣдметно съзнание. Когато вие се оглеждате въ нѣкое огледало, знаете, че това е отражение на самитѣ васъ; маймуната, обаче, мисли, че въ огледалото вжтрѣ има друга маймуна и се чуди какъ тази маймуна се е вмъкнала тамъ. Тя ще се огледа веднѣжъ, дваждъ и ще напусне огледалото, ще избѣга.

Ние сме дошли до тамъ, че съзнаваме, какво онова, което виждаме въ огледалото, е наше отражение, нашъ образъ. Съзнанието на ангелитѣ е идейно, понеже тѣ нѣматъ този навикъ да се оглеждатъ, тѣ нѣматъ нужда да се оглеждатъ, понеже и безъ огледало се виждатъ. Единъ ангелъ може да се огледа самъ въ себе си, а вие не можете сами да видите лицето си, маймуната пъкъ съвсѣмъ не познава своя образъ. Човѣкъ чрѣзъ отражение познава, че образътъ е неговъ, а ангелътъ идейно може да се види много хубаво и безъ огледало. Онѣзи отъ васъ, у които съзнанието е високо, тѣ ще започнатъ да усѣщатъ съзнанието на ангелитѣ. Има нѣкои хора, които виждатъ вжтрѣшно своя образъ. И когато се появи този духовенъ образъ на човѣка, тогава се поставятъ два образа единъ срѣщу другъ, като че двѣ лица се гледатъ, но тия сжщества не сж като въ огледалото, тѣ сж живи сжщества. Тѣ прѣдставляватъ вжтрѣшния, идейния животъ на човѣка. В тази почва, между тия двѣ сжщества въ идейния свѣтъ, се ражда доброто. Тази мисль е толкова отвлѣчена, че за разбирането ѝ трѣбва свѣтлина въ душата ви. Това показва, че самата тази идея принадлежи къмъ Божествения свѣтъ. Голѣма свѣтлина се изисква, за да може човѣкъ да разбере този вжтрѣшенъ духовенъ животъ. Не е лесна работа да разберете дълбочината на тази идея. Не само вие, но има и ангели, които не разбиратъ тази идея.

Ангелитѣ сж раздѣлени на двѣ царства: ангели, които принадлежатъ къмъ сжщинския Божественъ свѣтъ, тѣ наречения небесенъ свѣтъ и ангели, които принадлежатъ къмъ духовния свѣтъ, тѣ сж отъ една по-нисша йерархия. Разликата между тѣхъ е, че еднитѣ възприематъ своето знание вжтрѣшно, по интуиция, тѣ сж въ пълненъ контактъ съ Бога. Предъ тѣхния духъ, прѣдъ тѣхния зовъ Божественото съзнание веднага имъ

разкрива всички нѣща въ тѣхната пълнота. Прѣдъ тѣхъ разкрива всичкото си сѣщество. А другитѣ, по-нисшитѣ ангели въ това духовно царство, черпятъ своята духовна сила външно, чрѣзъ първитѣ. Единитѣ черпятъ своитѣ знания отъ центъра, а другитѣ черпятъ своитѣ знания отъ периферията. Пъкъ, като дойдете въ човѣшкото царство, понеже то е трето по редъ, човѣцитѣ трѣбва да взиматъ своето знание отъ горнитѣ два разряда. Каквото знание е минало прѣзъ ума на ангелитѣ, то слиза и при човѣцитѣ, дѣто за трети пѣтъ се прѣчупва.

И тѣй, имате единъ божественъ лжчъ, който е прѣтърпѣлъ три прѣчупвания. Той е лжчтъ С, който прониква съзнанието на първитѣ ангели, въ точка п. И най-послѣ имаме трето прѣдаване на този лжчъ къмъ човѣшкия свѣтъ. Значи, този лжчъ се прѣчупва и мисълта се приема отъ съзнанието на човѣка „m“.

Тѣй щото всички ваши идеи, които имате, не сѣ излѣзли отъ васъ. Даже нѣкои отъ тѣхъ не сѣ много сѣществени за васъ. Че не сѣ толкова сѣществени, това ни показва опита на живота. Напримѣръ, нѣкои нѣща лесно захвърляте. А туй, което е сѣществено, което е идейно, никога не напуска човѣшкото съзнание, защото идейнитѣ образи сѣ живи. Ти не можешъ да напуснешъ единъ идеенъ образъ. Той е живъ, той не е отражение само.

И тѣй, животътъ е само единъ филтъръ. Той филтрира вашитѣ мисли чрѣзъ радоститѣ и страданията, които прѣтърпѣвате. Вие сега носите само радости и разочарования въ живота си. Отъ какво? Отъ вашитѣ идеи. Да кажемъ, че обичате нѣкого, но слѣдъ една или двѣ години вие се разочаровате въ неговата любовъ и казвате: „Азъ мислихъ, че този човѣкъ има любовъ, но той нѣмалъ никаква любовъ.“ Питамъ, защо си мислилъ прѣди двѣ години, че той има любовъ, а сега мислишъ, че нѣма любовъ? Значи, ако твоятъ умъ, съ който тогава си мислилъ, не е билъ Божественъ, то и умътъ, съ който сега мислишъ, пакъ не е Божественъ. Божествениятъ умъ не прави два скока, двѣ отрицания. Нито първото ти заключение

било вѣрно, нито послѣдното е вѣрно. Ти трѣбва да съзнаешъ, че разсѣжденията ти и въ двата случая не сж Божествени. Твоятъ умъ, като на човѣкъ, откакъ се родишъ, докато умрешъ, постоянно ще се мѣни. И турцитѣ казватъ: „Хайванъ дошелъ, теле си отишълъ.“ А българитѣ казватъ: „Крава дошелъ, волъ си отишелъ.“ Въ Божественитѣ нѣща нѣма никаква промѣна.

Като говоря за интуицията, трѣбва да знаете, че всѣки човѣкъ има интуиция, повече или по-малко развита. Всѣки единъ отъ васъ може да знае това нѣщо за себе си. Вие, запримѣръ, какво знаете за себе си? Азъ ще оставя въпроса, какво мислите за другитѣ, но какво мислите за себе си. Нѣкой пжтъ вие мислите, че сте много добъръ, съзнавате туй, нали? Но слѣдъ 5-6 години вие казвате: „Не съмъ добъръ.“ Съзнавате, че не сте добъръ. Питамъ, какъ тѣй, прѣди 5 години мислихте, че сте добъръ, а сега безъ никакво основание, мислите, че не сте добъръ? Вие ще кажете: „Азъ сгрѣшихъ, изопачихъ живота си.“ Какъ тѣй? - „Ама външнитѣ условия на живота ме заставиха.“ Това е само едно математическо прѣдположение, това е една вѣроятностъ, азъ го опрѣдѣлямъ съ минусъ „а“ $(-a)$. То прѣдставлява едно сжщество, което се движи отъ центъра къмъ периферията и срѣща по-голѣмо съпротивление, по-гѣста срѣда, вслѣдствие на което туй сжщество постоянно губи отъ своята сила. Минусъ „а“ подразбира единъ човѣкъ който се раздѣля, постоянно придобива знания, но нѣма сили, затова остарѣва. Този човѣкъ е придобилъ много, всичко знае, но всичко въ него е изтощено, мозъкътъ му е изтощенъ, стомахътъ му е изтощенъ, затова не може да се ползува отъ знанията, отъ придобивкитѣ си. Значи, „-а“ е движение отъ центъра къмъ периферията. Тогава имате и „+а“, което показва движение отъ периферията къмъ центъра. Туй слабо сжщество $(-a)$, като се движи къмъ центъра, постоянно придобива, не срѣща никакво съпротивление, понеже срѣдата, къмъ която отива става все по-рѣдка и по-рѣдка, докато най-послѣ, като влѣзе въ центъра, туй тѣло е придобило всичката своя пълнота. Слѣдователно вие, които сте се родили на земята, сте „-а“, изгубили сте нѣщо. А всички, които заминаватъ за другия свѣтъ, сж „+а“, сирѣчь

могат да придобият нѣщо.

Сега вие вѣрвате ли въ туй мое твърдение? То трѣбва да се докаже. Питамъ, по кой начинъ можемъ да докажемъ, че „-а“ е движение отъ центъра къмъ периферията? Съвършеннитѣ астрономи иматъ единъ уредъ, нареченъ спектроскопъ, съ който опрѣдѣлятъ къмъ кои звѣзди се приближаваме и отъ кои звѣзди се отдалечаваме. Той е основанъ на единъ простъ законъ: свѣтлината, която иде отъ звѣздитѣ, къмъ които се приближаваме, обхваща по-широко мѣсто. Туй по-широко свѣтло поле показва, че се приближаваме. Всѣка звѣзда дава една отъ свѣтлинитѣ на спектъра. А когато свѣтлитѣ линии на спектъра се стѣсняватъ и ставатъ по-малки, туй показва, че ние се отдалечаваме отъ тия звѣзди.

Сжщиятъ законъ се отнася и до физическия свѣтъ: ако всичкитѣ прѣдмети, къмъ които се движимъ, се увеличаватъ прѣдъ насъ, ние сме „-а“, защото множеството е въ периферията. Когато единъ човѣкъ обича живота, обича природата, когато се интересува отъ всичко външно, той е „-а“, той се приближава къмъ физическия свѣтъ. И тѣй трѣбва да бжде. Щомъ дойде до периферията и направи единъ кръгъ, щомъ изучи всичко и нѣма какво повече да го интересува, въ неговото съзнание се образува обратно движение. Тогава всичкитѣ прѣдмети въ духовния свѣтъ, отъ които по-рано не се интересувалъ, всички тия образи сега изпжкватъ въ неговото съзнание и той става духовенъ човѣкъ, става „+а“ и започва да се движи отъ периферията къмъ центъра. Или на простъ езикъ ще кажемъ: онзи човѣкъ, който се интересува отъ духовнитѣ работи, не само тѣй привидно, но отъ сърце, той е „+а“.

Този човѣкъ, като стане сутринъ рано, вземе Библията, чете по 2-3 часа, усърдно размишлява и прилага. Онзи човѣкъ пъкъ, който взема Библията, поразгърне на 2-3 мѣста и каже: „И тѣ сж били хора фанатизирани, не ме интересува това, тази книга не е за сегашнитѣ врѣмена.“ Той е човѣкътъ „-а“. Посокитѣ „+а“ и „-а“ показватъ само посока на движение.

Тѣй щото, за сега знанието на всички хора се опрѣдѣля отъ посоката на тѣхното движение. Запримѣрь, ние употрѣбяваме

думитѣ „височина и дълбочина“, за да опрѣдѣлимъ посоката на движението. Има и други опрѣдѣления, но азъ се спирамъ на тия двѣ. Височината, това е движение къмъ центъра, движение навжтрѣ. Нагорѣ или навжтрѣ, е едно и сжщо нѣщо; надолу или навънъ и то е едно и сжщо. Надолу да се движимъ и навънъ да се движимъ, понятията сж едни и сжщи. Щомъ се движишъ отъ центъра къмъ периферията, твоята памѣтъ непрѣменно ще отслабне. А щомъ се движишъ отъ периферията къмъ центъра, твоята памѣтъ ще се усили. Щомъ се движишъ отъ центъра къмъ периферията, твоето съзнание непрѣменно ще потъмнѣе, ще изгубишъ свѣтлината си, щомъ се движишъ отъ периферията къмъ центъра, ще дойде свѣтлина въ съзнанието ти.

Слѣдователно ние сами хвърляме тъмнина въ съзнанието си, зависи отъ нашето движение. Запримѣрь ти можешъ да кажешъ: „Азъ съмъ лошъ човѣкъ.“ Не е достатъчно да кажешъ, че си лошъ човѣкъ, но защо си лошъ, какъ се обяснява твоята лошевина. Ти имашъ братъ, баща ви оставилъ и на двамата наслѣдство, но ти взимашъ всичкото наслѣдство, а изпжждашъ брата си. Или, имашъ и сестра, вземашъ и нейния дѣлъ и я изпжждашъ. Най-послѣ изпждишъ и майка си, останешъ самъ, ядешъ и пиешъ. Сега вече има извѣстно потъмнѣване въ твоето съзнание. Защо? - Братъ ти, сестра ти, майка ти, баща ти, това сж все тъмни тѣла, които се движатъ около твоето съзнание и хвърлятъ сѣнка. Казвашъ: „Какво трѣбва да правя, за да се избавя?“ Ще повикашъ брата си, ще отворишъ сърцето си и ще дадешъ неговото наслѣдство. Тогава братъ ти ще свѣтне въ тебе, въ твоето съзнание като една свѣтла запалена свѣщъ. Ще повикашъ сестра си, ще върнешъ нейното богатство, ще възвърнешъ любовта си къмъ нея и тя ще светне въ твоето съзнание, като една запалена свѣщъ. Ще повикашъ най-послѣ и майка си, ще я приемешъ въ дома си и тя ще свѣтне прѣдъ тебъ, въ душата ти, като една запалена свѣщъ. Като свършишъ всичко това, ще повикашъ и баща си вжтрѣ въ тебе. Тогава той ще се зарадва и всички ще се наредятъ около тебе. Ти ще чувствувашъ една голѣма свѣтлина въ твоето съзнание. Всѣкава тъмнина около тебъ ще изчезне.

Сега, мнозина отъ васъ не разсѣждаватъ така. Тѣ все търсятъ лесниятъ пѣтъ, като евреитѣ. Като направятъ едно прѣгрѣшение, ще заколятъ едно агънце, една гургулица и ще ги прѣнесатъ въ жертва на Господа. Съ едно агънце или съ една гургулица работата освѣнѣ, че не се оправя, но още повече се забърква. Всички вие се занимавате съ една философия, която нѣма никаква основа. Запримѣрь, отъ нѣколко години азъ правя единъ опитъ и то следния: посадихъ една отлична градина, съ хубави овощни дървета. Тия дървета израстнаха, дадохъ много хубави плодове. Азъ ги дадохъ на едни отъ ученицитѣ си, да разполагатъ съ тѣхъ и съ градината въобще. Но тѣ, слѣдъ като ядохъ, наядохъ се, прѣситиха се и почнаха да правятъ вино отъ тия ябълки. Тогава окръжаващитѣ хора ги видѣха, че ученицитѣ пиятъ и се напиватъ и взеха да казватъ: „Какъ тѣй! Учителътъ не знае ли, не вижда ли това, защо не имъ забрани, ами имъ позволява да правятъ вино отъ ябълкитѣ и да се напиватъ?“ На другитѣ ученици дадохъ едно хилаво мѣсто, незаградено, което нищо не ражда и ги оставихъ безъ всѣкакви сръдства. Поставихъ ги при най-лоши условия, да нѣматъ съ какво да работятъ. При това, оставихъ ги сами да работятъ. Казватъ: „Учителю, дайте ни сѣменца!“ Казвамъ: „Нѣма сѣмена.“ Слушамъ отъ тѣхъ недоволство, казватъ: „На онѣзи дава, н[а] насъ нищо не дава.“ Питамъ тогава: дѣ сж резултатитѣ? На които дадохъ, пиянствуватъ, пиятъ, пѣкъ на които не дадохъ, тѣ се оплакватъ, казватъ: „Жестоко е това!“ Кое е по-хубаво сега, да ядатъ ябълки и да пиянствуватъ или да стоятъ гладни и да просятъ? Азъ бихъ прѣвелъ по-ясно това сравнение, но сега ви го давамъ само като една гатанка, искамъ вие да разсѣждате.

Азъ ви казвамъ, че всѣки отъ васъ може да попадне въ такива двѣ противорѣчия. Богъ може да те постави въ най-хубавитѣ условия въ живота и да не ги използувашъ; пѣкъ може да те постави и въ най-лошитѣ условия и тѣхъ да не използувашъ. Нѣкой пѣтъ става и обратното. Защо? Защото ти можешъ да използувашъ добритѣ условия по единъ начинъ, пѣкъ и лошитѣ условия въ живота съдържатъ друго благо, което можешъ да използувашъ по другъ начинъ.

Тукъ именно е дълбоката философия. Вие казвате: „Господъ е несправедливъ.“ Това не е философско разрѣшение на въпроса. Ти още не си влѣзалъ въ небето, не си видѣлъ още дълбокитѣ Божествени замисли, не знаешъ защо Богъ те поставя при тия условия. Богъ може да те постави при най-лошитѣ условия, че да кажешъ: „Косата ми настрѣхна!“ Защо ти настрѣхва косата? Защото не разбирашъ. Разбира се, ако ходите вечерно врѣме по мѣста, които не познавате, косата ви ще настрѣхне; ако ходите денемъ, нищо нѣма да ви стане. Вечерно врѣме всичко ще ви се вижда като страшилища и ще мязате на онзи турчинъ съ кобуритѣ си, съ пожеветѣ си, върви вечерно врѣме съ коня си прѣзъ нѣкоя гора, вижда единъ голѣмъ дѣнеръ, стресва се, казва: „Хей, гяуръ, махни се отъ пѣтя ми, юнакъ арнаутина да мине!“ Не се маха той. „Тебе казвамъ, махни се отъ тамъ!“ Най-послѣ казва: „Ако ти не се махнешъ оттамъ, арнаутинатъ знае и другъ пѣтъ.“

Та и вие сега, вървите съ кобуритѣ си и казвате: „Ние знаемъ и другъ пѣтъ.“ Значи, като се изпрѣчи сиромашията прѣдъ васъ, като единъ голѣмъ дѣнеръ, ще минешъ покрай нея, ще я заминешъ. Пъкъ ти мислишъ, че тя е жива, че е нѣкое голѣмо страшилище и казвашъ: „Ще мина по другъ пѣтъ!“ Кой е другиятъ пѣтъ? Държавнитѣ мъже въ България знаятъ кой е другиятъ пѣтъ. Тѣ, като дойдатъ на властъ, въ първо врѣме сж много благородни, чувалитѣ имъ сж празни, напълнятъ ги и послѣ, хайде отъ другия пѣтъ. Този пѣтъ е лесниятъ пѣтъ, той е спасение по благодать. Единъ евангелистъ говори за Христа и започва да плаче, да скърби, че Христосъ умрѣлъ на кръста. Но, като дойде нѣкой неговъ братъ да му иска пари на заемъ, казва: „Ще ти дамъ пари, но ще дадешъ 25% лихва, другитѣ, както знаешъ, взиматъ 50%, но азъ, като вѣрвамъ въ кръвта Христова, взимамъ само 25%.“ И вие, окултнитѣ ученици, нѣкои отъ васъ, взимате по 25% лихва.

Слушайте, отъ всинца ви се изисква една права мисль. Разбирате ли какво значи права мисль. Въ школата всички ученици трѣбва да бждете абсолютно изправни въ своята мисль! Безпощадни ще бждете въ това отношение къмъ себе

си. Вѣка погрѣшка, която имате, ще я извадите прѣдъ себе си и ще кажете: „Ще я изправа!“ Нѣкой ще ти каже, че си такъв, онакъвъ. Нищо да те не безпокои, ще си кажешъ: „Ще се изправа“, нищо повече! Това се казва герой човѣкъ. Въ свѣта има два вида герои: едни, които правятъ добро, не грѣшатъ, тѣ сж герои ученици и други, които изправятъ своитѣ погрѣшки. И послѣднитѣ въ моитѣ очи сж герои, защото тукъ даже се изисква по-голѣмо усилие. Това е единъ вжтрѣшенъ законъ на нашето съзнание. Само така невидимиятъ свѣтъ ще ви се усмихне. Вие ще правите добро и ще изправяте вашитѣ погрѣшки, а нѣма да правите само на половина добро. Защото, половинъ добро е на половинъ зло, а цѣлото добро въ свѣта, е законъ за намиране Божията Любовь. Като намѣришъ Любовьта, тя осмисля живота, а като осмисли човѣкъ живота си, ще придобие онова, за което неговата душа копнѣе.

Сега, нѣкои отъ васъ ще запитатъ: „За кого ли говори Учителътъ тази вечеръ?“ - Специално за никого. За мене, въ свѣта сжществуватъ само ония души, у които има добродѣтели, а ония души, въ които нѣма никакви добродѣтели, това сж души мъртви, а ние за мъртви души не говоримъ. Ученикъ, който се учи, подразбира една жива, будна душа. И най-малкото нѣщо, което трѣбва да има въ този ученикъ, то е да има една отъ най-малкитѣ добродѣтели, заради която добродѣтель ще го пуснатъ въ училището. Сега вие искате да ви пуснатъ да влѣзете въ тази школа. Но знаете ли, че за всичко у васъ държатъ смѣтка горѣ? Нѣкои отъ васъ дошли тукъ, седятъ нѣколко години и слушамъ ги, послѣ казватъ: „И тукъ нѣма нищо.“ Смѣшно е вашето положение! Знаете ли защо? Ако вие дадете на една маймуна ноти, тя ще ги разбере ли? Ако вие дадете на една маймуна да чете Библията и Евангелието, тя ще ги разбере ли? - Нищо нѣма да разбере. Тогава, питамъ ви, вие разбирате ли дълбочината на окултната наука? Какво съдържа тя въ себе си?

Отсега нататъкъ ще се яви въ васъ желание да изучавате окултизма. Нѣкои казватъ: „Тази наука е за младитѣ, не е като за насъ стари хора.“ Чудни сте вие, кои сж младитѣ хора? Младитѣ пъкъ казватъ: „Туй учение е за старитѣ хора, тѣ иматъ знания и

мъдростъ, то не е за насъ.“ Кой сж старитѣ хора? Споредъ тази теория азъ наричамъ младъ човѣкъ този, който изучава закона на самопожертвуването. Непроявеното сѣме, което се посажда въ почвата, това е младиятъ човѣкъ. Обърнатиятъ трижгълникъ съ върха надолу, това е младиятъ човѣкъ. Той показва сѣмето, което трѣбва да се посѣе въ почвата, да се пожертвува, да страда. Слѣдъ тия страдания младиятъ човѣкъ се прѣвръща на старъ, т.е. израства, при което върхътъ на трижгълника се изправя нагорѣ. Младиятъ човѣкъ прѣдставлява едно движение отъ центъра къмъ периферията, а стариятъ човѣкъ едно движение отъ периферията къмъ центъра. Значи, стариятъ човѣкъ прѣдставлява растенето нагорѣ отъ почвата.

Слѣдователно, младиятъ и стариятъ човѣкъ живѣятъ едновременно въ съзнанието на човѣка. Тѣй че, всѣки лжчъ на съзнанието, който излиза отъ центъра къмъ периферията, това е младиятъ човѣкъ, а всѣки лжчъ, който се повръща като отражение отъ периферията къмъ центъра, това е стариятъ, проявениятъ човѣкъ, който расте нагорѣ. Той прѣдставлява трижгълникътъ, обрнатъ нагорѣ съ върха. Слѣдователно, младиятъ човѣкъ, това е слизане на духа въ материята, а стариятъ човѣкъ, това е излизане на духа отъ материалния свѣтъ или обладаване на материята. Млади и стари, това сж двѣ състояния на съзнанието на мислящия, на духовния и на Божествения човѣкъ. Ето защо, едновременно въ всѣки мигъ ти ще бждешъ и младъ и старъ. Имашъ извѣстна идея, която трѣбва да реализирашъ - ти си младъ; почнешъ ли да я реализирашъ, ти си старъ. Въ слѣдующия моментъ иде нова идея, ти си младъ, започвашъ да я реализирашъ, ти си старъ. Младъ - старъ, младъ - старъ, това е единъ вѣченъ процесъ въ развитието на човѣка, който постоянно се повтаря. Ако вие имате тази мисль въ ума си, нѣма да се раждатъ въ васъ разни противорѣчия и нѣма да казвате: азъ остарѣхъ вече, отъ мене човѣкъ нѣма да стане. Ще разбирате, че старостта е само единъ мигъ. Не, въ васъ има извѣстна хитрина, която вие съзнателно прикривате.

Ще ви разправя единъ анекдотъ, който ми разправи една ученичка, чела го нѣкъждѣ. Отива единъ много ученъ философъ

на небето при Бога и иска да Го надхитри. Казва Му: „Господи, какъ схващашъ цѣлата вѣчностъ?“ - „Вѣчността прѣдъ мене е една секунда“, му отговорилъ Богъ. - „А какво е за тебе единъ милиардъ?“ - „Единъ милиардъ за мене е петъ стотинки“, казва Господъ. „Тогава, Господи, дай ми петъ стотинки!“ - „Почакай ме една секунда“, му казалъ Господъ. Не мислете, че ние можемъ да бждемъ по-умни отъ този великъ законъ въ свѣта. Не мислете, че можемъ да надхитримъ Бога. „Почакай ме една секунда“, въ това има скрита една велика Истина. Една секунда, това е цѣлата вечностъ, въ която ти трѣбва да работишъ и да се развивашъ. А що означава вѣчността? Това е онуй интензивно вътрѣшно желание, съ което ще могатъ да се реализиратъ ония свѣтли идеали, ония свѣтли мисли на живота. Че какъ мислите вие? Въ васъ трѣбва да има едно непрѣодолимо желание, което нищо въ свѣта да не е въ състояние да му попрѣчи. Вашето желание трѣбва да е толкова интензивно, толкова непрѣривно, че и на малки парченца да ви нарѣжатъ, туй желание да си остане пакъ живо въ васъ.

Та казвамъ, за васъ е важна основната добродѣтель на вашия характеръ. Всички вие, като ученици, трѣбва да бждете изправни прѣдъ този великъ Божественъ законъ. Ако вървите така, само по този начинъ може да развиете дарбитѣ, които сж заложени въ вашата душа. Ние не можемъ да престѣжимъ законитѣ, които живата природа е поставила въ живота. Трѣбва да знаете, че развитието ви върви по единъ правилень начинъ. За да се изпълнятъ копнежитѣ, които имате сега, може само тогава, ако спазвате тия закони. И всичко това, което желаете, ще придобиеете, но трѣбва да бждете абсолютно изправни.

Досега азъ съмъ говорилъ много пѣти върху закона на Любовта, който сжществува въ живота и се прилага къмъ идеитѣ, къмъ живитѣ сжщества, къмъ Бога. Въ тази Любовъ влизатъ всички ония сжщества, които сж свършили своето развитие и образуватъ едно цѣло съ Бога. Тѣ образуватъ тѣй да се каже главата на цѣлото битие. Тази Любовъ трѣбва да бжде съсредоточена къмъ този вътрѣшенъ центъръ на всички наши мисли и желания. И тогава ще се появи едно движение

на Любовта отъ Бога къмъ насъ. Тѣй че, ако имаме тази непрѣривна Любовь къмъ Бога, тогава отъ Него ще излѣзе единъ лжчъ, който ще се отправи къмъ нашето сърце, и ще изпълни живота ни. Такъвъ е законътъ. За да познаешъ дали обичашъ Бога. Щомъ отправишъ Любовта си къмъ Него, ще почувствувашъ тази вжтрѣшна свѣтлина, но не въ ума си, а въ сърдцето си, при което ще се образува едно вжтрѣшно разширение, едно вжтрѣшно задоволство. Тогава и най-малкитѣ нѣща въ живота ти ще се осмислятъ и нѣма да прѣдставляватъ дреболии за тебе. Въ всѣка дреболия въ живота си ще виждашъ една Божествена мисль. Всички вериги, които те спѣватъ, ще паднатъ, ти ще се почувствувашъ свободенъ като пеперуда, която излиза отъ пашкула си и свободно хвърква съ крилата си въ безграничното пространство.

Казвамъ, сега всички трѣбва да изпратите вашата мисль нагорѣ. Вие ще кажете: „Азъ я изпращамъ.“ Хубаво, но по-интенсивна трѣбва да стане вашата мисль! Отъ день на день вашата мисль трѣбва да става по-интенсивна. Стремлението ви къмъ Бога отъ день на день сжщо трѣбва да става все по-интенсивно и по-интенсивно, докато обратното движение на Божията Любовь проникне въ вашето сърце. Тогава важниятъ въпросъ за живота - Любовта къмъ Бога - ще се разрѣши въ душитъ ви и вие ще придобиете свободата, която търсите. А тази свобода носи блаженство и всички добри възможности на живота. Само при Свободата вие можете да развиете вашитѣ мисли, чувства и вашата воля; да облагородите сърцето си, да разширите ума си, да укрепите духа си и да освободите душата си. Туй е цѣла наука! Това именно е задачата на окултната наука.

Тѣй щото, ще знаете, че всички сте на категории. Нѣкои отъ васъ мислятъ, че като присжствуватъ въ школата, не сте на категории и степени. Не е така. Нѣкои отъ васъ разбиратъ повече, други разбиратъ по-малко; нѣкои прилагатъ повече, други по-малко, но всички трѣбва да се стрѣмиме споредъ възможноститѣ на душата си. Можешъ да прилагашъ малко, приложи го! Можешъ да прилагашъ повече, приложи го. Всѣки

денъ прави по едно малко добро. Нѣкой пжтъ вие рѣшите да направите нѣкое малко добро, но послѣ казвате: „Хайде днесъ не мога ще го отложѣ.“ Не трѣбва така. Колкото и малко да е доброто, направи го, не го отлагай! Запримѣрь, у нѣкой ученикъ се роди силно желание да иде и да каже една много хубава дума на майка си, но като дойде до вратата, спре се, казва си: „Дали ще ме разбере майка ми?“ Поколебае се и отложи да изпълни мисълта си. Другъ случай: рѣшите да станете сутриньта рано, въ 4 часа на молитва. Обаче, въ 4 часа сутриньта, когато трѣбва да станете, казвате си: „Нима като стана сега, ще свърша нѣщо? Хайде да си поспѣ още малко!“ Или, рѣшилъ си друго нѣщо: „Ще стана рано сутриньта, ще си напиша единъ хубавъ стихъ.“ Но послѣ казвате: „Е, сега ли ще пиша?“

Всички тия противорѣчия въ живота сж ви докарали до това изопачаване въ разбиранията. Ние сме хора на изопаченитѣ идеи. Всѣко възвишено и благородно дѣло, въ какъвто и да е смисълъ, прилагайте го, не се срамувайте! Колкото и да е малко, прилагайте го! Ако не прилагате, отдолу ще дойде затъмнѣвание на съзнанието и единъ день вие ще се намѣрите подъ земята, тъй както едноврѣмешнитѣ пирамиди сж днесъ дълбоко заровени въ земята. Всѣки день трѣбва да прилагате, постоянно трѣбва да прилагате. Тѣпанѣтъ трѣбва постоянно да се бие, защото иначе ще се опраши, а като се бие постоянно, прахъ не остава по него! Оралото, което оре земята, не ржждѣсва, то лѣщи, свѣтло е. Сжщо така и човѣшкиятъ умъ, който постоянно мисли е свѣтълъ, не затѣмѣва, човѣшкото сърце, което работи, постоянно отхранва възвишенни и благородни чувства, облагородѣва се и човѣшката воля, като се тури въ дѣйствиe укрѣпва.

Това сж елементарни правила. Казвате: „Тия работи ние ги знаемъ.“ Какъ ги знаете? Знаете ли какво нѣщо е да мисли човѣкъ? Слушайте сега! Въ човѣшкото съзнание има една малка лампичка, която не е запалена. При тази лампа има само една Божествена клечица. За запалването ѝ има правила, които опрѣдѣлятъ, колко пжти трѣбва да драснешъ тази клечица, за да се запали. Щомъ запалишъ тази лампичка, ти веднага ще почнешъ да мислишъ. Нѣкои отъ васъ обичатъ само да пипатъ

лампицката и не могат да мислят. Разбира се, безъ свѣтлина не може да се мисли. Свѣтлината е едно отъ необходимитѣ качества за мислене. Свѣтлитѣ духове и отвънъ и отвѣтрѣ иматъ свѣтлина, а ненапрѣднатитѣ духове, които живѣятъ въ ада, нѣматъ отвънъ свѣтлина, но иматъ само отвѣтрѣ. Тѣ държатъ тази свѣтлина само за себе си. Тѣхната лампичка още не е изгаснала, тѣ не сж изгубили още тази способностъ да я палятъ.

Та казвамъ, всѣки отъ васъ трѣбва да запали тази лампичка и само тогава ще има правилно мислене. Това мислене е непрѣривно. Щомъ веднѣжъ се запали тази лампичка, тя е непрѣривна въ нея не може да става прѣкъсване, затова при тази свѣтлина мисълта се разширява и човѣкъ не остарѣва. Той всѣки день е и младъ, и старъ. Тѣй седи въпросътъ. Азъ бихъ желалъ тази лампичка въ ума на всѣки одного отъ васъ да бжде запалена по всички правила. Това се отнася за този, който не я е запалилъ, а който я запалилъ вече, нека върви по слѣдитѣ на тази лампичка, защото тя се движи, не седи на едно мѣсто. Всѣки ще върви напрѣдъ, по нейнитѣ стѣпки. Туй наричатъ „ржководна звѣзда“ въ живота. Всѣки човѣкъ си има такава ржководна звѣзда въ живота. Наполеонъ казвалъ, че си ималъ своя ржководна звѣзда, която никога не потъмнявала. И наистина, докато неговата звѣзда мъжделѣше, въ всичко му вървѣше, въ всичко имаше сполука. Тя е живата звѣзда или тѣй наречената „малката свѣщица“ въ съзнанието на човѣка.

И тѣй, като сте дошли на земята, забравили сте много нѣща отъ това, което сте знаели, и сега трѣбва да си ги спомняте. И вие чакате да си ги спомните. Тѣй като чакате, знаете ли на какво мязате? Единъ старъ български чорбаджия въ село ималъ жена, която била много голѣма аристократка, та все слугитѣ ѝ служѣли; дърва ѝ носили, сѣчѣли ги и т.н. Обаче, случва се, че мжжътъ ѝ умира и всички слуги я напуцатъ. Като останала безъ дърва, отишла при сжсѣда си и го помолила: „Можешъ ли да ми донесешъ малко дърва?“ - „Ами, защо ти не си донесешъ?“ - „Не съмъ научена.“ - „Ще се научишъ. Ще вземешъ едно двойно вжженце, ще отидешъ въ гората, ще натуряшъ дърва въ

него, ще ги завържеш хубаво, ще си направиш единъ товаръ и туй то.“ - „Ама кой ще ми го вдигне?“ - „Ще викашъ въ гората, ще почакашъ малко. Тамъ има една жена, горската богиня, ще дойде да ти помогне.“ - „Е, дано Господъ я прати да ме научи.“ - „Като викашъ, тя ще те научи.“ Отишла въ гората, събрала си дърва и взела да вика. Викала, викала, но никой не се явилъ. Най-послѣ си казала: „То се е видѣло, че нѣма да дойде горската богиня, ами азъ сама да си вдигна товара.“ Така и вие ще викате: „Богиньо, богиньо, Господи, Господи...“ и най-послѣ ще си вдигнете дръвцата на гърба и хайде вжщи. Такъвъ трѣбва да бжде ученикътъ, да вика: „Господи, Господи“ - и най-послѣ да си вдигне дръвцата на гърба. Богинята, обаче, е дошла. Жената е разбрала вжтрѣшния смисълъ на викането. По сжщия начинъ и вие ще разберете великата Истина въ живота.

Сега да изпѣмъ упражнението „Въ начало бѣ Словото.“ Въ изречението „Въ начало бѣ Словото“, коя дума е силна? (- Словото.) Какъ ще ми докажете да разбере това? Какъ ще се произнесе думата „слово“? Дѣ ще турите ударението? Има силни думи, които, като се изговарятъ, за да се подчертае силата имъ, турятъ на специални мѣста ударенията. Вземете думата „разумъ“, „разумъ“. Тя е сложна дума и не е отъ славянско произхождение. Коренътъ „омъ“ или „умъ“ е една свещенна дума. На английски езикъ се пише „sum“ (сум), а се произнася „омъ“. Значи умътъ е, който съдържа въ себе си всички Божествени качества. А какво означава частицата „раз“? Руситѣ казват „раз“, което значи единъ пжтъ, веднѣжъ, едно, първо. То подразбира първоначалното, Божественото, което е било у човѣка и което съдържа всичко въ себе си. Човѣкъ трѣбва да се стрѣми да разбира нѣщата. Отъ разума, отъ първоначалното, отъ Божественото е излѣзло Словото, разумното, т.е. обвивката на нѣщата, която е приела първия образъ, за да направи Словото видимо и чуто. Защото Словото въ невидимия миръ и се вижда, и се слуша. Като кажемъ „Въ начало бѣ Словото“, веднага въ нашия умъ трѣбва да изпъкне великата идея за онова живо сжщество - Словото, което е излѣзло отъ Бога. И вие, като пѣте това упражнение, трѣбва да се прѣнесете, а не да сте

тукъ на земята.

И музиката, както и математиката, има свои математически правила, но тѣ не мязатъ на сегашните правила въ музиката. Тия правила съставляватъ тѣй наречената „математика на музиката“. Тамъ, дѣто човѣкъ не може да вземе тоноветѣ на душата, високитѣ тонове, които спадатъ къмъ Божествения свѣтъ, съврѣменнитѣ музиканти поставятъ паузи, а дѣто могатъ да ги взиматъ поставятъ тонове. Въ окултната музика нѣма мълчание, пѣнието тамъ е непрѣривно, никакви прѣкъсвания нѣма. Тамъ, дѣто има паузи, пакъ се чува звукъ, само че по-финъ, по-високъ. Ако азъ бихъ композиралъ една пѣсенъ за хоръ, не бихъ турилъ никакви паузи. Всички гласове трѣбва да пѣятъ. Басоветѣ ще започватъ отдолу, а сопранитѣ ще идатъ отгорѣ, т. е. ще отиватъ нагорѣ, високо ще пѣятъ, но тихо, едва да се чуватъ. Гласоветѣ трѣбва да се допълнятъ единъ другъ. Алтѣтъ трѣбва да придружава, басоветѣ ще подкрѣпятъ отдолу, пѣкъ сопранитѣ и теноритѣ ще се посрѣщатъ горѣ. Тѣй трѣбва, гласоветѣ да си пѣятъ единъ на другъ. А сега музикантитѣ казватъ: „Сопранитѣ ще мълчатъ, а другитѣ гласове ще пѣятъ.“ Значи, ти мълчи, пѣкъ азъ ще говоря. Не, и двама ще пѣемъ и двама ще говоримъ.

Ще се стремите къмъ окултно пѣние. Езикътъ, на който е прѣведенъ този стихъ, не е образенъ, но е идеенъ езикъ, затова се изисква и дълбочина въ пѣнието. Този стихъ е най-дълбокиятъ стихъ отъ Евангелието, но езикътъ, на който е прѣведенъ, не е образенъ, затова, като чуешъ или като прочетешъ този стихъ, ти не можешъ да се забравишъ, не можешъ да се прѣнесешъ отъ този свѣтъ, за да може великото въ свѣта да оживѣе прѣдъ тебе. Като произнесешъ стиха: „Въ начало бѣ словото, и словото бѣ у Бога“, тѣй трѣбва да го произнесешъ, че да прѣживѣешъ това начало. Послѣ: „всичко чрѣзъ Него стана, и което е станало, нищо безъ Него не стана“. Произнесешъ ли тѣзи думи, трѣбва да видишъ цѣлия този процесъ, да прѣживѣешъ това, че всичко чрѣзъ Него е станало. Като изговоришъ думитѣ: „въ Него бѣ животътъ, и животътъ бѣ видѣлина на чловѣцитѣ“, този животъ и тази видѣлина трѣбва да ги изпиташъ. Като изговоришъ стиха: „И видѣлината свѣти въ тъмнината, и тъмнината я не обзе“,

всичко това трѣбва да го видишъ, да разберешъ тази борба между видѣлната и тъмнината. Ако вие пѣхте по този начинъ, гласътъ ви би треперилъ, щѣше да бжде мекъ и звѣнливъ, па и душитѣ ви щѣха да трептятъ. А сега, гласътъ ви е тѣпъ, защото нѣмате въодушевление отвѣтрѣ, не прѣживѣвате думитѣ.

Старайте се, като пѣте у дома си, да се вдѣлбочавате въ думитѣ, въ идеитѣ, които тѣ изразяватъ, за да можете да пѣте окултно. Като пѣте упражнението, „Въ началото бѣ Словото“, изпѣйте го веднѣжъ, два, три, четири, петъ пѣти, докато вие сами го харесате, докато почувствувате, че пѣте съ животъ, сила и вѣтрѣшно разбиране. Днесъ врѣмето е малко влажно, но то не е извинение за пѣнието, не е извинение и за цигулката. Наистина, когато врѣмето е влажно, влагата запълня поритѣ на цигулката, но има едно срѣдство противъ влагата. Ти можешъ да запоишъ поритѣ на цигулката, като вложишъ нѣщо отъ душата си въ нея. Тя ще изгони влагата навънъ. Това можемъ да направимъ всѣкога, когато искаме, пѣкъ когато не искаме и душата нѣма да вземе участие въ свиренето. Сѣщо така и при пѣнието, душата ви може да вложи нѣщо въ гортана.* Душата ви може да влиза и да излиза свободно въ васъ. Ще се помолишъ на душата си и ще ѝ кажешъ: „Моля ти се, влѣзъ въ гърлото ми, да чуя твоя сладъкъ гласъ, че да се науча и азъ да пѣя.“ Двама ще пѣте тогава: ти и душата ти и ще видишъ какъвъ гласъ ще излѣзе отъ тебе, какъвъ пѣвецъ ще станешъ! Въ това седи силата на пѣвеца. И азъ желая, всички ученици на окултната школа, като пѣте, да се отличавате, да зная, че сте пѣвци. Гласътъ ви да нѣма меденъ тонъ, а да се отличава съ голѣма мекота и изразителностъ. Ще пѣте отъ сърце, безъ правила, не че нѣма да има правила, но тѣ не мязатъ на сегашнитѣ. Ще спазвате тѣзи бѣлѣжки.

Азъ зададохъ на младитѣ ученици въпроса: Защо българитѣ турятъ въ рѣчъта си глагола отпрѣдъ, а германцитѣ на края на изречението? Защо начинътъ на говора у германцитѣ е единъ, а у българитѣ другъ? И еднитѣ сѣж хора, и другитѣ сѣж хора, защо иматъ различна граматика? Тѣ ми отговориха, че това се дължи на обстоятелството, че германцитѣ, като си свѣршатъ

*гортана - книж.остар. (рус.) гърло

работата, тогава я съобщават, затова глаголът у тях е накрая, а българите най-първо ще кажат, какво ще правят, а после започват да работят, затова турят глаголът в началото на изреченията. После, вземете англичаните, те постоянно скъсяват думите, когато германците ги разширяват. Защо? - Има си причини. Та и вие в вашата граматика, понякога поставяте глагола отпред, а друг път отзад. Кой е правилният начин за пиенето? „В начало бѣ Слово“ - виж много добре започва пиенето. „В“ е съюз. Това сж първите чувства, с които човек започва, които не може да изрази. Съюзите, това сж първите думи, с които човечеството е започнало. Най-послед идат съществителните. Те имат най-нов произход.

Сега, да изясним значението на думите „В начало бѣ Слово“. Те означават, че в най-голямата красота и хубост, в това Божествено начало на нещата е излезло Слово. Божественото начало подразбира най-благоприятните условия за създаване. В живота, за създаването на всички Божествени неща, има определено време. Ако вие дадете на един астролог невърна дата на рождението си, той ще ви каже, че според колкото ви познава, вие не може да се родите в това време. В астрологията не може да има безразборност в ражданията; има определени закони за възможностите на ражданията. Този астролог ще ви каже: „В този ден и в този час вие не сте родени, понеже този момент, тъй както е съчетанието на планетите, изключва вашето раждане.“ Значи и Слово, за което пием, е излезло в едно определено Божествено начало. Ще кажете: „Отдъ да знаем кога е било това начало?“ Че вие бяхте вътре в това начало. Как сте забравили една такава велика Истина? Вие бяхте в същия тренъ. Ще кажете: „То беше отдавна, преди толкова години, забравили сме.“ Ще си спомните. Защо ви говоря аз сега за забравените неща.

„В Начало бѣ Слово; и Слово бѣ у Бога.“

Този стих е много важен. Като станете сутрин, ще го прочетете, ще го изпъте и ще мислите върху него. Докато в ума ви се хвърли една свѣтлина и вие възприемете тази велика идея. Тогава вашето сърце ще се пробрази, ще стане

по-мекo, умътъ ви сжщо ще се прѣобрази, ще почне да мисли по-другояче и ще можемъ, като влѣземъ въ този салонъ, да се занимаваме и безъ лампи. Като дойдемъ тукъ, безъ лампи да се разнася свѣтлина отвѣкждѣ. Като концентрирате мисльта си върху този стихъ, ще имате по-хубава, по-приятна и по-мекa свѣтлина. И азъ, като влѣза въ салона, ще кажа: „Ето ученици, съ които може да се разискватъ Божествени нѣща!“ А сега, когато свѣтлината иде само отвънъ, отъ лампитѣ, какъ могатъ да се разискватъ такива въпроси? Отвжтрѣ трѣбва да дойде тази свѣтлина! Тя е свѣтлината на Духа.

Тайна молитва

*Любовъта ражда доброто! Доброто носи животъ,
свобода и свѣтлина за нашитѣ души.*

*5-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 12.XI.1924 г.
София*

НЕСЪИЗМЪРИМИТЪ НЪЩА

Размишление

Когато ще проучвате бесѣдитѣ, нѣма да цитирате нѣщата, но съ свой езикъ, вкратцѣ ще изнесете основнитѣ мисли. Цитирането не е изразяване на основнитѣ мисли.

Прочестоха се нѣкои отъ работитѣ върху темата: „Основнитѣ мисли отъ първата лекция на третата година: Високия идеалъ.“

Нашата цѣль е да има разнообразие въ работата ви, умѣтъ ви, да се привикне да работи, а не да копира. Всѣки отъ васъ може да извади отъ лекцията една основна мисль и върху нея да съгради нѣщо. Отъ много цитати нѣма нужда. Като пишете нѣкое съчинение, тамъ може да доказвате, колкото искате, но на менъ нѣма нужда да ми цитирате, нѣма какво да ми доказвате. Азъ искамъ да зная, какво схваща всѣки отъ васъ подъ думитѣ „високъ идеалъ“. Човѣкъ не може да има два идеала. Само единъ идеалъ може да има.

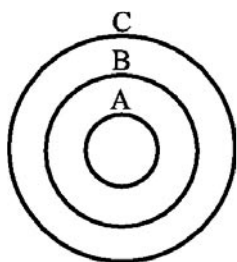
И тъй, споредъ васъ, въ какво седи високиятъ идеалъ? (*-Да любимъ Бога.*) Какъвъ трѣбва да бжде идеалътъ на онзи, който се жени? Ами какъвъ трѣбва да бжде идеалътъ на онзи, който става попъ? Ами на онзи, който става търговецъ, или на онзи, който става естественикъ, какъвъ трѣбва да бжде идеалътъ? Всѣки човѣкъ трѣбва да има високъ идеалъ! Какво подразбирате подъ думата Богъ? Тази дума „Богъ“ е толкозъ опрѣдѣлена, че почти нѣма смисль. Високиятъ идеалъ за живота е любовта, понеже животътъ произтича отъ Любовта. Кой е високия идеалъ за свѣтлината? - Животътъ. Защо? Защото свѣтлината произтича отъ живота. Кой е високия идеалъ за свободата? - Свѣтлината. Защо? Понеже свободата произтича отъ Свѣтлината. Тъй щото, високиятъ идеалъ за свободата е свѣтлината; за свѣтлината - животътъ, а за живота

- Любовта. Вие не можете да кажете, че Богъ е високият идеалъ за свѣтлината. Защо? Свободата не може да разбере Бога. Тя най-първо трѣбва да разбере свѣтлината. Свѣтлината после ще ви заведе до живота, а животътъ ще ви заведе до Бога. Последователностъ, йерархия трѣбва, не може изведнѣжъ. Нѣкой може да каже: „И азъ мога да ида еди-къдѣ си.“ Не, не можешъ да отидешъ къдѣто искашъ. Единъ авиаторъ може да се качи съ аеропланъ на осемъ километра височина въ въздуха, но ти безъ аеропланъ можешъ ли? Ще се помолишъ на авиатора, той ще те вземе съ своя аеропланъ и само така ще можешъ да се качишъ на височина осемъ километра въ въздуха. -,Ама азъ мисля, че мога да се кача на осемъ километра височина.“ Да помислишъ за осемъ километра и да се качишъ на осемъ километра, това сж двѣ различни понятия. Това сж само разсѣждения. Казвате: „Трѣбва да се върва въ Бога.“ Богъ е и въ живота, и въ любовта, и въ свѣтлината, и въ свободата, навсѣкъдѣ е Богъ.

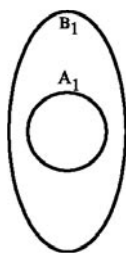
Сега, за втория пѣтъ разбрахте ли какъ ще стане работата? Нека всѣки си извади кратко, хубаво резюме. Прѣдставете си, че всѣки ученикъ би направилъ такова резюме, за прочитането на което би трѣбвало половинъ часъ. Значи, въ единъ часъ ще може да се прочетатъ темитѣ едва на двама души, а пѣкъ смисълътъ е въ съкращението, да се извади само ядката. Когато вие сте много гладни, че ви тупа сърцето, като отидете нѣкъдѣ, за високъ идеалъ ли ще мислитѣ? Не, ще кажете: „Моля малко хлѣбъ!“ Нѣма да кажешъ: „Господине, ще ме послушате да ви разправа туй-онуй.“ Не, ще кажешъ: „Хлѣбецъ!“ Високиятъ идеалъ въ този случай е хлѣбътъ. Той се намира само при голѣма нужда на човѣка. А кога иде разговорътъ? Най-напрѣдъ ти ще бждешъ съ високъ идеалъ и слѣдъ като се понаядешъ, слѣдъ като си пийнешъ винце, тогазъ ще разправишъ къдѣ си ходилъ. Най-първо ще искажешъ високиятъ идеалъ и той, като влѣзе въ стомаха ти, ще се разширишъ, ще пратишъ навънъ своята свѣтлина и ще започнешъ да разказвашъ живота си - откъдѣ идешъ и накъдѣ отивашъ.

Природата не обича да се доизказва. Тя показва пѣтя на човѣка, ръководи го, но не изказва своитѣ цѣли, своитѣ крайни

заклучения. Това е единъ Божественъ методъ. Така и всѣки човѣкъ, който е дошелъ въ свѣта, не трѣбва да доизказва всичко. Всѣкога човѣкъ трѣбва да изказва само основнитѣ нѣща.

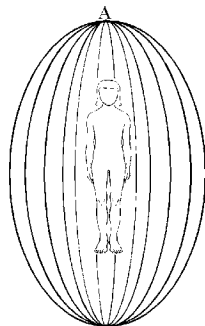

Представете си, че имаме един кръгъ А, който прѣдставлява човѣшкия животъ. Азъ уподобявамъ човѣшкия животъ на разливаща се вода. Щомъ водата се разлива, този кръгъ прѣдставлява едно поле, което постепенно се разширява все повече и повече и отъ първоначалния кръгъ ще се образуватъ вторъ, трети, четвърти концентрични кръгове. Значи силата или материята, която дѣйствува въ живота, е водна. Може да се образуватъ три кръга А, В и С. Тия кръгове показватъ разширението на водата, какво пространство е засла тя. Ако кръгътъ А означава човѣшкия животъ, той ще се разшири ли

по сѣщия начинъ? До извѣстно врѣме този кръгъ ще се разширява по сѣщия пѣтъ, както и водата. Онѣзи, които сѣ изучавали биология или развиването на човѣка въ неговото първоначално състояние, знаятъ, че той се развива кръгообразно само до извѣстна степенъ, но слѣдъ това този кръгъ изгубва своята форма, прѣвръща се въ елипса. Значи, кръгътъ А₁ се превръща въ елипса В₁.

Сега, ние можемъ да си прѣдставимъ човѣка въ центъра на този кръгъ, а теченията на живота да го обвиватъ наоколо въ видъ на елипса. Тия течения го обикалятъ, но и проникватъ вътрѣ въ него. Има течения въ човѣшкия организъмъ, които минаватъ прѣзъ центъра, но има течения, които минаватъ и по периферията. Или казано другояче: има течения централни, има течения и перифериални.

Всѣкога въ живота си, когато искаме да изкажемъ една мисль въ нейната пълнота, ние ще усѣтимъ една празнота въ себе си. Нѣкои запитватъ: „Какво трѣбва да правимъ тогава?“

- Ще пазите извора, който извира, нѣма да изхвърляте всичката си вода изведнажъ, но ще изтичате равномерно. Щомъ ти мислишъ да изкажешъ всичко наведнажъ, ти не си изворъ. Онзи, който иска да изкаже всичкитѣ си идеи на единъ пжтъ, той не е идеен човѣкъ, той е едно напълнено шише съ вода отъ единъ, два, петъ или десетъ килограма, или пъкъ една каца пълна съ вода. Едно механически напълнено съ вода буре, като го отворишъ да тече, то изказва всичкитѣ си идеи и не остава вече нищо въ него. Безидейниятъ човѣкъ може да бжде най-много единъ голѣмъ джобуръ, но човѣкъ трѣбва да се стрѣми къмъ възвишени идеи.

Значи, има единъ съизмѣримъ и единъ несъизмѣримъ животъ. Съизмѣримиятъ животъ е въ канитѣ, въ буретата и въ всѣки джобуръ, а несъизмѣримиятъ животъ е Божествениятъ животъ. Той е животъ, който не може да се измѣри. Идея, която не може да се измѣри, е истинска идея. Мисълъ, която не може да се измѣри, е истинска мисълъ. Чувство, което не може да се измѣри, е истинско чувство. Воля, която не може да се измѣри, е истинска воля. Сила, която не може да се измѣри, е истинска сила. Но тази сила, която се е събрала въ една малка машина и която може да прѣсне машината, тя е сила само докато е затворена вътрѣ на тѣсно, но като я пуснете навънъ изгубва силата си, нѣма вече тази активностъ. При живата мисълъ, обаче, при несъизмѣримата мисълъ, въ каквото условие и да поставишъ човѣка, той си остава всѣкога единъ и сжщъ.

Затуй именно въ духовния свѣтъ всички ние трѣбва да се стрѣмимъ къмъ несъизмѣримата мисълъ. Мнозина отъ васъ ставате песимисти. Защо? То зависи отъ това, дали вашето подсъзнание, или вашето съзнание, или вашето самосъзнание, оставяме настрана свѣрхсъзнанието, опрѣдѣлятъ вашия животъ. Отъ това се ражда единъ вътрѣшенъ песимизъмъ. На всички философи песимисти, като Шопенхауера, мислитѣ сж били съизмѣрими. Тѣ казватъ, че въ свѣта сжществува една голѣма скръбъ. Отъ малката скръбъ, която Шопенхауеръ опиталъ, прави заключение за голѣмата скръбъ, но голѣмата скръбъ той не я опиталъ. Нима като ударятъ нѣкому 25 тояги, а азъ чувамъ само

ударитѣ, разбирамѣ болката? Ако ударятъ поне петъ тояги и върху менѣ, тогава ще разбера, колко е страдалѣ той. Всѣки човѣкъ знае нѣщата само като ги опита, а за другото може да предполага. А при това всички хора казватъ, че иматъ скръбъ.

Какво нѣщо е скръбъта сама по себе си? - Тя е загуба на нѣщо, или недоимѣкъ отъ нѣщо, или спѣнка къмъ извѣстна цѣль, къмъ която се стрѣмишъ. Ти можешъ да скърбишъ за изгубената си сила, за изгубенъ живъ прѣдметъ. Значи, ние скърбимъ само за живитѣ прѣдмети, за прѣдмети, които сж свързани съ жива сила. Тогава, ако азъ скърбя за единъ свой приятель, който е заминалъ, какво показва тази скръбъ. Колко нѣща може да показва скръбъта въ даденъ случай? Може ли въ даденъ случай да се опрѣдѣли голѣмината на скръбъта? Законитѣ на природата сж слѣднитѣ: За единъ и сжщъ случай нѣкои хора скърбятъ, а за други се радватъ. Запримѣръ нѣкоя майка скърби, че дъщеря ѝ се оженила, че напуснала дома ѝ, а въ сжщото врѣме други хора се радватъ за нея, че отишла при тѣхъ. Слѣдователно, ние имаме двѣ равнодѣйствуващи сили. Скръбъта на майката се прѣвръща на радостъ на друго мѣсто. Тогава, каква скръбъ е тази? Понѣкога обаче, радостъта на извѣстни хора се прѣвръща на скръбъ у други. Вие сте майка, давате дъщеря си нѣкому и скърбите. Въ слѣдующия животъ обаче, този, който днесъ е възлюбенъ на дъщеря ви, става нейнъ баща или нейна майка, а ти се явявашъ като нейнъ възлюбенъ и тя дохожда при тебе. Тогава ти се радвашъ, а тѣ скърбятъ. Питамъ: колко голѣма е тази скръбъ? Нѣкой казва: „Моята скръбъ е толкова голѣма, че ме направи серсееминъ.“ Това, че ти си станалъ серсееминъ, може ли да опрѣдѣли голѣмината на скръбъта? Ако скръбъта на нѣкого прѣдизвиква въ него изгубване на ума му, намаление силата на неговия умъ, тогава причината за това седи малко по-далечъ, другадѣ се крие причината. Това не е скръбъ, това е нарушение на извѣстенъ Божественъ законъ. Има скърби въ свѣта, които не сж истински скърби, но страдания, прѣдизвикани отъ нарушението на извѣстни Божествени закони. Слѣдователно, подъ думата „скръбъ“ ние прикриваме своитѣ погрѣшки. Въ такъвъ случай казвамъ: Ти не трѣбва да скърбишъ, трѣбва да

изправишъ живота си.

Ще ви приведа единъ анекдотъ за дъщерята на единъ български свещеникъ. Тя направила следната погрѣшка: изяла сладкото на баща си. Баща ѝ рѣшилъ да я бие, но майката, за да освободи дъщеря си отъ боя, турила я въ леглото да мине за болна. Баща ѝ приготвилъ тояжката си и като дошълъ, вижда дъщеря си на легло, запитва: „Какво има?“ - „Трескава е“, отговаря майката. - „Щомъ я тресе, нѣмамъ право да я бия, нека остане тази прѣчица за другъ пжтъ.“ Ние, като тази майка, която спасила дъщеря си подъ булото на треската, се обличаме съ името на скръбъта и все скърбимъ. Дъщерята е болна и бащата казва: „Да оставимъ прѣчицата за другъ пжтъ.“ Да, но сладкото е изядено. Треската не поправя работитѣ. Тия философски разсжждения не поправятъ работитѣ. Ние казваме: „Всички нѣща трѣбва да бждатъ съизмѣрими.“ Въ нѣкои случаи трѣбва да бждатъ съизмѣрими, но въ нѣкои случаи не трѣбва. Азъ бихъ попиталъ кой да е отъ васъ, може ли да опрѣдѣли, какъвъ ще бжде неговиятъ растежъ слѣдъ хиляда години? Споредъ сегашнитѣ данни, което има за себе си, може ли да изчисли, какъвъ ще бжде неговиятъ ръстъ, неговото лице, очи, вѣжди, голѣмината на прѣститѣ си, колко напрімѣръ ще бжде дълъгъ палецътъ му, колко дълги ще бждатъ ржцѣтъ, краката му, каква форма ще иматъ и т. н. Нека даде данни за тия нѣща, а не да казва съ общи думи: „Великанъ, герой ще бжда.“ Какво означава думата „герой“?

И тъй, когато дойдемъ до несъизмѣримитѣ и съизмѣримитѣ нѣща, трѣбва да знаемъ, че тѣ сж двѣ идеи въ живота, които се напълно различаватъ. Всичко онова, което радва човѣка, което го подмладява, то е несъизмѣримо, а всичко онова, което отчайва човѣка, което го кара да се чувствува старъ, то е съизмѣримо. Такъвъ човѣкъ казва: „Остарѣхъ вече.“ Той дойде най-много до числото петъ или шестъ и свършва, по нагорѣ вече не може да се качва. Нѣкой професоръ училъ, училъ редъ години и най-послѣ казва: „Всичко завършихъ, по-нататъкъ не мога.“ Нѣкой писателъ, нѣкой музикантъ работятъ извѣстно врѣме и послѣ казватъ: „До тукъ бѣше, по-нататъкъ не може.“ Значи, идеята

имъ станала измѣрима, затова се спиратъ.

Слѣдователно, съизмѣримитѣ идеисъ идеина замръзването. Тѣ достигатъ до най-високата точка на тригълника и отъ тамъ започватъ обратенъ процесъ. Въ всѣки обратенъ процесъ въ природата седи и обратно движение. Първото движение е въ възходяща степенъ, а второто - въ низходяща степенъ. Като се дойде до втората възходяща и низходяща степенъ, какви ще бждатъ тѣ, по-високи и по-низки ли отъ първитѣ? Слѣдователно, въ този смисълъ всички процеси въ природата, като говоримъ за Божествената природа, сж безконечни, не може да имъ се тури никакъвъ прѣдѣлъ. Човѣчеството ще се увеличава безконечно. Увеличаването нѣма да седи въ голѣмината. По какъвъ начинъ ще се увеличава? Какво ще стане съ васъ? Допуснете, че Богъ направи единъ козмосъ, въ който има десетъ милиарда души. Този козмосъ, слѣдъ като прѣмине единъ периодъ отъ милиарди, милиарди години, ще завърши цикъла си и ще се създаде въ него една нова душа, значи ще има въ него десетъ милиарда и една душа. Слѣдъ това Богъ ще създаде другъ единъ козмосъ, който съ милиарди години сжщо ще се върти около себе си, докато се придобие още една душа. Така се придобива въ вѣчността една душа. Тѣй щото, въ края на краищата, отъ сегашния животъ ще се яви само една душа, само единъ човѣкъ. Цѣлото небе очаква да види, какъвъ ще е този човѣкъ, който ще излѣзе отъ сегашния козмосъ. Цѣлото небе, всички ангели работятъ за този човѣкъ, но не се знае, каква ще бжде формата му, какво ще бжде лицето му, нищо не се знае. Всички ангели очакватъ съ нетърпѣние да видятъ, какъвъ ще бжде този човѣкъ. Като се създаде този новъ човѣкъ и слѣдъ като живѣе милиони, милиони години, този новъ човѣкъ ще каже: „Нека направимъ сега другъ свѣтъ, да дойде новъ човѣкъ!“ Вториятъ ще бжде още по-красивъ, отколкото сегашния. Това сж несъизмѣрими нѣща. Това сж прѣдположения, хипотези, възможни нѣща, близо до ума, за които турцитѣ казватъ: „Тия нѣща могатъ да станатъ, пъкъ могатъ и да не станатъ.“ Казвамъ, това, което въ твоя умъ не може да стане, въ моя умъ става. Нѣкой казва: „Това нѣщо не става въ моя умъ.“ Казвамъ: Да, но въ моя умъ става, а ти

трѣбва да се потрудишъ, да разберешъ тази работа, че и въ твоя умъ да стане.

Всички ще се стремите да обхващате нѣщата. Дойде ли една скръбъ, вие имате една несъизмѣрима величина; дойде ли една радостъ, вие имате една съизмѣрима величина. Любовта е една несъизмѣрима сила. Мъдростта, Истината, всички добродѣтели сж несъизмѣрими величини. Всичко онова, къмъ което се стремите, трѣбва да бжде несъизмѣримо, защото щомъ го придобие, вие изгубвате вашия идеалъ. Казвате: „Това ли е било всичкото?“ Не, има нѣща извънъ видимия свѣтъ, въ който живѣте. Извънъ вашитѣ тѣла, извънъ вашитѣ умове има нѣща, по-далечни, по-идеални, нѣща неприявени, по-високи отъ това, което човѣкъ може да схване. Така трѣбва да гледате на вашия животъ! Не трѣбва да мислите, че сте остарѣли. Тѣ сж съизмѣрими идеи. Привидно човѣкъ може да остарѣе, привидно човѣкъ може младъ да стане, но и едното, и другото сж измѣрими величини.

Младиятъ човѣкъ се отличава съ малкъ ржстъ, стариятъ човѣкъ се отличава съ голѣмъ ржстъ. Значи, два противоположни процеса ставатъ: младиятъ човѣкъ се увеличава, голѣмъ става, а стариятъ човѣкъ се смалява, малкъ става. Единиятъ постепенно расте, другиятъ се смалява. Единиятъ се приближава къмъ насъ, другиятъ се отдалечава. Това е оптическа идея. Младиятъ е много далечъ, стариятъ е близо. Стариятъ се отдалечава отъ менъ, затова изглежда малкъ, а младиятъ, понеже иде къмъ менъ, той изглежда голѣмъ. Тѣй щото, въ сжщностъ и младиятъ, и стариятъ сж еднакво голѣми. Какъ ще докажете това? Вие ще кажете: „Ти ли ще ни убѣждавашъ въ това? Ние не виждаме ли, че това дѣте е малко?“ Вие виждате дѣтето малко, пъкъ азъ го виждамъ голѣмо. То е оптическа измама. Любовта, за да обикне едно сжщество, смалява го. Не можешъ да обичашъ голѣмитѣ нѣща. Любовта обича само малкитѣ работи. Затова Любовта, за да обикне единъ герой, или единъ ангелъ, ще го направи като малко дѣте. Майката ще тъкми това малко ангелче, ще го наглежда и ще си казва: „Моего ангелче!“ Това ангелче послѣ ще стане голѣмо, т. е. не е станало голѣмо, но тя, като

го обича, разширила го и го вижда голѣмо. То, като хитро, смалява се, но когато трѣбва, започва да се разширява, да става голѣмо. То е като онази голѣма топка, въ която влиза друга по-малка, въ нея влиза още по-малка и т. н. Тѣй се събиратъ редъ точки една въ друга. Ние наричаме, този процесъ растежъ, т. е. свойство на човѣшкия духъ да се развива и да се навива вътрѣ въ себе си или тѣй нареченъ уголѣмяване и смаляване на самия човѣкъ, на неговата външна форма. Това сж опити, които прави човѣшкия духъ да се смалява и уголѣмява. Туй смаляване може да бжде вънъ отъ неговото съзнание. За сега това е процесъ, който се управлява отъ други същества. Голѣмината на едно парче захаръ зависи отъ шекерджиятъ, а не отъ самата захаръ. Колко голѣма ще бжде една кукла, не зависи отъ нея, а отъ онзи майсторъ, който я прави. Обаче, всички онѣзи процеси, които сж съзнателни, тѣ сж несъизмѣрими, тѣ сж подъ нашата властъ, ние боравимъ съ тѣхъ.

Та не се изказвайте напѣлно! Азъ съмъ противъ всѣко изказване докрай. Кажи само началото, а края - никога. Когато нѣкой ме пита за края на нѣщата, азъ бихъ казалъ: „Азъ мога да казвамъ само началото, но краятъ не зная, не съмъ го намѣрилъ и не искамъ да зная кжде е.“ Когато ние се обезсърчаваме, то е, понеже знаемъ края. Нѣкой ученикъ държалъ изпитъ и пропадналъ. Какво ще го радва? Той знае края. Може ли да го радва такъвъ край? Тукъ имало единъ гимназистъ, който свършилъ училището съ отличие, получилъ първокласенъ дипломъ, но слѣдъ това нигдѣ не могълъ да намѣри работа. Като не могълъ да намѣри никаква работа, купилъ си едно точило за ножове, турилъ дипломата си върху камъка на точилото, съ което искалъ да покаже, че не е глупавъ. Този ученикъ, който се радвалъ, че свършва съ отличие, какъ мислите, радва ли се като носи точилото на гърба си? Благодарение на неговата силна воля, той точи ножове. Точи ножоветъ и си казва: „Бѣхъ пръвъ въ училището, а тукъ съмъ послѣденъ, точа ножове.“ Като нѣма какво да прави, ще точи ножове. Какъвъ ще бжде краятъ? Нѣкой казва: какъвъ ще бжде краятъ на моя животъ? Казвамъ, не питай за края, мисли за началото. Този животъ има начало, но край

нѣма. Ако искашъ, ти можешъ да туришъ край на живота си, но това е твой край. Господъ ти опрѣдѣлилъ да живѣешъ 120 години. Ти може да туришъ края на живота си, когато искашъ - още на първата, на втората, на петата, на 10-тата, на 50-тата, на 60-тата година, отъ тебе зависи. Богъ създава началото, а ние създаваме края.

Вие ще цитирате нѣкои стихове отъ Откровението, напримѣръ стиха: „Азъ съмъ алфа и омега.“ Защо се взима буквата омега? Колко букви има гръцката азбука? - 24. Послѣдната буква, омега ли е? Краятъ ли е тя на гръцката азбука? Азъ мога да направя буквата омега началото на азбуката. Чудни сж хората! Думитѣ „начало и край“ сж привидни положения. То е само по отношение врѣмето и пространството. Единъ човѣкъ се проектира по врѣме и пространство. Само тогава има начало и край. Но прѣдставете си едно сжщество, което сжществува извънъ врѣмето и пространството, ще има ли край и начало? - Никакъвъ край, никакво начало. Какво ще има тогава? Той ще усѣща, че влада всичко, че е едноврѣменно навсѣкждѣ. Когато ние говоримъ за край и за начало, подразбираме, че можемъ да бждемъ и въ края, и въ началото. То значи, че когато съмъ билъ въ началото, билъ съмъ и въ края. Единъ день, когато ще живѣя извънъ врѣмето и пространството, мога да бжда въ цѣлия кръгъ на дѣйствиe и да прониквамъ нѣщата.

Та сега, трѣбва да схванете добръ мисълъта. Казва нѣкой: „Дали ще ида въ онзи свѣтъ? Какъвъ ще бжде краятъ на живота ми?“ За края на живота не мислете. Мислете за небето, като начало на новия животъ; мислете за Любовта като начало на живота. Мислете за Бога, за Мъдростта, за Истината, за всички тия нѣща, като начало. Какъвъ ще бжде краятъ на Любовта затова не мислете. Поставете ли си този въпросъ, ще дойде песимизмътъ у васъ. Като повикали Паганини да свири, запитали го: „Можешъ ли да свиришъ на четири струни?“ - „Мога.“ Явява се на концертъ. „Можешъ ли да свиришъ на три струни?“ - „Мога.“ Явява се и въ този случай да свири. Послѣ му казватъ: „Можешъ ли да свиришъ на двѣ струни?“ - „Мога.“ Явява се пакъ. Казватъ му, най-послѣ: „Ами можешъ ли да

свиришъ на една струна?“ Паганини повече не се явилъ. Щомъ остане само една струна на цигулката, онзи, който свири на нея, нѣма вече да се яви. Така е и съ всички хора, които искатъ да знаятъ, каква ще бжде крайната целъ на тѣхния животъ. Вие не трѣбва да знаете това нѣщо. Хубавото, красивото нека остане като една загадка въ живота ви. Нека има нѣщо въ цѣлата вѣчностъ, което да не знаете за себе си.

Сега вие ще ми цитирате старитѣ гръцки философи, които сж казвали: „Познай себе си!“ Съгласенъ съмъ съ това, но да познаешъ себе си, значи да познавашъ, че въ тебе има нѣщо несъизмѣримо, че има нѣща въ тебе, които ще останатъ непознати. Въ непознаваемото ще дойде всичкото щастие, всичката радостъ за прѣзъ всичкитѣ вѣкове на вѣчността. Какво подразбираме подъ знание? Ние казваме: „Този човѣкъ е ученъ, а онзи невѣжа.“ Човѣкъ може да бжде невѣжа само по онази материя, която не е прѣдадена. И ученикътъ може да знае онова, което му е прѣдадено. Ако ученикътъ не научи онзи урокъ, който му е прѣдаденъ, остава невѣжа. Слѣдователно, ние можемъ да бждемъ невѣжи само по онова, което не ни е прѣдадено, а за онѣзи нѣща, които ни сж прѣдадени, тѣхъ можемъ да знаемъ. За онѣзи нѣща, които не сж ни прѣдадени, за тѣхъ не сме отговорни. Тогава, никой нѣма право да казва, че азъ съмъ невѣжа, че не зная. Нѣкой ме запитва: „Знаешъ ли колко атома има въ слънцето?“ - „Не зная.“ - „Ами ти, който ме питаешъ, знаешъ ли?“ - „И азъ не зная.“

Слѣдователно, човѣкъ може да пита, безъ да знае. Можемъ ли да отговоримъ на всѣки въпросъ, който си задаваме? Често хората питатъ: „Кой е създалъ Бога?“ Казвамъ, създаде Го единъ по-голѣмъ Господъ. „Ами Него кой го създаде?“ - „По-голѣмъ Господъ.“ - „Ами Него?“ - Най-голѣмиятъ Господъ, Когото никой другъ не можеше да създаде. Той е послѣдниятъ Господъ. Този човѣкъ казва: „Щомъ всичко това е станало така, докажи го! Нали си философъ.“ Казвамъ, добрѣ, щомъ не е тѣй, докажи ти! Какъ ще докажешъ? И той може да ми докаже това нѣщо толкозъ, колкото и азъ мога да му го докажа. Ти знаешъ толкозъ, колкото и азъ зная. Ти ще започнешъ да отричашъ моето знание,

азъ пъкъ твоего. И какво ще придобиемъ? Хубаво, азъ казвамъ, че въ тази кесия има четири монети. Първата монета е турена отъ Драганъ Стойчевъ, втората отъ Михалчо еди-кой си, третата отъ Петканчо, нѣкой си, а четвъртата отъ Стоянчо. Този господинъ, на когото е кесията, иска да ми докаже, че четиритѣ монети не сж въ кесията, затова, изважда ги отъ тамъ и казва: „Празна е кесията ми.“ Какво ще докаже като извади четиритѣ монети изъ кесията? - Кесията е празна, но той е пълень. Четиритѣ монети, като излѣзатъ изъ кесията, все ще идатъ у нѣкого. „Ама, докажи ми, че не сж въ кесията!“ - Трѣбва да доказвамъ, че ти извади четиритѣ монети отъ кесията и ги тури въ джоба си. „Докажи, че тази кесия е празна!“ Това не сж никакви доказателства за нѣщата. Ако ние изпразваме и пълнимъ, азъ турямъ, той изпразва, кой е на правата страна: който туря, или който изпразва? Питамъ, защо този господинъ не иска да ми докаже, че въ тази кесия не сж четири монети? Защо има туй желание, азъ да му доказвамъ?

Нѣкои хора казватъ: „Животътъ нѣма смисълъ, нѣма Богъ въ свѣта, нѣма Любовь, нѣма Истина, всичко е празна работа.“ Този човѣкъ не мѣза ли на онзи, който изпразва кесията? Защо животътъ нѣма смисълъ? Той самъ изпразва кесията, а послѣ казва, че животътъ нѣма смисълъ. Казвамъ, едно врѣме ти имаше четири монети. Той казва: „Докажи!“ Когато вашиятъ животъ е билъ смисленъ, пълень и послѣ се е обезмислилъ, това не е ли едно доказателство, че въ вашия животъ е имало нѣкакво щастие, което се е изгубило? Казватъ: „Щастието е празна работа.“ Питамъ, туй щастие, което бѣше въ васъ, изгуби ли се нѣкъдѣ? Загубата на едно малко щастие, което човѣкъ ималъ, е отъ привидната благодарностъ, която ималъ за това щастие.

Слѣдователно, онзи, който не е благодаренъ на малкото щастие, той изгубва и голѣмото. Ние въ свѣта ставаме нещастни, понеже търсимъ по-голѣмо щастие. Имашъ малко, търсишъ по-голѣмо. Съ скръбта всѣкога се провѣрjava закона, че ние не сме доволни на онова, което Богъ ни е далъ, и вслѣдствие на това страдаме, скърбимъ. Имаме единъ приятель, намѣримъ въ него единъ недостатѣкъ, туряме го настрана и намираме другъ.

Въ този новъ приятель намѣримъ двѣ погрѣшки - турямъ и него настрана и намираме трети. Въ него има три погрѣшки. Първиятъ приятель имаше само една погрѣшка, той бѣше най-добъръ. И колкото повече оставяме старитѣ приятели и ги замѣняваме съ нови, толкозь повече грѣшки намираме въ тѣхъ. Ето какъ се явява нашата скръбъ! По такъвъ начинъ се загубва нѣщо.

Слѣдователно, ако азъ съмъ поетъ, ще пиша поезия само за себе си, за свѣта нѣма да пиша. Най-първо ще кажа: „Азъ пиша поезия за себе си, азъ ще я чета.“ Защо? Защото не мога да намѣря по-добро лице, отъ менъ, което да пише за мене. Само азъ мога да пиша за себе си, само азъ мога да чета и да оцѣня своята поезия. Ако други дойдатъ да четатъ туй, което съмъ писалъ, на радо сърце ще слушамъ. Ако азъ чета нѣщо на свѣта и той ме оцѣнява, неспрѣменно ще имамъ малка скръбъ, все ще кажатъ нещо лошо за менъ. Ако се намѣрятъ нѣколко души да кажатъ, че поезията ти е отлична, ще се намѣрятъ други, които ще я разкритикуватъ по всички правила на критиката, ще те насолятъ. Едни ще те изкаратъ отличенъ поетъ, други ще те изкаратъ, че нѣмашъ понятието отъ поезия. Тѣй че, всичката скръбъ въ свѣта иде отъ това, че ние не уповаваме на себе си, на онова Божествено начало, което е вложено въ насъ. Божественото въ всинца ни е едно и сѣщо. Ние уповаваме на онова, което се мѣни и промѣня, и вслѣдствие на това усилюваме своитѣ страдания. Каквито изпити и да ни дойдатъ, човѣкъ трѣбва да бжде смѣлъ, да понесе всички скърби, да извади опитностъ отъ тѣхъ и на края да придобие една малка радостъ. Защо не? Имамъ малко скръбъ, зарадвай се; имашъ загуба, зарадвай се! Не си само ти, който губишъ, който страдашъ. Едноврѣменно съ тебе страдатъ и много други. Туй е велика философия.

На всинца ви трѣбва философия, разбиране на онзи вжтрѣшенъ, идеенъ живот. Всички трѣбва да се стремите къмъ това, което е несъизмѣримо. Въ стремлението си къмъ Бога, само тамъ ще видимъ тази идея за несъизмѣримото. Богъ ни се открива, но понеже ние имаме желанието да Го обхванемъ, изгубваме възможността да Го познаемъ. Въ Бога има едно

качество: Той показва само лицето Си, но не и гърба Си. Какъ се откри Богъ на Мойсея? Намѣрете туй мѣсто въ Писанието и го прочетете!

И тъй, всички наши идеи трѣбва да сж несъизмѣрими!

Да започнемъ съ великото начало, което носи живота! И ще знаете, че край има само тамъ, дѣто има дисхармония. Дисхармонията въ кос е да е сжщество, образува едно пресичане, затова се явява и краятъ. Такива прѣсичания ставатъ у всички сжщества. Само у Бога има една непрѣривностъ, а у всички други сжщества, има едно изкривяване, съзнанието не е будно и тогава настѣпва умирането, смъртъта, която наричаме край. Казваме: „Отиде този човѣкъ.“ Да, този човѣкъ прѣстава да живѣе тукъ, но въ другия свѣтъ живѣе, тамъ се разговаря весело. Тукъ е старъ дѣдо, съ бѣла брада, съ тояжката си въ ржка, ходи прегърбенъ, а въ онзи свѣтъ го виждаме младъ, на 33 години, веселъ, засмѣнъ човѣкъ. Тукъ плачатъ за този старъ дѣдо, а като попитаме въ онзи свѣтъ за този дѣдо, казватъ ни: „Тукъ нѣма дѣдовци.“ Въ онзи свѣтъ нѣма нито баби, нито дѣдовци. Като идешъ въ онзи свѣтъ, вмѣсто баба си или дѣдо си ще видишъ единъ възвишенъ духъ, или нѣкой ангелъ, който е дошелъ на земята, като твой дѣдо или като твоя баба, облѣчени въ тази материя, дошли тукъ, за да свършатъ нѣкоя работа. Тогава ще паднатъ люспитѣ отъ очитѣ ти, като на апостолъ Павелъ и ще видишъ, че въ невидимия свѣтъ нѣма дѣдовци и баби, а чисти и възвишени духове, които идатъ на земята да се пожертвуватъ за благого на другитѣ. Тази идея сжществува навсѣкъдѣ.

Хубавата музика сжщо така трѣбва да бжде несъизмѣрима. Вие не можете още да пѣте безъ тактове. Знаете ли какво значи да пѣте безъ тактъ? Да кажемъ, че вземете тона ДО, четвъртъ тонъ, или половинъ, или цѣлъ. Мислите ли, че слѣдъ като изпѣте този тонъ споредъ неговата трайностъ, прѣстава да звучи? Не, има извѣстни тонове въ природата, които постоянно звучатъ. Има планети, които сж настроени специално въ тона ДО. Има слънца, които издаватъ тона СОЛЪ. Тази музика постоянно се възпроизвежда въ природата. Нѣкой пжтъ ние вземемъ единъ тонъ и слѣдъ това го прѣкъснемъ. Прѣстава ли той да звучи?

Не, онази планета, на която принадлежи този тонъ, напримѣръ тона ДО, непрѣкъснато се качва и слиза по тия крѣгове отъ горно ДО до долно ДО. Обаче въ този тонъ ДО има голѣмо разнообразие. Кои сж най-хубавитѣ пѣсни въ музиката? Онѣзи пѣвци, които изучаватъ музиката, първоначално започватъ да възпроизвеждатъ тоноветѣ механически, но когато навлѣзатъ въ окултната музика, трѣбва да гледатъ на всѣки тонъ като на живъ и да знаятъ, че слѣдъ като прѣкъснатъ пѣнието, всѣки тонъ продължава да звучи. Слѣдъ като сте слушали нѣкой музикантъ, нѣкой видень цигуларъ, като се върнете дома си, вие още ще продължавате да слушате неговото свирене. На сцената свиренето е прѣстанало, но ти вечеръ, сутринъ - цѣла седмица наредъ - си възпроизвеждашъ. Значи, тия гласове се прѣповтарятъ непрѣривно, докато се изгубятъ нѣкъдѣ. Тѣй щото, въ окултната музика тоноветѣ трѣбва да продължаватъ. И всѣки отъ васъ трѣбва да пѣе вжтрѣшно. Докато не се научите да пѣете вжтрѣшно, въ душитѣ си, вие не можете да се научите да пѣете. Слѣдователно, нѣкой отъ васъ сж по-добри музиканти, повече сж учили въ миналото, затова по-лесно се проявяватъ, а други не сж се учили, сега трѣбва да се учатъ. Музиката е потрѣбна за единъ вжтрѣшенъ потикъ. Тя е почивка. Само чрѣзъ музика може да си дадете почивка на душата.

Сега, да изпѣемъ: „Въ начало бѣ Словото“. Отначало ще започнете тихо: „Въ начало бѣ Словото“. „И Словото бѣ у Бога“ - ще го изпѣете тихо, за себе си, а не за свѣта. „То въ началото бѣ у Бога“ - значи, туй Слово, което бѣ въ начало, което е въ мене, у Него бѣше. Щомъ дойдемъ до стиха: „Всичко чрѣзъ Него стана“ - трѣбва да се пѣе силно, творчески актъ е то.

Сега, да кажемъ, че бихъ ви задалъ да разработите слѣднитѣ нѣколко изречения въ пѣсень, какъ бихте ги изпѣли? „Синътъ Божи, родень бѣ отъ Господа. Той бѣше истинната видѣлина, която освѣтлява всѣкиго чловѣка, който иде въ свѣта. Въ свѣта бѣ и свѣтътъ чрѣзъ Него стана, и свѣтътъ Го не позна. При своитѣ си дойде, и своитѣ Му Го не приеха, защото Го не познаха.“ Какъ ще изпѣете това? (Учителътъ го изпѣ нѣколко пжти.) Какъ ще прѣведете сега тази мелодия? Тя спада къмъ

несъизмѣримитѣ величини. Ако тя би се изпѣла другояче, на тактове, щѣше да излѣзе друго нѣщо отъ нея. Не, че въ окултнитѣ пѣсни нѣма тактове, но всѣкога, когато вие искате да дадете изразъ на една окултна пѣсенъ, непрѣменно трѣбва да вложите въ нея несъизмѣримитѣ тактове, т. е. такива тактове, които да не сж точно опрѣдѣлени въ ума ви. Въ тази пѣсничка нѣма да гледаме тактоветѣ, а смисъла. Когато тактоветѣ въ една пѣсенъ взематъ надмощие, пѣсната изгубва своя смисълъ. Тактътъ трѣбва да бжде вжтрѣ. Той е една несъизмѣрима мѣрка.

Размишление

Любовъта ражда доброто. Доброто носи за нашитѣ души животъ, свѣтлина и свобода!

*6-а школна лекция на Общия Окултенъ Класъ
държана отъ Учителя на 19.XII.1924 г.
София*

ПЕЛЕНИТЪ НА ЖИВОТА - РАДОСТИ И СКЪРБИ

Размишление

За слѣдния пжтъ ще пишете върху темата: „Разлика между събиране и изваждане.“ Има едно живо събиране и едно живо изваждане. Нѣкой пжтъ изваждането е приятно. Напримѣръ, приятно е когато изваждашъ картошки изъ земята.

Понѣкой пжтъ, като наблюдавамъ хората, намирамъ особени състояния въ тѣхъ, които се дължатъ на неразбиране на ония основни положения, които съществуватъ въ живота. Така и вие всинца, имате особени възгледи за живота. Всѣки отъ васъ има особени възгледи и иска споредъ неговитѣ възгледи да се нареди и самия животъ. Вие искате нѣщата въ природата да вървятъ тѣй, както вие мислите. Допуснете, че вие сте въ Индия, една тропическа областъ и тръгвате отъ тамъ леко облѣченъ, както сж облѣчени индуситѣ - само съ една тънка дълга дреха и съ една чалма. Тѣй облѣченъ, тръгвате за Хималаитѣ, тия високи планини. Какъ мислите, докждѣ ще стигнете? Съ такива дрѣшки, прѣзъ които се виждатъ ржцѣтѣ, каквито дамитѣ често носятъ, докждѣ ще достигнете? Такива тънки дрѣхи за единъ топълъ климатъ, разбирамъ, но трѣбва да знаете, че всички области въ живота не сж топли, има и студени области; не всички области сж тихи, има и бурни области. Слѣдователно, вие трѣбва да бждете разумни, да знаете, че въ пжтя на живота ще срещнете най-разнообразни промѣни и когато ги срещнете, трѣбва да кажете: „Това е въ реда на нѣщата - вѣтърътъ може да бжде по-силенъ или по-слабъ, студътъ може да бжде по-силенъ или по-слабъ и топлината може да бжде по-голѣма или по-малка.“

Вие казвате: „Ние знаемъ тия работи!“ Между знание и прилагане на това знание има разлика. Отъ неразбиране на нѣщата, понѣкой пжтъ въ васъ се заражда една индиферентность,

изгубва се интересът. Защо? - Вие сте еднообразни. Ако излѣзете сега на Витоша или пѣтувате прѣзъ нѣкоя планинска областъ цѣла покрита съ снѣгъ и не пазите съзнанието си будно, щомъ не сте добрѣ облѣчени, краката ви започватъ да истиватъ и у васъ се заражда желание да си починете. Седнешъ да си починешъ и току погледнешъ, заспалъ си и тѣй останешъ. Значи снѣгътъ хипнотизирва съ своето еднообразие, но трѣбва да знаете, че щомъ заспите ще пострадате. Слѣдователно, за да не заспиваме на земята, идватъ редъ промѣни въ състоянията ни: страдания и радости. Това сж промѣни, които ставатъ и въ самата природа. Ако на земята всичко бѣше радость, или ако всичко бѣше страдание и въ двата случая бихте заспали. При радоститѣ вие щѣхте да се стопите, а при скърбитѣ щѣхте да замръзнете - нищо повече.

Сега вие искате радости, но не разбирате законитѣ на природата. Ако пъкъ искате скърбитѣ, резултатътъ ще бжде сжщиятъ. Но когато съедините скърбта и радостта, ражда се великото въ свѣта, ражда се животътъ. Радоститѣ и скърбитѣ, това сж пеленитѣ, които обвиватъ човѣшкия животъ. Това сж двѣ различни състояния. Азъ не говоря за страданията, както вие ги схващате. Това сж отживѣли схващания. Страданията, тѣй както ние ги знаемъ, тѣй както сжществуватъ, това сж обвивка на самия животъ, тѣ сж една необходимостъ, една неизбѣжностъ. И да ги разбирате, и да не ги разбирате, ще страдате. Като казвамъ и да ги разбирате, и да не ги разбирате, въ философската смисълъ на думата подразбирам: и да ги искате, и да не ги искате, тѣ пакъ ще дойдатъ. Всички сжщества, които сж минали прѣди насъ, все сж страдали. Ние искаме да минемъ прѣзъ сжщия пѣтъ, но като царски синове, безъ страдания. За никого не се прави изключение. Азъ искамъ да срѣщна нѣкого, комуто се е направило изключение. Привидно може да се показва, че нѣкой не страда, но въ сжщностъ не е така. Всѣки ще си плати данъка. Кой какъ дойде на земята, ще страда. Има извѣстни правила, на които всѣки трѣбва да се подчини. Неизбѣжно е това!

Тия двѣ положения въ живота - радость и скърбъ, ще помните, за да не се ражда индеферентностъ у васъ. Нѣкой казва:

„Животът не ме интересува.“ Казвамъ, настанало е еднообразие въ васъ. Голѣмата скръбъ е родила еднообразието. Какво трѣбва на този човѣкъ? - Малко радостъ. Запримѣрь, нѣкой човѣкъ нѣма нито петъ пари. Дайте му 100 - 200 лева, веднага ще внесете въ него една малка топлинка и той ще каже: „Животътъ сега има малко смисълъ.“ Ако му дадете още 400 - 500 лева, сърцето му ще тупа още повече. Ако му дадете 2 - 3 - 5 - 10 - 100 - 300 000 лева, той ще каже: „Сега вече съмъ напълно осигуренъ“, и ще започне да си урежда живота. Вземете ли му паритѣ, по обратния пътъ ще дойде въ него сжщото състояние. Ние, хората на земята, сме забавление за по-виспитѣ същества на небето. И азъ мога да ви кажа, че тѣ правятъ опити съ васъ, опитватъ вътрѣшния животъ, който се развива въ васъ. Тѣзи думи, които ви казвамъ, сж вметнати. Тѣ сж само едно положение, което трѣбва да имате всекога прѣдъ видъ въ ума си, за да се радвате вътрѣшно въ себе си и при най-голѣмитѣ мъчности и страдания.

Сега напримѣрь азъ, турямъ си едната ржка на масата, а съ другата държа верижката на часовника си. Защо? Вие казвате, че тия движения сж несъзнателни. Ако сж несъзнателни, питамъ ви: защо именно въ този случай едната си ржка турямъ на масата, а съ другата държа тази верижка? Азъ нѣма да обяснявамъ причината на това нѣщо, тя е скрита, вътрѣшна, но само ви нахвърлямъ тази мисълъ, да размишлявате върху нея.

Ще ви прѣдставя другъ единъ примѣрь: Допуснете, че имате три ябълки: едната отъ тѣхъ расте въ топлия поясъ; втората - въ умѣрения, а третата - въ студения поясъ. Тия ябълки се срѣщатъ и се разговарятъ. Какви ще бждатъ тѣхнитѣ отношения? - Различни. Защо? Коя отъ тѣзи ябълки е най-красива? - Която е отъ топлитѣ страни. Какви особености ще има тая ябълка, която расте въ умѣрения поясъ, както и тази, която расте въ студения поясъ? Тази ябълка, която расте въ студения поясъ, има по-малки условия за развитие отъ другитѣ двѣ ябълки. Съ ябълкитѣ е така, но съ хората е обратно. Хората, които живѣятъ въ тропическитѣ мѣста, споредъ този законъ би трѣбвало да сж най-интелигентни, да иматъ най-висока умствена култура, а тия хора, които живѣятъ въ умѣрения и

студения поясъ, би трѣбвало да иматъ по-слаба култура. Обаче ние виждаме, че по-висока култура иматъ хората въ умѣрения поясъ, отколкото тия въ топия поясъ. Туй, което е вѣрно за растенията въ дадения случай, не е вѣрно и за хората. Общото заключение е слѣдното: Туй, което въ дадена епоха е вѣрно за животнитѣ, не е вѣрно за човѣка; и туй, което е вѣрно за човѣка, не е вѣрно за животнитѣ, има едно вътрѣшно различие. Туй показва, че растенията, животнитѣ и човѣкътъ се намиратъ въ разни области на битието, дѣто животътъ циркулира по разни начини. Всичкитѣ нѣматъ еднакви условия, не могатъ да се развиватъ по единъ и сѣщи начинъ.

Запримѣрь, ако на земята има благоприятни условия за развитие, въ астралния свѣтъ е обратното. То значи: когато имате приливъ на живота въ физическия свѣтъ, въ астралния свѣтъ имате отливъ. И когато имате въ астралния свѣтъ приливъ, материалния свѣтъ и въ умствения свѣтъ имате отливъ. Тия състояния на живота се редуватъ непрѣкъснато. Слѣдователно, възвишенитѣ души, които разбиратъ този законъ, избѣгватъ страданията. Щомъ изгубятъ условията на единъ свѣтъ, отиватъ въ другъ. Тѣ постоянно се качватъ и се връщатъ. Тѣ отиватъ тамъ, дѣто има условия. Това сж богати хора. Вие всички трѣбва да станете умни! Само по този начинъ ще може да регулирате радоститѣ и страданията. Когато настане периода на страданията, на мжнотитѣ на земята, трѣбва да знаете начинъ, какъ да се прѣселявате въ нѣкой другъ свѣтъ, за да започнете новъ животъ.

Сега, да се повърнемъ къмъ главната мисль. Въпросътъ се отнася до сегашния животъ, а не до бждеция. Вземайте урокъ отъ природата! Ако вземете да дѣвчите хлѣбъ, но нѣмате плонка, можете ли да го сдѣвчите? Ако нѣмате плонка, какво ще правите? - Ще го сдѣвчите, но ако речете да го глътнете, плонка ви трѣбва. Ако нѣмате никакъ плонка, ще ви трѣбва поне малко водица. По аналогия на какво ще уподобите тази плонка? Растенията, за да израснатъ, трѣбва имъ вода. Значи, за живота на растенията водата е плонка, която улеснява условията имъ. Общото заключение, отъ което трѣбва да се ползвате въ

живота си, е слѣдното: Не се стремете да корегирате природата въ нейните дѣйствия! Това е едно отъ правилата, които трѣбва да спазвате. Всѣки, който се е опиталъ да корегира природата, си е създалъ една отъ най-голѣмитѣ злини. Щомъ помислишъ, че въ природата има извѣстни дефекти, ти си създавашъ една отъ най-голѣмитѣ дисхармонии въ живота. Азъ говоря за Божествената природа. Нѣкой пжтъ ние считаме нашитѣ прояви за природни, но трѣбва да знаемъ, че въ Божествения прояви всичко е въ хармония или най-малко въ съгласие. По възможностъ ще си мислите, че вашиятъ животъ е поставенъ въ хармонични условия и ако има извѣстна дисхармония, тя се дължи на нѣкакви ваши състояния. Туй ще пазите като правило въ живота си.

Въ свръзка съ това, ще ви прочета 12 глава отъ Посланието Евреемъ Апостолъ Павелъ се обръща съ тази глава къмъ онѣзи окултни ученици, които сж разбирали законитѣ.

„Слѣдователно и ние, като сме обиколени отъ такъвъ облакъ отъ свидѣтели, да отхвърлимъ всѣка тегота и грѣха, който ни лесно сплита.“ Грѣхътъ, външниятъ погрѣшки често ни спъватъ. Ние се спъваме отъ това - отъ онова. Допуснете, че вие минавате покрай гората и питате, защо това дърво е паднало на една страна, защо друго дърво е паднало на друга страна? Мислите ли, че ако философствувате така, ще стигнете въ скоро врѣме вашето прѣдначение?

„И съ търпение да тичаме на прѣдлежащото намъ поприще, като гледаме на Исуса, началникътъ и съвършителътъ на вѣрата, който заради прѣдлежащата Нему радостъ, прѣтърпѣ кръстъ като прѣзрѣ срама и седна отдѣсно на прѣстола Божий.“ Сега мнозина християни си представляватъ този прѣстолъ нѣкакъ особено, а той означава онова любовно отношение, което трѣбва да имаме къмъ Бога. Той означава поглъщане или хармонизиране съ първия принципъ. „Отъ дѣсно на Бога“ подразбира мѣсто въ Любовта Божия.

„Защото мислите за Тогозъ, Който прѣтърпѣ на себе си таквъ противорѣчие отъ грѣшнитѣ, за да ви не дотегнува и да не бивате слабодушни.“ Често, студенти, които следватъ въ университета, като видятъ нѣкой ученъ професоръ, искатъ

да бждатъ учени като него, безъ да взематъ подъ внимание, колко страдания е прѣтърпѣлъ този ученъ, докато стане такъвъ - мислятъ, че тази работа е много лесна. И вие можете да бждете учени, но ще имате прѣдъ видъ усилията на този ученъ човѣкъ.

„Не сте се съпротивили още до кръвъ, като се борите срѣщу грѣха. И забравили сте увѣщанието, което ви говори като на синове и казва: Сине мой, не прѣзирай наказанието Господне, нито да ослабѣвашъ, когато те изобличава.“ Вие сте много весели, когато бацитѣ ви даватъ дрешки, но като ви турятъ на работа, като ви дойдатъ лишения, тогава около васъ не се минава вече. Неразположени сте духомъ, веднага добивате песимистично настроение и казвате: „Животътъ нѣма смисълъ, трѣбва да си замина за небето.“ Не, човѣкъ лесно излиза отъ небето но мжчно се връща. Щомъ иска да се върне въ небето, трѣбва да има приготвено мѣсто за него. Небето не приема човѣкъ, за който нѣма отредено мѣсто. Щомъ му опрѣдѣлятъ мѣсто, той може вече да отиде на небето. Дохождатъ пратеници отъ тамъ и го задигатъ. Като нѣма опрѣдѣлено мѣсто за тебе, може съ години да плачешъ, но ще седишъ и ще чакашъ врѣмето си. Казватъ ти: „Нѣма още мѣсто за тебе, тукъ ще седишъ.“ Щомъ ти приготвятъ мѣсто, ще те повикатъ.

„Защото, когото Господъ обича, наказва го.“ Защо го бие? Ще кажете: „Само за бой да не става дума!“ Ами по-голѣмъ бой отъ смъртъта има ли? Кой светия не е битъ? Светиитѣ сж били бити така, че всичкитѣ имъ кости сж били строшени на парчета, не е оставалъ здравъ ни мускулъ, ни нервъ. Разбирате ли какъвъ бой е билъ този? Чудни сж хората днесъ, когато все за любовъ говорятъ. Не, трѣбва да знаете, че такъвъ пржтъ сж яли светиитѣ, каквто не можете да си прѣдставите. И вие ще ядете такъвъ пржтъ. Какво мислите? Пржтъ има, ще играе той и по краката, и по ржцѣтѣ, хубаво шибане ще има и слѣдъ като минете туй шибане, тогава у васъ ще остане истинскиятъ животъ и вие ще възкрѣснете. Така ще се освободите отъ стария човѣкъ и ще остане новия. Това е фигура на рѣчта. Страданията ще дойдатъ, това да знаете! И ако нѣкой мисли, че ще мине въ

другия свѣтъ безъ бой, той се лъже.

Единъ древенъ царъ ималъ единъ тронъ, на който поставилъ единъ остъръ ножъ, който се свивалъ и изваждалъ навънъ съ помощта на нѣкаква пружина. Никой не знаелъ за този ножъ, обаче, кой какъ дохождалъ, като сядалъ на трона, ножътъ го бодвалъ и той веднага подскачалъ. Всички придворни опитали този тронъ и затова той седѣлъ празенъ. Хапливъ билъ този тронъ. Такива столове има и въ свѣта, затова на тѣхъ не се сѣда. Има положения въ свѣта, които не се заематъ. Тѣ сж хапливи. Такива условия има въ живота и човѣкъ не трѣбва да ги желас.

Та казвамъ, смъртта е една отъ голѣмитѣ прѣгради. Тя е само за силнитѣ натури. Казва се въ Писанието: „Който побѣди смъртта, ще влѣзе въ Вѣчния животъ, въ Царството Божие.“ Но, за да се побѣди смъртта, изискватъ се юнаци. Ето какво казва Писанието: „Ако търпите наказанието, Богъ се докарва съ васъ като съ синове, защото кой синъ е този, когото не наказва баща му? Ако ли сте безъ наказание, на което всички участваха, то сте прѣлюбодѣйчица, а не синове.“ Ако Господъ не ви наказва, вие не сте синове; ако не сте бити, отъ васъ нищо не става. Сега вие можете да философствувате, да казвате, че животътъ трѣбва да бжде другояче устроенъ. Вие, идете при нѣкой грънчаръ и вижте, коя прѣстъ става за грънци! Не е ли най-пригодна онази хубава прѣстъ, която е добръ омѣсена, добръ отъпкана, която грънчарътъ хубаво набилъ, направилъ на тѣсто и тогава едва използувалъ за различни грънци? За да излѣзе хубаво гърне, прѣстъта трѣбва да бжде добръ омѣсена. Ако искате да стане нѣщо отъ васъ, трѣбва да минете прѣзъ този процесъ. Вие искате като синове Божии да ви взематъ на рѣцѣ отъ земята, да ви поносятъ малко и хайде, право на небето. Вие искате да ви поносятъ малко на рѣцѣ, тѣй както ораторитѣ ги носятъ, тѣй както ученицитѣ носятъ своитѣ учители. Не, нѣма такава леснина.

„Освѣнъ това, бацитѣ си по шлѣтъ имахме наказатели и почитаме ги. Не щемъ ли се повече покори Отцу на духоветѣ и да живѣемъ?“ Щомъ човѣкъ не приеме туй наказание на радо

сърце, щомъ той е недоволенъ, прѣставатъ да го наказватъ. Ако слѣдъ като сж го били, той е доволенъ и казва: „Азъ съмъ на вашето разположение.“ Той е разбралъ вътрѣшния смисълъ на страданията и на наказанията. Азъ мисля, че вие трѣбва да бждете умни, поне колкото онзи българинъ, който искалъ да даде писмо на единъ вѣстаникъ, но не знаялъ какъ. Каратъ го двама заптиета. Този българинъ се приближава до тѣхъ, пита ги: „Какъвъ е този, когото водите?“ - „Комита.“ - „Комита ли?“ Започва да го мушка тукъ, да го мушка тамъ, удря му плѣсница, докато най-послѣ мушналъ и писмото му въ джеба. Заптиета виждатъ това, казватъ на този българинъ: „Браво!“ Въ този свѣтъ, за да турятъ нѣщо въ джеба, трѣбва да ви биятъ, защото заптиета има слѣдъ васъ. Тѣ сж неизбежни нѣща. Ще кажете: „Ама тѣзи нѣща могатъ да се избѣгнатъ, за насъ има такива изключения въ свѣта.“

„Защото тѣ за малко врѣме сж ни наказвали, споредъ каквото имъ е било угодно, а то е за наша полза, да станемъ съучастници на Неговата святостъ. И всѣко наказание по настоящемъ не се вижда да е на радостъ, но на скръбъ, а послѣ принося миренъ плодъ отъ Правда на тѣзи, които сж обучени чрѣзъ Него. Затова стегнете ослабналитѣ ржцѣ и разслабенитѣ колѣнѣ и направете на нозѣтъ прави пжтища, за да не се изкриви хромото, но повече да изцѣлѣе. Търсете миръ съ всички и светостъ, безъ която никой нѣма да види Господа.“ И тѣй, скръбитѣ, страданията въ живота сж едно разнообразие, за да бждете всѣкога въ будно състояние, та да можете да разберете Божиитѣ пжтища.

Упражнение: Лѣвата ржка напрѣдъ, неподвижна. Съ дѣсната ржка правимъ кржгообразни движения надъ лѣвата ржка, най-напрѣдъ бавно, послѣ постепенно усиляване и пакъ забавяме бързината. Сжщото движение, но само че въ лѣва посока - обратна на първата.

Какво усещате? Това упражнение е споредъ относителната теория на Айнщайна? Ако продължаваме туй движение около 10 часа, този салонъ ще се подвижи отъ мѣстото си, затова въ ума си всѣкога трѣбва да държите едно възходящо движение, т.

е. едно хармонично движение, за да намалите силния ефект на това упражнение. Какво произвежда вътрѣ това упражнение? Какво забѣлѣзахте? Направете същото движение, само че много бавно. Когато правите кръговетѣ, единъ пътъ ще минава дѣзната ржка надъ лѣвата, а вториятъ пътъ обратно.

Сега, въртете ржцѣтъ си една около друга, най-първо навънъ, съ постепенно усилване и послѣ постепенно отслабване. Слѣдъ това, движете ржцѣтъ навътрѣ къмъ тѣлото си, пакъ съ постепенно усилване и постепенно отслабване. Всички движения, които правите, трѣбва да бждатъ разнообразни.

Отъ 1 - 2 минути размишление.

Музиката има несъизмѣрими тонове и прѣливане въ тактоветѣ. Несъизмѣримостта не може да се обясни напълно. Азъ ще ви приведа единъ примѣръ. Когато занесатъ вълна на нѣкой даракчия, тази вълна въ музикално състояние ли е? Всички влакна на вълната първоначално сж разхвърляни, но като прѣмина тя прѣзъ дарака, той постепенно ще изправи всичкитѣ ѝ влакна - всѣко отъ тѣхъ ще дойде на своето мѣсто. Вие я оставете на разположението на дарака, той ще се справи съ нея. Същото е и съ васъ. Както и да сж разхвърляни вашитѣ мисли и чувства, прѣдайте ги на дарака на природата, тя ще ви ги върне изправени. Прѣдоставете се на природата, тя ще оправи обърканитѣ ви работи! По нѣкой пътъ не е необходимо да пѣемъ правилно. И отъ неправилното пѣние природата създава нѣщо хубаво. Не се смущавайте отъ безпорядъка, който съществува въ живота!

Да изпѣемъ упражнението: „Въ начало бѣ Словото“.

При сегашното схващане на музиката, въ какво седи силата на пѣнието? Една пѣсенъ или едно упражнение може да се изпѣе по различни начини. Въ музиката има само единъ правиленъ начинъ, той е идейниятъ образъ, когато музикантътъ се усѣща щастливъ, че е схваналъ този първообразъ при пѣнието или свиренето изобщо. Запримѣръ, вземете слѣдното упражнение: „Кажми ми ти Истината, която носи свобода за моята душа!“ Това е едно просто изречение. Какъ бихте го изпѣли? - По различни начини. Всѣки отъ васъ би го изпѣлъ по особенъ начинъ. Отъ кой

тонъ бихте започнали? Това упражнение още не е завършено. Ако напишете едно завършено упражнение, вие ще страдате. Азъ ви давамъ това упражнение, като образецъ на несъизмѣримо упражнение. Защо обичате това изречение? Защото то изразява едно състояние на душата. Дѣ е отговорътъ на пѣсенъта? Кой ще е отговорътъ, какъ мислите? Отговорътъ е настроението, което вие ще получите. Човѣкъ трѣбва да бѣде готовъ, за да възприема нѣщата чрѣзъ слушане. Може да ти се каже нѣщо, което трѣбва или да го направишъ, или да го напишешъ, или отъ Писанието да го научишъ, или най-послѣ да го изразишъ чрѣзъ живота си. Това сж нѣколко различни положения.

Слѣдователно, ако ти се каже да напишешъ Истината или да я научишъ, или да я изразишъ чрѣзъ живота си, въ всички случаи ще имашъ разни положения. Коя е най-силната дума въ туй изречение? Истината и свободата вървятъ заедно. За кого? - За душата. Сега, ако тия думи се изкажѣха само, ще иматъ едно влияние; ако се изпѣятъ, друго влияние, различни чувства ще прѣживѣете. Щомъ се изпѣе, другъ ритмусъ се внася. Значи, всички силни, всички свещени думи трѣбва да се произнасятъ музикално. В говора човѣкъ сжщо не трѣбва да бърза. Говорътъ трѣбва да бѣде музикаленъ. Ако всички говорѣхме музикално, по-малко дисхармония щѣше да има. Отмѣренитѣ тактове не допринасятъ много за музикалността. Напримѣръ, тази пѣсничка може да се направи съ строго отмѣрени тактове, но ще изгуби половината отъ своя изразъ. Въ най-хубавитѣ пѣсни не трѣбва да има никакво прѣкъсване. Прѣкъсването влияе върху изразителността. Прѣдставете си, че единъ пѣвецъ изпѣе една пѣсень безъ прѣкъсване, безъ паузи, знаете ли какъвъ ефектъ ще произведе? Ако една пѣвица изпѣе единъ куплетъ на една вдишка, тя ще мине за силна пѣвица.

Изпѣйте упражнението “Кажѣ ми Истината“. Всѣки отъ васъ може да нареди едно изречение въ музика, да направи едно малко упражнение. Не искамъ да съчинявате, но пѣсни да съчините по едно упражнение, да изкажете музикално нѣкоя дума.

Размишление

Любовта ражда доброто. Доброто носи за нашите души живот, свѣтлина и свобода.

*7-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 26.XI.1924 г.
София*

ЗАКОНЪ НА РАВЕНСТВО

Размишление

*Прочетоха се нѣкои отъ работитѣ върху темата:
„Разлика между събиране и изваждане.“*

За слѣдния пѣтъ ще пишете върху темата: „Разлика между дѣлене и умножение.“

Когато имаме между двама души два процеса, при които единиятъ събира, взима, а другиятъ дава, какъ ще можемъ да примиримъ тия двама души? Засмодавецътъ, който взима пари отъ тебе - събира. Нали? Ти, който давашъ - изваждашъ отъ кесията си. Слѣдователно, между онзи, който събира, и онзи, който изважда, се ражда едно чувство на неразположение, едно неприязнено чувство. Какъ ще примиримъ този вжтрѣшенъ резултатъ? При обикновеното събиране на числата, резултатътъ върви много добръ, но при живото събиране, резултатътъ е другъ. За изразяване на дѣйствието събиране азъ ще употребя другъ знакъ, не плюсьтъ, т. е. кръстьтъ, съ който си служимъ, а слѣдниятъ знакъ:

Ще обърна този знакъ нагорѣ, и тогава, като искам да събера 2000 лв., съ 1000 лв., ще пиша така: $2000 \text{ У } 1000 = 3000$ лв. Какъ ще примиримъ сега тия двама души, отъ които единиятъ има да дава, а другиятъ да взима? Въ математиката съществува единъ законъ, споредъ който ще съберемъ тия числа, ще ги раздѣлимъ на двѣ и по този начинъ тия хора ще се примирятъ. Значи $3000:2 = 1500$ лв.

Учителътъ пита ученицитѣ: „Можете ли да съберете една овца и една крава, или единъ волъ и една овца?“ - „Не, Господинъ учителю.“ - „Ами една свиня и една крава?“ - „Пакъ не може. Господинъ учителю, въ нашето село събиратъ водата и млѣкото.“ - „Какъ?“ - „Като събератъ едно кило млѣко и едно кило вода, ставатъ двѣ кила млѣко.“ Значи, водата може да се събере съ

млѣкото. Въ природата, обаче, законѣтъ за изваждането и за събирането има по-дълбоко значение, отколкото въ обикновения животъ.

Сега, вие сами ще намѣрите, какво отношение иматъ дѣлението и умножението къмъ първитѣ двѣ дѣйствия. За да боравите въ даденъ случай съ себе си, съ своето естество, трѣбва да имате извѣстни правила извънъ врѣмето и пространството. Всички вие трѣбва да се научите да дѣйствувате извънъ врѣмето и пространството и докато не научите този законъ не можете да изправите вашия характеръ. Защо? Защото характерътъ на човѣка не се изправя въ врѣме и пространство. Нѣкой казва: „Утрѣ ще бѣжда добъръ.“ Не, кажешъ ли веднажъ, че ще бѣдешъ добъръ, то е казано и свършено. Вие трѣбва да дѣйствате извънъ врѣмето и пространството, а въ врѣмето и пространството ще се проявятъ само резултатитѣ. Изявяването на твоя характеръ ще стане въ врѣмето и пространството, а изправянето му става извънъ врѣмето и пространството. То е резултатъ отъ духовния свѣтъ.

Запримѣръ вие не можете да опишете, не може да прѣдадете едно ваше чувствуване на земята по никакъвъ начинъ съ никакви знаци. Какъ ще ми предадете за примѣръ, една ваша скръбъ? По сълзитѣ ли? Може би да е духалъ вѣтръ и да сж ти потекли сълзи. Сълзитѣ не сж всѣкога признакъ на скръбъ. Нѣкой пжтъ може да сж признакъ, но нѣкой пжтъ не сж признакъ. Когато духа вѣтръ, текатъ сълзи, когато имашъ хрема, пакъ текатъ сълзи, но всичко това още не показва, че имашъ нѣкаква скръбъ. Има скръбъ, която съ сълзи не може да се изрази, обаче има извѣстни черти на лицето, които показватъ скръбта. При скръбта мускулитѣ всѣкога се съкратяватъ, свиване става. Човѣкъ, който скърби, сърцето му се свива. При радостта има едно малко разширение на сърцето. Слѣдователно, човѣкъ, за да разбере тия два процеса - радостта и скръбта, трѣбва да опита състоянията на свиване и разширяване на сърцето. Колкото и малко и да е свиването на сърцето, въ духовния свѣтъ все ще произведе извѣстна дисхармония, която ще се отрази въ една или друга скръбъ. Всѣко разширение на сърцето, както и всѣко

разширение на съзнанието, е резултат на радостта.

Сега, защо, като означавахъ събирането и изваждането, азъ не употрѣбихъ обикновенитѣ за тия дѣйствия знаци? Знакътъ плюсъ пишемъ, като теглимъ отгорѣ надолу една отвѣсна права, послѣ друга права, перпендикулярна на нея, при което става поляризиране. Знакътъ плюсъ, т. е. кръстътъ при всички случаи произвежда противодѣйствиe. Затова вие всѣкога не пишете кръстъ! Кога се пише кръстъ? Казватъ за нѣкого: „Тури му кръста!“ Кръстъ турятъ на умрѣлитѣ. И когато човѣкъ дойде до кръста, той трѣбва да се спре, да концентрира ума си, трѣбва да бѣде абсолютно чистъ. Защото, като се напише кръста, иде ангелътъ съ меча. Щомъ си туришъ кръста, ти викашъ този ангелъ. Той идва и ти казва: „Какво искашъ отъ менъ.“ Не само това, но често вие си туряте едни на други кръстове. Когато говоришъ нѣщо лошо за нѣкой човѣкъ, ти му туряшъ кръстъ. Ти прѣдизвиквашъ двѣ противоположни сили, въ които можешъ самъ да се вилетешъ. Ако си силенъ, можешъ да избѣгнешъ това, но ако си слабъ, не прѣдизвиквай върху себе си изкуствено силитѣ въ природата.

Това, което ви говоря, е за васъ, но не и за хората извънъ училището. Вие нѣма да имъ казвате нищо, тия хора, които още нищо не знаятъ, могатъ да си играятъ съ кръста, този кръстъ е за тѣхъ. Но когато нѣкой отъ васъ, на когото съзнанието е просвѣтено, напише знака кръстъ, този знакъ вече има смисълъ за него, той указва извѣстно влияние върху него. Щомъ нѣщо прониква въ съзнанието ти, щомъ го разбирашъ, ти не можешъ вече да си играешъ съ него. Когато произнасяшъ нѣкоя свещена дума, например думата „любовъ“, ти нѣма да я изкажешъ набързо, но ще се спрешъ въ себе си, ще се концентрирашъ и тогава ще я изговоришъ. Тя трѣбва да означава нѣщо. Когато изговаряшъ думата „истина“ пакъ ще се спрешъ, ще се концентрирашъ въ съзнанието си, свещена дума е тя. Има извѣстни думи, които като изговаряме, ще трѣбва постоянно да се спираме въ себе си, защото само така тѣ ще ни прѣдадатъ своята сила. Казваме: „любовъ“, „истина“, „вѣра“. Какво нѣщо е вѣрата? И при изговаряне на думата „вѣра“ пакъ ще се спрешъ. Думата

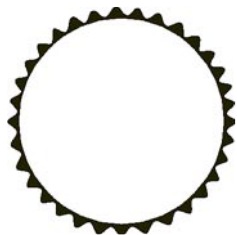
„вѣра“ въ български езикъ е силна дума, а думата „любовъ“ не е толкозъ силна. Думата „вѣра“ започва съ буквата „В“ - първиятъ принципъ - Богъ. Тя изразява символъ на Бога. Тази буква „В“ е образувана отъ една права линия и два полукръга. Тия два полукръга, обърнати нагорѣ, означаватъ малкото сѣменце, което, посадено въ земята, се разпуква, развива и започва да расте. Отъ него излизатъ клончета и листа. Така сж се образували растенията въ материалния свѣтъ. Този знакъ прѣдставлява буквата „вав“ въ еврейски езикъ. Отъ тази буква е излѣзла българската буква „Т“ [т], гръцката буква Ε - епсилонъ, българската буква „З“ и цифрата „3“. Значи, нѣколко букви сж произлѣзли отъ тази еврейска буква. Всѣка буква изобщо прѣдставлява извѣстни течения въ природата.

Тѣзи течения постоянно се мѣнятъ. Въ буквата „w“ (ва) теченията отиватъ нагорѣ, въ „Т“ теченията отиватъ надолу, защото тази буква изразява коренитѣ на живота, които се загнѣздватъ въ Божественото. Затова именно около буквата Т се прѣплита знака на безкрайното или вѣчното.

Змията, въ този случай, не е нищо друго, освѣнъ единъ разтворенъ кръгъ. Всѣки кръгъ, който се разтваря, става змия. Всѣки човѣкъ, въ който става пропукване, става на змия. Слѣдователно, щомъ змията отново захване опашката си, става пакъ човѣкъ. Значи, човѣкъ може по 10 пѣти на день да става змия, само че, безъ да има нейната външна форма. Ако човѣкъ не върви правилно въ живота си, може да става змия, само че безъ да има нейната външна форма. Ако човѣкъ не върви правилно въ живота си, може да става змия. Въ змията липсватъ крака и рѣцѣ, т. е. въ нея нѣма воля, нѣма и характеръ, но умъ има. При това, въ змията нѣма добродѣтели, крака нѣма. Защо дяволътъ влѣзе въ змията? Защото той има умъ, но воля нѣма. Слѣдователно, въ дявола нѣма разумность, затова може да кажемъ, че въ него нѣма глава, т. е. нѣма Божественъ принципъ. И въ това отношение, ако дяволътъ ти вземе рѣцѣтъ, силенъ става, ако ти вземе краката, силенъ става. Не му ли дадешъ обаче, нито рѣцѣтъ си, нито краката си, той е слабъ. Ако змията се обвие

около тебе, може тъй да те стегне, че да те удуши. Но ти никога не трѣбва да оставишъ живота си да се разпукне. Не трѣбва да пропуквашъ този Божественъ кръгъ около себе си, затова ще държишъ съзнанието си постоянно будно. Всѣки грѣхъ, всѣка лоша мисль е пропукване. Колкото този кръгъ се повече

пропуква, толкова повече той се прѣвръща въ жбчесто колело. Ще кажете: „Какво отъ това, че се образува такова жбчесто колело?“ Трѣбва да знаете тогава, че това колело нѣма да мине по гърба на другитѣ, но по вашия грѣбъ и вие ще почувствувате всичката острота на неговитѣ жбци.

Та въ окултната наука, като застъпваме нѣщата разумно, показва ни се, защо не трѣбва да пропукваме живота си, ние сами ще страдаме. Не сж важни външнитѣ отношения, на живота, а именно: какъ съмъ облѣченъ, доколко съмъ ученъ, какъ говоря, какъ се проявявамъ външно и т. н. Всички тия нѣща сж повърхностни, а важното за менъ лежи скрито въ дълбочината на моята душа. Този, скритиятъ човѣкъ вътрѣ, човѣкътъ, който не се мѣни, това съмъ азъ. Този човѣкъ може да контролира богатата, които Богъ му е далъ. Не е лошо когато става извѣстно пропукване въ живота на човѣка, но веднага трѣбва да се съедини този кръгъ.

И тъй, като дѣйствувате по този начинъ, като се насърчавате, вие ще направите вашия животъ по-сносенъ. Ние постоянно се оплакваме отъ страданията, оплакваме се, че имаме недоразумения, но трѣбва да знаете, че всичко това не е нищо друго, освѣнъ пропукани кръгове. Всѣки отъ васъ може да поправи своя кръгъ. Какъ? - Ще помислишъ за Бога и ще се съединишъ съ великия Божественъ кръгъ. Обикни Бога и въпросътъ лесно ще се разрѣши. Туй пропукване ще се съедини и ще дойде разширение въ съзнанието ви. И въ растенията ние виждаме този кръгъ. Най-напрѣдъ прѣдставлява едно малко кръгче, което постепенно се разширява, безъ пропукване. Отъ него послѣ се образуватъ нѣколко концентрични кръгове. Такива кръгове се образуватъ и около съзнанието на човѣка.

Тия крѣгове постепенно се разширяватъ и всѣко разширение носи живи, разумни сили въ свѣта.

Вие казвате, че може да живѣете, както искате. Не можете да живѣете както искате. Въ този крѣгъ влизатъ крѣговетъ на хиляди други същества, тъй щото вашиятъ крѣгъ е прѣплетенъ съ тѣхъ. Казвате: „Азъ намислихъ нѣщо.“ Нищо не сте намислили. Може да си намислилъ да вземешъ отъ мене двѣ хиляди лева. Но съ това ти ми ставашъ учителъ и утрѣ азъ ще ти взема 10 000 лева. Слѣдъ това ти ми вземешъ 20 000 лева. Послѣ пъкъ азъ ти взема 30 000 лева и т. н. Какъвъ ще бжде резултатътъ въ края на краищата? Надхитряването въ лъжа не е наука. То може да ти развие ума, но не и да те подигне като човѣкъ.

Единъ отъ турскитѣ султани казва на единъ отъ своите везири да му доведе най-голѣмия лъжець отъ Цариградъ. Той му довежда единъ такъвъ лъжець и султанътъ му казва: „Искамъ да ми кажешъ една голѣма лъжа.“ - „Азъ прѣстанахъ вече да лъжа, но за да се каже една такава лъжа, каквато ти искашъ, трѣбва да се купятъ алати.“ - „Колко ти трѣбватъ?“ - „Трѣбватъ ми 500 лири.“ Султанътъ му дава 500 лири и праща съ него единъ отъ своитѣ слуги. Лъжецътъ започва да ходи отъ дюканъ въ дюканъ, докато най-послѣ мръкнало. Султанътъ го чакалъ да се върне, но той му пише едно писмо: „Тази е послѣдната лъжа, която ти казахъ.“ Алати му трѣбвали! Какви алати му трѣбватъ? Алатитѣ за лъжата сж у него. Често вие казвате: „Азъ ще направя добро, но ми трѣбватъ пари.“ Вие не сте ли този лъжець, който търси алати за лъжа? Той иска да направи добро, но му трѣбватъ алати, трѣбватъ му пари. Че доброто съ пари ли се прави? Ще знаете, че доброто нито съ знание става, нито съ пари става. Знанията ни трѣбва да сж за съвсѣмъ други работи. Паритѣ ни трѣбва да сж за съвсѣмъ други работи. Понѣкой пѣтъ вие си правите илюзии, че доброто може да се направи съ голѣмъ умъ. Ако това е вѣрно, тогава гениалнитѣ хора трѣбваше да бждатъ най-добритѣ. Доброто седи надъ всѣка гениалность. Нѣма по-голѣма гениалность отъ тази, щото човѣкъ да бжде добъръ. За да бжде човѣкъ добъръ, трѣбва да бжде уменъ. Да дадешъ пари

нѣкому, това не е добро. Това е само единъ разуменъ актъ, само едно приятно хармонично дѣйствиe на ума, или една благородна постѣпка на сърцето. Да дадешъ пари нѣкому, това не е добро, то е повече знание, отколкото добро.

Какво е доброто само по себе си? - Доброто, това е едно цѣлокупно проявление на Любовта въ даденъ случай. Въ правенето на добро ти трѣбва да дадешъ всичко. Вие сега мислите, че за да бждете добри, трѣбва да бждете умни. Казвате, че нѣкой човѣкъ е зълъ, защото е глупавъ. И то не е вѣрно. Глупостта не ражда злинитѣ. Най-често умнитѣ хора сж зли. Глупавиятъ човѣкъ не може да бжде зълъ. Злото не се е родило отъ глупавитѣ хора, но отъ най-умнитѣ, отъ гениалнитѣ, отъ ангелитѣ. Злото, грѣхътъ се родиха между тѣзи хора. Отдѣ е произлѣзло злото, нѣма да го закачаме, но трѣбва да знаете, че отъ тамъ се е родило. Дѣ се роди доброто? - Въ онзи актъ на Любовта, когато Словото излѣзе отъ Бога. Доброто е излѣзло отъ Бога заедно съ Любовта. Казвамъ: умътъ на човѣка трѣбва да бжде слуга на доброто; паритѣ трѣбва да бждатъ слуга на доброто. Не мислете, че доброто се върши съ пари. Всичко външно въ свѣта може само да спомогне на доброто, което вие трѣбва да изнесете, но въ сжщностъ, всичко ще извършатъ вашиятъ умъ, вашето сърце и вашата воля. Паритѣ ви, знанието ви, това сж само спомагателни срѣдства. Ако мислите тѣй, вие ще може да се самовъзпитате. Онѣзи отъ васъ, които не сж много учени, ще мислятъ, че тѣ не могатъ да вършатъ добро.

Да допуснемъ, че имате въ математиката слѣднитѣ изрази: $a+b=c$ и $a-b=c$. Може ли $a-b$ да е равно на c ? Въ дадения случай $a-b$ не може да бжде равно на c . Защо тогава ученицитѣ пишатъ $a-b=c$? Да, вѣрно е, че $a-b=c$, но при извѣстни условия. Ето защо, всѣки учителъ по математика провѣрвява погрѣшкитѣ, които ученицитѣ му правятъ. И въ живота сжщо така ние правимъ хиляди такива съчетания, като доказваме, че $a-b=c$. Казватъ нѣкои: „Не струва да правимъ добро.“ Защо така? Защото нѣкой правилъ добро, та не му вървѣло, че казва: „Не струва да се прави добро, зло трѣбва да се прави, та да ти трѣгне напрѣдъ.“ Че каква наука е тази? Други пъкъ казватъ тѣй: „Не

струва всекога да говориш истината, и лъжа трѣбва.“ Значи, животътъ съ истина не се подтиква напрѣдъ, ами трѣбва малко лъжа, като масълце, тя да го понамаже, че да трѣгне. Това е едно неправилно математическо уравнение. Какъ мислите, съ туй математическо уравнение, може ли да трѣгне животътъ напрѣдъ? Хората мислятъ, че чрѣзъ лъжа ще уредятъ живота си. Има хора, които отричатъ лъжата, но щомъ дойдатъ на тѣсно, пакъ поставятъ своитѣ математически отношения и съ тѣхъ се оправдаватъ. Нѣкои отъ тия хора не виждатъ тия отношения, не виждатъ дѣ е грѣшката въ тѣхъ, защото въ математиката има редъ такива сложни отношения, въ които всеки може да се обърка. У нѣкои хора умътъ не е тънъкъ, за да може да схване отношенията, които съществуватъ въ математиката и да ги използва разумно.

Сега математицитѣ казватъ, че могатъ да се събиратъ само еднородни величини. Величинитѣ $a+b$ могатъ да прѣдставляватъ два коня, два вола, двѣ ниви и т.н., но същеврѣменно могатъ да прѣдставляватъ двѣ сили, на които резултатътъ да е равенъ на c . Да кажемъ, че двама души теглятъ едно вѣже. Може ли да се опрѣдѣли на какво е равна тѣхната сила? - Може, въ физиката има извѣстни закони за това. Каква тежестъ могатъ да изтеглятъ? Да кажемъ, че единиятъ може да изтегли 50 килограма, а другиятъ може да изтегли 10 килограма. Тогава казваме: като теглятъ двамата, работата имъ се равнява на 60 килограма. Значи, тѣ могатъ да повдигнатъ заедно 60 килограма тежестъ. Така може да се опрѣдѣли силата имъ. Ако азъ изтегля 25 килограма вода и другъ изтегли 50 килограма вода, каква ще бѣде разликата между силитѣ ни? Ние казваме, че човѣкъ трѣбва да бѣде силенъ. Каква сила е тази? - Физическа. Да вземемъ другъ примѣръ: двама души иматъ градини, но тази на втория е по-малка. Градината на първия е два декара, а на втория - единъ декаръ, затова вториятъ изтегля 25 килограма вода, а първиятъ - 50 килограма. Какъвъ ще бѣде резултатътъ отъ обработването на тия градини? Ще има ли вжтрѣшенъ духовенъ резултатъ? - Ще има физическа разлика. Но, ако тия градини прѣдставляваха тѣхния характеръ, щѣше да има

една съществена разлика въ обработването имъ, както и въ тѣхнитѣ резултати. Слѣдователно, отъ това ние изваждаме слѣдния законъ: Материалнитѣ блага не могатъ да направятъ човѣка добъръ. Тѣ сж условия за него. Тия условия можешъ да използвашъ за добро, но тѣ не могатъ да направятъ човѣка добъръ. Друго твърдение: Материалнитѣ лишения не могатъ да направятъ човѣка зълъ. Богатството не може да направи човѣка добъръ, сиромашията не може да направи човѣка зълъ. Тѣ сж двѣ положения, които се изключватъ.

Ние, съвременнитѣ хора, вѣрваме, че богатството ражда доброто, а сиромашията ражда злото. Не е вѣрно. Въ сиромашията се раждатъ злини отъ единъ родъ, въ слабитѣ натури обаче, и въ богатството се раждатъ други злини. И богатството има своите добрини, и сиромашията има своитѣ добрини; и богатството има своитѣ злини, и сиромашията има своитѣ злини. Слѣдователно, нѣма да влагате въ ума си слѣдната мисль: Азъ съмъ богатъ, значи, мога да бжда добъръ. Ти можешъ да бждешъ добъръ, но не уповавай на богатството. Пъкъ сиромашията ти да не бжде една спънка, да кажешъ: азъ съмъ сиромасъ, какво може да стане отъ мене? Не, ти въ сиромашията ще си държишъ главата високо, ще мислишъ ясно, както когато си богатъ. Когато си сиромасъ, трѣбва да мислишъ тѣй, както когато кесията ти е пълна. Това е истинския човѣкъ. Ако азъ мога да уповавамъ на Бога, ако имамъ благоволенieto Му, то и сиромасъ да съмъ на земята, пакъ ще имамъ всичкото богатство, т. е. вътрѣшно въ себе си ще се чувствавамъ богатъ. Какво по-голѣмо богатство отъ това, да мога да се изложа на слънцето и да се ползувамъ отъ неговитѣ лъчи? Това не е ли богатство? Кой е богатъ човѣкъ? Може ли да се нарече богатъ този, който има пари, но е хилавъ, парализиранъ, та трѣбва други да го изваждатъ на слънце? Какво му струватъ пълнитѣ съ пари кесии? Какво му струватъ тогава пълнитѣ съ жито житници? Богатъ ли е този човѣкъ? Не, сиромасъ е той. Кое е за предпочитане въ този случай: да си бѣденъ, но здравъ, или богатъ и боленъ? И сиромасътъ може да бжде парализиранъ, хилавъ и да каже: „Господъ ме направи сиромасъ.“ Не вѣрвайте

въ това! Богъ не прави хората нито сиромаси, нито богати. Ние сами ставаме богати и сиромаси. Това сж положения само на земята. Туй, което Богъ прави съ насъ е, че Той ни изпълва съ своята Любовъ и иска да живѣемъ, да бждемъ Нему подобни. Любовта Му се внася въ насъ като единъ великъ законъ и ражда доброто. Слѣдъ това, като слѣземъ ние на земята, доброто става условие, основа, за да се прояви човѣшката интелигентность, човѣшкия умъ. При тази интелигентность по-нататъкъ можемъ да използваме богатата, които сжществуватъ на земята.

И тъй, нѣма да ставате богати, нѣма да ставате сиромаси, тѣ сж относителни положения, съ които вие трѣбва да се примирите. Отъ васъ зависи да бждете богати или сиромаси. Ако нѣкой отъ васъ е сиромасъ, той самъ е рѣшилъ да бжде сиромасъ; ако нѣкой отъ васъ е богатъ, той самъ е рѣшилъ да бжде богатъ. Всѣки трѣбва да е доволенъ от своето положение. Ако нѣкой е рѣшилъ да бжде ученъ, той ще бжде ученъ. Ако нѣкой е решилъ за себе си да има малко знания, малко и ще знае. Всѣки човѣкъ има туй, което си е пожелалъ. За въ бждаще може да промѣните положението си. Всѣки отъ васъ може да стане ученъ. Ала кога? - Не сега, слѣдъ врѣме. Туй може да ви се вижда противорѣчиво, но е фактъ.

Да допуснемъ, че вие имате баща, който разполага съ сто декара земя. Вие сте петима братя и петъ сестри. По колко ще ви се падне отъ тази земя? - По 10 декара. Ако ти искашъ да бжденъ богатъ, ще трѣбва да оберешъ братята си, иначе други външни условия нѣма. Тогава какво ще правишъ! (-Не трѣбва да се дѣлятъ.) Да, не трѣбва да се дѣлите, а да се съберете всички заедно и така, като работятъ 10 души задружно, работата ще върви. Тогава законътъ е слѣдния: Човѣкъ, понеже има десетъ прѣсти на двѣтѣ си рѣцѣ, всички ще се подчиняватъ на главата и така той ще бжде богатъ. Понѣкой пжтъ вие се докачате, че нѣкой билъ на по-голѣмо почитание отъ васъ. По-голѣмо почитание отъ това, съ което се ползува голѣмия прѣстъ, има ли? Палецътъ подкрѣпя всичкитѣ прѣсти, но има нѣщо, по което всички си приличатъ, въ което всички сж равни - то е, че всички еднакво страдатъ. Дѣто и да заболѣятъ, голѣмиятъ или малкиятъ

пръстъ, въ болестъта имъ нѣма разлика. Като те заболи малкиятъ пръстъ, тъй го пазишъ, както ако би ти заболѣлъ и голѣмиятъ пръстъ. Само въ страданията си прѣститѣ сж равни.

Слѣдователно, ние си мязаме въ свѣта само по страданията. За да ви докажа, че сме равни, трѣбва да страдаме. Щомъ страдаме, всинца сме равни. Господъ, за да ни покаже, че сме еднакви, дава ни страдания и тогава се приравняваме като страдаме, спомняме си и за своитѣ братя. Голѣмиятъ пръстъ, като заболѣе, казва на другитѣ прѣсти: „Мълчете вие тамъ, не говорете!“ Щомъ заболѣе малкиятъ пръстъ, показалецътъ не се показва, той се свива. Кждѣто и да ходите, вие показвате все малкия си пръстъ, него сочите навсѣкждѣ, значи, малкиятъ пръстъ заповѣдва, всички му се подчиняватъ, и голѣмиятъ, и показалецътъ, всички му се подчиняватъ. Значи, въ свѣта има една Божествена философия, която примирява всички противоречия. Тя е философията на страданията. Щомъ дойдатъ страданията въ свѣта, въпросътъ е разрѣшенъ. Всѣко страдание въ насъ трѣбва да внесе въ душата ни една велика Божествена мисль. Пръстъ те боли - разрѣши единъ основенъ законъ, да прѣмахнешъ всички прѣгрешения, които си сторилъ и които стоятъ като тъмни петна въ съзнанието ти. Като видя, че нѣкой прѣвързалъ прѣста си, азъ казвамъ: Добрѣ, че му е дошло това страдание, защото всички хора и богати, и сиромаси сж равни при страданията си. Затуй трѣбва да благодаримъ на Бога за страданията, които ни праща.

Въ този случай, какво означава знака на равенството? На какво може да се уподоби знака равенство? - На страданието. Значи $a+b=c$, т. е. „а“ и „в“ страдатъ, при което сж равни на „с“. Когато пъкъ имаме $a-b$, което не е равно на „с“, това изразява голѣмия пръстъ, който не признава равенство. Той винаги седи вдигнатъ нагорѣ. Тази величина отвънъ е отрицателна, но вътрѣ въ живота е положителна величина. Слѣдователно, при събирането хората сж равни, а при изваждането не сж равни. Да извадишъ нѣщо, значи да го покажешъ навънъ. Изваждането не е взимане. Ти изваждашъ нѣщо, за да го покажешъ, но то пакъ си остава въ тебъ. Изваждашъ нѣкой

неджгъ или извѣстна добродѣтель, но не я даващъ - изваждащъ я и пакъ я държищъ за себе си. Изваждаме една английска лира и пакъ я туряме въ кесията си. Изваждането още не показва, че нещата сж отишли вънъ отъ насъ. Ако ние подразбираме, че събирането носи страдания въ себе си, тогава кога ще се роди недоволството, когато събиращъ или когато изваждащъ? - Когато изваждащъ, т. е. по-право, когато ти взематъ нѣщо. Когато ти даватъ нѣщо, ти не се дразнишъ, но когато ти взематъ нѣщо, ти се дразнишъ. Ако ти взематъ дрехи, пари или изобщо когато насила изваждатъ нѣщо отъ тебе, тогава се раждатъ всички неприятности въ живота ти. При събирането, въ правия смисълъ на думата, всички ние сме равни. Вие можете да опитате този методъ, безъ да го вземете като абсолютна истина. Това е математическа вѣроятностъ, която трѣбва да опитате. На земята ние ще си служимъ съ математически вѣроятности, съ абсолютни истини не можемъ да си служимъ. Когато нѣкой пжтъ повдигаме такива въпроси, трѣбва да ги разглеждаме като математически вѣроятности, като допустими. Това е процесъ, който трѣбва да стане и въ ума ви, и въ сърцето ви, да се научите да разсжждавате правилно.

Всички тия величини, за които ви говоря, може да ги намѣрите въ природата. Тѣ сж символи. Буквата „Г“ напримѣръ, може да я намѣрите изразена въ човѣшкия носъ. Вѣждитѣ, това сж противоположни сили, които постоянно се поляризиратъ. Истинскиятъ човѣкъ, това е носътъ му. Той представлява Божественото, което служи като опорна точка. Силитѣ, които се проявяватъ въ веждитѣ, ставатъ понѣкога противодѣйстващи сили, които постоянно се измѣнятъ. Ето защо разумното, Божественото трѣбва да пази равновѣсие между тѣзи сили, защото тѣзи вѣзни може да се наклонятъ въ една или друга посока, но не могатъ да се завъртятъ. Тѣ могатъ да се завъртятъ само въ такъвъ случай, ако носътъ изчезне, т. е. ако разумността у човѣка може да се прѣмахне. Само тогава може да се образува единъ кръгъ на движение. Значи носътъ показва, че дотогава, докато ние мислимъ, докато нашето съзнание е будно, то не позволява да става никакво пропукване въ живота ни. Тогава

ние ще имаме едно равновѣсие.

Слѣдователно, ще имате прѣдъ видѣ слѣдното правило: Когато сте развълнувани, сутринъ или вечеръ, концентрирате ума си или къмъ края на носа, или къмъ центъра на вѣждитѣ. Защо? Въ вѣждитѣ вжтрѣ, между космитѣ има празнина, наречена: „Празнина на безмълвното наблюдение, на Божествения умъ“. Ще се концентрирашъ, ще държишъ ума си будень, докато ти дойде една свѣтла мисль, едно просвѣтление. Да кажемъ, че ти рѣшавашъ единъ важенъ въпросъ. Спри ума си върху него и следъ малко ще проблесне една малка свѣтлина, ще ти дойде една свѣтла мисль, която ще тѣ напъти къмъ този пжтъ, въ който трѣбва да тръгнешъ. Понѣкой пжтъ, когато на хората имъ дойдатъ голѣми страдания, свиватъ вѣждитѣ си. Когато човѣкъ свие вѣждитѣ си, той несъзнателно концентрира ума си къмъ центъра на вѣждитѣ. Щомъ концентрирате ума си нагорѣ, вие го проектирате отъ центъра на главата си къмъ слънцето, т. е. къмъ централното слънце на духовния свѣтъ. Ние опрѣдѣляме, че Богъ е надъ главата ни. Не мислете кждѣ е Богъ. Щомъ проектирате ума си къмъ вѣждитѣ, нагорѣ, непрѣменно своята мисль ще донесе нѣкакво благо въ живота ти. Да не мислитѣ, че ще рѣшите нѣкакви важни въпроси. Не, това сж малки, микроскопически опити. Сега да не мислите, че съ този методъ нѣма да имате нужда отъ нищо. Не, това сж малки опити. Сега, разбрахте какъ седи работата.

Сега, нѣма да завършваме въпроситѣ. Вие си мислитѣ, какъвъ ли ще бжде краятъ. Тази работа нѣма край. Ние сме все въ началото. Не чакайте края.

Въ пѣнието, което прилагаме тукъ, мосто желание не е да ви направя пѣвци, да ви прѣподавамъ музика, защото, ако искате да станете пѣвци, трѣбва да влѣзете въ музикално училище. Тия елементарни работи трѣбва да ги знаете. Ний засѣгаме музиката само като една малка забава, като едно малко развлѣчение. Като нѣма какво да правимъ, ще пѣемъ малко. Ние нѣма да пѣемъ много правилно. Азъ не искамъ правилно пѣние, защото споредъ менъ, правилното пѣние е въ училищата. Тамъ има правилно пѣние. Запримѣръ, плачътъ е неправилно пѣние. Нѣкой плаче,

за да произведе ефект; нѣкой пѣе, за да произведе ефект, но
такова пѣние сѣщо тѣй е неправилно. Такъв пѣвец не пѣе
за себе си, не пѣе за самото изкуство, затова именно не пѣе
правилно. Азъ искамъ всички вие да пѣете за себе си. Пѣнието
въ този случай е единъ видъ тонирание.

Сега, можете ли да изпѣете упражнението „Кажи ми ти
Истината“ на друга нѣкоя мелодия? Мислите ли, че този начинъ,
по който я изпѣхме, е най-правилниятъ? Коя дума е по-хубава,
животъ или свобода? (*Учительтъ пѣе:*) „Ще ходя въ Твоя пѣтъ
на Истината и живота, Господи, Боже мой!“

Всички ще се стремите да освободитѣ душата си. И щомъ
се освободи душата ви, вашитѣ гласове сами ще се развиятъ.
„Ще ходя“, какъ? - Ще ходя съ онази Божествена Любовъ, която
е вложена въ нашитѣ души. Само при този случай може да се
каже на човѣкъ Истината. Това е отговорътъ на „кажи ми ти
Истината, която носи свобода за моята душа“ или „кажи ми ти
Истината, която носи животъ за моята душа“. Отъ тия двѣ думи,
коя бихте избрали? Животъ или свобода? - Животъ, защото
слѣдъ него ще дойде свободата.

Ако искате да употребите музиката като средство за
възпитание, ще употребите низкитѣ тонове за подкрѣпа, за
засилване на характера си. Тѣ даватъ стабилностъ на душата. А
пъкъ високитѣ тонове даватъ интензивностъ, движение. Когато
искашъ да мислишъ бързо, да се движишъ бързо, високо пѣй,
но когато искашъ да дадешъ стабилностъ на характера си, да
издържашъ страданията, употребявай низкитѣ тонове. Пѣйте
вжтрѣшно, но така, че като пѣете, самъ да се харесвате. Всѣки
отъ васъ самъ трѣбва да бжде и пѣвецъ и слушателъ. Най-първо
пѣйте тихо, умствено, на себе си. Който пѣе така, слѣдъ мѣсець,
най-много слѣдъ 2-3 мѣсеца туй пѣние ще слѣзе въ сърцето,
отъ сърцето въ гърлото и гласътъ постепенно ще се подобръва.
Вие трѣбва да пѣете! А сега, ставате сутринъ, не пѣете, а си
казвате: „Тежкъ е животътъ!“ Кждѣ му е тежестта? Колко
тежи животътъ? - Никаква тежестъ нѣма животътъ. Той е само
едно благо. Тежестъ е когато нѣмашъ животъ. Затуй започни
да пѣешъ. Първото нѣщо е това.

Казва се, че ангелитѣ винаги пѣятъ. Първото нѣщо у тѣхъ е, че като се събудятъ, започватъ да пѣятъ. Събиратъ се заедно около 50, 100, 200, 500 хиляди ангели и всички започватъ изведнажъ сутринната си молитва. Тѣ оправятъ своята тиха утринна пѣсенъ нагорѣ къмъ Бога. Тѣ, макаръ и да живѣятъ на небето, отправятъ се пакъ нагорѣ, защото и надъ тѣхъ има небе. Надъ тѣхното небе пакъ има друго небе и т. н. Пѣте ли и вие, ще забравите свѣта, ще забравите и материалнитѣ работи. Само по този начинъ душата ви ще се разшири и ще кажете: „Струва си да се живѣе между тия ангели, които така хубаво пѣятъ.“ Като свършатъ пѣнието си, пакъ съ пѣние трѣгватъ на работа. Тѣ пѣятъ толкозъ тихо, че никой не ги чува. Трѣбва да имашъ ухото на единъ ангелъ, за да ги чуешъ. И ние, като се събираме, трѣбва да пѣемъ, за да изразимъ душитѣ си въ трептението на пѣсенъта.

Нѣкои отъ васъ казватъ: „Пѣнието е за младитѣ, за глупавитѣ хора, но ние старитѣ, не трѣбва да пѣемъ.“ Не, старитѣ трѣбва да пѣятъ повече отъ младитѣ. Младитѣ и безъ това пѣятъ, човѣкъ, който пѣе, не остарява скоро. Стани сутринъ, изпѣй една малка, хубава пѣсенъ! Пѣй тихо, безъ да безпокоишъ другитѣ. Въ това отношение бихъ желалъ да приличате на ангелитѣ. Вие какво правите? Слушате какво казватъ песимиститѣ. Слушамъ нѣкой казва: „Сериозна работа, страшна работа, какво да се прави?“ Какво ще правишъ? - Изпѣй една пѣсенъ и всичко ще се разреши. Знаете ли какъ ще се избавите? Ако те срещне на пѣтя нѣкоя мечка, спри се, започни да пѣешъ. Като пѣешъ дълго време и мечката слуша. Най-послѣ тя се оттегля, отбива се. Успѣешъ ли да направишъ това, ти си отъ онѣзи пѣснопѣйци, които и мечката разбира. Ще кажете: „Какъ ще ми дойде на умъ да пѣя?“ Страданието, това е мечката. Седни отгорѣ на страданието, попѣй му, отправи ума си къмъ Бога нагорѣ и тази мечка току изведнажъ ще се отбие и ти ще се освободишъ.

Ето дѣ е смисълътъ на живота. Приложи пѣнието като благо въ сѣмейния животъ. А изкуството да пѣешъ, то е привилегия само за малцина, да бждешъ пѣвецъ, да излѣзешъ на сцената, всички нѣматъ тази дарба. Такъвъ пѣвецъ можешъ да

станешъ въ друго нѣкое прѣраждане. За себе си, обаче, можешъ да пѣшъ. Сутринъ излѣзъ на сцената, пѣй колкото искашъ, но за външния свѣтъ кредитъ трѣбва. Има пѣснопойци родени, изпратени специално за свѣта. Тѣхното мѣсто е опрѣдѣлено. Такъвъ пѣвецъ нека взема пари, стига да пѣе хубаво - това нищо не значи. И цигуларьтъ сжщо нѣка взема пари, стига да свири хубаво. Той все ще внесе нѣщо хубаво и благородно въ хората. Хубавитѣ нѣща съ пари не се купуватъ. Че сме дали 50, 100 или 1000 лева, нищо не значи. Едно хубаво свирене струва повече отъ хиляда лева. Едно хубаво свирене съ нищо не се заплаща. Казвамъ, пѣйте по новия начинъ! Нѣкой пжтъ вие се смущавате. Не, ще се борите, вие можете да пѣете добръ. Ще се молите на ангелитѣ, ще кажете: „Моля ви се елате, научете ни да пѣемъ тѣй, както вие пѣете!“ Тѣ все ще ви дадатъ малко отъ своето изкуство, поне отъ тропицитѣ ще ви дадатъ малко.

И тѣй, пѣнието е необходимо за васъ, за да бждете добри и весели. Като пѣшъ можешъ да вземешъ метлата и да метешъ. Като дойде пѣсенъта работата навѣкждѣ е лесна. Днесъ напримеръ, имашъ работа съ много хора, работата ти върви трудно. Какво трѣбва да направишъ? - Пѣй! Щомъ пѣшъ, като се върнешъ, ще кажешъ: „Слава Богу, днесъ прѣкарахъ много добръ.“ Плосеть и минусеть по този начинъ се уравняватъ. Хората ще сж равни и въ плюса и въ минуса.

Размишление.

Любовъта ражда доброто. Доброто носи животъ, свѣтлина и свобода за нашитѣ души.

*8-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ,
държана отъ Учителя на 3.XII.1924 г.
София*

НЕРАЗБРАНОТО

Размишление

*Прочетоха се нѣколко отъ работитѣ върху темата:
„Разлика между умножение и дѣление“.*

Сега ще ви дамъ нѣколко правила. Едно отъ тѣхъ е слѣдното: Не всичко, което се говори, трѣбва да разбирате. Щомъ не разбирате нѣщо, това показва, че то не е за васъ. Когато излизате на пазаръ въ града, съ цѣль да купите нѣщо, всичко ли ще купите? - Ще купите само туй, което ви трѣбва. Всичко, което е изнесено на пазаря не е за васъ. Това е практическото положение.

И въ науката не е всичко за васъ. Въ дадения случай, така трѣбва да гледате на въпроса. Нѣкой казва: „Азъ не разбирамъ това нѣщо.“ Кое можешъ да разберешъ? Азъ ще ви дамъ една формула: $(\cos Q + 1 \sin Q)n = \cos n Q + 1 \sin n Q$. Какво разбрахте? Това е една теорема отъ единъ французинъ, азъ ще ви напиша името му, пъкъ вие ще го прочетете: De Moivre. Питамъ, ако вие знаете сега тази теорема, какво ще сполучите? Разбира се, въ математиката тази теорема има своя цѣнность, но за васъ каква цѣнность има? Онѣзи отъ васъ, които не разбиратъ математика, ще кажатъ: „Ние не разбираме математика.“ Не, всѣки отъ васъ разбира нѣщо отъ математиката, но по своему. И животнитѣ разбиратъ по своему. Тѣ не разбиратъ математическитѣ формули, но има извѣстни математически проблеми, които тѣ разбиратъ и рѣшаватъ много добрѣ. Понѣкой пжтъ тѣ правятъ много точни изчисления. Напримѣръ, една котка изчислява, съ каква сила да подскочи на разстояние отъ 20 крачки, за да попадне на жертвата си. Това сж математически изчисления, да знае какво направление да даде на енергията. Защото, ако надскочи, ще прѣскочи жертвата - може да попадне прѣдъ нея или задъ нея. А да попадне точно на гърба на жертвата,

това не е ли математическо изчисление? Това е математика, но интуитивна. У животните изобщо работи най-разумната математика.

Сега да ви задам друга задача: $1 \times 1 \times 1 \times 1$. Какво разбрахте отъ тази задача? Тукъ имате единица, умножена четири пѣти сама на себе си. Това обаче „i“ е единица, това е буквата „i“, която означава въображаемитѣ, имажинернитѣ числа. Да умножимъ една въображаема единица четири пѣти, за да даде една реална единица. Това значи, отъ нищо да направимъ нѣщо. Това нѣщо има ли нѣкакво приложение въ живота? - Има разбира се. То значи: безъ брашно да направимъ една погача. Тази задача прѣдставя положението на онази домакиня, която безъ брашно може да направи погача. Сега, това положение може да се вземе и въ обратенъ смисълъ. Когато извѣстно положение се тълкува буквално, може да се изпадне въ смѣшни положения. Всѣко положение има разумно обяснение на нѣщата. Азъ имамъ една величина отъ 500 лева:

$$\begin{aligned} &+ 500 + \\ &+ 500 - \\ &+ 500 \\ &- 500 \end{aligned}$$

Тази величина, въ дадения случай, за тебе може да е отрицателна, а въ другъ случай, за другъ някой, тя става положителна. Едно малко изяснение: прѣдставете си, че азъ имамъ да давамъ нѣкому 500 лева. Азъ имамъ тия 500 лева въ джоба си, но тѣ сж съ знакъ минусъ (- 500 лв.) Онзи, който взима тия 500 лева, той има тази величина съ знакъ плюсь, туря ги въ кесията си. Значи, моятъ минусъ става неговъ плюсь. Тогава, плюсь и минусъ какво даватъ? Тѣй че, въ единиятъ случай положителната величина за едного, става отрицателна за другиго. И обратно: отрицателната величина за едного, става положителна за другиго. Има величини, обаче, които сж положителни за всички и отрицателни за всички.

Природата има много методи, чрезъ които говори на хората, но главнитѣ, основнитѣ методи сж два. Всѣкога, когато природата говори на човѣка, ние разбираме, че Богъ

чрѣзъ нея говори. Единиятъ методъ е, когато природата говори на сърцето на човѣка, а вториятъ методъ е когато говори на неговия умъ. Слѣдователно, когато говори на сърцето, учи го да бжде духовенъ, религиозенъ; когато говори на ума му, учи го да бжде ученикъ, да придобива знания. Ние често казваме: „Човѣкъ трѣбва да бжде религиозенъ.“ Като че, ако човѣкъ стане религиозенъ, всичко ще придобие. Не е така. Религиозниятъ човѣкъ понѣкога може да бжде толкова голѣмъ фанатикъ и толкова ограниченъ, да мяза на нѣкоя крава. Той може да си състави за Бога такава смѣшна идея, такава обикновено вѣрую, че иди следъ туй да му кажешъ, че не е така.

Сега всичкитѣ идеи, които срѣщаме въ живота, сж излѣзли все изъ човѣшкия умъ. Казватъ нѣкои: „Исаия казалъ тѣй.“ Да, но Исаия нали бѣше единъ човѣкъ? Казвате: „Ама той билъ вдѣхновенъ отъ Бога.“ Вѣрвамъ да е билъ вдѣхновенъ, но що отъ това? Казвате: „Ами нали сж дохождали редъ пророци, нали дойде и Христосъ, Синъ Божий?“ Да, дохождали сж и пророци, дойде и Христосъ, но слѣдъ Христа нито пророци има, нито синове Божии има. Тогава дѣ е логиката? Какъ ще докажете, че въ Исаия дѣйствувалъ Духътъ Божий? Ти тамъ ли бѣше? - „Така сж писали.“ Че и азъ мога да пиша. Кои сж основитѣ на туй вдѣхновение? Значи, този, който е билъ вдѣхновенъ, у когото Духътъ Божи е работилъ, той всѣкога е живъ. Значи, Исаия, който живѣлъ прѣди хиляди години, и днесъ е живъ. Христосъ, Който живѣлъ прѣди 2000 години, и той е живъ. Нѣщата сж видими въ тѣхното проявление. Ако имаме една свѣщъ, която слѣдъ една минута изгасне, реална ли е нейната свѣтлина? Не е реална. Тя ще бжде реална, само ако отново се запали. Казвате: „Прѣди нѣколко хиляди години еди-кой си пророкъ, или еди-кой си ученъ писалъ нѣщо.“ Каква полза имаме отъ това? - Ползата ще бжде, ако тази свѣтлина и днесъ свѣти. И тия учени, пророци, светии и днесъ свѣтятъ, затова и свѣтлината имъ е реална. Свѣщъта, която прѣди 2000 години е свѣтила, и сега трѣбва да се запали. Защо? Ако ви дамъ една свѣщъ, която днесъ не може да гори, реалностъ ли е? - Не е, вие не можете да учите на нея. Но ако ви дамъ една свѣщъ, която можете да запалите и да

учите на нея, тя е реалност. И днесъ има пророци, както и едно врѣме, само че днесъ пророцитѣ иматъ други костюми, другъ фасонъ. Едно врѣме било на мода, като се яви нѣкой пророкъ, да бжде съ боси крака, съ голи ржцѣ, разчорленъ, гологлавъ, брадясалъ, страшенъ на видъ. Днешния пророкъ ще видишъ съ подрѣзана брада, хубаво облѣченъ и пакъ е пророкъ. Защо? Ще кажете: „Щомъ той си рѣже брадата, не е пророкъ.“ Възможно е. Ами ако е жена пророчица и нѣма никаква брада? Чудни сж хората! Пророкътъ трѣбвало непрѣменно да бжде съ брада! Не е брадата, която го прави пророкъ. Брадата е нѣщо случайно. И безъ брада може.

Ето по този начинъ ние правимъ второстепеннитѣ и третостепенитѣ нѣща въ живота си за най-важни. Не, въ живота ни има такива маловажни инциденти, за които не трѣбва ни най-малко да се спираме. Нѣкой казва: „Азъ не съмъ ученъ.“ Щомъ не си ученъ, можешъ да станешъ ученъ. Учи! - „Ама азъ не съмъ силенъ.“ - Можешъ да станешъ и силенъ. Работи! - „Ама азъ не съмъ богатъ.“ - Можешъ да станешъ богатъ. Труди се! - „Азъ не съмъ красивъ.“ - Можешъ да станешъ красивъ. - „Менъ хората не ме почитатъ.“ - Може да те почитатъ. Туй сж нѣща, които може да придобиешъ. Знание, красота, властъ, почитъ, всичко туй може да придобиешъ. Какъ? - Отъ тебъ се изисква да учишъ, да се изпотишъ отъ учене. Нѣма да спишъ по 10 часа, но по 3 - 4 часа. Ще четешъ, ще мислишъ, ще прилагашъ. Не само да помнишъ нѣщата и да мислишъ, че това е наука. Това, което е запомнено, всѣки може да ти го вземе. Знаете ли на какво мяза заученото на паметъ? Като написано нѣщо на пѣсѣка край морето. Дойдатъ вълнитѣ, всичко заличатъ. Казвате: „Какво бѣше, дѣ остана знанието ми?“ - Не трѣбваше да го пишешъ на пѣсѣка край морето. Нѣкой си извади едно тефтерче, запише нѣщо, мисли, че го знае. Като вземете тефтерчето и търсите записаното, тогава ще мязате на онзи проповѣдникъ, който мжно намиралъ отдѣлнитѣ мѣста въ Евангелието, та, за да ги намира лесно, когато му потрѣбватъ, турялъ на тия мѣста по единъ празъ лукъ. Жена му, като не знаела, защо е този празъ вжтрѣ въ Евангелието, извадила го. Дохожда попѣтъ, търси

мѣстото, което означилъ съ прѣза, не може да го намѣри, нито празътъ е на мѣсто. Това сѣ анекдоти, които често се случватъ въ живота ви.

Не основавай твоето знание на този празъ, не ти трѣбва такава знание. Ти трѣбва да имашъ нѣщо положително въ главата си, което никой не може да ти го вземе, то е Божественото знание. Не казвамъ, че не трѣбва да записвашъ нѣкои нѣща, но тѣ сѣ второстепенни. Има нѣща, които трѣбва да знаешъ, които трѣбва да сѣ написани вътрѣ въ сърцето ти. Казвамъ, всички ще учите! Не е необходимо всички да сте философи, но трѣбва да учите. Желателно е да сте всички философи, пророци, но като не сте, и то не е лошо. Всѣки отъ васъ трѣбва да придобие толкова знание, колкото му е необходимо за сега, пъкъ въ великото бъдаще ще има условия да придобива още много знания.

Сега, кое е най-важното за васъ? (- *Какъ да се въдвори Царството Божие на земята.*) Да, нека направимъ единъ малкъ опитъ, да въдворимъ Царството Божие между насъ! Казватъ, че като дойде Христосъ, ще нареди закони, споредъ които всички хора на земята ще живѣятъ братски. То е външно положение на нѣщата. Защо ще чакате това врѣме? Христосъ и днесъ е на земята. Царството Божие може да се приложи още днесъ между трима, може да се приложи между петима, между 10, 20, 100, 1000 и повече души. Какво ви прѣпятствува да приложите Царството Божие въ себе си? Вие чакате да дойде Царството Божие слѣдъ нѣколко хиляди години. Царството Божие отдавна е дошло, но вие сте закъснѣли. Слънцето на Царството Божие е изгрѣло вече. Нѣкои още спятъ и се запитватъ дали е изгрѣло слънцето. - Не е изгрѣло още. Казвамъ, кепенцитѣ на тия хора сѣ затворени. Тѣ гледатъ навънъ, но нѣма свѣтлина. Отворете прозорцитѣ, слънцето е изгрѣло вече. Станете, измийте очитѣ си и хайде на работа! Каква е тази работа?

Ще ви прѣдставя друго едно положение. Въ физиката се говори за скаченитъ сѣдове. Азъ нѣма да ви прѣдставя тия скачени сѣдове, както въ физиката, да се намиратъ на еднаква височина, но ще ви прѣдставя два скачени сѣда, единиятъ С по-горѣ, а другиятъ - Д, по-долу поставенъ. Значи, тѣ сѣ на

различни височини. Азъ ви поставямъ положението на тия скачени сждове въ малко по друга форма. Да допуснемъ сега, че вие напълвате сжда С съ вода. Щомъ този сждъ е скаченъ съ сжда Д, тогава дѣ ще отиде водата? - Водата ще се прѣлѣе въ сжда Д, а сждътъ С ще се изпразни. Да кажемъ, че С и Д не сж сждове, а двѣ съзнания. Тогава, какво ще каже съзнанието С на Д? То ще каже: „Защо ми взе водата?“ Вѣрно ли е, че съзнанието Д взе водата на С? Туй сж скачени сждове и по силата на този законъ става прѣливане на водата отъ единия сждъ въ другия. Има ли право съзнанието С да каже, че туй, което ми е дадено, то ми принадлежи и никой нѣма право да ми го вземе? Тази вода слиза въ Д по закона за скачениѣ сждове. Ако този сждъ е запушенъ отдолу, а въ сжда С постоянно се налива вода, какво ще стане най-послѣ? - Слѣдъ като се напълни сждътъ Д и сждътъ С ще се напълни, нѣма кждѣ вече да се излива. Щомъ сждътъ С се напълни и нѣма накждѣ повече да се изтича, водата отъ него ще започне да прѣлива, ще настане едно повръщане. Затуй казва Писанието: „Онуи, което дойде на врѣме, ще влѣзи, ще се употреби въ работа и ще излѣзе. Послѣ отново ще дойде и пакъ ще излѣзе.“ Трѣбва да има непрѣкъснато движение.

Каквато и колкото енергия си изразходвалъ, такава и толкова ще ти се върне. Въ природата има кръгъ на движение. Каквато енергия е изпратила своята мисль въ свѣта, тази енергия на своята мисль, като обиколи, като направи единъ кръгъ на движение, пакъ ще се върне при тебе. Слѣдователно, ние често се безпокоимъ, мислимъ, че губимъ. Не, този, който приема водата въ сжда С, трѣбва да бжде свободенъ, да не се безпокои отъ нищо. Той трѣбва само да възприема и да дава. Има извѣстни положения въ живота, при които ние само възприемаме и даваме, само се изпразваме. Тогава ние имаме свойствата на мѣсечината. Какво е свойството на мѣсечината? - Да се пълни и изпразва. Тя е паница, която трѣбва да възприема и да дава. Всинца сте по една мѣсечина. Но мѣсечината има двѣ свойства: тя възприема и дава. Слѣдователно, този процесъ съществува и въ природата. Не мислете, че всѣкога може да ви даватъ. Не, и вие ще давате. Сега нѣма да обяснявамъ този

въпросъ повече, понеже ще настѣжимъ въ една областъ, за която не сте уравновѣсени и ще направите криви заключения.

Щомъ ти даватъ, непрѣменно трѣбва да давашъ. Ако не давашъ, ще има подпушване, а подпушването е най-голѣмото нещастие, което може да сполети човѣка. Нѣма по-лошо нѣщо отъ това да се подпушишъ. Знаете ли на какво мяза подпушването? Единъ отъ турскитѣ султани билъ много уменъ и пожелалъ да намѣри начинъ, чрѣзъ който да излѣкува ония цариградски дембели отъ тѣхния недѣжъ. Дохожда му на умъ слѣдната идея. Въ стаята, дѣто седѣли дембелитѣ, пуцали толкова много вода, че да ги застраши съ удавяне. Сжщеврѣменно оставятъ въ тази стая лопати, кофи за гребане и изливане на водата, та по този начинъ да заставятъ дембелитѣ да работятъ. Пуцатъ водата и стаята се изпълва съ вода до колѣнитѣ, но тѣ още лежатъ, не се дигатъ. Най-послѣ, когато водата вземе още по-голѣми размѣри, стигне до пжпа имъ, започва да се изкачва и по-нагорѣ, въ тѣхъ вече се събужда енергия за животъ, тѣ сграбчватъ кофи, лопати и започватъ да изхвърлятъ водата навънъ. И ние сме отъ тѣзи дембели, но като ни турятъ въ тази стая, взимаме тази ржчка и започваме да работимъ. Казва нѣкой: „Азъ работя.“ - Ще работишъ и оттатѣкъ ще минешъ. Ние сме заставени на сила да работимъ. Нѣкой казва: „Азъ съмъ много работенъ човѣкъ.“ Азъ виждамъ, колко си работенъ. Хваналъ тази ржчка, билъ много работенъ. Работишъ, защото имашъ зоръ. Ние не сме дошли до онова свободно положение да работимъ отъ любовъ. То е бждащата ни работа.

Сега, вие трѣбва да се съвземете, да учите. Учението е една необходимостъ, една потрѣба за ума ви. Трѣбва да разсѣждавате, като учите, а не само да запомняте. Човѣкъ трѣбва да помни нѣкои нѣща, а други да забравя. Често вие казвате: „Човѣкъ трѣбва да събира.“ Хубаво, но какво трѣбва да събира? - Хубавитѣ работи трѣбва да събира. И въ знанието - сжщо. Потрѣбното знание трѣбва да събирате! Вие трѣбва да се стремите къмъ онова класическо знание. Вие сега идвате да се учите, но започвате съ една наука на съмнѣние. Гледате, дали еди-кой си е праведенъ или не е праведенъ, дали той върви по

Христовия път или не върви. Вие не може да знаете, дали един човък върви по Христовия път или не. Това сж ваши външни предположения. Вие не може да видите, какво е разположението на неговото сърце и на неговия умъ. Послѣ, вие не можете да се произнесете, дали нѣкой човък е праведенъ или не. То не е достъпно за мнозина отъ васъ. Не казвамъ, че не може да се знае, кой човък е праведенъ. Въ дадения случай, това може да се знае, но онзи човък който иска да се произнесе, дали нѣкой е праведенъ или не, той трѣбва да разбира виспата Божествена математика. Може да се знае за единъ човък, дали е добъръ, или не въ даденъ случай, т. е. не сега дали е добъръ, но дали е живѣлъ добръ въ миналото, [...] но има у тѣхъ признаци, които показватъ, че тѣ сега започватъ да живѣятъ добръ. Мнозина отъ васъ не сте живѣли добръ въ миналото. Нѣкой отъ васъ сега не живѣете добръ, казвате: „То толкозъ тънко не може да се кара, ами да му пуснемъ края малко.“ Природата не обича да пуцашъ края на нѣщата. Ти, ако живѣешъ за Бога, трѣбва да живѣешъ по всичкитъ правила на Неговитъ закони. Тѣ сж разумни закони. И цѣлиятъ нашъ животъ е основанъ отъ тия правила, които Богъ е положилъ. Всички трѣбва да мислитъ, да разсѣждаватъ, да учите, да усвоите тия правила.

Нѣкои казва: „Търпѣхъ, търпѣхъ, но съ търпѣние работа не става.“ Вие не сте научили още, какво нѣщо е търпѣнието. Търпѣнието е най-красивото нѣщо, което човък може да придобие на земята. Ние считаме търпѣнието за една отлична черта. Да може човък разумно да търпи, това е една отлична черта! Виждашъ, че нѣкой човък плаче. Нека плаче! Ама защо трѣбва да плаче? Защото Господъ иска да плаче. Нѣкой ходи босъ. Казвате: „Горкиятъ човък, босъ ходи!“ Казвамъ, Господъ иска той да ходи босъ. Ще се радвашъ, че е босъ. Ако мнозина отъ васъ бихте ходили лѣтно врѣме боси, сега щѣхте да бждете здрави. Да не мислите, че нашите обувки сж полезни. Не, лѣтно врѣме те ни лишаватъ отъ едно благо. Затова лѣтно време ние трѣбва да се събуваме боси, за да можемъ да възприемаме енергия отъ земята. Вие срещнете нѣкое босо дѣтенце и казвате: „Горкото дѣтенце, останало е безъ баща и майка, да му купимъ

едни обуца!“ Не, милостъта не седи въ туй, нека си е босо! Казвате: „Ама, голичко е!“ Злото не е въ това, че е голичко туй дѣте. Чудни сж хората въ разсѣжденията си! Ако е зимно врѣме, разбирамъ, но лѣтно врѣме, ако ржцѣтъ и краката на това дѣте сж голи, то е благословение заради него. Послѣ казвате: „Този човѣкъ е загазиль въ сиромашия до колѣнѣ.“ Каква сиромашия? Той си има кѣща отъ двѣ стаи и кухня, които му даватъ приходъ 500-600 лева месечно. И послѣ казвате: „Сиромахъ човѣкъ е.“ Питамъ, дѣ му е сиромашията?

Коя е нормата за богатството и сиромашията на единъ човѣкъ? Въ България кого считатъ богатъ човѣкъ? Коя е нормата за това? Въ Америка за да бжде човѣкъ богатъ, трѣбва да има нѣколко милиона долари. Тамъ работятъ съ голѣми цифри. Ако имашъ 100 000 долари или 200 000 долари, ти минавашъ за обикновенъ човѣкъ; ако имашъ единъ милионъ долари, ти си богатичкъ, а отъ петъ милиона долари нагорѣ, ти се считаешъ за богатъ. Каква е българската норма за опрѣдѣляне кой е богатъ човѣкъ? (- Нѣма такава мѣрка.) Не, богатството на хората се опрѣдѣля отъ тѣхната кръвь. Дали човѣкъ може да бжде богатъ, това е точно математически опрѣдѣлено. Елементитѣ на кръвьта показватъ, дали нѣкой човѣкъ ще бжде богатъ или не. Като разложите кръвьта, ще видите, какви елементи се съдържатъ въ нея. Нѣкой вѣщъ химикъ, по състава на кръвьта въ нѣкой човѣкъ може да опрѣдѣли, доколко е богатъ този човѣкъ. Елементитѣ на кръвьта показватъ, какво е богатството му. Когато кръвьта ти е бѣдна и цѣль свѣтъ да ти дава пари, ти пакъ сиромахъ ще си останешъ. Онова, което човѣкъ може да изыда, и да се ползува разумно отъ него, онова, отъ което човѣкъ се радва, като го възприеме, то е неговото богатство. Другото азъ наричамъ товаръ.

И така, въ физическия свѣтъ истинското богатство на човѣка е въ кръвьта. Въ духовния свѣтъ богатството му е въ живота, а въ Божествения свѣтъ, богатството му въ духа. Слѣдователно, кръвьта, животътъ и духътъ съдържатъ всичкото богатство на човѣка. Ако искашъ да бждешъ богатъ на земята, богата кръвь трѣбва да имашъ; ако искашъ да бждешъ богатъ

въ духовния свѣтъ, животъ трѣбва да имашъ; ако искашъ да бждешъ богатъ въ Божествения свѣтъ, духъ трѣбва да имашъ. Нѣкой казва: „Духъ трѣбва да имашъ.“ Духътъ е богатството на Божествения свѣтъ. „Животъ трѣбва да имашъ.“ Животътъ е богатството на духовния свѣтъ. „Крѣвъ трѣбва да имашъ.“ Крѣвта е богатството на физическия свѣтъ. Сега нѣкой ще каже: „Ами ако моята крѣвъ е бѣдна?“ - Тогава ще се молишъ, ще знаешъ, че си бѣденъ. Тѣй ти е опрѣдѣлено, да живѣешъ въ бѣднотия. И тази бѣднотия ти трѣбва да я възлюбишъ! Като възлюбишъ бѣднотията, за въ бждаще, въ друго сществуване Господъ ще ти даде по-богата крѣвъ. Пъкъ и сега има нѣщо хубаво вложено въ крѣвта ти. Значи, животътъ е тѣсно свързанъ съ крѣвта. Духътъ пъкъ е тѣсно свързанъ съ живота. Така вървятъ тия положения. Не мислете, че вие можете да станете отвънъ, механически богати. Всѣки носи въ себе си и духътъ, и животътъ, и крѣвта. Отъ тия три фактора зависи богатството на човѣка, а не отъ насъ. Тѣ не сж механически нѣща, не сж опрѣдѣлени по единъ фаталенъ законъ, но тѣ сж опрѣдѣлени отъ единъ разуменъ законъ. Каквто животъ сме живѣли въ редъ сществування и както днесъ живѣемъ, съобразно съ това и Богъ постѣпва. Той ни знае отъ дѣца. Ти на едно твое разумно дѣте давашъ повече. Защо? Защото то е разумно, добро. И Богъ е опиталъ всѣки отъ насъ, знае, че нѣкой сж умни, разумно сж живѣли, работили и затова имъ дава повече. Има нѣщо добро, вложено въ тѣхъ още отъ миналото. Нѣкой отъ насъ сж карали много на широко. Богъ ги познава, знае какво има да се случи съ тѣхъ.

Сега всѣки, който иска да обогати своята крѣвъ, ще започне чрѣзъ живота си. Животътъ е, който обогатява крѣвта. Който иска да обогати своя животъ, той започва съ духа. Това сж процеси, които трѣбва да знаете. Вие започвате и казвате: „Азъ имамъ знания, виждамъ всичко.“ -Че като виждашъ, какво ще направишъ? Само ти ли виждашъ? -„Азъ имамъ знания, чувамъ“. -Че като чувашъ, какво ще направишъ? Само ти ли чувашъ? Ти може да виждашъ всички тия хора въ свѣта, но всички не виждатъ ли? Колко отъ тия, които виждатъ, ставатъ учени?

Колко от тия, които слушатъ, ставатъ музиканти? Ние слушаме единъ концертъ, но не можемъ да го запомнимъ, а другъ като слуша, запомня цѣла пѣсень. Значи, плюсъ слушането има нещо друго. Ти минешъ покрай нѣкое мѣсто, но другъ види и запомни. Ти си миналъ и веднажъ и дважъ прѣзъ сѣщото мѣсто, но като минешъ, казвашъ: „Дали това мѣсто е сѣщото или не е?“ Защо? Има нѣщо, което липсва въ този човѣкъ.

Та сега вие казвате, че не сте съвсѣмъ запознати съ Господа. Азъ ще ви направя едно възражение. Това е все едно, че казвате: „Азъ искамъ да се запозная съ Слънцето.“ Та нима всички хора не сж запознати съ Слънцето? Всичката енергия е заета отъ Слънцето. Всички хора сж запознати съ Слънцето. То грѣе всичкитѣ. Ама нѣкои сж хилави. Че какъ тѣй? Нѣкой се грѣе на Слънцето и става здравъ, а другъ се грѣе на Слънцето и нѣма здраве. Защо е това? Значи, има нѣщо, което липсва на този човѣкъ. Главното, което се изисква отъ всички, е да изпълнимъ волята Божия! Ние трѣбва да възприемемъ туй Божествено благо, Слънцето, въ което се крие този Божественъ животъ, и да го използваме разумно. Само този животъ е въ състояние да ни повдигне. За това нѣщо е потрѣбно знание. Въ школата ние искаме да апелираме на вашия умъ, на вашето сърце, на вашата воля, всички заедно да работятъ. Най-много се апелира къмъ вашия умъ, да работи, да мисли. Въ неделнитѣ бесѣди пѣкъ се засѣга главно вашето сърце: ще чувствувате и прилагате. Умътъ ще разбира и учи, а сърцето ще чувствува и прилага.

Необходимо е всѣко нѣщо да се разбира. Ако ви покажа една малка линийка, какво означава тя? - Тя може да прѣдставлява една пржчица. Малкитѣ дѣца знаятъ пржчката. Добрѣ. Сжщеврѣменно на тази пржчка може да туримъ една малка сиджимчица, една малка връвчица. Такава пржчица дѣцата я взиматъ и съ сиджимчицата удрятъ. Съ тази пржчица майка имъ ги удряше, тя ги учеше на първия урокъ въ живота - на послушанието. Дѣтето, като обича тази пржчица, взема я и започва да размахва съ нея изъ въздуха и наждѣто мине, всичко засѣга. Но защо дѣтето туря една малка сиджимчица на тази връвь? Отдѣ му дойде тази идея? Тази връвь показва, че отъ нея

излиза пластична енергия. Ако срещнете единъ магъ, ще видите, че и той има такава една пръчица, само че отъ леска. Още отъ старо врѣме магитѣ сж държали своитѣ пръчици въ широкитѣ си ржкави, които носили, каквито свещеницитѣ носятъ днесъ. Нѣкой магъ, като извади тояжката си, отъ нея излиза огнена енергия и той воюва. Дѣтето, като не може да изпрати такава огнена енергия, чрѣзъ тояжката си, казва: „Азъ съмъ магъ!“ И като мине покрай кокошкитѣ и размаха пръчицата, тѣ познаватъ, че то е магъ. Като дойде до воловетѣ и този волъ нашари, онзи волъ нашари, всички волове трепватъ. Отъ онзи истински магъ е излѣзло нѣщо невидимо и дѣтето, като изважда малката си пръчица, въ неговия умъ се заражда идеята за магъ, за мощностъ, затова то реализира тази идея и казва: „Азъ съмъ магъ!“ Ето защо, дѣтето, като си направи такава камшиче, играе на магъ. Всички, които махатъ камшикъ, сж все магъосници.

Нѣкой пжтъ ние разглеждаме малко отвлѣчени въпроси. Казвате: „Сега животътъ ни налага нѣкои по-реални нѣща, не е врѣме до тия отвлѣчени въпроси.“ Добрѣ, кажете ми, кои сж реалнитѣ нѣща, които сегашниятъ животъ налага? Въ какво се заключава тази реалностъ? - Сегашниятъ животъ се отличава по своята голѣма интензивностъ. Въ пжтуването на железницитѣ има по-голѣма интензивностъ. Отъ тази голѣма интензивностъ сж произлѣзли всички съврѣменни нервни болѣсти. Голѣмата интензивностъ на живота разклаща нашитѣ нерви. Понеже не разбираме законитѣ, тази интензивностъ, тази голѣма възбуденостъ дава обратни резултати, става подпушване, което се отразява въ ума и въ сърцето. Човѣкъ, който иска бързо да прѣживѣе, който иска да израстне изведнажъ, който иска много нѣща, той бързо остарѣва. Който бързо расте, бързо и остарѣва; който бързо остарѣва, бързо и осиромашава. Такъвъ е законътъ въ природата.

Наблюдавайте явленията въ природата, ще видите, колко е послѣдователна. Колко врѣме е живѣла онази тиква, която въ продължение само на шестъ мѣсеца е пустила десетъ метра стѣбло? - Малко е живѣла тя. Но защо? - Понеже въ нея има голѣмо желание въ едно кратко врѣме да израстне. Скоро

израства, но и скоро умира. Джбътъ, който расте полека, дълго време живѣе. Сто години трѣбватъ на джба, за да израстне. Значи процеситѣ, които ставатъ въ насъ, не трѣбва да бждатъ бързи, но медлени, послѣдователни, методични, за да могатъ да произведатъ въ насъ онази необходима стабилностъ. Не се радвайте на вашата избухливостъ, на вашата експансивностъ! Казвате: „Азъ съмъ много радостенъ.“ Тия чувства въ човѣка сж прѣходни. Тѣ моментално изникватъ въ човѣка и скоро прѣминаватъ. Тѣ сж резултатъ на едно разширение, на единъ приливъ въ човѣка. Тази енергия трѣбва разумно да се използва. Това показва, че твоитѣ снѣгове, ледове започватъ да се топятъ. Използвайте тѣхната енергия, тя не е постоянна. Бързитѣ радости носятъ и бързи скърби.

Сжщото нѣщо е и въ любовта. Който скоро се влюбва, комуто скоро се запалва сърцето, скоро и угасва. Любовта трѣбва да дойде по единъ послѣдователенъ, бавенъ начинъ, тъй както бавно медлено идва и свѣтлината: най-напрѣдъ се зазорява слабо и постепенно слънцето се издига до обѣдъ на най-високата си точка. Такъвъ е и процесътъ на Любовта. За да се прояви Любовта, трѣбва да се изрази поне четвъртъ отъ кръга. Не съдържа ли тази четвъртъ, това не е любовъ. Тя не е любовъ, ако нейниятъ жгълъ е 1^0 , или 10^0 , или 20^0 . Не, тя трѣбва да образува жгълъ най-малко отъ 90^0 , за да се счита Любовъ. Любовта въ духовния свѣтъ не залѣзва никога. Тамъ тя прѣдставлява единъ непрѣкъснатъ процесъ, никога не спира. Когато твоята любовъ на земята достигне до своя зенитъ, тогава духовната любовъ ще започне своето зазоряване. Значи, ти ще се покачишъ на едно по-високо поле въ вѣчността. Слѣдователно, ти ще проявишъ една по-голѣма стабилностъ, едно по-голѣмо разширение. Нашата любовъ на земята загасва, но истинската любовъ никога не загасва. Това трѣбва да знаете. Ако разбирате обикновения процесъ на загасване, това сж обикновени разбирания, това сж обикновени, прѣходни проявления на любовта.

Сега, тия идеи, които прокарвамъ тукъ, сж потребни за васъ, за да придобиемъ една стабилностъ въ живота си. Вие се борите съ едно противорѣчие, което възниква отъ

сблъскването на старитѣ съ новитѣ идеи и казвате: „Новитѣ идеи сѣж неприложими въ живота.“ Защо да сѣж неприложими? Има правила, които могат да се приложатъ още днесъ. Едно е вѣрно, че новитѣ идеи не могат да се приложатъ изведнажъ, въ своята пълнота, но Любовта напримѣръ, всѣки може да приложи въ себе си. Нѣкой казва: „Азъ не виждамъ любовта между менъ и васъ.“ Дали ти виждашъ тази любовъ, това важи за тебе. Ти не трѣбва да я виждашъ, а да я чувствувашъ въ себе си. За мене е важно, какво азъ чувствавамъ въ даденъ случай. Любовта важи само заради васъ. Всѣки отъ васъ самъ за себе си трѣбва да чувствава тази любовъ. Ще бждѣ смѣшно, ако вие ме питате, дали азъ имамъ любовъ. Щомъ питамъ, дали имамъ любовъ, това показва, че ти нѣмашъ никаква любовъ. Всѣки отъ васъ си знае дали има любовъ, или не. Любовта се чувствува, не се говори за нея. Тя е единъ въпросъ, върху който, колкото по-малко се говори, толкозъ по-добре. За любовта не трѣбва да говоримъ. Тя още не предстои на научно изучаване. Речешъ ли да я изучишъ, тя си заминава и те оставя, Тя е единъ отъ ангелитѣ. Тя заминава и ти оставашъ да изучавашъ сѣнката ѝ. Нѣма да буташъ Любовта, ще я пазишъ свещенно. Заради нея нѣма и да говоришъ. Като я виждашъ, ще се радвашъ на нейното присѣствие. Тя, като дойде въ дома ти, ще ти донесе слѣдното: сиромашията ще изчезне, страданията ще изчезнатъ, мжчнотиитѣ ще изчезнатъ и ще внесе миръ, радостъ, спокойствие, потикъ, инициатива. По това се познава Божията Любовъ.

Сега, нѣма да туряме въ контрастъ свѣтската любовъ и Божествената Любовъ. Не правете такова сравнение! Има ли нужда да сравнявате единъ малъкъ чучуръ, който едва цицерика, който едва капе съ единъ голѣмъ изворъ? Не ги сравнявайте! Божията Любовъ е онзи голѣмъ, обиленъ изворъ, отъ който ти ще си вземешъ толкозъ, колкото ти трѣбва. Понѣкой пжтъ вие сте лакоми, искате да вземете двоенъ дѣлъ. Не ви трѣбва много. Вземайте отъ Любовта по малко, ако искате дълго време да ходите на извора. Ще вземате отначало по-малко и постепенно ще увеличавате, докато се приспособите на тази Божествена сила, която действува въ васъ. Това сѣж научни методи, съ които

вие трѣбва да се справите.

Прѣстанете да се съмнѣвате! Казвате: „Ама това е невъзможно!“ Оставете настрана, кое е възможно и кое невъзможно. Възможно и невъзможно, това сж нѣща относителни, нереални. Невъзможни сж, докато не ги знаемъ, докато не изпълняваме волята Божия, но когато изпълнимъ волята Божия, Богъ ще има всичкото благоволение къмъ насъ. Когато изпълнимъ волята Божия, кредитъ имаме, а когато не я изпълнимъ, нѣмаме кредитъ. Такъвъ е законътъ. Това, че нѣкои отъ васъ сж по-умни, а нѣкои не сж тъй умни, то зависи отъ васъ. Всички можете да учите. Нѣкои ги е срамъ да попитатъ, когато не знаятъ или не разбиратъ нѣщо. Казватъ: „Какъ тъй, азъ 45-годишенъ човѣкъ ще отида при това дѣте, да го питамъ нѣщо. При това, имамъ такова обществено положение. Какъ ще му кажа, да ми разправи нѣщо?“ Азъ глѣдахъ единъ дѣдо, казва на внучето си: „Я, дѣдовото, ми кажи, каква бѣше тази буква?“ - Ето единъ благодаренъ човѣкъ! Дѣтето е малко момченце, но дѣдото го пита, каква е тази буква и то пише. -, „Ха, дѣдовото, утрѣ пакъ ще ми покажешъ нѣкоя буква.“ Днесъ, дѣдовото, една буква, утрѣ, дѣдовото, друга буква и току погледнешъ, слѣдъ двѣ години дѣдото чете и пише. А нѣкой голѣмъ, горделивъ човѣкъ казва: „Този малкиятъ ли ще ме учи?“ Какво има въ това, стига да добиешъ знание, нека те учатъ и дѣцата. Смирение ви трѣбва! Туй малко дѣте на земята е единъ голѣмъ ангелъ въ малка форма, то е по-старо отъ дѣдото. Казвамъ, малко дѣте! Въпросъ е, кой е по-старъ: дѣдото или дѣтето? Казвамъ, туй дѣте е по-старо отъ дѣдото, затова има право да го учи, а ти ще кажешъ: „Ела дѣдовото, покажи ми тази буква!“

Смирение трѣбва на ученика! На всинца ви трѣбва смирение, за да се учите. По този начинъ само ще добиете знание. Нѣма да помислите, че сте остарѣли - ще учите! Затуй казва Христосъ: „Ако не станете като малкиятъ дѣца, нѣма да влѣзете въ Царството Божие.“ Това е по отношение на науката, по отношение на Мъдростъта. Царството Божие е мѣсто за наука. Туй, което вие знаете, турете като основа на туй, което сега трѣбва да учите. Тукъ има нови нѣща, които трѣбва да

учите. Ако е въпроса да прѣповтаряме миналитѣ работи, ние можемъ да ги намѣримъ въ коя и да е библиотека. Ние трѣбва да приложимъ нѣкои отъ новитѣ положения.

Азъ желая сега, да внесете Царството Божие между васъ! Всѣки отъ васъ най-първо да внесе Царството Божие въ себе си. Внесе ли го въ себе си, ще го внесе и въ околнитѣ. Ще кажете: „Възможно ли е?“ - Опитайте! Азъ имамъ единъ методъ, който винаги прилагамъ въ живота си. Той седи въ слѣдното: никога не отричамъ нѣщата. Защо? Ще ви обясня. Да кажемъ, че прѣдъ мене се намира тиня. Какво правя? Азъ не взимамъ лопата да изхвърлямъ тази тиня навънъ, но гледамъ, дали може отъ тази калъ да стане нѣкое гърне, или дали може да се употреби като торъ за нивата. И най-послѣ, като се увѣря, че за нищо не може да се употреби, взема маркуча, пусна изобилно вода върху нея и така я измета навънъ. Пуснете вашия маркучъ съ вода вжтрѣ въ васъ! Нека тече въ васъ новиятъ животъ, той ще изчисти лошото, нечистото въ васъ. Не се борете съ лошото! „Не противи се злomu“, е казано въ Писанието. Не се борете съ злото, пуснете доброто да тече въ васъ, то ще уравни всичкитѣ нѣща въ живота.

Азъ ще ви попитамъ: кой е най-важниятъ въпросъ въ живота? Вие не можете да отговорите, защото единъ мисли, че едно е важно, другъ мисли, че друго е важно. Въ това отношение не сте едномишленици. Или ще кажете: „Най-важниятъ въпросъ е да вѣрваме въ Бога, да слѣдваме Христа.“ Всички тия нѣща сж важни, но кой е най-важниятъ въпросъ въ тозъ моментъ за васъ? Ако те бѣсятъ, кой е най-важниятъ въпросъ? - Да те освободятъ отъ въжето. Ако се давишъ, кой е най-важниятъ въпросъ - да те извадятъ отъ водата. Ако те биятъ, кой е най-важниятъ въпросъ? - Да прѣстанатъ да те биятъ. Ако нѣмашъ пари, кой е най-важниятъ въпросъ? - Да имашъ. Тѣй щото, най-важниятъ въпросъ, той е въпросътъ на необходимостъта, отъ какво имашъ нужда въ дадения моментъ. Всѣки човѣкъ има нѣщо най-важно въ дадения случай. Ако нѣкой мисли, че една мисль е най-важната, тя е тази, която е потрѣбна за него. Ако тази мисль ни съединява прѣмо съ Бога, тя е най-важната, защото ни съединява

съ първия източникъ на живота, като изглажда всичкитѣ ни отношения. Тази е най-важната ни мисль, която ще послужи за основа при разрѣшението на другитѣ мъжни въпроси въ живота ни. Не искайте да разрѣшите всичкитѣ въпроси! Азъ не искамъ да разрѣшите всичкитѣ въпроси. Ако разрѣшите единъ въпросъ, десетъ ще се повдигнатъ, ще останатъ въ ума ви неразрѣшени. Така е въ Божествения свѣтъ. Вие мислите, че ако разрѣшите всичкитѣ въпроси въ духовния свѣтъ, то е другъ въпросъ, но на земята не е така. Ако на земята разрѣшите единъ важенъ въпросъ на деня, може той да е микроскопически, радвайте се, то е достатъчно. Като сте разрѣшили този въпросъ, на другия денъ ще разрѣшите другъ. Разрѣшаването на всѣки въпросъ ще внесе една малка радостъ въ душата ви. Радвайте се, че можете да разрѣшите малкия въпросъ!

И тъй, ще учите! Пъкъ всичко, което се учи въ училище, не трѣбва да го разбирате, не се стремете да разберете всичко! Какво заключение ще извадите? Азъ зная, какви ли не противорѣчиви възгледи ще има. Нѣкой ще каже: „Учителътъ ни учи, че всички въпроси не трѣбва да се разрѣшаватъ.“ Другъ ще каже: „Учителътъ каза, че ние не трѣбва да бждемъ богати.“ Ама стига ви на умъ да просите пари. Хубаво, защо просишъ? Иди работи! Като каже човѣкъ, че не иска да бжде богатъ, трѣбва да бжде послѣдователенъ, пари никога не трѣбва да проси. Ще отиде нѣкъдѣ и ще каже: „Имате ли работа?“ Той трѣбва да си каже: „Ако мога да изработя нѣщо съ ржцѣтъ си, ще ямъ; ако ли не, нѣма да ямъ.“ Ти ще изкарашъ съ потъ на чело прѣхраната си. Нѣма да постишъ, но ще работишъ. А сега нѣкой ще каже: „Азъ пари не приемамъ, не искамъ да се опетнявамъ.“ Хубаво, онзи твой приятель може да се опетни, той може като копае земята да се окаля, а ти не можешъ. Ти можешъ послѣ да му кажешъ: „Азъ не работя, защото не искамъ да се петня съ паритѣ, но дай ми ти 100 лева отъ тия оцапанитѣ!“ Затова умътъ ти стига, много си майсторъ! Каква философия е тази? Не, труди се и ти като него! Колко изкушения е миналъ този твой приятель, докато спечели тия пари! Не искашъ да вземешъ неговия товаръ, а искашъ да участвувашъ въ богатата. Не, трѣбва да бждемъ

справедливи! И между васъ нѣкой пжтъ съ тия разсъждения ставате нахални. За нѣкой по-богатъ братъ казвате: „Този братъ е богатъ, той трѣбва да дава, не ги е спечелилъ съ трудъ, той все е пооткрадналъ нѣщо.“ Не говорете така! Да мълчите! Че кой не е кралъ? Ако приложимъ принципа тѣй, както трѣбва, кой е билъ послѣдователенъ? Кой отъ насъ е живѣлъ тѣй, както трѣбва? Не говорете така! Радвайте се на този богатъ братъ, мислете, че е добъръ, не мислете за богатството му! Оставете богатството настрана!

Така трѣбва да мислите, другоаче не може да се разрешатъ въпроситѣ. Господъ ще сѣди работитѣ. Богатиятъ е кесия на Бога. Пари ли туря Богъ, вода ли туря, то не е наша работа. Има ли право външната публика да сѣди онзи касиеръ, когото господарѣтъ на банката сѣди? Нали въ банката има инспекторъ, той ще прегледа касата, ще види, дали касиерѣтъ е злоупотрѣбилъ, или не. Казватъ за нѣкого: „Ама той обича да бърка въ касата.“ Инспекторѣтъ дойде, провѣри, нѣма никаква кражба. Като говоримъ за богатитѣ хора, ние ги взимаме принципиално, разбираме богатъ човѣкъ въ всѣко отношение: богата кръвъ, богатъ животъ, богатъ духъ. Три вида богатство различаваме: или богата кръвъ, или богатъ животъ, или богатъ духъ. Кое ще изберете? - Богатъ духъ, нали? Нѣкой отъ васъ сте богати духомъ. Тогава защо взимате пари?

Противорѣчия изпъкватъ навсѣкѣждѣ въ свѣта. Гледайте най-първо да се справите съ противорѣчията. Има едно математическо положение, че въ свѣта съществува единъ разуменъ законъ: Всичкитѣ енергии, които съществуватъ въ съзнанието ни, сѣ съизмѣрими и разумно опрѣдѣлени. Азъ говоря за съзнанието. Всичкитѣ разумни енергии, които обитаватъ въ нашето съзнание, тѣ сѣ, които ни правятъ богати. Слѣдователно, не отричай разумността, която Богъ ти е далъ! Отричашъ ли я, ставашъ бѣденъ. Не ставай богатъ набързо! Ти признай и разработи онова, което Богъ е вложилъ въ ума ти, и богатството ще дойде. Затова човѣкъ трѣбва да има едно благородно сърце. Въ дадения случай вие трѣбва да бждете благодарни на туй, което имате, на този животъ и на всички

блага около него, които Богъ е вложилъ въ васъ. Благодарни ли сте, за въ бждаще ще дойде по-добро положение. Туй е философия, която ще приложите като ученици въ всичкитъ области на живота си и ще опитате резултатитъ ѝ. Защото човѣкъ не може да бжде добъръ, докато не е уменъ. Първо се започва съ ума.

Коя е най-важната мисль, която ви остана отъ всичко казано досега? (*- Да въдворимъ Царството Божие въ себе си.*) Какъ ще дойде това Царство Божие? Вие искате да въдворите Царството Божие на земята чрѣзъ кръвта - то е невъзможно. Вие искате да въдворите Царството Божие чрезъ живота - и то е невъзможно. Ще започнете отъ духа, послѣ ще слѣзете въ живота и отъ тамъ ще прѣминете въ кръвта. Отъ Духа излиза Любовта, а отъ Любовта излизатъ послѣдователно всички други блага. И когато не успѣваме, то е защото започваме за Царството Божие отъ кръвта. Царството Божие трѣбва да започне отъ духа. Този духъ, който понѣкоѣ пжтъ ни говори, туй не е Духътъ Божий, но то е Словото. Значи, туй, което ни говори, то е словото, а глава на Словото е Истината. Глава на Истината пжкъ е Духътъ Божий. Разбрахте ли сега? Тѣй че първо ти ще дойдешъ до Божественото въ тебе и отъ това Божествено начало ще слѣзешъ въ разумното начало на твоя умъ. Вие искате да постигнете всичко изведнѣжъ, тѣй както въ 1001 нощъ, съ единъ замахъ, магически.

За идущата срѣда ще напишете коя мисль е най-важна за всѣки едно отъ васъ отъ тази бесѣда.

Сега, изпѣйте тоновете: „до, ми, соль, до“!

Силата, смисълътъ на единъ тонъ зависи отъ туй, да внесемъ въ този тонъ нѣщо разумно. Щомъ внесемъ разумното въ единъ музикаленъ тонъ, добива се едно малко трептение, една мекота въ гласа.

Да изпѣемъ упражнението: „Вечеръ, сутринъ отиде дойде.“

Изпѣйте сега упражнението „Вдѣхновение“!

Тѣзи упражнения ще употребимъ за тониране. Ние трѣбва да употребимъ музиката като срѣдство за тониране,

за възобновяване на организма. Когато обновимъ организма си, ние вече не ще можемъ да вземаме обикновенитѣ тонове. Защото трептенията на обикновенитѣ и тия на окултнитѣ тонове сж различни. Има малки класически парчета, които, слѣдъ като се свирятъ, образуватъ съответни цвѣтове на тоноветѣ. Силата на пѣсенъта зависи отъ цвѣта, който се произвежда отъ нея. Дѣйствително, при сегашнитѣ условия, при които живѣемъ, човѣкъ трѣбва често да се тонира. Въ нѣкои случаи, у нѣкои хора се заражда духовенъ мързелъ; други нѣкои ставатъ индеферентни, песимисти, искатъ да умратъ, да заминатъ за другия свѣтъ. Това, че искатъ да умратъ, подразбирамъ, че искатъ да смѣнятъ едно състояние съ друго. Той е недоволенъ отъ това състояние, въ което се намира, и иска да го видоизмѣни въ едно по-хармонично. Туй подразбирамъ подъ думата „смъртъ“, която човѣкъ желае - да прѣмине въ по-хармонично състояние, да забрави своитѣ тѣги и скѣрби. И нѣкой пжтъ хората дѣйствително умиратъ, при което ставатъ такива промѣни съ тѣхъ. Но при бързитѣ промѣни, които ставатъ съ човѣка, не идва благословение.

Всеки отъ васъ ще си избере по една дума отъ Писанието и ще я произнася. Ще изучавате Писанието. Тия думи въ Писанието сж магически. Като намѣришъ нѣкоя дума, която е приятна за тебъ, ще я произнесешъ веднажъ, дважъ, ще видишъ какво влияние оказва върху тебе. Като се изучава единъ стихъ, положението е сжщото, както когато човѣкъ изпитва изворитѣ въ природата, докато намѣри нѣкой изворъ съ хубава, чиста вода.

Тайна молитва

Любовъта ражда доброто. Доброто носи животъ, свѣтлина и свобода за нашитѣ души.

*9-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ учителя на 10.XII.1924 г.
София*

ХАРМОНИЧНА ДЪЯТЕЛНОСТЪ

Размишление

Прочетоха се нѣкои отъ работитѣ върху темата: „Най-важната мисълъ за мене отъ 9-та лекция на общия класъ.“

Изпѣйте упражнението: „Въ начало бѣ Словото“.

Ще ви задамъ два въпроса, да видимъ какъ ще отговорите. Тия въпроси мога да ви приведа въ алгебрическа форма, но това ще остане на по-послѣ. Нѣкой си богатъ човѣкъ „А“ обича да си попейва, затова често отива при господинъ „К“, който е кръчмаръ, има хубаво винце. Всѣки день той изпива за сто лева винце. Другъ нѣкой си господинъ е много набоженъ човѣкъ. Той всѣки день отива въ църква при свещеника „Д“ и тамъ похарчва по сто лева, купува свѣщи, това - онова. Слѣдъ 20-та година и двамата осиромашаватъ: единиятъ изхарчва всичкитѣ си пари за пиене, а другиятъ - за църквата. Какво спечелиха и двамата? И двамата ходили и харчили. И единиятъ давалъ, и другиятъ давалъ - единиятъ на кръчмаря, другиятъ на църквата. По какво се отличаватъ? - По едно нѣщо, а именно: единиятъ ще развали здравето си, а другиятъ ще бжде здравъ. Онзи, който е ходилъ въ кръчмата, ще разсипе тѣлото си, а онзи, който е ходилъ въ църква, ще има здраво тѣло - нищо повече. Тогава питамъ: каква е придобивката на онѣзи, които служатъ на Бога? - Ще иматъ здраве. Онѣзи пъкъ, които служатъ на дявола, ще изгубятъ здравето си.

Какъ ще прѣведете тия величини въ алгебрата. Сега нѣкой ти казва, че нищо не струвашъ, т. е. че ти си нула. Ами и нищото е пакъ нѣщо. Нищото е тъй голѣмо за себе си, както и другитѣ числа. Казвашъ: „Нулата не струва нищо.“ Прѣдставете си, че имате 10 000 лева мѣсеченъ приходъ, но харчите 5 000 лева мѣсечно. Колко ще ви останатъ? - Ще ви останатъ 5 000 лева.

Ако имате 10 000 лева и харчите пакъ 10 000 лева, колко ще ви останатъ? - Нищо. Ако, обаче, имате 10 000 лева приходъ, а харчите 20 000 лева, колко ще ви останатъ? Това вече е по-лошо отъ нула, отъ нищо, защото ще имате минусъ 10 000 лв., значи ще имате дългъ. И тъй, въ висшата, въ Божествената математика всички рационални числа, изобщо реалнитѣ числа сж излезли отъ въображаемитѣ. Наричатъ ги имагинерни числа. Но едно реално число не може да произведе едно имагинерно число.

Сега, да вземемъ другъ факторъ. Да кажемъ, че имате единъ топломеръ и единъ барометъръ, който показва температура 10 градуса надъ нулата. Тия 10 градуса показватъ, че въ атмосферата имаме 10 кубически метра влага. Следъ врѣме живакътъ въ барометъра спада на 10 градуса подъ нулата. Значи въ атмосферата имаме 10 кубически метра безвлажие. Каква е разликата въ единия и въ другия случай? Едното число е отрицателно, а другото - положително число. При първото число имаме 10 градуса влага, а при второто липсва 10 градуса влага. Обаче, отношението между тия числа е едно и сжщо: 10^0 нагорѣ, 10^0 надолу. Този законъ, по който се прѣдѣля атмосферното налѣгане, а отъ тамъ и промѣнитѣ въ врѣмето, има извѣстно приложение и въ науката. Какво приложение обаче, има той въ живота? Какъ го прилагате тамъ? Може ли при спадане на вашия барометъръ да не се измѣни и вашето състояние? - Не може. Имайте прѣдъ видъ, че нѣкой пжтъ присжствието на влагата въ въздуха е по-полезно, отъ колкото отсжствието. Нѣкой пжтъ е обратно: присжствието на влагата въ въздуха е вредно, а отсжствието е полезно.

Прѣди да ви обясня единъ въпросъ, ще ви попитамъ слѣдното нѣщо. Да кажемъ, че 10 килограма ледъ, водата вжтрѣ въ леда ли е? Не, ледътъ се състои отъ вода. Какъ? - Чрѣзъ сцепление частицитѣ на водата замръзватъ въ ледъ. Водата и безъ леда може да сжществува, но ледътъ никога не може да сжществува безъ вода. Ледътъ е едно случайно явление. Водата въ леда никога не се намалява. Омразата е ледътъ въ живота. Тя е нѣщо случайно. Животътъ не излиза отъ омразата. Тогава, какъ е произлѣзалъ този ледъ!

Допуснете сега, че отъ Слънцето падатъ лъчи на земята. Ако всичкитѣ части на земята се огрѣватъ еднакво отъ слънцето, какъ ще се образува ледътъ? Колкото едно тѣло е по-далечъ отъ Слънцето, толкова по-малко топлина ще има и толкова по-лесно ще се измени неговото състояние. Кога тѣлата замръзватъ? - Когато се отдалечатъ отъ Слънцето. Кога хората изгубватъ любовта си? - Когато изгубватъ паритѣ си, или когато изгубватъ живота си? Когато се отдалечаватъ отъ Бога. Това е най-вѣрната философия. Господъ не те е турилъ да живѣешъ на северния полюсъ, то е по твой капризъ. Ще се върнешъ отъ тамъ и ще си изберешъ мѣсто, дѣто слънчевитѣ лъчи могатъ да те топятъ. Вие може да изпратите на северния полюсъ всичката знаменита английска флота, но нищо да не остане отъ нея, тъй може да замръзне тя. Всички кораби, всичко ще остане тамъ. Този ледъ е по-силенъ отъ англичанитѣ, по-силенъ е и отъ германцитѣ. Ако пратите дори и флотата на цѣлия свѣтъ да бомбандира този ледъ, той ще ги хване всички и ще ги задържи. Докога? - Докато дойде лѣтото. Тази флота не трѣбва да ходи на северния полюсъ, защото ще остане още на пѣтя.

Слѣдователно, жгълтъ, който се образува отъ лъча на падането, опрѣдѣля степенъта на замръзването. Въ съврѣмнената наука вие трѣбва да се стремите да прѣвеждате нѣщата отъ видимия свѣтъ къмъ появяването на вашия вжтрѣшенъ животъ. Вие седите сега и си казвате: Господъ не може ли направи самъ всичко това? - Господъ всичко е направилъ, няма какво да прави. Той всичко направи толкова хубаво, ние обаче не сме направили нищо. Богъ е направилъ свѣта толкова хубаво, че животътъ въ него си върви като часовникъ, но понеже въ нашия свѣтъ има нѣщо дисхармонично, та мислимъ, че и цѣлиятъ свѣтъ е тъй нехармонично устроенъ. Вие казвате тогава: „Защо Господъ е създалъ така свѣта?“ Това е илюзия въ нашия умъ.

Запитвате, защо хората се биятъ? Колко души се биятъ! Това, че се биятъ нѣколко милиона хора на земята, не е нищо. Що сж тия нѣколко милиона хора прѣдъ онова грамадно множество сжщества, които живѣятъ на други слънца, на други планети и прѣкарватъ единъ тихъ, миренъ, въ чисто братски отношения

животът? - Слѣдователно, хората на земята сж малко анормални, живѣятъ единъ анормаленъ животъ, за което си има причини, по-далечъ сж тѣ отъ Слънцето. Хората сж далечъ отъ Слънцето, затова се биятъ. Кога се биятъ тѣ? - Биятъ се хората само при известни условия. Пролѣтно врѣме, когато слънцето започне да грѣе по-силно, ледоветѣ захващатъ да се пропукватъ тукъ-тамѣ, раздробяватъ се на по-малки и на по-голѣми парчета, явява се стѣлкновение между тия парчета и се чува единъ вжтрѣшенъ шумъ, единъ вжтрѣшенъ пукотъ. Слѣдъ туй, тия едри парчета се надробяватъ на по-дребни, които започватъ да се мушкатъ помежду си. Раздробяватъ се, мушкатъ се, докога? Докато се стоятъ. Щомъ се стоятъ, протичатъ обилно води - животътъ се явява. Питамъ, като се стоятъ всички парчета, какво ще изгуби свѣтътъ? Ще изгуби ли нѣщо? - Нищо. Я, ми кажете, ако изгубимъ всички свои глупави идеи и теории за живота, какво губимъ въ сжщностъ? - Това не е загуба, то ще бжде една печалба.

Нѣкой пжтъ загубата на нѣкои нѣща сж истинска печалба за живота. Затуй ние казваме: „Духовнитѣ хора трѣбва да бждатъ много умни.“ А днесъ какво виждаме въ свѣта? Съврѣмениятъ свѣтъ страда отъ учители, които не сж приготвени да учатъ. Единъ гимназистъ отъ Варна отишълъ прѣзъ едно лѣто да прѣкара ваканцията въ нѣкое отъ близкитѣ варненски села. Влѣзалъ да живѣе въ кжщата на единъ отъ тамошнитѣ селяни. Единъ день селянинътъ го запитва: “Ти, като си ученъ, ще можешъ ли да ме острижешъ?” - „Ще мога, какъ не!“ Обаче този ученикъ никога не билъ стригаль. Той взелъ ножицитѣ и вмѣсто да остриже косата на селянина, просто я наклъщаль, направилъ я само на стжпала. Запитватъ го другаритѣ му: „Кой ти наклъща така косата?“ - „Е, онзи седмокласникътъ, ученикътъ отъ гимназията.“ Има хора въ свѣта, които по сжщия начинъ наклъщватъ мислитѣ на другитѣ. Трѣбва да знаемъ, обаче, че отъ нашитѣ криви понятия Божиитѣ пжтища нѣма да се измѣнятъ.

Ще ви прочета нѣколко стиха отъ Посланието на Павла къмъ Ефесянитѣ, четвърта глава. То се отнася до светиитѣ въ

Ефесъ и вѣрнитѣ въ Христа Исуса. Често вие мислите, че светиитѣ седятъ много високо, но ето какво пише апостолъ Павелъ: „И тѣй, азъ узникъ въ Господа, моля ви да ходите достойно на званието, въ което бидохте призвани съ всѣко смиrenomждрие и кротость; съ дълготърпѣние да си прѣтърпѣвате единъ другъ съ любовъ, като се стараете да увардите единството на Духа въ свръзката на мира: едно тѣло и единъ Духъ, както се и призвахте съ една надежда на званието ваше: единъ Господъ, една вѣра, едно кръщение, единъ Богъ и Отецъ на вситѣ, Който е надъ всички, чрѣзъ всички и въ всички насъ. А всѣкому отъ насъ се даде благодать по мѣрката на Христовото даруване. Затова казва: „Като възлѣзе на високо, плѣни плѣнъ и даде давания на човѣцитѣ. А това „възлѣзе“, що е друго, освѣнъ че е и слѣзълъ по-напрѣдъ въ най-долнитѣ страни на земята? Този, който е слѣзълъ, Той е и Който възлѣзе по-горѣ отъ всичкитѣ небеса да изпълни всичко“ отъ 1 до 10 стихъ. Разбира се, Той изпълни не материални нѣща, а нѣща небесни, а то е вжтрѣшния животъ.

„И Той даде едни да сж апостоли, други пророци, други пѣкъ благовѣстителѣ, а други пастири и учители, за усвѣршенствуването на светиитѣ въ дѣлото на служенето, въ назиданието на тѣлото Христово“ - ст. 11, 12. Значи, светиитѣ трѣбва да се усвѣршенствуватъ. Той далъ едни да сж апостоли. Какво подразбира апостолъ Павелъ по думата „апостолъ“? - Апостоли сж били всички ония, които сж имали прѣмо съобщение съ Христа. Апостолитѣ сж имали видимо съприкосновение съ Христа на земята, а пророцитѣ сж имали духовно съприкосновение. Тѣ виждатъ по духовенъ начинъ, духовно се съобщаватъ съ невидимия свѣтъ. „Други сж благовѣстителѣ“ - благовѣститель е този, който има откровения отъ Духа и дѣйствуватъ по духовенъ начинъ. „Други пастири“ - тѣ ходятъ, наставляватъ. Нали знаете каква е цѣлѣта на пастира, който гледа стадото? „И учители за усвѣршенствуване на светиитѣ“. Значи, светиитѣ, като сж дошли на земята, трѣбва да се учатъ. Сега мнозина мислятъ, че светията знае всичко. Не е така. Има светии, които знаятъ много малко. Тѣ сж свети хора, но се нуждаятъ отъ познание.

Съвременният християнски свят страда от едно голямо заблуждение: те мислят, че като се обърнат към Бога, като им се простят греховете, не им трябва нищо друго. Не е така. Въ времето на апостол Павел имало същия спор. Не, всички хора трябва да се усъвършенствуват, защото не е само пробуждането на Божественото съзнание, което човек трябва да постигне. Процесът, който твори, който построява, постоянно трябва да се увеличава. Творческият дух у човек трябва непрекъснато да се проявява. Този дух е същевременно и духът на природата. И в такъв случай, разликата между едно човешко проявление и едно природно е тази, че при първия процес нещата постоянно се смаяват и изгарят, а при втория - нещата постоянно се увеличават и разширяват. Въ Божественото значи всичко има увеличение и разширение. Там, дѣто няма увеличение, там, дѣто няма разширение, този процес не е Божествен.

Всички трябва да си съставите за себе си, за своето поведение едно правилно понятие, защото от това ще зависи вашия вътрешен растеж. И до толкова вие ще успеете, доколкото разбирате и прилагате Божественото Слово. Първото нещо, с което човек трябва да започне, това е Словото. Второто нещо, това е Истината. Третото нещо, това е Божественият Дух. Онзи, който не може да разбира Словото, не може да разбира и Истината, а който не може да разбира Истината, не може да разбира и Духа. Защото Духът слиза въ Истината; Истината слиза въ Словото, а Словото засега е главата. Апостол Павел казва на едно място въ Писанието, че главата на църквата е Христос. Въ същност Христос е Словото, а глава на Христа е Бог. На много места въ Писанието думата Господ е заменена с думата Бог. Въ тази книга на евреите само на четири места е употребена думата „Бог“, а въ българския превод думата „Господ“ е заместена с думата „Бог“. На друго място апостол Павел казва: „Съблѣчете се от вехтия човек и облѣчете се въ новия.“ Това е една фигура на рѣчта. Как може човек да се съблѣче от вехтия човек и как да се облѣче въ новия? Ако тия думи не се отнасят до

мисълта на човѣка, какъ ще се разбератъ? Значи, човѣкъ трѣбва да изостави всички стари, вехти мисли и да се облѣче съ нови, съ Божественитѣ мисли, които идатъ само отъ Бога. Мисълта на човѣка е единственото нѣщо, което го опрѣдѣля какъвъ е.

Сега, ще дойда до главната, основната идея, върху която цѣхъ да ви говоря. Нека излѣзе нѣкой отъ васъ да нарисува на дѣската една лодка съ двѣ лопати!

Какво може да се говори за тази лодка? Може ли да предвидите, какво ще излѣзе отъ лодката, какво ще се говори за нея? Ние ще си послужимъ съ тази лодка, за да изяснимъ единъ законъ. Прѣдставете си, че въ тази лодка се намиратъ двама души, мъжъ и жена, които искатъ да се разходятъ съ нея по море. Седятъ тѣ единъ до другъ, мъжътъ хваналъ една лопата, жената хванала другата, разхождатъ се по морето. По едно врѣме, като се разговарятъ, мъжътъ казва на жената: „Азъ и безъ тебе мога.“ - „Хубаво като можешъ, толкова по-добрѣ.“ Вдига тя лопатата си, прѣстава да гребе. Мъжътъ гребе самъ, но какво става съ лодката? - Започва да се върти отдѣсно на лѣво, не върви напредъ. Защо? Това показва, че мъжътъ безъ жената не може. Послѣ пъкъ жената казва: „И азъ мога безъ тебе.“ Мъжътъ сега вдигне лопатата, не гребе. Какво става? - Лодката се върти отлѣво надѣсно, не върви напредъ. Значи и жената, като работи сама, лодката се върти; и мъжътъ, като работи самъ, лодката се върти - никакъвъ прогресъ нѣма. Но ако тия двама души се впрегнатъ заедно да каратъ лодката, да гребатъ едновременно, тогава движението е правилно и цѣльта се постига. Сега, изходътъ отъ тази лодка е слѣдниятъ: нѣкой хора даватъ прѣимущество на ума, като прѣнебрегватъ сърцето, а други - обратно, но уменъ трѣбва да бжде човѣкъ. За движението на тази лодка има нужда отъ двѣ лопати. Ако я оставимъ само съ една лопата, човѣкъ ще се върти въ водата като гжска, т. е. този, много умниятъ човѣкъ, ще се върти около себе си. И онзи, който се хвали съ сърцето си и казва, че има много любовъ, а прѣнебрегва ума и той се върти на друга страна въ водата, безъ да върви напредъ. Нито онзи, който работи само съ ума си, нито онзи, който работи само съ сърцето си, постигатъ

нѣщо. Тѣ образуватъ само едно кржгообразно движение около себе си, създаватъ си едно хаотическо състояние.

Слѣдователно, за да се даде едно правилно направление и да се осмисли живота на човѣка, непрѣменно умътъ и сърцето трѣбва едноврѣменно да хванатъ тия лопати. Тогава ще имаме вече праволинейно движение, въ което може да се постигне цѣльта. И тѣй, вие ще поставите на мѣсто вашия умъ и вашето сърце. Въ този свѣтъ ще работите и съ ума си и съ сърцето си, ако искате да се движите по права линия, да стигнете Бога. Работите ли само съ ума си, вие до Бога не може да стигнете; работите ли само съ сърцето си, вие пакъ до Бога не може да стигнете. Защото сърцето трѣбва да бжде пълно съ мислитѣ на ума, и умътъ трѣбва да бжде пълненъ съ желанията на сърцето.

Ние говоримъ за „сърце и умъ“ не въ тази смисълъ, както ги разбиратъ днесъ. Подъ „сърце и умъ“ разбирамъ тия два принципа, които Богъ поставилъ като разумни сили въ насъ. Човѣшкиятъ духъ и човѣшката душа трѣбва едноврѣменно да се слушатъ и да си помагатъ. Затова ние казваме: Човѣкъ не трѣбва да се раздвоява. Раздвояването е пропускане на съзнанието и тогава или умътъ, или сърцето спира своята дѣятелностъ. И тукъ именно е всичката съврѣменна опасностъ за човѣчесвото. Нѣкой човѣкъ казва: „Счупено ми е сърцето, не искамъ да работя. Трѣбва да работя само съ ума си, трѣбва само да мисля.“ Той мисли, мисли, не може да измисли нищо, все на едно мѣсто се върти, докато най-послѣ реши да впрегне на работа и сърцето си. Сърцето като работи, ще се излѣкува. Той си казва: „Само съ мисълъ тази работа не става, ами чакай да впрегна и сърцето на работа!“ Много мисли изтощаватъ човѣка. Други нѣкой, като чувствува много, и той се върти само на една страна. Какво трѣбва да направи той? - Ще впрегне ума си на работа. Затуй ще впрегнете и ума си, и сърцето си правилно. Това е Божествениятъ пѣтъ. И всѣки от васъ, който работи така, ще бжде успѣшенъ въ школата.

Единъ отъ великитѣ закони на развитието е слѣдниятъ: Божествениятъ Духъ слиза да работи въ насъ само тогава, когато сърцето и умътъ работятъ правилно. Щомъ единиятъ

принципът се откаже да работи, Духът не слиза. Тогава ти само ще се въртиш на едно място. Щом имаш нѣкаква горчивина въ сърцето си, пакъ си взелъ само една лопата. Туй трѣбва да знаете! Често нѣкои ме питатъ, защо не прогресиратъ. Защото работите съ една лопата. Като работите съ двѣтъ лопати, работата върви напредъ. Казвате: „Ама трудя се!“ Трудяш се, но само съ една лопата. Двѣ лопати трѣбватъ. Никакво съмнѣние въ ума, никаква горчивина въ сърцето! Нѣма какво да спорите, кой има прѣимущество. Нѣкой казва: „Азъ не съмъ ли умѣнь човѣкъ?“ Другъ казва: „Безъ сърце ли съмъ?“ Щомъ имашъ отличенъ умъ и отлично сърце, въпрегни ума си, въпрегни сърцето си, подкарай съ тѣхъ своята лодка, че като стигнешъ на брѣга, ще можешъ да помагашъ и на другитѣ.

При това, ако въпрегнете така сърцето си и ума си, вие ще можете да разбирате тази свещена книга Библията по единъ новъ начинъ. Библията е много символистическа книга. Тя се тълкува по три начина: единиятъ начинъ е материалистически, другиятъ е духовенъ, а третиятъ е Божественъ. Тѣй щото, нѣкой може да чете Библията по първия начинъ и ще каже, че тя е обикновена книга; нѣкой може да я чете по втория начинъ и ще каже, че въ нея има полезни работи, а трети може да я чете по третия начинъ и да се вдъхнови отъ тази книга. Слѣдователно, третиятъ начинъ е най-полезенъ. При изучаването на свещенитѣ книги, всички трѣбва да минете и прѣзъ първия, и прѣзъ втория, и прѣзъ третия начинъ. Изучаването на тия книги е необходимо, понеже тѣ съдържатъ въ себе си опитноститѣ на ония хора, които сж минали прѣди насъ и сж завършили своето развитие. Тѣ сж работили и съ ума, и съ сърцето си.

И тѣй, ако нѣкой пжтъ се спрете въ пжтя на живота си, трѣбва да знаете, че причината за това се намира или въ ума ви, или въ сърцето ви. Затуй именно всѣки ученикъ трѣбва да си служи и съ двата принципа, а не кой каквото му каже, и той да се разколебава. Може да дойде нѣкой човѣкъ отвънъ и ви каже, че не сте на правия пжтъ. Вие трѣбва ли да го повѣрвате и да се разколебаете? Мнозина сж идвали да ми кажатъ, че азъ не съмъ въ правия пжтъ. Казвамъ: „Ти, който ми казвашъ

това, ходилъ ли си на небето?“ - „Не съмъ.“ - „На тебе лично Богъ говорилъ ли ти е?“ - „Не ми е говорилъ, но азъ съмъ челъ Библията.“ Ако е въпросъ за четене, и азъ съмъ я челъ. Такова четене е като четене на вѣстниците. То е вѣстникарска работа. Ако искашъ да ми разправяшъ ония новини, които се пишатъ по вѣстниците, това не е наука. Вземешъ нѣщо отъ тукъ, нѣщо отъ тамъ, скърпишъ го, но това не е наука, това е компилация. Всѣки може да направи една компилация. Не, всички трѣбва да бждете разумни. Защо? Защото само разумнитѣ хора могатъ да служатъ на Бога. Трѣбва да знаете, че за да служите на Бога, трѣбва да се подчинявате на единъ основенъ принципъ. Въ всички школи по свѣта, отъ каквото вѣрване и да сж, има само единъ основенъ, Божественъ принципъ, който трѣбва да се спазва. Този основенъ принципъ включва три начина, т. е. три вида служене на Бога. Това е само по отношение на методитѣ, а въ сжщностъ основния принципъ е единъ. По какъвто пжтъ и да ходимъ, както и да вѣрваме, ние ще дойдемъ до този принципъ. Всички трѣбва да изпълнимъ туй, което Богъ е опрѣдѣлилъ въ края на краищата. Въ това именно седи дълбоката наука.

Като ви говоря за тази лодка, вие си казвате: „То е лесна работа!“ Не, тази лодка трѣбва да я прѣвърнете, да оживѣе въ васъ. Ами утрѣ ще се намѣрите въ бурното море, тогава? Нѣма да се минатъ и 5 - 6 дена и ще ви турятъ въ морето. Какво ще правите тамъ съ една лопата? - Лодката ще се върти. Вие ще си кажете: „Чакай, ще взема и двѣтѣ лопати!“ Да, напрѣдъ и нищо повече! Щомъ нѣкой отъ васъ каже: „Чакай да видя, само какво ще каже еди-кой си авторъ и тогава да утвърдя вѣрата си.“ Кажешъ ли така, ти си човѣкъ съ една лопата. Имашъ ли побуждение да направишъ нѣщо добро, изпълни го! Искашъ да приложишъ Божията Любовь, но казвашъ: „Чакай да видя, какво е писалъ един-кой си авторъ върху Божията Любовь!“ Кажешъ ли така, ти си вече човѣкъ съ една лопата, сърцето ти седи на едно мѣсто, а умътъ ти отива да провѣржава нѣщата. Сърцето ти е на едно мѣсто, а умътъ - на друго.

Въпросътъ е много простъ. Усѣмнишъ ли се въ нѣщо, вземи и двѣтѣ лопати, тури ги въ водата и гребѣ напрѣдъ! Каква

друга философия се изисква? Ако трѣбва да потегля лопатата надѣсно, трѣбва ли да питамъ нѣкой виденъ философъ, какъ да направя това? Или, ако трѣбва да греба съ лопатата налѣво, нужно ли е да питамъ нѣкой виденъ моралистъ, какъ да направя това, че да не ударя силно по водата, та да я накърня нѣкакъ? Не, не се смущавай, ще плѣскашъ съ лопатитѣ по водата, както знаешъ, докато се научи[ш]. Грѣхътъ не е въ това, че плѣскашъ по водата, но грѣхъ е, ако бездѣйствувашъ, грѣшка ще е, ако пуснешъ една отъ лопатитѣ. Казва нѣкой: „Ама да се не вдига много шумъ.“ Стига да върви лодката напредъ, та нека се вдига шумъ. Ние сега казваме: „Полекичка, тихо ще карашъ лодката!“ Да, така е за онзи, който е майсторъ да пѣтува по море, но за онзи, който се учи, не е прѣстѣпление, че плѣска съ лопатитѣ. Единъ день и той ще се научи да ги слага майсторски и тогава лодката му ще върви напредъ.

Та казвамъ, всички вие трѣбва да имате широки разбирания за нѣщата, една твърда и непоколебима вѣра въ Бога, защото въ Писанието се казва: „Богъ толкозъ възлюби свѣта, че даде Своя Единороденъ Синъ въ жертва, за да не погине всѣки, който вѣрва въ Него.“ И въ замѣна на тази Любовь, Богъ не иска да Го възлюбите. Като изпраща Любовьта на земята, Богъ не изисква отъ васъ любовь, а първото нѣщо, което иска отъ васъ, е да се учите. Вѣрата е законъ на учене. Ако вие не учите, ако вие не мислите, не можете и да служите на Бога. Само единъ ученъ човѣкъ, само единъ уменъ човѣкъ може да служи на Бога разумно. Когато Божествената Любовь започне да дѣйствува, да работи въ сърцата ни, когато живата вѣра въ Бога събуди нашия умъ, нашата душа и нашия духъ, само тогава умътъ и сърцето ще могатъ равномерно да теглятъ тази лодка по вълнитѣ на морето и ние ще се движимъ напредъ.

Тѣй щото, не се стремете най-първо да събудите въ себе си любовта. Вие имате Любовьта. Щомъ Богъ ви е възлюбилъ, противоположното на туй, което Богъ обича, е да имате беззавѣтна вѣра въ Божията Любовь. Ще имате вѣра въ Божията Любовь, че тя ще ви изведе на добъръ пѣтъ. Нѣма да се съмнѣвате въ нищо! Туй подразбира законътъ на вѣрата: да

се не съмнѣвашъ въ тази велика Божия Любовь, която ти е дала животъ. Тогава какво ти остава друго? - Да влѣзешъ въ тази лодка, колкото малка и да е тя, и да се учишъ.

Вие трѣбва да учите, защото като отидете въ нѣкоя школа на невидимия свѣтъ, тамъ ще ви изпитватъ. И тамъ иматъ голѣми черни дъски, ще ви изкаратъ на дъската и ще ви накаратъ да сметате. Вие всички тукъ минавате за много учени, мислите, че знаете всичко, но ако излѣзе нѣкой отъ васъ на дъската да рѣши нѣкоя задача, нѣма да може, а другитѣ ще му се смѣятъ. На какво е равно, споредъ васъ $a+ai$? Първото „ a “ е реално число, а второто „ ai “ е едно имагинерно число. Знаете ли на какво мяза „ a “? Ще ви дамъ по моему едно изяснение. Буквата „ a “ прѣдставлява единъ търговецъ, който седи дома си и си казва: „Азъ ще вложа въ търговия единъ капиталъ отъ 500 000 лева и въ скоро врѣме ще спечеля отъ този капиталъ по 10%, значи ще имамъ печалба отъ 50 000 лева“, това е „ ai “. Той нѣма нито петъ пари въ джеба си, а работи съ въображасми, съ имагинерни числа - 500 000 лева и 50 000 лева.

Така може да замяза човѣкъ и на онзи циганинъ, който носилъ на главата си едно гърне съ млѣко и си мечтаелъ: „Ще продамъ това млѣко и съ паритѣ отъ него ще си купя една кокошка. Тя ще ми снася яйца, отъ които ще се излюпятъ малки пиленца. Тѣ ще ми израстнатъ, ще ги продамъ и отъ паритѣ имъ ще си купя едно агне. То ще порастне, ще се размножи, ще имамъ цѣло стадо овци. Ще ги продамъ и ще си купя една крава, която ще има теленца. Тѣй ще се размножатъ и тѣ, че ще забогатѣя много. Като стана богатъ, виденъ човѣкъ, ще отида при царската дъщеря, тя ще се ожени за мене, ще си имаме едно хубаво дѣтенце и т. н.“ Зарадвалъ се, подскочилъ, но гърнето пада отъ главата му и се строшава, млѣкото се разлива, а съ това и всичкитѣ мечти се разпрѣсватъ. Питамъ: това, въ каквото е вѣрвалъ този циганинъ, реално ли е? - Не е реално.

Така и вие често правите въ ума си събирания, получавате голѣми печалби, по 50%, но въ резултатъ нѣма никаква печалба. Въ този процесъ на мислене вие изхарчвате извѣстна енергия, но какво придобивате? Буквата „ a “ означава енергията, която

е излѣзла отъ ума ви. Вие сте си мислили за едно въображаемо число - 500 000 лева, което ви дава печалба 50 000 лева. Питамъ ви сега: това нѣщо може ли да се реализира въ дѣйствителния животъ? Човѣкъ, като си мисли само, че е праведенъ, може ли да стане праведенъ? - Не може, човѣкъ и когато чувствува, че е праведенъ, пакъ не може да стане праведенъ. Той трѣбва да живѣе праведенъ животъ, нищо повече. Човѣкъ, който счита, или чрѣзъ чувствуване може да стане праведенъ, той се занимава съ въображаеми величини. Правдата у човѣка произтича отъ живота му. Казвате: „Да бждемъ добри!“ Животътъ е, който ражда доброто. Животътъ носи доброто въ себе си. Ние казваме: „Всички трѣбва да придобиемъ живота, за да бждемъ добри.“ Всѣки животъ е великъ, добъръ, защото излиза отъ Бога. Животътъ носи доброто, защото излиза отъ Любовта. Ако животътъ се яви, следъ като станемъ добри, ние ще мязаме на онзи, който мисли, че водата се образува отъ леда. Колкото е възможно да направишъ водата отъ леда, толкова е възможно да направишъ живота отъ доброто. Затова апостолъ Павелъ казва, че не чрѣзъ доброто се спасява човѣкъ, философски той е правъ. Не чрѣзъ добро се спасява човѣкъ, но чрѣзъ Божествения животъ. Въ дадения случай доброто ще бжде едно послѣдствие отъ великия Божественъ животъ.

Азъ ви казвамъ тия нѣща, понеже вие се намирате въ свѣта, дѣто ще срещнете много учители, та да ги разберете отъ кои сж. Ще гледате да не се оплитате. Казва се въ Писанието: „Всичко изпитвайте и доброто дръжете!“ Азъ бихъ казалъ тъй: „Всичко изпитвайте и Божествения животъ възприемайте въ себе си!“ Има нѣщо пропуснато въ този стихъ. Тогава доброто само по себе си има смисълъ. Приемете ли Божествения животъ и доброто само по себе си ще дойде.

Тѣзи правила ви давамъ, за да се пазите. Всѣки отъ васъ има неприятели, видими и невидими. Ако бѣхте учени хора, и да разбирате астрология, щѣхте да знаете въ кой мѣсець, въ коя седмица въ кой день и часъ тия духове ще ви нападнатъ и ще можете да се пазите отъ тѣхъ, но понеже не знаете пазете кжщитѣ си всѣкога! Казва Христосъ: „Ако стопанинътъ би

знаятъ кога ще дойде крадеца, буденъ би стоялъ.“ Нѣкой пжтъ заспите, дойде този видимиятъ крадецъ и ви оберсе. Невидимиятъ крадци сж интелигентни. Нѣкой пжтъ могатъ тѣй майсторски да ви оплетатъ, да ви подкопаятъ кжщата, да ви обератъ и да си заминатъ, като ви оставятъ наново да събирате. Като дойде при васъ нѣкой духъ, ще го запитате: „Кога си въ нѣкоя лодка всредъ морето, съ двѣтъ гребла ли гребешъ или само съ едното?“ Ще го запиташъ това, но ще криешъ мисълта си. Ако той ти каже, че можешъ и съ едно гребло, че може да ти покаже единъ по-лесенъ методъ, като издигнешъ нагорѣ въ лодката си една върлина, обтегнешъ на нея платното, ти не оставяй лопатитѣ си. Дръжъ се за тѣхъ! Да, може би и безъ лопати да отидешъ на другия брѣгъ, но когато има вѣтъръ. Ами когато нѣма вѣтъръ. Има гемиджии, които съ такива платна пжтуватъ по три, четири дѣня по морето, когато съ лопати щѣха да стигнатъ на сжщото мѣсто по-скоро. За всѣки случай, когато пжтувате, по вѣтъръ или безъ вѣтъръ, трѣбватъ ви двѣ гребла. Разумниятъ човѣкъ е параходъ, който съдържа въ себе си динамическа сила, която може да използва разумно на всѣко врѣме и мѣсто. Такъвъ параходъ всѣкога върви. Той не чака вѣтъръ. Дали ще духа вѣтъръ или не, за него е безразлично. Умниятъ човѣкъ нѣма да търси платно, което да обтѣга на кораба си. Той ще употреби лопатитѣ. Лопатитѣ работятъ много хубаво. Затуй вие дръжете лопатитѣ. Снемете вашитѣ платна! По нѣкой пжтъ може да имате и по една върлина за всѣки случай, но знайте, че на онѣзи, които работятъ съ платна, лодката лесно се обръща въ водата.

Сега, какво разбрахте отъ тази лекция? Азъ нѣма да ви кажа като нѣкой си, който питалъ нѣкого какво разбра отъ еди какво си? - „Нищо не разбрахъ.“ Той му отговорилъ: „Че ти ли ще разберешъ нѣщо?“ Има наистина, нѣща неразбрани, но вие дръжете основнитѣ нѣща, основнитѣ принципи! Пъкъ що се отнася до методитѣ, до приложението, всѣки отъ васъ постепенно ще ги изработи въ живота си.

Изпѣйте „Кажи ми ти Истината“ и упражнението „Вечеръ, сутринъ“.

Вие трѣбва да се упражнявате въ пѣнието. Пѣйте за

себе си! Вие не се упражнявате да пфете за себе си, да си давате мислено концерти. Пфнието има сила да разрушава леда, омразата, изобщо всички отрицателни мисли. Пфнието неутрализира тия отрицателни мисли, разсипва ги. Когато искате да прфмахнете тжгитф и скжрбитф въ себе си, пфйте. То е единф методф. Защото често човфкф се заобикаля отф такива мисли, които могат да го смажатф. Ако не гласно, то поне мислено въ душата си човфкф трфбва да пфе. „Пфйте и възпфйте Господа“ - казва псалмопфвецфть.

Изпфйте „Въ начало бф Словото“ и упражнението „Вдфхновение“.

Тайна молитва

„Любовфта ражда доброто“. Доброто носи животф, свфтлива и свобода за нашитф души.

*10-а школна лекция на Обиция Окултенф класф
държана отф Учителя на 17.XII.1924 г.
София*

КАКТО ПРИРОДАТА ПИШЕ

Размишление

Изпфйте „Махаръ Бену Аба“, „Изгрфва Слънцето“, „Ходи, ходи“, „Тжги, скърби“, „Сладко медено“.

За да бжде извфстенъ прфдметъ полезенъ, колко качества му сж необходими? Колко качества сж необходими на човфка, за да бжде човфкъ? Не питамъ колко сили му сж потрфбни, но колко качества. Вие ще кажете: „Умъ.“ Умътъ качество ли е? - Той е сила. Послф ще кажете: „Сърце.“ Сърцето качество ли е на човфка? Най-послф ще кажете: „Воля.“ Волята качество ли е на човфка? Не се стфснявайте отъ това дали можете да разрфшите въпроса, или не. Великитф въпроси въ свфта никога не се разрфшаватъ. Не мислете, че въпроситф се разрфшаватъ. Въпроситф всекога се усложняватъ. Ще каже нфкой: „Свфтътъ е много простъ, съ прости числа се занимава.“ Да, но простотията е страшна, сиромашията е страшна, а не богатството. Защото, само сиромашътъ мисли, а богатиятъ никакъ не мисли. Сиромашътъ човфкъ какво ли не мисли! Той прфкарва всичко прфзъ ума си. Въ сжщностъ, сиромаситф хора сж богати, а богатитф хора сж сиромаси. Богатитф сж богати физически, а сиромашътъ е богатъ вжтрфшно, той е богатъ съ въображение. Той казва: „Азъ, ако имамъ пари, ще направя толкова църкви, толкова училища, толкова бфдни ще нахраня, толкова сираци ще прфгледамъ“, хиляди планове има той.

Прфдставете си, че вие имате единъ приятелъ и искате да му напишете едно най-съдържателно, най-кратко писмо. Какво трфбва да му пишете? Ще му пишете тфй, както природата пише. Напримфръ тя написала ли е нфкждф, че Богъ обича, че Богъ люби? Има ли нфкждф написано нфщо съ нашата азбука? Срфщали ли сте нфкждф по канаритф или по небето написано нфщо съ нашата азбука? Най-простото и най-съдържателното

писмо, което можете да напишете нѣкому, е да напишете два концентрични крѣга. Това писмо е много съдържателно, но трѣбва да се знае какъ да се изтълкува и какво да се отговори. Азъ бихъ отговорилъ на това писмо, като напиша сжщитѣ тия крѣгове и прѣкарамъ въ тѣхъ радиуса, общъ и за двата крѣга. Така е направено вашето око. Така пишатъ ония хора, които иматъ знание. Нали и вие знаете, че само онѣзи хора пишатъ, които иматъ знания? Това сж двѣ отлични писма, въ които всичко върви по медъ и масло. Колелото се търкаля тѣй, като че ли никакви спѣнки въ живота нѣма.

Сега, отъ гледището на живата геометрия, какво означава крѣгътъ? - Крѣгътъ означава жива сила, която може да работи. Крѣгътъ опрѣдѣля границитѣ, до които една сила може да действа, или границитѣ, до които едно владение може да се простира, или възможноститѣ, които сж заключени въ крѣга.

Какъ сж построени двата клѣпача у човѣка? - Образуватъ една елипса. Клѣпачътъ не е крѣгъ. Тогава, парабола ли е той или хипербола? Въ клѣпачитѣ има прѣсичане на двѣ хиперболи, при което прѣсичане се образува елипса. Значи, единиятъ клѣпачъ прѣдставлява Божествената възможность, която твори, която сжществува въ битието. Вториятъ клѣпачъ показва възприятието. Значи, долниятъ и горниятъ клѣпачи показватъ възможноститѣ, които сж вложени у човѣка. Дали окото е по-отворено или по-затворено и дали тази елипса е по-протегната, това има значение. Колкото повече тя се приближава до крѣга, има едно значение; колкото повече крѣгътъ се разтѣга и се приближава къмъ елипсата, има друго значение. Изобщо, очитѣ на гениалнитѣ хора не сж отворени, понеже тѣхниятъ умъ е концентриранъ навжтрѣ, тѣ не се занимаватъ съ външния, съ физическия свѣтъ, затова очитѣ имъ сж малко отворени. Онѣзи хора, които гледатъ само на физи-ческото, тѣхнитѣ очи сж отворени и валчести. Когато кажатъ за нѣкого, че е“ачигъозъ“, разбираме човѣкъ съ отворени очи за този свѣтъ. Такива хора, дѣто и да влѣзатъ, дѣто и да сж, всѣкога сж съ отворени очи. Каквото и да учатъ тѣ, каквито хора и да станатъ дали набожни ще станатъ, дали учени хора ще станатъ, дали писатели ще

станатъ, очитѣ имъ сж всѣкога отворени.

Слѣдователно, ние чертаемъ нашия пжтъ по своитѣ очи. Тѣ сж символи, емблеми, които трѣбва да четемъ, за да изправимъ живота си. Лицето е една написана карта, по която ние трѣбва да прослѣдимъ тоя дългъ пжтъ на нашето битие. Не мислете, че слѣдъ единъ животъ ще отидете въ небето. Не, вие имате да минавате великъ океанъ. Като го минавате, ще учите. Вие ще се спрете на единъ малкъ островъ и пакъ ще продължавате пжтя си. Но, докато прѣминете този голѣмъ океанъ, трѣбва да имате карта, да знаете пжтищата, прѣзъ които ще прѣминавате. Чудни сж нѣкои хора, като мислятъ, че ангелитѣ ще дойдатъ и ще ги взематъ на небето съ параходъ. То е много хубаво, но когато човѣкъ започналъ да слиза въ материята, духътъ е миналъ по инволюционенъ пжтъ и послѣ е взелъ да се възкачва, да върви по еволюционенъ пжтъ. Горната частъ на окото показва инволюцията, слизането на духа въ материята. Той е образуванъ тогава именно. Долната хипербола, т. е. долниятъ клѣпачъ на окото показва еволюцията, изкачването на духа. По долния клѣпачъ се опрѣдѣля пжтя, по който има да минемъ. Инволюцията и еволюцията правятъ едно прѣсичане, при което образуватъ човѣка. Човѣкъ се намира между слизането и възлизането на духа. Лицето на човѣка е една карта, по която той трѣбва да наблюдава колебанията въ своето пжтуване. Така трѣбва да гледа ученикътъ. Въ школата той трѣбва да ходи разумно. Не е необходимо той да знае всичко, но за всѣки день той трѣбва да разбира пжтя, който е извървѣлъ. Това, което той е изучилъ, трѣбва да може да го прилага. Запримѣрь, каква добродѣтель научихте днесъ? Каква добродѣтель ви се падна за днесъ?

Слушайте сега моитѣ разсждения. Ще ви дамъ една програма за работа презъ цѣлата седмица. Въ понеделникъ, като день на мѣсечината, ще очистите кжщите си, ще измажете стаитѣ, ще измиете дѣскитѣ, ще разтрѣбите всички разхвърлени работи. Въ вторникъ ще идете да копаете, ще сѣчете дърва - той е день на Марса, день за активна работа. Отъ когото имате да вземате пари, ще ги вземете, а комуто имате да давате, ще ги

дадете. Въ срѣда ще учите. Въ четвъртъкъ ще се позанимаете малко съ своя характеръ, какъ да го облагородите; прѣзъ този день ще обиколите и своитѣ приятели. Въ петъкъ ще се занимавате малко съ Любовта. Въ сѣбота ще идете на църква, ще се помолите на Бога, ще разсѣждавате за Божествени работи. И най-послѣ, какво трѣбва да прави човѣкъ въ недѣля? Всѣки день, обаче, трѣбва да има предѣлени часове за работа. И всичкитѣ ви нещастия въ живота произтичатъ отъ това именно, че сте размѣнили днитѣ и часоветѣ за работа. Всѣкога, когато се предприеме една работа ненаврѣме, има загуби. Всички работи, въ каквото отношение и да сѣж - въ наука, въ търговия, навсѣкѣждѣ, трѣбва да ставатъ въ точно опредѣленото за тѣхъ врѣме. Ако едно дѣте се роди наврѣме, ще живѣе дълъгъ животъ; ако не се роди наврѣме, ще живѣе 4-5-10 години и ще умре. Защо умира? Защото не се е родило наврѣме. Щомъ не се роди наврѣме, връщатъ го назадъ. И втори пѣтъ, ако не дойде наврѣме, пакъ ще го върнатъ. Дотогава ще го връщатъ, докато се научи, че не трѣбва да прѣскача, а да идва точно на врѣме.

Понѣкой пѣтъ, въ свѣта се проповѣдва едно учение на насърчение. Хубаво, отлично нѣщо е да насърчаваме човѣка, но има една изгнила греда, но която може да издържи една котка. Да насърчаваме обаче нѣкой човѣкъ, да мине по тази греда, умно ли е това? Ще му кажа: „Не, приятелю, ако минешъ по тази греда, ще паднешъ.“ - „Ама защо не ме насърчавашъ да мина по нея?“ - „Не мога да те насърчавамъ, тази греда е толкозъ гнила, че една котка може да мине по нея.“ Сега, обратния процесъ, ако тази греда е толкозъ здрава, че единъ слонъ може да мине по нея, а азъ ти казвамъ да не минавашъ и те обезсърчавамъ, тогава азъ върша прѣстѣпление. Слѣдователно, азъ трѣбва да насърча приятеля си по следния начинъ: „Не бой се, не само ти можешъ да минешъ прѣзъ тази греда, но и цѣла кола.“ Ако при този случай те възпирамъ, това не е насърчение. Ако въ първия случай те насърчавамъ да минешъ по гнилата греда, това насърчение не е на мѣсто.

Нѣкои казватъ: „Ти мини, не се бой, Господъ ще те пази!“ Не изкушавайте Господа! Господъ ви е далъ умъ и трѣбва да

постъпвате споредъ него. Ако имашъ крила, като у птицата, мини, но ако си човѣкъ безъ крила, не минавай по тази гнила греда! Докато не туримъ здрава греда, не бързай, съ бързана работа не става. Когато човѣкъ има много отворени очи, ще мине по гнилата греда, ще падне въ водата и нищо повече! Много сж отворени очитѣ на този човѣкъ, но затова влиза въ водата. Или казано на простъ езикъ: Този човѣкъ не разсуждава за причинитѣ и послѣдствията на нѣщата. Казватъ: „Господъ не може ли да предотврати това падане?“ На ученицитѣ казвамъ слѣднѣото нѣщо: Никога не се занимавайте съ това, какво Господъ може и какво не може! Какво Господъ е направилъ, това е Негова работа. Какво Той е наредилъ за насъ, то е важно. Каквото Господъ е наредилъ да се прави, наредилъ го е безъ никаква погрѣшка. Но какво азъ трѣбва да направя, съ какво трѣбва азъ да се занимавамъ въ дадения случай - това е важно. Понеже Богъ е съвършенъ, въ Неговия умъ не влиза никакво съмнение. Азъ, като вървя по законитѣ, които Богъ е оставилъ, Той ще ми помогне - не може да има никакво изключение. Но ако азъ не спазвамъ правилата Му, тогава може да се родятъ много изключения. Всички изключения произтичатъ отъ нашитѣ прѣстѣпления. Колкото повече прѣстѣпления вършимъ спрѣмо Божия законъ, толкозь повече изключения има. Изключенията се раждатъ отъ нашитѣ прѣстѣпления, а не отъ това, че въ Божия законъ има изключения. Ние създаваме изключенията.

Слѣдователно, всѣки отъ васъ, който веднажъ е влѣзълъ въ школата, искамъ да работи надъ себе си. Като дойде понеделникъ, да каже: „Какво трѣбва да работя днесъ? - Ще очистя къщата си.“ Нѣкой отъ васъ ще каже: „Дотегна ми все да чистя.“ - Ако къщата ти е чиста, тогава влезъ въ сърцето си, тамъ има работа. Ако сърцето ти е чисто, влѣзъ въ ума и тамъ има мѣсто за чистене. Най-послѣ, има мѣста за чистене и въ тѣлото ви вжтрѣ. Въ кой день вие правите пречистването на къщитѣ си? (-Въ сжбота). Затова не ви върви. Сжботата е день за Господа. Вие изопачихте нѣщата, Господниятъ день взехте за васъ. Българинътъ казва тъй: „Понеделникъ повседѣлникъ, вторникъ - потопорникъ, сръда - не се сѣда, четвъртъкъ - несвъртъкъ,

петък - разпятие, сжбота - ще ида на баня и въ недѣля, ако работят хората, и азъ ще работя.“ Не, понедеѣльникъ е день за прѣчистване. Когато искашъ да побѣдишъ нѣкой порокъ, ще изберешъ вторникъ - той е день на Марса. Ще видишъ и кои часове благоприятствуватъ за тази работа. Когато искашъ да изправишъ нѣкоя погрешка, ще изберешъ вторника, като марсовъ день и марсовъ часъ. Като я атакувашъ да се справишъ съ нея. Щомъ дойде срѣда, ще учишъ, ще разрешавашъ нѣкой наученъ въпросъ. Срѣда е добъръ день. Четвъртъкъ е день за реалигиозно повдигане на човѣка, ще разрешавате религиозни въпроси. Четвъртъкъ е отличенъ день за облагородяване на сърцето. Петък е отличенъ день за служене на Любовта. На Любовта трѣбва да се служи разумно. Сжбота е день за служене на Бога. Щомъ живѣемъ разумно, този свѣтъ абсолютно нѣма да ни интересува, като че го нѣма. Ние живѣемъ на друго мѣсто. Като дойде недѣлята, тогава ще започнемъ новия день на живота. Недѣлята е день на Слънцето, день на науката. Който иска да се занимава съ изобрѣтения, нека употреби недѣлята. Когато искашъ да изобрѣтишъ нѣщо принципиално, нѣкоя добродѣтель, избери недѣлята. Тя е день за прогресъ. Хубавитѣ часове, веселитѣ часове сж въ недѣлята. Който иска да избере веселье день, да избере недѣлята - тя е день за веселие.

Сега, вие ще ми кажете: „Кой да ни научи на всичко това?“ Азъ не искамъ да ви уча. Защото, като казахъ да си миете главата съ хума, една сестра не могла да измие главата си, както трѣбва и дохожда да ми се оплаква: „Учителю, виждашъ ли твоего учение на какъвъ редъ ми докара косата?“ Азъ ѝ казахъ: „Двѣ нѣща трѣбва да се иматъ прѣдъ видъ: или хумата не е била хубава, или ти не си знаела, какъ да я употребишъ.“ Тя казва: „Още веднажъ не си мия главата съ хума.“ Когато се дава нѣкое наставление, азъ искамъ да го правите по добра воля. Това сж опити, които вие ще правите доброволно. Ако е на сила, нѣма никакъвъ смисълъ. Който ви изпраща хумата, трѣбва да е вашъ приятель. Когато ви казахъ да си миете главата съ хума, имахъ предъ видъ, че сапунътъ, съ който се миете, може да е практиченъ, но не е чистъ, когато ученикътъ иска да

постигне извѣстенъ резултатъ, той трѣбва да се съобразява съ живитѣ закони на природата. Ако човѣкъ не ги знае, може да си създаде много неприятности.

Та сега, ще направимъ единъ опитъ съ сестритѣ. Всички сестри съгласни ли сѣж, три понедѣлника наредъ да чистятъ кѣшитѣ си? Като дойде понедѣлникъ, всичко, каквото има да мажете, ще го измажете, ще го изчистите и измиете. Идущиятъ понедѣлникъ всички ще измажете кѣшитѣ си. Да се разберемъ! Ако имате кухня, която се маже съ варъ, ще я измажете. Други пъкъ, ще изчистятъ стаятъ си. Ще направитѣ този опитъ!

На васъ братята ще дамъ друго едно упражнение. Отъ слѣдующия петѣкъ, три петѣка наредъ отъ 7 - 8 ч. в[сечерта] ще се събирате въ салона да разисквате върху Любовта. Ще засегнете Любовта въ всички нейни прояви. Онѣзи отъ васъ, на които дойдатъ нѣкои свѣтли идеи, ще ги кажете. Ще поседите единъ часъ да се поразговорите. Ще съсредоточите ума си, ще се помолите и слѣдъ туй ще се поразговорите всички заедно и млади, и стари братя. Тия събрания въ класа, които ставатъ всѣка срѣда, влияятъ само върху извѣстни способности, други събрания ще влияятъ върху други нѣкои способности. Цѣлѣта на всички събрания е да се засегне цѣлото естество на човѣка, всичкитѣ му способности, да се събудятъ много идеи и висши, и нисши, да се засегне и висшия, и нисшия умъ на човѣка. Всичко въ човѣка трѣбва да се засегне, всичко трѣбва да заработи, да не остава никаква излишна енергия. Човѣкъ трѣбва да работи въ всички направления, цѣлото му естество трѣбва да работи. Работите ли така, ще се избегнатъ всички дисхармонични състояния въ васъ. При сегашнитѣ условия при еднообразнитѣ работи често се събира въ васъ излишна енергия, която създава натегнати състояния, криви разбирания. Всѣки има излишна енергия, която иска да похарчи нѣкъдѣ.

Сега мнозина отъ васъ страдатъ отъ отлагане на нѣщата. Тѣ казватъ: „Не може ли това нѣщо да се отложи? Не може ли това да стане така?“ - Нѣщата могатъ да станатъ по много начини, но щомъ започнешъ да отлагашъ едно нѣщо, никакъвъ резултатъ не можешъ да имашъ. Когато дойде една Божествена

мисъл, трѣбва да стане тъй, както е дошла. Тя трѣбва да се приложи въ нейната простота. Само тогава има резултатъ. Отложишъ ли я, или туришъ ли ѝ нѣкакво украшение, целъта, която си поставилъ, не може да се постигне.

Та първото нѣщо: Щомъ дойдете до Божественото, отъ васъ се изисква да имате единъ необикновенъ идеалъ, не такъвъ, както на другитѣ хора. Вие трѣбва да имате единъ високъ идеалъ, да изпълните волята Божия въ всичката нейна простота. Подъ думата „простота“, разбирамъ чистота безъ никакво изопачаване. Защото Божиитѣ идеи, които идатъ въ насъ, сж отъ такъвъ характеръ, че всѣки отъ васъ може да ги изпълни. Нѣкой казва: „Азъ съмъ чиновникъ.“ Божествената идея не иска да жертвувашъ голѣма частъ отъ врѣмето си. Кждѣто и да си, ти можешъ да я изпълнишъ. Не може да се каже, че тукъ има условия, а тамъ нѣмаме условия. Казва се въ Писанието: „Човѣкъ трѣбва постоянно да се моли!“ Нѣкой възразява на тия думи: „Нѣмамъ врѣме, азъ съмъ чиновникъ.“ Чудни сте! Вие като чиновници, като учители, не се ли почесвате често по главата, не посѣдате ли малко въ почивка? Това не е ли врѣме? Въ това врѣме не можете ли да се съсредоточите, да се помолите на Бога? Колко врѣме се изисква да се помолите? Даже една минута не се изисква, за да отпавишъ ума си къмъ Бога.

При това, когато ние спѣваме нашитѣ идеи, ние спѣваме себе си. Всѣка идея, която рѣшимъ да изпълнимъ въ себе си, ще се изпълни. Щомъ обаче кажемъ, че нѣмаме врѣме, ние спѣваме себе си, спѣваме и другитѣ. Ще кажешъ: „Имамъ врѣме.“ Врѣмето принадлежи на Бога, не е наше. Следователно, щомъ Богъ казва, ти разполагашъ съ врѣмето. Всички вие, които сте чиновници, кой ви назначи за такива? Хората ли ви назначиха? Сами ли се назначихте? - Не, Богъ ви назначи, после тази идея, да станете чиновници, отдѣ дойде? Вие пожелахте това и желанието ви се изпълни. Богъ дава всички възможности. Животътъ, който имате, е Божий. Вие принадлежите на Бога, умътъ, сърцето ви не сж ваши. Тѣ сж взети подъ насмъ. И волята ви сжщо не е ваша. Единственото нѣщо, което имате, е

една гола душа. Вие сте безъ умъ, безъ сърце, безъ воля, имате само една душа. Духътъ сжщо тѣй не е вашъ. Човѣкъ е само душа. Богъ е украсилъ тази душа, турилъ е една велика сила въ нея - умътъ; турилъ е и друга велика сила - сърцето; турилъ е и трета велика сила - волята. Така е украсилъ Той душата! За тия украшения на душата си, вие трѣбва да бждете признателни да извършите нѣщо.

Казвамъ, туй, което огрубява хората, то е това, че тѣ мислятъ постоянно само за себе си, само за себе си уреждатъ работитѣ. Не помагашъ ли на другитѣ, ще те задигнатъ. Вие не знаете, кой часъ може да ви повикатъ горѣ. Казвате: „Не говори така!“ - „Ще те повикатъ!“ - „Дано не е сега!“ Ако не днесъ - утрѣ, все ще дойде единъ день, когато ще те повикатъ. Може би това да е слѣдъ сто дни, слѣдъ хиляда дни, слѣдъ петъ хиляди, но ще те повикатъ и то точно наврѣме. Като дойде това врѣме, да бждешъ готовъ, та като те повикатъ въ другия свѣтъ, да започнешъ работа, да ти е приятно, че влизашъ. Азъ искамъ така да свикнете съ идеята за другия животъ, та като ви кажа, че утрѣ трѣбва да направите една разходка, викатъ ви горѣ, вие да се засмѣете, да кажете: „Азъ заминавамъ горѣ.“ А сега, ако кажа нѣкому, че утрѣ ще заmine, ще му протекатъ четири реда сълзи. Ще дойде жена му, дѣцата му да се молятъ, да казватъ: „Не може ли да се отложи?“ Въ васъ не е проникнала още идеята, че другиятъ животъ е красивъ. Казватъ: „Нѣма вече виждане!“ - Не е така!

Да се върнемъ на въпроса. Искамъ всички вие да се стремите къмъ една правилна философия, къмъ приложение на Божественото, въ което Богъ се проявява въ настоящето, въ което Богъ се е проявилъ въ миналото и въ което ще се прояви за въ бждаще. Защо? Понеже ние ще бждемъ образци на бждащото поколѣние. Ние трѣбва да оставимъ нѣщо на свѣта! Както онѣзи, които сж заминали прѣди насъ, сж оставили нѣщо за насъ, така и ние, по сжщия законъ, трѣбва да оставимъ нѣщо за другитѣ слѣдъ насъ. Като влизаме така въ другия свѣтъ, тамъ ще ни посрещнатъ много добръ, много добъръ приемъ ще ни дадатъ. Не мислете, че тамъ ще бждемъ неканени гости. Азъ

зная добръ, че въ онзи свѣтъ приематъ много добръ, не сж като тукашнитъ хора, по-културни сж.

И тъй, сестритъ разбраха ли задачата си - три понеделника наредъ чистене на стайтѣ. Ако нѣкоя сестра нѣма какво да замаже, ще помогне на друга своя сестра, която има 3 - 4 стай за чистене и мазане. Прането спада къмъ друга категория. Азъ искамъ сега да направитѣ опита съ мазането. Послѣ ще разправите резултатитѣ, които ще имате отъ този опитъ. Ако нѣкоя сестра е учителка или чиновничка, ще свърши тази задача прѣзъ свободното си врѣме. Ще стане рано, въ 4 часа и въ 7ч. ще отиде на работа. Вечеръта като се върне, ще продължи работата си от 6-10 ч. Значи ще употребитѣ само три часа за мазане, нѣма да мажете цѣлия денъ. Вие ще си разпрѣдѣлите добръ врѣмето. Това е най-малката задача, която ви давамъ.

(Направихме едно упражнение за трансформиране на енергиитѣ.) Често въ лѣвата или въ дѣсната частъ на тѣлото се събира повече енергия. Това, което изтича отъ лѣвата и дѣсната ржка, сж особенъ родъ токове. Едната страна е отрицателна, другата е положителна. Ако нѣкой пжтъ сте разтревожени, това зависи отъ напрѣжението на силитѣ, които работятъ у васъ. Въ всички школи на Изтокъ и на Западъ, сега и въ древността, ученицитѣ не сж размишлявали само, но сж правили и редъ упражнения. Напримѣрь, когато нѣкой искалъ да се концентрира, той си затварялъ очитѣ. Това значи, че той се изолирвалъ отъ външния свѣтъ. Когато искалъ да наблюдава, той си отварялъ очитѣ. Тогава, щомъ Богъ е създалъ тѣлото на човѣка, какво е прѣдзначението на това тѣло? - Всичко у човѣка има своето прѣдзначение. Ржцѣтѣ иматъ свое прѣдзначение, устата, носътъ, очитѣ, ушитѣ, мозъкътъ, кръвта, стомахътъ - всички удове иматъ свое прѣдзначение. Всѣко нѣщо трѣбва да се употреби за целта, за която е предназначено. Ние трѣбва да упражняваме всѣки органъ за неговото прѣдзначение.

Изпѣйте упражненията „Вечеръ - сутринъ“ и „Вдѣхновение“.Музиката е единъ методъ за изясняване нѣкои окултни истини. Цѣлиятъ човѣкъ не е vyplотенъ въ тѣлото си, голѣма частъ отъ него е извънъ тѣлото му. Слѣдователно,

човѣкътъ на земята трѣбва да черпи вдѣхновение отъ този още не проявенъ човѣкъ. Всѣки отъ васъ трѣбва да се стреми къмъ Бога. Божествената енергия улеснява този процесъ. Вземете кой и да е цигуларъ, двойникътъ му прѣминава въ цигулката и той се вдѣхновява. Ако двойникътъ на единъ цигуларъ не може да мине въ цигулката, той е обикновенъ цигуларъ. В него тоноветѣ сж груби, сухи. Влѣзе ли двойникътъ въ цигулката, тази цигулка оживѣва, тонътъ се мѣни и той се вдѣхновѣва.

Нѣкои казватъ: „Не можемъ ли ние сами да мислимъ?“ Тия хора мислятъ, че всичко е въ тѣхъ. Ако всичко бѣше въ насъ, въпросътъ би билъ свършенъ. Ние постоянно черпимъ отъ великия складъ на живата природа. Този складъ постоянно трѣбва да влага и да прѣработва. Ако ние всѣки день не прилагаме по нѣщо отъ Божественото, да растемъ и да се облагородяваме, ако днесъ сме такива, каквито сме били вчера, животътъ нѣмаше да има смисълъ. Днесъ трѣбва да бждемъ нѣщо повече, съвсѣмъ малко да е, но все таки да сме приложили нѣщо ново. Въ нашия животъ, въ нашитѣ чувства и въ нашитѣ мисли всѣки день трѣбва да се влага по нѣщо ново, колкото и да е малко то.

Сега, може би у мнозина отъ васъ се заражда срамъ. Срамътъ е хубаво нѣщо, но кой срамъ? Нѣкой пжтъ срамътъ е на мѣсто, нѣкой пжтъ срамътъ не е на мѣсто. Да го е срамъ човѣкъ да прави зло, този срамъ е на мѣсто; да го е срамъ да не прави зло, този срамъ не е на мѣсто. Да го е срамъ човѣкъ да не прави добро, този срамъ не е на мѣсто; да го е срамъ да прави зло, този срамъ е на мѣсто. Тѣй щото, страхътъ, срамътъ е на мѣсто, когато е за зло, не е на мѣсто, когато искашъ да правишъ добро и се спѣвашъ. Слѣдователно, ние трѣбва въ даденъ случай да употрѣбяваме всички сили, дарби и качества на тѣхното мѣсто.

Сега, нѣкои отъ васъ ще кажатъ: „Ние сме слушали видни цигулари.“ Хубаво, като сте ги слушали, какво сте придобили? - „Ама, хубаво свири.“ Дѣ е хубостта на неговото свирене? - „Той свири отлично Бетховенъ.“ Какво отъ това? Запомни ли нѣщо? - „Не съмъ запомнилъ нищо“. Такива възхищения нѣматъ

никакво основание. Та ще трѣбва да дойдете до реалнитѣ нѣща. Тѣ седятъ въ малки придобивки, които внасятъ нѣщо ново въ живота ви. Тази вечеръ, запримѣрь, имате много хубави условия да пѣте. Врѣмето отива е хубаво, невидимиятъ свѣтъ е добръ разположенъ и вие можете да пѣте добръ. Ако нѣкой отъ васъ не може да пѣе, това показва, че той не е разположенъ. Казвате: „Защо трѣбва да пѣемъ?“ - Ще докарате двойника въ гърлото си и ще придобиете вдъхновение. И тогава, като пѣте, като говорите, гласътъ ви ще бѣде мекъ, благороденъ, нѣма да е рѣзъкъ. Всички ученици, въ една школа трѣбва да иматъ мекъ, приятенъ гласъ.

Нѣкои казватъ, че упражнението „Сутринъ вечеръ“ е въ народенъ мотивъ. Дѣ е народниятъ мотивъ? Всички български пѣсни въ далечното минало сж били религиозни мотиви, но сега сж изопачени. Изопачени сж, понеже българитѣ сж снели тия пѣсни отъ невидимия свѣтъ, само за постигане извѣстни временни цели на земята, вслѣдствие на което, пѣнието е изгубило своя първоначаленъ смисълъ. Българитѣ най-първо сж били високо-духовни. Тѣ пѣятъ, играятъ, докато сж млади, докато се оженятъ. Послѣ пѣятъ, само когато се напиятъ. Трѣзвили сж, казватъ: „Азъ не пѣя. Казвамъ, азъ мога да накарамъ всѣки едного отъ васъ да пѣе. Какъ? - Ще обѣщамъ 10 000 лева награда на този, който излѣзе да пѣе тази вечеръ. Ако обещамъ 20 000 лева, ще пѣте и то какъ! Въ свѣта цигуларьтъ свири хубаво, защото има пари. Я, накарайте онзи свирачъ да свири безъ пари, ще видите има ли стимулъ. При сегашното състояние паритѣ сж единъ стимулъ. Вие сега за какво ще пѣте? Все трѣбва да имате единъ стимулъ - или пари, или нѣкакъвъ идеалъ. Все трѣбва да имате нѣщо, за което да пѣте, не може иначе. Казвате: „Животътъ не е само пѣние, той е и работа.“ Каква работа? Ако азъ прѣкарамъ цѣлия си животъ да копая на лозето съ мотиката, какво съмъ направилъ? Казвамъ: трѣбва да се работи, да се преде. Хубаво, цѣль животъ прѣкаранъ въ предене или тъкане, какво ще ви придаде? Нѣкой казва: „Трѣбва да говоримъ.“ - Хубаво, ако говоришъ цѣль животъ, какво си придобилъ? - Все се добива нещо. Но това сж крайности. Всѣкога извѣстна

енергия трѣбва да се употрѣби за единъ по-високъ смисълъ.

Казвамъ, бихъ желалъ сега въ класа да се зароди желание да пѣете, защото пѣнието подмладява човѣка. При това, всички ония вътрешни окислявания на живота, трѣбва поне врѣменно да ги прѣмахвате. Тогава човѣкъ е по-разположенъ да мисли. Той може да не пѣе, но като взима участие съ своята мисълъ, съ своето сърце, той пакъ е полезенъ. И прѣзъ врѣме на пѣнието не трѣбва да пѣете пѣснитѣ еднообразно, безъ никакви модуляции, тъй равно, гладко, както запримѣръ, пѣете песенъта „Вечеръ сутринъ“. Каква идея трѣбва да дадемъ на „вечеръта“? Думата вечеръ е слаба по изражение „Вечеръ дойде“ - това, което иде, трѣбва да донесе благо. Сутринъта е физически по-силна, но тя отнася нѣщо. Сутринъта, като дойде, послѣ си отива. Слѣдователно, благото, което имаме сутринъта, като заминава, причинява ни една малка тѣга. Вечеръ слънцето като заминава, причинява скръбъ. Въ вечеръта имаме духовна придобивка. Тогава, можемъ да кажемъ, че скръбъта идва вечерно врѣме. Като дойде скръбъта, Духътъ Божий иде да ни утѣши. Той донася вѣрата, покрѣща ни смисъла на живота.

Изпѣйте сега „Вечеръ сутринъ“!

Изпѣйте още „Блага дума“! Човѣкъ като пѣе, трѣбва да бжде естественъ.

*Любовъта ражда доброто. Доброто носи животъ,
свѣтлина и свобода за нашиятъ души.*

*11-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 24.XII.1924 г.
София*

МАЛКАТА РАДОСТЪ

Размишление

Любовта ражда доброто. Доброто носи животъ, свѣтлина и свобода за нашитѣ души.

Изпѣхме упражненията „Духътъ Божи“ и „Богъ е Любовь“.

За идущия пѣтъ ще пишете върху темата: „Отличителнитѣ качества на Божията и човѣшката любовъ.“

Ако посѣтите днесъ кой и да е европейски градъ, разбирамъ тия голѣмитѣ градове, ще намѣрите едно противоречие, т. е. въздухътъ тамъ не е чистъ, кѣшитѣ сж почернѣли, като негри сж черни. Ако ви попитатъ, кои сж причинитѣ за почернѣването, вие ще кажете: „Фабриkitѣ и кѣшитѣ, отъ които постоянно излиза димъ, сж причина за това нѣщо.“ Питамъ, безъ кадежъ не може ли? Засега това е най-практично. Съврѣмнената наша култура и съврѣмнениятъ ни животъ носятъ отпечатѣкъ на този кадежъ. Кѣдѣто и да влѣзете, въ която кѣща и да влѣзете, все ще намѣрите остатѣкъ отъ чернило. Огнѣтъ и кѣщата не сж тѣй чисто нѣщо. Казватъ, външнитѣ условия налагатъ тѣзи нѣща, безъ фабрики не може. Може, но за сега не може. Днесъ тѣ сжществуватъ като фактори въ живота на хората. Може да питате: „Безъ огнѣ не може ли?“ - При сегашнитѣ условия не може. Сега ние прѣнасяме алегорично - огнѣтъ - къмъ сжщността на живота, понеже той е потрѣбенъ за нашето тѣло, а не за нашата душа. Фабриkitѣ сжщо тѣй сж потрѣбни за нашитѣ тѣла, за да се обличае; тѣ не сж потрѣбни за душитѣ ни. Отъ тукъ изваждамъ заключението: когато служимъ за нашето тѣло, все ще има чернило, все ще има огнѣ. Този огнѣ нѣкой пѣтъ ще бѣде приятенъ, нѣкой пѣтъ нѣма да бѣде приятенъ, зависи въ какво положение ще се намѣришъ.

Сега мнозина отъ учениѣ, вие още не сте отъ учениѣ, понѣкой пѣтъ обичатъ да критикуватъ. Обаче, не всѣки е роденъ да критикува. Критиката трѣбва да оставите за мѣдрецитѣ, за адептитѣ, за най-учениѣ хора, а ученикѣтъ - ни дума за критика. Започне ли ученикѣтъ да критикува, отъ него нищо нѣма да излѣзе, защото ще се ангажира само въ една посока. Критиката не донася никакво благо за човѣка, особено за ученика. Да допуснемъ, че ученикѣтъ се съмнѣва, често има такива примѣри, и казва: „Нали имамъ право да се съмнѣвамъ?“ Не, понеже животѣтъ ни на земята е кжсъ, ние нѣмаме врѣме да разискваме, да разсѣждаваме съ години, съ вѣкове, да се съмнѣваме, дали нѣкой въпросъ е правъ, или кривъ. Единъ въпросъ може да се разреши въ 2-3-5 минути, дали е правъ или кривъ.

Ще ви дамъ единъ примѣръ: прѣдставете си, че вие вървите по пѣтя, носите една чанта съ скжпоцѣнности, отъ които зависи материалния ви животъ и се страхувате за нея. По едно врѣме виждате единъ познатъ човѣкъ отъ вашата народностъ и се зарадвате, че идва да ви помогне. Но той не ви вдѣхва довѣрие - гледате чантата, гледате него, започвате да се съмнѣвате, казвате: „Ами, ако ме обере, като се научи какво нося?“ Вие се съмнѣвате, дали този човѣкъ ще ви обере, или нѣма да ви обере. Този въпросъ може да разрѣшите въ двѣ минути. Какъ? - Щомъ се съмнѣвате, дайте му чантата да я носи! Ако избѣга съ нея, правъ сте, значи вие сте намѣрили истината. Ако пѣкъ, слѣдъ като ви вземе чантата и послѣ ви я даде, вие ще познаете вашата погрѣшка, ще видите, че вие сте кривъ. Този въпросъ може да се разрѣши въ двѣ до петъ минути: ако не донесе чантата правъ сте; ако я донесе, кривъ сте, нѣма защо да седите, да разрѣшавате този въпросъ философски. Такова душевно състояние, на съмнѣние, имаме когато теоритизираме само, дали нѣщо е право или не. Човѣкъ лесно може да се опита, правъ ли е или не. Въ такъвъ случай ще му дадете чантата, за да го изпитате.

Казвате: „Еди-кой си говори лошо за тебе.“ Щомъ говори лошо, задигналъ е чантата; щомъ говори добро за тебе, донесълъ ти е чантата. Тогава мисли за него, че е добъръ човѣкъ. Въ

всички положения се радвайте! Ако говори лошо, ще знаете истината; ако говори добро, пакъ ще знаете истината. Не трѣбва да съжالياваме за нищо. Защо трѣбва да съжالياваме? Защо се радваме за хубавитѣ работи, а скърбимъ за лошитѣ, за онѣзи работи, които мислимъ, че намъ сж неблагоприятни? Ние не знаемъ крайната целъ на онова Божествено проявление въ свѣта; ние не знаемъ, каква е крайната целъ на живота. Има догадки, които философитѣ правятъ, но има нѣща, които не знаемъ. Всички твърдятъ, че въ доброто, което изживѣваме, седи човѣшкото блаженство. Туй можемъ да прѣдполагаме. Има съврѣмenni религиозни хора, които казватъ, че човѣкъ се спасява чрѣзъ благодатъ. Спасение чрѣзъ благодатъ не е учение, то е методъ. То е учението на апостолъ Павла - чрѣзъ благодатъ се спасява човѣкъ. Той взима за основа въ живота вѣрата. Благодатъта е второстепенъ методъ.

Що наричаме благодатъ? Ето какво подразбирамъ подъ благодатъ. Слѣдъ като насадя 200-300 ябълчни дървета, череши, сливи и ги ограда наоколо, това означава, че сж подъ моя грижа, въ благодатъ сж тѣ. Обаче, каква е сжщността на въпроса? Туй е материалната страна. Слѣдъ това ти питашъ: „Ама по кой начинъ сега да се спася?“ Веднѣжъ ти си спасенъ, като си ограденъ, какво има сега да кажешъ за благодатъта? Какво остава слѣдъ благодатъта? Кое иде слѣдъ нея? - Нѣщо по-дѣблоко иде слѣдъ благодатъта. Тя е външенъ изразъ.

Вие казвате: „Ние сме прѣдъ прага на новата година.“ Въ свѣта има само една нова година и една стара година. Ние ще започнемъ новата година, както сме започнали и старата година. Началото и на двѣтѣ знаемъ. Края не знаемъ. Старата година край нѣма и новата година край нѣма. Ние познаваме само началото, посрѣщаме само началото на всѣка година. Тази година може да бжде нова година на радостъ, а може да бжде и нова година на скръбъ; тя може да бжде нова година на подигане, а може да бжде и нова година на падение. Всичко може да се случи. Отъ какво зависи падението на човѣка? То зависи отъ самия него. Когато видимъ хубавитѣ, красивитѣ нѣща въ свѣта, ние трѣбва да имъ се радваме, но не и да искаме да ги

обсебимъ. Не е позволено да пишаме красивитѣ нѣща, а трѣбва да се учимъ отъ тѣхъ. Отъ свѣтлината на красивото, на хубавото ще се учимъ.

А ако вие дойдете при мене, ето какъ бихъ постѣпилъ. Идвате да ме питате нѣщо върху нѣкой философски въпросъ. Ако азъ ви кажа туй или онуй, каквото и да ви говоря, ще се роди нѣкакво съмнѣние въ васъ и вие ще кажете: „Това е негова философия, той си мисли така, пъкъ и азъ съмъ свободенъ да мисля, както искамъ.“ За да се избегне туй противорѣчие, казвамъ, ти имашъ свещена книга, ела да четешъ на моята свѣщъ, да прочетешъ еди-коя си глава на моята свѣтлина и като я прочетешъ, ще видишъ, че има нѣщо ново. Слѣдъ това иди и мисли върху туй новото, което прочете отъ твоята книга. Туй е Божественото. Всѣки день Богъ отваря листата на твоята книга. Мисли върху великото, което Богъ е вложилъ въ душата ти, нова глава си прочеи. Прочети я и нека тази малка радостъ да се всели въ душата ти

Сега казвате: „Да ни нагостятъ нѣкъждѣ!“ Любовта не седи въ нагостяване; любовта не седи въ сладки думи; любовта не седи въ правене кжщи. Любовта седи въ нѣщо много малко: като видя нѣкого на пжтя, да се зарадвамъ заради него, безъ да се разговарямъ съ него, менъ да ми е приятно, че съмъ видѣлъ единъ свой братъ. Туй е Любовь! За този, за когото се радвамъ, безъ да му говоря, всичко мога да направя за него. Туй е Божественото! Когато получа едно малко благо, отъ Бога или когато нѣкой ми направи нѣкое добро, азъ се радвамъ. Или пъкъ азъ се радвамъ, щомъ видя, че нѣкой прави добро. Казвамъ: „Колко се радвамъ, че видѣхъ туй добро!“

Наскоро дойде при мене единъ младежъ, който ми разправи една своя опитностъ, отъ която неговото сърце трепнало, зараждало се. „Азъ, казва той, отъ дълго врѣме бѣхъ изгубилъ впечатление за Бога, сърцето ми бѣше закоравѣло, изпълняше се отъ недовѣрие, съмнѣние. Четохъ всички по-видни философи, но никъждѣ не можахъ да намѣря разрешение на въпроситѣ, които ме вълнуваха. Една вечеръ се връщамъ отъ работа, сега наскоро бѣше това, гледамъ едно куче на трамвайната линия,

сгушило се, трепери. Азъ се спрѣхъ, казахъ си: Горкото куче, и то страда като мене, азъ страдамъ като човѣкъ, то страда като куче и нѣма кой да се погрижи заради него. Отъ толкова врѣме не бѣше се смѣкчавало сърцето ми! Изведнажъ ми потекоха сълзи. Взехъ кучето, занесохъ го въ къщи и една малка радостъ изпълни сърцето ми. Като направихъ тази услуга на това куче, то се зарадва и азъ се зарадвахъ.“ Казвамъ ви, внимавайте на малкитѣ работи! Ние търсимъ великитѣ работи, а прѣнебрегваме малкитѣ. Дойдемъ нѣкой пѣтъ до третото небе, търсимъ ангели, светии, а не знаемъ, може би, чрезъ най-малкото куче Божиятъ духъ ще ни проговори. Той, като работи въ насъ, ще даде единъ потикъ на душата ни, тя ще затрепти, ще се зарадва и нашето сърце, ще се зарадва и туй малко сѣщество, чрѣзъ което се проявилъ духътъ Божий.

За въ бждаще, отъ тази нова година нататѣкъ, отдавайте внимание на слабитѣ, не ставайте съблазньнъ никому! Да съблазнишъ е лесно. Не съблазнивайте никого, бждете тѣй искренни въ душата си, да носите Божията видѣлина! Отвѣнь може да имате съмнѣния, но въ душата си трѣбва да бждете крайно искрени. Туй е великото! Когато Богъ види, че ние вършимъ волята Му, за Него нѣма двѣ мнѣния, Той всѣкога е готовъ да ни благослови и даде онази вжтрѣшна радостъ, която е въ Него.

Сега всички страдате. Понѣкой пѣтъ страдате отъ човѣшки работи. Общи сѣ тѣ. Като ви наблюдавамъ, вие страдате отъ сажди, но неизбежни сѣ тѣ, но все таки, имате практически начинъ за чистене на саждитѣ. Приложете този начинъ за новата година въ вашия животъ! И прѣзъ тази нова година, когато отворите този новъ листъ, четете новата глава, въ която пише, че Богъ се намира и въ малкитѣ нѣща. Ние не опѣняваме Любовта, която иде чрѣзъ малкитѣ нѣща, напримѣръ чрѣзъ единъ портокалъ. Като видишъ този портокалъ, трѣбва да се зарадвашъ, да ти стане приятно. Вие казвате: „На голѣми нѣща може да се радваме, но не и на малки.“ Който се радва на портокала, на всичко ще може да се радва, който не се радва на портокала, на нищо не може да се радва.

И тъй, обръщамъ ви внимание, като ученици, да се радвате на малкитѣ работи. Като видите единъ вашъ приятель, да трепне сърцето ви. Нѣкой пжтъ не можешъ да го видишъ, чувашъ гласа му само, но пакъ да се зарадвашъ, че си чулъ гласъ. Ами тази малката мандаринка какъ е дошла? По каква причина е дошла на нашата маса? Ами тази ябълка изкуствена ли е? Тази круша, тази мандаринка, туй малкото орѣхче, тѣзи сливи сж минали прѣзъ пещъта, животъ има въ тѣхъ. И на тѣхъ трѣбва да се радвате. И въ тази малката смокиня сжщо тъй има животъ. Тя се радва и казва: „Какво ли ще правятъ тия братя и сестри тукъ?“ Казвамъ, ще се помолимъ на Бога, и ти, както и всички други плодове, ще се помолите съ насъ. Послѣ ще ви приемемъ на гости у себе си, ще ви дадемъ приемъ, ще ви покажемъ каква любовъ имаме. Радватъ се тѣ, казватъ: „Ние сме готови на всичко онова, което вие ще направите; у насъ нѣмаме двѣ мнѣния, едно мнѣние имаме, затова сме дошли на земята, да изпълнимъ благата Воля Божия.“ Ние сме пратени на земята да се учимъ. И нѣма по-красиво нѣщо отъ това, да се учимъ. Учишъ ли се, ще дойде Любовта да те подкрѣпи. Като дойде любовта, ще дойде Истината и ще ти донесе свободата. Откажешъ ли да се учишъ, нѣма да дойде Любовта. Не дойде ли Любовта, нѣма да дойде Истината и нѣма да има радостъ.

Нѣкои казватъ: „И въ апостолскитѣ врѣмена имаше три течения: Павелъ бѣше човѣкъ на Мждростъта, Иоанъ бѣше човѣкъ на Любовта, а Яковъ - човѣкъ на волята, на Истината. Той искаше да докаже, че не трѣбва само вѣра, но и воля. Тия три течения сж три мнѣния за живота. Въ тѣхъ нѣма противоречия. За всинца ви има три мнѣния. Нѣкои отъ васъ сте Иоановци, нѣкои сте като апостолъ Павла, а нѣкои сте Яковци. Послѣднитѣ казватъ: „Само любовъ не струва, и работа трѣбва! Работа на ума трѣбва!“ И Павелъ е на мѣстото си, и Иоанъ е на мѣстото си, и Яковъ е на мѣстото си. Пъкъ и ние сме на мѣсто. Ще кажатъ нѣкои, че Господъ говорилъ на хората прѣди хиляди години. Този Господъ говори и сега. Казватъ нѣкои: „Внимавайте, защото въ последнитѣ дни ще се яви антихристъ и лъжепророци.“ Когато Христосъ бѣше на

земята, казаха, че тия сж последнитѣ дни на века. И въ Негово врѣме бѣха последнитѣ дни, и въ наше врѣме сж послѣднитѣ дни, все сж послѣднитѣ дни. Кой е послѣденъ день? Послѣденъ день е този, въ която можемъ да извършимъ волята Божия. Слѣдователно, ние сме въ последнитѣ дни, когато можемъ да извършимъ волята Божия.

Та казвамъ, ще си създадете единъ потикъ. Нѣкои отъ васъ много бързатъ. Тѣ сж седѣли, седѣли, а сега се надпърпускватъ. Знаете ли тази приказка за заяка и костенурката, които се хванали на басъ, кой по-скоро ще стигне мѣстоназначението. Заякътъ хукналъ да бѣга, но се уморилъ скоро и останалъ да почива, да спи, а костенурката все пѣтувала, бавно, но сигурно. Успѣхътъ не седи въ многото работа, не и въ многото припкане, но въ постоянството, въ непрѣривността на работата. Нашиятъ умъ трѣбва постоянно да бѣде свързанъ съ онзи висшъ, съзнателенъ свѣтъ надъ насъ. Каквото и да работимъ, каквото и занятие да имаме, въ каквито условия на земята и да сме, всѣкога трѣбва да бждемъ свързани съ онзи разуменъ невидимъ свѣтъ, който съдържа Духътъ въ себе си. Ние трѣбва да бждемъ свързани съ Божията Любовь, съ Божията Истина, съ Божията Мъдрость, каквото и да правимъ: ядемъ ли, работимъ ли, спимъ ли, копаемъ ли, пишемъ - всѣкога и въ всичко да влагаме Божественото. Вложимъ ли Го, ще имаме Божието благоволение. Не го ли вложимъ, може да изпълнимъ и най-хубавитѣ работи, пакъ нѣма да имаме Божието благоволение. Богъ гледа на това, кой какъ изпълнява работата.

Сега, азъ вѣрвамъ, че сестритѣ замазаха добрѣ кухнитѣ си. Азъ се радвамъ на това. Отгорѣ погледнаха благосклонно, пѣкъ и врѣмето бѣше чудесно. Невидимиятъ свѣтъ отгорѣ казва: „Ако така си мажете и стайтѣ отвѣтрѣ, всѣкога свѣтло ще ви бжде. Небето ще бжде свѣтло, чисто, слънцето ще грѣе. Любовта ще дойде, Истината ще дойде и свобода ще дойде.“ Тѣй казватъ отъ невидимия свѣтъ. Тѣ се зарадваха, и вие се зарадвахте. Много отъ братята казаха: „Много добрѣ направи Учителътъ, дѣто застави женитѣ да изчистятъ кухнитѣ ни. Много благодаримъ на Учителя.“ Това е тѣхно съображение, но азъ

по друго съображение го направихъ. Всичко, което вършимъ за Бога, е хубаво. Когато измажете вашитѣ кухни отвѣтрѣ, все ще изпитате едно приятно настроение, не само настроение, но ще изживѣте едно вжтрѣшно вдѣхновение.

Сега, прѣдъ васъ седи една отъ малкитѣ работи: вложете въ себе си тази година като принципъ, всички да бждете абсолютно послушни! Нѣма нищо по-хубаво отъ това, човѣкъ да бжде послушенъ! Можемъ да бждемъ послушни само по отношение на великата, Божествената Мѣдрость. Понѣкой пжтъ слушае себе си много хубаво, но има едно послушание, което носи знание, мѣдрость - азъ употребявамъ думата „мѣдрость“ като практически методъ, чрѣзъ който животътъ може да стане по-сносенъ. Подъ „знание“ разбирамъ силата, която може да даде мѣдрость.

Та, като ученици на тази Божествена школа, гледайте да я използвате. Не казвамъ, че не използвате, но бждете по-ревностни, още по-ревностни въ себе си. Ще видимъ, като се съберемъ идущата година, какво ще кажете. Тѣзи ябълки, всички тия плодове сж свидѣтели на нашия животъ, че всички ние сме дошли на земята, като ученици, да оправдаемъ онова благоволение, което Богъ ни дава. Понеже Богъ ни е далъ живота и Той се радва, когато види, че Неговитѣ дѣца живѣятъ съобразно Неговата воля. И въ Господа има единъ видъ вжтрѣшно веселие. Писанието казва: „Да се весели Господъ въ дѣлата си!“ Понѣкой пжтъ Онзи, Който ни е пратилъ на земята, оставя работата си да понадникне, да види какво правятъ Неговитѣ дѣца, какъ се учатъ. И Той се весели, когато се учите. Въ Бога има едно качество: въ Него нѣма противоположности, въ Него има само единъ принципъ - каквото и да види, Той всѣкога се весели. Богъ вижда само добрата страна. Когато хората се биятъ, Той не вижда това, пакъ се радва. Щомъ утихнатъ хората, плачътъ, недоволството прѣмине, тѣ започватъ да се молятъ, казватъ: „Ние ще се учимъ.“ Тогава Господъ казва: „Много хубаво, сега азъ ще ви дамъ всичко каквото искате.“ Той, като погледне на тия хора скжсанитѣ дрѣхи, казва на слугитѣ си: „Дайте на тѣзи дѣца нови дрѣхи, да се облѣкатъ! Хайде сега на разходка, да си

поотпочинете малко, да се повеселите, да се порадвате.“ Щомъ взематъ обратното положение, Той пакъ се оттегля, не мисли за хората никакъ, само слуша, докато дойде този зовъ на човѣшката душа. Това е едно отъ великитѣ качества на Бога. Нѣкой пжтъ казватъ: „Защо Господъ не ни слуша?“ Богъ чува само когато Го потърсимъ съ всичкото сърце и кажемъ: „Господи, азъ ще извърша Твоята воля!“

И тъй, по-добро учение отъ това, никждѣ не може да намѣрите. Ние сме на земята. Нашитѣ кжщи не сж, които даватъ животъ; не сж и хората, които създаватъ условията. Условията се проявяватъ чрѣзъ хората, благо то се проявява чрѣзъ хората, но не сж хората причина за благо то у насъ. Нѣкой пжтъ чрѣзъ хората се проявяватъ нѣкои неприятности, страдания, но тѣ не сж причина. Причината седи по-далече, ние само си правимъ криви заключения. Когато онзи желѣзаръ вземе желѣзото, тури го въ огъня, започва да духа съ своя мѣхъ, нагорещава го, какъ мислите, какво ще бжде положението на това желѣзо? Ако то отначало е било спокойно, а сега, като го нажежатъ, казва: „Какво зло съмъ направилъ, защо ме биешъ?“ - Коватъ те, не те биятъ. Турятъ ли те на тази Божествена наковалня, пекатъ те, ти ще се стопишъ. Турятъ ли те въ наковалнята, чуване има. Ако този методъ не ти е приятенъ, Господъ ще те тури въ другъ калѣпъ, ако и на този методъ не си доволенъ, ще те прѣвърне на течностъ, слѣдъ това - въ парообразно състояние, а послѣ обратното. Има хиляди методи, прѣзъ които Господъ може да те прѣкара.

Ако нѣкой мисли, че може да се освободи отъ Божествената реторта, той е на кривъ пжтъ. Азъ не съмъ намѣрилъ досега нито едно сжщество, което да е избѣгало отъ тази Божествена реторта. Всички ще минете прѣзъ нея. Като минете, ще кажете: „Господи, първата реторта е отлична!“ При първата реторта какво има? - Гладъ. Ще се молите. Гладниятъ човѣкъ по-лесно се моли. Азъ съмъ виждалъ гладни хора, които казватъ: „Господи, хлѣбъ!“ Усърдно се молятъ тѣ! Онзи, който се е нахранилъ, той спи, а състоянието на гладния е за прѣдпочитане, понеже може да се моли. Въ живота си ние се молимъ само при страдания.

Когато сме радостни, даже не ни идва на умъ да се молимъ. Не ви упрѣквамъ съ това, но казвамъ, че щомъ сте скърбни, затваряте се въ стаята си, обърнете ключа, молите се на Господа. Докато се оправи работата, все се молите, казвате: „Послуша ни Господъ.“ Тази опитностъ ще имате всички, а мнозина я имате вече. Тогава, ако едно страдание те свързва съ невидимия свѣтъ, ако едно страдание внася толкова хубави желанія въ тебъ, трѣбва да скърбишъ.

Сега, азъ не насърчавамъ страданията, та да кажете: „Ако е така, чакай да мушна тази сестра, да ѝ причиня едно страдание!“ Ако трѣбва да ви мушкатъ, отвънъ има майстори въ свѣта за това нѣщо. Господъ има приготвени такива духове, нѣма защо вие единъ другъ да се мушкате. Когато дойдатъ да те изпитватъ, ще пратятъ майсторъ, най-първо вие не сте майстори. И като те изпитатъ, тия духове, като се върнатъ при Господа, казватъ: „Изпитахме го, Господи!“ - „Е, какъ е?“ - „Много коравъ е, издържа.“

Сега, желая всички да бждете твърди, да бждете постоянни, да не сте като вѣтропоказатели - който вѣтръ ви духне, натамъ да се отправяте, ту на сѣверъ, ту на югъ, но да имате опрѣдѣлена идея. Ще имъ кажете: „Ние сме пратени на земята да служимъ на Бога.“ Всѣки, който ви даде нѣщо хубаво, всѣки, който ви потикне къмъ Бога, приемоте го! Всѣки, който ви задържа, кжсайте и напрѣдъ вървете! Всѣки, който ви потиква нагорѣ - „добрѣ-дошелъ“, но всѣки, който ви задържа - не се свързвайте съ него, защото той нито на себе си прави добро, нито на васъ. Ще кажете: „Ела ти съ насъ въ пѣтя, въ който вървимъ. Това ще бжде добро и за тебе, както и за насъ.“

Азъ искамъ да се зарадва сърдцето ви, да трепне малко и да забравите всички тѣжи и страдания! Много работи човѣкъ трѣбва да забрави. Писанието казва, че и Богъ забравя. „Ще хвърля грѣховеѣ ви задъ гърба си, ще ги залича и нѣма да ги помѣнавамъ.“ И ние, както Господа, ще хвърлимъ всичко задъ гърбоветеѣ и ще заличимъ всичко, а ще туримъ въ умовеѣ си хубавото, великото, ще гледаме нагорѣ, докато Богъ въ насъ извърши всичко. Защото Богъ е, който извършва спасението.

Спасението не става отъ насъ, то става отъ Божествения Духъ. Учението, което учимъ, трѣбва да го придобиемъ отъ нѣкого, все трѣбва нѣкой да ни го прѣдаде. Божествениятъ Духъ може да ни води по тѣзи стѣпки.

И тъй, ако учите, трѣбва да учите правилно. Само така ще станете силни, вѣра ще придобивате, Любовта ще придобивате. Любовта пъкъ ще усили вашата надежда, а надеждата ще стане като основа, въ която ще придобиете онази свобода, отъ която всички се нуждате.

Вие ще кажете, че това ви пожелавамъ. Не, азъ ви пожелавамъ да се учите! Усърдно всички да учите и каквото и да ви се случи, всичко използвайте за добро! Имайте вѣра! Така ще опитате, че въ Бога нѣма промѣна, както у насъ. Той е всѣкога вѣренъ на своитѣ обѣщания и въ края на краищата туй, отъ което се нуждате, Той ще ви даде. Не, че не ви е далъ, но ще ви даде начинъ да използвате Неговото благословение. Това е необходимо за вашето растене. Учите ли се, Богъ самъ ще вземе участие въ вашето растене.

Изпѣйте упражнението „Вдѣхновение“.

*Добрата молитва
Отче нашъ*

*12-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 31.XII.1924 г.
София*

ПРОЕКЦИИ

Размишление

Прочетоха се няколко от работитѣ върху темата: „Отличителнитѣ черти на човѣшката и Божията любовъ.“

За слѣдния пѣтъ ще пишете върху темата: „Отличителнитѣ черти на волята, сърцето и ума“.

Казватъ нѣкои, че за да бжде мисълъта понятна, човѣкъ трѣбва да говори разумно. Човѣкъ трѣбва да мисли добръ, за да бжде рѣчъта му понятна. Колкото мисълъта е по-ясна, толкозъ и рѣчъта ще бжде по-ясна. Всѣка идея трѣбва да изразява нѣщо. Всѣки конкретенъ прѣдметъ трѣбва да е ясенъ въ ума, за да може да си го прѣдставимъ. Запримѣрь, сега ние говоримъ за Любовъта, нали? Каква идея, каква прѣдстава имате за Любовъта? Каква форма имате за Любовъта, запримѣрь, ако речете да си я представите? Извънъ човѣка можете ли да си я представите? Тѣй щото, извѣстна идея намъ се вижда много ясна, но постарайте се само да си я представите, ще видите, че е трудно да се обясни. Затова най-първо ви трѣбва учение. Вие още не сте се научили на онзи великъ методъ, да знаете какъ да се учите. Сегашнитѣ хора, слѣдъ като прѣкарать 13, 14, 15 години въ училище, мислятъ, че сж научили нѣщо. Това е само приготвление за учение. Следъ този подготвителенъ периодъ ще дойде врѣмето за учение. Единъ ученъ човѣкъ, който е посвѣтилъ цѣли 20-30 години за изучаване нѣкоя областъ отъ науката, неговитѣ открития, макаръ и микроскопически, все таки сж допринесли нѣщо.

Да допуснемъ сега, че всички сте учили аритметика. Тукъ съмъ написалъ числата едно, десетъ и сто. Вие ще кажете: „Ние знаемъ, какво нѣщо е числото едно.“ Да, знаете, че една круша означава числото едно. Знаете, че числото 10 означава 10

круши, числото 100 - 100 круши и т. н. Но това не е истинската аритметика, това е външната страна на аритметиката. Какво означава единицата? Единицата, като символъ означава едно нѣщо, а иначе представлява жива сила. Да кажемъ, че имаме една жива точка въ пространството, но извънъ физическия свѣтъ. Какъ бихте си представили геометрически проекцията на тази точка въ физическия свѣтъ? Ако точката трѣбва да се проектира въ извѣстно поле, какъ ще я изобразите? За да се изобрази, тя трѣбва да приеме извѣстна форма въ това поле. И тогава геометрицитѣ казватъ, че като се съединятъ нѣколко такива форми, образуватъ извѣстни величини. Слѣдователно, единицата изразява точката горѣ въ пространството, а десетѣтъ показватъ, че точката е вече проектирана. Нулата показва плоскостта, върху която тази точка се проектира, т. е. възможността, при която тази точка може да развие своитѣ сили. Значи, числото 10 показва живата точка и възможноститѣ ѝ, при които тя може да се развие. Какво показва тогава числото 100? - Ако точката най-първо се проектира въ една права линия, имаме числото 10; ако тази точка се проектира въ плоскостъ, тогава имаме числото 100. Въ този случай, стотѣ показва, че точката е проектирана въ плоскостъ, значи движи се въ двѣ посоки, има двѣ възможности. За да разберете тия нѣща, вие трѣбва да учите.

Сега, да ви обясня мисълта си. Да допуснемъ, че вие имате извѣстна енергия въ себе си, но ви затварятъ въ затворъ. Да орете, не можете; да сѣте, не можете; да работите каква да е работа, не можете. При тези условия можете да направите само едно нѣщо: да ви дадатъ книги да учите. Слѣдователно тукъ вие имате само една възможность, да се учите. Затова ще насочите вашите енергии къмъ ума си, въ вашата мисль. Слѣдъ врѣме, когато излѣзете отъ затвора, тази енергия ще се превърне, тя ще има друга проекция върху физическия свѣтъ. Вие може да сте сѣдели въ затвора 3-4 години и тамъ сте придобили една нова идея, оформили сте възгледитѣ си за живота, разбрали сте, какъ трѣбва да се живѣе. И сега вие ще се постараете да проектирате тия нови възгледи на физическия свѣтъ.

Сега мнозина като васъ изучаватъ религията или духовнитѣ науки, както имъ попадне, вследствие на което въ тѣхъ става една цѣла галиматия. Това не е наука! Науката опредѣля нѣщата извънъ. Ние трѣбва да опредѣлимъ нашитѣ отношения извънъ себе си, извънъ своята личностъ. Това, което виждаме въ свѣта, не сж правилни отношения. Ако двама затворници затворятъ на едно мѣсто, или ако едно агне и единъ вълкъ затворятъ на едно мѣсто, това не е правилно съчетание, това не е единъ Божественъ актъ. Въ този случай вълкътъ може да не изяде агнето, но то ще бжде не защото вълкътъ е правовѣренъ, но отъ страхъ. Той не го изяде отъ страхъ, а не отъ нѣкакво убѣждение. Неговата постѣпка ще противорѣчи на природата му. Въ духовния свѣтъ противорѣчия не съществуватъ. Това, което ние считаме за противорѣчия, то е отъ неразбиране на онѣзи основни математически принципи, върху които животътъ е поставенъ. Когато не разбираме живата математика и геометрия въ живота, главата ни ще побѣлѣе отъ страдания и противорѣчия, нищо повече.

Ако нѣкой ме пита, защо сж страданията въ живота, ще му отговоря: Страданията идватъ отъ неразбирането на Божествената математика и Божествената геометрия. Страданията идватъ, защото ти се проектирашъ тамъ, дѣто другитѣ сж се проектирали по-напрѣдъ. Свѣтътъ е толкова голѣмъ, има мѣсто за всички, затова ти трѣбва да се проектирашъ тамъ, дѣто никой не се е проектиралъ. Нѣкой запитва: „Какво приложение има геометрията въ живота?“ Отговарямъ: Приложението на геометрията е това, да правишъ проекции тамъ, дѣто никой не е правилъ; ще се подвизавашъ тамъ, дѣто никой не се е подвизавалъ; ще вършишъ това, което никой не е вършилъ. Ще бжде глупаво, слѣдъ като е излѣзълъ на сцената единъ великъ цигуларъ, майсторъ на цигулката, да излезешъ да покажешъ своето изкуство и ти, който си свирилъ едва 3-4 години. Ти ще мълчишъ, нѣма да се явявашъ, ще слушашъ само!

Мнозина отъ васъ имате такова желание, именно слѣдъ единъ великъ цигуларъ да излѣзете и вие, да покажете своето

изкуство. Слѣдъ туй какво става? Понеже вие се проектирате тамъ, дѣто не трѣбва, окръжаващата ви срѣда казва: „Този кой го е викалъ? Такъвъ цигуларъ не искаме!“ - Ама азъ искамъ да се проявя! „Ти можешъ да се проявишъ тамъ, дѣто те викатъ, но не и на тази сцена, при този великъ майсторъ. Ние не искаме да те слушаме“ - Ама вие трѣбва да имате челоуѣколюбие! - „Челоуѣколюбието се проявява при други случаи, на сцената ние обичаме изкуството.“ Тѣй разсѣждава свѣтътъ. Азъ не говоря отъ гледището на религиознитѣ хора, но казвамъ какъ гледатъ умнитѣ хора въ свѣта.

Та въ живота си, когато дойдемъ до науката, ние ще бждемъ строги, ще имаме една Божествена мѣрка, съ която ще мѣримъ своитѣ чувства, своитѣ мисли и своитѣ дѣйствия. По сѣщия законъ ще постѣпваме и спрѣмо себе си, нѣма да си правимъ илюзии. Защото, слѣдъ като нѣкой човѣкъ е свирилъ хубаво, а запитва другитѣ хора, дали е свирилъ добръ, това показва, че той не е майсторъ, не може да свири хубаво. На такъвъ човѣкъ азъ мога да кажа: Като тебе всѣки може да свири. Слѣдъ като си свирилъ на сцената, ще излѣзешъ навънъ, никакъвъ букетъ нѣма да чакашъ. Ще свиря на хората тѣй, както разбирамъ и бързо ще излѣза навънъ. Пъкъ тѣ сж свободни слѣдъ мене да си искажатъ мнѣнието, както искатъ - то е тѣхна работа.

Казвамъ: въ обикновенитѣ прояви на живота, както и въ живота на религиознитѣ хора сжществуватъ най-голѣми противорѣчия, най-голѣми каприции и своенравия, а сжщо тѣй и най-голѣмо лицемѣрие. Единъ религиозенъ човѣкъ съ нищо не можешъ да го удовлетворишъ. Когато е добъръ лесно се справяшъ съ него, но когато се изопачи, по-лошъ отъ него нѣма. Защо е така? Религиозността е само едно проявление на човѣка, проявление само на едно чувство въ него - религиозното чувство, но съ това не се изчерпва цѣлия човѣкъ. Въ човѣка има много чувства, а не само едно религиозно чувство. Той има много отношения, много чувства и много способности още, които трѣбва да развива. Истински религиозенъ човѣкъ е този, у когото има пълна хармония между чувствата, мислитѣ и дѣйствията.

Сега, мнозина отъ васъ, щомъ чуютъ да се говори нѣщо научно, казватъ: „Това не се отнася до мене, азъ не съмъ учень човѣкъ.“ Какъ, не се отнася до васъ ли? Че кой сте вие? - „Азъ съмъ Иванъ Стояновъ.“ Ти, Иванъ Стояновъ, самъ ли тури името си, или други хора ти го туриха? - „Азъ пъкъ съмъ Петъръ Стояновъ.“ Ти, сжщо тѣй, самъ ли тури името си, я ми кажи? Ами дѣ бѣше ти прѣди хиляда години? - „Азъ съмъ човѣкъ.“ - Човѣкъ ли, отдѣ знаешъ, че си човѣкъ? - „Ама азъ мисля тѣй.“ - Мислишъ ли, отдѣ знаешъ това? Какъ мислишъ, я ми кажи какъ става процесътъ на мисленето? Сега всинца казваме, че мислимъ. Ако ние, съврѣменнитѣ хора мислѣхме, ако съврѣменнитѣ ученици на окултната школа мислѣха, животътъ ни щѣше да се изрази въ друга форма, а не въ такава, каквата я срѣщаме днесъ. Нѣкой пжтъ, нѣкой отъ васъ мислятъ, че сж много учени, че знаятъ много. Не, трѣбва да отидете въ университета, тамъ да видите, колко знаете. Казвате: „Съврѣменнитѣ учени хора сж прости, ние, религиознитѣ хора, много знаемъ.“ Нѣкой пжтъ трѣбва да слушате нѣкой професоръ отъ университета по геометрия и математика, да видите какво нѣщо е мислене, какъ развива той своята мисль, какъ нанася той своитѣ проекции. Слѣдъ като поседите малко и чуете тази строга математическа мисль, вие ще излѣзете отъ тамъ сгупени и ще си кажете: „Азъ не зная нищо.“

За много работи вие мислите по сжщия начинъ. Седите сега и мислите за Бога, за ангелитѣ, но дѣ е Богъ, дѣ сж ангелитѣ - не знаете. Кой отъ васъ знае дѣ сж ангелитѣ? - „Ама азъ мисля за тѣхъ.“ Че кой не мисли за ангелитѣ? Това, че мислишъ за ангелитѣ, не прѣдставлява нѣкаква строга, научна мисль. Единъ ангелъ, за да бжде реалень, отъ чисто научно гледище, трѣбва да има нѣкаква проекция на земята. Защото и всички ония точки въ пространството, ако не могатъ да проявятъ извѣстна проекция въ физическия свѣтъ, тѣ не сж реални за насъ и не могатъ да сжществуватъ. Ако нѣкой отъ васъ мисли, че ималъ разговоръ съ нѣкой ангелъ безъ да има нѣкаква реална придобивка, той се самоизлѣгва. Азъ зная, че ангелитѣ сж много учени, тѣ разбиратъ висшата геометрия и математика тѣй добрѣ, че могатъ да ви

освѣтлять върху нѣкоя трудна задача за васъ и ще ви помогнатъ да я рѣшите. Стане ли това нѣщо съ васъ, разрѣшите ли нѣкоя трудна задача, която самъ не сте могли, тогава ще ви кажа, че наистина при васъ е идвалъ нѣкой ангелъ. Какъ може да дойде единъ ангелъ тукъ на земята? - Той може да дойде въ формата на нѣкой живъ човѣкъ, ангелътъ е вжѣтрѣ въ него. Той може да дойде въ сънно състояние при васъ и вие сами да го видите. Или пъкъ най-послѣ може да възприемете една силна, свѣтлина въ ума си, която да ви помогне да разрѣшите задачата. Значи ангелътъ може да ви въздѣйствува по три начина.

Казвамъ сега: Всѣкога трѣбва да имате една проекция въ физическия свѣтъ. Само тогава духовнитѣ нѣща сж реални, само тогава тѣ оставятъ въ насъ неизлечими черти. Запримѣрь, вземете търпѣнието. На какво е проекция търпѣнието? Вие ще ми дадете сега разни мнения. Азъ не искамъ да давамъ мнѣния, ще ви кажа защо. Вие ще кажете нѣщо, но мнѣнието ви може да не бжде право и тогава ще си кажете: „Що ми трѣбваше да говоря!“ Мълчете сега, това е наука. Ученицитѣ да мълчатъ! Търпѣнието е извѣстна разумна сила, която дѣйствува въ природата. Тя е най-първо качество на ума. За да се постигне извѣстна идея, за да се приложи тя въ физическия свѣтъ, има извѣстни прѣпятствия за нейното приложение. Слѣдователно, търпѣнието е една сила, която ще донесе устой, една вълна на постоянство въ физическия свѣтъ. Само така може дадена идея да се реализира.

Можемъ да кажемъ, че ангелътъ е търпеливъ. Ако вие се намирате между свети хора, които живѣятъ въ любовь, ще има ли нужда отъ търпѣние? Имашъ нужда отъ търпѣние, когато си между дѣца, между ученици. Напримѣрь, единъ учителъ разправя урокъ на своитѣ ученици, но тѣ не могатъ изведнѣжъ да го разбератъ, да запомнятъ. Какво трѣбва да прави той? - Трѣбва да има търпѣние, докато ученицитѣ му запомнятъ урока. Не сж виновни ученицитѣ, тѣхнитѣ умствени центрове още не сж развити. При сегашнитѣ условия, всѣки човѣкъ има извѣстни прѣпятствия при развитието си. Търпѣнието е черта, необходима за всички. То се подкрѣпя отъ закона на Любовьта. Любовьта,

въ проявлението си въ духовния свѣтъ, е малка топлинка, която дава директива на търпиѣнието. Когато човѣкъ обича, може да търпи. Нѣкой казва, че само отъ любовъ човѣкъ може да търпи. Не, и безъ любовъ може да се търпи. Я, прѣдстави си, че нѣкой те прѣслѣдва. Покрай тебе минаватъ много твои приятели, всички викатъ наоколо ти, пѣятъ, но ти мислишь и търпишь. Защо? Защото ако речешъ да извикашь, неприятельтъ това и чака, той те дебне. Значи, отъ страхъ търпишь. Може да търпишь отъ страхъ, може да търпишь и отъ любовъ. Истинско търпиѣние въ свѣта, обаче е само онова, което се диктува отъ Любовта, то съгражда характеръ въ човѣка. Такъвъ човѣкъ, ако е търпиѣливъ, той ще е търпеливъ при всички условия на живота. Каквото и да му дойде, той ще каже: „Азъ съмъ човѣкъ, трѣбва да търпя всички условия!“ Той ще оправдае постѣпките на всѣки едно и ще каже: „Този човѣкъ толкозь разбира, затова постѣпва така.“ Този ученикъ толкова разбира. Търпиѣнието е необходимо заради насъ, за да не харчимъ напразно своитѣ сили. Тия разсѣждения ви сж потрѣбни.

И тъй, въ числото 100 вие имате проекция на плоскостъ. Числото 10 пъкъ изразява индивидуаленъ животъ. Десетѣтъ показва всѣкога двама души. Вие нали сте изучавали квадратурата на кръга? Казватъ нѣкои: въ кръга има много точки. Но да имашъ работа съ много точки, това е трудна работа. Слѣдователно, математицитѣ подвеждатъ кръговитѣ движения въ четири точки, както въ квадрата, и квадратътъ има само четири опорни точки. Математицитѣ опрѣдѣлятъ тия точки, но тѣ не могатъ да се опрѣдѣлятъ точно, защото кръгътъ е неизмѣримъ, все таки се приближаватъ до истината. Тѣ искатъ да приведатъ кръговитѣ движения въ квадратъ, защото могатъ полесно да се справятъ съ силитѣ, които дѣйствуватъ въ квадрата. Квадратътъ това е дома. Бащата има да се справя съ квадрата. Той най-първо се разправя съ жена си, двамата се спогаждатъ, какъ да живѣятъ. Жената е съдружникъ на мъжа, азъ ще я нарека съдружника В. Двамата съдружници А - мъжътъ и В - жената разпрѣдѣлятъ длѣжноститѣ си. Тия двама съдружници повикватъ послѣ още двама въ съдружието си. Вие ще кажете:

„Не може ли да повикатъ още 4 - 5 съдружници?“ - Не, само двама трѣбва да повикатъ, повече отъ двама не може.

Ако ви напиша на четири мѣста по едно 1,1,1,1, какво представлява това? - То сж четири разни величини. Колко прави четири пжти по едно? - Четири. Мислите ли, че вие имате четири единици? - Не може да имате четири единици. Единицата сама по себе си е единица. Двѣ единици не може да имаме. Единицата е само единица. Тя не може да се дѣли. Единицата сама по себе си е недѣлима въ своето проявление. Тя може само да произведе резултати, които сж дѣлими. Затова, всѣка частъ отъ единицата е дробъ вече. Сега, забѣлжете, колко мъчни сж тия разсжждения, за да ги прѣведете единицата или другитѣ числа въ живи сили. Какво е единицата като жива сила? Ами че вие, вашата душа е единицата. Никога вашата душа не може да се превърне въ друго нѣщо. Ще кажете: „Какъ, нали единъ день ще стана ангелъ?“ - Ангелътъ означава само служене. - „Ама като ангелъ нали свѣтълъ ще бжда?“ Свѣтлината е само начинъ, по който ще се служи на хората. Прѣдставете си сега, че този ангелъ прѣди години е билъ като нула, т. е. той е прѣдставлявалъ една свѣщъ, затворена въ единъ кръгъ, въ нулата. Тогава той е свѣтилъ, безъ да се проявява навънъ. Слѣдъ врѣме капакътъ, който затулялъ свѣщъта, се вдига и свѣтлината на ангела, която бѣше затворена, сега се проявява навънъ. Ангелътъ, който сега се прояви, и първиятъ, който бѣше затворенъ, не е ли единъ и сжщъ? - Единъ и сжщъ е. Ние наричаме първия ангелъ, ангелъ на възможности, а вториятъ - ангелъ на проявитѣ. Нали и вие нѣкой пжтъ чувствувате, че имате въ себе си нѣкаква възможность, нѣщо благородно, възвишено, нѣкаквъ идеаленъ стремежъ, нѣкаква възвишена идея, но не може да се проявите, затворена сте въ себе си. Четете съчинение на нѣкой ученъ човѣкъ, разбирате го и си казвате: „И азъ мисля като него.“ Но речете ли да се проявите, не можете. Като него мислите, но не можете да се проявите, нѣмате условия. Вие сега не можете да напишете една геометрия. Каква геометрия бихте написали? Не казвамъ да напишете една геометрия за първи или за втори класъ, но да напишете една геометрия за българския университетъ. Или,

можете ли да напишете едно съчинение по висшата математика, като ръководство? Вънъ отъ това, онѣзи, които сж законници, които сж свършили по правото, можете ли да напишете нѣщо по законитѣ на природата, въ връзка съ законитѣ на живота, да внесете новитѣ закони, които да оправятъ човѣчеството? Вие имате обикновени закони въ свѣта, но това не сж закони още на природата.

Въ окултната школа ние имаме за цѣль да преведемъ законитѣ на живата природа тѣй, че да започнемъ да дѣйствуваме споредъ тѣхъ, а не съобразно обикновенитѣ закони. Послѣднитѣ ние имаме вече на ръка. Ние искаме да намѣримъ формитѣ на природнитѣ закони, т. е. да ги направимъ проекции на своя животъ. Всѣка мжнотия това е една проекция. Да допуснемъ, че вие искате да построите една кжща. Това е вече проекция. Най-първо, каква е проекцията? Купувате дворъ отъ 400 кв. метра, туряте основитѣ на кжщата, започвате да градите, но пари нѣмате. Ето първата мжнотия! Хващате се за главата. Защо имате мжнотии? Защото вашата проекция се е проектирала вече на физическия свѣтъ. Тогава нѣкои ще кажатъ, че този човѣкъ не е трѣбвало да строи кжща. То е другъ въпросъ. Въпросътъ сега е, какъ може да се съгради тази кжща при тия условия. Този човѣкъ като се мжчи, това показва, че има извѣстни прѣпятствия, които трѣбва да прѣдоложе. Вие казвате, че на този човѣкъ не трѣбва кжща. Тѣй като разсжждаватъ хората, подразбирамъ, че искатъ да кажатъ: „На този човѣкъ не му трѣбва добъръ животъ.“ Каква разлика има между тия двѣ разсжждения? Значи, на този човѣкъ не му трѣбва кжща - едното разсжждение; на този човѣкъ не му трѣбва добъръ животъ - другото разсжждение. Не, започнешъ ли веднажъ да градишъ кжща, криво лѣво, съ борчове, ще я довършишъ. И като я довършишъ, самъ ще си кажешъ: „Не трѣбваше да градя кжща.“ Ще направилъ сега друга проекция. Вие какво правите въ такъвъ случай? Отивате при нѣкой вашъ братъ, казвате му: „Братко, можешъ ли да ми помогнешъ? Градя кжща, пѣкъ ми трѣбватъ малко пари.“ Не му казвайте това, защото той ще ви каже: „Като нѣмашъ пари, защо си се наелъ да градишъ кжща.“

Отидешъ при другъ нѣкой братъ, помолишъ го да ти послужи и той казва: „Що ти трѣбваше да градишъ кжца?“ - Това не сж разсжждения. Ето какво бихъ му казалъ азъ: „Братко, твоята кжца е една опрѣделена величина, тя се намира на хубаво мѣсто, ще я ипотекирашъ въ банката.“ Пъкъ ако мога да му услужа, ще услужа, безъ да го питамъ, защо се наелъ да гради и тѣмъ подобни. Като ипотекира кжцата си, той ще се намѣри прѣдъ три неизвѣстни: x, y, z. Ще започне съ x, което показва, че кжцата не е изплатена. Като вземе паритѣ, ако разбира отъ търговия, ще види, отъ какво най-много се нуждаятъ хората на пазаря, ще вложи паритѣ въ такава стока и отъ спечеленото ще изплати кжцата си. Ако пъкъ не разбира отъ търговия и се наеме съ такава работа, ще забатачи още повече и ще се намѣри прѣдъ двѣ неизвестни. Кжцата въ този случай съвсѣмъ ще пропадне.

Тогава казвамъ, като влѣзете въ религиозния животъ, и вие забатачвате по сжщия начинъ, като този, който гради кжца. Започвате единъ новъ животъ и слѣдъ това, като дойдете до извѣстно мѣсто, спирате се. Добриятъ животъ се счита градежъ. Вие се въодушевлявате, започвате да градите и сте почти на привършване, остава ви само да измажете кжцата и да ѝ поставите врати и прозорци, но вие изведнажъ я напущате, прекратявате строежа. Понѣкой пжтъ това става и съ ученика. Вие сте започнали нѣкакъвъ градежъ въ Божествения свѣтъ, съградили сте нѣщо, но изведнажъ изгубите вдѣхновението си, казвате: „Азъ не мисля вече, както мислихъ едно врѣме.“ Онзи пъкъ, който е съградилъ кжцата, но не е поставилъ врати и прозорци казва: „Нека остане кжцата безъ врати и прозорци, да поизсѣхне малко, защото тази кжца е нѣщо нехигиенична за живѣне. Слѣдъ 2-3 години ще я довърша и тогава ще влѣза да живѣя въ нея.“ Правъ е човѣкътъ, слѣдъ 2-3 години той ще може да се прѣмѣсти отъ едно мѣсто на друго, отъ старата въ новата кжца, както това често правятъ нѣкои овчари. Тѣ оставятъ своитѣ колиби и отиватъ въ нови. Такова нѣщо заблѣзваме и въ нѣкои религиозни учения. Вие започвате съ една идея. Влѣзете въ едно общество, започвате да градите, но

оставяте градежа на половина и отивате на друго място. Не ще довършите работата си до край! Ако ти самъ не разбирашъ математика, никой не може да ти помогне. Най-първо ти самъ трѣбва да имашъ способности, да разбирашъ математика, тогава и помощта ще дойде отъвнѣ. Туй трѣбва всѣки отъ васъ да схване. Способността трѣбва да бѣде въ васъ, а помощта ще дойде отъвнѣ.

Сега вие градите живота си, нали? До дѣ сте дошли? Азъ уподобявамъ човѣшкия животъ на кжща. Дѣ ще турите търпѣнието? На какво го уподобявате? Ами Любовта на какво я уподобявате? Дѣ ще я турите въ тази кжща? Ами на Мъдростта, на Истината каква форма давате? На кое място въ кжщата ги поставяте? Това сж въпроси, върху които може да разсжждавате. Азъ не искамъ да ги разрѣшите още тази вечеръ. Не мислете, че когато нѣкой професоръ разправя на студентитѣ за проекции, за плоскости, та тѣ всичко разбиратъ! Професорътъ прави сѣчения въ една или друга страна, туря букви на чертежа, гръцки, латински, прави изчисления, съставя уравнения и т. н. Студентътъ гледа, мисли, не разбира тази работа. Отиде си въ кжщи, рѣшава, изчислява докато най-послѣ казва: „Сложна е тази работа!“ Дълго врѣме се минава, докато студентътъ започне да разбира това, което професорътъ му преподалъ прѣди 3-4 години. Не се разбира лесно висшата математика. Студентътъ трѣбва да развива висшитѣ си способности и чувства, съ които да разбира тази материя. Та ние сега се стрѣмимъ да развиемъ у васъ висшитѣ ви духовни сили. Тѣ изискватъ врѣме и пространство, за да могатъ да се проектиратъ и да придобиятъ единъ реаленъ изразъ за насъ. Азъ считамъ реалността само тогава за реалностъ, когато може да се проектира въ нашия животъ, да стане ясна, достъпна за насъ. Щомъ стане ясна, ние можемъ съ нея да манипулираме, да работимъ.

Сега, да кажемъ, че между двама отъ васъ, като ученици, има нѣкакъвъ споръ за пари. Единиятъ има да дава, другиятъ да взима. Този, който има да дава, има пари въ себе си, може да ги върне на онзи, който има да взима, но прави си съображенията, че ако му ги върне, нѣма да му остане въ кесията нищо. Затова,

казва на другия: „Имамъ пари, но не мога да върна твоитѣ сега.“ - „Не, ще ми ги дадешъ!“ Двата започватъ да спорятъ. Защо се ражда споръ! Защото и двамата искатъ да задържатъ тия пари. Единиятъ отъ двамата трѣбва да отстъпи. Но има другъ случай, дѣто нѣма задържане на пари и пакъ се явява споръ. Да кажемъ, че имашъ единъ приятелъ, съ когото си живѣялъ много добръ. Но ти кажешъ на този твой приятелъ една обидна дума и той става положителенъ. Веднага се яви споръ, той казва: „Защо ми каза така?“ Първиятъ споръ лесно може да се изравни, ще му върнешъ паритѣ, но какъ ще се изравни вториятъ споръ? Казвате: „Ще искаме извинение.“ Добръ, нѣкой пжтъ искате извинение, но спорътъ пакъ не се изравнява. Вземете примѣръ отъ свѣтскитѣ хора, вижте, колко сж умни тѣ, какъ изравняватъ спороветѣ си. Въ първия случай тѣ разрѣшаватъ въпроса съ лихва. Ти вземашъ отъ нѣкъдѣ 10 000 лева по 10 % лихва. За една година тѣ ставатъ 11 000 лева, затова слѣдъ изтичане на този срокъ, трѣбва да върнешъ 11 000 лева. По сжщия начинъ ще разрѣшите и втория споръ. Когато обидишъ единъ свой приятелъ нѣма само да му искашъ извинение, то значи да му върнешъ само паритѣ, които си взелъ отъ него. Не, ще му върнешъ и лихвитѣ.

Тогава, какъ ще постъпите при възпитанието на вашитѣ дѣца? Какъ ще ги възпитате? Мислите ли, че като ви говоря да бждете добри, да обичате Бога, това ще упражни голѣмо влияние върху васъ? Туй сж идеи, които трѣбва да се приложатъ, за да иматъ сила. Азъ трѣбва да разбирамъ онзи основенъ законъ, споредъ който, когато говоря на нѣкой човѣкъ, най-първо трѣбва да си го прѣдставя въ физическия свѣтъ, да си прѣдставя неговата форма, за да схвана, по каквъ начинъ мога да проектирамъ върху него невидимата енергия. Таквъ е законътъ. Или, казано на съвършенно практически езикъ, трѣбва да знаея, каква нужда има този човѣкъ, въ даденъ случай.

Сега, да вземемъ другъ случай. Вие имате единъ добръ приятелъ, съ когото сте учили заедно въ отдѣленията, въ гимназията и въ университета. Вие сте били добри приятели, прѣкарвали сте много добръ, имали сте отношения повече отъ

братски. Единъ день вие забѣлѣзвате, че вашия приятель не е сжщиятъ спрѣмо васъ, промѣнилъ се е нѣщо въ чувствата си спрѣмо васъ. Какъ ще си обясните, отъ какво е произлѣзла тази промѣна? Има нѣщо, което липсва въ чувствата ви, има единъ минусъ. Ще кажете, че вашиятъ приятель е нѣщо боленъ, или неразположенъ. Да, ако тази промѣна е врѣменна, но ако тя е постоянна, какъ ще си я обясните? Защо обича той другъ нѣкой повече? Какъ е възможно, този, съ когото сте били заедно въ отдѣленията, въ гимназията и въ университета, да се измѣни, да влѣзе другъ нѣкой като клинъ помежду ви и да превърне този малък знакъ плусъ на минусъ? Защо обикна другия повече? Сега вие ще ми кажете: „Да оставимъ на страна тия нѣща!“ Нѣкой день вие имате голѣмъ стремежъ къмъ Бога, казвате: „Готовъ съмъ за Бога всичко да жертвувамъ.“ Но на другата сутринъ ставате и казвате: „Дали съмъ на правия пътъ?“ Вашиятъ стремежъ къмъ Бога вече не е сжщиятъ, вие не сте готовъ да жертвувате за Него всичко. Защо? - Станала е нѣкаква промена въ васъ. Вие сте били бѣдѣнъ, всѣки день сте се молили на Бога, Той да ви помогне да излѣзете отъ това трудно положение. Богъ ви помогне да излѣзете отъ сиромашията и вие успѣвате да станете пръвъ министъръ въ България. Прѣди да станете министъръ всѣки день ходѣхте въ църква, свѣщи палехте, но сега, като министъръ, вече не ходите въ църква, свѣщи не палите, Бога забравихте и за свое оправдание казвате: „Много работа имамъ, и то важна работа!“ По-важна работа отъ тази, да се помолишъ на Бога нѣма, но ти си забравилъ Господа. Ти мислишъ, че си се осигурилъ вече, затова не се молишъ на Господа.

Защо ставатъ тия работи? Вие ще кажете: „Това е въ реда на нѣщата, такава е човѣшката натура. Това е пътътъ на неговата еволюция.“ Не, това сж несмислени приказки. Висшата математика и геометрия не търпятъ такива предположения. Това сж вѣроятности, които трѣбва да докажете. Кое е вѣрното, обаче, кои сж причинитѣ за това? - Този човѣкъ, който постѣпва така, никога не е ималъ любовъ къмъ Бога. Той е единъ лицемеръ, нищо повече! Човѣкъ, който въ врѣме на

сиромашия, е религиозенъ, а въ врѣме на богатство се измѣня, азъ считамъ, че той нѣма любовъ. Но когато единъ човѣкъ при най-голѣмото си богатство е религиозенъ, а когато е сиромашъ, не се моли на Бога да му отнеме сиромашията, азъ считамъ, че у този човѣкъ има истинска любовъ къмъ Бога. Такива хора сж истински религиозни. Ако се молишъ на Бога, когато си въ сиромашия, всѣки може да каже, че сиромашията те кара да се молишъ. Сиромашията е единъ остенъ. Ако се молишъ на Бога, когато си богатъ, това показва, че любовта ти къмъ Бога те кара да правишъ това. Ние казваме, че свѣтътъ ще се оправи не отъ сиромаситѣ, не отъ проститѣ хора, но отъ богатитѣ, отъ ученитѣ хора.

Сега, мнозина ми казватъ за нѣкоя мисль: „Учителю, тази мисль, която ни каза, не ни е ясна.“ Азъ съмъ ви казалъ много мисли, които ви сж много ясни, но тѣ нѣматъ проекция. Ако взема да нахвърля картини върху платното на кинематографа, мислитѣ ли, че тѣ сж ясни проекции? Най-първо нѣщата въ кинематографа сж лъжливи, поне 10% отъ туй, което кинематографа дава за вѣрно. Прѣди всичко образитѣ на хората тамъ сж черни, не сж въ естествената си форма, а вие гледате картинитѣ и казвате: „Колко е хубава тази картина!“ Второто положение е, че работитѣ на кинематографа не вървятъ по единъ естественъ пѣтъ. Тамъ всички събития се развиватъ извънредно бързо. Понѣкой пѣтъ и ние въртимъ колелото на живота тѣй бързо. Обаче нѣщата въ живата природа не се случватъ така. Всички Божествени работи, трѣбва да ставатъ тихо, спокойно, безъ никакъвъ шумъ. Има ли шумъ въ една работа, тя е човѣшка. Въ Божественитѣ работи нѣма абсолютно никакъвъ шумъ. Щомъ вие скърцате много съ себе си, щомъ вдигате много шумъ, тази работа е човѣшка. Дойде нѣкой, казва: „Замжти ми се главата!“ - По човѣшки мислишъ. Дойде другъ, казва: „Менъ отъ нищо не ме е страхъ.“ - По човѣшки разсеждавашъ. Трѣбва да знаешъ, че начало на Мждростъта е страхътъ Господень. Страхътъ е една сила, необходима за развитието на всѣки човѣкъ, само че друга една сила има въ свѣта, която може да замести страха. Тя е Любовта. Ако човѣкъ

нѣма любовъ и нѣма страхъ, всичкитѣ нещастия ще дойдатъ въ дома му. Ако е страхливъ, може да се прѣдпази, да не дойде нещастieto дома му. Казватъ: „Страхътъ е една производна величина отъ други нѣкои сили, а именно отъ прѣдпазливостъ, отъ голѣмо внимание да се спазватъ Божественитѣ закони въ свѣта.“ Страхътъ не е нищо друго, освѣнъ внимание на човѣка къмъ своитѣ постѣпки. Като ученици, азъ искамъ отъ васъ да разсѣждавате трѣзвo.

Въ всички съврѣмenni окултни школи има една опасностъ, тя е слѣдната: всички бързатъ за свършватъ по-скоро. И въ свѣта дѣйствува сѣщиятъ законъ. Не, това не е право. Като влѣзете въ свѣта, вие трѣбва да имате положителна наука, като инженерътъ, който прилага своето знание. Сега, съ едно малко усилие върху себе си, вие можете да добиете това, което ви липсва. Липсата, недоимьктъ всѣкога показва посоката, къмъ която се стремимъ.

Човѣкъ всѣкога се стреми къмъ това, което нѣма, а не къмъ това, което има. Това, което има, той го оставя настрана, то му е като тилъ, а това, което нѣма, прѣдставлява за него обектътъ, къмъ който се стреми. Богатиятъ оставя богатството си настрана, казва: „То ми е на рѣка, но друго ми трѣбва менъ.“ Това, което нѣма, къмъ него се стреми той. Слѣдователно, всѣки отъ васъ трѣбва да се стреми да добие слѣднитѣ качества: да разсѣждава правилно, да мисли правилно, да пѣе правилно и то музикално, да говори образно, да знае реда и порядъка на нѣщата, които сѣществуватъ въ природата, да има голѣма досѣтливостъ, да разбира човѣшкото естество, да бѣде милосерденъ, да знае да се моли, да обича Бога, да има вѣра, надежда, да бѣде справедливъ - редъ качества трѣбва да придобие той. Това е човѣкъ. За сега човѣкъ е кжща, която се гради и дълго врѣме още ще се гради. Вѣкове ще минатъ, докато се съгради тѣй, както трѣбва, че да влѣземъ да живѣемъ въ нея. Докато се съгради тази кжща, ние ще живѣемъ на земята, ще доставяме материалъ за нейното съграждане. Всѣки отъ васъ, който работи, ще доставя градиво за своята кжща.

Туй е положението за този, който иска да бѣде ученикъ, а

онзи, който иска да живее споредъ своитѣ чувства и настроения, то е другъ въпросъ. На ученика се позволява да играе само слѣдъ като знае уроцитѣ си, на ученика се позволява да напусне училището само слѣдъ като е завършилъ своята наука. Само тогава неговитѣ учители ще му помагатъ, да се прояви въ своята опрѣдѣлена работа. Ако той напуска училище, безъ да е свършилъ, той не е отъ добритѣ ученици. Той трѣбва да свърши! Ученикътъ, като започне една школа, трѣбва да я завърши. Въ университетъ ли слѣдва, по логика напримеръ, да свърши! По естѣственитѣ науки ли слѣдва, да свърши! По математика ли слѣдва, да свърши! Каквата наука и да слѣдва, дѣто и да слѣдва, каквато и да захване, да се стреми да я завърши. Не е въпросътъ, че въ тази работа ще придобие много нещо, но това сж стѣпала, това е сыграждане на неговия характеръ, придобиване стабилностъ въ живота. Днесъ нѣкой му каже едно и той трѣгне подирѣ му. Утрѣ другъ му каже друго нѣщо, и той трѣгне подирѣ му. Не, ученикътъ трѣбва да има и свой възгледъ. Той не трѣбва да проявява своя възгледъ въ школата, а вънъ отъ школата. И слѣдъ като придобие това знание, ще приложи всичко, което е научилъ.

Какво е приложението на живата геометрия въ живота? Ако нѣкой отъ васъ е малко нетърпеливъ, нервенъ, сприхавъ, добръ е да се занимава съ геометрията, да размишлява поне по единъ часъ на день върху нѣкои геометрически истини, да рѣшава задачи, да прави чертежи и изчисления. Вземете 2-3 правила отъ математиката, работете върху тѣхъ и ще видите, че въ кратко врѣме ще придобиете малко търпѣние. Математиката, изобщо, прѣдставлява добъръ методъ за придобиване спокойствие на духа. Онѣзи, които иматъ голѣмо спокойствие, тѣ може да се занимаватъ съ музика. Ако музиката не се вземе заедно съ геометрията и математиката, развива излишни чувства и човѣкъ започва да се афектира. Слушалъ съмъ нѣкои пианисти, у които има изобилно чувства, но тѣ не свирятъ правилно. Защо? Тѣ, като свирятъ, толкова много се въодушевяватъ, че започватъ да си представляватъ голѣма аудитория, много слушатели, голѣмъ успѣхъ и т. н. Не, азъ ако свиря като музикантъ, ще

изпъжда всички слушатели отъ ума си и ще остана само азъ, ще свиря само за себе си - никого нѣма да пропусна до себе си. Това е музикантъ. Отвѣнъ може нѣкой да ме слуша, но въ моята аудитория ще свиря само за себе си. Това е истински музикантъ. Самъ съ себе си ще останешъ. Учишъ ли за хората, свиришъ ли за хората, подвизавашъ ли се за хората, свършва се твоята работа.

Та казвамъ, за себе си всѣки ще работи! Като останешъ самъ въ себе си и произведешъ ефектъ на музиката върху душата си, ти разбирашъ вече малко отъ музика. Като си служите съ музиката и математиката въ живота, вие ще проучавате себе си и ще можете да си въздействувате. Като се намеришъ нѣкой път въ трудно положение, ще си кажешъ: „Чакай да видя, дѣ се е проектирала тази точка отъ пространството!“ Да кажемъ, че нѣкоя точка се е проектирала върху вашитѣ лични чувства. Вие ще разберете, каква е силата на тази проекция и ще можете да си въздействувате. Друга се е проектирала въ чувствата на стомаха ви. Тия сж двѣтъ главни проекции, но има и трета проекция, която може да се проектира върху друга нѣкоя точка, напримеръ въ областъта на надеждата, когато очакваме нѣщо. Това сж все проекции. Какво се образува между тѣзи сѣчения? Щомъ започнемъ да мислимъ за плоскоститѣ, които съществуватъ въ геометрията - езикътъ на ангелския свѣтъ, все ще мине нѣкой ангелъ покрай насъ и ще ни даде извѣстно изяснение, ще добиемъ една вътрѣшна стабилностъ, ще ни даде една вътрѣшна утѣха. Важнитѣ въпроси, които имате да разрешавате, по този начинъ ще се разрѣшватъ по-лесно, отколкото, ако се не занимавате.

Упражнение: Ръцѣтъ отпръдъ на гърдитѣ. Туй е едно естествено положение. При това положение на ръцѣтъ, изговорете: „Искамъ да се прояви онова, което е вложено въ моята духовна натура!“ Разтворете сега ръцѣтъ си настрани, хоризонтално. Тѣй поставени ръцѣтъ настрани, това е едно неестествено положение. То означава: „Какво искате вие, да ме мъжатъ ли?“ Щомъ това положение не е естествено, какво положение трѣбва да заеме човѣкъ? Турнете сега лѣвата си

ржка на гърдитѣ, а дѣсната ржка напръдѣ, съ събрани прѣсти. Туй е спасително движение, то разрѣшава въпроса. Това сж сжщеврѣменно проекции въ висшата геометрия. Тѣй поставени двѣтѣ ржцѣ, това сж двѣ проекции. Движенията, които правите, зависятъ отъ вашата разумность, отъ вашата воля. Всѣко движение се опрѣдѣля съобразно силитѣ, които дѣйствуватъ въ човѣка. Когато нѣкой човѣкъ не е правилъ упражнения, може да се атрофира. Тогава той заболѣва, започва да си гърчи ржцѣтѣ, да гърчи краката си, врата си и по този начинъ той ще направи толкова движения, колкото сж необходими за събуждане на енергиитѣ въ неговия организъмъ. И слѣдъ като направи опредѣленото количество движения, природата казва: „Стига му вече на това дѣте, освободете го.“ Освободяватъ го и той оздравява.

Ржцѣтѣ отпръдѣ на гърдитѣ. Изговорете слѣдната формула „Ще направя всичко, което моето сърце може да направи.“ Поставете ржцѣтѣ си хоризонтално, настрани! Подъ думитѣ: „Всичко, което моето сърце може да направи“, се подразбира всичко онова, което Богъ е вложилъ въ сърцето ми. Значи повторете сега формулата: „Ще направя всичко, което Богъ е вложилъ въ моето сърце.“ Коя формула е по-добра? - Втората.

Тайна молитва

Любовъта ражда доброто. Доброто носи животъ, свѣтлина и свобода за нашитѣ души.

*13-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 07.I.1925 г.
София*

ПОЛОЖИТЕЛНИ И ОТРИЦАТЕЛНИ СЪСТОЯНИЯ НА ЖИВОТА

Размишление

Прочете се резюме върху темата: „Отличителнитѣ качества на човѣшката и на Божията любовъ“. Прочетоха се нѣколко отъ работитѣ върху темата: „Отличителнитѣ черти на ума, сърцето и волята“.

За слѣдния пжтъ ще пишете върху темата: „Отличителнитѣ черти на силата и материята“. Който може да пише върху този въпросъ, нека пише, а който не може, нека си помисли малко.

Ще ви запитамъ сега: Какво се подразбира подѣ думата „проекция“? Тя не е българска дума. Въ тази дума се среща сричката „скъ“, „ско“, което означава отзвукъ, откликъ на нѣщо. Проектирамъ значи отправямъ се към нѣщо. Англичанинътъ употребява думата „сей“*, която значи: „кажи на мене“. Въ български езикъ пкъъ имаме думата „сѣе“. Значи българинътъ се отправя къмъ земята. И въ единия и въ другия случай това изразява активност, действие. Да сѣе нѣщо, или да каже нѣкому нѣщо, е почти едно и сжщо, само че въ единия случай се говори на земята, а въ другия случай се говори на човѣка. Първоначалниятъ езикъ е включвалъ всичко въ себе си. Сегашниятъ езикъ включва формитѣ, той е изгубилъ двѣ свои качества, а именно: съдържанието и смисъла. Всички трѣбва да се стрѣмимъ да се повърнемъ къмъ първоначалния езикъ, който наричамъ Божественъ езикъ, или езикъ на ангелитѣ.

Какво се разбира подѣ думата „проекция“ (- *Тя е латинска дума и бухвално означава „хвърлямъ“.*) Какво е човѣка на земята? Проекция ли е? Щомъ е проекция, тогава дѣ е неговата точка, отъ която се проектира? Единъ математикъ трѣбва да знае за себе си, отдѣ се проектира. За примѣръ, ученитѣ трѣбва да знаятъ отъ коя точка се проектира слънцето, което

*say - (англ.) казвамъ

изпраща своята свѣтлина. Ако всѣки човѣкъ е проекция, дѣ е тогава неговата реалностъ, отъ която се проектира? (*-Човѣкъ е сечение, а отдѣлнитѣ му части прѣдставляватъ проекция.*) Разбрано ли е това? - Не е разбрано. Не мислете, че човѣкъ не може да разбере неразбранитѣ нѣща. Неразбранитѣ нѣща сж въ сжщностъ разбрани, само че тѣ не могатъ да се изкажатъ. Запримѣрь, вие закусвате хлѣбъ съ медъ. Не го ли разбирате? - Рабирате го, но не може да го обясните, не знаете съставнитѣ му части. Неговитѣ отличителни черти, неговата сладчина вие разбирате и можете да направите различие. Слѣдователно какво нѣщо е медътъ, вие знаете, безъ да знаете състава му и други нѣща за него. Значи, безъ да знаете подробноститѣ на нѣщата, вие знаете тѣхната сжщина.

Вие, като седите сега, правите извѣстна проекция. Какви проекции имате. Всѣки отъ васъ си има проекция. Допуснете, че се образува едно общество. Какво ще прѣдставлява това общество? - Сборъ отъ проекции. Всички тия хора говорятъ за хармония. Думата „хармония“ означава още и съзвучие. Запримѣрь, въ колко плоскости, въ колко свѣта функциониратъ сѣдемътѣ музикални тонове? - Въ единъ свѣтъ, нали? Въ какво седи съзвучието на двата тона? (*-Въ съотношението на вибрациитѣ.*) Когато два тона се допълнятъ, образуватъ съзвучие; когато два тона не могатъ да се допълнятъ, ражда се дисонансъ.

Всички вие имате подобни възгледи за живота, казвате: „Трѣбва да бждемъ добри, трѣбва да бждемъ истинолюбиви, трѣбва да живѣемъ въ хармония.“ Вие казвате, че трѣбва да бждете добри, но не можете да проявите тази доброта. Не, че я нѣмате въ себе си, но не можете да я проявите. Имате желание да рисувате, имате разбирания въ това направление, но не можете да рисувате. Обичате музика, но не можете да свирите. Какво показва това? - Че човѣкъ има извѣстни дарби, но не може да ги прояви. Изисква се извѣстно усилие, за да прояви тези дарби.

Отъ какво произтича противорѣчието? Вземете, запримѣрь, една елипса, която да прѣдставлява едно живо сжщество. Едната страна на това сжщество може да стане положителна, другата

- отрицателна. Ако при това живо съществуване дойде друго нѣкое и се докосне съ своята положителна страна до положителната страна на първото, непременно между тѣхъ ще се роди дисхармония, тѣ ще се отблъснатъ. Ако, обаче второто съществуване се докосне съ своята положителна страна до отрицателната страна на първото съществуване, тѣ ще се привлѣкатъ. Това съжпросте физически сили, които действуватъ помежду си. Всѣки човѣкъ прѣдставлява отъ себе си една такава елипса, около която има и втора елипса.

Ще направя мисълта си малко по-ясна. Допуснете, че вие отваряте магазинъ, близо до единъ богатъ търговецъ, който има много клиенти. Вие започвате да търгувате съ съжитѣ стоки, каквито продава и вашиятъ съседъ. Какво става? - Веднага между тебе и него се ражда състезание. Той не е доволенъ отъ твоето съседство. Но ако този богатъ търговецъ има синъ, а вие сте ученъ човѣкъ, или художникъ и пожелаете да учите сина му, той непременно ще бѣде доволенъ отъ тебъ, и тогава ще се разговаряте приятелски. Той ще ви каже: „Азъ искамъ вие да ме посѣщавате често.“ Ще кажете: „Да, той има интересъ отъ мене.“ Не, въ дадения случай вашиятъ интересъ се съвпадатъ. Какъ? - Ще ви опрѣдѣля това по слѣдния начинъ: Вие, като ученъ живѣте въ единъ по-високъ свѣтъ. Въ този свѣтъ се образуватъ другъ родъ мисли, чувства и действия, които попадатъ, отразяватъ се добре върху този търговецъ. Когато човѣкъ се развива физически, около него нѣкой път се образува единъ тъменъ кръгъ, или единъ полукръгъ отъ влиянието на отрицателнитѣ мисли и чувства въ него. Такъвъ човѣкъ остава нещастенъ и каквато работа да започне, не му върви. Ако влѣзе въ училище да учи, скоро го напуска. Ако захване да чете или да пише нѣкоя книга, скоро я оставя на половина. Започне нѣкоя търговия, всичко изгубва въ нея. Не му върви. И най-послѣ този човѣкъ казва: „Прѣследва ме нѣщо.“ Защо? Защото той не постѣпва съобразно този великъ законъ на природата. Разбира се тази идея е отвличена. Кои идеи съжотвлечени? - Които не се виждатъ. Ако вие не сте страхливи, то, като се наблюдавате, има единъ начинъ, по който можете да

наблюдавате най-напредъ едната частъ на вашето тѣло, а после и другата частъ, ще можете да забележите тия тъмни кръгове, които се образуватъ отъ вжтрѣ и отвънъ васъ.

Когато въ човѣкъ сѣществува една Божествена идея, тя всѣкога му дава сила и възможность да прѣдолѣе мжнотиитѣ, въ които живѣе, тъй както въ кораба се намира вжтрѣшна сила, която прѣодолява вълнитѣ на морето. Така и всѣки човѣкъ, запасенъ съ Божествена енергия, прѣдолѣва мжнотиитѣ. И ние, както корабътъ, по сѣщия начинъ пжтуваме въ единъ свѣтъ, въ който има мжнотии. Този свѣтъ е воденъ, слѣдователно въ него ставатъ пертурбации. Неорганизиранъ е този свѣтъ. Сега ние минаваме прѣзъ една велика фаза на своя животъ, ние се намираме въ морето, но не можемъ да живѣемъ тамъ, трѣбва да излѣземъ на суша. Докато излѣземъ на сушата, още дълго врѣме има да пжтуваме въ този корабъ, на който веднѣж сме се качили. Мжнотиитѣ, които срещаме въ живота си сѣ естествени, затова не питайте защо идватъ мжнотиитѣ.

Всѣка идея има свой отгласъ въ свѣта. Питамъ тогава, заслужава ли да сѣществуватъ тѣзи идеи, които ние срѣщаме въ свѣта? - Не заслужаватъ, понеже тѣ сѣ проекции. При това въ свѣта има много неправилни проекции. Когато единъ учителъ започне да учи малкитѣ дѣца да пѣятъ, каква е тѣхната пѣсенъ, каква е тѣхната музика? Тѣ взиматъ невѣрно тоноветѣ. Учителътъ трѣбва дълго врѣме да настоява, докато тия дѣца усвоятъ пѣсенъта и да започнатъ да взиматъ вѣрно тоноветѣ. Питамъ, ако вие възпроизвеждате това дѣтско пѣние на фонографската плоча, какво ще излѣзе? - Ще имате пѣнието на едно дѣте, което прави усилия да пѣе добръ. Какъвъ смисълъ ще намѣрите въ тия невѣрни тонове? - Ще имате единъ начинъ, единъ пжтъ на усилие, по който е минало това дѣте. Питамъ, единъ день, когато това дѣте завърши своето музикално образование, нужно ли му е да се връща къмъ невѣрнитѣ тонове, които нѣкога е взимало? - Не му е нужно. Сѣщото е и съ насъ, нѣма защо да се връщаме назадъ, да гледаме на нашитѣ погрѣшки. Погрѣшката си е погрѣшка. -“Ама защо е направена?“ Защо, за какво, както и да се обяснява, тя е направена. Единственото нѣщо е, че

погрѣшката трѣбва да се поправи.

Значи, туй, което е потребно за насъ на първо мѣсто е, че всички трѣбва да бждемъ умни. На второ мѣсто: всички трѣбва да бждемъ разумни. Да бждемъ умни, подразбирамъ, да имаме въ ума си вложени всички способности, чувства и сили, съ които можемъ да работимъ. Да бждемъ разумни, значи да знаемъ какъ да употребимъ въ даденъ случай тия способности, чувства и сили. На трето мѣсто трѣбва да имаме мораленъ или духовенъ устой на живота. Цѣлата сегашна наука почива върху тия принципи. Онѣзи учени хора, които правятъ открития, сж високо надарени. Тѣ не сж прости хора. Тѣ разбиратъ духовната наука. Нѣкои отъ тѣхъ отдавна сж минали тази школа, която вие сега минавате. Затова тѣ могатъ да правятъ такива открития. Казвате: „Проста работа е това!“ Питам ви, вие виждали ли сте, какви сж сложни тия математически задачи, съ които работи нѣкой математикъ?

Нѣкои религиозни хора мислятъ, че лесно е да се разбератъ съ ангелитѣ. По какво се отличава единъ ангелъ? Единъ ангелъ се отличава по това, че той може да разрѣши най-сложнитѣ математически задачи. Ако му дадешъ една задача напримѣръ, колко атома има въ вселената, той веднага ще я изчисли. Ако му дадете да рѣши друга нѣкоя задача, напримѣръ, да изчисли животътъ на нѣкой човѣкъ въ най-голѣми подробности - кога се е родилъ, кога ще умре, какво и кога ще прѣживѣе - всичко това той ще може да изчисли въ най-голѣми подробности, за всѣки часъ, за всѣка минута и за всѣка секунда. Има извѣстни формули, по които може да се изчисли всичко това. Обаче, дадете ли такава задача на нѣкой съврѣмененъ ученъ математикъ, той нѣма да я рѣши. Има адепти, учени хора, не отъ най-виднитѣ математици, които сж писали учебници, работили сж, но не сж въ състояние да разрѣшатъ една такава задача. Но дайте такава задача на единъ отъ онѣзи учени, които учебници не сж писали, на които името не е извѣстно на земята, тѣ ще я разрѣшатъ.

Азъ бихъ казалъ, че ученъ човѣкъ е този, който знае какво ще му се случи въ живота, за да го използва. Напримѣръ, когато бѣше Иосифъ въ Египетъ, той знаеше всичко каквото щѣше да

му се случи. Египетският царъ сънува единъ сънъ, но никой отъ неговитѣ умни и учени хора не можаха да го изтълкуватъ. Иосифъ го изтълкува. Туй, което каза, така и стана. Той не само че можа да го изтълкува, но същевременно даде проектъ, планъ, по който може да се спаси Египетъ. Умътъ и разумътъ на човѣка сж необходими, за да може да си помага въ мжчнитѣ минути на живота.

Сега, въпросътъ бѣше за Любовта. Като казвамъ, че Любовта не трѣбва да има обектъ, вие ще кажете: „Тогава на човѣка нищо не му трѣбва.“ Да нѣмашъ обектъ въ Любовта си, разбирамъ да не правишъ материалнитѣ образи цѣлъ въ живота си. Материалниятъ образъ трѣбва да съществува само като първостепенно, второстепенно, третостепенно... десетостепенно условие на живота ти, нищо повече, трѣбва да знаешъ, че неговата цена е врѣменна, той е само едно условие. Прѣди милиони години ти си ималъ форма на животно, ималъ си рога, копита и опашка - въ такава кжѣца си живѣлъ. Ако сега ти се каже, че нѣкога си живѣлъ въ такава форма, въ такъвъ образъ, казвашъ: „Нима, азъ съмъ ималъ опашка?“ - Да, този образъ е билъ само условие за твоя животъ. Тогава си ималъ нужда отъ опашка, рога, копита, но сега се намирашъ въ новъ образъ, съ ржѣи и крака, съ по петъ прѣста на тѣхъ, съ мозъкъ, много хубаво устроень и т. н. Туй е едно друго условие за тебе. Може би слѣдъ 2 - 3 милиона години пъкъ ще се намѣришъ въ друга нѣкаква форма. Тогава ти ще бждешъ пакъ същия човѣкъ съ нѣкакъвъ плюсъ отгорѣ, както при сегашнитѣ условия си човѣкъ, безъ по-раншитѣ си рога, копита и опашка. Рогата изчезнаха отвънъ, а влѣзоха вътрѣ. И сега човѣкъ носи рогата си отвътрѣ и не ги показва постоянно, а само когато има нужда отъ тѣхъ. Казватъ за нѣкой човѣкъ: „Показа си рогата.“ Значи, у човѣка има нѣкъдѣ скрити рога и само при извѣстни случаи ги показва.

Буквално ли да вземемъ тѣзи думи: „показа си рогата“. Не, разбира се. Силата на рогата не сѣди въ това, че ги носи нѣкой на главата си, но силата имъ се показва въ това, доколко могатъ да прободатъ. Рогата сж едно условие, чрѣзъ което може

да се покаже силата. Тъй е и съ тѣлото. И то е едно условие. Умътъ и сърцето въ съврѣмения човѣкъ сж сжщо тъй условия. Човѣкъ не трѣбва да ги прави цель въ живота си - тия нѣща още утрѣ може да се измѣнятъ. За въ бждеще умътъ на човѣка ще се увеличи. Грамадна разлика сжществува между ума на единъ човѣкъ и ума на единъ ангелъ. Разликата е почти такава грамадна, каквато между ума на единъ човѣкъ и на една жаба. Тогава, какъвъ смисълъ има да се хвалишъ, че имашъ умъ? Да, можешъ да се хвалишъ, колкото искашъ между жабитѣ и между хората даже, но дойдеиъ ли да се сравнявашъ съ ума на ангелитѣ, ще туришъ всичкото смирение, което можешъ да намѣришъ въ себе си. Дълго врѣме ще чакашъ, докато твоятъ умъ стане като тѣхния.

Отдѣ произтича човѣшката гордостъ? - Човѣшката гордостъ произтича отъ това, дѣто човѣкъ мисли, че знае много, че той не е като другитѣ хора, че неговиятъ умъ е много положителенъ, че знае всичко и т. н. При това, задайте му единъ отъ въпроситѣ, какво нѣщо е Сириусъ или какво нѣщо представлява съзвездieto Орионъ, или какво нѣщо е Сѣверната мечка, Голѣмата мечка, Малката мечка и вижте какво ще ви каже. Нали имате знания, кажете какво има тамъ? Не, човѣкъ трѣбва да каже на себе си: „Чакай да видя, какво зная азъ?“ Като си задавате тия въпроси, у васъ ще се родятъ потици за правилна мисль. Смирението всѣкога дава на човѣка благодать, да мисли отъжтрѣ. Смирението е условие за развиване на ума въ човѣка. Човѣкъ винаги трѣбва да съзнава, че има възможности за развиване на неговия умъ и неговото сърце.

Ще ви задамъ единъ въпросъ: Какво искате да постигнете сега на земята? - Това е единъ интименъ въпросъ, но задайте си го вие сами на себе си. Какво иска да постигне онзи, който отива на училище? Нѣкой напуца училището прѣждеврѣменно. Казватъ за него: „Той излѣзе отъ училището, не го харесва.“ Кой губи въ този случай: този, който напуца училището, или самото училище? Ако нѣкой напусне училището, губи ли нѣщо? Ако другъ учи въ училището, печели ли нѣщо? - Който учи, той печели въ сжщность. Професоритѣ, учителитѣ,

които сж въ туй училище, печелятъ ли нѣщо? - Тѣ може да иматъ материална печалба, но ученицитѣ свършватъ, тѣ ще благодарятъ, че сж свършили, че учителитѣ сж ги учили. Тѣзи, които не сж свършили, казватъ: „Учихме въ училището, но не можахме да свършимъ.“ Трѣбва понѣкой пжтъ да се връщате въ училището, което сте свършили! Слѣдъ като свършишъ, назначатъ те професоръ нѣкъдѣ или учителъ. Въ училището можешъ да бждешъ въ положението на човѣкъ, когото учатъ или въ положението на човѣкъ, който учи другитѣ - двѣ фази има значи.

И тѣй, земята е училище. Като свършите това училище, нѣкои ще го напуснатъ, а нѣкои ще останатъ въ него като професори, съ доста съблазнителна заплата. Тогава вие ще учите тѣзи, които ще идватъ въ училището. Питамъ, ами онѣзи, които нѣма да станатъ професори, кждѣ ще отидатъ? Въ школата нѣма да бждете повече, защото нѣма да има мѣсто за васъ. Тогава кждѣ ще отидете? Това сж упражнения на ума, които често трѣбва да правите. Ще седнешъ нѣкой пжтъ на едно мѣсто и ще се запиташъ: „Като свърша училището на земята, кждѣ ще отида? Ако стана професоръ осигуренъ съмъ на земята, но нѣмамъ това щастие. Подадохъ заявление, не ме приеха. Кждѣ ще отида сега?“ Вие сега ще си кажете: „Тогава ще отидемъ на небето.“ Въ английски езикъ думата „небе“ означава още и пристанище. Съчетанието на тия двѣ думи случайно ли е, или има за това нѣкаква причина? Азъ бихъ желалъ нѣкои отъ васъ да проучватъ филология, да знаятъ произхода на думитѣ. Често, слѣдъ като говоришъ на българина много чудни работи, той цѣка. Отдѣ е произлѣзълъ този звукъ? Това цѣкане произлиза отъ вземането на въздуха вжтрѣ въ устата. Интересни сж условията, при които се образувалъ този звукъ. Той все таки ще е произлѣзълъ отъ нѣкое плѣме на далечното минало. Тѣ се намирали при особени условия на живота и българитѣ, които сж живѣли при тѣхъ сж възприели този слогъ. Сега той минава въ рѣчъта като междуметие, като възклицание, като изразъ на учудване.

Когато влизате въ единъ класъ, като вашия тукъ, има

една опасностъ, която седи въ това, че обобщенията, които се правятъ, сж много силни. Знанието се прѣдава повече чрѣзъ обобщения. Мнозина отъ васъ ще си съставятъ понятие, че знаятъ много и ще дойдатъ до положението да казватъ: „Туй, което се говори тази вечеръ, азъ го зная.“ Не, това е една обща идея, обща разработка на въпроса, а вие трѣбва да го проучите и приложите.

Ще изясня мисълта си. Да допуснемъ, че вие имате единъ приятель, когото срѣщате като обикновенъ човѣкъ, въ едно незавидно положение, въ една проста форма. Вие не проявявате почти никакъвъ интересъ къмъ него и казвате: „Обикновенъ човѣкъ е този мой приятель, говори обикновени работи, азъ го зная, познавамъ го добрѣ.“ Вие не се занимавате съ този човѣкъ, като че никаква полза не може да ви принесе. Казвате: „Умътъ на моя приятель не е много развитъ.“ Слѣдъ десетъ години, обаче, този човѣкъ става ученъ, виденъ професоръ, знаменитъ лѣкаръ. Въ това врѣме заболява дъщеря ви и вие отивате при този простъ човѣкъ, викаете го да лѣкува вашитѣ близки. Вашитѣ отношения сега ще бждатъ ли сжщитѣ, каквито при първата ви срѣща? - Нѣма да бждатъ сжщите. Защо? - Той вече е другъ. Питамъ, това, което той сега проявява, въ него ли бѣше или послѣ го е придобилъ? Ето, тукъ се изискватъ правилни разбирания, тънка мисль. Има нѣща, които ние придобиваме, но има нѣща, които сж въ насъ, придобити сж, но трѣбва да се разработятъ. Изкуството на единъ художникъ въ боитѣ ли е? - Изкуството на единъ художникъ седи въ съчетанието на боитѣ, а не въ самитѣ бои. Боитѣ сж купени отъ тукъ - отъ тамъ, но съчетанието, което той прави, е негово. То е субективно, но въ него се крие гениалността. То е невидимо, но въ невидимото е великото. Музикантътъ е великъ не съ своя инструментъ, който издава тоноветѣ, но по съчетанието на тоноветѣ, което той прави. Тоноветѣ не сж негови, но съчетанието на тия тонове е негово.

Слѣдователно, така и вие трѣбва да правите разлика между това, което е ваше и туй, което вие можете да съчетаете. Ваше е онова съчетание, което може да направите между една

добра ваша мисъл и едно ваше желание. Защото, доброто, което може да направите, не е ваше. Ваше е само съчетанието на условията. Мнозина хора могат да направят едно и също добро, но за даден случай аз съм единственият човък, който мога да направя това добро - никой друг не може да направи същото добро при същите условия. Моята гениалност седи във това, че аз съм първият човък, който има такъв прозорлив ум, та да бже точно на това място, дѣто нѣкой човък се нуждае от моята помощ. Ако аз отида втори, след като други е направил доброто, във това нѣма никаква гениалност. Това всеки може да направи. Като казвам да направиш туй, което никой не може да направи, подразбирам ти да си толкоз прозорлив, че да си пръв на мястото, дѣто трѣбва да направиш това добро. Въ това именно седи твоят прогрес, във това седи твоето подвигане. Това значи да не изгубиш нито един случай, който ти се дава за развиване, за усъвършенстване или за проявяване на твоята душа.

Въ бесѣдата, която държахъ въ недѣля казахъ, че съвременното художество не е нищо друго освенъ едно цапало. Колко трѣбва човък да бже внимателенъ въ езика си, за да не се тълкуватъ нѣщата криво. Които сж отъ васъ художници, като чуватъ това нѣщо, ще си кажатъ: „Учителят има предъ видъ насъ, нашето художество, иска малко да ни позасегне.“ Не, азъ говоря принципиално, искамъ да обърна внимание на това, че художеството не седи въ боитѣ, които се турятъ на платното. Боитѣ сж едно цапане само, а истинското художество е въ съчетанието на тия бои. Цѣната на една книга не седи въ чернитѣ букви, напечатани върху нея, но въ съчетанието на тия букви. Тѣ сж символи. Тия думи сж черни, но като прочетете съдържанието на книгата, казвате, че тази книга е отлична. Значи изкуството не е въ боитѣ. Всеки художникъ трѣбва да влага въ своитѣ картини нѣщо духовно. Само духовниятъ човък може да влага духовно. Духовното е невидимо. Който не може да чете както трѣбва, той не може и да разбира. И въ изкуството има четене. За да разберешъ изкуството, трѣбва да знаешъ азбуката на изкуството. Щомъ схванешъ идеята на

художника, ще разбереш и картината му. Слѣдователно, там дѣто може да се схване и разбере идеята, това е вече художество, а не цапало.

И тъй, задъ материалната, видимата страна на картината се крие идеята. Сжщото се отнася и до човѣка. Материалната страна на човѣка не е самиятъ човѣкъ. Ако мислите, че човѣкътъ е това, което виждате, лъжете се. Въ човѣка вжтрѣ има друго нѣщо скрито. Ако може да прочете въ скритото лице, въ скрититѣ очи, въ скрития му носъ, въ скритото чело, тамъ ще видите скритъ истинскиятъ човѣкъ. Невидимото въ свѣта е хубавото, красивото. И благодарение, че този човѣкъ е неуловимъ, той не може да бжде робъ на условията, понеже е нематериаленъ. Той всѣкога може да се изплъзне. Ти можешъ да го държишъ въ робство, докато е свързанъ съ дадени условия, но излѣзе ли извънъ условията, той е свободенъ. Така трѣбва да мислите. Ако вие мислите, че сте духовни, че сте независими отъ материалнитѣ условия, изведнажъ ще се почувствате свободни. Запримѣрь, азъ мога да живѣя съ една хапка хлѣбъ на день. Кога? - Когато зная какъ да използвамъ скритата сила, ако зная какъ да развия тази възможна сила въ тази хапка хлѣбъ, но ако не мога, тогава ще ми трѣбва цѣлъ килограмъ хлѣбъ, както и на всички други хора.

Значи „мога“, но само при знание. Малкото, при знание, е възможно и е много, а многото, при незнание, е невъзможно и малко. Тѣй щото, когато човѣкъ иска много, той е невѣжъ, а когато иска малко той е ученъ човѣкъ. На духовниятъ човѣкъ трѣбва малко, но той изважда много нѣщо отъ това малко. Дѣ ще се намѣри човѣкътъ въ малкото нѣжно чувство? Споредъ менъ, човѣкътъ седи въ малкото, въ деликатното нѣжно чувство, а не въ голѣмия потокъ на чувства. Човѣкътъ не е нѣщо грамадно, то е нѣщо много малко, което се движи съ такава грамадна бързина, че едноврѣменно може да бжде навѣкждѣ - може да проникне прѣзъ всички свѣтове. Затова нѣкой пжтъ туи чувство се изгубва. Нѣкой пжтъ почувствуваме въ себе си нѣщо като свѣткавица, което веднага изчезва, защото ние сме обърнали въ това врѣме вниманието си къмъ материалния свѣтъ, засти сме

съ нѣкои много груби работи, мислимъ, че тѣ сж необходими за насъ. Не, материалнитѣ нѣща сж само условия за насъ. Ти като човѣкъ трѣбва да познаваш себе си. Въ тебе е малкото чувство. Теософитѣ казватъ, че човѣкъ билъ нѣкаква голѣма аура. Не е така. Аура на човѣка прѣдставлява такава илюзия, каквато и тѣлото му. Добрѣ, ако взема една запалена клечка кибритъ и я въртя бързо, тя ще образува около себе си единъ огненъ кръгъ. Питамъ: цѣлиятъ кръгъ огненъ ли е? Клечката въ този кръгъ ли седи? - Не. Движението на тази клечка въ кръгъ прѣдставлява възможности на движение на клечката и показва бързината на нейното движение.

Сега, ако ви кажа, че земята не е толкова голѣма, колкото си я прѣдставяваме, какво ще разберете? Земята е много малка, но се показва голѣма, вслѣдствие на бързината, съ която се движи. Земята е толкова малка, че и едно дѣте може да я вдигне съ прѣста си. Какъ ще ме разберете? - Това не може да се разбере. Ето какъ се разбира тази идея: Голѣма е силата на земята, а не количеството на материята. Да, силата на земята е голѣма, но силата на слънцето е още по-голѣма.

Вие ще кажете: „Сега разбрахме това нѣщо.“ Това обаче, сж математически вѣроятности, които трѣбва да се докажатъ, за да се разбере, каква идея криятъ въ себе си. Какво се подразбира подъ думата „движение“? Като ви зададохъ темата: „Сила и материя“, подразбрахъ да опрѣдѣлите отношенията между духовното и материалното. Материята има форма, а силата нѣма форма. Тогава, какъ може, силата, която е нематериална, да има допирни точки съ туй, което е материално? Съ този въпросъ отъ хиляди години насамъ сж се занимавали най-виднитѣ философи въ Индия, въ Египетъ, въ Сирия, въ Вавилонъ, въ Палестина, па и съврѣмненнитѣ учени се занимаватъ, но той още не е разрѣшенъ. И слѣдъ хиляди години още ще остане неразрѣшенъ. Дори и слѣдъ като завършатъ хората своето развитие на земята, пакъ ще остане неразрѣшенъ. По човѣшки този въпросъ може да се разрѣши, но не и отъ всички гледища. До извѣстна степенъ ще се разрѣши, но не и всестранно, все ще остане една частъ отъ него неразрѣшена. Когато се рѣшава една задача, всѣкога остава

въ нея единъ элементъ неразрѣшенъ. Въ неразрѣшеното седи бждащето. То значи, че за въ бждаще ще го разрѣшимъ.

И тъй, вие трѣбва да мислите, да бждете смѣли и рѣшителни, да не ви е страхъ отъ нищо. Единъ ученикъ, като се разговаряше съ мене, каза ми: „Учителю, менъ не ме е страхъ отъ тебе.“ Че азъ не съмъ мечка, да те е страхъ! Азъ не искамъ да ви плаша. Каква радостъ ще ми причини това, че се страхува отъ мене? Дали се страхува, или не се страхува, за менъ е безразлично, за него не е добръ, ако се страхува, другъ е въпросътъ, ако той по симпатия може да ми подеждува съ своя страхъ или съ своето безстрашие. Страхътъ произтича всѣкога отъ материални обекти, нищо повече.

Вие трѣбва да имате правилни схващания за Бога. Богъ обича хора, които мислятъ. Той казва: „Елате да разсѣждаваме!“ Вие казвате: „Не ни трѣбватъ разсѣждания.“ Турцитъ казватъ: „Не му търси края!“ То значи: „Седемъ ката нагорѣ, седемъ ката надолу, не трѣбва да се мисли повече.“ Не, ще мислимъ и то разумно ще мислимъ, но нѣма да разрѣшаваме задачитъ. Казвамъ, започвайте, но не свършвайте! Ще кажете: „Това е едно противорѣчие. Какъ да не свършваме?“ Като казвамъ да започвате, но никога да не свършвате, подразбирамъ въ васъ да остане единъ вѣченъ импулъсъ къмъ знание, което всѣки день да се разширява, да не дойдешъ до най-високото положение и да кажешъ, че нѣма какво повече да се учи. Нѣкой отъ васъ мислятъ, че нѣма повече добродѣтели, че не могатъ да станатъ по-добри. Че ти не знаешъ още, какво нѣщо е доброто. Ти си добъръ като човѣкъ, но като ангелъ още не си добъръ. Пъкъ, ако си добъръ като ангелъ, не си добъръ като арахангелъ. Пъкъ, ако си добъръ като арахангелъ, има други сѣщества, надъ тѣхъ, чиято доброта още не си достигналъ. Пъкъ, не си тъй добъръ като херувимъ и най-послѣ не си добъръ като Бога. Това сѣ степени на доброта, които трѣбва да ти даватъ потикъ. Затуй въ всинца ви трѣбва да има търпѣние, всинца да бждете млади. У васъ постоянно трѣбва да има единъ ламтежъ за знание, за доброта.

Упражненията, които правите, сѣ необходими, понеже

въ половината частъ на тѣлото ви се набира повече негативна енергия, а въ другата половина положителна. При тия упражнения различнитѣ енергии въ тѣлото ви се балансиратъ. Когато човѣкъ е здравъ, когато чувствува и мисли правилно, енергиитѣ сами по себе си се балансиратъ. Но когато човѣкъ не е здравъ, природата сама прѣдизвиква балансиране на тия енергии, тя създава извѣстна болестъ и съ това предизвиква разни движения. Човѣкъ, като боледува, започва да се гърчи, да се движи, става лѣга, а съ това енергиитѣ се регулиратъ. Ако се уреголиратъ правилно, човѣкъ оздравѣва, ако не се урегулиратъ правилно, човѣкъ заминава.

Сжщиятъ законъ за балансиране на енергиитѣ се отнася и при мислитѣ и чувствата на човѣка. Когато човѣкъ мисли, енергията прѣминава отъ едното полушарие въ другото. Когато човѣкъ чувствува, чувствата му служатъ сжщеврѣменно да движатъ кръвта. Когато чувствата сж радостни, тѣ движатъ артериалната кръвъ и прѣдизвикватъ положителни мисли въ човѣка. Когато пъкъ човѣкъ е скръбенъ, когато тѣжи, кръвта става венозна и се прѣдизвикватъ отрицателни мисли въ човѣка. Чувствата служатъ при кръвообрѣщението на човѣка. Всички духовни процеси, които ставатъ въ човѣка, иматъ физически прояви въ организма му. Между духовнитѣ и физическитѣ прояви има пълна хармония.

Нѣкой казва: „Защо трѣбва да правя упражнения?“ Разумно трѣбва да ги правишъ! Това е законъ на природата. Ако искашъ да живѣешъ нормално, трѣбва да правишъ редъ упражнения. Искашъ, не искашъ, ще правишъ упражнения, не зависи отъ тебъ. Ако доброволно не правите движения, природата ще ви застави на сила.

Сега, всички работи трѣбва да ставатъ разумно! Онова, което ние вършимъ, искаме да бжде разумно, обосновано, да нѣма въ него противорѣчия. Човѣкъ може да живѣе по много начини, но разумно трѣбва да живѣе.

Любовта ражда доброто. Доброто носи животъ,

свѣтлина и свобода за нашитѣ души.

*14-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 14.I.1925 г.
София*

ЗНАЧЕНИЕ НА ИЗСЛУШВАНЕТО

Тайна молитва

Любовта ражда доброто. Доброто носи животъ, свѣтлина и свобода за нашитѣ души.

Прочетоха се нѣколко отъ работитѣ върху темата: „Отличителнитѣ черти на силата и материята.“

Тема за следния пжтъ: „Най-силниятъ слогъ.“ Като ви давамъ тази тема, искамъ само да помислите върху нея - нищо повече. Не мислете, че въпросътъ трѣбва да се разрѣши. Колкото и да мислите, той все пакъ ще остане неразрѣшенъ, той е споренъ въпросъ. Какви сж качествата на слога? Отъ колко елементи, т. е. отъ колко букви се състои единъ слогъ? Какъ опрѣдѣлятъ граматичитѣ, слогъ и гласна едно и сжщо нѣщо ли е? - Гласната е елементъ на слога.

Интересно е, че ние понѣкой пжтъ се занимаваме съ философски въпроси, разрѣшаваме истинитѣ на природата, а не знаемъ най-елементарнитѣ работи. Запримѣрь, нѣкои питатъ: „Какъвъ е произходътъ на човѣшката душа, или какво нѣщо е човѣшкиятъ умъ?“ Какъ ще опрѣдѣлите? Човѣшкиятъ умъ не е нѣщо, което можемъ да хванемъ и да го подложимъ на анализъ. Отъ проявитѣ на човѣка може да сждимъ за човѣшкия умъ, но какво е човѣшкиятъ умъ по сжщина, не можемъ да си съставимъ едно ясно понятие. Или, запримѣрь, ние говоримъ за духа, за душата. Какви ли не философски мнѣния иматъ хората за душата и за духа. Онѣзи, които сж създали езика, които разбиратъ глаголитѣ и дълбокия смисълъ на всѣка дума, тѣ въ живота, подъ думата „душа“, разбиратъ една опрѣдѣлена идея. Въ тѣхъ сжщо тѣй е точно опрѣдѣленъ смисълътъ на думата „умъ“, но при прѣдаване на тѣзи идеи въ слѣдующитѣ поколения, тѣ сж изгубили и своя вжтрѣшенъ смисълъ. Ние

отдѣляме душата отъ себе си, защото искаме да я разгледаме обективно. По сѣщия начинъ разглеждаме духа като нѣщо отдѣлно. Значи, щомъ можемъ да разглеждаме душата и духътъ като нѣщо отдѣлно отъ себе си, тѣ сѣж материални нѣща. Щомъ разгледаме ума, като нѣщо отдѣлно отъ себе си, значи и той е нѣщо материално.

Тогава, какво нѣщо е човѣкътъ? Какво нѣщо е Любовта? Ние говоримъ за Любовта и я разглеждаме извънъ себе си, затова и тя е нѣщо материално. Говоримъ за Истината извънъ насъ, за това и тя е нѣщо материално. Говоримъ за Мѣдростта извънъ насъ и тя е нѣщо материално. Кое тогава е духовното? - Туй, за което не можемъ да мислимъ, е духовно. Щомъ можемъ да мислимъ за нѣщо, то е материално. Това сѣж антиподи, противоположности. Трѣбва да има нѣщо въ насъ, съ което ние да разглеждаме сѣщината на проявения животъ. Значи, въ този смисълъ ние подъ думата „истина“ не разбираме самата Истина. Подъ думата „мѣдростъ“ не разбираме самата Мѣдростъ. Под думата „душа“ не разбираме самата душа. Ние разбираме съвсѣмъ други нѣща.

Сега запримѣрь, съ коя буква започватъ новороденитѣ дѣца. Съ каква буква изразявате вашата скърбъ? Като кажете „ухъ“ и „охъ“, тия двѣ възклицания иматъ ли едно и сѣщо значение?

Всѣки ученикъ трѣбва да има едно основно качество надъ другитѣ му качества. Запримѣрь, нито единъ отъ васъ не може да търпи да му разправятъ за това, което той знае. Прѣдставете си, че нѣкой започва да ти разправя това, което ти знаешъ. Какво правишъ? - Не можешъ да търпишъ, не можешъ да се съберешъ въ кожата си. Защо не можешъ да търпишъ? Защото въ този човѣкъ нѣма психологически тактъ, той се стреми да ти разправя или да те учи това, което знаешъ. Той казва: „Чакай да ти разправя тази работа!“ И започва да ти разправя това, което ти си направилъ, като че ти не знаешъ, какво си направилъ. И той маже като тебе, нѣма никаква разлика помежду ви. Защо се заражда у него желание да покаже, че той маже по особенъ начинъ? Нѣкои хора пѣкъ обичатъ като говорятъ да се впушатъ

въ подробности. Тъй постъпват не само малките хора, но и големите. Например Толстой е един от тях, обича подробностите, анализата, а някои не обичат подробностите, пристъпват направо към предмета. Коя е причината? - Това може да се обясни от чисто хиромантическо гледище.

Въ тия неща има съвпадение. Запример, забелязано е, че на онзи хора, които обичат подробностите, ръцете и пръстите на ръцете им са дълги. Каква връзка има между дългите пръсти и подробностите? Какъ се явило туй съвпадение? Хора, на които пръстите са къси, обичат обобщенията, те не влизат въ подробности. Разбира се, това не са строго научни данни, има известно съвпадение. После, среща се и друго едно съвпадение. Казват, че благородният човек има красиво лице. Някои считат, че красотата е качество на благородство. Пластичността на лицето е една необходимост за красивото лице. Пластичността на лицето е израз на душата. Лицето трябва да изразява душата. По какво се познава един красив поглед? Някои пък хората казват: „Красив е този човек.“ Азъ ще си послужи с следната аналогия: един човек е отличен краснописец, напише едно отлично по красота на почерка писмо, но безсъдържателно, безъ смисъл. Другъ някой пише лошо, разкрито, но написалъ философско писмо, смисъл има въ него. Питамъ: кое писмо е по-хубаво, красивото ли или изразителното? Пък, ако съ красотата се съпада и изразителността, то е другъ въпросъ.

Някои се впускат въ подробности. Не са подробностите, които оправят човека. Подробностите някои пък причиняват голъма вреда. Някой казва: „Чакай да ти кажа нещо!“ И започва да развива края на най-малките погрешки, търси най-малките им коренчета. Питамъ, като извадишъ туй коренче налице, какво можешъ да докажешъ? Трябва да имаме една определена норма за погрешките на хората. Туй, което считаме, че е грешка, въ природата не съществува като погрешка. Това, което хората наричат погрешки, те са въображаеми неща, техни измислици. Въ природата няма нищо подобно. Някой пък мислишъ, че си направилъ голъми погрешки, но природата

не е хроникирала никакви погрѣшки, а нѣкой пѣтъ мислишъ, че животътъ ти е изправенъ, мислишъ, че си светия, когато въ сжщностъ природата е регистрирала редъ твои погрѣшки. Има единъ законъ, споредъ който капкитѣ, които падатъ отъ ниско, дупки не пробиватъ, а онѣзи, които падатъ отъ високо, дупки пробиватъ. Значи, просветениятъ човѣкъ, светията може да направи много голѣми грѣшки, когато грѣшникътъ не може да направи голѣми грѣшки, природата не му е позволила да прави такива.

Вие, като ученици трѣбва да се пазите, защото можете да направите много голѣми грѣшки. Често вие мислите, че сте изправни. Не е така. Не е важно, какво мислите единъ за другъ, но важно е какво е хроникирано въ книгата на природата. Какво мислите единъ за другъ това е ваше мнѣние, то нѣма нищо общо съ самия животъ. Понѣкой пѣтъ вие се безпокоите, мислите, че сте много грѣшни, но ако разгледате аналиитѣ на природата, ще видите, че тамъ нѣма нищо отбѣлзано. Вие може да сте пролѣзли много сълзи, но тя, като погледне, казва: „Нѣмашъ никаква погрѣшка, нищо не искамъ отъ тебе.“

За днесъ бѣхъ ви задалъ темата: „Отличителнитѣ черти на силата и материята.“ Щомъ можемъ да разгледаме разлика между сила и материя, можемъ ли да разгледаме по какво се различаватъ обективно? Нѣкои казватъ, че материята е инертна, а силата е потенциална. По какво се отличаватъ инертността на материята и потенциалността на силата? Това е единъ дълбокъ философски въпросъ. Ние ще оставимъ настрана въпроса за силата и материята. Тогава, каква е разликата между сила и енергия? Нека нѣкой отъ васъ има добрината да прочете нѣщо върху тия термини, да прѣгледа, какъ ги дефиниратъ французкитѣ или английскитѣ учени.

Говорилъ съмъ ви и другъ пѣтъ, че еднообразието въ живота трѣбва да се избѣгва. Въ една лекция ще ви говоря върху това, какви противоположни качества се явяватъ въ човѣка отъ еднообразието. Ако човѣкъ се разглежда като сжщество, като индивидъ, който сега се проявява, и ако при това допуснемъ, че той се е проявявалъ много пѣти, питамъ какви сж отношенията

между всички негови проявления? Вие, може би, сте идвали на земята по 400 - 500 пъти. Тогава, по какво се отличават всички тия проявления? Вие сте носили разни имена, разни форми. По какво се отличават всички тия ваши съществувания. Мислите ли, че във всички ваши съществувания вие сте били носители все на ваши идеи? Колко пъти сте били носители на чужди идеи и убъждения! Значи, когато разглеждаме вашия животъ, трѣбва да го разглеждаме въ връзка съ всички ваши минали и бъдещи съществувания. Само тогава вие може да бъдете свършени.

Затуй, каквото и да ви се случи въ живота, каквото отклонение и да направите, въ една или въ друга посока, вие не можете свършено да се отклоните отъ вашия пътъ; да се отклоните отъ своя пътъ, значи да изчезнете отъ пространството. Както планетитѣ, както Слънцето не могат да се отклонятъ отъ своята орбита, така и вие не може да се отклоните отъ вашия пътъ. Даже и кометитѣ, за които вие мислите, че скитатъ изъ пространството, иматъ своя опредѣлена мисия. Ето защо, човѣкъ не се отклонява отъ прѣдначертания му отъ Бога пътъ, но пътува изъ пространството, минава прѣзъ разни области, вслѣдствие на което понѣкоя пътъ той става и добъръ и лошъ, както ние мислимъ, но тази лошевина и добрина зависи отъ съвсѣмъ други причини.

Всѣки отъ васъ трѣбва да схване същността на нѣщата и да разбере, по какво именно се отличава той отъ другитѣ хора. Трѣбва да намѣрите въ себе си едно качество, по което да се отличавате отъ другитѣ хора. Като намѣрите туй качество, то ще ви зарадва. Това специфично ваше качество може да бъде много малко, микроскопическо, но ще ви причини много голѣма радостъ, защото всички други нѣща сж общи. Ако сте ученъ човѣкъ, има и други учени като васъ. Ако сте красивъ човѣкъ, има и други красиви като васъ. Ако сте силенъ човѣкъ, има и други силни като васъ. Всички тия нѣща сж общи, но има нѣщо, по което човѣкъ се отличава отъ другитѣ хора. И кое е то? Ще кажете, че разликата е въ душата. Тогава, по какво се отличава една душа отъ друга, ако всички души иматъ едни и същи качества?

Понѣкой пѣтъ вие ставате еднообразни, а понѣкой пѣтъ се натѣкват на извѣстни мѣчноти, ставате чрѣзмѣрно дѣятелни, активни, което се дължи на натрупване излишна умствена енергия, вслѣдствие на което се зараждатъ въ васъ редъ отрицателни чувства. Какви сѣ тия отрицателни чувства? - Чувства, които не носятъ радостъ на човѣка, но тѣга, скръбъ, безмислие въ живота, индиферентностъ. Мислите, че и вие, както и всички хора въ цѣлия свѣтъ, сте глушици. Мислите ли, че такова едно заключение е право? Глушавитѣ нѣща за едни хора сѣ разумни. Запримѣрь, хвърлете на единъ пѣтелъ царевича на мраморна плоча, той пакъ ще рови, както ако хвърлите на земята. Вие ще се смѣете, че не му идва на умъ да не рови. Азъ ще ви отговоря заради пѣтела. Той казва: „Азъ зная, че това е мраморъ, но пакъ ровя, за да не изгубя навика си, обичамъ да си спомнямъ това, което зная, понеже единъ день ще трѣбва да си изравямъ храната изъ земята. Хората нѣма да ми даватъ, храната все на мраморъ.“ Дали това нѣщо е точно така, не се знае. И тѣй, когато повтаряме нѣкои нѣща, които може да ни се видятъ безмислени, това правимъ, за да не изгубимъ нѣкой навикъ, ако разбира се навикитѣ трѣбва да се поддържатъ.

Та, първото нѣщо: когато нѣкой човѣкъ започва да ти разправя нѣщо, което ти знаешъ, ако си философъ, въ туй разправяне ще намѣришъ една малка разлика отъ това, което ти знаешъ. Азъ чета Посланието на Апостолъ Павла, дѣто се казва: „Вѣрата е отъ слушането.“ Нѣкой, който повѣрвалъ въ Писанието, но не го разбралъ, казва: „Вѣрването, а не вѣрата е отъ слушането.“ Криво разбралъ той тѣзи нѣща. Вѣрване и вѣра не е едно и сѣщо нѣщо. Щомъ слушамъ нѣкого, азъ ще започна да вѣрвамъ, ще кажа: Това е така. Прѣди това азъ имахъ вѣра въ себе си, а не вѣрване. По какво се отличава вѣрата? - Вѣрата е качество на Любовта. Ти вѣрвашъ въ този, когото любишъ, неговата дума е законъ. Кажешъ ли, че не е така, не може така и т. н., това е любовта, която вие имате - обикновената любовъ. На онзи, когото обичашъ, на онзи, комуто вѣрвашъ, ти не можешъ да припишешъ никаква слабостъ. Имашъ ли, обаче, вѣрване въ този човѣкъ, ти веднага можешъ да му припишешъ

нѣкаква слабостъ. Тѣй че, между вѣрване и вѣра има едно вжтрѣшно различие.

Често хората повтарятъ изречението, което Сократъ бѣ казалъ нѣкога: „Познай себе си!“ Кое е по-хубаво да познаваме себе си или Бога? Ако азъ бихъ критикувалъ гърцитѣ, бихъ казалъ: Дотолкозъ е достигналъ грѣцкиятъ умъ. Еврейскиятъ умъ пѣкъ е достигналъ до приложението да казва: „Начало на мъдростъта е страхътъ.“ Идва Христосъ и казва: „Познай Бога!“ Питамъ сега: кое е по-силно, да познавашъ себе си, да се страхувашъ ли или да познавашъ Бога? - Разбира се, това сж били системи, школи, прѣзъ които човѣчеството е минало. Когато гърцитѣ сж проповѣдвали да познавашъ себе си, тѣ сж минали прѣзъ извѣстна школа, прѣзъ извѣстно учение. Какъ трѣбва да познава човѣкъ себе си! Какво трѣбва да познава въ себе си? - Да познае въ себе си Божественото и всички възможности, които се криятъ въ него. Щомъ въ Божественото има толкозъ възможности, кажете ми една отъ тѣхъ, главно основната възможностъ. Все трѣбва да има една основна възможностъ. Коя е тя?

Понѣкой пжтъ ние вземаме едно общо твърдение и казваме: „Повѣрвай!“ Въ какво? - Въ Божията Любовь. „Повѣрвай въ Божията Мъдростъ!“ Много добрѣ, но кое именно да повѣрвамъ? Отдѣ ще започне тази Любовь? Започни отъ нейното практическо приложение. Нѣкой казва: „Азъ вѣрвамъ въ Бога.“ Той често произнася това изречение, но то не дѣйствува върху него. Като кажемъ: „Повѣрвай въ Бога“, „Люби Бога“, сърцето ти трѣбва да затрепти, да заиграе въ тебе. Щомъ не заиграе, значи това сж само думи. Когато говоримъ по сжщия философски начинъ „азъ трѣбва“, „азъ съмъ длѣженъ да направя това-онова“, а нищо не вършимъ, работитѣ си оставатъ на едно и сжщо мѣсто, непомирѣднати.

Сега, вземете запримеръ двѣтѣ отличителни вжтрѣшни черти на човѣка, който се проявява въ женска форма и на човѣка, който се проявява въ мъжка форма. По какво се отличаватъ тия двѣ форми? Ние казваме, че въ едната форма прѣобладава умътъ, а въ другата форма прѣобладава сърцето. Това сж общи

твърдения. Учителитѣ на окултната наука поддържатъ слѣднитѣ въззрения: Мжжътъ не може да стане жена и жената не може да стане мжжъ. Жената нѣкой пжтъ може да вземе мжжка форма, но тя си остава и мжжътъ може да вземе женска форма, но той все мжжъ си остава. По сжщина мжжкиятъ и женскиятъ принципъ въ природата не могатъ да се измѣнятъ, тѣ вѣчно ще си останатъ едни и сжщи. Вие често казвате: „Азъ, като стана единъ день жена, или като стана мжжъ“, и веднага разрѣшавате въпроситѣ. Какво ще направитѣ, като станешъ жена? Или, какво ще направитѣ, като станешъ мжжъ? При сегашнитѣ условия, като станешъ жена, ще вършитѣ една работа, а като станешъ мжжъ, ще вършитѣ друга работа. Сега виждате ли дѣ е противорѣчието? Женитѣ казватъ: „За насъ нѣма шансъ да станемъ мжже, значи, вратата ни е затворена.“ Мжжетѣ пъкъ казватъ: „Много добрѣ, че ние нѣма да станемъ жени.“

Други окултисти казватъ, че мжжкиятъ принципъ родилъ злото, а женскиятъ принципъ родилъ доброто. Какви заключения бихте извадили отъ тия твърдения? Вѣрно ли е това? Не, положителната форма на жената и положителната форма на мжжа раждатъ злото. Отрицателната форма на мжжа и отрицателната форма на жената раждатъ злото. Положителната форма на мжжа и отрицателната форма на жената раждатъ доброто. Положителната страна на женския принципъ и отрицателната страна на мжжкия принципъ раждатъ доброто. Но тия добрини се отличаватъ.

Слѣдователно, когато говоримъ за злото въ свѣта, ние трѣбва да разбираме чисто физическия животъ, защото злото сжществува въ физическия свѣтъ, въ формитѣ на нѣщата. Въ сжщината на живота злото не сжществува. Значи, злото се проявява въ материалния животъ. И тѣй, всѣки отъ васъ може да измѣни своето състояние. Ако е лошъ, нека си тури единъ минусъ, или да прояви качества на противоположния принципъ. Единиятъ принципъ наричамъ „принципъ на живота“, а другиятъ - „принципъ на ума“. Това сж двата принципа, които работятъ въ живота. Умътъ и животътъ съединени заедно, раждатъ противорѣчията. Ако не приложите тази философия

въ живота си, тя остава само за природата. Ако пъкъ искате да се ползвате отъ нея като същества, които сте дошли на земята да се учите, вие трѣбва да разбирате законитѣ на живата природа. Всѣкога трѣбва да правите малки опити. Запримѣрь, вие имате единъ приятелъ и мислите, че той ви обича. Приятелътъ ви също мисли, че вие го обичате. Но вие трѣбва да се спрете въ тази любовъ върху нѣщо съществено, а именно да провѣрите, дали тази любовъ почива на една здрава основа и то не за година, двѣ, десетъ, но дори да може да прѣмине отъ този животъ въ другъ. Това е любовъ за подражание, тя може само да ви ползува. Но любовъ, която не може да мине отъ животъ въ животъ, отъ едно съществуване въ друго и да образува връзка, тази любовъ е чисто физическа. Не говоря, че физическата любовъ е лошо нещо, но казвамъ, че тя не може да образува здрава връзка.

И тогава идвате до друга крайностъ, казвате: „Въ свѣта нѣма любовъ.“ Не правете такива твърдения! Щомъ човѣкъ направи такова заключение, той създава друго зло за себе си. Ти казвашъ: „Всички българи сж лъжливи, всички българи сж груби.“ Отъ това заключение логически слѣдва: „Щомъ всички българи сж такива, азъ съмъ българинъ, слѣдователно и азъ съмъ грубъ.“ Какво се ползувашъ ти, ако всички българи сж груби? Ако извадишъ такова заключение, какво се ползувашъ? Или пъкъ вие понѣкога казвате: „Богъ ме е създалъ такъвъ.“ Вие бѣхте ли тамъ, когато Господъ ви е създавалъ? Знаешъ ли, че Господъ така ви е създалъ? Прѣдставете си, че азъ направя една отлична стомна за нѣкой князь или за нѣкой царъ, но по една случайностъ тази стомна попадне въ ржцетѣ на нѣкой простакъ, той започне да налива въ нея такава течностъ, за каквата тя не е опрѣдѣлена. Този простакъ, като не разбралъ цѣната на стомната, далъ ѝ една проста служба, а не такава, за каквата е била прѣдзначена. Кой е кривъ сега: азъ ли, който създадохъ стомната, или онзи, който я употребява? - Онзи, който я употребява.

Сега, мнозина отъ васъ иматъ отличенъ умъ, но го впрѣгатъ въ работа, каквата имъ попадне, като този простакъ. Съ какво се занимавате? - Съ дреболиитѣ на живота, съ речено-

казано, съ новинитѣ по вѣстницитѣ, че Одринъ се прѣвзе, че българската валута спада, че 20 кѣщи въ града Нью-Йоркъ изгорѣли, че толкозъ параходи потънали и т. н. Всѣки день се чете тази литература. Другаде се говори, че еди-кой си професоръ опровергалъ нѣкоя теория и създалъ нова. Тѣй пълните ума си съ такива отрицателни нѣща. Питамъ ви сега: за всичката каша, която туряте въ прекрасната стомна, кой е кривъ? Господъ ли или вие? Щомъ дойдешъ до тѣзи въпроси, че еди колко кѣщи изгорѣли, че еди-кой си параходъ потъналъ, не чети. Оставете свѣтътъ да чете за потъналитѣ параходи. Азъ бихъ челъ слѣднитѣ нѣща, напримѣрь: „Англия направила десетъ парахода; еди-кога си десетъ парахода трѣгнали за Америка“ и т. н. А това, колко души фалирали, колко хора сж осждени и редъ други въпроси, на тѣхъ не обръщамъ внимание. Турете настрана всичко отрицателно! Че еди-кой си художникъ започналъ една картина и не я довършилъ - турете този въпросъ настрана; че еди-кой си свещеникъ умрѣлъ - турете този въпросъ настрана! Турете настрана всичко отрицателно! Не казвайте, че едно врѣме сте били по-силни, по-умни. Сега какви сте? Кажете: „Сега се съгражда у менъ единъ новъ параходъ.“ Или пъкъ си сънувалъ нѣкакъвъ лошъ сънь, че си падналъ отъ една голѣма скала - забрави този сънь. Нѣкой сънувалъ, че го гонѣло черно куче. Забрави този сънь, съ кучета не се занимавай! Другъ нѣкой билъ въ една кѣща, която се запалила, и безъ малко щѣлъ да изгори. Не стой въ кѣщи, които горятъ! Ние търсимъ смисъла на нѣщата. Може би, този сънь да нѣма нищо общо съ твоя животъ. Нѣкой казва: „Снощи на сънь имахъ крила, хвъркахъ като ангелъ. Какво означава това?“ - Радвай се, че си хвъркалъ! - „Ама какво може да ми се случи?“ - Щомъ си хвърчалъ, ще те турятъ на хубава служба, ще те назначатъ директоръ на нѣкоя банка или прѣдставителъ нѣкъдѣ. Това означаватъ крилата. Тия нѣща сж съвпадения, които отвличатъ вниманието ви. Тѣ сж хубави, но има нѣща, съ които абсолютно не трѣбва да се занимавате.

Та първото нѣщо: Всички трѣбва да се учите да дисциплинирате ума си. Докато не дисциплинирате ума си,

да знаете кое да четете и кое не, дълго време ще продължатъ страданията ви. Дръжте положителното въ живота! Понѣкой пѣтъ въ васъ има желание да търсите отрицателното. Досега вие сте вървѣли съ отрицателната философия, но необходимо е положителното въ живота. Казахъ ви, че хората може нѣкой пѣтъ да ви набѣдятъ, но що отъ това? Тѣ могатъ да ви прѣзиратъ, да кажатъ нѣщо лошо за васъ, но що отъ това? Ще си минете, безъ да се спрете. Българскитѣ пословици казватъ: „Дума дупка не прави“, „Въ море дупка се не прави“. Ако нѣкой мисли, че слѣдъ като ви оцапа, ще може да пробие дупка въ морето, той се лъже. Никой не може да ви оцапа. Божествениятъ принципъ въ човѣка по никой начинъ не може да се изцапа. Тѣлото може да се оцапа, дрехитѣ могатъ да се оцапатъ, но Божествениятъ принципъ, сжщественото въ човѣка никой не може да го засегне. -„Ами защо трѣбва да излагамъ честъта си?“ Ако моята честъ може всѣки да цапа, това е безчестие. Но, ако никой не може да засегне честъта ми, това е истинската честъ. Ще знаете, че има нѣщо въ васъ, което никой не може да засегне. Това сж максими. Знаете ли това, ще бждете спокойни, но не индиферентни.

Вземете урокъ отъ свѣта. Азъ отъ редъ години слѣдя и виждамъ, че даже и най-религиознитѣ хора въ България, както и въ Америка, и въ Англия - навсѣкждѣ, иматъ една слабостъ - криятъ своето тщестлавие и своята гордостъ. Свѣтскитѣ хора изиявяватъ тщестлавието си, не се криятъ. Нѣкой свѣтски човѣкъ, когато ти даде своята книга, радва се като дѣте. Религиозниятъ човѣкъ пѣкъ, ще донесе своята книга, ще ти я даде, но играе роль, като че е индиферентенъ. Той казва, че нищо не струва тази книга, прави се скромень. Не, той не говори Истината, въ себе си мисли другоаче. Казва, че нищо не струва, а въ сжщностъ мисли, че много струва. Само смѣй да кажешъ, че нищо не струва, прѣзъ цѣлия си животъ той нѣма да забрави това нѣщо.

Въ религиозния животъ има една голѣма опасностъ, а именно: тщестлавието и гордостъта се скриватъ вжтрѣ въ човѣка и той трѣбва внимателно да ги различава. Не е лошо, че се е появило тщестлавието, но трѣбва да се молишъ. Нѣма

нищо лошо, че е дошло тщестлавието. Покани го, нагости го, дай му угощение и го изпрати навън. Гордостта дошла. И нея посрепни, нагости и послѣ изпрати навън. По-хубаво е човѣкъ да бжде искренъ. Азъ харесвамъ понѣкой пжтъ свѣтскитѣ хора. Тѣ иматъ дѣтински черти. Човѣкъ трѣбва да бжде като дѣте. Казвате: „Азъ написахъ нѣщо.“ Не смѣте по-нататѣкъ да се искажете. Не, кажи си: „Азъ написахъ едно стихотворение, което самъ си харесвамъ. Когато го прочета, азъ се въодушевявамъ, не зная, дали и вие ще се въодушевите.“ Ако говоря Истината, тѣй ще я кажа, пѣкъ ако не искамъ да я казвамъ, по-добрѣ ще мълча. Ще си кажа, че съмъ написалъ едно съдържателно стихотворение, пълно съ идея. Нѣма какво да се срамувамъ.

Ако една идея се е родила въ насъ и сме ѝ дали форма, нѣма какво да се стѣсняваме. Ще изнесемъ тази идея тѣй както е и ще кажемъ: „Хубаво е това стихотворение, изразително е, но не е и най-красиво.“ Да кажемъ, че нѣкой чете много хубави работи. Ние нѣма да кажемъ, че той не разсжждава философски, защото въ сжщностъ той разсжждава философски, но не може да се изкаже философски. Мнозина разсжждаватъ философски, но не могатъ да се изкажатъ философски. Човѣкътъ мисли философски, но не може да се изкаже философски, не може да намѣри подходяща дума, затова казва: „Вие не можакте да ме разберете.“ Въ таквъ случай казваме: Когато хората повече мислятъ, по-добрѣ разбиратъ нѣщата, но щомъ рѣкатъ да се изкажатъ, има една спънка, не могатъ да се изкажатъ добрѣ. Сега, какво е общото заключение? Заключение не трѣбва да има. Общото заключение подразбира общия знаменателъ. Кой е общиятъ знаменателъ?

Великъ, способенъ е онзи ученикъ, който може да изслушва другитѣ ученици. Този ученикъ, който говори, трѣбва да бжде досѣтливъ. Щомъ го изслушватъ, той не трѣбва да прѣкалява. Ще ви приведа за примѣръ една ученичка, тя нѣма да се сърди. Отиваме на разходка. Тази сестра обула нови обувца, но вънъ земята покрита съ снѣгъ и тя пада, става - хлѣзгаво е. Тя не може да върви добрѣ и споредъ нея и другитѣ се спиратъ. Тя не иска да пада и съ това да прѣчи и на другитѣ,

но обувката ѝ сж гладки. Тя трѣбваше да прѣдвиди това нѣщо. Единъ братъ иска да ѝ помогне, но и той пада с нея; ту тя падне, ту той падне, търкалятъ се. Казвамъ, нови сж обувката ѝ. Въ новитѣ идеи, особено въ снѣжно врѣме, всѣкога има такова подхлъзване. Нѣма нищо лошо въ това подхлъзване. Ще се подхлъзнешъ, ще седнешъ и ще си помислишъ, защо си падналъ. Ако паднешъ назадъ, помисли хубаво, защо си падналъ така. Ако паднешъ напредъ, помисли хубаво, защо си падналъ напредъ. Ако паднешъ налѣво, помисли защо си падналъ налѣво. Ако паднешъ надѣсно, помисли, защо си падналъ надѣсно. Философски мисли!

Като си купите нови обувка, направете слѣдния опитъ: обуйте за пръвъ пѣтъ обувката си, излѣзте съ тѣхъ изъ града и започнете да мислите за нѣкой много отрицателенъ човѣкъ, когото познавате. Започнете да разсѣждавате, защо този човѣкъ ходи изъ широкия пѣтъ, защо води такъвъ лошъ животъ и т. н., ще видите, че нѣма да се мине дълго врѣме и вие ще паднете на гърба си. Значи, този човѣкъ нѣма грѣбнакъ, съ който да издържа въ живота и затова е взелъ такова направление. Причинитѣ, поради които този човѣкъ се отдѣлилъ отъ правия пѣтъ, сж любовни. Той се влюбилъ, не могълъ да постигне цѣльта си и падналъ на гърба си. Послѣ вземете другъ нѣкой типъ и направете още единъ опитъ. Това сж мои прѣдположения, мои изводи, вие сами трѣбва да правите опити, да видите, какъ ще падате. По този начинъ ще провѣрявате, отъ дѣ произлизатъ слабоститѣ на другитѣ хора. Само така ще намѣрите, кои сж причинитѣ за отклонението на хората отъ пѣтя имъ.

Вървите по пѣтя и виждате, че нѣкой човѣкъ падналъ. Казвате си: „Защо ли падна този човѣкъ?“ Не се минава много врѣме и току вижъ и вие падате на лицето си. Значи, причинитѣ за падането на този човѣкъ сж чисто материални. Искате да знаете, защо този човѣкъ се подхлъзналъ. Питамъ: ами вие защо не пазите равновѣсие? Казвате: „Защо този човѣкъ не върви по пѣтя си?“ Ами защо вие паднахте на гърба си? - „Прѣпгнахъ се.“ Че и той се прѣпгна. А защо падате на другитѣ двѣ страни, налѣво и надѣсно, вие сами ще разгадавате.

Сега, ще правите опити, ще наблюдавате, какъ ще падате и по този начинъ ще провѣрите, дали туй, което ви говоря е вѣрно. Ще правите опита на мѣста, дѣто нѣма много камъни. Нѣкой пжтъ камънитѣ сж много опасни. Слѣдователно, изводътъ е слѣдниятъ: Когато тръгвате на разходка по високи планински мѣста, абсолютно трѣбва да изхвърлите отъ ума си всички отрицателни мисли. Ще мислите само за хубави нѣща, за благородни и възвишени работи, за Бога, за ангелитѣ. Тогава нѣма да има никакво падане. Ще хвърчите нагорѣ съ крилата на птица. Когато ходишъ на разходка, никаква отрицателна мисль! Всичко заключи у дома си и кажи: другъ пжтъ, когато бжда въ кжци и седна на столъ, тогава ще мисля за отрицателни нѣща, защото тогава нѣма опасностъ да падна.

Нѣкои отъ васъ ученицитѣ трѣбва да образуватъ малки кръжоци за опити. Вие очаквате да дойде нѣщо велико въ свѣта. Вие искате да придобие просвѣтление наготово, да ви дойде изведнѣжъ отнѣкъдѣ. Знаете ли прѣзъ какви ужасни страдания сж минали онѣзи хора, които сж добили просвѣтление? Онѣзи, които не сж запознати съ законитѣ на окултната школа, мислятъ, че тази работа е лесна. Не е тъй лесно. Великото просвѣтление изисква голѣмо юначество, затова се дава по малко. То е силно вино, веѣки може да се опиеш отъ него. Щомъ се пие повече отъ това вино, хората започватъ да играятъ. Нѣкъдѣ изъ Варненско една туркиня отива въ кжщата на единъ свещеникъ. Попадията имала хубаво, силно вино хардалия.* Наточила отъ него и поканила туркинята да пиятъ. Туркинята, като пила 2 - 3 чапки отъ това вино, опила се вече. Хвърлила фереджето, започнала да играе. И попадията сжщо тъй заиграла. Какъ стана тази работа? - Хардалията вино направи това нѣщо. Естеството на тия двѣ жени не се е измѣнило, но хардалията вино, като влѣзе въ тѣхъ, развеселява ги, накарва ги да играятъ. Често хората въ живота си попадатъ подъ влиянието на това вино - хардалия и тогава и въ кжци и извънъ кжци се проявяватъ такива, каквито не сж. Казвате: „Какъ стана тази работа? - Хардалията е причина, нищо повече. Хардалията е сила, която може да произведе голѣмъ ефектъ само върху една мисль или върху една дума. Послѣ се

дохожда въ нормално състояние. Казватъ: „Прѣдлагатъ ли ти хардалия нѣкждѣ, ще го опитащъ, дали е сладко, или не. Ако е сладко и не рѣже, пий; ако рѣже, не пий!“ Не е виновенъ онзи, който дава, но ти ще пиешъ малко.

Мнозина отъ васъ казватъ: „Ние като ученици трѣбва да направимъ това, трѣбва да направимъ онова. Но нѣщата оставатъ ненаправени. И като погледнемъ върху историята на човѣшкото развитие, цѣлата е съставена отъ такива чудни проекти. Има една архива, цѣлъ складъ въ природата отъ проектите на всички минали култури. Не зная, какво ще стане съ тѣзи неизпълнени проекти, но природата е складираа всички нерализирани проекти. И вашите проекти ще идатъ въ тази архива. Онова, което вие приложите, ще остане за васъ. „Това мисля да направя, онова мисля да направя“ - всичко това ще влѣзе въ тази архива. Тамъ ще отбѣлжватъ: „Въ 1925 година личността А, родена въ София, имаше такъвъ и такъвъ проектъ, който не можа да приложи. Този проектъ остава въ архивата на природата. Затова, сега вие трѣбва да намѣритъ най-малкия проектъ и да го приложите.

Като казвамъ това, не разбирамъ, че нищо не сте приложили, но отъ васъ се изисква повече приложение. Ще кажете: „Учителю, ние приложихме нѣкои нѣща.“ Азъ разбирамъ въпроса логически, правилно. Ще ви прѣдамъ това на вашъ езикъ. Вие започвате да плетете чорапъ. Направете 20 примки, съединете ги така, че образувате отъ тѣхъ едно колелце. Питамъ ви: свършихте ли чорапа? - Не, не е свършенъ. Направете още 20 примки, образувайте второ колелце, че трето, че четвърто, докато дойдете до петата. Направете ли петата, довършете цѣлиятъ чорапъ. Този чорапъ трѣбва да се оплете! Казвамъ, вие още не сте дошли до петата, ще плетете нагорѣ още повече. Казвате: „Ама азъ оставихъ чорапа, започнахъ да пиша едно съчинение.“ Не, ще довършишъ чорапа, че послѣ ще пишешъ съчинението си. Ти си написалъ само въведението. „Да, азъ написахъ вече първата глава.“ Чакай, много отъ останалите глави сж много трудни. Докато ги напишешъ, ще отидатъ не по-малко отъ 10, 20 и повече години. Ти не знаешъ, какво

може да ти се случи презъ това врѣме. Нѣкоя глава можешъ да напишешъ за единъ день, нѣкоя за една година, а нѣкоя за 10 години - не знаешъ колко врѣме ще употребиишъ. Затуй ще турите постоянството като необходимо условие за работа.

Като ви говоря, азъ не разбирамъ вашия индивидуаленъ животъ. Вие казвате: „Кого ли подразбира Учителътъ?“ Кого ли има прѣдъ видъ? Не, работа трѣбва да се върши. Азъ нѣмамъ прѣдъ видъ одного, а говоря общо. Когато работитѣ ни въ една школа или въ едно общество вървятъ добръ, ние усѣщаме единъ трепетъ, една радостъ, а пъкъ когато не вървятъ добръ, нѣщо ни стѣга отвжтрѣ, тѣжно ни е, скръбно ни е. Нѣкои отъ васъ ще кажатъ: „Да, азъ чувствувамъ тази тѣга.“ Не трѣбва външно да я чувствувате, външно може да я разберете обективно. Вътрѣшно трѣбва да се възприематъ нѣщата. Всѣко общество може да се разгледа обективно, но като се съедините съ него, ще разберете до каква степенъ на развитіе е достигнало то. Не трѣбва да гледате на нѣщата съ прѣдубеждение. Вие можете да провѣрите и изпитате степенъта на развитието на всѣко общество. Не се заблуждавайте! Щомъ изпитате единъ приятенъ трепетъ подъ лъжичката, ще знаете, че тия хора сж добри, съ благородни стремежи.

Като ученици въ този окултенъ класъ, вие трѣбва постоянно да работите, като се индивидуализирате трѣбва да знаете, че имате общи отношения къмъ всички ученици отъ невидимия свѣтъ. Онѣзи, които работятъ заради васъ, очакватъ и вие да работите заради тѣхъ. Вие сте коренитѣ, тѣ сж клончетата. Между вашия и тѣхния животъ има съотношение. Не мислете, че вие можете да бждете абсолютно самостоятелни! Има извѣстни ограничения, които ние трѣбва сами да си наложимъ, сами да се ограничимъ. Азъ наричамъ ограничение това, когато самъ се ограничишъ. Тогава можешъ да правишъ каквото искашъ. Когато обаче други те ограничаватъ, ти не си свободенъ - има материални прѣгради. Нашето ограничение има чисто духовенъ характеръ. По-добръ да си наложимъ духовно ограничение, за да не дойде материалното. Ако ние сами не си наложимъ духовно ограничение, ще дойде материалното. Тогава именно

ще дойдатъ редъ мъжнотии върху васъ.

И тъй, кой е най-силния слогъ? Всѣки човѣкъ си има по единъ силенъ слогъ. Всѣки човѣкъ си има по едно любимо име, въ което е вмѣкналъ този слогъ. Неговата сила е въ неговото име. Въ силата на този слогъ е скрито човѣшкото богатство. Забѣлѣзали ли сте, когато нѣкой започне да пише писмо, приятелътъ му седи до него и му казва: „Напиши ми едно писмо!“ Всѣки приятелъ иска да има писмо отъ приятеля си, казва му: „Искамъ да имамъ отъ тебе едно писмо.“ И приятелътъ му, само като започне, едва напише първата буква „Л“, онзи подскача отъ радостъ. Какво има да му пише неговиятъ приятелъ? Той разбира, какво иска да му пише. Написва буквата П. Онзи пакъ подскача, пакъ се зарадва. Слѣдъ това написва точка, послѣ буквата Г. Онзи пакъ се зарадва, пакъ подскача. Онзи продължава писмото: Ла, Па, Га, лу, пу, гу, ло, по, го... Какво разбрахте сега? Приятелътъ разбра нѣщо.

Първоначално буквитѣ, съ които вие си служите, сж били символически йероглифи, а сега сж графически. Първоначалната буква „Л“ е изразявала цѣла идея. Буквата „Л“ е идея, тя показва стремежъ нагорѣ. Буквата „П“ сжщо тъй е символическа, идея има въ нея. Въ буквата „Г“ сжщо има идея. Тия букви сж се опростотворили отпослѣ и сега се употребяватъ само като елементи на думитѣ, като елементи на слоговетѣ. Ние трѣбва да разбираме малкитѣ работи въ себе си. Не търсете великитѣ работи въ свѣта! Малкиятъ трепетъ може да даде най-силенъ тласъкъ на вашия умъ, най-силенъ тласъкъ на вашето сърце. Нѣкой приятелъ се намира въ затруднено положение. Отваря Писанието и му се пада стихътъ: „Духътъ свети ще ви научи.“ Сега вие си мислите, какъ ли ще ви научи Духътъ. Ще ви научи, като се учите. Азъ мога да разбера усилието на Божия Духъ, онова, на което Той ме учи, като уча и азъ самъ. Начинитѣ, по които туй учение може да ви се прѣдаде, сж всевъзможни. Въ всинца ви трѣбва да има желание да се учите. Отъ малкитѣ работи ще се учите. Научили сте много нѣща, много примѣри имате, но както виждате, чорапътъ ви е до петата.

Сега, общиятъ законъ е слѣдующиятъ: Всичкитѣ

състояния, които може да прѣкарате прѣзь деня, сж въ сжщностъ само двѣ: Положително състояние на радостъ и отрицателно състояние на скръбъ. Скръбта ви може да бжде интензивна и радостта ви ще бжде интензивна; скръбта ви може да бжде срѣдна и радостта ви ще бжде срѣдна. Каквато е скръбта, такава е и радостта; каквато е радостта, такава е скръбта. Това е законъ, нищо повече. Който много скърби, много се радва; който малко скърби, малко се радва. И едното е вѣрно и другото е вѣрно. Който много се учи, много харчи; който много харчи, много се учи.

Упражнение: Ржцѣтъ напрѣдъ, дѣсната ржка надъ лѣвата. Въртете киткитѣ, ржцѣтъ една около друга. Лѣвата ржка предъ гжрдитѣ, дѣсната напрѣдъ, послѣ и лѣвата напрѣдъ. Трептение киткитѣ и на двѣтъ ржцѣ. Дѣсната ржка прѣдъ гжрдитѣ, лѣвата напрѣдъ, послѣ и дѣсната напредъ и трептение киткитѣ и на двѣтъ ржце, съ постепенно усилване и постепенно отслабване.

Ржцѣтъ прѣдъ гжрдитѣ съ допрѣни прѣсти. Въртене киткитѣ на ржцѣтъ една около друга.

Ржцѣтъ настрана и трептение на киткитѣ.

Ржцѣтъ настрана и кржгообразни движения.

Тайна молитва

Любовта ражда доброто. Доброто носи животъ, свѣтлина и свобода за нашиятъ души.

*15-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 15.І.1925г.
София*

ПРАВИЛНО ПЪНИЕ

*Любовта ражда доброто. Доброто носи животъ,
свѣтлина и свобода за нашитѣ души.*

Размишление

Продиктува се пѣсенъта: „Малкиятъ изворъ“.

Често запитвате: „Не може ли безъ противорѣчия въ живота?“ - Вие не можете да се избавите отъ противорѣчията въ живота. Тѣ сж законъ въ природата. Туй трѣбва да го знаете! Противорѣчия сжществуватъ навсѣкждѣ.

На съврѣмения езикъ липсва много нѣщо. Този езикъ, на който днесъ говоримъ, единъ день даже и дѣцата нѣма да говорятъ. Днесъ той е хубавъ, красивъ за насъ, но единъ день, когато съзнанието на хората се пробуди, въ него ще се образуватъ нови форми. Сега ще говоримъ тѣй, както езикътъ изисква. Ако кажемъ, че сегашниятъ езикъ не е хубавъ, хората ще се докачатъ. При сегашнитѣ условия на живота, този езикъ е най-хубавъ, защото съотвѣтствува на нашия органъ; засега другъ езикъ не можемъ да говоримъ. За примѣръ, защо въ английски, гръцки и славянски езици членътъ се поставя прѣдъ думата, а въ български езикъ членътъ се поставя на края на думитѣ? Причинитѣ за това могатъ да се обяснятъ филологически. Нѣкои ще кажатъ, че това е свойство на езика. Върху туй иматъ думата всичкитѣ филолози, езиковѣдци. Има закони, които регулиратъ езицитѣ. Онѣзи отъ васъ, които сж езиковѣдци, иматъ способността да разбиратъ законитѣ, по които се развиватъ езицитѣ. Кабалиститѣ сж най-добритѣ езиковѣдци. Тѣ дѣлятъ и запетаята. Мжчно е да се създаде единъ картиненъ езикъ.

Пѣсенъта „Малкиятъ изворъ“ е дѣтинско упражнение. Христосъ казва: „Ако не станете като малкитѣ дѣца, нѣма

да влѣзете въ Царството Божие.“ Щомъ сте дѣца, ще пѣте дѣтински пѣсни. Коя пѣсенъ е по-хубава: „Малкиятъ изворъ“ или „Бой, бой искаме ний, да прогонимъ врага злий.“ Идеята въ втората пѣсенъ е за свѣта. Нѣкои отъ васъ, които знаятъ пѣсенъта „Малкиятъ изворъ“, нека я изпѣятъ!

Вашето пѣние е обикновено. Като пѣте, идеята трѣбва да изпъкне. Има извѣстни състояния, които правятъ хората официални помежду си. Напримѣръ, нѣкой човѣкъ говори приятелски, но щомъ се качи на амвона, той става официаленъ. Не, говори си тъй, както говоришъ на себе си! Щомъ накарашъ нѣкого да говори прѣдъ много хора, той вече се промѣня. Хубавото пѣние е да пѣешъ и на другитѣ тъй, както пѣешъ и на себе си. Защо ще пѣешъ на себе си по единъ начинъ, а на другитѣ по другъ начинъ? Пѣешъ ли на другитѣ, както и на себе си, тонътъ не се губи. Това е естествено пѣние. Първата спѣнка за васъ е тамъ, дѣто не сте естествени.

Тази пѣсенъ, „Малкиятъ изворъ“ не е идейна. Идейни пѣсни на земята нѣма. Идейнитѣ пѣсни сѣ при ангелитѣ. Макаръ и да не сѣ идейни пѣсни, тѣ служатъ поне за вашето повдигане. Сега, не е достатъчно само да се произнесете, че една или друга пѣсенъ не е хубава, но този отъ васъ, който има постически дарби, нека напише по-хубава. Който напише най-хубава пѣсенъ, ще я вземемъ за упражнение. Ако нѣкой напише една пѣсенъ, но не се одобри, нека не се докачва. Ако азъ напиша една пѣсенъ, ще я пѣя за себе си. Дали другитѣ ще я пѣятъ, това ще бѣде за мене безразлично. Ако другитѣ подемаатъ пѣсенъта, добръ; ако не я подемаатъ, тя си остава само за мене. Нѣкой пжтъ може да научите дѣцата една малка пѣсенъ, която дѣйствува върху тѣхъ възпитателно. Изпѣйте „Махаръ бену аба!“

Има единъ простъ основенъ законъ въ музиката, който всички трѣбва да знаете. Този законъ е слѣдния: Въ музиката се образува единъ кржтъ, едно музикално течение, което никога не трѣбва да се прѣсича. Ето защо, когато пѣешъ, вниманието ти никога не трѣбва да се отвлича отъ никакъвъ предметъ. Този законъ е сжщъ и при молитвата. Всички велики нѣща се даватъ по този законъ. Да се молишъ добръ, значи да не

допускаш нищо външно въ кръга на молитвата. Това е добрата, музикалната молитва. Това е молитвата приета от Бога. Когато се молиш за нищо друго не трябва да мислиш. И въ музиката е така. Някой като пее, обръща се на разни страни. Не, това не е пение. Ако пееш, за себе си ще пееш. Като изпееш за себе си някоя песен, ще почувствуваш едно разположение на духа. Всички вие можете да пее много хубаво, но се влияете от много неща. Някои говорят за свѣтската музика. Ако е за музика, азъ разбирамъ отъ нея много добрѣ, повече и отъ музикантитѣ. Съвременнитѣ хора нека се занимаватъ съ тази музика! Хубаво е това, но има нещо, за което тѣ не сж готови още. Изисква се гърло, изисква се душа, изисква се сърце за тази музика. Ти можешъ да направишъ пѣнието професия, а животътъ - музика.

Животътъ самъ по себе си е музика. Подразбирамъ добриятъ животъ. Докато човѣкъ не пее, той не може да живѣе добрѣ. Ако някой мисли, че може да живѣе добрѣ безъ пение, той се лъже. Всички хора, които не сж музикални, сж лоши хора. Най-жестоки сж хората, които не сж музикални. Статистиката показва, че между музикантитѣ нѣма прѣстѣпници, нѣма убийци. Всички убийци нѣматъ музика. Тѣ не само, че нѣматъ духовна музика, но нѣматъ и обикновена музика. Въ музиката има три степени на проявление: Проявление въ физическия свѣтъ, проявление въ духовния свѣтъ и проявление въ Божествения свѣтъ. Ако някой пее отъ душа, вие ще го слушате съ удоволствие. Ако изкараме някого да пее, не ще може да пее добрѣ, защото ще си каже: „Какво ли ще каже тази публика за мене?“ Какво ще каже? - Най-първо ще ви разкритикуватъ, дали имате или нѣмате изпълнение. Запее ли някой човѣкъ, трябва да пее за себе си. Я нека някой отъ васъ да има гласъ като на Аделина Пати, да вземе като нея три тона по-високо отъ цигулката, освѣнъ това да взема чисти, правилни тонове, да видимъ, дали нѣма да го слушатъ. Ще го слушатъ разбира се. Някои отъ васъ иматъ доста хубави гласове.

Ние започнахме лекциитѣ си съ музика, но гледамъ всички окултни упражнения постепенно се изглаждатъ, докато дойдатъ

до обикновени упражнения, съ съвсемъ другъ характеръ отъ този на окултнитѣ. Нѣкой пжтъ не ви се пѣе, но трѣбва да се заставите да пѣете. Ще си кажете: „Ще пѣя!“ Чудни сте вие, защо трѣбва да си въздѣйствувате да не пѣете? Най-първо тази мисль не е ваша. Всѣка негативна мисль не е свойствена на човѣшкия духъ, тя е чужда мисль. Само положителнитѣ мисли сж Божествени. Слѣдователно, само Божественитѣ мисли сж мисли и на вашия духъ.

Често вие казвате: „Азъ нѣма да направя това, азъ нѣма да ида при еди-кого си.“ Не, ще кажешъ: „Азъ ще направя това, ще ида при еди-кого си и т. н.“, ще обржпате всички отрицателни мисли въ положителни. Запримѣрь, въ нѣкой вестникъ пише, че кжщата на Стойчо Драгановъ изгорѣла. Ти ще прѣведешъ: „Стойчо Драгановъ съборилъ старата си кжща и си направилъ много хубава кжща.“ Ето една прѣведена мисль. Послѣ, съобщаватъ, че нѣкой Славчевъ изгубилъ десетъ хиляди лева. Ще прѣведешъ: „Славчевъ подарилъ 10 000 лева въ полза на бѣднитѣ.“ Тѣ не сж изгубени пари. Ами този, който ги е намѣрилъ, какво прави? - Хвали Господа. Може би, ги е намѣрилъ нѣкой бѣденъ човѣкъ. Вие ще кажете въ себе си: „Откраднали паритѣ на този човѣкъ!“ И слѣдъ всичко това ужъ по Бога ходитѣ. Въ насъ обираше нѣма, никой не може да ни оберсе. Изгубишъ ли пари, ще си кажешъ: „За Господа дадохъ тия пари.“ Страдате ли, ще знаете, че това е прѣчистване въ кжщата ви, единъ отличенъ ремонтъ, по всички правила. Положителни мисли ви трѣбватъ! Нѣкой казва: „Охтика ме хвана, надали ще мога да живѣя.“ Надали ще живѣешъ! Ти още не си започналъ да живѣешъ, какво говоришъ за живота си? Ти ще живѣешъ, щомъ спазвашъ Божиитѣ закони. Ще развивате тия мисли, за да се ползувате отъ тѣхъ. Слаби или силни, те ще ви уякчатъ.

Въ живота си вие имате да се борите съ разни неджзи. Това не е лесна работа. Кажешъ ли си, че си изгубилъ 10 000 лева, ще знаешъ, че такава е била волята Божия. Ти си казвашъ: „Можеше да не бжде тѣй.“ Не, туй е волята Божия, нищо повече, Господъ далъ, Господъ взелъ. Ако земята е моя кой може да ме оберсе? Ако всичкото богатство, което е въ земята е мое,

кой може да го вземе? Онзи, който вземе моитѣ пари, дѣ ще ги тури? - Пакъ въ моята каса. Въ духовния свѣтъ обиране не може да има. Ако живѣя въ едно малко кѣтче на земята или въ нѣкоя колибка, всѣки може да ме обере, но когато цѣлата земя е моя, тогава ще бѣда сигуренъ, че всичко е наредено отъ Бога. Ще ми каже нѣкой: „Еди-кой си дошълъ и те обралъ.“ Не, азъ знаа, че той е мой почтенъ слуга, той прѣмества нѣщата отъ едно мѣсто на друго, не ме обира. Тѣй трѣбва да мислите. Туй е правилното мислене. Свѣтътъ отъ вѣнъ нека мисли отрицателно, но ние ще мислимъ по Божествено и така ще се уякчимъ.

Често, като се молишъ, казвашъ: „Обраха ме!“ Господъ казва: „Не сж те обрала, никакво обиране нѣма.“ Послѣ нѣкой казва: „Обидиха ме.“ Въ свѣта има обида, но въ Божествения свѣтъ, въ който ние живѣемъ, не може да има обида.

Тѣй щото, тия двѣ състояния - състоянието на тѣлото и състоянието на душата, трѣбва да ги отличаваме, да се не смѣсватъ. Когато страдаме отъ вѣнъ, да знаемъ, че това сж прѣходни състояния. Ще ви наведе единъ фактъ отъ самата природа. Когато дойде нѣкоя голѣма буря, тя разклаща, разтѣрва растенията, които растатъ спокойно. Растенията изобщо сж много мързеливи. Тѣ не обичатъ да се движатъ. Като забиятъ веднѣжъ главата си долу въ земята, растатъ само нагорѣ. Отъ този имъ мързелъ, въ тѣхъ става подпушване и ако нѣмаше тия разклащания, дърветата биха изсъхнали. Невидимиятъ свѣтъ обаче, като разклаща по този начинъ растенията, магнетическитѣ токове потичатъ и въ тѣхъ става обновление. Че тази буря счупила едно малко клонче, нищо отъ това, но дървото пише въ вѣстницитѣ: „Представете си, каква голѣма пакостъ ми направи тази буря. Счупи ми едно клонче.“ Ами защо не пишешъ, какво благословение ти донесе? Слѣдователно пакостъта, която ти е причинена, при ползата е микроскопическа. Благото е сжществено. И Павелъ казва, че сегашнитѣ страдания не могатъ да се сравнятъ съ бѣдещата слава. Единъ день страданията ни ще бѣдатъ такива малки, каквито сж клончетата, откъснати отъ дърветата и всички ние ще кажемъ: „Много хубаво стана, че дойдоха тия бури, та ни

разклатиха, за да познаемъ Божиитѣ пжтища.“

Азъ се чюдя нѣкой пжтъ на съврѣменнитѣ ученици и ученички, които, като дойдатъ въ училището, започватъ да четатъ моралъ на другитѣ. Казватъ имъ: „Не знаешъ ли, че трѣбва да се живѣе за Господа, че трѣбва да Го обичаме?“ Не се минава и единъ день, Господъ изпраща една буря на тази сестра, или на този братъ. Каква буря, напримѣръ? Отиде тази сестра на гости при своя другарка художничка и тя вземе четката и започва да маже върху платното на своята другарка. Намаже я хубаво, т. е. опапа я, тя излиза опапана оттамъ и казва: „Прѣдставете си, знаете ли, какъ ме нацапа моята другарка?“ - Прѣдставлявамъ си, та що отъ това? Нали обичашъ Бога, прѣтърпи заради Него! - „Та ме цапа, та ми говори!“ Не виждамъ никакво опапване. То е вѣтъръ: фу-у - миналъ, заминалъ, едно духало. Нищо положително нѣма въ това цапане. То сж идеи въ васъ. Въ този случай какво трѣбва да кажешъ на тази сестра? Ще ѝ кажешъ: „Духай, сестро, духай, нека се клати животътъ въ мене, та кръвообращението да става правилно. Господъ те е пратилъ наврѣме.“ Като излѣзешъ оттамъ, поблагодари ѝ въ себе си. Нѣкой падналъ духомъ, казва: „Азъ съмъ изоставенъ отъ Господа, Той ме забравилъ.“ Не, това сж дѣтински работи. Вие може да мислите така, туй е хубаво. Азъ не искамъ вие да станете възрастни прѣждеврѣменно. Докато сте дѣца, по-добрѣ е съ тия спънки, които сега имате, отколкото да остарѣете прѣждеврѣменно и да нѣмате никакви спорове и караници помежду си. Тѣзи бури сж необходими за вашето растене. Защото само между умрѣлитѣ хора нѣма караници. Между живитѣ хора и караници и ританици има, но и животъ има. Всичкитѣ умрѣли хора сж все изправни хора, кой какъ погледне на тѣхъ, светии ги намира. Въ гробищата всѣки мълчи, но и животъ нѣма. Питамъ: защо ни е такъвъ животътъ? Туй азъ не наричамъ благочестие. Споредъ мене, друго нѣщо трѣбва да се крие въ човѣшката душа.

Азъ искамъ всички вие да бждете доблестни въ себе си. Ти ще мислишъ добрѣ, ще чувствувашъ добрѣ и ще действувашъ добрѣ. - „Ама не мога.“ Не, можешъ. Ще мислишъ, че можешъ

и само така ще постъпваш. Само тогава ще можете и да пфете. Нфкой пжтъ не си разположенъ, боли те гърло, кажешъ си: „Азъ не съмъ пфвецъ.“ Хубаво, можешъ да станешъ пфвецъ. Казвашъ: „Азъ не мога да свиря.“ - Ще се учишъ да свиришъ. „Азъ не мога да пиша.“ - Ще се учишъ да пишешъ. „Ама не мога да чета“. - Ще се учишъ да четешъ. „Не мога да ходя“ - Ще се учишъ да ходишъ. „Туй не мога, онуй не мога.“ - Всичко, което не можешъ, трфба да го научишъ. Това е смисълътъ на живота. Всичко, което не можешъ, показва възможноститф, които се криятъ въ тебе. Невъзможнитф нфща показватъ възможноститф, които могатъ да се проявятъ.

Често вие сами трфба да се подлагате на изпитания, за да видите, до каква степенъ на развитие сте стигнали. Колкото характерътъ става по-благороденъ, по-изгладенъ, по-хубавъ, по-възвишенъ, толкозъ и гласътъ, и вибрациитф му иматъ съответствуващъ изразъ. Ние не можемъ да скриемъ живота си. Нито Божествениятъ животъ, нито човфшкиятъ животъ може да се скрие. Запримфръ котката скрива ноктитф си, много гладки крака има тя, дипломатка е, но опитай се само да я хванешъ за опашката и току-изведнфжъ си показва скрититф нокти. Тя казва: „Не ми бутай ноктитф!“ Та сега и ние сме достигнали до тамъ. Азъ не осжждамъ котката, че има нокти, тф ѝ сж потрфбни, тя трфба да си добие храна, но казвамъ: външно тя изглежда мека, обаче не може да скрие ноктитф си. Ноктитф на котката сж на мфсто и крилата на птицитф сж на мфсто, всичко въ природата е на своето мфсто. Азъ, ако бихъ критикувалъ природата, бихъ отговорилъ на нфкои въпроси по следния начинъ. Ако се запитамъ, защо птицитф иматъ крила, ще си отговоря: Понеже тф сж страхливи, Богъ имъ даде крила, да бдятъ наоколо си и лесно да избфгватъ отъ неприятеля си. Тф сж изложени на голфми опасности, което показва, че не сж употребявали крилата си на мфсто.

Оттукъ азъ извличамъ една поука: Когато дойде злото, азъ трфба да употребя крилата си, т. е. ума си. Виждате, че нфкоя котка хванала една мишка или една птичка - извадете поука отъ това, то е заради васъ. Вие съжालявате птичката, но

сжщеврѣменно и вие имате единъ неджѣгъ, който може да се излѣкува съ котката. Заради този неджѣгъ можете да попаднете въ ноктитѣ на котката. Казвате: „Горката птичка, горката мишка! Колко жестоко постѣпни котката съ нея!“ Котката и птичката въ дадения случай сте вий. И котката, и мишката, и птичката сж въ васъ и вие се измѣчвате. Когато се разгнѣвите, не сте ли една котка? Когато станете смирени и сте готови да отстѣпите, не сте ли онази птичка, която се жертвува? Ето едното ви естество, ето и другото ви естество! Естеството на човѣка, при сегашното му развитие, се проявява въ тия двѣ страни - положителна и отрицателна, но това още не е истинскиятъ човѣкъ, това не е проявата на неговата душа.

И тъй ще пѣете хубаво! Много лесно е да се каже да пѣете хубаво, но само онзи може да пѣе хубаво, който има вложена тази музикална основа въ душата си. Щомъ обичашъ нѣщо, ще можешъ да пѣешъ. Вижъ българина, като му дойде кума на гости, какъ хубаво пѣятъ и двамата! Послѣ, вижте какъ хубаво пѣятъ момитѣ и момцитѣ на хорото! Все трѣбва да има нѣщо, което да стимулира човѣка. Пѣкъ вие тукъ както сте, нѣмате обектъ. Казвате: „Защо ми трѣбва да пѣя, азъ се готвя за небето.“ Другъ нѣкой казва: „Азъ трѣбва да пѣя, но на кого ще пѣя азъ съвършения човѣкъ? Трѣбва ли да излѣза на сцената да пѣя? Азъ ще съзерцавамъ.“ Хубаво, много добрѣ, но да допуснемъ, че всички ние започнемъ да съзерцаваме. Какво ще излѣзе отъ това? Не, има врѣме за всичко. За всѣка дѣятелностъ въ свѣта има опрѣдѣлено врѣме. Врѣмето за музика трѣбва да го отдѣлимъ за музика, то е опрѣделено врѣме. Врѣмето за мислене трѣбва да го отдѣлимъ за мислене. Врѣмето за работа трѣбва да го отдѣлимъ за работа и т. н. Има опрѣделено врѣме и за пѣние презъ деня и за всичко останало. Ама, баща ти умрѣлъ. Пѣй на умрѣлия си баща! Ама, майка ти умрѣла. Пѣй на умрѣлата си майка! Ако имъ пѣешъ, по-добрѣ ще ѝ бжде въ онзи свѣтъ. Ама дѣтето ѝ заплакало. Пѣй му. Ако му пѣешъ, по-скоро ще го утѣшишъ. Ако е врѣме за мислене, мисли, не размѣсвай нѣщата.

Всѣки отъ васъ трѣбва да разработва по единъ методъ за възпитанието си. Има методи общи за всинца ви, но има

и специални методи за всеки един. Ученикът трябва да разработва специален метод за самовъзпитанието си. Докато вие не можете да работите със специален метод за вашето възпитание, вие не можете да бъдете възпитани. Съобщият метод ние искаме да ви помогнем да дойдете до специалния метод, да възпитате вашия ум, вашето сърце и вашата воля. Щом научите този специален метод, ще можете да възпитате себе си. Тогава ще можете да предадете знанието, което имате и на други. На първо място всеки от вас трябва да има ясна представа за себе си. Представете си, че аз напълня един джобур от 10 000 килограма вместимост с вода, този джобур има грездей, откъдето изтича водата. Аз сравнявам джобура с един човек. Ако сега извадя грездея, какво ще стане? - Водата ще започне да шурти. Вие казвате: „Силен е този човек.“ Във какво седи силата му? Казвате: „Много тече.“ Да, той тече докато има вода вътре. По едно време водата започва да намалява и едва капе вече. Какво става с този човек? - Свършва се силата му. Значи, силата на този човек е във водата на джобура. Но ако зад този джобур седи цяло море, тогава имате един пълен извор. Вие трябва да знаете, джобур ли сте или извор. Някой казва: „Аз зная много неща.“ - Разбира се, че знаеш, аз виждам колко знаеш. И аз колко зная, пак виждам.

Ние трябва да имаме ясна представа за нещата и да знаем, че силата на човек е във Божественото, вътре в него е притокът. Скъсате ли връзката с Божественото, у вас ще се явят всички слабости. Няма да можете да мислите, ще падате духом, животът ви ще се обезмисли, вдъхновението ви ще се изгуби и ще кажете: „Видяло се е вече, нашето се свърши!“ Аз пък обичам живот, който има само едно начало, а всеки началото подразбира един край. Всеки край пък подразбира едно ново начало. Животът е само начало. Вътре седи неговият смисъл. Но всяко начало подразбира и един край.

Вие ще кажете: „Много пъти сме чели тия размишления.“ Добре, тогава бих ви запитал, да ми кажете вашия проект, как би могъл да се оправи светът според вас. Аз се

радвамъ, че имамъ ученици, които знаятъ всичко, но питамъ тия ученици, какъвъ е тѣхниятъ проектъ за оправяне на свѣта. Ще кажете: „Господъ ще оправи свѣта.“ Не, мисълта ви не е права. Господъ нѣма какво да оправи свѣта. Намъ прѣдстои да оправимъ своя свѣтъ. Господъ е свършилъ работата си. Ако ти, като си дошелъ на земята, не искашъ да се оправишъ, твоитѣ братя и сестри, майка и баща горѣ въ нѣбето, затварятъ кредита ти. Докато тѣ ти отпускатъ кредитъ, какви ли не проекти имате. Казвате: „Азъ ще живея, както разбирамъ.“ Щомъ затворятъ крана, всички проекти се прекратяватъ. Казвамъ сега: всички вие знаете да ядете точени баници, нали? Нѣкои казватъ: „Ние прѣстанахме да ядемъ точени баници.“ Не, не сте прѣстанали. Други казватъ: „Ние ядемъ само баници съ сирене.“ Баница става съ зеле и съ орѣхи, и съ бадеми, и съ много други нѣща. Азъ взимамъ думата „баница“ въ широкъ смисълъ, опитвали ли сте се вие сами да си направите баница? Не е достатъчно само да ядете наготово. Казвате: „Жената нека я направи.“ Ами ти, не си ли жена? Я, се опретни, ти да наточишъ една баница! Хората мислятъ, че само жената може да готви. Не е така. Ами вие, какъ ще готвите вашитѣ мисли? Не, ще се занимавате съ всичко. Жената пъкъ казва: „Азъ не се занимавамъ съ външни работи.“ Не, и съ външни работи ще се занимавашъ. Ще има промѣна въ работата ти. Казвате: „Ще има разпрѣдѣление на труда.“ Сега питамъ женитѣ, ако не искатъ да вършатъ външнитѣ работи, т. е. работитѣ на мъжа, защо сж излѣзли вънъ отъ него? Тогава влѣзте въ неговото тѣло!

Значи, женитѣ искатъ права, а не искатъ да работятъ като мъжете. Каква е тази философия? Мъжътъ казва: „Азъ не искамъ да работя като жената.“ Като не искашъ да работишъ като жената, защо си излѣзълъ вънъ отъ нея? Щомъ не искашъ да работишъ, влѣзъ въ жена си. Тя ще работи, пъкъ ти ще ѝ давашъ съвѣти. Като си излѣзълъ вънъ отъ нея, вече имате взаимни отношения. Тази е идеята. Жената, като влѣзе въ мъжа, той ще се грижи заради нея. Тя ще принася, той ще готви, съ нищо нѣма да я закачи. Ако има страдания, мъжътъ да му мисли. Като пъкъ мъжътъ се скрие, жената да му мисли!

Сега, както сте излѣзли навънъ, всѣки има специално тѣло, а претендира за женски или за мъжки права. Не, законитѣ за тия нѣща сж други.

И тѣй, който не иска да си плати дълговетѣ трѣбва да умре. Ако искашъ да живѣешъ, ще плащашъ дълговетѣ си. Онѣзи, които иматъ да взематъ, казватъ за онѣзи, които имъ дължатъ: „Господъ да ги поживи!“ Щомъ искашъ твоитѣ длъжници да ти се изплатятъ, ще те сполети нѣкое зло. Какви ли клѣтви нѣма да ти пращатъ! Нѣкои хора ги постигатъ тия клѣтви. Вие ще бждете послѣдователни, когато дължите нѣкому, ще си изплатите дълговете; а когато на васъ дължатъ, ще забравите, че ви дължатъ.

Азъ съмъ ви говорилъ и другъ пжтъ, че въ свѣта трѣбва да се образува една силна вълна. Ще кажете: „Какво зависи отъ мене? Какво мога азъ да направя?“ Една ваша мисль може да направи много нѣщо. Ако вие имате една свѣтла идея, една свѣтла мисль или едно прѣдложение и проектирате тази ваша мисль въ пространството, напримѣръ нѣкъдѣ въ Япония, Китай, Америка или въ България, може би най-малко 10-15 души ще схванатъ тази мисль, ще я подемаатъ и ще я разпространятъ, ще напишатъ нѣщо. Ще кажете: „Защо да не мога азъ да напиша нѣщо, а трѣбва други да пишатъ?“ Това не е важно. Нека други напишатъ нѣщо, може би въ това врѣме иматъ повече сили. Радвайте се, че други сж приели вашата мисль! Сега ние трѣбва да проектираме нашата мисль, да ѝ дадемъ единъ силенъ тласкъ, че да разтърси този свѣтъ. Тя може да го разтърси. Ние ще чакаме това време. Свѣтътъ ще се оправи. Мисльта ни трѣбва да раздруса цѣлия въздухъ.

Та, като спятъ хората, трѣбва да възприематъ всичкитѣ наши мисли. Азъ вложа въ ума си една свѣтла мисль, а нѣкой богатъ човѣкъ я възприеме и казва: „Дойде ми една свѣтла мисль, свѣтва ми нѣщо, азъ отсега нататкъ искамъ да работя за бѣднитѣ хора, искамъ да работя за Бога.“ Казватъ: „Този човѣкъ е полудѣлъ.“ Не е полудѣлъ, но този човѣкъ е схваналъ една чужда мисль. Такъвъ примѣръ имаме въ Америка съ Карнеги, който раздаде богатството си. Тази идея не излѣзе отъ него,

но отъ единъ бѣденъ човѣкъ въ свѣта, когото никой не знае. Карнеги само възприе и реализира неговата мисълъ. Името на бѣдния никой не знае и той се радва, че Божествената идея, съ която живѣеше, е реализирана. Тѣй щото не казвай: „Азъ съмъ простъ, азъ нищо не зная.“ Проектирай една свѣтла идея въ свѣта и я остави! Нека горѣ знаятъ, че е твоя, а тукъ, долу на земята нѣма нужда да знаятъ чия е тази идея.

Азъ желая вие да бждете знатни горѣ на небето, а не тукъ на земята. Тази култура, която имате сега ще си замине. Еди-кой си написалъ името си съ златни букви на нѣкоя книга, но всички тия паметници ще изчезнатъ. Друго поколение ще дойде, нѣма да знае за това. Питамъ ви: когато изчезнатъ всички хора отъ лицето на земята, кой ще знае за твоята знатностъ? Но ако твоята философия е написана въ невидимия свѣтъ, тя никога нѣма да изчезне. Слѣдователно, новата философия ще бжде обоснована на ония велики мисли, които никога не се губятъ. Тия хора, които сж забравили Божественитѣ идеи, като се върнатъ на земята, пакъ ще започнатъ по новъ пжтъ да ги възприематъ. Божественото никога не се губи. Въ това седи великото. Тѣй трѣбва и вие да мислите. Това е сжщественото въ живота ви. Вие трѣбва да излѣзете извънъ вашата индивидуалностъ, трѣбва да я разширите. Това се нарича работа за Бога. Нѣма да мислите за себе си, за вашитѣ дребни желания, за вашитѣ несгоди. Всички тия нѣща нека идватъ, но вие трѣбва да насочитѣ мислитѣ си къмъ великото, къмъ възвишеното въ свѣта.

Изпѣйте упражненията „Малкиятъ изворъ“ и „Вечеръ-сутринъ“.

Въ българския езикъ липсватъ нѣкои слокове. Слѣдователно, музиката не може да се изрази въ нейната пълнота. Вземете, запримеръ думата: „Хаушбѣнн...-зут“. Това показва начало и край на нѣщата. Но то не е алфа и омега. Самитѣ слокове показватъ работа, която е започната добрѣ и добрѣ може да се свърши. Въ български езикъ нѣма такава мощна дума, за да се възпроизведе този окултенъ тонъ.

Тайна молитва

*Любовта ражда доброто. Доброто носи животъ,
свѣтлина и свобода за нашитѣ души.*

*16-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 28.I.1925 г.
София*

ОТВОРЕНАТА И ЗАТВОРЕНАТА ЧАША

Любовта ражда доброто. Доброто носи животъ, свѣтлина и свобода за нашитѣ души.

Размишление

Прочетоха се резюмета отъ темитѣ: „Отличителнитѣ черти на ума, сърцето и волята“ и „Съзнанието у насѣкомитѣ“.

Прочетоха се нѣколко отъ работитѣ върху темата: „Най-силния слогъ“.

Тема за следния пжтъ: „Отъ какво зависи дължината на човѣшкия животъ?“

Какво се разбира подъ думата безкраенъ животъ? Кои нѣща иматъ край? Често хората казватъ: „Страданията нѣматъ ли край?“ Думата „страдание“ е двусмислена, двойка. Ако се направи прѣводъ на тази дума, тя означава промѣна отъ едно състояние въ друго. Все-таки ние казваме: „Моитѣ страдания нѣма ли да прѣстанатъ?“ То е равносилно да се каже: „Нѣма ли да се смѣни състоянието ми?“ Когато те биятъ, ти казвашъ: „Този бой нѣма ли край?“ Или: „Този, който ме бие, нѣма ли да прѣстане?“ -Има начинъ, по който може да се смѣни състоянието ти, отъ тебе зависи. Излѣзъ вѣнъ отъ кжщата си, нека биятъ кжщата ти, т. е. тѣлото, ти ще бждешъ свободенъ.

Та когато казваме, че страданията нѣматъ край, разбираме, че причината е вѣншна, независеща отъ насъ; когато пъкъ кажемъ, че страданието има край, то значи, че състоянието може да се смѣни, отъ насъ зависи. Нѣкой казва: „Мжчи ме дяволътъ.“ Значи, отвѣнъ го мжчи нѣщо. Ти можешъ лесно да се освободишъ отъ този дяволъ. Вземете за примѣръ, състоянието на гнѣва. Какво прѣдставлява гнѣвътъ? - Гнѣвътъ е излишна набрана енергия въ извѣстно направление. Или

всѣко непостигнато желание може да се обърне на скръбъ или на гнѣвъ. Тогава отъ кого зависи този гнѣвъ да прѣстане? Да допуснемъ, че вие сте гневѣнъ, но изведнѣжъ ви бутнатъ въ студена вода. Гнѣвътъ ви ще се запази ли, или ще се смѣни? Когато и да бутнатъ въ студена вода, веднага гнѣвътъ му ще изчезне. Енергията, която се набрала на повърхността на неговия мозъкъ, се промѣня и човѣкъ се освобождава отъ нея.

Другото положение: Гнѣвътъ може да се смѣни въ едно приятно чувство. Запримѣрь, ти се разгнѣвенъ нѣщо, но нѣкой ти донесе единъ чекъ отъ десетъ милиона лева, които получаващъ въ наслѣдство. Какво ще изпитаашъ въ този моментъ? - Веднага гнѣвътъ ти ще се смѣни въ радостъ. Значи, десетътъ милиона лева прѣвърнаха гнѣва въ радостъ. Който не се занимава съ философията на живота и който не го проучва изъ дълбоко, за него страданията нѣма да прѣстанатъ, напротивъ, тѣ ще се усилятъ повече. Запримѣрь младиятъ момъкъ или младата мома искатъ да се оженятъ, да намѣрятъ щастие. Той търси другарка, тя търси другаръ. Обаче и единиятъ, и другиятъ, вмѣсто да намѣрятъ щастие, ще намѣрятъ нещастие. Защо? Защото търсимъ щастieto тамъ, дѣто го нѣма. Не трѣбва да търсимъ щастieto на земята, понеже то не може да се постави въ такива крѣпки съзжди, каквито имаме на земята. Тѣ могатъ лесно да се трошатъ и съдържанието имъ да изчезва. Най-послѣ, този твой другаръ още утрѣ животътъ му може да изчезне и ти ще останешъ самъ. Затова, ние трѣбва да търсимъ на друго мѣсто основата на живота. Всички съврѣменни хора искатъ да направятъ щастieto достояние на земята, но това нѣщо нѣма да се постигне никога. Земята никога не е била щастлива и нѣма да бжде. Тази земя азъ наричамъ земя на нещастие - нищо повече. И всѣки, който се роди на нея, ще бжде нещастенъ. Туй трѣбва да знаете! Ако нѣкой човѣкъ нѣма нещастия, ще му дойдатъ. Това положение мяза на положението, което заема всѣки гражданинъ въ държавата, въ която живѣе. Ако тази държава има дългове, то, като ги разхвърли тя между всичкитѣ граждани, ти и да нѣмашъ дългове, ще плащашъ. Държавата ще ти тури лихви по 10% и по този начинъ ще помагашъ на този народъ.

Днесъ хората казватъ: „Да дойде Царството Божие, да се обичаме!“ Какъ ще се обичате, когато вашата любовъ е основана на чисто материална основа? Я, ми покажете една съвършена любовъ! Дѣтето обича майка си, понеже тя го храни. Оттамъ започва неговата любовъ. Слугата обича господаря си, понеже му плаща нѣщо. Ученикътъ обича учителя си, понеже му дава нѣщо. Проповѣдникътъ обича паството си, понеже му плаща. Питамъ: дѣ е тогава духовната страна на любовта? Като казвамъ, че любовта ви е материална, това не значи, че трѣбва да се отчаете, да изпаднете въ песимизъмъ, но трѣбва да знаете, че на земята не може да има щастливъ животъ, а само животъ на страдания. Умниятъ човѣкъ само може да се ограда отъ нещастията въ живота и да си създаде едно малко щастие. Мнозина казватъ: „Ние можемъ да бждемъ щастливи при по-благоприятни условия на живота.“ Да, но влѣзете ли въ великия безграниченъ океанъ, ще видите, че вълнитѣ се срѣщатъ и сблъскватъ една въ друга. Тамъ щастие ще има ли? - Нѣма да има. Ако вълнитѣ се блъскатъ само въ брѣга, разбирамъ да се говори за щастие, защото, когато една вълна се удари въ брѣга, тя се разбива там и послѣ се връща назадъ отслабнала и безопасна. Прѣдставете си, обаче, че вълнитѣ се блъскатъ една въ друга, питамъ ви тогава: защо се блъскатъ тия вълни, какво ще придобиятъ отъ това блъскане въ океана? Ученикътъ хора казватъ, че по този начинъ ставало обмѣна на водата въ океана. Той се оживѣвалъ, придавало му се повече животъ. Ако не ставало такова раздвижване на водата, тя щѣла да се вмирише. Възможно е да е така. Слѣдователно, ако нѣмашъ никакво ограничение наоколо си, ако животътъ ти е тъй широкъ като океана, пакъ вълнитѣ на твоитѣ мисли, чувства и желания ще се блъскатъ една въ друга и пакъ ще има смущение въ тебе.

Сега вие си прѣдставлявате, че като се качите на небето между ангелитѣ или ако отидете въ рая между най-щастливитѣ хора, ще бждете щастливи. Да, така е, но какво трѣбва да правите, като сте на земята? Можете ли да бждете щастливи при слѣдното положение? Представете си, че сте въ единъ чуждъ градъ и нѣмате нито петъ пари въ джоба си. Какво ще

правите? Ще си кажете: „Азъ не съмъ бѣденъ, имамъ сили въ себе си, мога да спечеля 2000 лева!“ Всички трѣбва да се заемете за разрѣшението на най-мжчната задача. Най-първо трѣбва да разберете живота отъ неговата лоша страна. Думата „лошъ“ трѣбва да се изясни. Казватъ за нѣкого: „Той е лошъ човѣкъ.“ Нѣкой пжтъ вие казвате за себе си: „Азъ съмъ лошъ човѣкъ.“ Какво означава това? Буквата „Л“ означава слизане. Буквата „О“ показва стремежъ нагорѣ къмъ Бога. Значи, въ лошия човѣкъ има условия за добъръ животъ, започва по Бога. Буквата „Ш“ показва, че този човѣкъ свършва по-материално. Той започва добрѣ, а свършва злѣ, т. е. започва съ единъ милионенъ кредитъ, а накрая свършва съ фалитъ. За такъвъ човѣкъ казватъ: „Той изялъ, завлѣкълъ паритѣ на хората.“ Въ сжщностъ този човѣкъ не е изялъ паритѣ, но нищо не е спечелилъ. Той харчилъ, ялъ, пилъ, този обралъ - онзи обралъ, този закачилъ, онзи закачилъ, а самъ нищо не придобилъ. Ние казваме: „Лошъ човѣкъ е всѣки, който започва добрѣ и свършва злѣ, а добъръ човѣкъ е този, който започва добрѣ и свършва добрѣ.“

Думата „добъръ“ сама по себе си не означава добро. Буквата „Д“ въ тази дума е съставена отъ единъ трижгълникъ. Както виждате, геометрия има въ тази дума! Трижгълникътъ означава равновесие на сили, т. е. богатство, единъ уравновѣсенъ характеръ. Човѣкъ съ такъвъ характеръ е разуменъ, добрѣ използва условията на живота. Това се вижда и отъ буквата „О“. И буквата „Б“ сжщо изразява стремежъ къмъ Бога. Буквата „Р“ показва, че добриятъ човѣкъ е и разуменъ човѣкъ, той държи всичко въ ржцѣтъ си. Добриятъ човѣкъ не се влияе отъ мнѣнието на този или на онзи, нито отъ условията. Той не търси щастieto на земята. Всѣки човѣкъ, който търси щастие и добро на земята, нѣма да ги намѣри. Къмъ коя категория ще се отнесатъ тѣзи хора, които започватъ злѣ и свършватъ добрѣ? Може ли човѣкъ да започне злѣ и да свърши добрѣ? - Това не може да бждѣ. Подъ думитѣ „злѣ започва“ разбираме, че започва при много неблагоприятни условия, но съзнанието въ него е добрѣ развито. Той е честенъ човѣкъ, но има голѣми мжчнотии въ живота си - отвлжгрѣ започва много добрѣ, но отвънъ има

мжнотии. Съзнанието и въ лошия човѣкъ е добръ развито, но той употребява добритѣ условия въ края на краищата за свои лични цѣли. Той казва: „Трѣбва да се живѣе въ свѣта малко по-нашироко.“

Вие трѣбва да изучавате законитѣ на равновѣсието, както и всички останали закони на живата природа, за да могатъ всички тия истини да оживѣятъ въ васъ.

Прѣдставете си единъ цилиндъръ, въ който влиза плѣтно едно бутало. Това бутало излиза отъ цилиндъра и влиза въ него, благодарение на различнитѣ видове енергии, положителни и отрицателни, които дѣйствуватъ върху му, въ този случай буталото прѣдставлява срѣда, прѣзъ която минаватъ тия енергии. Често вие запитвате: „Защо идватъ страданията, мжнотиитѣ въ живота?“ - Страданието е положителна енергия, която иде отвънъ, натиска върху буталото, което сгѣстява парата и я изпъжда навънъ. Значи, тази енергия върши работа. Ако парата е съзнателно същество, ще каже: „Каква е тази неправда, кой натиска върху мене?“ Но въ това врѣме същата външна енергия натиска върху буталото на другъ цилиндъръ, скаченъ съ първия, вслѣдствие на което въ първия цилиндъръ наставка обратно движение: енергията на парата натиска сега върху буталото, то излиза постепенно отъ цилиндъра, парата се разширява, радва се и казва: „Настана свѣтълъ день за мене.“ Това състояние, обаче, е само врѣменно, защото има прѣдѣлъ, додѣто буталото може да излиза. Щомъ дойде този прѣдѣлъ радостта се прѣкротява. Въ другия цилиндъръ настѣпва радостъ, а въ първия - скръбъ. Така се движи колелото на машината, т. е. колелото на живота. Радоститѣ и скръбитѣ, т. е. положителнитѣ и отрицателнитѣ енергии равномерно се смѣнятъ и движатъ колелото.

И тъй, ако ме питате, защо трѣбва да страдате, ще ви отговоря: За да се движите. Движение безъ страдания и радости въ живота нѣма. Ако страданието прѣстане, моментално ще прѣстане и животътъ ви. Като прѣстане радостта ви, ще прѣстане и животътъ ви.

Сега, въ васъ се заражда мисълта: „Като отидемъ на небето, тамъ нѣма да има скръбъ.“ Да, тамъ движението въ

цилиндъра нѣма да бѣде като това на земята, но ще бѣде обратно. Вие вече нѣма да мислите за вашитѣ страдания, но ще мислите за страданията на другитѣ хора на земята. Но да оставимъ този въпросъ, какво ще бѣде на небето, това е външенъ, постороненъ въпросъ. При сегашнитѣ условия на живота, страданията и радоститѣ сѣж двигателни сили, необходими за развитието и растението на човѣка. Тѣй седи въпросътъ отъ окултно гледище. Тѣзи страдания, които имате отвънъ, не сѣж нищо друго, освѣнъ, че нѣкому се скжсали дрехитѣ, роклята или че нѣкой изгубилъ 5 - 10 хиляди лева или че му се счупило нѣщо и т. н. страданията сѣж вжтрѣшни нѣща, отъ които не можете да се освободите. Нѣкой пжтъ имате вжтрѣшна радостъ, която остава дълбоко въ душата ви. Азъ говоря за вжтрѣшнитѣ радости и скърби. Тѣ сѣж двигателни сили въ живота ви, които трѣбва разумно да използвате.

Вие мислите философски върху нѣщата и искате да се махнатъ страданията отъ васъ. Не, вие не знаете, какво говорите. Да прѣмахне Господъ страданията отъ васъ, това значи да отнеме живота ви. Не се молете да се махнатъ страданията отъ васъ, но се молете за знания и мждрость. Досега вие сте се молили само за това, да се махнатъ вашитѣ страдания, но освѣнъ че нѣма да се махнатъ, ще се увеличатъ още повече, защото онзи, който има навикъ да спира въ пжтя си, ще го биятъ повече. Нѣкой пжтъ вие имате характера на такива коне, които често спиратъ. Да вървите назадъ, не сте свободенъ, ще ви биятъ, защото трѣбва да заведете тази каруца на опрѣдѣленото мѣсто. Ако не можете самъ, ще доведатъ още единъ конъ, ще ви заставятъ, по който и да е начинъ, да закарате каруцата. Ако и вие имате туй вжтрѣшно схващане, всички съврѣмenni социални мжчнотии ще се разрѣшатъ по единъ правилень начинъ, а не тѣй, както сега мислите.

Отъ чисто окултно гледище, всички съврѣмени хора сѣж болни. Нѣма здравъ човѣкъ въ свѣта. Я ми кажете сега, какъ ще могатъ болнитѣ хора да оправятъ свѣта? Споредъ менъ, тщеславниятъ е боленъ човѣкъ. Тщеславието е една неизцѣрима болестъ. Човѣкъ, който се гнѣви, това е друга болестъ. Човѣкъ,

който има завистъ, сжщо тъй е боленъ. Всички отрицателни чърти, които сжществуватъ въ човѣка, сж отъ най-страненъ характеръ, тѣ сж неизлѣчими. Нѣкой се разгнѣвилъ, кипналъ. Нека каже: „Ще ме извините, азъ обичамъ да се поразгневявамъ малко.“ Гнѣвътъ е признакъ на прѣстѣпность. Кои хора се гнѣвятъ? - Които бързатъ да извършатъ едно прѣстѣпление. Когато човѣкъ се гнѣви, то е защото не му даватъ условия да извърши извѣстно прѣстѣпление. Добриятъ човѣкъ никога не се гнѣви въ душата си. Въ душата си всички трѣбва да бждеме тихи и спокойни и не трѣбва да се извиняваме, че сте нервни. Това не е извинение. Ние не сме създадени да бждемъ нервни. Че имаме нерви, това е необходимо, но когато се гнѣвимъ, тукъ вече се привежда стихътъ: „Гнѣвете се, но не съгрѣшавайте!“ Ако гнѣвътъ у човѣка създава енергия, която го подтиква да прѣмине отъ едно по низше въ по висше състояние, той е на мѣстото си, но когато човѣкъ се гнѣви, безъ нѣкакви видими причини и нѣма никаквъ резултатъ отъ това гнѣвене, гнѣвътъ не е на мѣстото си.

Подозрението, напрімѣръ, сжщо тъй е една болестъ у човѣка. Съврѣменнитѣ хора сж много подозрителни. Че какво има да подозиратъ? Двѣ нѣща трѣбва да знаете. Искате напрімѣръ, да знаете характера на нѣкой човѣкъ. Каква философия има въ това? - Този човѣкъ може да бжде или добъръ, или лошъ. Вие ще го наблюдавате, ще го изучавате. Той е или добъръ, или лошъ - нищо повече. Каква тайна има? - Всѣки отъ васъ може да узнае всичкитѣ тайни на човѣка. Нѣма нищо скрито покрито на земята. Какво има да изучавате въ човѣка. Смѣшно е да се занимаваме, каквъ е този или онзи човѣкъ. Ако единъ човѣкъ обича Бога, има какво да се занимаваме съ него, има какво да се изучава. Ако душата на нѣкой човѣкъ е заета съ Любовта, има какво да се изучава. Ако душата на единъ човѣкъ е заета съ Мъдростъта, има какво да се изучава, ако душата на единъ човѣкъ е заета съ Истината, има какво да се изучава. Но, ако единъ човѣкъ се занимава съ нѣщо материално, съ нѣщо земно, нѣма какво да се изучава, той не прѣдставлява абсолютно нищо важно. Запрімѣръ, често хората изучаватъ характера на жабата,

изучаватъ всичко, което се крие въ нея. Нѣкой пжтъ кацне върху нея една муха, но тя седи като нѣкой философъ, наблюдава само. Дойде ли мухата до устата ѝ, жабата веднага я лапне и мухата изчезва. Дойде друга муха до устата ѝ и тя скоро изчезва. Питамъ: какво има да се изучава жабата? Да се изучава жабата, то е равносилно на положението на нѣкой пияница, който, като падне въ трапа, казва: „Влѣзохъ въ трапа, за да го изуча.“ Какво ще изучава въ трапа. Каква философия има въ това, да пуснете една кофа въ кладенеца и после да я извадите? Прѣдставете си, че изучавате скоростта, съ която кофата се спуска и изважда отъ кладенеца, какво ще придобиете? Какво ще спечелите, ако изучавате скоростта, съ която нѣкой би могълъ да извърши прѣстѣпленieto? Тукъ нѣма никаква философия. Разбира се, ако кофата е пълна, ще пада по-бързо, ако е празна, ще пада по-бавно. Това зависи отъ съпротивлението.

Въ сегашния животъ ние не трѣбва да се занимаваме съ постронни въпроси: какъ ще се оправи свѣтътъ, кога ще дойде Царството Божие на земята и т. н. Царството Божие на земята сте вие. Царството Божие може да дойде у васъ, но на земята никога нѣма да дойде. Не само това, но окултната наука твърди, че Христосъ, въ Когото вѣрвате, днесъ е толкозъ повдигнатъ, че като дойде втори пжтъ, кракътъ му едва ще достигне до астралния свѣтъ. Той тамъ ще стѣпи, а въ умствения свѣтъ ще се яви. Значи, въ физическия свѣтъ ще видятъ само сѣнката на Христа, на астралния свѣтъ ще стѣпи, а въ умствения ще се яви. Писанието казва, че хората ще видятъ Христа само въ облацитѣ. Той нѣма да дойде на земята, нѣма условия за това. Физическиятъ животъ не прѣдставлява нѣкаква важность. Сегашното ни тѣло не прѣдставлява нѣкаква цѣнность. Сегашнитѣ ни тѣла сж цигански дрипели, които хората слѣдъ врѣме ще съблѣкатъ и отъ тѣхъ ще направятъ каша за книга за писане. Хубави книги, хубавъ пергаментъ ще стане отъ тѣхъ.

Вие мислите, че сте облѣчени много добрѣ. Казвате: „Това тѣло е живо“. Апостолъ Павелъ казва: „Има тѣло естествено, има тѣло духовно.“ Онова тѣло, което е направено по образъ и подобие на Бога, то е бждещото тѣло. И когато влѣземъ въ

туй тѣло, ще добиемъ онази свобода, която търсимъ. Туй тѣло, въ което днесъ живѣте, ще ви носи страдания, но вие ще имъ благодарите. Трѣбва да знаете, че страданията сж общи. Нѣма сжщество, колкото малко и да е, което да не участвува въ страданията. Страданията и радоститѣ движатъ живота. Ние ще се опрѣгнемъ на работа и при страданията и при радоститѣ ще работимъ еднакво. Това сж двѣ сили, които носятъ Божието благословение.

Послѣ, забѣлѣжете друго нѣщо: колкото повече избѣгвате нѣкоя противоположностъ, толкозъ по-често се натѣквате на нея. Туй, отъ което човѣкъ най-много избѣгва, то ще дойде до главата му. Това, което обичашъ и мразишъ, еднакво силно се привличатъ. Затуй, всѣки отъ васъ трѣбва да си състави истинско понятие, какво прѣдставлява той въ даденъ случай. Вземете, за примѣръ, всѣки отъ васъ иска да бжде почитанъ и уважаванъ отъ другитѣ. Питамъ: кое трѣбва да почитатъ у васъ? Всѣки иска да бжде обичанъ. Кое да бжде обичано? Дайте си ясна прѣдстава за това! Право е, да бждете почитани, уважавани, обичани, но кое у васъ трѣбва да се обича, почита и уважава? Вие казвате: „Азъ имамъ умъ.“ - Много добрѣ, но кое е цѣнното въ вашия умъ? Ако съмнението въ твоя умъ господствува и направлява всичкитѣ ти мисли, има ли нѣщо цѣнно въ него? Каква държава е тази?

Вземете, съ този умъ, който иматъ съврѣменнитѣ учени и въ Европа, и въ Америка, и въ Индия отъ нѣколко хиляди години насамъ не могатъ да разрѣшатъ и най-елементарнитѣ работи. Единъ въпросъ има за разрѣшение: вие не знаете, дали сте организирани или не; имате ли сили или нѣмате; можете ли да се повдигнете или не. Какво разбирате подъ думата организация? Нали има удове въ всѣки организъмъ? Тамъ тѣ сж организирани. Какъ сж се организирани тия удове? Онѣзи, които изучаватъ биологията, анатомията, физиологията, когато изучаватъ всички процеси на тѣлото, трѣбва да проучатъ първоначално какъ е станало организирането на материята. Организиране значи съотношение на нѣщата, а не допиране на нѣщата. Когато говоримъ за организиране, разбираме, че само висшия разуменъ

животъ може да се организира. Дѣто има организиране, тамъ прониква разуменъ животъ. Не може да има организиране, докато нѣма разумность. Двама души, които сж разумни, могатъ да се организиратъ и да работятъ заедно. Единиятъ ще вземе да работи едно, другиятъ друго и тѣхната работа ще се допълня. Хора, които не сж организирани, тѣ привидно работятъ заедно, но въ края на краищата всичко се разсипва. Тѣ нѣматъ общъ идеалъ, общъ центъръ, къмъ който да се стремятъ. Всѣки въ себе си има нѣкаква скрита задна цѣль. Той говори за организиране, за идеалъ, за Бога, но задъ всичко това разбира себе си. Въ народното събрание ужъ всички сж организирани, но всѣки иска да стане прѣдседателъ, подпрѣдседателъ, министъръ, да заеме нѣкаква висока длѣжностъ. Като се дойде до духовенството, до свещеничеството, същото нѣщо - и тукъ нѣма организиране. Цѣльта на тия хора не е да служатъ на Бога.

Послѣ и вие, които сте дошли тукъ, не сте отъ хората, които могатъ да се организиратъ. Всѣки отъ васъ иска да вземе знание и като го вземе казва: „И тукъ не намѣрихъ Истината.“ Дѣ ще я намѣрите? Истината ще намѣрите въ школата. Нѣкой вашъ приятелъ ви казва: „Азъ имамъ високо мнѣние за васъ.“ Хубаво, щомъ този вашъ приятелъ има такова високо мнѣние заради васъ, вие ставате ли високъ човѣкъ? Тогава какъвъ смисълъ иматъ тия негови думи? Нѣкой ви казва: „Вие сте много благороденъ човѣкъ.“ Ставате ли благороденъ съ това? - Не. Отъ васъ се изисква абсолютна честность. Когато говорите на единъ човѣкъ, трѣбва да се научите думитѣ ви да иматъ само едно значение. Като кажете нѣкому: „Вие сте добъръ човѣкъ“, какво подразбирате отъ тѣхъ? Допуснете, че азъ ви кажа: „Вие сте много добъръ човѣкъ“, какво искамъ да ви кажа съ това? Азъ съмъ дошълъ при васъ защото имамъ нужда отъ двѣ хиляди лева и казвамъ: „Вие сте много добъръ човѣкъ.“ Наричамъ ви „много добъръ“, а това значи: „Вашата добрина не ви позволява да ми откажете, трѣбва да ми дадете двѣ хиляди лева.“ „Вие сте много ученъ, много добъръ професоръ, искамъ да постѣпия въ университета, вие нѣма да ми откажете.“ Казвате на баща си: „Ти си много добъръ баща.“ То значи: „Искамъ да ми направишъ

нови дрешки, за Великденъ. Искамъ да отида въ странство, трѣбватъ ми пари, ще ми дадешъ малко пари, ще отворишъ кесията си.“ Всѣки, който ти казва, че си много добъръ човѣкъ, има нѣщо прѣдъ видъ. Защо трѣбва да ти казва, че си много добъръ? - Много естествено, искамъ да взѣма нѣщо. Азъ имамъ една цигулка, искамъ да я извадя отъ кутията, да я опитамъ какъ свири. Защо правя това нѣщо? Като свирия на нея, имамъ и друга користна цель, да си изкарамъ съ нея прѣхраната. Казвате за нѣкого: „Този човѣкъ свири за себе си.“ Никой не свири за себе си. Има хора, които свирятъ за себе си, но тѣ сж много рѣдко. Сега всички хора свирятъ насила, по необходимостъ.

Какъ плачатъ хората днесъ? Кой плаче доброволно, я ми кажете? Кой се радва доброволно? И радостта става чрѣзъ насилие. Ти плачешъ, азъ дойда при тебе и ти казвамъ: „Слушай билетътъ, който си взелъ отъ послѣдната лотария, печели 500 000 лева.“ Изведнѣжъ се зарадвашъ, казвашъ: „Ела да те почерпя!“ Отидешъ да провѣришъ, нищо не печелишъ, пакъ дойдатъ слъзитѣ. Значи и радостта, и скръбта се дължатъ все на материални стимули. Докато материалнитѣ стимули съществуватъ въ свѣта, ние не можемъ да избегнемъ сегашното състояние. Сегашнитѣ ни радости и скръби се основаватъ на тѣхъ. Слѣдователно, ние трѣбва да се повдигнемъ надъ тѣхъ, но за сега тѣ сж естествени, ние не можемъ да ги избегнемъ. Ние живѣемъ въ материаленъ свѣтъ, не мога да ви кажа, че не трѣбва да ядете. Този животъ обаче, трѣбва да се свърже съ нѣщо по-висше.

Питамъ ви: кой е най-силниятъ слогъ. Вие казвате, че най-силниятъ слогъ е Богъ. Думата Богъ, сама по себе си не е силенъ слогъ. Тази дума дори е много слабъ слогъ. Тя е толкозъ слабъ слогъ, че трѣбва да се аргументира, да се доказва съ часове. Хората казватъ: „Я, ми докажи този слогъ“, т. е. докажи ми, че съществува Богъ. Нѣкои слогове сж по-силни, а други - по-слаби. Слогътъ „ахъ“ е силенъ слогъ. Като кажемъ „ахъ“, веднага те питатъ, какво ти е, какво те мъчи. Дѣтето като каже „ахъ“, майката веднага тича, казва: „Какво ти е мама?“ Кажешъ ли „Богъ“ питатъ те: „Какво искашъ да кажешъ?“ Значи, думата

„Бог“ има скритъ смисълъ. Тази дума трѣбва да се замѣсти съ думата любовъ. Любовта трѣбва да се изясни чрѣзъ живота, а животътъ трѣбва да се изясни чрѣзъ други работи. Значи трѣбва да направимъ цѣла процедура отъ уравнения, за да докажемъ на хората, какво е отношението на Бога спрѣмо Любовта, какво е отношението на Любовта спрѣмо живота, какво е отношението на живота спрѣмо жертвата и т. н.

Та не трѣбва да се откажемъ отъ живота, но трѣбва разбиране на живота. Вие още нѣмате животъ, затова най-първо трѣбва да придобиее Божествения, истинския животъ, че тогава да го разберете. Животътъ, който сега имате, не е животъ. Животътъ на днешния човѣкъ мяза на ония роби, които американцитѣ взеха отъ Африка и създадоха отъ тѣхъ „робството на чернитѣ“, като ги поставиха да обработватъ плантациитѣ имъ. Господаритѣ продаваха женитѣ, дѣцата, дъщеритѣ имъ, тѣ разполагаха съ живота имъ. Това животъ ли е! Докато съ насъ разполагатъ като съ животни, като съ говеда, това животъ ли е? Днесъ държавата разполага по този начинъ съ тебе, кара те да ходишъ да се биешъ, да вършишъ една велика глупостъ. Животътъ ни отъ единия край до другия е пълненъ съ глупости. Ще отидешъ на парадъ, ще бждешъ облѣченъ съ фракъ, съ цилиндъръ на глава, иначе не можешъ да се явишъ прѣдъ хората. Ако отидешъ на нѣкой концертъ, трѣбва да си вземешъ билетъ и то ще влѣзешъ или на първитѣ мѣста, или на послѣднитѣ. Веднага ще те посрещнатъ и ще ти покажатъ мѣстото. Значи, тамъ се опрѣдѣля дѣ ще седнешъ. Казватъ: „Ние сме много културни хора.“ Културни сж паритѣ. Щомъ има първокласенъ билетъ, ще седнешъ на първия редъ - ти си богатъ човѣкъ. Но щомъ си бѣденъ, ще седнешъ на опашката. Може да си философъ, може да си свършилъ три факултета, ще ти кажатъ: „Тукъ факултетитѣ не важатъ, паритѣ работятъ.“ Послѣ, ако си свършилъ четири факултета, но имашъ нѣкакво откровение, иди разправи това на религиознитѣ хора, тѣ ще кажатъ, че си полудѣлъ. Когато Павелъ разказа на хората своята опитностъ, тѣ го взеха за лудъ. Той бѣше малко тѣщественъ.

Слѣдователно, хората ни вѣрватъ дотогава, докато

нашата опитностъ съвпада съ тѣхната. Докато ние вървимъ въ обикновения животъ, всички хора ни върватъ; щомъ минемъ отъ тази норма казватъ: „Вие сте на кривъ пѣтъ.“ Ако влезете въ нѣкоя православна църква и не запалите свѣщъ, нито пѣкъ се прѣкръстите, казватъ: „Какво търси този човѣкъ тукъ?“ Ако влѣзете при евангелиститѣ и не колѣнчите като тѣхъ, тѣ ще кажатъ: „Какво търси този човѣкъ между насъ?“ Навсѣкждѣ има извѣстни установени форми и ако искашъ да не те взематъ за лудъ, трѣбва да вършишъ това, което другитѣ вършатъ. Или, ако не си облѣченъ модерно, казватъ: „Този човѣкъ е много изостаналъ назадъ, той не е културенъ, нѣма модно облѣкло, не оре съ модеренъ паренъ плугъ.“ Азъ харесвамъ парния плугъ, че освобождава воловетѣ отъ страдания. Не, ние трѣбва постепенно да дойдемъ до истинския животъ, до Истината.

Сега, нѣкой пѣтъ учителътъ може да каже на ученицитѣ си: „Вие трѣбва да знаете, че азъ ви просвѣтихъ, азъ ви упѣтихъ.“ Правъ е той. Майката пѣкъ казва на дъщеря си: „Азъ те отхранихъ.“ Права е и тя. Но нейната майка ще каже: „Азъ тебе отхранихъ.“ Ти си майка на своята дъщеря, но си дъщеря на своята майка. Питамъ: кой кого отхранилъ? Нѣкой казва на сина си: „Знаешъ ли, че ти си ялъ хлѣба ми?“ - Кой хлѣбъ? - „Моятъ хлѣбъ.“ - Ами ти отдѣ го взе? Ти ли се мжчи да изкарашъ житото? Земѣдѣлецътъ направи това нѣщо. Ти само взе наготово брашното и замѣси отъ него хлѣбъ. Казвашъ на сина си: „Ти нѣмашъ признателностъ, не си благодаренъ на моя хлѣбъ.“ Дѣ е Истината? Хората още не сж яли собственъ хлѣбъ. Често нѣкои казватъ: „Азъ нося на Учителя отъ нашия хлѣбъ.“ Да, но азъ не съмъ ялъ вашъ хлѣбъ. Азъ бихъ билъ щастливъ, ако мога да ямъ вашъ хлѣбъ, но никждѣ нѣма такъвъ хлѣбъ. Знаете ли какво нѣщо е хлѣбътъ? Христосъ казва: „Азъ съмъ живиятъ хлѣбъ.“ Да, само Христосъ е живиятъ хлѣбъ. За всички хора мога да кажа: Съ чуждъ хлѣбъ поменъ не правете! Вие може ли да станете на хлѣбъ? Ако можете да станете на хлѣбъ, добръ дошли тогава! Не можете ли, чуждъ хлѣбъ не давайте! Казвате: „Азъ имамъ Божията Любовь къмъ тебе.“ Казвамъ, ти самъ трѣбва да станешъ Божията Любовь. Нѣкой казва: „Азъ

сега проявявамъ Божията Любовь.“ Не, това сж неразбрани думи, това сж изтъркани фрази. Цѣлиятъ свѣтъ е покрить само съ изтъркани фрази, методи, възпитателни срѣдства, вѣрвания и въпрѣки всички тия многобройни нѣща, хората седятъ на едно и сжщо мѣсто. Въ Бога вѣрватъ, обичатъ се, морални правила иматъ и при това, всички страдатъ, всички сж недоволни отъ живота. Ние казваме: Нѣма какво да се стремите да оправяте външния свѣтъ. Пазете се отъ слѣдното нѣщо: вие не можете да реформирате калѣта. Философия за калѣта нѣма и не можете да я реформирате. И да я изхвърлите навънъ, друга ще донесатъ. Отъ 40 години насамъ все изхвърлятъ калѣта отъ София, но друга иде на нейно мѣсто.

Вие искате да изхвърлите вашитѣ лоши мисли, но ако ги изхвърлите, други ще дойдатъ на тѣхното мѣсто. Не, друго нѣщо ви трѣбва. Кое е това нѣщо? Ще ви задамъ слѣдния въпросъ: Защо всички вие се съмнѣвате? Азъ ще ви задамъ другъ въпросъ, ще отида по-далечъ: Защо еврейскитѣ равини се усъмниха въ Христа? Защо и сегашнитѣ не му вѣрватъ? Еврейскиятъ народъ не вѣрваше и въ Мойсея. Мойсей казваше: „Господи, още малко и тѣ ще ме убиятъ.“ Че на кой Учителъ, на кой законодатель, които сж дошли на земята, сж имъ вѣрвали? На Буда не сж вѣрвали, на Конфуция не сж вѣрвали, на Мохамеда не сж вѣрвали. Ако сж имъ вѣрвали, дѣ сж послѣдователитѣ имъ? Всѣки човѣкъ въ свѣта има едно вѣрую. Кое е то? Едно нѣщо е вѣрно, че хората вѣрватъ само въ себе си. Да вѣрвашъ въ единъ великъ Учителъ или въ Христа, това е само мода. Ще кажете: „Тежка е тази дума!“ Ами, ако вие вѣрвахте, дѣ е вашиятъ животъ? Ако вие вѣрвате въ Христа, дѣ е вашата свѣтлина? Възможно ли е да бжда въ единъ огънь отъ десетъ хиляди градуса и да не свѣтя? Ако парче желѣзо, поставено при този огънь е още черно и не свѣти, питамъ: какъвъ е този огънь? - Този огънь не е истински. Значи, ние само прѣдполагаме, че вѣрваме въ Христа, че се молимъ, че го обичаме. Всѣки день се молимъ: „Дай ми Господи, това, дай ми Господи, онова!“ Ние не сме дошли до състоянието да кажемъ: „Господи, да бжде Твоята воля!“

Сега, азъ засѣгамъ едно ваше прѣходно състояние и казвамъ: сегашниятъ ви животъ, въ сравнение съ единъ пониспъ животъ, не е оправенъ, но отъ гледището на Божествения животъ, той е оправенъ. Азъ засѣгамъ живота ви въ прѣходното състояние, въ което се намирате и казвамъ, че това състояние е необходимо условие за постигането на онзи виспъ, Божественъ животъ, къмъ който се стремите. Ако вие не прѣминете прѣзъ туй прѣходно състояние, вашиятъ сегашенъ животъ е почти на изчезване, слѣдъ 20-30-50 години той ще фалира. За да не фалира, трѣбва добрѣ да ликвидирате сега. Отъ васъ се изисква една положителна вѣра. Всѣки отъ васъ трѣбва да си даде отчетъ, вѣрва ли въ Бога, учи ли се и т. н. Не е достатъчно само да напишете една линия. Онѣзи, които сж учени, разбиратъ значението на правата линия. Неученитѣ казватъ: „Нѣма какво да се занимаваме съ правата линия, това е за дѣцата, нѣщо похубаво ни кажи!“ Това е материалната страна на въпроса. Какво означава правата линия? Сама по себе си тя нищо не означава, но може да се осмисли.

Има извѣстни величини, които могат да се осмислятъ. Напримѣръ, има ли смисълъ думата „давамъ“? Ако кажа, че ви давамъ 20 000 лева още тази вечеръ, тази дума ще придобие ли смисълъ? - Да, изведнѣжъ придобива смисълъ. Значи, думата „давамъ“ може да стане динамическа. Така сжщо правата линия сама по себе си нѣма смисълъ, но ако си я прѣдставите, че е отъ злато, златна тояжка, тя придобива вече смисълъ. Казвамъ ви: „Ето, азъ ви давамъ тази тояжка.“ - „Давапъ ли?“ Слогътъ вече стана много силенъ. Значи, правата линия е възможностъ въ живота, която може да се прѣведе, за да се усили значението ѝ. Умътъ трѣбва да прѣведе нѣщата на чувствата; чувствата трѣбва да прѣведатъ нѣщата на волята. Слѣдъ това настѣпва обратниятъ процесъ: волята трѣбва да прѣведе нѣщата на чувствата, чувствата пъкъ на ума. Така процесътъ слѣдва постоянно. Ако вие не слѣдвате този процесъ, не може да имате права мисълъ. За да бжде мисълъта ви права, трѣбва да имате правилно слизане и правилно възлизане, да се образува единъ кржгъ.

И тъй, най-първо ще си зададете въпроса: вѣрвате ли

въ Бога или не? Не е въпросът, че нѣмате вѣра, но запитайте се готови ли сте да не се усъмните? Готови ли сте, като ви поставятъ на най-големитѣ страдания, да издържите, безъ да се скѣсва конецътъ ви? Туй наричамъ азъ вѣра, човѣкъ да издържи на всичко, да може да се пожертвува. Азъ наричамъ истинско чувство това, на което човѣкъ може да разчита въ всички случаи на живота си. По този начинъ само вие сами ще имате уважение предъ себе си. И тогава, като ви поставятъ на изпитъ, вие ще се намѣрите въ такова положение, че само ще се радвате. Сега вие казвате: „Ние имаме вѣра.“ Питамъ ви: вашата вѣра може ли да издържи на всички изпити? Азъ не казвамъ, че нѣма да издържите, но важно е да знаете, че ще се изпита вѣрата на всѣки едно отъ васъ. За всички културни хора идатъ такива изпити, каквито никога не сж виждали. И вие трѣбва да се пригответе. Ако ме питате, какво ви чака, ще ви кажа: Чака ви единъ важенъ изпитъ, отъ който ще зависи цѣлия ви бждещъ животъ. Ако го издържите, ще минете въ едно ново състояние; ако не го издържите, ще се приготвявате пакъ, отново да го издържите.

Като ви казвамъ това, да не се страхувате и да кажете: „Ами ако не го издържимъ?“ Въпросътъ седи въ слѣдното: даватъ ми една чаша, пълна съ най-хубавъ нектаръ и ми казватъ да я прѣдамъ нѣкому. Тази чаша прѣдставлява едно изпитание за менъ. Въ какво отношение? - У менъ може да се роди желание да вкуся малко отъ този нектаръ, понеже отъ него зависи продължаването на живота ми. Нося чашата, но ми се иска да близна поне малко отъ нектара. Обаче, тази магическа чаша има това свойство, че като приближите устата си до нея, тя веднага се затваря, а щомъ се затвори веднѣжъ, повече не може да се отвори. Това показва, че вие не сте издържали изпита си и сте прѣстѣпили закона. Ако се явите прѣдъ Учителя си съ затворена чаша, това показва, че вие не сте издържали въ честността си. Ако вие отидете съ отворена чаша при онзи, при когото Богъ ви е изпратилъ, вие ще минете отъ едно състояние въ друго, ако чашата ви е затворена, ще бждете другъ човѣкъ. Ако чашата е отворена, това произвежда една мисль, ако е затворена, това

поражда друга мисъл.

Сега, тия чаши сж дадени на всинца ви. Вие ги носите, важното е сега, какъ ще пристигнете, съ затворена или съ отворена чаша. Азъ зная, че всички ще пристигнете съ отворена чаша. Отъ васъ зависи това. Защо да не устоите да не близнете? Тъй щото, да не кажете единъ день, че не сте знаяли. Щомъ чашата е затворена, работата ви е свършена.

И тъй, основната, съществената мисъл, която ще носите съ себе си е, да знаете, че ви е дадена чашата съ нектара и трѣбва да я занесете отворена. Тя е чашата на вашия животъ. Ще си зададете въпроса какъ ще занесете тази чаша, отворена или затворена? Ще си отговорите: „Ще занеса чашата отворена. Това е смисълътъ на живота.“

Любовта ражда доброто. Доброто носи животъ, свѣтлина и свобода за нашитѣ души.

*17-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 4. II. 1925 г.
София*

ПРОДЪЛЖАВАНЕ НА ЖИВОТА

Размишление

Прочете се резюме от темитѣ: „Най-важниятъ слогъ“.

Чете се върху темата: „Сила, материя и енергия“.

Прочетоха се нѣколко от работитѣ върху темата: „Продължаване на човѣшкия животъ“.

За следния пътъ ще пишете върху темата: „Разлика между будизма и християнството“.

Като казваме „продължаване на живота“, трѣбва да обяснимъ, какъвъ смисълъ има дължината. Когато кажемъ, че пътътъ е дълъгъ, краката ни се прѣкъсватъ, а когато кажемъ, че животътъ е дълъгъ, краката ни се продължаватъ. Защо именно въ първия случай краката ни се прѣкъсватъ, а въ втория случай краката ни се продължаватъ? Значи, една дума, употребена въ два различни смисъла, дава и два различни резултата. Може ли едно сѣщество, което не е живо, да продължи своя пътъ? Може ли въ природата да сѣществува движение безъ животъ?

Сега заprimѣръ, всички може да четете нѣкой философъ и да кажете, какво мисли този философъ. Какво мисли нѣкой философъ, знаете, обаче рѣдко срѣщамъ ученици, които мислятъ. Даже срѣщамъ и философи, които не мислятъ. Единъ философъ челъ съчиненията на другъ нѣкой философъ и написва, какво казва този философъ. Значи, взима философията на другия философъ и съ малко перефразирание създава нѣкаква нова философия. Така и въ евангелския свѣтъ, между хилядитѣ проповѣдници много рѣдко ще намѣрите нѣкой, който мисли. Въ Америка има повече отъ 20 хиляди проповѣдници, но едва ли ще намѣрите 10 души отъ тѣхъ, които могатъ да мислятъ. Останалитѣ перефразиратъ, заематъ единъ отъ другъ.

Сега, всички вие взимате думата „животъ“, но не сте мислили върху това, какъ се продължава човѣшкия животъ.

Вие сте го взимали на заемъ, тъй както се взиматъ пари на заемъ, безъ да сте го печелили. Казваме: продължаване и съкращаване на живота. Има ли съкращаване на живота? Да вземемъ единъ човѣкъ, който живѣлъ 10 години и единъ шаранъ, който живѣлъ 400 години. Какъ мислите, въ какво седи разликата между този човѣкъ и шарана? Ако съберете опитността на човѣка и тази на шарана, който живѣлъ 400 години, кой отъ тѣхъ е живѣлъ повече врѣме. Нѣкой пжтъ продължаването и съкращаването на живота зависи отъ бързината или отъ интензивността на живеенето. Подъ дълтъгъ животъ не разбираме натрупване на много години, напримѣръ 100 или 120 години, защото човѣкъ може да живѣе 1000 или 2000 години и пакъ да не е събралъ много опитности. Сега искамъ да разсѣждавате много просто, а не философски. Прѣдставете си, че вие копаете единъ кладенецъ. Колко врѣме може да копаете? Щомъ стигнете дъното му, т. е. колкото е опрѣдѣлено, ще копаете ли още? Ще бжде смѣшно, слѣдъ като изкопаете кладенеца, да направите кѣща да живѣете въ него. Ако си по-мързеливъ, по-дълго врѣме ще копаетъ; ако си по-работенъ, по-малко врѣме ще копаетъ.

И тъй, под думитѣ „продължаване на живота“ разбираме разумность. Животътъ не може да бжде дълтъгъ, безъ разумность. Ако животътъ на нѣкоя фамилия е краткъ, това зависи отъ неразумността на прѣдшествуващитѣ поколѣния. Значи, разумностьта е единъ отъ факторитѣ за продължаване на живота. Втория факторъ за продължение на живота е Любовта. Вие не можете да продължите живота си безъ любовь. Това не значи само да говорите за любовь, но да имате разширение въ чувствата, да сте еднакво разположени спрѣмо всички хора. Освенъ това, толкова да сте прѣдвидливи, че да не влизате въ стълкновение съ никого. Виждашъ нѣкой човѣкъ нервень, сприхавъ. Стой надалечъ отъ него и бжди много внимателень, нѣма защо да го изпитвашъ или да му посочвашъ дефектитѣ. Въ стария завѣтъ четете, че пророцитѣ сж казвали недостатъцитѣ на хората, но това тѣ правѣха по необходимость. Вие разглеждате криво тѣхнитѣ постѣпки. Тия философи нападаха хората, както нѣкой сврѣделъ пробива дупки. Кой е виновень за това? Не

мислете, че пророцитѣ сж го правили това нѣщо случайно. Другъ нѣкой кара пророка да изобличава хората, да изтъква грѣшкитѣ имѣ. Изобщо, езикътъ на всѣки единъ отъ васъ трѣбва да бжде мекъ. Ще ви дамъ слѣдното правило: Никого не нападайте, никого не критикувайте! Туй е правата философия, ако пъкъ си като нѣкое шило, дѣто минешъ да мушкашъ, нѣма какво да правишъ, ще гледашъ да мушкашъ по-малко. Ще казвашъ: „Не съмъ виноватъ, такова е естеството ми днесъ, ще ме извините.“ Англичанитѣ въ таквъ случай казватъ: „Подхлъзване на езика.“ Понѣкой пжтъ езикътъ на човѣка се подхлъзва и той казва нѣщо, което не желае. Често у всинца ви вѣрвамъ, езицитѣ да се подхлъзватъ, защото сж намазани съ масло. Ако дадемъ и на най-силния отъ васъ да държи едно вжже намазано съ масло, не ще може да го удържи. Турскитѣ пехливани разбиратъ този законъ и затова, като се борятъ, намажатъ се съ масло. Борятъ се, но не могатъ да се хванатъ, изплъзватъ се, като шарани и никой не може да надвисе.

Азъ бихъ желалъ езицитѣ на всинца ви да сж намазани, защото ако на едни е намазанъ, а на други не е намазанъ, често ставатъ катастрофи. Като има масло, всичко се урежда добрѣ. Ако ржцетѣ на едного сж намазани, а на другъ не сж намазани, вториятъ ще се изплъзне, а първиятъ ще бжде уловенъ. Затова нѣкои хора претендиратъ: „Защо не намазаха и моя езикъ, та лесно да върви работата?“ И сега, азъ прѣвеждамъ: Намѣсто езикътъ ви да е намазанъ съ дървено масло, нека е намазанъ съ друго нѣкое масло. Въ великата лаборатория на живата природа има други масла за намазване на езицитѣ. Тия масла, като намажешъ и най-коравия езикъ, той става мекичъкъ, като на ангелъ. Отлични масла сж маслата на природата, но сж и много скжши. Единъ грамъ отъ тѣхъ струва хиляда златни лева. За тия масла има прѣдвидени и специални четки. Когато намажешъ езика си съ такава една четка, напоена въ едно отъ природнитѣ масла, той става отличенъ инструментъ, така постъпва и цигуларътъ съ своя лжкъ.

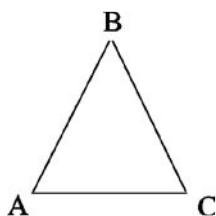
И тѣй, за да се продължи човѣшкиятъ животъ, въ чувствата на човѣка трѣбва да се създаде една вжтрѣшна пластичность.

Тъй щото отидѣто и да дойде ударѣтъ, човѣкъ нищо да не почувствува, гъвкавъ да бѣде той. Нѣкой пжтъ вие си казвате: Този свѣтъ е много лошъ. Какъ ще се оправи? Нѣма защо да разрѣшавате таквъ трудень, философски въпросъ. Този въпросъ е за Господа, не е за васъ. Вие си гледайте вашата работа. Не се занимавайте съ това, кой човѣкъ е лошъ и кой добъръ. Ако ви попитамъ, кой човѣкъ е добъръ, вие не ще може да опрѣдѣлите това. Не само вие, но досега азъ не съмъ срещналъ нито единъ който да е опрѣдѣлилъ, кой човѣкъ е добъръ, и кой е лошъ. Туй, което е лошо по врѣме и пространство, въ сжщностъ не е лошо. Христовото учение, което бѣше въ противоречие съ юдеизма, днесъ е едно благо за християнскитѣ народи. И днешното ново учение, което се счита за несъобразно съ съврѣменнитѣ разбирания на хората, за въ бѣдеще ще имъ донесе едно благо. Не, днесъ не се знае кой животъ е добъръ и кой животъ е лошъ. Въ далечното бѣдеще, когато хората завършатъ своето развитие, само тогава отъ плодоветѣ имъ ще се види, кой човѣкъ на каква степенъ на развитие е дошелъ. Хората нѣма да бѣдатъ вече толкова лоши, нѣкои ще бѣдатъ отъ рода на дрѣнkitѣ, нѣкои - отъ рода на крушитѣ, други - отъ рода на ябълкитѣ, или гроздето, или черешитѣ, или смокинитѣ и други подобни плодове.

Сега, като се продължава животѣтъ ви, не взимайте на гърба си товара на свѣта. Не мислете, какъ ще се поправи свѣтѣтъ. Свѣтѣтъ е оправенъ. Старайте се да не задържате никаква горчива мисль въ ума си. Дрехата ви отвѣнь може да е не чиста, но вжтрѣ, въ душата, въ сърцето си и въ ума си, не оставяйте никакво петно. Щомъ се намирате въ физическия свѣтъ, вие трѣбва да взимате поука отъ тактиката на военнитѣ. Когато изучавате хората, всѣкога си поставяйте крѣпости, та като ви бомбандиратъ, да не могатъ да ви засегнатъ. Щомъ хората сж миролюбиви, крѣпости не ви трѣбватъ. На едно мѣсто въ посланията апостолъ Павелъ казва: „Когато искашъ да бранишъ живота си, тури си щитъ за прѣдпазване.“

И тъй, за продължаването на човѣшкия животъ сж необходими двѣ нѣща: здрава и силна мисль и широчина въ чувствата. За постигането на тия двѣ качества е необходимо

търпелив човък. Досега въ България съм срещнал само един търпелив човък. Аз съм ви привеждал този примър. Този човък беше доктор. Аз наричам неговото търпение английско. Той имаше четири дъца. Като вземеше някоя книга да чете, едното дъте му теплеше брадата, другото - косата, третото се качеше по гърба му, а четвъртото дърпаше краката му. Той ги погледне, погледне, пък им каже: „Е, дъца, един ден, когато пораснете, ще поумните, ще разберете, че не трябва да правите така, но сега сте малки още.“ Не съм срещал като този човък, бих ви го препоръчал като един похвален примър. Вие не бихте изтърпели това нещо. Такъв човък може да продължи живота си.

Сега, какво мислите, ако си представим, че линията АВ въ триъгълника АВС е разумна, тя ще схване ли ясно в съзнанието си целия кръг, който може да се опише около него? Ако всички тия линии сж разумни, тогава линията АВ ще знае ли какво е състоянието на линиите ВС и АС? Ако си представите, че линията АВ е една захарна пръчка и вие близнете само единия ѝ край, ще знаете ли дали цялата пръчка е захарна? Философски погледнато, човък въ даден случай знае само една своя мисъл, само едно свое желание и само едно свое действие. - Нищо повече. Цялата наша философия седи въ една мисъл. Много желания не сж ваши, тѣ сж чужди желания. Там е заблудението, когато някой казва: „Аз имам много желания.“ Много желания сж на вашите клетки. Ще намерите онази основна мисъл и онова основно желание въ вас, които принадлежат на онази основна централна монада, около която се групират всички малки душички, всички клетки. Вие искате да бждете господари на всички ваши мисли и желания и затова казвате: „Да се контролират всички наши мисли и желания!“ То значи: вашата основна мисъл да има отношение към всички други мисли, да се хармонизира. Човък не може да води война съ себе си. Пазете следното правило: Всеки човък, който води война съ себе си, и да побди, той винаги губи. Човък никога

не трѣбва да воюва съ себе си! Казва Писанието: „Не противи се злomu!“ То значи: Не се борете съ злото! Всѣки, който се бори съ злото, му придава сила. Всичката философия въ окултната наука седи въ това, че когато искаш да прѣмахнешъ една негативна мисълъ, ще я усилишъ повече. – „Ами какво да правя?“ – Прави добро, остави злото, не се мѣси въ неговата работа, не се стреми да го съборишъ! Всѣки, който се бори съ злото, усилва го. Правете добро постоянно! Нѣкой казва: „Азъ нѣма да правя зло.“ Кажешъ ли така, ти усиливашъ злото въ себе си. „Азъ нѣма да лъжа“. Ти усиливашъ лъжата въ себе си. Ще кажешъ: „Ще говоря Истината, ще правя добро.“ Казвашъ ли така, това има смисълъ. Негативната философия донесе най-голямъмитѣ нещастия на човѣчеството. Мойсей е започналъ много добръ съ законитѣ си. Коя е първата заповѣдъ на Мойсея? – „Азъ съмъ Господъ Богъ твой, да нѣмашъ други богове освѣнъ мене!“ Първитѣ четири заповѣди сж положителни. Евреитѣ се спрѣха на послѣднитѣ заповѣди, които бѣха негативни: „Не убий, не кради, не лъжесвидѣтелствувай, т. н.“ Тия заповѣди бѣха само разяснение на първия законъ. Ако не искашъ да лъжешъ, ти ще прилагашъ първия законъ.

Когато онзи младежъ запита Христа, какво трѣбва да прави, за да придобие вѣченъ животъ, Христосъ му отговори какво трѣбва да направи, младежътъ каза, че всичко това е сторилъ. Какво още не му достига? Наистина, този младежъ е спазилъ тия заповѣди, но въ тѣхния негативенъ смисълъ. Когато Христосъ му даде първия изпитъ, да раздаде имането си, оказа се, че той не разбира законитѣ. Той не схвана закона, наведе главата си и излѣзе натъженъ навънъ. Слѣдователно, той не е разбралъ Мойсеевия законъ, не го е приложилъ. Не само въ времето на Христа, но и сегашнитѣ християни прилагатъ само шестътѣ заповѣди и то въ тѣхния негативенъ смисълъ: Да се не мразимъ, да се не одумваме и т. н. Като дойде редъ да приложимъ заповѣдта, да се обичаме, казвате: „Какъ ще обичашъ този човѣкъ, може ли да го обичашъ?“ Какъ нѣма да го обичашъ? Когато кажа, че трѣбва да обичамъ нѣкого, тази идея въ моя умъ е строго математически опрѣделена. Подъ тази идея

азъ подразбирамъ: Онзи, когото Богъ обича и азъ ще го обичамъ. Туй значи да обичаме ближния си. Да обичаме ближния си, подразбира да обичаме Бога. Когото пъкъ Богъ не обича и азъ нѣма да го обичамъ. За да обичашъ нѣкого, трѣбва Богъ да го обича. Ако Богъ е Любовь, ти нѣма да заставяшъ Бога, нѣма да му давашъ направление, какво трѣбва да прави Той. Ти трѣбва да бждешъ изразъ на Божията воля. Значи, ако Богъ обича нѣкого и ти ще го обичашъ. Това е волята Божия и ти трѣбва да я изпълнявашъ. Ако вие можете да приложите Христовия законъ, или Божия законъ по този начинъ, всичко ще ви върви лесно. Казва нѣкой: „Какъ тъй, не мога да обичамъ този човѣкъ!“ Не, ще си кажешъ: „Обича ли го Богъ? - Обича го. Щомъ Богъ го обича, въпросътъ е свършенъ и азъ го обичамъ.“

Сега въ васъ се явява другъ въпросъ: „Каква трѣбва да бжде обичътъ?“ Щомъ започнете да философствувате върху обичътъ, вие разваляте заповѣдта. Ще ви приведа сега следния фактъ. Всѣки човѣкъ може да се роди при огнището на баща си, когато свети даже само една вощена свѣщъ, но той не може да израстне отъ огъня на тази камина и отъ свѣтлината на тази свѣщъ. За да израсте и да се възпита, той трѣбва да излѣзе вънъ, на слънцето. Та човѣшката любовъ въ свѣта, това е огнище, това е свѣщъ, при нея може да се констатира факта, че ти си роденъ еди-кога си и да се напише името ти, но ако искашъ да растешъ, да стане нѣщо отъ тебе, трѣбва слънцето да те грѣе отвънъ. Или, казано на другъ езикъ: Само когато Божията Любовь те проникне, отъ тебе може да излѣзе нѣщо. Следователно, ние не можемъ да изпълнимъ Божиитѣ закони съ човѣшката любовъ. Тя е несъстоятелна. Всички трѣбва да се откажете отъ тази мисълъ. Човѣшката любовъ не е изпълнила досега това и не може да го изпълни. Вие не можете да растете на човѣшкото огнище, нито да се учите на неговата вощена свѣщъ. Ето защо, ако искате вашия животъ да се продължи, не трѣбва да останете въ стадията на човѣшката любовъ и да се грѣете на неговото огнище, нито да четете на неговата свѣщъ, но трѣбва да излѣзете вънъ на слънчевата свѣтлина и тамъ да растете, тамъ да се развивате и четете. Тия идеи трѣбва да

бждатъ рѣзко опрѣдѣлени въ ума ви.

Нѣкой пжтъ, като четете Евангелието казвате: „Тѣй писалъ еди-кой си апостолъ.“ Азъ ви казвамъ, че много стихове отъ Евангелието сж криво прѣведени. Напримѣръ не е вѣрно прѣведенъ стихътъ: „Азъ ще се похваля съ кръста Христовъ.“ Въ оригинала се казва: „Азъ ще се похваля съ страданията на Христа.“ И като поставиха хората кръста на първо мѣсто въ живота, съ това развратиха Божия законъ. Страданията сж нѣщо смислено, но кръстовете не ни трѣбватъ. Сега всички хора говорятъ за кръста Христовъ, но отъ него сж излѣзли всички съврѣмenni ножове. Всички ножове на военнитѣ сж направени отъ кръстовете. Войникътъ мушка съ дългата частъ на кръста. За да може да мушка повече, той си служи съ тази прѣчка, на която бѣха заковани ржцѣтъ на Христа. Слѣдователно, всѣки, който ти дава кръстъ, сжщеврѣменно те мушка и като те мушне, дойдатъ други, които те занасятъ на болницата. И слѣдъ това ще кажатъ: „Това правимъ, за да се похвалимъ съ кръста Христовъ.“ Въ това нѣма никакъвъ смисълъ. И ако вашитѣ мисли, вашитѣ желания сж кръстообразни, вие сте на края на пжтя. Свещеникътъ носи кръста и ти казва: „Целуни го!“ По сжщия законъ и военниятъ носи кръста и съ дългата му частъ те промушва. Най-първо ти казва: „Или ще се подчинишъ, или ще те мушна.“ И тогава ти, ако искашъ да живѣешъ, ще му се подчинишъ, т. е. ще го цѣлунешъ. Военниятъ казва: „Ти ще се подчинишъ на моя кръстъ, данъкътъ си ще платишъ. Ако не направишъ това, робъ ще станешъ“ и хване оржжието. Това е значението на кръста днесъ. Хората прѣдаватъ, че на свети Константинъ се явилъ кръстъ, кръстно знамение и му се казало: „Съ този кръстъ ще побѣдишъ.“ Това е квадратна лъжа! И побѣди ли той? Ако това нѣщо бѣше истина, св. Константинъ Велики трѣбваше да побѣди свѣта. Побѣди ли го? - Не, той разврати свѣта. Тѣй трѣбва да се произнесатъ бждещитѣ истории, защото така се произнася невидимиятъ свѣтъ.

Казвамъ ви, отсега нататкъ трѣбва да се освободите отъ вашитѣ кръстовете и да ги замѣстите съ страдания. Страданието ще замѣстите съ нощъ, почивка. Радостта ще наречете день, а

работата най-приятното занимание. Радостъ, день, занимание - тогава животътъ се осмисля. Между радостта и страданието има правилни математически съотношения. Тия съотношения сж слѣднитѣ: Колкото радостта ви е била по-голѣма, по-интенсивна, като се смѣни съ скръбъ, толкова и скръбта ви ще бжде по-силна, по-интенсивна. Значи, колкото деньтъ е билъ по-свѣтъль, толкова и нощта ще бжде по-тъмна, помрачна. Вамъ се струва, че сте изгубили нѣщо, но тъй ви се струва само. Това е, защото чувствителността на човѣка се увеличава и той чувствава и радостта, и скръбта по-силно. Слѣдъ голѣмата скръбъ, като се появи отново радостта, понеже чувствителността ви е голѣма и радостта ви е по-голѣма, вие мислите, че сте спечелили това, което бѣхте изгубили. Тия двѣ състояния се смѣнятъ постоянно въ човѣка. Виспитѣ духове, виспитѣ сжщества, които разбиратъ този законъ, смѣнятъ тия състояния у васъ по единъ правиленъ начинъ. Ако се вплоти на земята единъ ангелъ, или нѣкой архангелъ, или нѣкой херувимъ, или серафимъ и тѣ ще изпитатъ сжщитѣ страдания, каквито и вие, не можете да ги избегнете. По сжщия законъ и Христосъ ги изпита. И най-виспитѣ сжщества като дойдатъ на земята, ще изпитатъ страдания. Ако тѣ искатъ да не бждатъ засегнати отъ страданията, ще стоятъ на земята докато има день - благоприятни условия за тѣхъ и като настане нощта - неблагоприятнитѣ условия, заминаватъ за другъ свѣтъ. Слѣдователно, тѣхната радостъ е непрерывна. Тѣ се движатъ отъ радостъ въ радостъ. Тѣ правятъ разумнитѣ сжщества, а глупавитѣ вървятъ по обратенъ пжтъ: Когато се свършатъ благоприятнитѣ условия на живота и започнатъ неблагоприятнитѣ, тѣ тогава идватъ на земята. И вие понѣкога вървите по сжщиятъ пжтъ.

Да допуснемъ, че линията АС отъ тригълника прѣдставлява физическия животъ. Тази линия прѣдставлява несъизмѣрима величина, защото въ несъизмѣримитѣ величини се създаватъ страданията. Може ли една несъизмѣрима величина да се прѣвърне въ съизмѣрима? Знаете ли начинъ да прѣвършате несъизмѣримитѣ числа въ съизмѣрими? Несъизмѣримитѣ числа въ физическия свѣтъ сж съизмѣрими

въ астралния свѣтъ; несъизмѣримитѣ числа въ астралния свѣтъ сжъ съизмѣрими въ умствения свѣтъ. Слѣдователно, туй, което е невъзможно за физическия свѣтъ, е възможно за духовния свѣтъ; туй, което е невъзможно за духовния свѣтъ, е възможно за умствения свѣтъ; туй, което е невъзможно за умствения свѣтъ, е възможно за причинния свѣтъ. Значи, всички противорѣчия, които произтичатъ отъ несъизмѣримостъта на числата, тѣхниятѣ философски смисълъ се обяснява въ по-висшитѣ свѣтове. Тамъ несъизмѣримото става разумно, съизмѣримо.

Слѣдователно, при всѣка мъжнотия ще приложите закона на съизмѣримитѣ и несъизмѣримитѣ числа. Имате ли нѣкаква мъжнотия на физическия свѣтъ, ще знаете, че по никой начинъ не можете да я разрѣшитѣ тука, но ще я разрѣшите въ астралния свѣтъ; ако и тамъ не можете да я разрѣшите, ще влѣзете въ умствения свѣтъ; ако и въ умствения свѣтъ не можете да я разрѣшите, най-послѣ ще се повдигнете много високо, въ причинния свѣтъ и веднага мъжнотията ще бѣде разрѣшена. Така че, каквато мъжнотия и да има единъ ученикъ, щомъ се подигне и влѣзе въ причинния свѣтъ, той ще може да я разрѣши. Разбира се, този законъ има широко приложение и къмъ човѣшкитѣ чувства и способности. Той е сложенъ законъ. Запримѣрь, какъ може да се развие извѣстна способностъ въ човѣка или да се усили извѣстно чувство? Това се крие пакъ въ приложението на този законъ. Нѣкой пжтъ вие искате да проявите любовъ, но не можете, усѣщате извѣстна коравина, едно неразположение у васъ. Забѣлежете, въ природата дѣйствува слѣдния законъ: Минавамъ покрай нѣкоя нива, която не е поливана отъ дъжда цѣли шестъ мѣсеца. Почвата ѝ е корава, само буци, нищо не можешъ да посѣешъ въ нея. Завали единъ малъкъ дъждецъ и вѣднага буцитѣ се поразцѣфтятъ, омекватъ. Най-първо всѣка буца казва: „Искамъ да живѣя индивидуаленъ животъ.“ Дойде послѣ повече дъждъ, буцитѣ омекватъ още повече, раздробятъ се и казватъ: „Хайде, отъ насъ да мине!“ Какво да мине отъ васъ? - „Хайде и ние да направимъ сжщото, да услужимъ.“ Дъждътъ послужи на насъ, ние пжкъ ще услужимъ на други. И наистина, мине ралото отгорѣ ѝ разтеле прѣстѣта, послѣ посѣятъ жито и

виждашъ, слѣдъ извѣстно врѣме, отъ тази прѣстъ се явяватъ зелени крѣпки стѣбълца. Значи, дѣждѣтъ изравни тия буци.

И тѣй, когато чувствата ви сж корави, дѣждецъ трѣбва. Ще се молите да дойде дѣждецъ. Дойде ли дѣждецѣтъ, коравитѣ буци ще се размекнатъ, твоятъ плугъ ще мине отгорѣ имъ, сѣмето ще се посеѣ; така всички буци ставатъ равни. Трѣбва да приложите тази философия въ живота си. Нали въ Писанието се казва, че всички високи планини ще се приравнятъ. Приложение трѣбва! Я ми кажете, дали единъ ангелъ може да плаче, да хѣлца като васъ? Каква полза отъ вашия плачъ? Единъ вашъ приятель се разболѣлъ и веднага сърцето ви трепне, уплашите се, че ще умре. Какво отъ това? Да допуснемъ, че повикатъ този вашъ приятель на онзи свѣтъ, при Господа. Какво лошо има въ това? Той не умира. Онзи свѣтъ е много красивъ. Какво лошо има, като отиде тамъ? Азъ даже бихъ казалъ на своя приятель: „Много се радвамъ, че те викатъ на онзи свѣтъ.“ Той ще ми каже: „Братко, и азъ се радвамъ. Пратиха ми отгорѣ каляска, викатъ ме.“ - „Хайде, на добъръ ти часъ тогава!“ Тази мисль трѣбва да стане много разбрана за васъ, да не казвате, че еди-кой си трѣбва да си замине, но щомъ го повикатъ, да не го задържате. Тѣй, на добъръ часъ на всички! Други ще дойдатъ на тѣхно мѣсто. Най-послѣ и ние ще идемъ горѣ, нѣма да седимъ постоянно на земята. Ние ще се върнемъ въ онова хубаво мѣсто, отдѣто сме излѣзли нѣкога. Досега, кого какъ повикатъ отгорѣ, все казва, че още не е готовъ. Кога ще се приготи? Никой не е отишълъ съ готовность. Всички все казватъ: „Не съмъ готовъ, да поостана още 1 - 2 години.“

Послѣ азъ забѣлѣзвамъ, вие не разсѣждате правилно, всички трѣбва да имате права мисль. Запримѣрь, мнозина отъ ученицитѣ ми намиратъ разлика въ моитѣ постѣпки. Чудни сте вие? Какво се бъркате въ моитѣ постѣпки? Най-послѣ азъ не съмъ отговоренъ прѣдъ васъ. Какво си дошълъ да ме критикувашъ? Туй, което азъ върша, то е по-извѣстенъ планъ, не е ваша работа. Азъ правя туй, което е въ плана ми. - „Ама, какво ще кажатъ хората?“ Чудни сте вие! Има извѣстенъ Божественъ планъ, който не търпи никакво отклонение. Ти можешъ да се оклонишъ

отъ този планъ, но Божественото всекога се нарежда споредъ опредѣления отгорѣ планъ. Ти не можешъ да направишъ отъ Божественото нито йота отклонение. Нѣкой пакъ Господъ може да мълчи, а ти мислишъ, че Той отстъпва. Не, цѣлата вселена може да стане на каша, но отъ Божиитѣ закони нито една рѣзка, нито една дума нѣма да се измѣни. Тѣй щото, всеки отъ васъ ще си каже: „Това нѣщо, което трѣбва да направя, Божествено ли е или не? Ако е Божествено ще го направя. Каквото Господъ е казалъ ще го направя. Туй е въ плана на Бога.“

Та сега, когато нѣкой ме критикува, казвамъ му: Ти си погрѣшилъ, туй, което вършишъ е чуждъ планъ. Това е нѣкаква чужда мисль, влѣзла въ главата ти. - „Това не съмъ азъ, нѣкой другъ е влѣзълъ въ главата ми.“ Та, когато дойде нѣкой, да ме критикува, тѣй гледамъ азъ на въпроса. Дошли двама братя при тебъ, единиятъ отъ лѣво, другиятъ отъ дѣсно, заобиколятъ те и ти казватъ: „Тѣй ще кажешъ, иначе ще кажешъ“, даватъ му съвѣти. Казвамъ, азъ зная този фонографъ.

Най-мжчното въ свѣта, обаче е да виждашъ хубавото прѣзъ лошото. То е голѣмъ майсторлъкъ. И тогава, ние питаме, по какво се отличава добриятъ и по какво лошиятъ човѣкъ? Азъ нѣма да ви отговоря прѣмо, но ще ви дамъ едно сравнение. По какво се отличава една чиста стѣкленица отъ една нечиста? - Чистото стѣкло пропуска най-много лъчи. Онова пъкъ, което пропуска по възможность най-малко лъчи, то е лошо, нечисто. Слѣдователно, онзи човѣкъ, който пропуска най-много лъчи на любовь, мѣдрость и истина, той е добъръ, а онзи човѣкъ, който пропуска най-малко лъчи на любовь, мѣдрость и истина, той е лошъ. Съгласни ли сте на туй? Това е едно много хубаво опредѣление. Лошиятъ и добриятъ човѣкъ сж два полюса на едно и сжщо нѣщо и мѣжду тѣхъ има градация. Добритѣ хора се различаватъ отъ лошитѣ споредъ количеството на лъчитѣ, които и едниѣ, и другитѣ пропускатъ. И всеки отъ васъ трѣбва не само да си прѣдполага, но и съ сигурность да знае, въ даденъ случай, колко лъчи пропуска прѣзъ себе си.

И знаете ли, каква наука има въ това! Всеки день ще имате по единъ спектъръ. Има такива спектри. Като поставишъ

своята призма въ себе си, ще става разлагане на своята свѣтлина, на твоитѣ лъчи и ти ще правишъ изчисления, да видишъ, колко свѣтлина пропусчатъ. Защото, отъ невидимия свѣтъ и отъ слънчевата система за всѣки добъръ и разуменъ човѣкъ се прѣпраща специална свѣтлина. Когато вие сте съгласни съ Божествения свѣтъ, тази свѣтлина ви намира тъй както ви намира едно писмо, което е писано за васъ. Обаче, при най-малкото отклонение отъ правия пѣтъ и тази свѣтлина се отклонява. Тѣй че, когато говоримъ за добрия животъ, това правимъ съ целъ, да не се отклонява Божествената свѣтлина и топлина, която иде специално за васъ, и по този начинъ да не си причинявате вреда. Тогава именно ще дойдете до висшата математика, до висшата Божествена геометрия, да видите, какви сж отношенията тамъ. Какво значи да бжде единъ животъ добъръ? Азъ считамъ добрия човѣкъ за едно отлично построено здание, съ всички най-модерни и удобни приспособления, прѣзъ което здание Божественитѣ енергии влизатъ и излизатъ, като се разпрѣскватъ навънъ. Само така ще могатъ всички живущи въ него да се ползуватъ еднакво отъ богатата му. Сега ще се спрете върху мисълта: „Да пропускамъ повече свѣтлина!“

Да изпѣмъ сега упражнението „Въ начало бѣ Словото“.

Трѣбва да се стремите къмъ непрѣривностъ въ тоноветѣ. Не трѣбва да има прѣкъсване въ тоноветѣ. Трѣбва да контролирате ларинкса си и да облагородявате гласа си. Когато не сте разположени, пѣйте! Най-мжчно е човѣкъ да пѣе когато е неразположенъ. Когато е неразположенъ, той е отличенъ пѣвецъ. Пѣйте упражнения съ букви! Тѣ сж добри за неразположени хора. За въ бждеще, ако искате да възпитавате малкитѣ дѣца правилно, можете да ги възпитавате прѣкрасно съ музика. Даже най-упорититѣ, най-своенравнитѣ дѣца може да възпитавате съ музика.

Сега вие казвате: „Че ние сме голѣми хора, може ли да пѣмъ такива упражнения?“ Та вие правите много пжти по-лоши работи отъ тия упражнения. Тогава не мислите ли, че сте голѣми? Когато се разгневихъ и свиехъ юмрукъ, това по-

хубаво ли е? По добръ да пѣемъ „ха-ха-ха“, отколкото да сочимъ юмрукъ. Въ пѣнието има разширение, а въ гнѣва свиване.

Тѣй щото, ще изучавате всички дѣйствия въ природата. Има дѣйствия, които прѣдизвикватъ разширение на гласа, на чувствата, на мисълта и у човѣка се явява едно малко пробуждане, колкото и да е малко, то е хубаво. Всеко движение, всеки слогъ, който и да е, има двойко въздѣйствие: ограничава и разширява. Вие ще изберете тия слокове, които ограничаватъ, за най-доброто разположение на духа. Когато пъкъ имате едно неразположение на духа, ще употребите слокове, които разширяватъ. Нѣкой пътъ въ живота ни ще дойдатъ некрасиви работи, но тѣ трѣбва да дойдатъ при най-доброто разположение на духа ни. Тѣ ще бѣдатъ като граница. Добриятъ човѣкъ и да направи погрѣшка, не се вижда.

Любовта ражда доброто. Доброто носи животъ, свѣтлина и свобода за нашите души.

*18-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 11.ІІ.1925 г.,
София*

ПРИЧИНИ ЗА ПРОТИВОРЪЧИЯ

Размишление

Прочете се резюме отъ темата: „Продължаване на човшкия живот“.

Прочетоха се нѣкои отъ работитѣ върху темата: „Разлика между християнство и будизъм“.

За следния пжтъ ще пишете върху темата: „Отличителнитѣ органически и морални качества на бѣлата и жѣлтата раса“. Ще потърсите нѣкакви обяснения върху тази тема въ енциклопедическия речникъ. Слѣдъ това ще направите единъ малкъ изводъ. Върху тази тема нека пишатъ трима души отъ младитѣ.

Кое е най-сжщественото въ сегашния животъ, при сегашното му развитие? Подразбирамъ най-сжщественото, безъ което човѣкъ не може. Туй, безъ което човѣкъ може въ дадения случай, то не е толкова сжществено. Кое е сжщественото за носа на човѣка? Кое е сжщественото за устата? Нѣкой пжтъ, като говоримъ, намъ се струва лесно да говоримъ върху това кое е сжществено и кое не е. Питамъ обаче: Кои сж отличителнитѣ чърти, че сме казали за нѣщо сжщественото? Може да си мислите, че казвате сжщественото върху нѣкой въпросъ, напримѣрь или върху нѣкой прѣдметъ. Азъ ще ви улесня въ отговора. Кои сж отличителнитѣ чърти на свѣщъта напримѣрь? Най-първо може да кажете, че най-сжщественото за нея е устройството ѝ, а послѣ отъ какво е направена. Несжщественото за нея е това, че тя гори. Тогава, кое е сжщественото на учението?

Тѣзи въпроси може да ги отбѣлѣжите и ще мислите върху тѣхъ. Кое е сжщественото въ учението? Кое е сжщественото въ духовния животъ? Кое е сжщественото въ класа. Сжщественото въ класа е това, което е сжществено и въ хорото, а именно: гайдарджията свири, а хората играятъ. Послѣ, хорото се разваля.

Едни си отиватъ, други идватъ и хорото отново се залавя. Играта е същественото нѣщо въ хорото. Какво ражда същественото на хорото?

И тъй, спирали ли сте се да мислите, кое е същественото въ вашия животъ? Защо човѣкъ въ дѣтинството мисли по единъ начинъ, въ юношеството по другъ, на пълна възраст по трети начинъ, а като дойде на зрѣла, т.е. на прѣклонна възраст, неговитѣ възгледи коренно се различаватъ? Туй, което човѣкъ обича въ младинитѣ си, въ старини не обича. Не е ли същия човѣкъ! Запримѣрь, човѣкъ въ младинитѣ си е по-способенъ да завързва приятелство, а въ стари години мъчно завързва приятели. Въ младини той е шедъръ, не е злопамятенъ, а въ старини обратно. Защо е така? Защо въ началото на живота си не е злопамятенъ, а въ старини става злопамятенъ?

Изобщо у всичкитѣ хора има едно желание да разрѣшатъ загадкитѣ на живота и то по най-лесния начинъ. Това се вижда въ историята на човѣчеството. Това стремление на човѣка да търси лесния пътъ го е отклонило отъ неговата правилна посока.

Сега, ако ви попитамъ, кога е станала първата кражба въ свѣта, какво ще ми кажете? Първата кражба е направена отъ първата жена. Като създаде Богъ Адамъ и Ева, забрани имъ да ядатъ отъ дървото, начерено „дърво за познание на доброто и злото“, но Ева, излъгана отъ змията, открадна плодове отъ това дърво. Нѣкои хора обличатъ тази кражба въ мека форма, казватъ, че жената искала знание. Не, тя не искаше да намѣри знание, а имаше желание да си хапне - нищо повече. Този грѣхъ и сега става въ свѣта. Най-първо жената краде, а послѣ мъжътъ. Жената, като отиде до дървото, открадна си. Змията бѣше пазителка на това дърво. Прѣдава се, че змията влѣзла въ жената и я изкусила. Чудно! - Тукъ има една несъобразностъ. Какъ е възможно да влѣзе змия въ рая, да се качи на дървото и пазителитѣ на рая да не знаятъ нищо? Чудно ми се вижда, какъ е възможно да влѣзе въ рая змия, безъ да знаятъ ангелитѣ за това и да оставятъ тази змия да си играе съ Ева! Змията бѣше пазителка на туй дърво - нищо повече. Ева се постара, като приказва да приспи змията, да я омагьоса, но като омагьоса

змията, тя влѣзе въ нея. Като се върна при Адама, той видѣ, че тя е припечелила нѣщо, затова пожела да взѣме отъ този плодъ. И той е като нея. Той пѣкъ открадна отъ Ева. Какъ ще краде, когато тази жена е негова? Какъ ще я завлада? Така и двамата станаха крадци.

Затуй, първото нѣщо: Нѣма да крадешъ, нѣма да лъжешъ. Първиятъ грѣхъ е кражбата, вториятъ грѣхъ е лъжата. Сега трѣбва да се ликвидира. Затова на първия грѣхъ се противопоставя любовта къмъ Бога. Защото, човѣкъ, който люби Бога не може да краде. Не може да крадешъ отъ този, когото обичашъ. Отъ този, когото не обичашъ, можешъ да си позволишъ да поодкраднешъ нѣщичко, но отъ този, когото обичашъ, не можешъ да откраднешъ нищо. Тази кражба, която става отвънъ, не е толкова груба. Вжгрѣшната лъжа е опасна. Когато човѣкъ се домогне до извѣстна идея, която не е за него или когато се домогне до една мисълъ или до едно чувство, които не сж за него, той навлиза по-дълбоко въ кражбата. Има много нѣща, на които човѣкъ може да се радва, но тѣ не се даватъ прѣждеврѣмено, пазятъ се. И ако човѣкъ иска да ги придобие по единъ незаконенъ начинъ, той винаги ще си създаде неприятности, страдания.

Сега запримѣръ ще ви дамъ за следния пѣтъ темата „Разлика между кражбата и лъжата“. Върху тази тема нека пишатъ най-силнитѣ, защото човѣкъ, като започне да мисли върху кражбата и лъжата, свързва се съ тия отрицателни сили. Опасенъ прѣдметъ е въпросътъ за лъжата и кражбата.

И тъй знанието, което придобиваме, ще свържемъ съ настоящия животъ. Знанието трѣбва да се използва въ сегашния животъ. Този животъ има достатъчно енергии, които трѣбва да се трансформиратъ, за да се използватъ правилно за бждещето ви развитие. Тѣй щото, въ това отношение потрѣбно е онова истинско знание, за да се използватъ всички сили на живота. Разуменъ човѣкъ е онзи, който използва силитѣ на живота за доброто на своето бждеще. Въ туй отношение всички велики учители въ свѣта сж давали редъ методи за саморазвитие, за самовъзпитание. Въ туй направление, всѣки отъ васъ трѣбва

да се развива по онзи път, който му е опредѣленъ. Пазете се всички да не отбивате никого отъ неговия път. Не се старайте да дадете на другитѣ хора тази окраска, която вие имате, защото, щомъ пожелаете това, вие сами ще се спънете. Една идея е цѣнна, когато е самородна. Докато е една, оригинална, тя има цѣна, но щомъ станатъ двѣ, тѣ се умаловажаватъ. Затова всѣки трѣбва да се ползува отъ живота на другитѣ хора дотолкова, доколкото тѣ могатъ да му дадатъ потикъ да се повдигне.

Гледамъ, мнозина измежду васъ се разочароватъ. Като влѣзете въ една школа, искате да живѣте въ любовъ, да се почитате, да се уважавате, търсите идеаленъ животъ, но като не намѣрите такъвъ, въ душата ви се ражда противорѣчие. Азъ гледамъ на това противорѣчие малко по-другояче. Да допуснемъ, че имате единъ малъкъ зародишъ или едно малко сѣменце, или единъ желждъ. Той прѣдставлява единъ класъ отъ ученици, отъ интелигентни същества, които си живѣятъ като братя и сестри въ любовъ, безъ никакъвъ споръ помежду си. Обаче, единъ день нѣкой земледѣлецъ дойде, вземе тази малка сѣмка, туй общество и го посе въ почвата. Най-първо въ всички тия същества ще се зароди потикъ, всички ще впрегнатъ силитѣ си нагорѣ и ще вървятъ единодушно въ хармония. Щомъ излѣзатъ отгорѣ надъ почвата, тѣ се раздѣлятъ на двѣ партии: еднитѣ отиватъ налѣво, другитѣ отиватъ надѣсно и се скарватъ. Това е законъ на живота. Законътъ на живота ги раздѣля, а не тѣ. Слѣдователно, тѣзи които сж били за лѣво отиватъ въ лѣво, а тѣзи, които сж били за дѣсно, отиватъ въ дѣсно. Обаче, има едни неутрални, които не сж нито въ лѣво, нито въ дѣсно и казватъ да не се занимаваме съ тѣхнитѣ глупости.

Питамъ сега: кои сж най-разумнитѣ, тия въ лѣво, тия въ дѣсно или неутралнитѣ въ срѣдата? Тия, които сж родени неутрални, не могатъ да не бждатъ такива. Отъ това нѣщо вие трѣбва да извадите единъ законъ, който да опредѣля растенето на човѣка. Щомъ дойдете до този Божественъ растежъ, нѣкой път може да се родятъ голѣми противорѣчия. Това е въ реда на нѣщата. Но понѣже всички сили при туй растение сж заети съ вжтрѣшна борба, тѣ ставатъ енергични. Като сж заети съ

домашни спорове, забравят да си вършат работата отъ вѣнъ, да правятъ упражнения и ставатъ много крѣпки. По този начинъ за въ бждаще тѣ могатъ да си създадатъ голѣми нѣщастия. За да се избѣгнатъ тия нѣщастия, невидимиятъ свѣтъ имъ създава въздушни течения, за да ги поразмърдатъ, да ги поразтърсятъ, да не се каратъ отъ вѣтрѣ, да излѣзатъ навѣнъ, да знаятъ, че има и вѣншенъ свѣтъ. Тѣ се каратъ помежду си, казватъ си единъ на другъ: „Азъ съмъ неутраленъ“, „азъ съмъ лѣвичаръ“, „азъ съмъ дѣсничаръ“. Но природата, като създаде тия вѣтрове, раздвижва и лѣвичари, и дѣсничари, и неутрални и тѣ напушатъ борбата. Тогава тѣ се спусчатъ къмъ коренитѣ, започватъ да работятъ въ земята. Щомъ вѣтроветѣ изчезнатъ, напушатъ работата си, излизатъ отъ корѣнитѣ и сжщиятъ споръ започва, а въ спора се крие и растенето. Когато клонищата на едно дърво се увиватъ и бутатъ едни съ други, лѣвичаритѣ казватъ: „Полудѣхте ли?“ Дѣсничаритѣ казватъ: „Полудѣхте ли?“ И неутралнитѣ казватъ: „Какъвъ е този шумъ?“ Питамъ: виновни ли сж всички тѣ? Но туй е философия.

Вие казвате, че свѣтътъ е лошъ. Никаква лошавина нѣма въ свѣта, т. е. въ живота. Лошавината въ формитѣ произтича отъ факта, че единъ клонъ, като се отдѣли отъ дървото, изсѣхва. Тогава се ражда лошавината. Тѣй щото, вие може да сте въ лѣво на дървото, но това нищо не значи; може да сте въ дѣсно на дървото, пакъ нищо не значи; може да сте отъ неутралнитѣ и то нищо не значи. Сжществената идея отъ това е слѣдната: Каквото противорѣчие и да се яви въ ума ви въ даденъ моментъ, то е на мѣстото си, защото въ природата никога не се допускатъ нѣща, които не допринасятъ полза. Ние не знаемъ случай, дѣто да се е допуснало нѣщо, което да не е принесло своята полза. Всички нѣща, които се допускатъ въ свѣта, колкото и да сж отрицателни, дали ние можемъ да ги разберемъ или не, тѣ иматъ своята полза. Туй е единъ великъ въ природата законъ. Трѣбва да знаете, че туй, което става, независимо това дали то е приятно или не за васъ, то е въ реда на нѣщата. Човѣкъ се ражда, то е въ реда на нѣщата; умира, то е въ реда на нѣщата; боледува, то е въ реда на нѣщата; сиромакъ е, то е все въ реда на нѣщата; каквото и

да става съ човѣка, то е все въ реда на нѣщата. Самиятъ животъ изисква всичко това.

Вжтрѣшнитѣ нѣща сж Божествени отношения. Казвамъ, само по този начинъ вие ще разрѣшите нѣкои мъчни въпроси, които ще се появятъ въ васъ и ще засѣгнатъ чувствата ви. Не е лесно човѣкъ да се справи съ чувствата си. Казва нѣкой: -„Гърпи!“ -„Ще търпя, разбира се, но не мога да бжда разположенъ.“ -Защо не се засмѣешъ, защо не посвиришъ малко? -„Не мога. Докато кожата ми не заздравѣе, нито мога да свиря, нито мога да пѣя, само за раната си мисля.“ Значи, моята мисль е концентрирана къмъ болката. Защо сж болеститѣ? - За да се концентрираме. Природата иска ние да научимъ закона на концентрирането. Какъ ще ни научи? - Понеже ние се разсѣйваме навънъ, тя ни създава разни болести. И бѣднотията, и страданията, всичко това сж процеси за концентриране, т. е. влизане въ самитѣ насъ. И тогава ще знаете, че всѣка неприятностъ ви е дадена, за да се концентрирате. Използвайте тогава този случай да се концентрирате, да се съсредоточавате въ себе си. Противорѣчията, които се създаватъ въ чувствата, се регулиратъ отъ единъ великъ законъ: да дойде човѣкъ до положение да влада чувствата си, да бжде разположенъ всѣкога. Това е най-великото въ живота. Да можешъ да трансформирашъ всѣко неразположение на чувствата си и да се повдигнешъ надъ вълнитѣ на живота, това е най-голѣмото изкуство. Значи, трѣбва да знаешъ да хвъркнешъ - нищо повече. Въ хвъркането седи великия смисълъ на живота; то ще може да те обхване и повдигне надъ врѣменнитѣ смущения на живота. Въ нашия животъ има много смущения.

И тъй, въ дома си вие ще срѣщнете този споръ, който видѣхте и въ всѣко дърво. Като дойде нѣкое противорѣчие, начертайте си едно дърво. Ето единъ начинъ за самовъзпитание. Всички съврѣмenni учения азъ ги наричамъ гимнастика на ума. Разнитѣ теории, хипотези, това сж гимнастика, размърдване на ума. Човѣкъ, като е заетъ съ себе си, ако нѣмаше тия противорѣчия, неговиятъ умъ, неговитѣ чувства биха се атрофирали. Противорѣчията въ ума, въ чувствата, въ волята

на човѣка прѣдизвикватъ разтърсване и той расте, прогресира и уяква.

Тѣй щото, при всѣко противорѣчие на ума, човѣкъ придобива едно цѣнно качество. Той се обогатява съ една малка придобивка. Разбрахте ли сега? Ще приложите ли това знание? Разбира се, у васъ ще се яви единъ противоположенъ методъ и ще кажете: „Какъ?“ Значи, не сте напълно съгласни. Въ този случай, думата „какъ“ показва, че човѣкъ страда. Защо? Защото има противорѣчие, не е въ съгласие съ природата. Жгълътъ АОД въ буквата ^аК^а показва едно отклонение около 45°. Този човѣкъ е въ противорѣчие съ законитѣ на природата. Тогава, за да се побѣди туй противорѣчие, имаме другъ ^оК^о, който прѣдставлява човѣка, обърнатъ съ противорѣчията си къмъ центъра на земята: главата му надолу, а краката нагорѣ. Този въпросъ „какъ“ показва какъ да изправимъ човѣка на краката му и да го заставимъ да мисли. Кривата линия въ буквата „а“ е знакътъ на безконечността. Той показва, че човѣкъ най-послѣ ще дойде въ съгласие съ силитѣ на природата. Значи, най-първо ще станешъ цвѣтъ и плодътъ, като завърже, ще се обърне надолу съ краката. Това значи да цѣфнешъ, да завържешъ и да започнешъ да развивашъ Божествениятъ животъ въ себе си. Само така ще разрѣшишъ въпроса „какъ“.

Сега разбира се, отъ тия геометрически букви може да извадимъ нѣколко уравнения, съ жглитѣ отъ 45° и да имаме редъ формули, а именно: слѣдъ колко години и при какви условия ще разрѣшимъ въпроса на противорѣчията. Ако начертаемъ единъ кржгъ, ще видимъ напиримѣръ, лицата А и В къмъ кои домове спадатъ астрологически; кои планети иматъ влияние върху тѣхъ и т. н. Но това сж сложни задачи. За васъ е важно да схванете само общата идея „какъ“. Значи, въ човѣка трѣбва да се яви едно противорѣчие. Противорѣчието всѣкога показва една нужда. Гладътъ е едно противорѣчие, една нужда въ човѣка. Той търси начинъ, какъ да се наяде. Всѣко противорѣчие е духовна, вътрѣшна нужда. Ако я удовлетворишъ, въпросътъ ще се свърши частично, обаче той не е напълно разрѣшенъ. Той пакъ ще се повдигне, ти пакъ ще го разрѣшишъ, но той

пакъ ще се повдигне и т. н. Тогава, може да се изчисли, колко пжти трѣбва да яде една гжсеница, докато стане пеперуда. И слѣдъ като разрѣшимъ живота на гжсеницата, че тя не трѣбва повече да се храни съ тази твърда храна, ще дойде разрѣшението на другъ въпросъ. Гжсеницата, като стане пеперуда, ще яде отъ соковете на цвѣтоветѣ. Този въпросъ е по-деликатенъ, но все пакъ ѝ трѣбва храна. Ако нѣма цвѣтя, т. е. ако цвѣтята не цѣфнатъ, пеперудата е пакъ изложена на извѣстни мжчнотии. Казвате: „Лесна е нейната работа.“ Не, ако нѣма цвѣтя или ако има много малко цвѣтя, тя пакъ ще има мжчнотии. Вие можете да прѣведете всички тия нѣща въ живота си. Въ сегашния ви животъ тѣ прѣдставляватъ символи. Вие ще разрѣшите всички въпроси въ живота си, като вѣрвате въ Бога. Има само единъ начинъ, по който можемъ да заставимъ Бога да ни помага. Дали човѣкъ вѣрва въ Бога или не вѣрва, този законъ е общъ за цѣлото органическо царство, като почнете отъ най-малкитѣ сжщества до най-голѣмитѣ. Като говорятъ по този начинъ, „азъ вѣрвамъ въ Бога“, Господъ ги слуша. Всички, които употребяватъ този методъ, се хранятъ отъ общата трапеза на природата. Сега ще ви оставя, вие да търсите този методъ и всѣки да го приложи за себе си. Този методъ е само единъ. За всѣко сжщество и за човѣка има само единъ начинъ, по който е свързана неговата нишка съ първичното въ битието.

Изпѣйте упражнението „Малкиятъ изворъ“.

Когато ви говоря тия нѣща, искамъ да ви заставя да мислите, да се справяте разумно съ всички спънки въ живота. Нѣкой пжтъ срѣщаме голѣми прѣпятствия въ живота си. Напримѣръ, ако се качваме на нѣкой планински върхъ, направо не ще можемъ да се качимъ, трѣбва да го заобиколимъ. Въпросътъ не е въ врѣмето, а въ изпълнението. Нѣкои хора бързатъ да достигнатъ това-онова. Нѣма защо да се бърза. Животътъ трѣбва да се използва разумно. Има извѣстни задачи, които трѣбва да се осжществятъ, та макаръ и по бавно. Колко врѣме ще живѣете, това не влиза въ смѣтка. Може да живѣете година, двѣ, десетъ, сто, хиляда и повече години, но задачата, която ви е дадена, трѣбва да се изпълни. Ще изпълните задачата си много добрѣ. Запримѣръ,

вие считате най-добро нѣщо за васъ да станете ученъ човѣкъ. Учението не е целъ въ живота. То е срѣдство. Едно трѣбва да знаете: Човѣшкиятъ духъ, който е излѣзълъ отъ Бога, е ученъ, силенъ, но човѣкътъ е забравилъ това и трѣбва да му се напомни да придобие изгубеното. Ние трѣбва да му напомнимъ, че той е силенъ; послѣ трѣбва да му напомнимъ че той е чистъ. Трѣбва да му напомнимъ още, че той може да живѣе много врѣме, съдържа вѣчния животъ въ себе си.

Сега вие казвате: „Да станемъ учени!“ Ако речете сега да станете учени, нищо нѣма да придобиете. Нѣкой човѣкъ направи една кжца, не се минава много врѣме, изгубва я. Казватъ: „Този човѣкъ станалъ по-уменъ.“ Съ какво поумнѣлъ? Казвате: „Втори пжтъ нѣма да я изгуби.“ Добрѣ, какво ще спечели, ако втория пжтъ не изгуби кжцата? - Въ това нѣма никаква философия. Да имашъ кжца или да нѣмашъ кжца, безразлично е. Ако имашъ кжца и можешъ да рѣшишъ въ нея задачата, която ти е дадена, тази кжца е благословена. Пъкъ ако нѣкой пжтъ кжцата ти те спѣва, не ти трѣбва. За нѣкои хора не е прѣдвидено да иматъ кжци, а за нѣкои хора е опрѣдѣлено да иматъ кжци. Онѣзи хора, които трѣбва да живѣятъ въ своя кжца, ще си направятъ такава, а които трѣбва да живѣятъ безъ кжца, нѣма да си правятъ своя кжца. Нѣкой казва: „Азъ трѣбва да си имамъ кжца.“ Казвамъ, не е опрѣдѣлено да имашъ кжца. - „Ама азъ искамъ да бжда ученъ“ - Не е опрѣдѣлено да бждешъ ученъ. Казвамъ на другъ нѣкой: „На тебъ е опрѣдѣлено да бждешъ ученъ и ще бждешъ ученъ.“ Като казвамъ нѣкому, че не му е опрѣдѣлено да бжде ученъ напиримѣръ, това е споредъ великото учение. За сега ти е опрѣдѣлено да живѣешъ единъ посрѣдственъ животъ, да събирашъ енергии, че за въ бждеще да станешъ ученъ човѣкъ. Казвашъ: „Сега искамъ!“ Ако искаше да станешъ ученъ сега, защо спа прѣди нѣколко прѣбраждания? Ти искашъ съ петъ пари да обиколишъ цѣлия свѣтъ. Казвашъ: „Искамъ да бжда ученъ!“ - И можешъ да бждешъ, азъ не отричамъ това. - „Но кога?“ - Слѣдъ двѣ прѣбраждания. Нѣкои хора могатъ да бждатъ учени още сега. Това не трѣбва да ви обезсърчава. Цѣлиятъ животъ, цѣлата вѣчностъ, това сж възможности, въ които човѣшката

душа може да се прояви. Вие искате още въ сегашния си живот да съберете всичко. Не, знайте слѣдното нѣщо: И щастieto да ви даватъ на земята, не го взимайте. За прѣдпочитане е, като живѣете на земята, да носите скърбитѣ отколкото щастieto. Защото, ако вземете щастieto, ще ви дойдатъ много голѣми нещастия. Тѣй е било и ще бѣде прѣзъ всички врѣмена.

Сега, да не се роди страхъ, да кажете: „Не искамъ щастие!“ Не, само онзи се отказва отъ щастieto, който се страхува. Трѣбва да знаете, че за всички нѣща сте отговорни. Нѣкой пжтъ вие идвате до крайности въ живота и казвате: „Това не ни трѣбва, онова не ни трѣбва.“ Вие трѣбва да знаете, какво да вършите. - „Ама, азъ мисля да отида на онзи свѣтъ.“ - Ще отидешъ на онзи свѣтъ! Ти не можешъ да живѣешъ между хората на земята, че между ангелитѣ ще живѣешъ. Не те ли знаа кой си? Ти напушашъ лозето на обѣдъ и мислишъ, че горѣ ще те приематъ съ вѣнецъ. Горѣ, ако отидешъ, ще питатъ: „Кой е този?“ - Този е единъ човѣкъ, който напуца работата си на обѣдъ. - Я, тогава го пратете на нѣкое лозе, да довърши работата си! Нѣкои отъ васъ, както и отъ евангелиститѣ, казватъ: „О, мили Исусе, Ти ще ме посрещнешъ, ще ми туришъ вѣнецъ на главата.“ Да, ще получишъ вѣнецъ, но половинъ вѣнецъ. Смѣшни работи сж тия! Господъ изисква да свършимъ Неговата работа, нищо повѣче. Като отидешъ на лозето, сериозно ще копаяшъ. И като се върнешъ, ще кажешъ: „Господи, направихъ тѣй, както си казалъ.“ Може да седишъ 10 - 20 деня на лозето, но ще го прѣкопаяшъ. Тази година лозето ти може да не даде плодъ, нищо отъ това, но едната година туй лозе ще даде двойно количество плодъ. Лозаритѣ, които разбиратъ този законъ, рѣжатъ лозето до корена и казватъ: тѣй ще уякне. Онзи, който е лакомъ и не иска да го рѣже, като дава двѣ години наредъ плодъ, на третата ще прѣстане да дава и пакъ ще трѣбва да се реже.

Сега, не трѣбва да бързаме въ живота си. Искамъ да разбирате живота философски, да не казвате: „Азъ не искамъ да работя.“ Ако не искашъ да работишъ физически, ще работишъ духовно, умствено, но все-таки ще работишъ. Нѣкой казва: „Азъ работя надъ хората.“ Ти работишъ надъ хората, но надъ себе си

не работишъ. Човѣкъ не може да работи надъ хората, той работи само надъ себе си. Този човѣкъ, който мисли, че работи надъ хората, мяза на онзи, който, като гледалъ, какъ единъ човѣкъ каплялъ и се мжчилъ да чука кафето, мислилъ, че той го чука и затова поискалъ кафе и за себе си. Споредъ мене, това не е наука. Вземи и ти да чукашъ своето кафе или като чука той и ти вземи участие въ чукането или най-послѣ върши нѣщо полезно. Азъ искамъ вие да бждете умни ученици. Казвамъ „умни“, но не въ обикновения смисълъ на думата. Щомъ сте умни за себе си, тогава тия противорѣчия, които се явяватъ въ единъ класъ, въ едно общество, въ единъ народъ, ще се разрѣшатъ правилно. Голѣмитѣ противорѣчия сж неизбѣжни, и тѣ ще дойдатъ, но вие трѣбва да бждете много умни, за да рѣшите задачитѣ си. Много хора трѣбва да се явятъ, за да поематъ една работа, докато се оправи. И при това, всички трѣбва да вложите ума си на работа.

Има нѣща, които трѣбва да се разрѣшатъ умствено, тѣ не могатъ да се разрѣшатъ физически. Да кажемъ, че нѣкой човѣкъ дойде въ класа, без позволение. Това веднага ще ви смути. Почти всички се насжватъ срѣщу него, искате да го изхвърлите навънъ. Едни го хващатъ за главата, други за краката, но той вика, вдига се цѣлъ скандалъ. Обаче, ние можемъ да проектираме мисълъта си, да създадемъ едно водно течение и то ще го подеме нагорѣ, ще го изхвърли навънъ. Той ще си излѣзе и ние ще бждемъ свободни. Тогава и неговиятъ умъ ще бжде миренъ и нашиятъ умъ ще бжде миренъ. Казвате: „Грѣшно е тъй да го изхвърлимъ.“ Ами другото положение не е ли грѣшно, да го изхвърлите съ ржцѣ навънъ. Чудни сте вие! Второто положение е по-лесно, то става съ по-малко разноси. Можемъ да му поговоримъ, да му кажемъ: „Моля ти се, приятелю, ще бждешъ тъй добъръ, да излѣзешъ вънъ, да не ни смуцавашъ.“ Той ще поседи малко и ще си каже: „Хайде да излѣза, да не смуцавамъ тия хора тукъ“, и съ това въпросътъ ще се свърши. Когато влѣзе въ ума ви известна идея, която не ви е симпатична, не се старайте физически да я изпждите. И тукъ се прилага сжщия законъ. Започнете ли да ѝ се противите, тя непременно ще ви създаде една неприятностъ.

Говорете вжтрѣ въ себе си! Всѣка идея, която дойде въ васъ, не е нищо друго, освѣнъ едно разумно същество, което ви е посѣтило. Затова, говорете му разумно веднѣжъ, дваждъ, докато ви разбере. Щомъ ви разбере, то ще си замине.

Изпѣйте упражнението „Вечеръ - сутринъ отиде дойде“. Коя е най-силната дума въ това упражнение? Трѣбва ли всички думи да се пѣятъ еднакво? Може ли нѣкой отъ васъ да изпѣе упражнението прочувствено, по всички правила на музиката? Думата „вечеръ“ се пѣе тихо. Вечерно врѣме обикновено всичко утихва. Мнозина отъ васъ повече критикувате, отколкото пѣете. Вие тѣй критикувате, като че разбирате музиката. Дѣйствително критиката е по-лесна, отколкото изпълнението.

Тайна молитва

Любовта ражда доброто. Доброто носи животъ, свѣтлина и свобода за нашитѣ души.

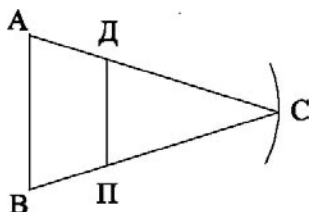
*19-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 19.II.1925 г.
София*

ОТЛИЧИТЕЛНИ ЧЪРТИ НА ЧОВЪШКАТА ИНТЕЛИГЕНТНОСТЪ

Размишление

Прочете се резюме от темитъ: „Разлика между будизъм и християнство“.

Прочетоха се три работи върху темата: „Отличителнитъ органически и морални качества на бѣлата и жѣлтата раса“.

Съврѣменнитъ учени хора употребяватъ два начина за измѣрване на човѣшката интелигентностъ. Точка С въ фигурата прѣдставлява ухото. Линията АВ прѣдставлява човѣшкия носъ. Въ жгѣла ВСА могатъ да се включатъ всички органически същества, които иматъ грѣбнакъ. Ако прѣкараме линии, успоредни на правата АВ, всички иматъ отношение помежду си. Колкото повече се увеличава интелигентността, толкова и носътъ става по-голѣмъ. Разликата може да е съ единъ милиметъръ само, но и тя е отъ значение. Тѣй щото, голѣмиятъ носъ изобщо показва интелигентностъ. Интелигентността зависи не само отъ голѣмината на носа, но и отъ съотношението между носа и челото, а именно, дали челото е право или малко вгълбнато.

Вториятъ начинъ за измѣрване на интелигентността е споредъ жгѣла на Кампера. Този жгѣлъ ВСА е около 30°. Камперъ спуща единъ отвѣсъ отъ челото до брадата и друга една линия, която минава прѣзъ срѣдата на ухото до долната частъ на носа. Този жгѣлъ, който се образува между тия двѣ линии въ хората на бѣлата раса е равенъ на 80°, а въ хората отъ жѣлтата раса е равенъ на 75°. Този жгѣлъ у малайцитѣ е равенъ на 63°. У по-интелигентнитѣ хора този жгѣлъ се

увеличава. Разбира се тия величини не сж абсолютни, но относителни. Въ това отношение, отъ тия линии може да се извади една пропорция. Интелигентността на единъ човѣкъ се опрѣдѣля не само отъ голѣмината на перпендикуляра АВ, но сжщеврѣменно и отъ дължината на линията АС. Тази линия опрѣдѣля интензивността на човѣшкия носъ. Ако линията АВ прѣдставлява голѣмината на носа и линията АС е по-къса, тогава интелигентността не е толкова интензивна. Тѣй че линиите АВ и АС опрѣдѣлятъ интелигентността на единъ човѣкъ. Разбира се, тия линии сж живи. Ние не говоримъ за мъртви линии. Когато говоримъ за жгли, съ които се измѣрва човѣшката интелигентностъ, имаме прѣдъ видъ тия жгли, които се увеличаватъ и слѣдователно тѣ всѣкога могатъ да се измѣрватъ. Ако измѣрвате постоянно вашата глава, ще видите, че главата ви ту се увеличава, ту се смалява. Тя не е постоянна. Това зависи отъ разположението на човѣка. Напримѣръ ако у васъ се зароди нѣкоя възвишена мисль или разрѣшителна нѣкоя важенъ философски въпросъ, главата ви ще се разшири. Като я измѣрите, ще видите, че има едно разширение на главата ви най-малко съ $\frac{1}{10}$ частъ отъ милиметѣра, а понѣкога дори съ $\frac{1}{2}$ милиметѣръ. Ако у васъ се зароди мисльта, че не трѣбва да мислите, главата ви се смалява.

Слѣдователно, ако мислитѣ на хората въ нѣколко поколения вървятъ въ низходяща степенъ, тѣ започватъ да се израждатъ. Израждането става отжжтрѣ. При израждането се забѣлѣзва промѣна въ носа. Щомъ човѣкъ се отклони отъ правия пжтъ, носътъ му се прѣчупва, той вече не е спуснатъ перпендикулярно надолу. Челюститѣ му започватъ да изпжкватъ навънъ както у животнитѣ. Носътъ сжщеврѣменно изгубва и своята дължина. Обаче не всѣкога дължината на носа опрѣдѣля интелигентността на човѣка. Тя зависи още и отъ перпендикуляра, който е спуснатъ отъ челото до брадата. Слѣдователно, когато човѣкъ не живѣе нормално, челюститѣ му започватъ да се издаватъ напрѣдъ, брадата му се прѣчупва и скжсява, докато най-послѣ съвсѣмъ се изгуби. Челото пжкъ лѣга назадъ, скулитѣ изпжкватъ и тогава човѣкъ започва да

прилича на животно. Разликата между човѣка и животнитѣ е тази, че животнитѣ нѣматъ голѣмъ носъ, нѣматъ брада и чело. Челото имъ е слабо развито. У тѣхъ е силно развитъ обективния умъ. У тѣхъ има наблюдение, но нѣма философска мисль. Тѣ не могатъ да разсѣждаватъ. Тѣ иматъ интуиция. Отъ дълга опитностъ тѣ сж извадили извѣстни изводи за нѣщата, но не могатъ да разсѣждаватъ. Ако турите прѣдъ нѣкое животно единъ тригълникъ, то никога не ще може да разбере какво отношение иматъ тритѣ страни една къмъ друга.

Сега разбира се, ученитѣ антрополози сж се спрѣли само на външната страна на науката, но туй още не е цѣлата наука. Това сж само външни скици. При това ученитѣ дълго врѣме сж прѣтегляли мозыцитѣ на хората, дълго врѣме сж мислили върху това, че колкото мозъкътъ е по-тежъкъ, толкова и човѣкътъ е по-интелигентенъ. Обаче тѣ сж намѣрили хора съ голѣми мозыци, които не сж толкова интелигентни. Фрѣнолозитѣ пъкъ сж забѣлѣзали, че интелигентността не зависи отъ обема на мозъка, но отъ развитието на прѣдния мозъкъ въ главата. Колкото прѣдниятъ лобъ е по-голѣмъ, толкова и човѣкътъ е по-интелигентенъ. Тѣ сж установили още, че моралнитѣ чувства у човѣка сж поставени въ особена област на мозъка: интелектуалнитѣ способности пъкъ сж поставени въ друга област. Тѣй щото мозъкътъ е разпрѣдѣленъ на особени области, при което въ всѣка областъ има особена способностъ. Тия учени сж доказали съ редъ наблюдения своята фрѣнология, която днесъ не е приета отъ официалната наука. Фрѣнолозитѣ сж изучили вжтрѣшността на мозъка, развитието на сивото вѣщество и на бѣлитѣ нишки, но всѣ-таки липсва още нѣщо на фрѣнологията. Тѣ сж дошли до едно мѣсто и тамъ сж се спрѣли, не могатъ да идатъ по-далечъ. Единствениятъ най-учень човѣкъ между тѣхъ е билъ Галъ. Слѣдъ Гала никой не е ималъ тази наблюдателностъ. Всички, които сж дошли слѣдъ него, не сж имали този обобщаващъ умъ. Ето защо фрѣнологията въ туй отношение се е спрѣла на една фаза. Американцитѣ и англичанитѣ сж развили фрѣнологията въ нейното практическо приложение и тамъ сж се спрѣли.

За насъ е важно, че всѣка мисль има извѣстно влияние върху прѣдната частъ на челото, а всѣка морална мисль упражнява влияние върху горната частъ на главата. Сѣмейнитѣ чувства пѣкъ упражняватъ влияние върху задната частъ на черепа. По нѣкой пѣтъ, когато вие се разгнѣвите, тия самосъхранителни емоции упражняватъ влияние върху разширението на черепа къмъ ушитѣ. Слѣдователно, моралнитѣ чувства повдигатъ главата нагорѣ, умственитѣ способности развиватъ главата отпрѣдъ, домашнитѣ способности - отзадъ, самосъхранителнитѣ я развиватъ на широчина, а личнитѣ чувства образуватъ една малка кривина отзадъ. Ако по нѣкой пѣтъ се сърдите, гнѣвите, този гнѣвъ е потрѣбенъ като пиперътъ въ яденето, да даде активностъ или широчина на главата. Безъ тази широчина човѣкъ не може да има потикъ за дейностъ. Когато нѣкой отъ васъ се гнѣвятъ, да не мислятъ, че тази енергия е непотрѣбна. Вие трѣбва да владате, да пазите този гнѣвъ. Той е баруть, който ще използвате, когато трѣбва, а не да го горите, когато не трѣбва. Вие се гнѣвите, когато не трѣбва. Азъ бихъ ви казалъ, кога да се гнѣвите. Когато видишъ една мечка, разгнѣви се! А вие се разгнѣвявате, когато видите една мравя и я стѣпквате. Тукъ гнѣвътъ нѣма мѣсто. Не, разгнѣвете се при мечката! Когато срещнете на пътя си нѣкой голѣмъ камѣкъ, прѣхвърлете го настрана. Проявете своя гнѣвъ като единъ волевъ актъ.

Слѣдователно, когато гнѣвътъ дойде у васъ, приемете го, не се стремете да го спрете. Или пѣкъ, идете на Витоша и тамъ се заемете да прѣмѣствате камъни отъ едно мѣсто на друго. Втори пѣтъ като се разгнѣвите, идете при нѣкое голѣмо дърво и се опитайте, можете ли да го извадите отъ земята. Не казвамъ да хванете нѣкои малки клончета, защото тѣ изхабяватъ енергията ви, т. е. тия сили, които природата е вложила въ васъ. Значи, гнѣвътъ може да се използва въ много отношения. Разгнѣвите ли се, направете нѣкое добро, не обикновено добро, а такова, каквото никой не може да направи. Разбира се, тази енергия за самосъхранително чувство за сега ни е нужна. Личнитѣ чувства у човѣка трѣбва да се вирегнатъ на работа. Съврѣменната, бѣлата

раса е подпушила у хората енергията около ушитѣ имъ. Тамъ е всичкото зло, че намѣсто да я тури на работа въ моралния свѣтъ, тя сега ще отваря войни, да се биятъ едни съ други, та по такъвъ начинъ да си създадатъ условия за правене добро. Запримѣрь, англичанитѣ, като хванатъ 10 000 души българи, ранени и болни, ще ги лѣкуватъ, за да образуватъ извѣстна връзка и да покажатъ, кой е по-добъръ. Англичанитѣ искатъ по този начинъ да се прославятъ. Тия българи, като се върнатъ въ отечеството си, ще разправятъ, че англичанитѣ постѣпиха съ тѣхъ много добръ, че сж високо хуманни и благородни хора. Така се създаватъ изкуствено отношения. Затуй се появяватъ войнитѣ. Тази енергия, натрупана въ бѣлата раса, трѣбваше ли да се изразходва въ една безполезна война? И въ религиозно отношение тѣ се подпушиха, не дадоха подемъ на своитѣ чувства.

Казвамъ сега: шестата раса, която иде, ще отпусти този голѣмъ кранъ, ще дойде материалъ напредъ-назадъ, въ широчина и въ дълбочина, за да може човѣкъ да се развива симетрично и правилно въ всички направления. Слѣдователно, въ този човѣкъ ще има стремежъ къмъ Бога или реализиране виспия идеалъ на неговия духъ. Самиятъ този изразъ - „виспиятъ идеалъ на човѣшкия духъ“ е неразбранъ. Какъждѣ е този виспъ идеалъ? Като кажемъ виспъ идеалъ, какво разбираме? Често казваме „високъ идеалъ“. Азъ съмъ употрѣбилъ думата „високъ идеалъ“ като давамъ примѣръ за „високъ идеалъ“, че ако искашъ да си хапнешъ единъ плодъ, трѣбва да се качишъ на дървото и самъ да си откъснешъ най-хубавия плодъ. Добръ, ако ти имашъ въ своята градина най-хубавитѣ плодове и дойдатъ въ тази градина дѣца съ високъ идеалъ и всѣко отъ тѣхъ реализира своя идеалъ отъ твоитѣ дървета, туй ще бжде ли идеалъ и за тебе? - Не. Какъ ще погледнешъ на това? Човѣкътъ отъ бѣлата раса ще вземе една тояга и ще наложи тия идеалисти на общо основание. Той ще каже на тия философи още веднѣжъ да се не качватъ. Човѣкътъ отъ шестата раса пъкъ ще похвали тия дѣца и ще имъ каже: „Елате и догодина въ моята градина. Тя е свободна, открита за васъ“. Той нѣма да имъ забрани.

И тогава, ето какво ще бъде прѣзъ врѣмето на шестата раса. За сега само нѣкои хора иматъ градина, а за въ бѣдаще пѣлата земя ще бъде прѣвѣрната въ градини. Всѣки ще ходи свободно изъ тѣхъ и което дърво си хареса, отъ него ще си откъсне. А сега, ако влѣзешъ въ градината на човѣкъ отъ петата раса, ще намѣришъ затвора. Туй е подпущване на енергията. Разликата между хората отъ шестата и тѣзи отъ петата раса е тази, че [ако] човѣкътъ отъ шестата раса се качи на дървото, ще си откъсне само единъ, най-хубавъ плодъ и ще слѣзе, а този отъ петата раса ще си напълни една торба съ плодове. Единственото нѣщо, което спѣва сегашната раса, това е голѣмата лакомия въ всѣко отношение. Забѣлежете, всѣка есенъ се събира съ милиони тонове жито и го складира. Защо имъ е този запасъ? Послѣ, събрали пари въ банкитѣ и ги пазятъ. Навсѣкждѣ всичко събиратъ на купове и го пазятъ. Приготвятъ консерви съ милиони тонове и ги пазятъ. Тѣ се развалятъ, най-послѣ и ги хвърлятъ. Съврѣменнитѣ хора сж като мравите, постоянно събиратъ и трупатъ на едно мѣсто - да се осигурятъ. Това е бѣлата раса - хора интелигентни, но крайно лакоми. Колкото европеецътъ е активенъ, толкова китаецътъ е инертенъ. Той работи по необходимостъ. Казватъ, че китаецътъ е много трудолюбивъ. Какъ нѣма да бъде трудолюбивъ? Природата знае неговото естество и го е турила при такива условия, при които ще може да се развива.

Сега, въ шестата раса, която ще дойде, нѣма да има лакомство. Всѣки отъ васъ може да стане човѣкъ отъ шестата раса. Какъ именно? - Като прѣвѣрне лакомството въ една движуща се сила. Да допуснемъ, че нѣкои богати хора въ Америка, които иматъ въ банкитѣ си милиарди левове, търсятъ начинъ да се освободятъ отъ богатството си. Какво трѣбва да направятъ? Да раздадатъ паритѣ си? - Не, това ще прѣдизвика подпущване на извѣстна енергия. Това не е правилно разрѣшение на въпроса. Въ раздаването на паритѣ има една опасностъ. Съ тѣхъ се събужда лакомство и тия хора, на които сж раздадени паритѣ, се спѣватъ. Въ такъвъ случай сиромашията е за прѣдпочитане. Ако сиромашията може да ни отвикне отъ лакомството, тя е

за прѣдпочитане. Какво разбирате подъ думата „лакомство“? - Туряне въ стомаха повече, отколкото той може да асимилира; туряне на гърба повече, отколкото може да носи; заемане съ работи, които не сж по силитѣ ни. Напримѣрь въ училището изучаваме прѣдмѣти, които не сж по силитѣ ни; учимъ много прѣдмети, отъ които нѣмаме нужда и бързаеме, не чакаме да дойде врѣмето, искаме да знаемъ много.

Сжществената разлика, значи между бѣлата и шестата раса е главно тази, че въ шестата раса нѣма да има лакомия. Земята нѣма да има никакви граници, никакви прѣгради, нѣма да има наказателни закони, нѣма да има затвори и т. н. Ако нѣкой се провини, направи нѣкаква погрѣшка, ще му дадатъ да яде само жито и царевица. Хубавото въ шестата раса ще бжде още и това, че хората ще иматъ довѣрие едни къмъ други. Въ бѣлата раса хората нѣматъ помежду си довѣрие. Тѣ иматъ вѣрване, но довѣрие нѣматъ. Тѣ иматъ довѣрие само на думи. Въ шестата раса обаче, довѣрието ще бжде една отъ благороднитѣ чѣрти - пълно довѣрие. Сега, въ която кжща и да влѣзешъ, като излѣзешъ изъ стаята на нѣкого, той веднага ще отиде да провѣри, дали се е изгубило нѣщо. Или пъкъ, ако вървишъ съ жената на нѣкого, той ще прати подирѣ имъ да ги слѣдятъ, какви ще бждатъ тѣхнитѣ отношения. Въ шестата раса за тѣзи нѣща и въпросъ нѣма да става, тѣ ще иматъ вѣра. Тамъ всѣки самъ ще се пази. Нѣма да ходятъ детективи, да слѣдятъ хората отъ вѣнка, защото всѣки ще пази себе си отъ вжтрѣ.

Послѣ, въ шестата раса хората ще иматъ една характерна чѣрта, а именно: като срещнешъ единъ човѣкъ отъ тази раса, той ще внесе въ тебе едно разширение на сърцето, едно просвѣтление на ума и ще се вдъхновишъ отъ единъ великъ идеалъ. Той може да не ти говори нищо, но ще се вдъхновишъ отъ нѣщо възвишено и благородно. Само като го срѣцнешъ, той ще ти прѣдаде своята мисль, безъ да ти говори нѣщо. И между хората отъ бѣлата раса понѣкой пжтъ се случаватъ това нѣщо, но по-рѣдко. Между бѣлитѣ всѣки се затваря въ себе си, всѣки се пази. Дѣйствително, човѣкъ трѣбва да се пази, но понѣже знанието, което той има въ себе си е нѣщо живо, нѣщо, което

създава изобилие, то трѣбва да излѣзе навънъ. Затуй именно казваме, че въ шестата раса ще има едно разширение.

Сега, напримѣрь между мъжете и жените се повдига въпроса за права - жените искатъ да извоюватъ своите права чрезъ насилие. Казватъ: „Ако човѣкъ се слага, никога нѣма да добие нужното за себе си.“ Не, подпушване не трѣбва да има. Не подпушвайте никого. Човѣкъ не трѣбва да подпушва и себе си. Законътъ е такъвъ. Щомъ мислишъ, че съсѣдътъ ти те подпушва, ти самъ си се подпушилъ. Щомъ мислишъ, че дѣтето те подпушва, ти си подпушенъ вече. Щомъ мислишъ, че жена ти или мъжътъ ти те подпушватъ, това става. Защо? Защото ти самъ си се подпушилъ. Какво вървашъ, така става. Подпушватъ се, обаче, само грубите енергии; фините, тънките енергии не могатъ да се подпушатъ, тѣ проникватъ прѣзъ всичко. Слѣдователно, ако ние имаме онзи великъ вътрѣшенъ стремежъ на духа, никой не може да ни подпуши.

Допуснете сега, че нѣкой отъ васъ има туй изкуство да се прѣобразява или да прониква прѣзъ стѣните. Кой ще може да го ограничи? Ако една майка има туй качество, могатъ ли да я ограничатъ нейните дѣца? Да допуснемъ, че дѣцата ѝ, като станатъ сутринъ, започватъ да я хукатъ, но тя още прѣдъ тѣхъ веднага изчезва. Какво ще направятъ тѣ. - Нищо. Тя ще имъ даде такова страшно възпитание, каквото тѣ не сж виждали въ живота си. Туй изгубване не е нищо друго, освѣнъ разширение. Пъкъ всички вие тукъ, както и всички хора въ свѣта сж подпушени. И благодарение на тази подпушеностъ имаме такива груби тѣла. Така сме свързани ние съ материята, че не можемъ лесно да се развържемъ. Вие казвате: „Какво да се прави, човѣкъ трѣбва да се храни, трѣбва да се облича, да работи, туй да направи, онуй да направи.“ Да, всичко това трѣбва да се направи, защото сте подпушени. Въ това отношение именно всѣка раса има свои вървания, своя наука, своя религия, за да се освободи отъ ония връзки, създадени отъ миналото. Туй сж методи на възпитанието, съ което човѣкъ трѣбва да си въздействува. При сегашните условия не е тѣй леко човѣкъ да се лѣкува. Той трѣбва да разбира този законъ на развързване.

Не е лесно напрімѣрь, да отхвърлимъ едно внушение, едно хипнотизиране, че слѣдъ десетъ деня ще умра. Трѣбва да разбирашъ законитѣ какъ да се разхипнотизирашъ. Запрімѣрь, у нѣкого ще се роди мисълта, желанието да скара двама души. Защо? - Вижда, че двама приятели си живѣятъ добръ, работятъ заедно и у него се заражда завистъ. Той имъ внушава мисълта, че тѣ скоро ще се скаратъ. И наистина, единъ день виждашъ тия двамата приятели скарани, защото трети нѣкой имъ внушилъ да се скаратъ. Затуй въ скарването на двама души винаги има намѣсенъ единъ трети. Двама души сами по себе си не могатъ да се скаратъ. Този законъ се провѣрява навсѣкждѣ въ живота. Така стана и съ Адамъ и Ева. Третиятъ, който влѣзе между тѣхъ, ги скара, нищо повече. Сега ще знаете: Щомъ се яви у васъ желание да се скарате, ще обърнете внимание на това, че има нѣкой трети, който тласка къмъ скарване. Туй не го вършатъ духове, а вис, хората го вършите. Запрімѣрь, двама се обичатъ, но дойде между тѣхъ трети, намѣси се и извади едного отъ тѣхъ. Туй го има между ученичкитѣ и ученицитѣ, между старитѣ и дѣцата, както и между приятелитѣ. Казватъ: „Клинъ, клина избива“.

И тѣй, ако искате да знаете, каква ще бжде шестата раса, висе трѣбва да влѣзете въ нея вече. Отсега трѣбва да се приготовлявате, за да придобиете отъ нея тия по-висши качества. Ако не придобиете тия нови форми, нѣма да ви дадатъ дрехитѣ на шестата раса. Ще кажете: „Като хора отъ бѣлата раса пакъ ще можемъ да влѣземъ въ Царството Божие.“ Да, и така ще можете да влѣзете, но за прѣдпочитане е човѣкъ да влѣзе въ Божия свѣтъ като сжщество, което може да се ползува отъ висшитѣ Божии блага. Колцина отъ васъ, които ме слушате тази вечеръ, можете да се ползвате отъ висшитѣ Божии блага? Вие вѣрвате, но въ сжщностъ имате ли една жива опитностъ, за която, ако ви хванатъ тази вечеръ, сте готови идейно да устоявате на всички мжчнотии и изпитания? Ако ви хванатъ и ви запитатъ: „Вѣрвате ли въ своитѣ убеждения?“ Вие ще започнете да се колебаете. Не казвамъ за всички, но за нѣкои само, защото нѣмате жива опитностъ. Ако единъ човѣкъ

има опитност, той ще е готовъ да изтърпи всички страдания. Тъй щото, вие трѣбва да се стремите къмъ този възвишенъ идеалъ, да дойдете въ съприкосновение съ шестата раса. Тя съществува вече. Смѣшно е, когато нѣкои хора казватъ, че шестата раса щѣла да се зароди отъ бѣлата. Не, всички светии, които сж завършили своята еволюция, доброволно ще дойдатъ на земята, ще създадатъ свой типъ. Тази раса ще се нарече „раса на любовта“. Бѣлата раса е „раса на интелекта“, а шестата - раса на Любовта. Хората отъ шестата раса ще иматъ по-висша интелигентностъ, отколкото бѣлите. При това, тѣ ще иматъ и едно сърце, несравнено по-благородно, отколкото сърцето на единъ човѣкъ отъ бѣлата раса. Когато вашата душа се освободи отъ тази форма, въ която сега се намирате, ще може втори пътъ да влѣзе въ форма отъ шестата раса. Това сж живи форми.

Сега основното положение, което трѣбва да запомните е, че всѣка мисль упражнява извѣстно влияние върху мозъка на вашия черепъ. Ако мислите интензивно, умътъ ще влияе върху челото, ако ставате духовенъ, това упражнява влияние върху коронната частъ на главата, ако развивате вашитѣ сѣмейни чувства, развива се главата ви отзадъ, ако ставате активенъ, главата ви при ушитѣ става по-широка. Тъй щото, всичката енергия, която човѣкъ проявява, има своето опрѣдѣлено мѣсто у човѣка. При това развитието на мозъка се отразява върху тѣлото. Тѣлото се строи съобразно мозъчното развитие. Досега главата била създавана споредъ тѣлото. Въ шестата раса, тѣлото ще бжде създадено съобразно мозъка. Мозъкътъ е най-устойчивото вещество, отъ неговата сжщина се губи много малко. Слѣдователно, тѣлото ще бжде създадено съобразно мозъка, ще има правилни математически отношения. Нѣма да има такива дефекти, каквито сега съществуватъ.

Всички трѣбва да живѣете съ вѣра, че това е необходимо за васъ и да се приготвявате за шестата раса. Вие ще попитате, дали ще доживѣемъ това врѣме? - Ще го доживѣете, ще го видите, разбира се, но не съ това съзнание, което имате сега, а съ друго, разширено съзнание. Едно врѣме бѣхте дѣца, нали? Сега сте възрастни. И въ човѣчеството има степени въ

съзнанието. Човѣчеството по съзнание първо е било като дѣте, но послѣ се е развило. Значи и тукъ съществуватъ съжитѣ отношения. Съзнанието и въ човѣчеството расте, разширява се и се развива. Сега човѣкътъ е достигналъ до едно по-високо положение, но още не е пълновъзрастенъ. Цѣлото човѣчество днесъ е въ положението на единъ младежъ, около 15-16 години. Както виждате, още сте много млади. Въ миналото, когато се е създавалъ Мойсеевия законъ, хората сж били дѣца, затуй е трѣбвало малка пръчица, която да ги подканя. Сега вече хората сж на 15-16 годишна възраст. Тѣй щото, въ туй отношение, всинца сте младежи. До пълновръстистото, до 21 годишна възраст ви трѣбватъ още петъ години. Човѣкъ ще се развие въ шестата раса, тамъ ще достигне до 21 година. Въ седмата раса ще бжде на 33 години, тамъ ще свърши всичко, т. е. нѣма да свърши, но ще започне отново. Сега трѣбва да се радвате, че сте млади, на 15 - 16 годишна възраст. Че сте млади, това е най-радостното за васъ, защото младиятъ има бждеще.

Сега ще ви дамъ следния лозунгъ, слѣдното мото:

Доброта, Истина, красота, това е Любовта.

*20-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 25. II. 1925 г
София*

ИСТИНСКО СЛУЖЕНЕ

Размишление

„Доброта, Истина, красота, това е Любовта“

*Прочетоха нѣколко отъ работитѣ върху темата:
„Разлика между кражба и лъжа“.*

Защо човѣкъ краде и лъже? Или, кога човѣкътъ е научилъ изкуството да краде и лъже? Отъ чисто френологическо гледище, кражбата е аномално развитие на стяженолюбieto. Значи, откакъ въ човѣка се е зародила алчността да взима повече отколкото му трѣбва, той е започналъ да краде и лъже. Лъжата се проявява у човѣка, когато съвѣстътъ му е слабо развита. Когато страхътъ е силно развитъ, а съвѣстътъ слабо развита, лъжата пакъ изпжква. Всѣки страхливъ човѣкъ лъже. Само страхливитѣ хора лъжатъ. Човѣкъ, който лъже, не може да свърши никаква работа. Той може да замазва кжщата колкото искате, отличенъ бояджия може да стане, но да гради - никога! Тогава ще ви задамъ въпроса: Лъжата ли се е явила по-рано или кражбата? (- *Кражбата.*) Кога започватъ дѣцата да лъжатъ? - Когато се качватъ на крушата. Значи, първо се явила кражбата, а послѣ лъжата. Въ френологическитѣ музеи има образи отъ хора - крадци, лъжци и др. Чѣртитѣ на всички тия хора се различаватъ.

Миналия пжтъ ви говорихъ за интелигентността на човѣка, за измѣрването на която има единъ жгълъ, нареченъ камперовъ. Той се образува отъ правата линия, теглена отъ отверстието на ухото до носа и отъ перпендикуляра, спуснатъ отъ челото до брадата. Този жгълъ въ бѣлата раса е голѣмъ около 80°. Това е обща мѣрка за човѣшката интелигентность. Човѣшката глава ще се счита нормална тогава, когато перпендикулярътъ, т. е. едното рамо въ жгъла е вдигнатъ къмъ темето. Той усилва, увеличава жгъла. Ако жгълътъ е голѣмъ, а

перпендикулярът малък, интелигентността губи от своята стойност. Тя зависи от височината на главата. Изобщо, във всяка част на човешкото лице се изразява интелигентността му, както и неговите морални, домашни и лични чувства. Също тъй на лицето му се изразяват всички способности и сили на неговия характер. Тъй щото, физиогномически, всяка област от човешкото лице можем да разделим на около 150 кв.см. Всяки квадратен сантиметър представлява една способност, която се проявява във известна област на лицето.

Значи, лицето е построено от вътрешната енергия на мозъка. Всяка добродетел има свое отражение в лицето на човека. Всяки интелектуален поток или всяка интелектуална сила също тъй има свои специфични признаци. При интелектуалния и моралния живот, човекът трябва да има модели. Той трябва да има пред себе си такива образци от живи, напреднали с своето развитие същества, с които да е свързан. Моралността не произтича от самия човек, тя се черпи отвън. Това нещо може да ви се вижда донкъждъ странно, но питам: когато насадите един малък желязък в земята, той от само себе си ли изважда сили, за да се развива, или ги извлича нкъждъ отвън? - Отвън ги вади, от земята и от въздуха. И тогава, за да станете интелигентни и морално силни, вие трябва да черпите силите, с които боравите, от живата природа.

Сега, ще ви представя три категории хора: първата категория сж тия, които служат на човечеството; втората категория сж тия, които служат на природата и третата категория сж тия, които служат на Бога. Да служиш на човечеството, значи да се занимаваш с физическата страна на живота. Да служиш на природата, значи да се занимаваш с духовната, с отвлечената, с умствената страна на живота. И най-после да служиш на Бога, това подразбира дълбокия смисъл на истинския живот. Когато човек иска да развие своето тло, той трябва да служи на човечеството, от там ще почерпи всичките енергии, но и човечеството едновременно ще почерпи нещо от него. И сега нкои казват: „Човек

трѣбва да се отдѣли отъ свѣта, отъ хората.“ Ако вие искате да развивате вашето тѣло, азъ взимамъ тази дума въ широкъ смисълъ, вие трѣбва да имате връзка не само съ народа си, но съ цѣлото човѣчество. Пъкъ ако искате да развивате силитѣ на вашия умъ, вие трѣбва да имате връзка съ живата природа. Ако искате най-послѣ да разбирате вжтрѣшния смисълъ на живота, вие трѣбва да служите на Бога. Сега много окултни ученици, както и много религиозни хора издребняватъ толкова много, че се занимаватъ съ въпроси отъ съвършено страниченъ характеръ. При това положение, тия хора могатъ да прѣкарать и хиляда години въ едно училище, но нищо нѣма да научать.

Какво значи човѣкъ да служи на човѣчеството? Ако ви зададатъ конкретно този въпросъ какво бихте отговорили? Щомъ нѣкой служи на човѣчеството, между послѣдното и него самия ще има обмена, която може да бѣде съзнателна или несъзнателна. Когато служите на човѣчеството, не е необходимо да го познавате цѣлото. Въ този случай, конкретно разглежданъ въпросътъ, цѣлото човѣчество се изразява само въ единъ човѣкъ - нищо повече. Цѣлото човѣчество на земята прѣдставлява множеството, което е включено въ козмическия човѣкъ. Той прѣдставлява физическата страна на човѣка. Често вие задавате въпроса: „Какво отношение има между човѣка и служенето му на човѣчеството?“ Туй хората наричатъ идея - да се служи на човѣчеството, да бждемъ челолюбиви. Отъ памтивѣка хората все служатъ на човѣчеството, но въ това служене има нѣщо, което имъ липсва. Какво имъ липсва?

Сега ще ви напиша на дъската една малка чъртичка. Какво прѣдставлява тази малка чърта? Какъ се пише арабската единица? Отъ дѣ сж взели тѣ тази единица? Тя сжществува ли въ природата? - Сжществува. Тя прѣдставлява дънера на дърветата. Тази единица има разклонение. Колко разклонения има всѣка единица? - Десетъ. Значи, всѣка единица прѣдставлява единъ живъ организъмъ. Щомъ се посади, отъ нея ще излѣзатъ десетъ разклонения, петъ нагорѣ и петъ надолу. Единицата е основа на нѣщата. Тя е канарата, върху която се градятъ всички нѣща. Всичко започва отъ нея. Числото двѣ пъкъ показва, какъ

се извършва процесът на това градене въ природата. Тритъ е законъ на равновѣсие. То прѣдставлява завършения плодъ. Числото четири означава слизане на плода, слѣдъ което той се оплодотворява наново.

Слѣдователно, когато говоримъ за числата отъ 1-10, ние не схващаме тѣй и смисъла на десетичната система. Вие мислите, че сте много учени. Не, и най-ученитъ математици не знаятъ отношенията на числата отъ 1 - 10. Азъ не говоря за външната страна на числата, тѣй както сега ги употребяватъ.

Като се изучава човѣшкия мозъкъ, забѣлѣзватъ въ него двѣ полушария. За сега лѣвото полушарие е активно, дѣсното пасивно. Слѣдователно, когато говоримъ за числото двѣ, ние го намираме даже и въ нашия мозъкъ. То е онзи човѣшки принципъ, който работи и съгражда нѣщата. Ако по нѣкакъвъ начинъ вие успѣете да измѣните енергиитъ въ мозъка си, т. е. измѣните тѣхнитъ течения тѣй, че дѣсното полушарие да стане активно, вие свършено ще измѣните и живота си. Затова, когато искате да се самовъзпитате, вие трѣбва да проучвате службата на всѣка частъ, на всѣка областъ въ вашия мозъкъ. Напримѣръ, трѣбва да знаете, положителна или отрицателна ли е енергията, която протича въ прѣдната частъ на вашия мозъкъ. Ако нѣкой отъ васъ е чувствителенъ, нека опре края на прѣститъ си до единъ чистъ и святъ човѣкъ, у когото нѣма никаква лъжа, никаква измама и той веднага ще почувствува въ себе си просвѣтление, а въ мозъка му ще се яви свѣтлина. Тази бѣла, приятна свѣтлина ще се прѣдаде чрѣзъ прѣститъ му. Слѣдователно, тази енергия, тази свѣтлина всѣки отъ васъ може да я придобие. Какъ - съ чистъ животъ.

Запримѣръ, при възпитанието на дѣцата, необходимо е майката да бѣде абсолютно чиста. Майка, която нѣма чистота, не може да възпитава. За да можемъ да възприемаме енергия отъ Бога, трѣбва да бждемъ абсолютно чисти. Първото нѣщо: вие не можете да се повдигнете морално, ако не се очистите. Ако пазите въ себе си нѣкакъвъ скритъ грѣхъ или нѣкаква слабостъ, или нѣкакви глупави идеи и вѣрвания и мислите да се помогнете до тѣхъ чрѣзъ новото знание, бждете увѣрени, че

вие ще си останете такива, каквито сте били. Природата е много внимателна, тя не налива ново вино въ стари мѣхове. Когато очистите ума си отъ всѣкакви заблуждения и сърцето си отъ всички пороци, само тогава новото ще може да влѣзе въ васъ. Туй трѣбва да знаете!

Мнозина казватъ: „Отъ толкова врѣме слѣдваме, не сме направили никакъвъ успѣхъ.“ Какъ ще направите успѣхъ? Въ това отношение вие трѣбва да бждете къмъ себе си безпощадни! Вие трѣбва да се чистите всѣки день. Нѣма какво да се изповѣдвате отъ вѣнъ. Трѣбва да се чистите отвѣтрѣ! Всѣки моментъ трѣбва да се стремимъ къмъ чистота. Само така ще имате знания. Знанието нѣма да дойде изведнѣжъ, но постепенно. Тогава ще се създаде у васъ мораленъ подеъмъ, ще се вдѣхновите и животътъ ви ще се осмисли. Сега не е достатъчно за васъ само да познавате погрѣшкитѣ си и да плачете за тѣхъ, но трѣбва да ги изправяте. Вие можете всѣки день да плачете за погрѣшкитѣ си, но какво ще ви ползува този плачъ? Ако ме боли прѣстъ и всѣки день плача отъ болка, но не го лѣкувамъ, какво ще ме ползува плачътъ? Този плачъ все ще ви донесе извѣстна опитностъ, ще ви научи, какъ да прѣнасяте страданията, но защо, като ви боли прѣста, оставяте сълзитѣ да падатъ на земята, а не ги оставяте да капятъ върху раната? Отдѣ възприехте този навикъ? Гледамъ нѣкой плаче, а сълзитѣ му капятъ на земята. Казвамъ, ако вие искате да ме убѣдите, че вашитѣ сълзи сж святи, съберете ги въ едно малко шишенце. Щомъ вземете да плачете, турете шишенцето прѣдъ очитѣ си и събирайте сълзитѣ. Или пъкъ оставете ги да капятъ върху раната. Тази вода е лѣчебна. Плачете, но нека плачътъ ви бжде смисленъ! Ако плачете, трѣбва да знаете защо плачете. Кажете ми, защо плачете вие? - *(Да олекне на душата ни.)* Природата не обича да изразходва напразно своитѣ енергии. Свещената вода, която изтича отъ вашитѣ извори, трѣбва ли да пада на земята? Ако свещеникътъ ви е налѣлъ малко вода или малко винце отъ причастието, напримѣрь, вие пазите да не се излѣе на земята, казвате: „Свето вино е това вино.“ Добрѣ, виното е свето, а сълзитѣ, които излизатъ отъ нашитѣ очи, не

сж ли свети? Азъ считамъ, че нашитѣ сълзи сж тѣй свети, както виното, което ви е далъ свещеникѣтъ.

То у васъ трѣбва да се създаде една мѣрка, съ която да мѣрите нѣщата. Азъ забѣлѣзвамъ отъ редъ години, че вие нѣмате една опрѣдѣлена норма въ живота си. Вие сждите, но още не разбирате кои нѣща сж морални и кои не сж морални. Запримѣрь, ако единъ ученикъ излѣзе на дѣската и не може да рѣши задачата си, всички ще му се смѣете. Да допуснемъ, че той е направилъ извѣстна погрѣшка. Какво лошо има въ това. Защо ще му се смѣете? Какво означава смѣхътъ? Мислите ли, че онзи човѣкъ, който се смѣе, е много уменъ? Като ученици всички вие трѣбва да се научите на взаимно почитание. Имайте прѣдъ видъ всѣкога слѣдното правило: не унижавайте въ сърцето си никого! Когато се смѣемъ нѣкому, ние правимъ на себе си голѣма пакостъ.

Сега ще дойдемъ до вжтрѣшнитѣ морални закони. Да допуснемъ, че нѣкой има извѣстна слабостъ. Тази негова слабостъ може да е по рождение, а може и да му е наложена. Виждамъ единъ голѣмъ юнакъ извадилъ ножа и казва: „Азъ ще ви дамъ да разберете!“ Но щомъ го грѣмнатъ въ ржката, силата му изчезва и ржката му увисва. Питамъ: дѣ му е юначеството? Ржката му увисва надолу и той вече не може да дига ножъ нагорѣ изъ въздуха. Кое е по-хубаво: да извади ножа си и да изплаша нѣкой човѣкъ или да му изпратя една добра мисълъ, да му внуша, че пжгѣтъ, по който върви, не е добѣрь. Вие изучавали ли сте закона на внушението? Знаете ли какъ трѣбва да се внуши на единъ човѣкъ, че не трѣбва да прави извѣстни прѣстѣпления? Вие ще кажете: „Научете ни това изкуство!“ Казвамъ, вие трѣбва да внушите на себе си, а не на другитѣ. Това е наука! Научете се да внушавате на себе си, а не на другитѣ. Внуши на себе си! Ние искаме да приложимъ тази наука върху себе си. Имашъ нѣкаква слабостъ - не говори за нея. Тя спѣва твоето растене. Но внуши си: „Нѣма да правя повѣче това нѣщо.“ Да кажемъ, че нѣкой човѣкъ има едно благородно чувство въ себе си, но не го проявява. Питамъ: защо ще го спѣваме? Защо да не му дадемъ възможность да се прояви? Ако една мисълъ е

благородна, защо ще я спъваме? Нека я оставим да се прояви, по който и да е начин!

Вие, учениците, ако искате да си помагате трябва да спазвате първото правило. Знаете ли кое е правото [първото] правило? Сега вие ще се поуспомнете, никой не иска да се изложи, да каже, че не знае, кое е това правило. Азъ искам да ви улесня, да ви доведе до това правило. Да допуснемъ, че срещнете нѣкоя отъ сестрите тукъ, обиквате я и ставате добри приятелки. Питамъ ви: кое е това особеното въ нея, което привлѣче вашето внимание? Случава се при това, че тази ваша приятелка не е много интелигентна, нѣма и високо обществено положение, а въпреки това вие обичате нѣщо въ нея. Можете ли да опрѣделите, какво обичате въ нея? Казвате: „Тя има благородна душа.“ Но вие виждате ли нейната благородна душа? Видѣли ли сте нѣщо конкретно въ нея? Казвате: „Тя има благороденъ жестъ.“ Азъ бихъ желалъ да ми кажете, какъ се проявява това благородно движение, този благороденъ жестъ. Какъ ходи този благороденъ човѣкъ, какви сж неговите стѣпки? Ако този човѣкъ се различава много отъ другите, да го прѣдставимъ, да видимъ дѣ се крие особеното у него. Казвате: „Той има особени движения.“ Какво разбирате отъ неговите движения? Защо човѣкъ като се замисли, туря показалеца на челото си? Защо туря именно показалеца, а не палеца си? Има причина за това, но коя е тя? Показалецътъ казва: „Ти си човѣкъ, който мислишъ. Богъ ти е далъ умъ да мислишъ правилно.“ Слѣдъ това, човѣкъ понѣкога вдига двата си прѣста: показалеца и срѣдния прѣстъ. Тѣй вдигатъ учениците ржка. Това значи: „Ти, като човѣкъ, не си само уменъ, но си сжщество, което има право да проявява своята свобода“. Защо носите прѣстените си или на първия, или на втория, или на третия прѣстъ? Да допуснемъ, че прѣдъ насъ се намира едно сжщество безъ прѣсти, съ по-низшъ животъ отъ нашия, питамъ тогава: ако въ него се роди желание да покаже, че мисли, какъ ще изрази това? Какъ ще насочи първия си прѣстъ?

Като разискваме въ класъ по разни въпроси, нѣкои отъ васъ мислятъ, че сж стари, че сж прѣминали вече 45 години.

Вие трѣбва да забравите тия нѣща. Какво прѣдставляватъ вашитѣ 45 години? - Тѣ сж нищо прѣдъ живота въ другитѣ планети. Ако сравнявате вашитѣ 45 години съ годинитѣ на Юпитеръ, вие ще бждете малко дѣте, едва на четири години. Ако се прѣнесете на Сатурнъ, ще бждете дѣте на година и половина. Ако пъкъ се прѣнесете на слънцето, дето 20 милиона наши години образуватъ една слънчева година, можете да си прѣдставите, каква частъ отъ врѣмето ще съставляватъ вашитѣ земни 45 години. (*- Тѣ ще съставляватъ 1/500 000 частъ отъ годината.*) Тогава, има ли смисълъ да се считате за старъ човѣкъ? Споредъ слънчевитѣ години вие сте едва въ началото на вашия животъ. Вие сте едно малко дѣте, което нѣма даже единъ часъ. Въ такъвъ случай вие нѣмате право да казвате, че сте остарѣли. Та какво сте видѣли още? Остарѣването е една отживѣла вѣка си идея. Ние искаме да бждемъ стари като Бога, да покажемъ, че знаемъ много. Това е заблуждение! Господъ е миналъ милиони, милиони вѣкове прѣди насъ. Той е създалъ цѣль козмосъ, а ние какво сме създали? Когато казвате, че сте стари, азъ ви питамъ: щомъ сте стари, какво сте направили досега? Ако не сте направили нищо, не сте стари. Подъ думата „старъ човѣкъ“ азъ подразбирамъ човѣкъ, който е направилъ нѣщо. Щомъ не е направилъ нищо, той не е старъ човѣкъ. Той е човѣкъ, който напразно изгубилъ своитѣ години. Такъвъ човѣкъ често си казва: „Азъ съмъ човѣкъ на 80 лазарника.“ Казвамъ му: „Да, на 80 лазарника си, но нищо не си научилъ.“

Като ученици вие ще гледате да се освободите отъ думата „старъ“. Нѣма да мислите, че сте старъ човѣкъ, но сте изпратени да се учите. Като ви питатъ на колко сте години, вие ще кажете: „Азъ съмъ на 33 години.“ Тия, които не сж дошли до тази възраст, ще задържатъ въ ума си 21-та си година, а тия, които сж минали тия години, ще задържатъ въ ума си 33-та година. „На колко години сте?“ - „На 33 години.“ „Какъ тѣй?“ - „Е, моитѣ години не се мѣнятъ.“ Тогава питамъ: ако ти имашъ 33 слънчеви години, на колко наши години се равняватъ тѣ? - На 660 000 000 години. Така е, ние трѣбва да бждемъ послѣдователни. Ще покажемъ на хората, че сме отъ тия, които не остарѣватъ. За да

изживѣемъ една слънчева година, изискватъ се 20 милиона наши години. Ние сме въ началото на 33-тата година или въ началото на 21-та си година. Идущата година ще бждемъ пакъ на 21 или на 33 години. Ще кажете: „Какъ така?“ Ние трѣбва да мѣримъ нашия животъ съ живота на слънцето, а не съ живота на земята. Ние остаряваме прѣждеврѣменно, понеже сж ни отдѣлили отъ слънчевата енергия, а сж ни свързали съ енергията на земята.

Човѣкъ, като дойде до 50-60 годишната си възраст, казва: „Остарѣхъ вече, ще се мре.“ Какво учение има въ това? Като се занимавате съ тия глупави работи, нищо не се добива. Вие сте кираджия въ една къща и господарѣтъ разполага съ васъ. Когато ви каже да излѣзете отъ тази къща, ще знаете, че нѣма да умрете, но ще си намѣрите друга къща. Мнозина хора, като умратъ, ходятъ инкогнито между другитѣ, а вие питате за тѣхъ: „Дѣ отидоха нашитѣ близки?“ Въ онзи свѣтъ ли сж? -Не, тѣ не сж отишли никждѣ, между другитѣ хора сж, но вие не ги виждате. Този умрѣлъ човѣкъ е взелъ друга къща подъ наемъ и вие можете да се разговаряте съ него, но не и съ господаря на къщата. Туй е едно отъ важнитѣ знания. Въ едно тѣло могатъ да живѣятъ единъ, двама, трима, петима, десетъ и повече души. Разнообразноститѣ, които нѣкой пжтъ се проявяватъ у васъ се дължатъ на тия многобройни наематели въ вашата къща. Нѣкой пжтъ сте нетърпеливи, раздразнени. Ще знаете, че това не сте вие, но ваши приятели, които сж взели нѣкоя частъ отъ къщата ви подъ наемъ. При сегашнитѣ условия на живота, всѣки отъ васъ има кираджии и то не единъ, не двама, не трима, но най-малко десетъ кираджии. *(-Плащатъ ли тѣ?)* -Въ духовния свѣтъ плащане нѣма. Трѣбва да бждете много внимателни съ тѣхъ. Вие мислите, че всички чувства, които минаватъ прѣзъ сърцето ви, всички мисли, които минаватъ прѣзъ ума ви, всички дѣйствия, които вършите, сж ваши. Не е така. Всѣки ученъ трѣбва да отдѣля и различава своитѣ мисли, чувства и дѣйствия отъ тия на постороннитѣ личности, които сж вънъ отъ васъ, отъ вашето вжтрѣшно естество. Когато започнете да отдѣляте вашата мисль отъ чувствата, вие ще дойдете до вжтрѣшното самовъзпитание.

Азъ нѣма да се спирамъ да ви изяснявамъ признацитѣ, по които да различавате своето отъ чуждото, понеже сте много страхливи. Ако ви кажа признацитѣ, нѣкои отъ васъ не би могли да спятъ. Вие ще кажете: „Чудно е какъ тѣй могатъ да ме обсебятъ духове?“ Защо не? Ти си секретаръ на една работа и прѣдседателътъ на тази работа всѣки день ти казва: „Я напиши този протоколъ.“ Ти пишешъ и прѣписвашъ, това не те обижда, но когато прѣдседателътъ те накара да изхвърлишъ боклука, това те обижда. Но той ти заповѣдва и ти вършишъ всичко, каквото те накара. Ако единъ човѣкъ дойде отвънъ и те накара да направишъ нѣщо, ти го изпълнявашъ, а когато единъ духъ те накара да вдигнешъ една кофа, казвашъ: „Какъ смѣе той да ми заповѣда?“ И той заповѣдва тѣй, както живиятъ човѣкъ, когото виждашъ. Питамъ: колко отъ нашитѣ дѣйствия, мисли и чувства сж собствени, наши?

Запримѣрь, често слушашъ да казватъ: „Всички хора сж лицемѣри.“ Щомъ всички хора сж лицемѣри, тогава и ти си между тѣхъ и ти си лицемѣръ. Думата „всички“ подразбира, че и ти си единъ отъ тѣхъ. Не, нѣма да кажешъ, че всички хора сж лицемѣри, но ще кажешъ, че лицемѣрието е свойствено на хората. Не бива да правите такива твърдения. Не трѣбва да казвате, че и всички хора сж лоши. - „Ама тѣй казва Писанието.“ Ако е така и ти си между тѣхъ, и ти си лошъ. Не, такъвъ стихъ въ Писанието нѣма. Давидъ е казалъ: „Въ грѣхъ ме зачена майка ми.“ Кога е казалъ това? - Когато е направилъ едно прѣстѣпление. Писанието казва: „Святи бждете, праведни бждете, съвършени бждете!“ Слѣдователно, щомъ се казва да бждете святи, значи има и святи хора. Щомъ се казва да бждете праведни, има и праведни хора. Щомъ се казва да бждете съвършени, има и съвършени хора. Тогава и ние можемъ да бждемъ и святи, и съвършени, и праведни. Ние не трѣбва да се спѣваме въ думитѣ святъ и съвършенъ. Тия думи сж употребени въ този смисълъ, както се говори за Бога. Говори се за такова съвършенство, каквото човѣкъ може да има.

Та казвамъ сега: всички трѣбва да имате единъ положителенъ езикъ за себе си, да не се лъжете, да не се

самоизмамвате. Въ даденъ случай, като се запитате, дали сте чисти или не, да можете да си отговорите. Кой отъ васъ не знае, дали е чистъ или не? Ако нѣкой отъ васъ се запита, дали говори Истината или полтъва, не знае ли това? Кой отъ васъ не знае, обича ли да пооткрадва понѣкой пжтъ или не обича? Нѣкой казва: „Кажи ми какъвъ съмъ!“ Казването отвѣтъ нѣма да ви ползува. Ако ви кажа единъ вашъ неджгъ, съ това ще направя пакостъ на себе си, безъ да ползува поне васъ. Ако, обаче съмъ пратенъ отъ страна на Бога да ви кажа единъ неджгъ, то е друго нѣщо. Само Господъ има право да изнася неджзитѣ на хората, но ние нѣмаме право да си казваме неджзитѣ единъ на другъ. За да изнесемъ неджга на единъ човѣкъ, трѣбва да имашъ свѣтлина. Да допуснемъ, че вие питате нѣкого: „Какъ мислите за мене, какъ ме намирате, красивъ ли съмъ или не?“ Нѣма защо да говоримъ за красотата, нея можемъ само да докажемъ. Какъ? - Ще извадя огледалото си, ще туря своята свещъ прѣдъ този човѣкъ и ще му кажа: „Гледай, самъ ще се познаешъ. Туй, което виждашъ, това си ти! Какъ се намирашъ? Какво понятие имашъ за себе си?“ Послѣ ме питашъ: „Какво мислишъ за менъ, уменъ човѣкъ ли съмъ или не?“ Ще ви отговоря по следния начинъ: Ще запала свѣщъта си, ще отворя една отъ своитѣ книги и ще ти кажа да четешъ на десета страница отъ тази книга. Слѣдъ това ще те питамъ: „Разбирашъ ли това, което е писано на десета страница?“ - „Разбирамъ.“ Десетата страница ще ти покаже, какъвъ си.

Та казвамъ, нашата задача въ свѣта не е да ви научимъ да служите на човѣка, нито да служите на природата, но да служите на Бога. Щомъ рѣшимъ да служимъ на Бога, ние ще можемъ да развиемъ другитѣ двѣ служения: служене на човѣчеството и служене на природата. Не се плашете отъ мисльта, какъ трѣбва да се служи на Бога. Турете си като задача да служите на Бога! Само по този начинъ ще станете силни, крѣпки и мощни по духъ. Така, постепенно ще придобиете необходимото за васъ знание и мораленъ стабилитетъ за създаването на вашия характеръ. Служенето на Бога трѣбва да бжде за васъ свещена идея, която да ви причинява най-голѣмата радостъ въ живота. Като станете

сутринь, започнете съ нея и послѣ вършете другитѣ си работи. Да допуснемъ, че нѣкой дойде при васъ, иска да ви прѣдизвика. Вие ще си кажете: „Азъ служа на Бога! Нѣмамъ врѣме да се карамъ съ никого.“ Дошла ви нѣкаква мисль на съмнѣние, ще си кажете: азъ служа на Бога, нѣма да се съмнѣвамъ! Казватъ ви нѣкой, че еди-кой си братъ открадналъ 20 000 лева. Вие може да кажете: „Азъ искамъ да изслѣдвамъ тази работа, да зная, дали е вѣрно това или не.“ Не, кажете си: „Какво ще спечеля, ако узная, че еди-кой си открадналъ тия пари? Ще изгубя мѣсець, два, три, докато изслѣдвамъ тази работа, затова нѣма да се разправамъ съ това нѣщо. Който е открадналъ паритѣ, той самъ ще се разправа, това е негова работа. Моя работа е да служа на Бога.“ Този братъ, който е открадналъ 20-тѣ хиляди лева, ще се намѣри въ трудно положение. Той самъ единъ день ще дойде при мене и ще каже: „Братко, ти служишъ на Бога, кажи ми, какво да правя?“ Азъ ще му кажа: „И двамата ще служимъ на Бога.“ Ще му покажа начинъ, какъ да служи на Бога. Щомъ започне да служи на Бога, работата му ще се оправи. Стига да се рѣши да служи на Бога, азъ ще му платя 20-тѣ хиляди лева. Сжщото е и съ васъ: щомъ се роди желание у васъ да служите на Бога, помежду ви може вече да се създаде връзка на братство и на сестринство. Тази връзка може да се създаде само на тази основа: служене на Бога.

И тъй, отъ сега нататѣкъ поставете си като задача, слѣдното нѣщо: сутринъ, като станете, на обѣдъ и на вечеръ употребете по петъ минути да служите мислено на Бога по най-добрия начинъ. Сега вие ще кажете: „Петъ минути сж нищо.“ Вие правили ли сте изчисление, колко минути ще се събератъ въ годината поне? Единъ математикъ си поставя слѣдната задача: каква сума ще се получи отъ 25 стотинки, дадени съ сложна лихва отъ врѣмето на Христа до наши дни. Знаете ли каква сума се добива? - Добива се една толкова голѣма сума, която не би могла да се изплати и въ такъвъ случай, ако нашата земя бѣше цѣла отъ злато. Значи, нѣколко земи като нашата биха могли да изплатятъ тази сума. Та, ако употребите за вашата задача само петъ минути, но вложени на врѣме, слѣдъ години ще дадатъ

единъ добъръ резултатъ. Споредъ законитѣ на природата, всѣка идея, вложена на врѣме, слѣдъ години ще принесе своята полза. Затова не се обезсърчавайте! Не мислете, че всѣко усилие, което направите, ще бѣде безъ послѣдствие. Всѣка благородна мисль, дълбоко вложена въ душата ви, слѣдъ врѣме ще пренесе своя плодъ, отъ който вие ще се ползвате.

Искамъ тази вечеръ да задържите въ ума си съществената мисль: служене на Бога! Азъ ще ви поговоря и другъ пжтъ върху служенето на Бога. Мислете върху идеята „служене на Бога“. Четете Новия завѣтъ, Стария завѣтъ и другъ пжтъ пакъ ще поговоримъ за същото. Този въпросъ ще трѣбва още да разчепкваме, докато се домогнемъ до съществената идея, какво значи да служимъ на Бога. Ще видимъ, дали може да се приложи тази идея и слѣдъ като се приложи, какви резултати ще даде.

Тайна молитва

Доброта, Истина, красота, това е Любовта.

*21-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 03.III.1925 г.
София*

РАВНОСТРАННИЯТЪ ТРИЖЪГЪЛНИКЪ

Размишление

Прочете се резюме върху темата: „Отличителниятъ чърти на лъжата и кражбата.“

За следния пътъ всѣки единъ отъ васъ ще пише по едно писмо на единъ отъ ученицитъ отъ провинцията. Нѣма да казвате: „Азъ съмъ неразположенъ, по този въпросъ съмъ на особено мнение.“ Не, никакво особено мнѣние! Всички ще пишете - нищо повече. Наистина, ще извадите по два лева отъ джоба си. Всѣки отъ васъ ще си избере едного отъ провинцията, на когото да пише. Ще напишете нѣщо хубаво отъ себе си. Ако не пишете, ще кадите, ще пушите като соба. Тѣй че, до всички градове изъ провинцията ще пишете, като имъ кажете, че имате зададена тема отъ Учителя, да пишете на братята и сестритъ отъ провинцията по едно писмо. Ще имъ напишете нѣкаква ваша идея по свободенъ изборъ, каквото вдъхновение ви дойде. Азъ мисля, че ще ви дойде вдъхновение, отъ което ще останете доволни. Темитъ ви трѣбва да сж изпратени до слѣдната срѣда.

Трѣбва да знаете слѣдното нѣщо: Послушанието не се отнася до менъ. То е великъ законъ въ свѣта, който трѣбва да се прилага безъ изключение. Всички велики хора сж били послушни. Само онзи музикантъ, който е билъ послушенъ по отношение законитъ на музиката, е станалъ музикантъ; само онзи художникъ, който е билъ послушенъ по отношение законитъ на художеството, е станалъ художникъ; всѣки поетъ, който е билъ послушенъ по отношение законитъ на поезията, е станалъ поетъ. Послушанието е необходимо за всички хора. Не казвамъ, че трѣбва да имате послушание къмъ глупавитъ работи, но се изисква послушание за умнитъ работи. Ако зададатъ една тема на нѣкой музикантъ, той изведнѣжъ ли ще я напише? Или,

ако се зададе на единъ поетъ да напише нѣкое стихотворение, той изведнѣжъ ли ще го напише? Той ще го излѣе въ една форма, въ втора, въ трета, въ четвърта, докато най-сетнѣ ще напише нѣщо, което самъ ще хареса. Ще каже нѣкой: „Какво ще стане отъ едно писмо?“ Много нѣщо може да стане за вашитѣ работи, но не и за тия на свѣта.

Разбира се, азъ нѣма да се спирамъ тази вечеръ въ обяснение на тия работи, които сами по себе си трѣбва да се асимилиратъ. Нѣкои отъ млѣкопитающитѣ напримѣръ прѣживатъ храната си; кокошката пѣкъ, като глътне зрънцата си, гълта и пѣськъ. Тогава въ нея вътрѣ става единъ процесъ на мелене, като въ воденица. Сѣщото е и въ умствения и въ сърдечния свѣтъ. При всички страдания които хората изживѣватъ, става единъ вжтрѣшенъ процесъ. Когато се събератъ въ човѣка излишни мисли и чувства, идватъ и страданията. Тѣ почиватъ на единъ великъ законъ. Ако разбирате този законъ, вие ще можете да избегнете страданията. Ударътъ на страданията ще ви засегне, но ще го обиколите безъ да ви сломи; ако пѣкъ не разбирате закона, този ударъ ще дойде отвесно, подъ правъ жгълъ, срѣщу васъ, а тогава той е най-силенъ.

Сега нашата целъ не е да отмахнемъ съврѣменнитѣ страдания. Врѣменнитѣ несполуки на земята не важатъ за насъ. Главната целъ, къмъ която трѣбва да се стремимъ, е съвършениятъ животъ. Вашата сегашна форма трѣбва да се измѣни. Както воловетѣ очакватъ да паднатъ рогата имъ, копитата имъ, да се прѣвърнатъ на прѣсти и да се изправятъ на два крака, така и вие трѣбва да се изправите морално. Нѣкои отъ васъ въ морално отношение сте дѣца и пълзятъ като тѣхъ. Нали знаете, какъ пълзятъ малкитѣ дѣца? За да ходите прави, трѣбва да разбирате закона, да имате великъ стремежъ въ своята душа. Човѣкъ не трѣбва да се спира въ пѣтя си отъ това, че се прѣпъналъ въ нѣкое малко камъче, че му се охлузилъ кракътъ или че му излѣзла нѣкаква малка пришка, или че сърцето го заболѣло, или че коремътъ го заболѣлъ и т.н. Това не сѣ важни работи, тѣ сѣ посторни нѣща. Туй, че те боли корема, това е едно забавление за невидимия свѣтъ. Туй, че те боли сърцето,

това е едно забавление за невидимия свѣтъ. Туй, че те боли главата, това е едно забавление за невидимия свѣтъ. Защо те боли главата? - Отъ много знание. Човѣкъ, като мисли, че знае много, главата го заболява. Питамъ: на кой човѣкъ се охлузва гърба? На този, който много носи или на този, който малко носи? - Разбира се, че на този, който носи много. Азъ не съмъ срещналъ досега човѣкъ, който, като ходи безъ раница, да му е охлузенъ гърба? Обаче, онзи, който носи 3-4 раници на гърба си, винаги е съ охлузенъ грѣбъ. Значи, такъвъ човѣкъ винаги е натоваренъ. Кой хора страдатъ повече: тия, които носятъ голѣмъ товаръ, или тия, които носятъ малъкъ товаръ? - Тия, които носятъ голѣмъ товаръ, страдатъ повече. „Голѣма глава, голѣма бѣла“ - казватъ българитѣ.

Нѣкои отъ ученицитѣ иматъ силно желание да се повдигнатъ скоро, бързо да разрѣшатъ въпроситѣ. Сега прѣдставете си отношението $A:B$. Какво означава това отношение? - Това сж мъртви букви. Имате друго отношение $A:B = C:D$. Това отношение има нѣколко разрѣшения. Първото разрѣшение [е] чисто физическо. Какво означава величината A ? Това е сѣмето. Значи, сѣмето, посадено въ земята, се отнася къмъ растението тѣй, както самото растение се отнася къмъ цвѣта, а цвѣтътъ пъкъ се отнася къмъ плода. Това е единъ отъ начинитѣ за обяснение на нѣщата. Искашъ да пишешъ нѣкому едно лаконическо писмо. Ето едно такова писмо: „Азъ съмъ величината A , живѣя въ новитѣ условия на живота, влизамъ въ свѣта, дѣто свършихъ училище, свършихъ университета. Слѣдъ това азъ влизамъ въ обществото B , къмъ което имамъ извѣстни отношения. Значи, A свършихъ университета и сега като медикъ, имамъ отношения къмъ B , къмъ обществото. Така азъ имамъ отношения къмъ всички ония хора (C), които ще бждатъ излѣкувани отъ мене, а главно къмъ тия отъ тѣхъ (D), които ще ми благодарятъ.“ Това означава отношението $A:B = C:D$. Като напишешъ такова едно писмо, отъ тия отношения всѣки ще разбере, какво е положението ти. По този начинъ ще съкратишъ и врѣмето.

Освѣнъ по този начинъ, вие можете да напишете вмѣсто

едно дълго писмо само единъ равнострaненъ трижгълникъ на върховетъ, на който ще поставимъ три букви. Какво означава този равнострaненъ трижгълникъ? - Той прѣдставлява единъ добъръ приятелъ, който се проявява съ единъ отличенъ умъ, съ едно прѣкрасно и благородно сърце и съ една устойчива воля. Такъвъ човѣкъ, каквото каже, изпълнява. Получите ли такова писмо отъ нѣкой вашъ приятелъ, имайте пълно довѣрие на него, азъ го прѣпорѣчвамъ. Това означава равнострaнниятъ трижгълникъ. Вмѣсто да напишешъ едно голѣмо писмо, съ разни обръщения: „Любезни приятелю, многоуважаеми приятелю, както виждашъ, отдѣлихъ малко врѣме, макаръ да съмъ много застъ, да ви прѣпорѣчамъ този приятелъ и т. н.“ Не, вмѣсто да увивашъ, да усуквашъ, ще се изкажешъ прѣмо, откровенно. Какъ? - Ще напишешъ единъ равнострaненъ трижгълникъ. Този трижгълникъ вече говори, че имате човѣкъ съ отличенъ умъ, който мисли добръ, който има свѣтлина въ съзнанието си, той е човѣкъ и съ добро сърце, не е раздвоенъ въ чувствата си, а сжщо така той има и положителна, устойчива воля. Да напишешъ единъ трижгълникъ на приятеля си, значи да съкратишъ врѣмето. Ако вие изпратите единъ такъвъ трижгълникъ въ небето, тамъ всички ангели веднага ще го прочетатъ и ще го разбератъ. Но ако имъ изпратите едно писмо на български езикъ написано, никой отъ тѣхъ нѣма да го разбере. Тѣ ще търсятъ нѣкой ученъ българинъ, специалистъ по езика, който ще може да имъ го прѣведе на тѣхенъ езикъ. Българскиятъ езикъ е разбранъ за насъ, но не и за тѣхъ.

Вие си казвате: „Дали ангелитъ се интересуватъ отъ нашия животъ?“ - Не се интересуватъ. Кой отъ васъ напримѣръ, се интересува отъ мравкитъ? - Само ученитъ хора, а обикновенитъ хора не се интересуватъ. Най-послѣ питамъ: мравитъ занимаватъ ли се съ насъ? Ето, ние сме дори богове по отношение на мравкитъ, но тѣ не искатъ да знаятъ за насъ. Често, като ходя по Витоша, нѣкоя мравя се качи отгорѣ ми, ходи по рѣцѣтъ ми, безъ да подозира, че при нея седи божество. Качва се на главата ми, ходи натукъ-натамъ, обикаля, докато намѣри нѣкоя трошичка. Задига трошичката и си върви по работата, нищо не иска да

знае. Защо? - Съзнанието ѝ е такова. И дѣйствително, тя има право. Казва: „Ти си божество, богатъ, щедъръ човѣкъ си, ще ми дадешъ една малка трошица. И сто мравки още да дойдатъ, това нищо не прѣдставлява за тебе. Макаръ, че не съмъ толкова тежка, отъ тебе завися. Но ти ще бждешъ тѣй благороденъ, нѣдей ме бута съ ржката си, защото ще ме смажешъ.“ Азъ ѝ казвамъ: „Можешъ да се разхождашъ по мене, само нѣма да ме хапешъ, можешъ да правишъ своитѣ изслѣдвания, колкото искашъ, но ще бждешъ внимателна! Ухапешъ ли ме, ще те хвърля долу.“ Тѣй се разговарямъ по нѣкой пжтъ съ мравкитѣ. Нѣкои отъ тѣхъ сж много благородни, а нѣкои - много заядливи. Казвамъ: „Азъ ти казахъ да бждешъ внимателна.“ Щомъ не изпълнявашъ, ще се намѣришъ на земята. Така постжпватъ и съ васъ отъ невидимия свѣтъ. Нѣкой пжтъ вие се покачвате на сжществата отъ невидимия свѣтъ, за тѣхъ не сте тежки, но щомъ започвате да човъркате, щомъ започвате да философствувате, хващатъ ви и ви хвърлятъ долу. Това сж положителни нѣща въ живота. Разбира се, тия разсжждения ще останатъ като особена философия и то за тия отъ васъ, които разбиратъ.

Често вие правите движения, но безсъзнателни. Запримѣръ туряте ржцѣтѣ си съединени на масата и образувате по този начинъ единъ трижгълникъ или пжкъ ги туряте подъ брадата си и се подпирате на лактитѣ и пакъ образувате трижгълникъ. Значи, така вие разрѣшавате единъ важенъ въпросъ. Тѣй че, вие образувате съ ржцѣтѣ си разни фигури. Такива движения може да прави и едно дѣте. Това не е знание. Всѣко движение трѣбва да е изживѣно, въ него трѣбва да има смисълъ. Ако ви напиша слѣднитѣ двѣ отношения, какво ще разберете отъ тѣхъ: $A:D = C:D$; $A:C = D:B$. Тия отношения спадатъ къмъ пермутациитѣ. Ако тия букви сж установени, то като ги смѣните, ще иматъ ли едно и сжщо значение? Ако ви кажа, запримѣръ: отношенията на майката къмъ дъщерята сж такива, каквито сж отношенията на бащата къмъ сина; или пжкъ отношенията на учителя къмъ ученика сж такива, каквито отношенията на лѣкаря къмъ болния. Тукъ имате два различни процеса, въ които, обаче, отношенията сж сжщи. При отношенията на учителя къмъ ученика имате

здравословни отношения на растене, а при отношенията на лѣкаря къмъ болния имате съвсѣмъ другъ процесъ. Послѣ, имате отношения между онзи, който взима пари и онзи, който дава; отношения между сждията и подсждимия. Както виждате, това сж все отношения, но различни едни отъ други. Питамъ тогава: какви могатъ да бждатъ нашитѣ отношения къмъ Бога? - Тѣ могатъ да бждатъ такива, каквито сж отношенията на сина къмъ бащата, или както отношенията на дѣщерята къмъ майката, или както тия на ученика къмъ учителя, или както тия на болния къмъ лѣкаря. Кои отношения сж най-хубави отъ всички изброени?

Сега нѣкой може да каже: азъ зная тия отношения. Да, вие ги знаете, но споредъ менъ това не е знание. Азъ наричамъ знание това, каквото вършишъ, да е проникнато отъ любовъ къмъ Бога. Като се намѣришъ прѣдъ нѣкое изкушение, напримѣръ нѣкой човѣкъ ти открадне 10 000 лева или пъкъ ти направи нѣкаква голѣма пакостъ, да можешъ, като държишъ въ ума си мисълъта за Бога, да кажешъ: „Не, азъ нѣма да давамъ този човѣкъ подъ сждъ, нито пъкъ ще го търся за какво и да е. Господъ далъ, Господъ взелъ. Съ това ще направя една жертва, да опитамъ себе си. Отъ любовъ къмъ Бога, заради моитѣ отношения къмъ Него, азъ ще опрѣдѣля отношенията си къмъ онзи, който ме е обралъ. Ако отношенията ми къмъ Бога сж прави, то и отношенията ми къмъ този, който е постѣпилъ къмъ менъ несправедливо, ще бждатъ пакъ прави. Слѣдователно, ако въ даденъ моментъ не мога да се въздържа отъ нѣщо, то е заради мене.“ Ако речете да търсите този човѣкъ, който ви е ограбилъ, вие ще постѣпите като всички хора, които не разбиратъ закона. Ако този човѣкъ е допѣлъ и взелъ отъ васъ 10 000 лева, какво лошо има въ това? Казвамъ, прѣдставете си, че вие двамата сте въ морето. Единиятъ е банкеръ, а другиятъ - апашъ. Банкерътъ държи на една връвъ торба, пълна съ злато и тежи 20 килограма, но паритѣ потъватъ на дъното. Апашътъ може ли да обере банкера? - Не може. Морето е бурно. И двамата гледатъ да не потънатъ. Апашътъ може ли да извади отъ дъното на морето паритѣ? - Не може по никой начинъ. Въ водата не може да става никакъвъ обиръ. На

сушата може да става обиръ, но слѣдъ като се излѣзе отъ водата. При вълнитѣ обаче, никой нѣма да мисли за обиръ. Тамъ всѣки ще мисли, какъ да се спаси, какъ да излѣзе на брѣга.

Слѣдователно, има състояния на земята, когато никой апашъ не може да те обере. Прѣдставете си, че единъ день всички поданици, които ще наслѣдятъ земята, ще бждатъ прѣпасани съ жици, по които ще минава силенъ електрически токъ, питамъ: апашътъ ще може ли да се доближи до тѣзи хора? Ти носишъ злато въ себе си, но апашътъ не може да те обере. Какъ ще те обере? Сжщото е и днесъ. Сегашнитѣ разсждения на хората сж дѣтински. Никой никого не може да обере. Животътъ, който Богъ ти е далъ, никой не може да ти го вземе. Законътъ е такъвъ. Животътъ има отношение къмъ богатството, храната и условията. Щомъ Богъ ти дава животъ, този животъ има свои условия, които никой не може да ти ги вземе. Никой не може да те лиши отъ твоитѣ условия за животъ. Но съгрѣшишъ ли, нарушишъ ли веднѣжъ законитѣ, които Богъ е поставилъ като основа на живота, ти самъ се изключвашъ и сега всичко могатъ да ти взематъ. Причината за всички страдания, нещастия и лишения въ живота си самъ ти. Затуй, най-първо ще установишъ нормални отношения къмъ великитѣ закони на живота и тогава ще бждешъ подъ тѣхно покровителство. Онѣзи, които грѣшатъ, всѣкога ще боледуватъ и лѣкаръ всѣкога ще идва да ги лѣкува. И за лѣкуването си тѣ ще плащатъ, ще излиза нѣщо отъ джоба имъ. Такива хора всѣкога ще иматъ недоимъкъ.

Сега нѣкои мислятъ, че това не се отнася до тѣхъ, че тѣ всѣкога ще иматъ. Не, днесъ всички сте въ морето, нѣкои отъ васъ сж по силни, други по-слаби, но всички трѣбва да издържите този изпитъ. Работата трѣбва да се доведе до край. Вие се състезавате помежду си, но не си правете илюзии! Азъ ще ви прѣдставя една картина, да видите, какви сж резултатитѣ на състезанието. Прѣдставете си, че има да се борите съ десетъ души пехливани, но и вие минавате за борецъ въ свѣта. Започвате борбата. Вие успѣвате да свалите петима отъ тия юнаци. Вие се зарадвате и казвате: „Азъ побѣдихъ!“ Не, докато не повалите всички десетъ на земята, вие не сте завършили

борбата. Ако повалите и деветътъ отъ тѣхъ на земята, пакъ не казвайте, че сте побѣдили. Може би десетиятъ ще дойде и ще ви повали. Докато не побѣдите всички противници, които имате насрѣща си, докато не побѣдите всички мжчнотии, дръжте се въ резерва! Вие казвате: петъ души повалихъ на земята. Да, петъ души повалихте, но има още петъ, които могатъ да ви повалятъ. Казвате: „Азъ съмъ уверенъ въ Бога, че и съ тѣхъ ще бжде сжщото.“ Не, не изкушавай Бога! Всички, които се борятъ съ тебе, и тѣ иматъ вѣра, че ще те повалятъ на земята. Тогава, кой кого е повалилъ?

Допуснете сега, че се борятъ двама души пехливани, съ еднакви сили. Единиятъ хваща другия за краката и го повдига въ въздуха. И вториятъ хваща първия за краката и го повдига въ въздуха. Двамата пехливани, които се вдигатъ за краката, сж съ равни сили. Единиятъ казва: „Азъ съмъ силенъ.“ И вториятъ казва: „Азъ съмъ силенъ.“ Щомъ и двамата сме силни, нѣма какво да си противодѣйствуваме. Равни сили не могатъ да се борятъ. Борятъ се само неравни сили. Затуй човѣкъ има двѣ ржце, за да не могатъ да се борятъ. И двѣтъ ржцѣ сж съ еднакви сили. Слѣдователно, между ржцѣтъ не може да става борба. Каквото може да направи дѣсната ржка, това може да направи и лѣвата ржка. Това сж редъ разсжждения, които може да приведете въ практическия животъ и тогава ще извадите извѣстни правила за живота. Тия разсжждения сж цѣнни. Кои разсжждения ще бждатъ по-цѣнни: да разрѣшавате социалния въпросъ или да разрѣшавате задачи, които животътъ ви прѣдставя днесъ въ вашитѣ ежеминутни отношения?

Социалниятъ въпросъ може да се разрѣши математически. Слѣдъ колко хиляди години ще се разрѣши? Ние имаме данни, какъ ще се разрѣши този въпросъ. Сегашниятъ социаленъ въпросъ ще се разрѣши тѣй, както ще се разрѣши въпросътъ на житното зърно. Какво става съ него, като го посѣте въ земята? - Израства. Сжщото ще стане и съ съврѣменното човѣчество. Сега хората знаятъ, запримѣрь, като посѣятъ едно житно зърно, слѣдъ колко врѣме ще израстне. Тѣ знаятъ сжщо слѣдъ колко врѣме отъ посѣването на орѣха, на бука, на джба, на сливата,

на крушата, на прасковата ще израстатъ и ще се развиятъ тия сѣмки. Онѣзи, които се занимаватъ съ посаждането на сѣмкитѣ, знаятъ точно слѣдъ колко врѣме може да израсте тази сѣмка, слѣдъ колко врѣме ще върже и ще даде плодъ. За всичко има опрѣдѣленъ периодъ. Социалниятъ въпросъ сжщо тѣй спада къмъ тѣзи въпроси, за които всичко е точно опрѣдѣлено. Като се посѣе единъ човѣкъ, колко години се изискватъ за неговото израстване? Прѣдставете си, че правя слѣдното твърдение: За да се появи само първата клѣтка, изискватъ се 400 000 години. Послѣ, за да образува тази първоначална клѣтка своитѣ органи, изискватъ се още около 20 милиона години. Това сж вѣроятности само. Вие ще кажете: „Отъ дѣ можемъ да знаемъ ние това нѣщо?“ - Написано е. Когато намѣрите единъ зжбъ, нали четете по него? Вие четете по него отъ какво животно е този зжбъ, прѣди колко години е живѣло и т. н. Върху кожата на жабата сжщо тѣй е написано, колко милиона години е живѣла тя и т. н. Всички подробности отъ нейния животъ сж написани върху кожата ѝ. Ако се говори така на съврѣменнитѣ хора, ще те взематъ за лудъ или за смахнатъ, но ако взема костената жаба и разгледамъ всички геометрически форми, написани по нея, и научно обясня на хората цѣлия животъ и история на тази жаба, ще се съмнѣватъ ли? - Не, това е наука вече. Вие не сте се спирали върху тия фигури по кожата на жабата. Това сж геометрически проекции. Та въ природата, върху всички нѣща е написана историята на цѣлокупния животъ.

Най-важното при сегашнитѣ условия за всинца ви е да приложите най-малката частъ отъ това знание, което сте придобили. Само по този начинъ всѣки ще бжде доволенъ, че е придобилъ едно благо въ живота си. Бждете доволни отъ малкото, което сте придобили, но да е хубаво. Нѣкой пжтъ вие може да се съмнѣвате, да мислите, че не сте придобили нищо. Съмнѣнията ще дойдатъ, но това да не ви смущава. Не, вие ще си кажете: „Наистина, отъ толкова години съмъ въ това учение, но и много нѣща съмъ научилъ.“ Азъ ще ви попитамъ: нима онзи търговецъ, който е прѣкаралъ цѣли 20 години въ дюкяна си да продава платове, е спечелилъ много? Ами какво е спечелилъ

онзи хирургъ, който е направилъ 3-4 хиляди операции въ 20 години? Той ще си каже: „Азъ направихъ 3-4 хиляди операции въ своята 20 годишна практика.“ Да, но всички тия хора сж измрѣли, а най-послѣ умира и лѣкарьтъ. Какво е направилъ? Неговитѣ операции важатъ толкова, колкото и вашето слѣдване въ школата. Ако вие само слушате безъ да учите и ако учите, безъ да прилагате, на какво основание трѣбва да ви се даде извѣстна привилегия? Ако азъ ви говоря, то е защото имамъ живи хора прѣдъ себе си, които могатъ да ме разбиратъ, но ако ми донесатъ измрѣли хора, заминали за онзи свѣтъ и искатъ да имъ държа лекции, азъ нѣма да имъ говоря. Който ме види, че говоря на такива хора, какво ще каже? Мога ли да говоря на мъртви хора? - Не мога.

Та сега желая, да се оправятъ отношенията между всинца ви. У всички васъ има една чърта и добра и лоша. Тя е, че искате да бждете свободни, да не ви стѣсняватъ хората. Щомъ хората те притѣсняватъ, ти не можешъ да работишъ. Но случаватъ се нѣкой пжтъ, че трѣбва да се притѣснишъ, трѣбва да търпишъ, докато дойдатъ условията да излѣзешъ на широко. Това сж врѣмenni състояния. Тѣй както сте наредени сега, не е споредъ законитѣ на окултната наука. Ако бѣхте наредени по окултенъ начинъ, този салонъ трѣбваше да бжде най-малко 4 - 5 пжти по-голѣмъ, отколкото сега, за да има между всѣки отъ васъ поне половинъ метъръ разстояние, да не ви засѣга никой. Още по-добрѣ щѣше да бжде, ако имаше по единъ метъръ разстояние помежду ви. А сега, седне нѣкой, близо до него седне другъ и безъ да искатъ се докосватъ единъ другъ. Единъ си вдигне ржцѣтъ, докосне другаря си, той се раздвижи, не може да мисли свободно. Но не е така, вие трѣбва да правите дома си, каквито щете упражнения и движения, а тукъ трѣбва да се концентрирате, да мислите правилно. Затова движенията ви трѣбва да бждатъ разумни. Ако азъ хвана носа си, какво показва това? - Искамъ да ви кажа, че трѣбва да се чистите. Послѣ, ако изплѣзя езика си какво показва това? - Искамъ да ви кажа, че трѣбва да владате езика си. Това обаче, не сж недѣжи на едного отъ васъ, това сж недѣжи на всички ви. Нѣкой може да ги нѣма на физическия свѣтъ, но ги

има въ сърцето си.

Въ всички области на невидимия свѣтъ се изисква изправностъ. То значи, че човѣкъ трѣбва да бѣде изправенъ въ всички свои отношения. Въ всѣка наша обхода трѣбва да има благородство. Ние не трѣбва да уронваме нито нашия престижъ, нито престижа на другитѣ. Азъ трѣбва да се лиша отъ своята свобода, за да не наруша свободата на другитѣ. Това е благородство, това е достоинство. Нѣкой пжтъ човѣкъ прави едно малко самоотричане въ полза на другитѣ, а нѣкой пжтъ става обратния процесъ. Умнитѣ хора трѣбва да се самоотричатъ, да търпятъ другитѣ. По този начинъ само могатъ да се изправятъ всички хора, иначе ще се създаде докачение, обида, а обидата не довежда на добъръ край. Човѣкъ често прави неволни движения. Запримѣрь, той си бърка въ ухото, почесва се по главата, но като ученици отъ тази школа, всѣко ваше движение трѣбва да бѣде съзнателно. Азъ трѣбва да зная, дали това, което върша всѣки моментъ, е угодно на Бога. Ако е угодно на Бога, ще го направя, ако не е, нѣма да го направя. Защо трѣбва да е така? Защото всѣко външно дѣйствиe ще произведе една вжтрѣшна реакция въ ума на човѣка. Всѣка мисль, правилна или неправилна, се проектира въ невидимия свѣтъ.

Това, което ви говоря се отнася до съзнателнитѣ ученици. То не е за обезсърчение, да кажете: „Толкова години работимъ вече, какво сме направили?“ - Много работи сте направили, но и много още има да правите. Запримѣрь, вие нѣмате търпение, да понасяте обидитѣ. Ако имате търпѣние, щомъ нѣкой ви обиди, вие ще седите тихо, спокойно, ще се въздържите да си помислите дори, какъ този човѣкъ смѣе да ви обижда. Вие ще почувствувате обидата, но нѣма да реагирате срѣщу нея. Тия нѣща ще дойдатъ за ученика, но той не трѣбва да кипва, а трѣбва да задържа силитѣ си. Ако дойде нѣкой при мене и ме обиди, азъ трѣбва да запитамъ Господа, да му отговоря ли или да не му отговоря. Ако Господъ ми каже да му отговоря, ще му отговоря по всички правила, но ако ми каже да мълча, ще мълча пакъ по всички правила. Ако трѣбва да му говоря, ще кажа: „Приятелю, каквото има да кажешъ, добро или лошо, кажи го конкретно,

но нека рѣчѣта ти бжде отривиста, защото не разполагамъ съ много врѣме. Каквото има да ми кажешъ, изкажи го въ половинъ часъ, безъ увѣртане натукъ-натамъ.“ Слѣдъ като се изкаже, азъ ще му отговоря: „Добрѣ, ще имамъ предъ видъ всичко това и азъ ще го изслѣдвамъ.“ Туй, което е право, ще го приема, а туй, което не е право, ще ти го върна. Азъ съмъ търговецъ човѣкъ, взехъ стоката ти на довѣрие, но ще купя отъ нея само тази, която влиза въ работа. Онази пъкъ, която не харесвамъ, ще ти я върна. Търси другъ нѣкой търговецъ, комуто ще можешъ да продадешъ върнатата стока.

Вие, като ученици трѣбва да се отличавате отъ другитѣ хора. Постѣпвате ли така, между васъ ще се създадатъ отношенията на бждещата култура. Ако ние постѣпваме като сегашнитѣ хора, по какво ще се отличава нашето учение? Ако мислимъ както сегашнитѣ хора, ние сме като тѣхъ. Ако ние мѣримъ нѣщата съ ежщитѣ мѣрки, съ каквито си служатъ свърѣменнитѣ хора, по какво се отличаваме отъ тѣхъ? Ние трѣбва да живѣемъ особенъ животъ. Туй трѣбва да ви радва. Нали се приготвяте за шестата раса? Нѣкои братя и сестри дохождатъ при менъ да ме питатъ, дали е вѣрно, че еди-коя си сестра или еди-кой си братъ били отъ шестата раса? Тѣй казвали тѣ за себе си. Казвамъ имъ: Какви сж признацитѣ на хората отъ шестата раса? Човѣкътъ отъ шестата раса свети. И като дойде вечерно врѣме при мене, ще свети и ще може да чете отъ моята книга. Не свети ли вечерно врѣме, за да може да чете отъ моята книга, този човѣкъ не е отъ шестата раса. Азъ нѣкоя вечеръ съмъ от шестата раса, нѣкоя вечеръ съмъ отъ петата, т. е. отъ бѣлата раса.

Мнозина отъ васъ мислятъ, че сж безпогрѣшни. Не, не е така. Вие нѣмате понятие, какво нѣщо е човѣкътъ. Смирение трѣбва да има човѣкъ! Христосъ съзнаваше това нѣщо. И когато единъ отъ ученицитѣ Го нарече „Учителю благи“, Той му отговори: „Не ми туряйте тази титла, защото само Богъ е благи. Азъ, който съмъ ограниченъ, трѣбва да рѣша великата задача на живота“. Вие мислите, че като васъ други хора нѣма. Като мислите така, нѣма да се минатъ и два дни, ще ви турятъ

на изпитъ. Тогава ще видите, че имате голѣми слабости. Като съзнавате това, не трѣбва да се обезсърчавате, но да се радвате, че сте намѣрили една ваша слабостъ и ще работите върху нея.

Напримѣръ, нѣкои отъ васъ, като пишатъ, бързатъ. Тѣ гледатъ да напишатъ писмото си, както и да е, безъ да обръщатъ внимание на буквитѣ. Но трѣбва да знаете, че отъ правилното писане зависи и вашиятъ характеръ. Всѣко нѣщо трѣбва да бжде написано хубаво! Буквитѣ сж създадени върху математиката и геометрията. Нѣкои казватъ: „Учителътъ има особена математика.“ Азъ пъкъ ви казвамъ: Съврѣменната математика и геометрия сж отлични, вие трѣбва да ги изучавате.

Сега отъ всинца ви се изисква най-първо внимание. Ученикътъ трѣбва да внимава. Слѣдъ туй се изисква разумностъ и послушание. Само чрѣзъ тѣзи качества може да се добие знанието. Азъ ви припомнямъ тия нѣща, защото мнозина отъ васъ казватъ: „Отъ толкова години слѣдваме въ школата и още не сме прогледали.“ Не, вие не говорите Истината. Кой отъ васъ не гледа? Какъ искате да гледате? Вие искате да видите нѣкой ангелъ. Че и тукъ между васъ има нѣколко ангели, облѣчени въ плътъ и кръвъ. Познавате ли кои сж? Тѣ сж въ класа, но вие не ги познавате. Ще кажете: „Кои ли отъ насъ сж ангели?“ Апостолъ Павелъ казва: „Всѣки който е нахранилъ единъ гладенъ или напоилъ единъ жаденъ човѣкъ, той може да е ангелъ.“ На земята има доста ангели, облѣчени въ плътъ и кръвъ, които можемъ да нагостимъ, затова именно гостоприемството е силно развито въ източнитѣ народи.

Та вие трѣбва да бждете добри ученици. Ученикътъ не трѣбва да мисли, че е възрастенъ. Той не трѣбва да мѣри своето ученичество съ годинитѣ си. Годинитѣ не опрѣдѣлятъ ученичеството. Азъ ви казвамъ, че вие сте още малки дѣца въ сравнение съ слънчевата година; млади, нѣмате дори една слънчева година. При това, отъ какъ се е появило човѣчеството, има 18 милиона години. Слѣдователно, за да навърши цѣлото човѣчество само една слънчева година, нужни сж още два милиона години. Като ученици, всички трѣбва да бждете бодри и весели.

Сега ще ви направя една забълбъжка по отношение на музиката. Тя прѣдставлява скоба. Между какво? - Между два свѣта. Значи, за да съедините два свѣта, трѣбва ви една скоба. Не мислете, че музиката може да създаде всичко у насъ. Не, тя създава само по-добри условия за работа на човѣшкия духъ. Ето защо, музиката е необходима и за васъ като ученици.

Изпѣйте упражнението „Малкиятъ изворъ“. Когато човѣкъ пѣе, въ мисълта му трѣбва да има непрѣривностъ. Ако мисълта се прѣкъсва и тоноветѣ се прѣкъсватъ. Щомъ тоноветѣ се прѣсичатъ, образува се и повече електрическа енергия. Щомъ искате да образувате състояние на мекота въ музиката, въ пѣнието главно трѣбва да има непрѣривностъ. Непрѣривността е спирално движение на музиката. Слѣдователно, когато двама души пѣятъ, единиятъ ще образува правиленъ кръгъ, а другиятъ ще върви вълнообразно около него. Точкитѣ, въ които се прѣсичатъ двѣтъ движения, сж окултни тонове. Разбира се, това е сложна музика. Обаче, всѣки отъ васъ може да пѣе, щомъ се вдъхнови. Вие ще кажете: „Пѣнието не е за насъ.“ - Съгласенъ съмъ. „Ние не сме за работа.“ - Съгласенъ съмъ. „Ние не сме за ученици.“ - Съгласенъ съмъ и на това. Питамъ ви: за какво сте тогава? „За пѣвци не сме.“ Не, човѣкъ трѣбва да пѣе за себе си. Това да бжде правило за васъ. Останете ли самъ, пѣйте за себе си! Послѣ, трѣбва да бждете мислителъ пакъ за себе си. Учителите, учете пакъ за себе си. Щомъ можешъ да пѣешъ за себе си, ще можешъ да пѣешъ и за другитѣ. Щомъ можешъ да мислишъ за себе си, ще можешъ да мислишъ и за другитѣ. Щомъ можешъ да учишъ за себе си, ще можешъ да учишъ и за другитѣ. Законътъ е такъвъ. Въ този законъ е смисълътъ. Вие започвате съ обратния законъ. Вие пѣете за хората, а не за себе си. Пѣете ли така, вие никога нѣма да се научите да пѣете. Пѣнието е вътрѣшенъ законъ. Човѣкъ трѣбва да чувствува музиката въ душата си, за да може музиката да излѣзе отвжтрѣ навънъ.

Азъ виждамъ у мнозина отъ васъ много добри развити центрове. Щомъ сте музикаленъ и гърлото ви ще може да се упражни. Българинътъ първоначално е билъ добъръ пѣвецъ, но отпослѣ условията на живота, войнитѣ, робството сж изхабили

музиката въ него. Днесъ музиката е необходима за всички народи. Всѣки вѣлики народъ трѣбва да бжде музикаленъ. Азъ слушахъ нѣколко виртуози пѣвци и музиканти, които свирятъ и пѣятъ много хубаво, но имаха лоши, нехармонични движения. Движенията у всѣки музикантъ и пѣвецъ трѣбва да бждатъ непрѣривни. Нѣкой отъ тѣзи музиканти, както свиря, изведнѣжъ наведе главата си надолу. Това показва, че енергията на този човѣкъ е съсредоточена къмъ центъра на земята. Тази музика, която засѣга земния животъ, изразява и особенъ родъ чувства. Слѣдъ това този музикантъ вдигне главата си нагорѣ къмъ слънцето. Това показва, че у него се заражда нѣщо идейно. Той единъ моментъ е къмъ слънцето, а другъ моментъ къмъ земята. Дѣ ще го намѣрите тогава? Погледѣтъ на музиканта трѣбва да бжде отправенъ все нагорѣ. Движенията на тѣлото му трѣбва да бждатъ медлени, въ тѣхъ да се отразяватъ тоноветѣ. Не мислете, че музикантътъ не трѣбва да се движи. Когато свиря и азъ се движа, но движенията въ менъ сж съобразно окултната музика. Тѣ сж тѣй деликатни, че само едно остро око може да ги съгледа. Всѣки тонъ се отразява въ едно малко движение. Силнитѣ движения развалятъ тоноветѣ. При всѣко движение се изисква микроскопическа работа.

Трѣбва да знаете, че ние не създаваме музиката, но се отразява съобразно законитѣ на невидимия свѣтъ. Музикантътъ трѣбва да свиря така, че да забрави всичко наоколо си. Когато музикантътъ свърши да свиря, публиката веднага се разотива. Това показва, че музиката на този човѣкъ не е произвела своето влияние. Ако, като свърши музикантътъ, публиката остане по мѣстата си около десетъ минути да мисли, значи музиката е произвела своето въздѣйствиe. Започне ли се разговорѣтъ веднага, това не е музика. И въ пѣнието е сжщиятъ законъ. Като пѣете, самъ трѣбва да останете доволенъ. Нѣкой пжтъ у васъ се заражда желание да дойде Духътъ, да ви осѣни и тогава да пѣете. Други пъкъ казватъ: „Да бихъ имала гласа на еди-коя си сестра, бихъ пѣла.“ Не философствувай! Щомъ дойде вдѣхновението, пѣй! Мислено пѣй, докато най-послѣ тази мисль се изрази въ пѣсенъ. По този законъ, като се научишъ да пѣешъ, ще се

научишъ и да мислишъ правилно. Като грѣшишъ въ едно нѣщо, грѣшишъ и въ друго.

Та въ човѣка отъ шестата раса, въ идеалния човѣкъ всички движения, мисли, желанія, дѣйствия ще бждатъ отмѣрени, а не механически. Въ всичко у него трѣбва да има животъ и красота. Ако вие свирите, но чувате нѣкой музикантъ, който свири по-добрѣ отъ васъ, вие казвате: „Той свири по-хубаво отъ мене.“ Вие се обезсърчавате, но трѣбва да знаете, че това сж човѣшки разбирания. За да може единъ музикантъ да свири хубаво, изискватъ се редъ условия отъ него. Най-първо, като излѣзе на сцената музикантътъ трѣбва да е изпълненъ съ мисълта, че въ свиренето си има идея, която той добрѣ разбира. Второто е, че въ него трѣбва да има силно желание да даде музикални образи въ свиренето си и най-послѣ да има изпълнение. Той трѣбва да влада ржката си. Правилното движение на ржката не се отнася само за музиканта. То има значение и за писателя и за артиста. Писателтъ трѣбва да влада перото си. Като правишъ нѣкакъвъ жестъ, нѣкакво движение, трѣбва да знаешъ, какъ да го правишъ. Това е цѣла наука, цѣло изкуство.

И тъй, сега ме разбрахте, нали? Ако приложите поне една микроскопическа частъ отъ това, което ви казахъ, ще се ползвате. Азъ считамъ, че това, което ви казахъ тази вечеръ е на мѣсто казано. Ако посѣте една хилядна частъ отъ тия сѣменца, всѣ-таки тѣ ще ви ползватъ единъ день. Отъ тѣхъ ще израстнатъ голѣми дървета. Като мина нѣкой пжтъ покрай васъ, ще видя, че сж израсли поне 3 - 4 дръвчета. Тия дръвчета могатъ да бждатъ различни: круши, ябълки, сливи, праскови, череши и т. н.

Доброта, Истина, красота, това е Любовта.

*22-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 11.III.1925 г.
София*

ФАЗИТЪ НА ЖИВОТА

Размишление

Доброта, Истина, красота, това е Любовта.

Изпийте упражненията „Въ начало бѣ словото“, „Скрѣбта си ти кажи“ и „Богъ е Любовь“.

Човѣкътъ въ своето развитие минава цѣлъ единъ кръгъ. Всѣка четвъртина отъ този кръгъ прѣдставлява една отъ фазитѣ на неговия животъ. Първата четвъртина прѣдставлява слизане на духа въ материята - дѣтство; втората четвъртина прѣдставлява неговото възлизане - юношество; третата четвъртина прѣдставлява сжщо тѣй пжтъ на възлизане - зрѣла възраст; послѣдната четвъртина е пжтъ на слизане - преклонна възраст. Най-важна епоха прѣзъ човѣшкото развитие е минаването му въ третата четвъртина, когато човѣкъ едновременно и съзнателно живѣе, както въ физическото, така и въ духовното си тѣло. Има ли по-голѣма философия отъ тази въ живота? - Нѣма. Тѣй се обясняватъ нѣщата на физическия свѣтъ. Ако речемъ да обясняваме духовнитѣ работи на физическия свѣтъ, това значи всичко да стане на каша, т. е. да стоимъ леда. На какво ще се прѣвърне леда, като се стопи? - На вода. Както ледътъ при топенето си изгубва своята форма, така и духовнитѣ работи губятъ своята форма, ако нѣкой ученъ се заеме да ги обяснява на физическия свѣтъ. Духовнитѣ работи не могатъ да се обясняватъ по физически начинъ. Прѣдставете си, напримѣръ, че се намирате въ единъ двуизмѣренъ свѣтъ, който има само дължина и широчина и вие искате на едно отъ сжществата въ този свѣтъ да разправяте за свѣта на тритѣ измѣрения. Какъ ще му прѣдставите този свѣтъ? Понеже това сжщество живѣе въ плоскостъ, какъ ще прѣдставите куба? Това сжщество, колкото и да си напргѣ ума, нѣма да ви разбере.

И тѣй, кръгътъ прѣдставлява общото развитие на човѣка

въ неговото повдигане. Защо човѣкътъ се е изправилъ на краката си? - За да пази равновѣсие. Въ първитѣ врѣмена на своето развитие центърътъ на тежестта у човѣка се намиралъ въ задната частъ на главата, вслѣдствие на което, за да пази равновѣсие, той ходилъ на четири крака. Обаче, при постепенното еволюиране, центърътъ на тежестта се измѣствалъ по-напрѣдъ въ главата, вслѣдствие на което, той започналъ да я вдига нагорѣ, докато най-послѣ се изправилъ на два крака. Това станало по неволя, а не доброволно, човѣкътъ трѣбвало да пази равновѣсие.

Често нѣкой духовенъ човѣкъ се мисли много ученъ и казва: „Всичко въ свѣта е духовно, нѣма нищо материално.“ Такива хора мислятъ, че знаятъ всичко. Не, тѣ само си въобразяватъ, че знаятъ много. Ако ги питате, какво нѣщо е умътъ, не знаятъ, какво нѣщо е душата - не знаятъ. Тѣ не знаятъ тия нѣща и редъ други, а казватъ, че материалнитѣ работи не прѣдставляватъ нищо, че не съществуватъ материални нѣща въ свѣта и т. н.

Като наблюдавате разни типове хора, вие казвате: този човѣкъ е интелигентенъ, онзи е почти идиотъ, за другъ нѣкой казвате, че е сгоистъ човѣкъ и т. н. Интелигентниятъ човѣкъ е развилъ донѣкъдѣ своите способности и продължава да ги развива - има благоприятни условия въ себе си за това. Когато казваме, че нѣкой човѣкъ е идиотъ подразбираме, че той нѣма благоприятни условия за проявление на своитѣ способности. Въ сгоистичния човѣкъ пѣкъ личнитѣ чувства сж силно развити. Той се държи съ голѣмо достойнство и казва: „Баща ми, майка ми сж благородни хора, въ менъ тече благородна кръвъ.“ Да, но благородството на тази кръвъ не е изслѣдвана. Той самъ не знае, дѣ се крие благородството на кръвта му. Когато този човѣкъ умре и неговата кръвъ се разлага по сжщия начинъ, както и кръвта на една овца или на единъ волъ. Земята не прави никаква разлика между неговата кръвъ и тази на всички останали същества, които умиратъ като него. Да имашъ благородна кръвъ, това подразбира да живѣешъ единъ възвишенъ, чистъ и святъ животъ. Ето защо, първото нѣщо, което се изисква отъ религиознитѣ, отъ духовнитѣ хора, е да иматъ смирение, да

признаятъ, че знаятъ много малко, че отъ сега нататъкъ иматъ много да учатъ. У тѣхъ трѣбва да има великъ стремежъ за учение. Често азъ наблюдавамъ психиката на кучетата и виждамъ, че и тѣ мислятъ понѣкога като човѣка. Нѣкое куче върви гордо, мисли си: „Кой е като мене? Азъ зная много работи.“ То те погледне, измѣри те отъ главата до петитѣ като нѣкой философъ и казва: „Какво мислишъ, знаешъ ли колкото менъ?“ Спрешъ ли се до него, то веднага се обръща и бѣга. Питамъ: не съществуватъ ли такива философи въ свѣта и между хората? - Съществуватъ. Тия хора сж много горди, но най-малкото нещастие въ живота имъ ги уплашва и тѣ бѣгатъ.

Казвамъ, човѣкъ трѣбва да работи върху себе си, да развива Божественото. Дѣ се крие Божественото, разумното у човѣка? - Въ прѣдната частъ на неговия мозъкъ. Интелигентността на човѣка зависи отъ устройството на бѣлото вещество въ мозъка. То е въ видъ на нишки. Самото вещество е почвата, върху която растатъ човѣшкитѣ идеи. По нишкитѣ на бѣлото вещество се опрѣдѣля характерътъ на човѣка. Ако тия нишки не сж еднакво дълги, ражда се дисхармония въ проявата на моралнитѣ чувства, както и въ домашнитѣ и общественитѣ чувства, а сжщо тѣй и въ мислитѣ. Понѣкога човѣкъ съ неразумното си живѣне осакатява тия нишки и тогава животътъ му не се проявява правилно: усеща главоболия, тяжесть, стѣснение и тъмнина въ мозъка. Когато тия нишки сж нормално развити, т. е. еднакво дълги, отъ тѣхъ излиза свѣтлина. Въ духовно отношение човѣкъ прѣдставлява сборъ отъ хиляди запалени лампички. Той прилича на единъ добръ освѣтенъ градъ. Всички лампички въ този градъ сж правилно наредени. Това се дължи все на тия бѣли нишки въ мозъка. Нѣкои отъ тия нишки сега се образуватъ. Колкото тия нишки сж по-дълги, толкова и човѣшкиятъ характеръ е по-силенъ, т. е. моралнитѣ чувства сж по-добре развити. Тѣ се явяватъ вече като негово наслѣдство.

Въ срѣдата на човѣшкия мозъкъ се намира тѣй нареченото „летищо око на душата“, или „вътрѣшното слънце на човѣка“. Ако това слънце не грѣе въ човѣка, нищо не става отъ него. То играе роля на трансформаторъ въ човѣшкия организъмъ.

Когато външната енергия прониква въ мозъка на човѣка, този вжзелъ или окото на душата прѣпраща тази енергия по цѣлия мозъкъ. То има и други свойства, освѣнъ това да трансформира слънчевата енергия. Въ мозъка има и другъ трансформаторъ, който прѣпраща слънчевата енергия по цѣлото тѣло. Отъ правилното трансформиране на тия енергии зависи здравословното състояние, както на организма, така и на чувствата. Значи, това око е трансформаторътъ на Божествената енергия въ човѣка и създава условия за неговото проявление. Слѣдователно, когато това слънце свѣти въ човѣка, въ него има радостъ и веселие. Той е вдъхновенъ, чувства се като съ криле. Заоблачи ли се това слънце въ човѣка настава мракъ, скръбъ и страдание. Той се намира въ ада. Ето защо, човѣкъ трѣбва да пази това слънце, да не изгасва. Въ Битието се казва, че слънцето се е създало въ четвъртия день, слѣдъ голѣмата буря.

Човѣшкиятъ мозъкъ, въ своето развитие има цѣла история. Неговитѣ прародители сж низшитѣ животни. Веществото, отъ което се образувалъ мозъкътъ, се събирало въ продължение на милиони години. Тия елементи, отъ които е образуванъ мозъкътъ, се събирали не само отъ слънцето, но и отъ цѣлата вселена. Понеже човѣкъ е създаденъ отъ материята на цѣлия космосъ, той се нарича микрокосмосъ. Оттамъ, доколкото човѣкъ се намира въ правилни отношения къмъ великитѣ закони на Бога, дотолкова може да се ползува отъ богатата, които Той изпраща. Щомъ човѣкъ грѣши, тия правилни отношения се нарушаватъ и той започва да гладува. Какво означава гладуването? - Лишение отъ нѣщо. Затова именно се казва, че хората трѣбва да живѣятъ разумно.

И тъй, всѣки актъ, всѣка мисль въ свѣта е творческа. Вие трѣбва да знаете, че на физическия свѣтъ има два полюса. Това е единъ великъ законъ. Земята напримѣръ има два полюса: юженъ и сѣверенъ. Може ли да се прояви животъ на полюситѣ? - Не може. Съврѣмнената наука казва, че всичко въ свѣта се движи - нищо не е въ застой. Питамъ тогава: дѣ е животътъ на двата полюса? Отъ сѣверния полюсъ има едно топло течение къмъ екватора. Отъ южния полюсъ пъкъ има друго топло течение

къмъ екватора. Тия двѣ течения сѣ магнетични и разнородни, затова при срѣщането си образуватъ топлина. Животътъ отъ двата полюса се изразява въ екватора, по причина на което растителността тамъ е най-богата и разнообразна. И въ човѣка има два полюса: единиятъ полюсъ е главата, другиятъ - стомахътъ. Човѣшкото сърце пѣкъ прѣдставлява екватора, затова се казва, че животътъ е въ сърцето. Въ ума си човѣкъ е студень, като сѣверния полюсъ; въ стомаха сѣщо е студень. Човѣкъ, като яде, не е ли студень? Щомъ му попадне нѣщо за ядене, приема го въ себе си и не иска да знае. Въ човѣшкото сърце, обаче, има нѣщо добро. На сѣверния полюсъ има животъ, но не може да се прояви, понеже сѣществата тамъ сѣ голѣми алтруисти, та всичко, каквото иматъ изпращатъ на екватора. Щомъ нѣма животъ на сѣверния полюсъ, тамъ не ставатъ прѣстѣпления. На екватора има животъ, има и прѣстѣпления.

Ще ви запитамъ: на какво се дължи борбата, която става въ човѣка? - На стремлението му да се очисти отъ ненужния материалъ въ него. Какво прѣдставлява този ненуженъ материалъ? - Той е извѣстна материя въ козмоса, която се дължи на изостаналите сѣщества въ своето развитие. Тази материя полепва по струитѣ на живота и днесъ тя трѣбва да се филтрира, да се отдѣли отъ чистата материя. Ние, които сме дошли на земята, не трѣбва само да знаемъ, какъ да живѣемъ, но трѣбва да прѣчистимъ своя животъ, да прѣчистимъ ума и сърцето си, за да бждемъ здрави. Първото правило: за да бждете здрави, главата ви трѣбва да бжде студена, да не приижда въ нея много кръвъ, да се прѣдизвиква възпаление, краката ви, пѣкъ трѣбва да бждатъ топли. Истинатъ ли краката ви, стоплете ги. Когато мисълта е чиста, безъ примѣси, не се явява горещина въ нея и главата е студена. Въ мозъка трѣбва да има свѣтлина съ много малко топлина, безъ горещина. Топлината е символъ на Божия животъ. Значи на ума трѣбва свѣтлина, а на сърцето топлина. Свѣтлината на физическия свѣтъ има по-силни вибрации отъ топлината, а въ Божествения свѣтъ Любовьта има по-силни вибрации отъ свѣтлината. Слѣдователно, умътъ не е въ състояние да обича. Дойде ли до любовъ, той се оплита, като муха въ паяжина. Вие

можете да си прѣдставите съ ума различни форми, но не и да обичате. Съ ума можете да опрѣдѣляте красотата и цѣнитѣ на формитѣ, но не може да обичате. Вие трѣбва да работите върху сърцето си, да го поставите на своето мѣсто, защото днесъ умътъ е заелъ мѣстото на сърцето. То трѣбва да се повдигне на своята висота, да проявява чувствата си правилно, безъ да ги стѣга, безъ да ги парализира.

Сега хората се учатъ да живѣятъ правилно, но въ това си стремление тѣ по-скоро се научаватъ да грѣшатъ, да лъжатъ. Дѣтето не знае какво нѣщо е лъжа, какво нѣщо е кражба, но често майка му казва: „Слушай мама, ти не трѣбва да лъжешъ, да крадешъ, да мразишъ и т. н.“ Тя му говори за редъ отрицателни прояви въ живота и по този начинъ му открива всички тия слабости, а послѣ се мъчи да го отвиква отъ тѣхъ. При новото възпитание на дѣцата ще се казва да говорятъ Истината, а за лъжата и дума да не става. Богъ каза на първитѣ хора въ рая: „Въ който день ядете отъ плодоветѣ на дървото за познаване доброто и злото, ще умрете“. Какъ дойде съблазньта, съмнѣнието въ тѣхъ? - Чрѣзъ дявола. Той ги запитва: „Защо не ядете отъ това дърво?“ Така се внесе първото съмнѣние въ тѣхъ. Той имъ каза: „Азъ зная, че Господъ ви забрани това, защото ядете ли отъ това дърво, ще станете богове. Богъ не ви е казалъ Истината. Той не иска да станете като Него, затова ви забранява да ядете отъ това дърво“. Дяволътъ по този начинъ внесе първата лъжа въ тѣхъ. Той ги учеше по отрицателенъ пжтъ.

И тъй, вие трѣбва да започнете съ положителната страна. Не трѣбва да казвате, че нѣма да лъжете, че трѣбва да бждете търпеливи, да живѣете добръ и т. н. Вие желаете да бжде всичко това, но то не става. Затова трѣбва да си кажете: „Богъ люби всички сжщества еднакво.“ Казвамъ: ако Богъ люби всички, за васъ въпросътъ е свършенъ, нѣма какво да говорите за себе си. Кажете ли си, че ще бждете като Бога, вие падате въ изкушение. Достатъчно е единъ да люби свѣта, а такъвъ има вече. Въ това седи философията на живота. Вие казвате: „Азъ не мога ли да любя?“ - Можешъ, но знайте, че вашата любовъ нѣма да помогне нищо на свѣта. Само Богъ люби, а ние хората

изразяваме Божията Любов. Кажете ли, че ще бъдете умни, пакъ ще забатачите. Кажете: „Богъ е всемждъръ.“ Кажете ли така, това подразбира, че тази велика Мждростъ нѣма да ви ограничи съ нищо и вие сами по себе си ще бъдете мждри, ще участвувате въ тази Мждростъ. Всичко въ свѣта е на наше разположение. Ще си кажете: каквото е отношението на Бога спрѣмо ангелитѣ, такова е и спрѣмо мене. Богъ дава еднакво и на ангела и на мене, но азъ, като по-низше същество отъ ангела не мога да използвамъ всичката енергия, която Той изпраща къмъ мене. Затова, отъ тази енергия се ползуватъ други по-низши същества отъ менъ. Обаче единъ день тази енергия пакъ ще се върне къмъ менъ, защото нищо въ природата не се губи.

Казвамъ, ще знаете вече двѣ важни формули. Първата формула: Богъ е Любовъ. Той люби всички същества. Втората формула: Богъ е Мждростъ. Той е всемждъръ. Че Богъ е любовъ, това е велика идея, отъ която трѣбва да се проникнете напълно. Като държите тази мисль въ ума си, тя ще ви донесе много блага. Обаче, любовта не се изявява въ видима форма. Това, което обича, е невидимо за физическитѣ очи. И така трѣбва да бжде. Щомъ имашъ видимъ обектъ на любовта, ти ще се намѣришъ въ противорѣчие. Противорѣчието съществува въ формитѣ на нѣщата. Всѣка външна форма трѣбва да бжде за васъ само като единъ фаръ. Външната форма на човѣка трѣбва да бжде за васъ фаръ, къмъ който да се стремите. Този фаръ казва: „Азъ не искамъ да ме обичате; моята задача е да освѣтлявамъ пътя ви, да ви спасявамъ отъ нещастие. Безъ мене вие ще се изгубите въ бурното море, затова, ще ви посочвамъ пътя докато влезете въ пристанището.“ Значи, всѣки вашъ приятель е фаръ, който ви показва пътя къмъ пристанището. Всѣки вашъ учителъ ви показва идейното въ живота.

Та казвамъ, този е начинътъ, по който трѣбва да мислите. Фаровете сж различно направени. Свѣтлината на едни отъ тѣхъ не е постоянна, тѣ се въртятъ ту на една, ту на друга страна и така обръщатъ вниманието на хората. Такива хора има въ свѣта. За тѣхъ казватъ: „Този човѣкъ не е еднакъвъ, ту светне, ту загасне.“ Той нарочно е създаденъ такъвъ, за да обръща

вниманието на хората. Всички наредби въ свѣта сж разумни, затова и ние трѣбва да използваме живота разумно. Ние трѣбва да бждемъ благодарни за всичко онова, което Богъ е създалъ на земята. Колкото малко и да ви е далъ Богъ, за днесъ то ви е достатъчно. Бждащето ви носи хиляди други блага. Сегашнитѣ ви опитности и страдания ще узрѣятъ за въ бждеще и тогава ще гледате на тѣхъ като на голѣми придобивки. Ще казвате: „Добрѣ стана, че прѣживѣхъ толкова страдания въ живота си.“ Слѣдъ врѣме всички ваши страдания ще се прѣвърнатъ въ скжпоцѣнни камъни. Днесъ тѣ сж голѣми трѣне, дѣто боднатъ, кръвъ протича, но за въ бждаще отъ тѣхъ ще излѣзе нѣщо красиво. Засега вие не можете да примирите злото и доброто, не можете да примирите страданията, но нѣкога ще видите добрата имъ страна, ще разберете, защо животътъ ви се проявилъ така, а не по другъ начинъ.

И тъй, вие ще имате търпѣние, докато Богъ реализира своя планъ на земята. Този планъ е далеченъ. Щомъ съзнавате, че Богъ е Любовь, че Богъ е всемждъръ, трѣбва да знаете, че всичко става за добро. Въ Писанието се казва: „Всичко съдѣйствува за добро на онѣзи, които любятъ Бога“. Азъ казвамъ: „Всичко съдѣйствува за добро на онѣзи, които Господъ люби.“ Азъ взимамъ стиха въ този смисълъ именно, защото човѣшката любовъ не е постоянна, а Божията е постоянна. Вие казвате: „Дали Господъ ни люби?“ Спомнете си първата формула: Богъ люби всички същества еднакво. Слѣдователно, дѣто живѣе Божията любовъ, злото ще се прѣвърне на добро, скръбта ще се прѣвърне на радостъ.

Доброта, Истина, красота, това е Любовта.

*23-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 25.III.1925 г.,
София*

ПРИДАТЪЦИТЪ НА РАЗУМНИЯ ЖИВОТЪ

Размишление

Сега ще ви дамъ една работа. Всѣки отъ васъ ще си избере една отъ книгитѣ на Стария или на Новия завѣтъ, отъ които да извади една отъ най-важнитѣ мисли. Може да вземете Битие, Изходъ, Левитъ, докато дойдете до Откровението. Но ще си изберете отъ всичкитѣ книги, не само отъ Евангелията. Ще си вземете кой която книга иска, споредъ вжтрѣшното си разположение. Като казвамъ, че ще си изберете книга по разположението си, да не ме разберете, че по настроение. Трѣбва да знаете, че настроението е глупаво нѣщо. Всички работи, които ученикътъ върши, трѣбва да бждатъ разумно обосновани. Човѣкъ не трѣбва да върши никакво дѣйствиe, никакъвъ актъ, който да нѣма смисълъ. Запримѣрь, вие седите и се почесвате тукъ - тамъ, безъ никакъвъ смисълъ. Това сж безсмислени движения, които носятъ прѣстѣпления. Това сж прѣстѣпни мисли и желання. Всички неволни движения сж подъ чужди влияния. А ние какво трѣбва да бждемъ, гайди ли или да служимъ на Бога?

Нѣкой казва, че иска да бжде свободенъ, не иска да слуша еди-кого си. Той не иска да слуша еди-кого си, но други слуша. Не искашъ да слѣдвашъ Новия Завѣтъ, но слѣдвашъ Стария Завѣтъ. Не искашъ да слѣдвашъ нито Новия, нито Стария Завѣтъ, но слѣдвашъ учението на свѣта. Човѣкъ може и трѣбва да покаже нѣщо оригинално. Всѣки ученикъ трѣбва да покаже една Божествена мисълъ, а не да прѣповтаря ония нѣща, които и свѣтътъ повтаря. Запримѣрь, кой какъ дойде, иска да ми послужи. Не, по-нечисти ржцѣ отъ човѣшкитѣ нѣма. Когато услужвате нѣкому, най-първо трѣбва да измивате ржцѣтъ си. Не мислете, че сте чисти. Измивайте ржцѣтъ си веднѣжъ, два, три пжти и тогава направете услугата на когото и да е. Вие се почесвате по

носа, по главата си, тукъ-тамъ и тогава правите услуги на хората. По този начинъ, обаче, се прѣдаватъ болеститѣ. Свѣтскитѣ хора пъкъ постѣпватъ съ редъ етикети. Нѣкоя свѣтска дама прѣди да ви послужи, ще си измие рѣцѣтѣ, ще се парфюмира, но тя не знае, че този, който е правилъ парфюма, го е покварилъ. Той е ходилъ въ излаза*. Ако единъ ангелъ попадне на този парфюмъ, ще види на него едно извержение.

Ще кажете: тия работи не трѣбва да се говорятъ. Трѣбва да се говорятъ! Ако ще има чистота, трѣбва да има обща чистота; ако нѣма чистота, то е другъ въпросъ. Първото нѣщо, което ще искамъ отъ ученицитѣ, е да си миятъ рѣцѣтѣ често, по нѣколко пѣти на день. Ако не си миете рѣцѣтѣ, отъ никого нищо нѣма да взимамъ. Това ще знаете, за да не се обиждате. Когато правите услуга, било на менъ или на когото и да е, чай ли ще подавате, хлѣбъ ли ще мѣсите или ще рѣжете, прѣдварително ще си измивате рѣцѣтѣ. По сѣщия начинъ, когато нѣкой ти прави услуга и той ще се измива. „Чисти бѣдете“, казва Писанието. Вие казвате: „Тамъ се говори за духовна чистота.“ Казвамъ, ако е въпросътъ за чистота, бѣдете абсолютно чисти и физически, и духовно. Отъ васъ се изисква чистота въ всѣко отношение, чистота и на плътта, и на ума, и на сърцето. Нѣкои казватъ, че светиитѣ не сѣ били чистоплътни хора. Не, по-чисти хора отъ светиитѣ не е имало. Азъ зная свети, които сѣ мили рѣцѣтѣ си по сто пѣти на день. Не, вие не можете да си прѣдставите светиитѣ и ангелитѣ нечисти като васъ. Съврѣменнитѣ хора се чистятъ, миятъ, искатъ да минатъ за аристократи, за благородни и чисти хора. Трѣбва да знаете, че ангелитѣ и светиитѣ сѣ съвршени хора по чистота. Тѣ не мязатъ на васъ. Съ това азъ искамъ у васъ да се зароди идеята за съвршената чистота и да ви служи като единъ вѣченъ потикъ, вѣченъ стремежъ.

Вие казвате, че имате великата идея да бѣдете чисти. Да, но трѣбва да знаете, че чистотата въ свѣта започва отъ земята. Казватъ, че свѣтътъ билъ нечистъ. Не е свѣтътъ нечистъ, но хората въ свѣта живѣятъ много нечисто. Тия хора, които се мажатъ съ гюлово масло, трѣбва да знаятъ, че това е нечистота. Гюловото масло не е чисто. Ходили ли сте да видите тия мѣста,

*излаза - (диал.) тоалетната

дѣто приготвяватъ парфюма. По-нечисти мѣста отъ тѣхъ нѣма. Послѣ вие пипате паритѣ, а слѣдъ това ядете, хващате хлѣба. По-нечисто нѣщо отъ банкнотитѣ нѣма. Вие обаче ги пазите като светины, пипате ги, а слѣдъ това услужвате на този, на онзи. Като ги разгледате съ луна, по тѣхъ ще видите такива нечистотии, каквито свѣтътъ не е виждалъ, нито може да си прѣдстави. Като ви казвамъ това, не трѣбва да изпаднете въ педантизъмъ, но трѣбва да знаете, че има една чистота, която Божественото въ насъ изисква. Човѣкъ трѣбва да бѣде чистъ! Човѣкъ трѣбва да употреби най-малко единъ часъ врѣме за своето чистене. Той трѣбва да се изчисти физически: ноктитѣ си, носа си, устата си, зѣбнитѣ си, ржцѣтъ си и т. н. Щомъ искашъ да направишъ нѣкому нѣщо, измий се. Ако нѣмашъ врѣме, не му прави никаква услуга. Азъ ще ви обясня сега, кой е праведенъ човѣкъ. Казвамъ: праведниятъ човѣкъ яде само веднѣжъ прѣзъ дня. Обикновениятъ човѣкъ яде два пѣти прѣзъ дня, а онѣзи хора, които мязатъ на животнитѣ, ядатъ постоянно. Казвате: „По колко пѣти на день трѣбва да се яде?“ - По единъ пѣтъ.

И тъй, като ви говоря, че ржцѣтъ трѣбва да се миятъ често, това е единъ свещенъ актъ за васъ. Че ржцѣтъ ви трѣбва да бѣдатъ чисти, това е една свещена мисль за васъ. Като разберете тази външна чистота, ще дойдемъ до вътрѣшната чистота. Ако човѣкъ не може да се справи съ външната чистота, той не може да се справи и съ вътрѣшната чистота. Какъ се добива вътрѣшна чистота? Всѣко желание, всѣка мисль на обсебване, които човѣкъ допуца въ себе си, това е нечистота. Изкуство е като минешъ покрай нѣкоя градина съ хубави сочни плодове, да погледнешъ на тѣхъ, да имъ се позарадвашъ и да не ги пожелаешъ за твои. Видишъ нѣкой хубавъ конь, не пожелавай да го възседнешъ. Бѣди благодаренъ на това косто имашъ. Като трыгна на пѣтъ, азъ съмъ благодаренъ на моитѣ здрави крака, които Богъ ми е далъ, не мечтая нито за файтонъ, нито за желѣзница. Тѣзи нѣща сж случайни, а моето благо седи въ краката ми, на които азъ мога да заповѣдвамъ, да вървятъ, когато искамъ и то бързо или полека, както искамъ и т. н. Щомъ се кача на трена, азъ вече не съмъ свободенъ. Хората

ще ми заповѣдватъ, да седна тукъ или тамъ. Когато пжтувамъ съ своитѣ крака, азъ самъ съмъ и машинистъ и разпоредникъ, навсѣкждѣ азъ заповѣдвамъ. Пжтувамъ когато искамъ, спирамъ дѣто искамъ. Пжтувамъ безъ билетъ и съмъ свободенъ. Има ли по-хубаво положение отъ това? - Нѣма.

Първото нѣщо, което трѣбва да остане въ ума ви, то е въпросътъ за чистотата. Азъ имамъ голѣмо отвращение отъ нечистотата. Ако нѣкой ми даде нѣщо съ нечисти ржцѣ, азъ го взимамъ, но отъ нѣмай кждѣ. За въ бждеще отъ никого нѣма да взимамъ, ако е съ нечисти ржцѣ, туй да знаете! Като кажа нѣщо, двѣ мнѣния въ мене нѣма. Азъ съмъ рѣшилъ това и ще го направя. Нѣма защо да изнасилвамъ Божественото въ себе си за угода на хората. Когато и при менъ дойде нѣкой и азъ нѣма да му услужвамъ, ако ржцѣтѣ ми сж нечисти.

Питамъ ви, какъ ще изпълните въ този свѣтъ волята Божия? Да допуснемъ, че вие написвате едно стихотворение. Защо го пишете? Или давате нѣкому хлѣбъ. Защо му давате? Чисти ли ви сж всѣкога намѣренията? Вие може да угощавате нѣкого, за да го подкупите, да имате единъ приятелъ, да го приближите къмъ себе си. Ако имате такива користни намѣрения, ще се намѣри другъ нѣкой, който ще го угости повече отъ васъ и съ това ще го приближи повече къмъ себе си. А този човѣкъ, който може да се приближи къмъ нѣкого само заради хлѣбъ или ядене, той е единъ слуга или единъ конь, който отива тамъ, дѣто ще му се плати повече. Приятелъ е онзи, който иде въ дома ви, безъ да има за обектъ яденето. Приятелството трѣбва да изникне само по себе си. То е слѣдствие на нѣщо. Когато слънцето изгрѣва, свѣтлината е слѣдствие на слънцето. Щомъ слънцето изгрѣе, то не може да не изпрати своята свѣтлина. Когато единъ човѣкъ дойде въ кжщата ви, той ще донесе своето благословение. Важното е той да изгрѣе. Ние не трѣбва да изискваме неговата жертва. Тя е едно слѣдствие.

Сега, у нѣкои отъ васъ ще се зароди мисълта: „Това учение е сериозно, какъ ще може да се постигне всичко това? Врѣмето нѣма да ни достигне.“ За други работи имате врѣме. Да се занимавате съ Петко, съ Драгана, съ Стояна, имате врѣме, а

да си измиете ржцѣтъ нѣмате врѣме. По 4-5 часа се занимавате съ одумване на този - онзи, а нѣмате единъ часъ врѣме да си измиете ржцѣтъ. Първото правило: Чистота на ржцѣтъ! За сега нѣма да обръщамъ внимание на лицата ви: сега искамъ ржцѣтъ ви да сж чисти до лактитѣ. Колкото се отнася до краката ви, до лицето ви или до цѣлото тѣло, правете каквото искате. Сега искамъ ржцѣтъ ви да бждатъ чисти, безъ никакво изключение. Ако искате да ми дадете нѣщо, но видя нѣщо черно на ноктитѣ ви, нѣма да го взема. Ржцѣтъ ви трѣбва да бждатъ абсолютно чисти! Никаква калъ не трѣбва да има по тѣхъ. Вие пъкъ ще гледате моитѣ ржцѣ. Хубаво и благородно е когато си услужваме съ чисти ржцѣ. Нѣкой пжтъ, като погледнете ржцѣтъ си и ги видите нечисти, вие сте недоволни отъ себе си и казвате: „Повдига ми се.“

Туй, което ви говорихъ за миене на ржцѣтъ, това е вметната мисль, между скоби. Тя се отнася до външната хигиена, но казвамъ, желанието ви ржцѣтъ да бждатъ чисти, всѣкога носи въ себе си една положителна мисль, която е и здравословна. Всѣкога, когато ржцѣтъ ви сж нечисти, тази нечистота носи въ себе си една отрицателна сила, която дѣйствува врѣдно и върху здравето. Трѣбва да знаете, че при изпотяването отровитѣ излизатъ навънъ. Съ това изпотяване по кожата се полѣпватъ редъ нечистотии, които запушватъ поритѣ и прѣчатъ на кожното дишане. Нѣкога и отъ въздуха полѣпватъ извѣстни нечистотии. София не е много чисто мѣсто. Тя прѣдставлява едно отъ най-нечиститѣ мѣста въ цѣла България. По-нечисто мѣсто отъ София не съмъ виждалъ. Който живѣе въ София, трѣбва да има кожа два прѣста дебела. Затова често трѣбва да се миете, да отпушвате поритѣ си. Туй правило трѣбва да приложите за себе си.

Послѣ ще трѣбва да спазвате нѣкои правила и въ яденето. Хлѣбътъ, който ядете, трѣбва да го издухвате отгорѣ. Знаете ли какъ се духа? Нали сте виждали какъ се отвѣва житото? - Духате го. По сжщия начинъ ще духате и хлѣбътъ. Нѣщо повече: като купите хлѣба отъ фурната, ще вземете една чиста кърпа, ще я натопите въ гореща вода и ще я прѣкарате отгорѣ върху двѣтъ страни на хлѣба, да изчистите кората му. Купите си

нѣкакъвъ плодъ, направете и съ него сѣщото. По този начинъ вие ще продължите живота си най-малко съ десетъ години. Ако не спазвате тѣзи правила, ще скѣсите живота си най-малко съ десетъ години. Какъ ще стане това? - Когато кръвта ви е нечиста, ще се случи да попадне нѣкоя отъ тѣзи микроби въ кръвта ви, ще започне усилено да се размножава и ще ви причини нѣкаква болѣсть. Не ви трѣбватъ тия неканени гости! За всинца ви е потрѣбна външна хигиена. Мнозина отъ васъ, които кашлятъ, които иматъ главоболие, всичко това се дължи на неспазване на тия правила. Първото нѣщо е: Чистота на рѣцѣтъ. Мнозина отъ васъ ще кажатъ: „Тѣй се говори, но тази работа става другоѣче.“ Казвамъ ви, не спазвате ли тия правила, животътъ ви ще се скѣрати съ десетъ години. Ако изпълнявате това, което ви казвамъ, ще спечелите голѣма опитностъ. А да придобиете опитностъ на десетъ години, това е едно неземно богатство. Пропущането опитността на десетъ години е голѣма загуба.

Ето вземете примѣръ отъ слѣдното: ние турихме правилото, че ученицитѣ да бждатъ редовни, но не го спазихте напълно. Вие взехте постепенно да изоставате, не сте точни, не идвате на врѣме. Вие трѣбва да бждете точни, като англичанитѣ. Българитѣ сѣ много точни въ началото, а къмъ края всички ставатъ като старитѣ български чорбаджии. Англичанинътъ обаче е точенъ като часовникъ. Ще гледате по възможностъ всѣки отъ васъ да придобие тази чѣрта. Има изключителни случаи въ живота, но човѣкъ трѣбва да бжде точенъ! Гледамъ, нѣкои отъ васъ се влияятъ отъ лошото врѣме. Ако дждътъ може да ви спре да не дойдете въ школата, това показва, че вашиятъ характеръ или вашата воля е много гѣвкава. Азъ признавамъ само едно извинение, само единъ случай, поради който ученикътъ може да бжде извиненъ. Въ какъвъ случай именно? - Ако той е отишълъ да помогне нѣкждѣ, било на нѣкоя бѣдна вдовица, било на нѣкое сираче или на нѣкой боленъ. Отсѣствието на този ученикъ е дори похвално, но отсѣствие по какви и да е други причини, не е извинително. Онзи, който е отишълъ да служи на Бога се извинява, никакви други причини за отсѣствие не се

приематъ. Който отсъства, ще го питамъ: „Защо не дойде въ класъ?“ - „Ходихъ да послужа заради Бога.“ - „Много добръ си направилъ.“ За този случай ще имате похвална бѣлѣжка, шестъ. Ще запитамъ другъ нѣкой: „Защо не дойдохте въ класъ?“ - „Е, тъй.“ - „Ще имате единица.“ Трѣбва да се разберемъ. Това сж правила, които всички трѣбва да имате прѣдъ видъ и да ги спазвате. Разбира се азъ говоря за онѣзи, които сж този день въ София. Ако нѣкой е въ Варна, не подразбирамъ, че той трѣбва да дойде за този день въ София. Азъ говоря за възможноститѣ. Въ всѣки центъръ, въ всѣки кржтъ има извѣстни възможности. Всички същества въ духовния свѣтъ сж много точни. Ако ангелите правѣха такива изключения, каквито правите вие тукъ на земята, всичко щѣше да се обърне съ главата надолу. Знаете ли каква точностъ съществува въ свѣта на ангелитѣ? Ако прѣзъ хилядитѣ години на тѣхния животъ се роди нѣкъдѣ едно малко изключение, то произвежда голѣмо сътресение на земята. Колкото човѣкъ се качва по-високо въ живота си, толкова поточень трѣбва да бжде! За дѣцата има нѣща извинителни, но не и за възрастнитѣ хора.

Сега, ще поговоря на друга тема. Ще ви запитамъ: какво трѣбва да разбираме подъ двугранично, тригранично, четиригранично, петогранично и шестогранично пространство? - Подъ двугранично пространство се разбира правата линия. Тя се ограничава само отъ двѣтъ си страни. Какво отношение има този въпросъ къмъ казаното до сега? Какво ни интересува двуграничното пространство? Ако имате едно пространство, ограничено отъ двѣ страни, вие се намирате въ туй двугранично пространство. Какво бихте правили тогава? Ако имате правата линия АВ, ограничена съ изходнитѣ А В точки А и В, накъдѣ ще се движите? Тази линия прѣдставлява единъ тунелъ, затворенъ на двата края. Какъ трѣбва да се прѣмахнатъ тия граници. Питамъ ви: възможно ли е и двѣтъ дупки на тунела, въ който сте влѣзли, да бждатъ затворени. Казвате: „Щомъ влѣзохъ въ тунела двѣтъ дупки се затвориха.“ Ако вие сте затворени въ единъ тунелъ, какво показва това? Прѣдставете си, че освѣнъ този най-късъ пжтъ, прѣзъ който сте минали, има и друга една

пжтека, една крива линия, прѣзь която сте могли да минете, безъ да се затворите. Щомъ не сте избрали този пжтъ, а сте минали прѣзь тунела и сте се затворили тамъ, това показва, че не сте уменъ човѣкъ. Трѣбвало е да минете по кривата линия. Та вие трѣбва да вървите по дългата линия, която е линия на живота. Коя линия показва дългия животъ, правата или кривата линия? Онѣзи хора, които търсятъ кжсия пжтъ въ свѣта, тѣ не сж въ правата посока на живота си. Онѣзи хора, които искатъ да придобиятъ знание изведнѣжъ, въ нѣколко години, и тѣ не сж въ правата посока. Знанието не се придобива въ единъ день. Нѣкой може да каже, че посвещението му е дошло, но за да дойде посвещение, човѣкъ трѣбва да е работилъ най-малко 20 години усилено. И слѣдъ 20 годишенъ усиленъ трудъ може да дойде посвещението. Туй трѣбва да имате прѣдъ видъ. Мнозина мислятъ, че знанието може да дойде изведнѣжъ, по благодатъ. Не, всѣки трѣбва да работи непривно. За всички правилото е едно и сжщо. И даровититѣ хора и недаровититѣ трѣбва да работятъ еднакво. Причината, дѣто даровититѣ хора сж успѣли повече е тази, че даровититѣ хора работятъ постоянно, а недаровититѣ, като не работятъ постоянно, закъснѣватъ. Въ пжтя, по който вървите, трѣбва да работитѣ постоянно! Запримѣрь, нѣкои хора казватъ: „Днесъ нѣмамъ настроение да работя, не съмъ разположенъ.“ Този човѣкъ се намира въ едно двугранично пространство, което е затворено отъ двѣ страни. Мислите ли, че онзи който е направилъ този тунелъ, не е взелъ въ внимание всички непрѣдвидени случаи? Ако този тунелъ е направенъ отъ нѣкой разуменъ човѣкъ, той е взелъ всички случайности прѣдъ видъ. Ако вие се затворите въ този тунелъ, трѣбва да знаете, че има единъ изходенъ пжтъ. Едно двумерно пространство всѣкога е разумно пространство, то е пълно съ разумность въ себе си.

Сега въ васъ се заражда желанието да ви се уясни мисльта по-ясно. Да допуснемъ, че азъ ви разправамъ нѣщо много ясно, но васъ ви боли коремъ. Какъ мислите, ясно ли ще ви бжде това, което ви обяснявамъ? Азъ ви разправамъ много ясно, но васъ ви боли глава. Питамъ ви: ясно ли ще ви бжде това, което ви разправамъ? Има случаи изъ живота на ученика, когато

нѣкой пѣтъ учительтъ говори много неясно, дори и той самъ не разбира какво говори, но въ главата на ученика е толкова ясно, че той систематизира всичко, което чулъ, и отъ тази неяснота създава нѣщо и казва: „Това искаше да каже учительтъ.“ При здрава, при бистра глава и най-неяснитѣ работи ставатъ ясни. Богъ, Който е всемѣдъръ, като ни говори най-умнитѣ работи, ние не Го разбираме и казваме: „Тази работа не върви.“ Коя е причината за това? Дѣ се крие тя: въ нас или вънъ отъ насъ? Нашитѣ глави сж доста дебелички. Господъ ни говори на толкова разбранъ езикъ, а при това ние казваме: „Не можахъ да разбера, защо дойдохъ на земята, защо се родихъ, защо бѣхъ младъ, защо се женихъ, че свѣтъль день не видяхъ, не можахъ да разбера смисъла на живота и т. н.“

Нѣкой пѣтъ човѣкъ чувствува, като че е вътрѣшно ограниченъ и казва: „Хората ми влияятъ.“ Мислите ли, че влиянието е нѣщо страшно? Какво подразбирате подъ думата „влияние“. Отъ дѣ произлиза коренътъ на тази дума? - Отъ думата „вливамъ“. Значи, за да влияешъ нѣкому, трѣбва да му влѣешъ нѣщо. Тогава, какво лошо има въ това, ако вливашъ? Ти можешъ да влѣешъ нѣкому своята мисль. Слѣдъ това казвате: „Вие сте се повлияли.“ Пролѣтно врѣме, когато снѣговетѣ се топятъ, придохожда повече вода, която се влива въ старата, и започва да движи по-бързо воденичното колело. Това нѣщо лошо ли е? Нѣкой пѣтъ тази силна вода може да докара зло. Колелото на воденицата е така направено, че като дойде голѣма вода, разваля го. Тамъ е голѣмата опасност. Значи, влиянието, внушението, това сж все човѣшки отношения. Отъ нѣкои влияния човѣкъ не може да се избави. Вие, като спите вечерно врѣме, безъ да съзнавате, си влияете. Изобщо отъ внушението не може да се избавите. Вие трѣбва или самъ да си внушавате, или другъ да ви внушава, но въ свѣта има само едно положение, на което човѣкъ трѣбва да се поддава, а именно вдѣхновението. Нѣкой казва: „Азъ се вдѣхновявамъ.“ Не, ти си внушавашъ. Вдѣхновението е качество на ангелския свѣтъ, на Бога. Само Богъ може да вдѣхнови нѣкого. Човѣкъ самъ на себе си не може да си създаде вдѣхновение, но той може да си внуши.

Внушението е припомняне на нѣщата.

Слѣдователно, за да се избавите отъ двуизмѣрното пространство, трѣбва да изкривите правата линия. Да изкривите една линия, значи да я продължите, да измѣните нейнитѣ радиуси или да разредите материята въ нейното първично състояние. Да допуснемъ, че вие имате една двуизмѣрна мисль, въ която сте вързани и казвате: „Азъ не мога да направя тази работа.“ Какво трѣбва да кажете? - „Азъ мога да свърша тази работа.“ Прѣдставете си, че ви се даде като задача да прѣпишете Библията. Казвате: „Не мога да прѣпиша Библията.“ Какъ да не можете? Можете да я прѣпишете. На нѣкой ангелъ се дава задачата да прѣнесе земята отъ едно мѣсто на друго. Тази задача е възможна за единъ ангелъ, но ако тя се даде на единъ човѣкъ, можете ли да изчислите, колко милиарда години трѣбва да работи този човѣкъ, за да прѣнесе всичката прѣстъ на земята отъ едно мѣсто на друго? Прѣдставете си, че Богъ наложи такова наказание на нѣкой човѣкъ, за да му се прости единъ голѣмъ грѣхъ. Господь му казва: „За да ти се прости този голѣмъ грѣхъ, ще прѣнесешъ всичката прѣстъ отъ земята на мѣсечината.“ Колко милиарда години ще му трѣбватъ, за да я прѣнесе? Онѣзи отъ васъ, които сж математици, нека направятъ едно изчисление. Азъ ще задамъ тази задача на математицитѣ тукъ, да прѣсметнатъ, колко милиарда години ще трѣбватъ на единъ човѣкъ, за да прѣнесе земята на мѣсечината. Или, колко милиарда вѣкове ще му трѣбватъ? Най-първо изчислено е колко тежи земята, слѣдъ това извѣство ви е какво е пространството от месечината до земята и сега ви остава да намѣрите, за колко врѣме човѣкъ може да извърви туй пространство и въ продължение на колко години ще може да прѣнесе прѣстъта на земята до мѣсечината. Нека само способнитѣ математици направятъ тия изчисления. Тази задача ще бжде като едно забавление за тѣзи, които обичатъ да боравятъ съ математиката, а онѣзи, които не могатъ да боравятъ съ математиката, ще кажатъ: „Много трудна е тази задача.“

Всеки човѣкъ, който е затворенъ въ двумѣрно пространство, или въ четиригранично пространство, или въ шестогранично пространство, той трѣбва да развие въ себе си

качество на проницаемостъ, да може да излиза вънъ отъ тия граници. Това нѣщо, казано на нашъ езикъ, значи: човѣкъ трѣбва да седи по-горѣ отъ условията, при които живѣе. Не казвайте, че условията на живота сж такива или онакива. Условията сж създадени отъ самия човѣкъ. Щомъ човѣкъ си направи корабъ и влѣзе съ него въ Великия океанъ, той вече е ограниченъ. Той самъ си е създалъ условията, които сж вложени въ този корабъ. Той самъ се е ограничилъ. Слѣдователно, по сжщия законъ и ние, които сме слѣзли отъ невидимия свѣтъ въ физическия свѣтъ съ нашето тѣло, сме вече ограничени въ свѣта. Ето защо, по обратна посока ние сами трѣбва да прѣмахнемъ тия ограничения отъ себе си. Какви условия сж необходими, обаче за това? - Трѣбва да имаме достатъчно въглища, достатъчно разумностъ, да пестимъ енергия, за да можемъ съ този корабъ, въ който сме се ограничили, да излѣземъ на спасителния брѣгъ и да спремъ на пристанището, къмъ което сме се отправили. Топлината, която се развива отъ тия въглища, може да се трансформира. Тукъ се показва разумността. Всѣки отъ васъ, за да излѣзе съ кораба си на спасителния брѣгъ, трѣбва да бжде разуменъ.

Сега, у васъ ще се роди мисълта: „Та нима, слѣдъ толкова годишно слѣждане въ това учение, не сме разумни хора?“ Ние не говоримъ за обикновената разумностъ въ живота. Всички вие сте разумни, имате разумностъ за брѣга, но нѣмате онази разумностъ, която ви е необходима за океана вътрѣ. Докато сте на брѣга, вие сте много разумни. Наблюдавалъ съмъ мнозина отъ васъ, какъ отиватъ на Витоша. Тѣ отиватъ съ тънки дрехи, съ тънки чорапи, съ деликатни обувца, както си ходятъ въ София, или като че отиватъ на нѣкой парадъ или концертъ. Като се качи на Витоша гледамъ го, цѣлъ посинѣлъ. Казвамъ му: „Ти трѣваше да имашъ вълнени чорапи, здрави обувца, дебели дрехи, за да запазишъ топлината на тѣлото си.“ Щомъ тръгвате на пжтъ, трѣбва да се пригответе съобразно условията на пжтя, който ви прѣдстои. Слѣдователно, за живота се изисква една необикновена разумностъ. При обикновената разумностъ, има и една специална разумностъ, която постоянно се проявява. Тя е единъ придатъкъ. Всѣка мжчнотия, въ която човѣкъ се намира,

тази специална разумност или се придобива, или се изгубва.

Та разумността постоянно ни учи. Някои запитват: „Защо сж мъчнотиитѣ въ живота?“ - Мъчнитѣ условия, трудноститѣ сж придатѣкъ въ разумността. Някои запитват: „Не може ли безъ мъчнотии?“ Азъ ще ви запитамъ тогава: Не може ли да имаме езеро, безъ да се вливатъ въ него други води или безъ да извира то? Какво ще стане съ това езеро? - Ако не се влива прѣсна вода въ него, то ще се прѣвърне въ локва, въ блато. Въ живота на разумния човѣкъ трѣбва да има изпитания, трѣбва да има мъчнотии. Животътъ безъ мъчнотии ще мяза на локва. Животъ, въ който има изпити, мъчнотии, мяза на езеро, въ което има притоци. Това езеро е богато съ чиста вода. Всѣко изпитание въ разумния животъ внася единъ малѣкъ притокъ къмъ тази разумностъ. По този начинъ човѣшката разумностъ се увеличава. То значи, че езерото на този човѣкъ се подновява. Тази мисль е много мъчна за разбиране. Казвате: „Ние не искаме мъчнотии въ живота си.“ Щомъ не искате мъчнотии, вие ще се лишите отъ вашата разумностъ, защото слънцето на живота, като грѣе, ще изпари водата на вашитѣ езера и тѣ ще прѣсъхнатъ. Имате ли мъчнотии, водата на вашитѣ езера постоянно ще се увеличава и опрѣснява, а съ това заедно ще се увеличава и вашата разумностъ.

И тъй, искамъ да ви кажа, че за васъ не е нужно само едно двуизмѣрно и четиригранично пространство, каквото е квадратътъ, но необходимо ви е да се движите и въ едно шестогранично пространство, каквото е кубътъ или дори и въ едно осмогранично пространство, каквото е тесарактътъ. Кое нѣщо е безъ измѣрения и безъ граници? - Точката нѣма измѣрения и граници. Правата линия е двугранична, а едноизмѣрна; квадратътъ е четириграниченъ, а двуизмѣренъ; кубътъ е шестограниченъ, а триизмѣренъ; тесарактътъ е осмограниченъ, а четириизмѣренъ. Значи, въ ограниченията има извѣстно съвпадение. Осмогранично пространство и четириизмѣрно пространство е едно и сжщо нѣщо. Едноизмѣрно пространство и двугранично пространство е пакъ едно и сжщо нѣщо, но идеитѣ сж различни. Като кажемъ двугранично

пространство, разбираме пространство, ограничено от двѣ страни, а като кажемъ едноизмѣрно, разбираме малкия мащабъ, съ който се мѣрятъ силитѣ. Слѣдователно, вие трѣбва да имате първия методъ на измѣрване. Послѣ трѣбва да знаете законитѣ, на които се подчиняватъ всички ограничения. За всѣко ограничение има закони, които сж вложени въ самия животъ.

Коя е основната мисль въ тази лекция? Какъ и отдѣ идватъ придатѣцитѣ на разумността? - Мжчнотиитѣ въ живота се даватъ, за да се усили нашата разумность. Щомъ се усилива разумността, всѣка слѣдваща разумность постепенно ще прѣмахва мжчнотиитѣ, защото разумниятъ животъ се проявява при най-малки съпротивления. Да се живѣе разумно, изисква се една идеална обстановка на нѣщата. Разумниятъ човѣкъ може да живѣе при една по-приятна обстановка. Често единъ ангелъ и единъ разуменъ човѣкъ могатъ да боравятъ съ своята разумность и извънъ живота. Запримѣръ, азъ мога да боравя съ една сонда надъ почвата, но ако съмъ въ самата почва, тамъ мжчно ще боравя, защото съпротивлението въ нея е по-голъмо.

Най-първо ще се стараете всѣки день да придобивате по единъ придатѣкъ къмъ вашата обикновена разумность. Слѣдъ туй ще започнете да се ползвате отъ разумния животъ. Разумността е едно нѣщо, разумниятъ животъ е друго нѣщо. Разумното живѣние изисква една идеална обстановка. Разуменъ животъ може да съществува само между разумни хора, не можешъ да живѣешъ разумно между говедата.

Сега ще ви задамъ следния въпросъ: Може ли човѣкъ да обича неодушевени прѣдмети? - Може. Какъ, можете ли да обичате камънитѣ? Ще кажете: „Ако сж скжпоцѣнни, можемъ да ги обичаме.“ Можете ли да обичате металитѣ? - „Ако имаме злато, ще го обичаме.“ Да, но това не е обичъ. Ако вземете нѣщо, което ще употребите за своя полза, това не е обичъ. Ако вие храните една кокошка, за да я заколите, мислите ли, че това е обичъ? - Не, това е използуване. Вие трѣбва да правите разлика между обичъ и използуване. Щомъ кажете, че обичате нѣщо или че използувате нѣщо, това сж двѣ различни идеи. Има нѣща, които ние трѣбва да използуваме, но да знаемъ,

че използваме, а не че обичаме. Азъ мога да използвамъ гърба на своя голѣмъ братъ, да ме носи - нѣма нищо лошо въ това. Но да продамъ брата си въ робство, той да страда, а азъ да благувамъ отъ паритѣ, които взимамъ, това никога не се позволява. Казвамъ, вие можете да използвате една свещена идея, но да я пожертвувате, да я продадете и отъ нея да се ползвате, това е велико прѣстѣпление въ свѣта. Гледамъ, нѣкои отъ ученицитѣ сж станали много умни, взели сж да се съобразяватъ съ обществото. Да се качишъ на гърба на нѣкого, това е съображение. Азъ мога да съобразя нѣщо, да се кача на гърба на нѣкого, но да използвамъ този човѣкъ като свой робъ, това е прѣстѣпление. Човѣкъ трѣбва да схваща нѣщата морално. Той може да използва своитѣ идеи, но да ги жертвува, да ги продава и върху тѣхъ да гради своето щастие, това е едно отъ великитѣ прѣстѣпления въ свѣта.

Сега виждамъ лицата ви сериозни. Вие казвате: „Ние мислимъ, че живѣемъ по Бога. За Него искаме да пожертвуваме живота си.“ Вѣрвамъ, че е така, но въ пѣтя, въ който вѣрвимъ, има възможности да направимъ поне една грѣшка. Когато азъ говоря, подразбирамъ растене въ живота. Когато единъ ученикъ се учи, той може да не прави никакви грѣшки въ своитѣ първоначални задачи, но колкото повече напредва въ своята наука, била тя математика или геометрия, колкото повече навлиза въ по-сложни задачи, явяватъ се вече възможности да направи нѣкаква погрѣшка. Съ това, обаче, той ще се научи да бжде по-внимателенъ. Колкото повече се усложнява животътъ, толкова по-голѣми възможности има за правене погрѣшки, които да ни причиняватъ страдания. Затуй, апостолъ Павелъ казва: „Онѣзи, които стоятъ, да се пазятъ да не паднатъ“. Ето защо, всѣки трѣбва да бжде внимателенъ. Какво се подразбира подъ усложняване на живота?

Значи, малкитѣ мжчнотии носятъ придатъцитѣ въ разумния животъ. Ако ние мислимъ, че придаткъ въ разумността може да дойде и безъ нѣкаква мжчнотия и се стараемъ да я отблъснемъ, ще изгубимъ. Можемъ да отблъснемъ мжчнотията, но и придатъка ще изгубимъ. Затова и неблагодарнитѣ хора въ

свѣта всѣкога губятъ. Дадатъ имъ едно благо, но тѣ казватъ: „Повече искаме!“ Дадатъ имъ още, пакъ казватъ: „Повече искаме!“ Дѣ сж границитѣ на човѣшкитѣ желания? На единъ слонъ трѣбватъ 45 - 50 килограма оризъ, а за единъ човѣкъ трѣбва най-много половинъ килограмъ оризъ на день. Като слонъ вие сте яли по 40 - 50 килограма оризъ на день, а слѣдъ като сте станали човѣкъ, изяждате само по половинъ килограмъ оризъ и казвате: „Едно врѣме изяждахъ по 50 килограма оризъ, а сега до какво положение дойдохъ, едва половинъ килограмъ мога да изямъ.“ Че това юначество ли го считате? Наистина, слонътъ много яде, но не слугува ли на хората? - Слугува. По-умень ли е отъ човѣка? - Не станалъ по-умень отъ него. И сега нѣкои казватъ: „Не зная какво не ми върви, нѣщо взехъ да ямъ по-малко, съвършено съмъ отслабналъ.“ Това е философия на слоноветѣ. Тази идея не трѣбва да ви смущава. Вие може да ядете по 100 или по 50 грама на день - това нищо не значи. Ако знаете да се храните правилно и отъ 50 грама храна може да се извади толкова енергия, колкото слонътъ вади отъ 50 килограма, а нѣкога отъ 50 килограма може да извадите толкова, колкото и отъ 50 грама. Това зависи отъ ума. Слонътъ работи много, малко печели - толкова му стига умътъ. Човѣкъ пъкъ обратно: малко работи, повече печели. Той е по-умень. Колкото повече човѣкъ развива разумността си, толкова повече пести врѣмето.

Коя е основната мисль сега? Правилото на разумния животъ е слѣдното: Количеството на храната не опрѣдѣля силата на живота, но качеството, разумното използване на енергията. И тѣй, когато вие имате чрѣзмѣрни желания, казвате: „Трѣбва ми всичко това!“ - Не, много малко нѣща ти трѣбватъ. На разумния човѣкъ трѣбватъ малко нѣща. На разумния човѣкъ трѣбва врѣме и пространство, трѣбва му и широчина. Колкото се отнася до врѣмето и пространството, Господъ е далъ много, затова всѣки отъ васъ може да бжде богатъ. Ако е за врѣме, азъ мога да ви дамъ на разположение нѣколко милиона години, колкото искате.

И тѣй, ще използвате мжчнотиитѣ въ живота, за да придобивате всѣки день по единъ малъкъ придатъкъ къмъ

вашата разумност - всеки ден да богатите. Ще познавате, че вашата разумност става по-богата, колкото повече доволството ви се увеличава. Ако недоволството се увеличава, разумността ви се намалява. Туй трябва да знаете! Това показва, че между доволството и разумността има известно съотношение. Писанието казва: „Бъдете доволни от всичко!“ Кога? - Във всеки момент, днес бъди доволен от това, което имаш! Как ще можете да изразите това съотношение, тази зависимост между доволството и разумността по химически начин? Има ли такава зависимост и между отделните елементи в химията?

Някои от вас, които не са учени, казват: „Тези работи не ни трябва.“ - Какво ви трябва тогава? Вчера ми разправяше един познат, че на някой негов близък приятел умряла баба му, която тук била съвсем неграмотна, не знаела нито да чете, нито да пише. Като заминала за онзи свят, там започнала да ходи на училище, да се учи. Тя се явила на сън на близките си и им казала: „Тук съм много доволна, добър съм, благодарна съм, че и аз започнах да се уча.“ Всички вече трябва да се учите! Минаха времената на невежеството. Като отидете на онзи свят, ще видите, че и там не приемат прости хора. Не трябва само знания, но учение се изисква от всички ви. Това учение е необходимо за живота. Недоволството, което често изпитвате, е лишаване от едно благородно качество. Запримър, когато човек е доволен, той е груб, нетърпелив. Дойде при такъв човек, той ви казва: „Оставете ме, аз съм доволен нещо.“ После, като дойде доволството, той е любезен. Не, когато си доволен, ще си кажеш: „Какво ми са криви хората, че аз съм доволен!“ Ще нося недоволството със себе си, а ще се старая да бъда с хората учтив. Във това се проявява истинският човек. Доволен ли си, дръж своето недоволство въ себе си! Нека твоят котел кипи, нека ври, нека се бушува, нека върти колелото. Недоволството е парата в твоя котел. Защо трябва да я пуснеш навън да гори хората? Вие какво правите? Дойде някой, пушате я навън. Няма защо да я пушате. Нека

върши работа въ вашия котелъ!

Изпѣйте упражненіята: „Въ начало бѣ Словото“ и „Тъжги, скърби, вдигай, слагай!“.

Доброта, Истина, красота, това е Любовта.

*24-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 25.III.1925 г.
София*

ИЗРАЗЪ

Размишление

Доброта, Истина, красота, това е Любовта.

Изпфйте упражненията „Сила жива изворна течуща“ и „Изгрфва слънцето“.

Прочетоха се нфкои отъ темитф: „Най-важната мисълъ въ една отъ книгитф на Библията“.

Изпфйте сега упражненията „Блага дума на устата“ и „Мусала“.

Ще се спра върху думитф „изразъ“, „изражение“, „изразявамъ се“, „изразява се“, „изразилъ се“ и т. н. Какво се подразбира подъ тия думи? Питамъ: каквъ изразъ напимфръ, може да има лицето на човфка? - Лицето на даденъ човфкъ може да има сериозенъ изразъ или може да има усмихнатъ изразъ - двф крайни положения. И рфчътъ на човфка сжщо може да има изразъ. Тя може да бжде стегната, логическа, свободна, разхвърляна или пъкъ тфй наречена може да нфма почти никаква връзка. За послфдната казваме, че тази рфч не е изразителна. Послф и въ мисловно отношение имаме сжщото нфщо, т. е. и мисълътъ има изразъ. Тя може да е стегната, може да е логическа, може да е разхвърляна и т. н. Едно е важно обаче, въ изражението да има единство. Подъ думата „единство“ разбираме, че всички състояния, всички промфни на човфшката душа трфбва да слфдватъ хармонично. Като казвамъ всички състояния, не подразбирайте, че човфкъ на земята всфкога трфбва да бжде въ едно възхитително състояние. Ако мислите така, вие се лфжете. Всички светии и възвишени духове, които сж живфли на земята, все сж били изложени на редъ промфни: тф сж живфли на небето, живфли сж и въ ада. Така и вие и на небето ще живфете и въ ада ще живфете, пъкъ нфкой пжтъ ще живфете и въ срфдата, между ада и небето. Понфкога вие

влизате ту въ небето, ту въ ада. Всички вие имате една скроена философия, която не съответствува на законите на природата, понеже изразът на природата към нас се отличава с крайна чистота и искреност. Въ природата няма двояко излагане. За нея не може да се каже, че мисли по единъ начинъ, а се изразява другояче. Каквото е на сърцето на природата, такова е на устата ѝ; каквото е на лицето ѝ, такова е и на душата ѝ, нищо повече. За мене даже най-гнѣвното лице на природата струва повече отъ най-хубавото лице на нѣкой светия. Азъ по нѣкой пътъ прѣдпочитамъ да видя лицето на природата гнѣвно, отколкото да видя единъ светия усмихнатъ. Разбирате ли какво значи това? То е идея. Питамъ, има ли въ това нѣщо послѣдователност? Всѣки отъ васъ би желалъ повече да види нѣкой светия усмихнатъ, отколкото да види лицето на природата, когато гърми, свѣтка. Тогава всички вие се разбѣгвате, ступвате се и казвате: „Лоша е тази работа!“ На какво основание мислите, че този изразъ на природата не е правиленъ?

Има едно прѣдание, за което не зная доколко е вѣрно, но казва се, че крокодилътъ като намѣри нѣкоя жертва, дълго време я оплаква, отъ главата до краката и слѣдъ туй започва да я гълта. Защо има такова състрадателно лице този крокодилъ? Мислите ли, че тѣзи сълзи сж изразъ на нѣкаква любовъ или на нѣкакво състрадание? - Не, крокодилътъ съ тези сълзи иска просто да улесни яденето си, тъй както и вие, когато туряте хлѣба въ устата си, го намокряте съ слюнката си, за да може по-лесно да се гълта и да се смила. Казвате: „Крокодилътъ плаче дълго време върху жертвата си.“ Това е гениалностъ. Азъ не съмъ виждалъ хора да плачатъ толкова много. Следователно, изразътъ трѣбва да съответствува на самата дѣйствителностъ.

Ще ви запитамъ, каквъ е изразътъ на Любовта? - И Любовта си има свой изразъ. Мъдростта сжщо тъй има свой изразъ. Истината има свой изразъ. Правдата има свой изразъ. Добротѣлътъ има свой изразъ - всѣко нѣщо въ свѣта има свой изразъ. Вие нѣкой пътъ се усмихвате, тръгвате съ израза на Любовта, като мислите, че хората ще ви считатъ човѣкъ на Любовта и Мъдростта. Не, въ израза на Любовта не трѣбва

да има раздвояване или двойственост въ съзнанието. Какво подразбирамъ подъ думитѣ двойственостъ на съзнанието? Ако имате едно малко, мжтно поточе, азъ го наричамъ слабодушно. Водата въ него е плитка, слаба и това поточе лесно се отбива, лесно се раздвоява. Но ако имаме голѣма, дълбока рѣка, като Дунава, тя се размжтва мжчно. Тази рѣка не се отбива лесно, не се раздвоява. Има ли такъвъ голѣмъ изворъ на земята като Дунава? - Да, въ другитѣ планети има. Рѣка, която не се размжтва, има изразъ въ себе си. Тя е силна и сама се чисти. Мжтната вода нѣма изразъ въ себе си. Това е само едно уподобление.

Слѣдователно животътъ, който тече у насъ, трѣбва да бжде изразъ на нѣщо. Какъвъ трѣбва да бжде изразътъ? - Любовенъ. Кажете ми тогава, какъвъ трѣбва да бжде изразътъ на Любовта? Вие какъ изразявате Любовта? Ще ми кажете, че изразътъ на Любовта е нѣщо вжтрѣшно. Да, но азъ мога да ви възразя на това. Какъ? Вие ще ми кажете, че сте гладни. Азъ ще ви възразя, че гладътъ е нѣщо вжтрѣшно; слѣдователно, нѣма защо да ядете. Не, гладътъ има и външенъ изразъ. Какъ ще изразите глада? - Мускулитѣ започватъ да се свиватъ. Сега, прѣдставете си, че вие сте актьоръ, излизате на сцената. Какъ ще прѣдставите Любовта? Всички вие говоритѣ все за Любовта. Е, какъ ще я изразите? Ако разтворите ржцѣтъ си широко, това изразъ на Любовта ли е? Та и малкитѣ дѣца, като искатъ да хванатъ нѣкого, разтварятъ си ржцѣтъ, но това любовъ ли е? Азъ ви задавамъ този въпросъ като задача. Ще се изправите прѣдъ огледалото и най-първо ще направите единъ любовенъ изразъ, да видите, дали ще го харесате. Можете ли да направите истински любовенъ изразъ? Вие ще кажете, че този изразъ е само за младитѣ, не и за старитѣ хора. Българитѣ казватъ, че когато се запали старо бунине, мжчно изгасва. Това не е за присмѣхъ, но е една велика истина. Защо е така? - Като се запали старо бунине, има какво да гори въ него, като се запали младъ човѣкъ, малко гори, нѣматъ много материалъ за горене. Затова онѣзи, които сж създали тази поговорка, казватъ: „Голѣмъ, старъ човѣкъ, като се запали, има изразъ.“ И младиятъ има изразъ, само че първиятъ е постояненъ, дълго врѣме продължава да

гори, а вторият гори по-малко.

Та първото нѣщо: човѣкъ ще се стреми да дава изразъ въ себе си на всѣка своя мисль. Той трѣбва да я подведе къмъ нея. Тя спада или къмъ Любовта или къмъ Мъдростта, или къмъ Истината, или къмъ Правдата, или къмъ Добродѣтеля. Слѣдъ като я отнесе къмъ една отъ тия области, тогава трѣбва да разглежда мисльта си. Ако искаме да имаме истинско познание, трѣбва да имаме образа на своята мисль, трѣбва да знаемъ, какъвъ е нейниятъ изразъ. Защото всѣка мисль, сама по себе си е жива. Когато говоримъ, че ние създаваме мисльта, това е право. Когато нѣкой художникъ рисува една картина, той самъ я създава, но той създава тази картина отъ живи образи. Той рисува единъ образъ въ себе си и послѣ го възпроизвежда на хартия. Този образъ прѣдставлява една жива, а не мъртва идея. Слѣдователно, всички наши идеи сж заети отъ живитѣ идеи на природата. Та всички трѣбва да имате изразъ въ себе си! Искате ли да кажете нѣщо ще се спрете въ себе си и ще се попитате, имате ли изражението на Любовта, не само по форма - външно, но и вътрѣшно - сърдечно. Хубаво е човѣкъ да се спира върху израза си и да се самонаблюдава. Слѣдъ туй ще се спрете, да видите, имате ли израза на Мъдростта, не само лицето ви да има този изразъ, но и сърцето, и ума ви да изразяватъ Мъдростъ. Послѣ вижте, дали имате израза на Истината. Човѣкъ всѣкога трѣбва да се спира и наблюдава, има ли израза на Любовта, Мъдростта и Истината въ себе си. Това е велика философия, върху която, ако работите, ще имате добри резултати. Каквото мисли човѣкъ, такъвъ става.

Сега, съ думата „изразъ“ азъ засѣгамъ петѣтѣ области на Любовта, Мъдростта, Истината, Правдата и Добродѣтеля, понеже искамъ да се събуди у васъ будическото състояние или тѣй нареченото Божествено съзнание. И когато азъ говоря, че човѣкъ е храмъ на Бога, т. е. Богъ живѣе въ него, азъ не подразбирамъ нито физическото, нито астралното, нито менталното, нито причинното тѣло, но подразбирамъ будическото тѣло на човѣка, което е тѣло на духа. Въ това тѣло именно живѣе Богъ, Божествениятъ Духъ. То е направено отъ

най-чиста есенция, отъ Божествена есенция.

Слѣдователно, всѣки човѣкъ, който иска да се подигне, непрѣменно трѣбва да има изразъ: да мисли върху Любовта, Мъдростта, Истината, Правдата и Добродѣтелята. Това сж области, отъ които той ще почерпи материали за съграждане на своето будическо тѣло. Причината, дѣто много хора сж нещастни, се дължи на това, че будическото тѣло у тѣхъ е въ спящо състояние. А, за да се събуди, човѣкъ трѣбва да има израза на Любовта, на Мъдростта, на Истината, на Правдата и на Добродѣтелята, за да прииждатъ тѣхнитѣ сокове. Това е необходимо за всѣки човѣкъ. Другъ пѣтъ нѣма. Безъ тѣхъ вие може да имате всичката философия на живота, но тя нѣма да ви помогне нищо. Всички велики Учители сж прѣпоръчвали на човѣчеството абсолютно безкористие, абсолютно самопожертвуване. Вие не можете да се самопожертвувате, докато нѣмате изразъ. Докато не се запознаете съ Любовта, Мъдростта, Истината, Правдата и Добродѣтелята, никаква жертва не може да направите. Ще бжде смѣшно да дадете на онзи човѣкъ, който никакъ не се е училъ да рисува, да ви нарисува една отъ най-великитѣ картини. Най-първо той нѣма да знае, какъ да постави боитѣ. Или смѣшно ще бжде, ако искате отъ нѣкой човѣкъ, невѣжъ въ скулптурата, да извае една статуя отъ староврѣменнитѣ богове.

Това, което ви говоря, се отнася къмъ ония отъ васъ, млади и стари, които имате стремежъ. Не мислете, че тукъ се изискватъ кой знае какви усилия. Не се страхувайте! Великото въ свѣта започва съ най-малкитѣ усилия. Туй трѣбва да знаете! Когато нѣкой ви каже, че това нѣщо е мжчно, той не е разбралъ Истината. Питамъ ви: когато ви дадатъ единъ голѣмъ самунъ какъ започвате, изведнѣжъ ли го нагълтате? Не, отрѣзвате парче слѣдъ парче и така го изяждате. Пъкъ, като дойде до Истината, искате да я нагълтате изведнѣжъ. Нѣма такъвъ законъ въ свѣта. Ще започнете да мѣрите съ най-малкитѣ вѣзни: ще сдѣвчешъ една малка хапка, на втория день ще сдѣвчишъ втора хапка, на третия день - трета хапка, послѣ четвърта, пета, шеста - всѣки день ще взимате по една малка нафора, както правятъ

въ православната църква, докато извадите тия сокове, които се съдържатъ въ хапките. Подъ „нафора“ разбирамъ онази свещена материя, която се съдържа въ петътъ добродѣтели. Онѣзи, които рѣжатъ нафората, не знаятъ какво рѣжатъ. Тѣ мислятъ, че рѣжатъ Христовото тѣло. Христосъ казва: „Който не яде плътта ми и не пие кръвта ми, нѣма да има животъ въ себе си.“ Съврѣмненитѣ религиозни хора не разбиратъ този свещенъ символъ. Какво се подразбира подъ думитѣ ядене и пиене? Христосъ казва на едно мѣсто въ Писанието, че въ послѣднитѣ дни ще кажатъ: „Съ тебъ, Господи, ядохме и пихме.“ Но каза Христосъ: „Не ви познавамъ“. Защо? - Яденето и пиенето не е само външенъ процесъ, то подразбира и нѣщо вътрѣшно. Сега нѣма да ви обясня какво прѣдставлява яденето и пиенето, защото въпросътъ е за израза.

И тѣй, ще се стремите къмъ най-малкото. Нѣма да се плашите, да мислите, че не е за васъ тази работа. Не, за васъ е, всѣки може да направи това. Дѣцата могатъ да направятъ това, а още повече старитѣ. По нѣкой пжтъ по-възрастнитѣ казватъ: „Туй нѣщо нѣма смисълъ за насъ, ние остарѣхме вече.“ Не, Истината е еднакво достъпна за всички. Вапитѣ души не могатъ да бждатъ стари. И духътъ сжщо тѣй не може да бжде старъ. Само тѣлото на човѣка може да бжде старо, но душата и духътъ - никога!

И тѣй, ще се стремите да придавате чувство, изразъ на онова, което говорите. Запримѣрь, сега като ви говоря азъ, всички вие нѣма да ме слушате еднакво, защото думитѣ ми не ще бждатъ еднакво разбрани отъ васъ. Нѣкои отъ васъ ще имъ придадатъ по-голѣмъ смисълъ, а други - по-малкъ смисълъ. Най-първо човѣкъ, за да познае и схване Истината, трѣбва да се постави въ едно тихо и спокойно състояние. Напримѣрь, ако ви кажа, че утрѣ въ петъ часа ще изгрѣ слънцето, но то не изгрѣ, трѣбва ли да се безпокоите, ако не изгрѣ слънцето? Какъ ще изгрѣ, ако е облачно? Вие не трѣбва да се безпокоите за нищо. Вашиятъ умъ трѣбва да бжде застъ единствено съ мисълта за изгрѣването на слънцето и въ петъ часа сутринята да бждете точно на опредѣленото мѣсто. Постъпите ли така, врѣмето нѣма

да бжде облачно и слънцето ще изгрѣе. Безпокоите ли се, обаче, ще се явятъ облаци на хоризонта и нѣма да видите изгрѣва на слънцето. Нѣкоя сутринь като излизате да посрѣщате слънцето, но се явятъ облаци, да знаете, че вие сте причина за това нѣщо. Слънцето казва: „Тази сутринь не искамъ да ви гледамъ.“ И си туря було. „Моето лице е свещено и днесъ не мога да ви го покажа.“ И вие тогава се връщате дома си, безъ да сте видѣли слънцето.

Та, за да познаемъ Истината, трѣбва да пристѣпваме къмъ нея съ вжтрѣшна чистота. Казано ми е: Въ петъ часа ще изгрѣе слънцето. - Ще излѣза веднага, каквото и да е лицето ми. Може да съмъ знатенъ човѣкъ или не; може да съмъ красивъ или грозенъ, ще излѣза прѣдъ слънцето, какъвто и да съмъ, нѣма да се поправамъ. Ще излѣза прѣдъ слънцето и нищо нѣма да му говоря. То ще ми каже: „Не бой се отъ мене! Ако редовно се печешъ на моята свѣтлина, твоего лице ще се прѣобрази.“ И дѣйствително, всички сжщества, които сж се пекли на слънцето, тѣхнитѣ лица сж се прѣобразили; а онѣзи, които се отнасятъ къмъ него съ съмнение, сж останали въ сжщата си форма. И най-послѣ, когато ние излизаме да посрѣщаме слънцето, трѣбва да разбираме онази велика Божествена идея, която Богъ е вложилъ въ него. Какво иска да ни каже слънцето? - Трѣбва да имате изразъ, както и азъ имамъ изразъ. Кой е изразътъ на слънцето? - Неговата свѣтлина и топлина. Слѣдователно, въ нашитѣ мисли трѣбва да има свѣтлина, трѣбва да има и топлина. Има ли въ мисълта ни топлина и свѣтлина, това е мисълъ съ изразъ. И въ нашитѣ чувства сжщо тѣй трѣбва да има едноврѣменно свѣтлина и топлина. Когато имаме изразъ въ нашитѣ мисли и чувства, Божественото у насъ ще се съживи и ние ще придобиемъ онази вжтрѣшна мощна сила, която ни повдига и ни прави различни отъ окръжаващата ни срѣда.

Сега, като говоря така, не мислете, че това ще ни направи изведнѣжъ най-щастливитѣ хора на земята. Не, това ще ни доведе до положение да имаме благоволенieto на Бога - нищо повече. Човѣкъ, който има изразъ въ своитѣ мисли и чувства, има благоволенieto на Бога. А за да имашъ благоволенieto

на Бога, трѣбва да се освободишъ отъ всички външни спѣнки, защото ако си богатъ и мислишъ, че си давалъ милостия на бѣднитѣ, Богъ нѣма да благоволи къмъ тебе. Ако пъкъ си много сиромашъ и мислишъ, че за Господа нищо не си направилъ, пакъ не можешъ да имашъ Божието благоволение. Ти ще забравишъ и своето богатство и своята сиромашия, ще идешъ при Бога като при изгрѣващото слѣнце, да видишъ Неговия изразъ. Богъ ще ти каже: „Ти си дошълъ да видишъ моя образъ. Щомъ е така, нѣма да мислишъ нищо за себе си.“

Сега, азъ ще направя една аналогия, да видите, какъ постѣпвате. Когато отивате да намѣрите Истината, вие носите съ себе си едно огледало и като я намѣрите, гледате, дали ще ви хареса тази Истина. Никакво огледало нѣма да вадите отъ джоба си! Истината не иде при васъ, за да ви се хареса. Тя иде, за да ви даде нѣщо и ще си замине. Слѣнцето изгрѣва на единия край на земята и залѣзва на другия. Вие не може да се влюбвате въ него и да му казвате: „Азъ ще вървя съ тебе при условие, ако и ти вървишъ съ мене.“ Слѣнцето казва: „Ако можешъ да вървишъ съ мене, добръ, ще се разговаряме и азъ ще те слушамъ. Но ако не вървишъ съ менъ, азъ те оставямъ и продължавамъ пътя си.“ Този е великия Божественъ законъ, който говори на избранитѣ, на ученицитѣ, които искатъ да намѣрятъ великата Истина, при обстановката, въ която сега се намиратъ. Защото, за онѣзи, които търсятъ Истината, не се подразбира, че тѣ трѣбва да напуснатъ сегашния си животъ. Орѣхътъ не трѣбва да напуца дървото, на което седи, докато не узрѣе. Като узрѣе, тогава всички нѣща ще дойдатъ сами по себе си. Нѣкои отъ васъ много бързатъ, искатъ скоро да слѣзатъ отъ този орѣхъ и казватъ: „Дотегна ми вече, азъ искамъ да слѣза вече отъ това дърво.“ Какво ще слѣзешъ? Има още 5 - 6 мѣсеца да седишъ на дървото, докато узрѣешъ.

Значи, потрѣбно е вътрѣшенъ изразъ на човѣшкия умъ, на човѣшкото сърце, на човѣшката душа. Изразъ трѣбва да имате! Имате ли изразъ, вие ще дойдете въ хармония съ себе си. Не обръщайте внимание на външния изразъ въ хората, но обръщайте внимание на вашия изразъ. Та, първото правило е слѣдното: Изразъ въ себе си. Слѣдъ като научите вашия изразъ,

ще имате мърка и за другитъ хора. Ако азъ не зная правилния изразъ на Любовта, какъ ще мога да залюбя нѣкого! Ако азъ нѣмамъ понятие за изрази на Мъдростта, какъ ще го позная у другитъ хора? Казватъ за нѣкого: „Този човѣкъ е много уменъ, умни работи говори.“ По какво сждятъ? - Той прочелъ нѣкъдѣ нѣкое стихотворение, запомнилъ го и вслѣдствие на това казватъ: „Много умна глава има този човѣкъ!“ Каква ти умна глава? Тази глава е взета назаемъ. Тя е чуждъ конь, взетъ отъ нѣкой неговъ приятель. Този конь е много хубавъ, но не е неговъ.

Всички вие, които ме слушате, казвате: „Азъ зная много нѣща.“ Какво знаете? Едва ли има три думи, които вие знаете. Азъ съмъ толкова ученъ, зная положително само двѣ думи, толкова съмъ научилъ досега. Ще кажете: „Какъ тѣй, ние знаемъ много думи!“ Вие знаете много думи, но все назаемъ сте ги взели. Азъ мога да ви издекламирамъ едно голѣмо стихотворение на английски езикъ отъ Лонгфелоу, но какво ще разберете отъ него? То е чуждъ конь. Азъ трѣбва да влѣза въ положението на Лонгфелоу, когато е писалъ това стихотворение, да видя, какво е мислилъ той тогава. Или пъкъ мога да ви прочета пророкъ Исая, но за да имамъ неговия изразъ, трѣбва да се прѣнеса въ неговото врѣме, да влѣза въ неговото положение, за да схвана нѣщата тѣй, както той ги схващаль. Азъ живѣя 2000 години слѣдъ Христа и мисля, че Исая е разсѣждалъ, чувствуваль като менъ. Прѣди всичко той не носѣше дрехи като моитѣ, не говорѣше на моя езикъ, обичаитѣ му бѣха съвсѣмъ други отъ моитѣ. Изобщо Исая нѣмаше такива схващания за Христа, както имаме ние съврѣменнитѣ хора. Исая бѣше човѣкъ на виденията.

Азъ искамъ да схващате положителната страна на живота. Като ви казвамъ, че зная само двѣ думи, не мислете, че това е малко. Тия двѣ думи азъ мога да ги уподобя на два топа хубавъ платъ, отъ който мога да си направя дрехи. Съ тия двѣ думи азъ мога да направя всичко. Имамъ двѣ думи, но тѣ съдържатъ такава сила въ себе си, че като ги произнеса, тѣ могатъ да извършатъ всичко. Вие, които имате много думи, като ги

произнесете, нищо не можете да направите съ тях.

Често ви говоря за връзка съ добритъ хора, съ напръд-налитъ сжщества. Вие може да направите връзка и съ едно дърво, да се разговаряте съ него тъй, както съ нъкой човъкъ. По кой начинъ и по кое врѣме ще отидете при дървото? Ако искате да заведете разговоръ съ нъкое дърво, вие ще отидете при него прѣзъ врѣмето, когато плодоветъ му зрѣятъ. Ще изберете единъ сѣверенъ клонъ на нъкоя ябълка, напримѣръ, и ще кажешъ: „Искамъ отъ този клонъ да падне една хубава ябълка за менъ утрѣ въ 5 часа сутринта. Отивате на другия день, чакате, никаква ябълка не пада. Избирате слѣдъ това единъ юженъ клонъ и казвате: „Утрѣ въ 5 часа сутринта ще дойда пакъ и искамъ една хубава ябълка да падне за менъ.“ Отивате на другия день, никаква ябълка не пада. Защо? - Между ябълката и васъ нѣма още връзка. Какво трѣбва да правите? - Ще вземете 2 - 3 стомни вода, ще полѣете тази ябълка. Нѣколко дни наредъ ще я разкопавате и поливате, докато между васъ се създаде връзка. Слѣдъ това казвате на тази ябълка: „Искамъ, като дойда утрѣ сутринъта при тебе, да падне прѣдъ менъ една отъ най-хубавитъ ти ябълки.“ Отивамъ сутринъта, една хубава ябълка пада прѣдъ менъ. Ще кажете: „Това е случайно, вѣтърътъ я съборилъ.“ Добрѣ, може да е така. Какъ ще се увѣря? - Повтарямъ опита. Обръщамъ се къмъ единъ клонъ отъ западната страна и казвамъ: „Искамъ утрѣ сутринъта да падне за менъ еди-коя си ябълка.“ Отивамъ на другия день, сжщата ябълка пада прѣдъ менъ. Направля десетина такива опити и всички излизатъ сполучливи. Питамъ: това може ли да бжде случайно? - Направете сами този опитъ. Той ще бжде единъ хубавъ опитъ. Ще видите, че можете да влизате въ връзка съ всѣко дърво и да се разбирате. Значи, между вашето и неговото съзнание има извѣстна връзка.

Та, ако едно дърво може да влѣзе въ връзка съ тебъ и да те слуша, то едно сжщество, което седи хиляди пжти по-високо отъ дървото, нѣма ли да те слуша, нѣма ли да ти изпрати своитъ ябълки? - Ще ти ги изпрати, но ако имашъ връзка съ него. Сжщиятъ законъ дѣйствува и тукъ. Затова поливай растенията, които живѣятъ въ тебе, разкопавай ги, докато прѣдадешъ

изразъ на твоитѣ двѣ думи. По този начинъ ще разберете, дали Господъ ви слуша. Ще кажете: „Господи, много слабъ съмъ по математика, не мога да смѣтамъ, не мога да разсѣждавамъ, искамъ да ми дадешъ способността да разбирамъ и рѣшавамъ тия трудни за менъ задачи.“ Помолите ли се на Бога и веднага ви дохожда просветление. Ще кажете: „Дали, наистина, може да се пробуди тази способностъ въ менъ?“ - Може, опитайте. Или пъкъ може да не ви се отдава пѣнието. Помолете се на Бога и ще видите, че даже слѣдъ една седмица вие започвате по малко да пѣте. Не можете да свирите. Пакъ се помолете на Бога. По този начинъ ще се събудятъ у васъ всички дарби. Това показва, че вие имате вече връзка съ едно живо сѣщество, съ една отвлѣчена идея, съ цѣлия невидимия свѣтъ. Свещената книга казва: “Просете и ще получите!“ Вие просите и не получавате, защото неправилно просите.

Сега азъ ви говоря за вжтрѣшния изразъ. Напримѣръ, какво прѣдставлява музиката сама по себе си? - Тя е изразъ, съкращение на рѣчта. Въ една пѣсенъ отъ двѣ или три строфи, вие имате изразъ на нѣщо прѣживѣно. Авторътъ, за да прѣдаде състоянието на душата, трѣбва да напише единъ голѣмъ романъ, когато съ една пѣсенъ отъ 2 - 3 куплета той веднага прѣдава есенцията или ядката на самата мисль. Вие ще кажете: „Въ пѣсенъта се прѣдава само скелета на една идея.“ Това не е скелетъ, защото подъ скелетъ ние разбираме нѣщо мъртво, когато въ сѣщностъ, въ тази своя идея авторътъ е вложилъ ядката на нѣщата, основата, която дава изразъ. Слѣдователно, когато искаме да изразимъ нашитѣ идеи въ една стегната форма, употрѣбяваме за това музиката. Затова, всѣки човѣкъ, който иска да бжде кракътъ въ своята рѣчъ, той трѣбва да бжде музикаленъ. Музикалността е едно отъ качествата на израза. За да може музиката да изразява, трѣбва въображение. Въ музиката трѣбва да има изражение, трѣбва да има идея въ врѣме и пространство. Тя трѣбва да изразява цѣлия животъ, а не само единъ моментъ отъ него. При говора, тѣй както сега се разговаряме, влизатъ много ненужни нѣща, вслѣдствие на което ние не можемъ да се разбираме. Когато пѣемъ, по-добрѣ се разбираме, рѣчта ни

е изразителна. Затуй Писанието казва: „Човѣкъ всѣкога трѣбва да пѣе, да възпѣва Бога въ душата си“. Това вече не е нищо друго, освѣнъ музика.

При окултната музика се изисква голѣмо разположение отъ страна на слушателитѣ. Тя е свещена музика. Ако сте разсѣяни, нѣкой пжтъ тази музика може да произведе обратенъ ефектъ. Въ музиката изобщо се изискватъ двѣ съчетания. Вибрациитѣ или музикалнитѣ вълни сж отмѣрени, когато умоветѣ на окръжаващитѣ хора се съвпадатъ съ музикалнитѣ вълни. Не се ли съвпадатъ, получава се единъ вжтрѣшенъ дисонансъ. Та между окръжаващата публика и всички велики артисти се изисква спазване на следния законъ: пълна хармония между слушателитѣ и онзи, който свири или пѣе. Нѣма ли хармония, музиката не може да бжде изразителна. Сега разбира се, това не може да се наложи. Казватъ, че великитѣ пѣвци или великитѣ музиканти могатъ да се наложатъ на слушателитѣ си. Тѣй е, но много по-хубаво би било, ако слушателитѣ биха могли да разположатъ музиканта. Туй говори въ полза на слушателитѣ. Когато пжкъ музикантътъ настройва слушателитѣ си, това говори и въ негова полза, а не въ тѣхна.

И тѣй, всѣки човѣкъ може да постигне хубавото и красивото въ свѣта. То е виспата идея, къмъ която всички хора се стремятъ. Всички усилия, които се правятъ въ това направление, това сж различни методи и начини.

Доброта, Истина, красота, това е Любовта.

*25-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 1.IV.1925 г.
София*

ОТМЪРЕНИТЪ ПРОЯВИ

Доброта, Истина, красота, това е Любовта.

Размишление

Изпфйте упражненията: „Грфе, грфе свѣтлината“ и „Малкиятъ изворъ“.

Отъ слушане до слушане има разлика. Отъ гледане до глѣдане има разлика. Отъ разбиране до разбиране има разлика. Човѣкъ, който иска да се учи, трѣбва да прѣмахне всички прѣпятствия отъ своя умъ. Мнозина казватъ, че ние сме обрѣмѣнени. Вѣрно е, нѣма човѣкъ въ свѣта, който да не е обрѣмененъ. Покажете ми едно сѣщество отъ сегашната еволюция на земята, което да нѣма брѣме. Всички хора иматъ по едно малко брѣме поне. Тѣй щото, природата е прѣдредила този въпросъ. Защо е турила това брѣме, тя си има своето право. Какъ наричатъ това нѣщо въ правнитѣ науки, когато повѣренникътъ има нѣкакво право, а сѣдията не му го отдава? (*-Оспоримо право.*) Сѣдията не оспорва по форма правото на повѣренника. Защитникътъ му го защитава, обаче, отъ всички аргументи сѣдията изважда съвсѣмъ друго заключение. Понѣкой пжтъ заключенията на сѣдията може да сж по вътрѣшно схващане, а нѣкога може да има външно влияние. Има три вида влияния върху човѣка. Обаче ние трѣбва да имаме правилни разбирания. Подъ „правилни разбирания“ считамъ ония състояния на нашето съзнание, които Богъ ни е далъ.

Сега ние сме недоволни отъ живота си. Невидимиятъ свѣтъ ви казва: „Дайте вие една програма за живота, да видимъ какъвъ трѣбва да бжде той.“ Каква програма ще дадете вие, не зная, но казвамъ ви, че вашиятъ животъ е въ съчетание съ законитѣ на Великата природа. Той прѣдставлява най-добритѣ условия, най-добритѣ възможности, при които Провидението или разумната природа ви е поставила. Това положение, въ

което се намирате днесъ, не е вѣчно, то е кратковрѣменно, прѣходно, но и най-доброто положение за васъ. То може да трае една минута, или единъ часъ, или една седмица, или единъ месецъ, или една година, или най-много сто години. А сега, каквото състояние или каквото страдание да имате, то не трае повече отъ една минута. Вие ще кажете: „Какъ тъй, азъ съмъ страдалъ по нѣколко дни наредъ.“ Не, вие си въобразявате, че сте страдали по нѣколко дни. Ако нѣкой тури на крака ви, когато спите нѣкакъвъ горѣщъ прѣдметъ, вие веднага се стрѣскате и се събуждате. Щомъ се събудите, това усещане за горѣщо изчезва отъ вашето съзнание. Това усещане може да се прѣповтаря въ съзнанието ви цѣла седмица или цѣль мѣсець, но това вече не е реално прѣживѣване. Или пъкъ, може да сте минали прѣзъ нѣкаква голѣма опасностъ, която е траяла само минута, обаче споменътъ за нея може да остане въ съзнанието ви за по-дълго врѣме.

Та когато нѣкои кажатъ, че страдатъ, азъ разбирамъ, че тѣ въртятъ картини на кинематографъ и тѣ траятъ не повече отъ една минута. Казвамъ, престани да въртишъ колелото на кинематографа. Завърти го веднѣжъ и спри! Или пъкъ можешъ да го завъртишъ най-много три пѣти. Нѣкой казва: „Побѣле ми главата отъ страдания.“ Възможно е и това, но вие трѣбва да завъртате тия колела само по единъ пѣтъ, не повече. Страданието е минутно и радостта е сѣщо минутна, значи вашитѣ страдания и радости сѣ малки, понеже Господъ е опрѣдѣлилъ за човѣка хиляди и милиони страдания, прѣзъ които той трѣбва да мине и които трѣбва да изпира. Между едно и друго страдание има малки интервали, защото всички страдания, които Господъ е опрѣдѣлилъ на човѣка, трѣбва да минатъ въ книгата на живота, да ги изпита. Нѣкой казва: „Азъ страдахъ цѣль месецъ.“ Не, природата не е толкова глупава, да ви остави цѣль мѣсець подъ гнета на едно и сѣщо страдание. Тя презъ този мѣсець ще ви прѣкара подъ редъ разнообразни страдания, затова вие не мислете като обикновенитѣ хора. Знайте, че страданията, които Богъ е отредилъ за всѣки човѣкъ, сѣ красиви. Това е новъ начинъ на разбиране на нѣщата.

Единъ стихъ отъ Писанието казва: „Който не люби, не е позналъ Бога.“ Казва се още: „Когато Богъ не люби, не е позналъ Бога.“ Кое е по-право отъ тия двѣ положения? Това е прѣводъ, който може да ни въведе въ извѣстно заблуждение. За да разберемъ, кое е правото, трѣбва да се върнемъ назадъ, къмъ свещената книга. Казватъ, че имало свещена книга, свещени истини въ свѣта. Свещени нѣща въ свѣта има, но има ли свещени истини? Какъ мислите по това? Тогава, кой е осветилъ Истината? Когато говорите за Истината, не употребявайте израза „стара истина“. Това е фразеология, то е изтъркана фраза. Всѣко нѣщо, което днесъ е старо, нѣкога е било младо. Истината е всѣкога истина. Вие говорите за Истината въ смисълъ, че тя е неизвѣстна. Ако кажете, че само проявената Истина е стара, то е другъ въпросъ. Но ако мислитѣ, че въ старо врѣме Истината, която се е проявявала на хората, се е проявявала по-ясно отъ колкото сегашната, за този случай Писанието казва: „Не казвайте, че миналитѣ дни сж били подобри отъ сегашнитѣ.“ Мислите ли, че положението на Адама въ рая беше по-добро, отколкото сегашното наше положение? Ако положението му беше добро, защо излѣзе изъ рая? Най-първо Господъ го създаде идеално, безъ жена. Господъ предвиждаше, че на Адама не трѣбва жена, че тя ще му създаде беля. Но защо той беше недоволенъ да бжде самъ въ рая? Най-послѣ, слѣдъ като Господъ му даде другарка, защо пакъ беше недоволенъ отъ нея? Първо, той беше недоволенъ, че нѣма другарка, а слѣдъ като Господъ му даде другарка, пакъ беше недоволенъ.

Сжщото е и съ насъ. Най-първо ние сме недоволни, че нѣмаме знание - принципиално разгледано, но следъ като придобиемъ знанието, пакъ сме недоволни. Защо? Туй е общо положение у всички хора. Нѣкога казвате: „Да имамъ една кѣща, ще бжда доволенъ.“ Щомъ придобиемъ тази кѣща, не си доволенъ, започвамъ да виждамъ, че трѣбвало още една стая. Като направимъ и тази стая казвамъ: „Да бихъ ималъ още единъ етажъ, послѣ казвамъ, добръ ще е да имамъ три етажа.“ Колкото да има човѣкъ, той е все недоволенъ, все му липсва нѣщо и не може да си обясни защо е недоволенъ, той мисли, че като има

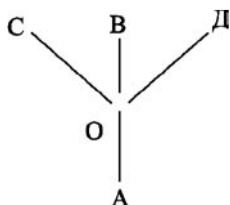
3-4 стаи, ще бжде доволенъ, но послѣ вижда, че и тази къща не е такава, каквато трѣбва да бжде. И дѣйствително, за да бжде една къща хигиенична и приятна, трѣбва да бжде направена отъ най-фина материя - отъ диамантъ и отгорѣ и отъ долу. И тогава, като живѣе човѣкъ въ диамантена стая, вѣрвамъ, че ще бжде малко доволенъ. Но, ако при сегашнитѣ условия въ които живѣете, имате една къща отъ диамантъ, бихте ли могли да я използвате разумно? Такава къща ще бжде разграбена въ най-скоро врѣме. Нѣкой ще вземе една тухла, другъ - една керемида и въ скоро врѣме къщата ще стане само на дупки. Вие ще се запитвате: „Защо липсва тази тухла?“ - Защото трѣбва нѣкому. - „Защо липсва тази керемида?“ - Защото трѣбва нѣкому. Най-послѣ къщата ви ще бжде цѣла надупчена, рѣшетчеста, защото хората сж я ограбили, за свое лично благо.

Питамъ: когато ни сполетятъ въ този свѣтъ голѣми нещастия и по нашитѣ къщи, т. е. по нашитѣ тѣла започватъ да се явяватъ такива дупки, какъ ще ги обяснимъ? - Дошли сж нѣкои малки сжщества у насъ и всѣко отъ тѣхъ си е взело кое тухла, кое керемида и ние усѣщаме, че ни липсва нѣщо. Тѣ взиматъ ту отъ стомаха ни, ту отъ дробовете ни, ту отъ мускулитѣ ни, ту отъ коститѣ ни, докато най-послѣ обератъ всичко у насъ. А ние се боримъ срѣщу тѣхъ, туряме стража, дано имъ надвиемъ. Не имъ ли надвиемъ, най-послѣ ние напушаме къщата. Защо? - Това остава неразрѣшенъ въпросъ отъ насъ. Сега разрешаватъ този въпросъ отъ материалистическо гледище. Казватъ: „Икономическитѣ условия на живота, производството ще разреши всичкитѣ въпроси.“ Казвамъ, като имаме условия, като имаме живота, ние ще разрешимъ всички въпроси. Животътъ разрѣшава всичко. Слѣдователно, като туримъ на тия условия на живота Мъдростъта за работа, Любовьта като материалъ за работа, а Истината като мѣрка въ живота, по този начинъ ще разрѣшимъ всички въпроси. Това трѣбва да бжде идеалътъ на всички въ живота ви, да имате за основа Любовьта, Мъдростъта и Истината. Първо ние трѣбва да имаме любовь къмъ Бога, за да възприемемъ Любовьта Му. Щомъ имаме Неговата Любовь, ще възприемемъ живота, а животътъ съдържа

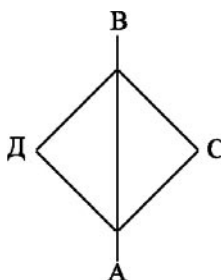
всички условия. Следъ туй ще ни трѣбва знание, за да можемъ да използваме живота. Най-послѣ тия условия изискватъ една мѣрка - Истината. И тъй, ние трѣбва да приложимъ всичко това въ себе си. Вие не можете да приложите единъ планъ, да го вплотите, ако не го преживѣете вътрѣшно.

Сега нека разгледаме една отъ човѣшкитѣ чѣрти - търпението. Какво нѣщо е търпението? Ако ви се зададе такава тема, какво ли не бихте казали за търпението. Прѣдставете си сега слѣдното обяснение, отъ чисто материално гледище. Вие имате единъ приятелъ, който ви обѣщава срѣща слѣдъ една седмица, въ сѣбота вечеръта въ шестъ часа, на която срѣща ще ви даде 10 000 лева. Да кажемъ, че тази срѣща ще стане на 25.IV.1925 год. въ 6 часа вечеръта. Щомъ наближи опрѣдѣленото врѣме, вие започвате малко да се притеснявате, не сте търпеливъ, нѣмате присѣствие на духа, да очаквате спокойно това врѣме. Прѣдставете си, че този господинъ не дойде на врѣме по простата причина, че пристига отъ Варна, но влакътъ излѣзълъ отъ релситѣ, той изкача отъ прозореца навънъ, контузва се силно, вслѣдствие на което го занасятъ въ нѣкоя болница, да го прѣвѣржатъ. Вие започвате да се безпокоите и казвате: „Защо не дойде този човѣкъ, защо не устоя на обѣщанието си?“ Питамъ: търпеливъ човѣкъ ли сте вие, философъ човѣкъ ли сте, съзнателно ли разсѣждавате? Имате ли Мѣдростъта, Любовъта и Истината въ живота си? Не, вие трѣбва да бѣдете толкова спокоенъ, като че нищо не се е случило. Търпеливо, ще кажете: трѣбва да има нѣщо непрѣдвидено. Търпеливиятъ човѣкъ ще каже: „Такава е волята Божия!“ Ти трѣбва да се интересувашъ, защо твоятъ приятелъ не е дошълъ и като се научишъ, че е въ болница да го посетишъ и да му послужишъ. Ще му кажешъ: „Много съжалявамъ, че ти пострада за мене.“ Ако той не бѣше се качилъ въ този влакъ, да изпълни своето обѣщание, нѣмаше да бѣде изхвърленъ изъ прозореца. Питамъ: щомъ този човѣкъ изкочи изъ прозореца, когато искаше да ви помага, какъ мислите, вие добъръ човѣкъ ли сте? Азъ, който наблюдавамъ отъ страна, какво ще мисля за васъ? Казвамъ, всичко това се случи за да се опита и вашия и

неговия характер. Ако той не е добър човек, ще каже: „Що ми трябва да услужвам?“ И по ваш адрес ще нахвърля много лоши работи. Пък и вие ще кажете по негов адрес лоши работи. Следователно, от тази случка и двамата се определяте какви сте. Ако обаче, в душата на този човек не се породи никакво друго съжаление, освен това, че закъснел да дойде навреме, той е добър човек. Ако и вие извините вашия приятел и вие сте добър човек. Вие ще кажете: „Може да му се е случило нещо, той е точен човек.“ Така трябва да се гледа на живота. Мнозина се спират върху много въпроси и казват: „Така може да се разсждава само, но не и да се живее.“ - Действително, така не се живее.

Да кажем, че имате живата линия АВ, от която излизат линиите ОС и ОД. Тези линии живеят и се продължават върху линията АВ. Мислите ли, че тия две линии ще живеят, ако се извадят от линията АВ? - Не, те не ще могат да съществуват отделно. Тия две линии са вашите ръце. В такъв случай вашите ръце могат ли да съществуват отделно от вашето тяло. Извън тялото ви те могат ли да имат цъна? - Не могат да имат никаква цъна. Следователно, докато ние се чувстваме свързани с Божественото, с живата природа чрез онази абсолютна, жива въра, дотогава само ние можем да растем и да се развиваме. Безпокойството започва всекога, когато човек се отделя от Божественото. Страданията са признак на това, че ние се отделяме от Бога. Връзките ни с Бога, с живата природа не са само физически, но и умствени и духовни. Когато един ваш приятел се отделя от вас, вие усещате болка, страдание. Когато изгубите някой ваш предмет, например един вол, конь или изгубите парите, дрехите си, вие усещате, като че нещо се отделя, къса от вас. Затуй ние ще се стремим да бъдем свързани с Бога, като имаме по възможност най-малко нужди в този свят - нищо повече. Големите нужди съставляват за нас големите нещастия в света.

Сега, ще ви начъртая четирижълника ABCD. Какво означава той. Този четирижълникъ прѣдставлява единъ фенеръ, което значи, че за да бѣде човѣкъ полезенъ въ свѣта, трѣбва да бѣде свѣтящъ фаръ. Всѣки човѣкъ трябва да бѣде затворенъ фенеръ въ себе си и да дава свѣтлина. И забѣлжете, ние ставаме недоволни, когато изгубимъ свѣтлината на живота.

Сега, на всинца ви бихъ казалъ слѣдното: Когато нѣмате работа, правете фенери. Нѣкой казва: “Нѣмамъ работа.” -Прави фенери! Наскоро ще задамъ една задача на тия отъ васъ, които иматъ нѣкакво нѣдоволство, затова трѣбва да се приготвявате. Тя ще се състои въ слѣдното: онзи отъ васъ, който има голѣмо недоволство, ще вземе една свѣщъ и ще отиде съ нея на Витоша. Тамъ ще я запали и ще я държи цѣла нощъ запалена, безъ да изгасва. Ще намѣрите начинъ, какъ да не изгасва. Ще ви кажа, колко часа ще я държите запалена. Вие ще кажете, глупава работа е това, да отиде на Витоша съ свѣщъ и да я държи тамъ цѣла нощъ запалена. Всѣки ще ми каже, че Михалъ гоня. Ами, че азъ мога да ви покажа много ваши работи по-глупави отъ това, което вие считате глупаво и недостойно за васъ - да държите запалена свѣщъ на Витоша. Да запалите свѣщъ на Витоша, това е една свѣтла идея. Като запалите свѣщъта, азъ ще ви кажа какво да мислите. По този начинъ ще научите нѣщо хубаво. Най-първо ще пратя безстрашнитѣ, на които окото не трепва отъ нищо, а послѣ и страхливитѣ.

Друго правило: като държите свѣщъта запалена, никому нѣма да разправяте, какво сте правили. Трѣбва да извършите тази задача така, че никой да ви не знае. Ще видимъ кои сж най-смѣлитѣ, които ще отидатъ първи на Витоша. Дали ще узнаете вие, кой е най-смелиятъ. Ще го повикамъ, ще му кажа да извърши задачата, безъ да го знае нѣкой. Тази задача може да се извърши и на Мусала. Едно ще знаете: за всички нѣща се изисква една вжтрѣшна готовность. Животътъ е пълненъ съ такива трудни задачи. Цѣлиятъ животъ на земята е съвокупность

отъ трудни задачи, които трѣбва правилно да се разрешатъ. И когато ги разрѣшимъ правилно, ще дойде свѣтлината. Понеже не разрѣшавате задачите правилно, вие се намирате въ противоречие и казвате: „Това не трѣбва да бѣде така, онова не трѣбваше да бѣде така“, и постоянно корегирате. Обаче, вашитѣ изводи не сж прави всѣкога и затова не можете да използвате условията. Всѣка задача, която ти е дадена, е на мѣстото си. Сега ще се приготвявате, тази свѣщъ да оживѣе въ ума ви. Когато не очаквате, ще похлопамъ на вратата ви и ще кажа: „Да дойде еди-кой си!“ Ще избира такъвъ день, какъвто не очаквате. За одного отъ васъ ще избира хубавъ день, за другъ дъждовенъ день, за трети - вѣтровитъ и т. н., но въ ума ви да не седи мисльта за вѣтръ и дъждъ. Нека въ ума ви остане мисльта за запалената свѣщъ. Ще държите тази идея въ ума си безъ да изгасне. Които отъ васъ отиватъ до Витоша, ще гледатъ да запазятъ поне два сантиметра отъ свѣщъта за споменъ и ще я увиятъ въ една книжка. Това ще бѣде емблемъ на онази велика задача, която ни е дадена въ свѣта. Ние сме дошли въ свѣта, дѣто ни е дадена една велика задача да извършимъ. На земята има всички благоприятни условия за извършване на тази задача. Прѣдположенията ви, че свѣщъта може да изгасне, сжществуватъ само въ умствения свѣтъ. Лошото врѣме, въ края на краищата, може да се прѣвърне въ добро. За лошото и доброто се сжди само отъ резултатитѣ.

И тъй, ще мислите за запалената свѣщъ. Това ще бѣде една тема. Прѣдставлявайте си, че отивате нѣкоя тъмна нощъ съ запалена свѣщъ на Витоша или на нѣкое планинско мѣсто.

Изпѣйте упражнението „Тжги, скжрби, вдигаи слагай“.

Доброта, Истина, красота, това е Любовта.

*26-а школна лекция на Обиция Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 08.IV.1925 г.,
София*

ЗАКОНЪ НА СЪОТНОШЕНИЯ

Доброта, Истина, красота, това е Любовта.

Размишление

Четене най-важнитѣ стихове отъ книгитѣ на Новия и Стария Заветѣ.

Изпѣйте упражнението: „Въ начало бѣ Словото“.

Тема за следния пѣтъ: „Най-добритѣ качества на добрия ученикъ“.

Прѣдставете си, че при васъ се явява единъ философъ и ви казва да заповѣдате на слънцето да не грѣе. Вие сте ученъ човѣкъ, изучавате философията, питамъ ви, какво ще му отговорите? Да кажете на слънцето да не грѣе, това е единъ символъ. Ако този философъ каже на мене това нѣщо, азъ ще изчисля, по кое врѣме слънцето залѣзва и ще му кажа: „Азъ ще заповѣдамъ на слънцето да не грѣе, затова ще дойдешъ въ 7 часа вечеръта.“ И тогава ще го питамъ: „Грѣе ли слънцето?“ - „Не грѣе.“ Значи, слънцето не грѣе вечерно врѣме. Слѣдъ това този философъ казва: „Кажи на слънцето да грѣе.“ Азъ изчислявамъ въ колко часа изгрѣва слънцето и му казвамъ: „Ще дойдешъ въ 5¹/₂ часа сутринъта при мене и азъ ще кажа на слънцето да грѣе колкото искашъ.“

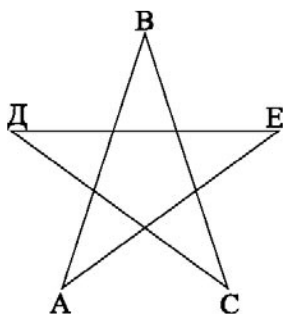
Слѣдователно, има единъ законъ, споредъ който азъ мога да заповѣдамъ на нѣщата да станатъ или да не станатъ. Когато нѣщата сж въ съгласие съ природата, тѣ всѣкога ставатъ. Когато кажа на слънцето да не грѣе, то нѣма да грѣе; когато му кажа да грѣе, то ще грѣе. Това нѣщо прѣведено на другъ езикъ значи: когато слънцето не грѣе, е вечеръ, когато слънцето грѣе, день е. Такива промѣни могатъ да ставатъ и въ живота. Нѣкой казва, че си много лошъ човѣкъ. Ти ще му отговоришъ: „Видѣлъ си ме вечерно врѣме.“ Послѣ ти казва: „Ти си много добъръ

човѣкъ.“ -Видѣлъ си ме при изгрѣването на моето слънце.“ Това означаватъ думитѣ „много лошъ човѣкъ и много добъръ човѣкъ“. Тѣ сж символи. И дѣйствително, когато слънцето залезе у човѣка се заражда мракъ, студенина. Тази студенина въ чувствения животъ, въ духовния свѣтъ е едно зло. Когато се измѣня температурата, измѣня се и самия животъ. Ще се научите да прѣвеждате вашитѣ състояния споредъ езика на природата.

Писанието казва: „Не се радвай, когато тѣ хвалятъ, но радвай се, когато рекатъ лоши работи противъ тѣбъ“. Въпрѣки философията на свещенитѣ книги, доколкото зная, доколкото съмъ провѣрявалъ, не съмъ намѣрилъ нито единъ ученикъ въ България, комуто като кажатъ, че е много лошъ човѣкъ, да се зарадва. Той казва: „Азъ вече не стѣпвамъ въ школата. Да ме обидятъ тѣй зле.“ Казвамъ, такива ученици сж прости като фасулъ. Фасулътъ е толкова простъ, че и свинетѣ не го ядатъ. Проститѣ, егоиститѣ хора сж такива, че и свинитѣ не ги ядатъ. Тѣ не ставатъ за нищо. Ти трѣбва да варишъ фасула най-малко въ двѣ води, за да извадишъ нѣщо отъ него. Първата вода на фасула трѣбва да се хвърля, защото е опасно. Тя е полезна за чистене на лекета. Като се намѣри такъвъ ученикъ, трѣбва като фасула да го варишъ въ двѣ води: съ първата вода ще очистишъ нѣкои блажни лекета, а въ втората вода ще нарѣжешъ малко лукъ и ще изкарашъ отъ него отлично ядене.

И това е пакъ символъ. Положението, което заемате сега на земята и животътъ, който прѣкарвате, не е още животъ. Приложението, знанието, което имате, не е още истинско приложение, нито истинско знание. Тази любовъ, която имате, не е още истинската Любовъ. Мъдростѣта, истината, които имате, не сж още онази велика Мъдростъ и Истина. Ние още не сме дошли до онова, къмъ което се стремимъ. Азъ не отричамъ, че сте направили нѣщо, но казвамъ: ще дойде день, когато всички ще бждете въ съгласие, въ пълна хармония съ Бога, съ Неговата Любовъ, Мъдростъ и Истина. Затуй, необходимо е за онѣзи, които сж тръгнали въ този пътъ, не като вѣрующии, а като ученици да разрѣшаватъ задачитѣ си правилно. Най-първо ученикътъ трѣбва да знае, какви сж неговитѣ отношения къмъ

невидимия свѣтъ. Като ученикъ, той трѣбва да гледа на цѣлия свѣтъ като школа. За васъ свѣтътъ е една школа. Вие имате претенции за това-онова, но трѣбва да знаете, че сте въ една школа, отъ която нищо не може да ви освободи. Не само тукъ, но дѣто и да сте, вие сте ученици. Слѣдователно, трѣбва да знаете, че всѣки ви наблюдава, какъ разрешавате задачитѣ, които сж положени въ програмата на това училище. Нѣма да казвате: „Какъ постѣпва еди-кой си.“ Всѣки ще разрешава въпроситѣ поотдѣлно, за себе си. Важно е, какъ ти учишъ. Ти като учишъ за себе си ще бждешъ възнаграденъ, ще получишъ дипломъ. Всѣки учи за себе си, туй да знаете! Добродѣтелитѣ на другитѣ хора не могатъ да бждатъ ваши добродѣтели. Нѣкой, който знае повече отъ васъ, може да ви помогне, но вие като разбирате нѣщата, сами ще учите. Всички трѣбва да имате дълбоко желание да учите. Нѣма да казвате: „Азъ вѣрвамъ.“ Вѣрванието извънъ училището нѣма никакъвъ смисълъ. Да живѣешъ по Бога, това е едно училище.

Да кажемъ, че имате точка А. И сега, отъ точка А нагорѣ тегля една права линия до точка В. Какво означава това движение, отдолу нагорѣ? Какъ ще го прѣведете? Всѣка посока, всѣко движение има свой смисълъ. Тогава какъвъ смисълъ има въ това движение отгорѣ-надолу? Вие ще кажете, че се образувалъ единъ жгълъ. Не, жгълътъ още не е образуванъ, защото тукъ имаме едно непрѣривно движение. Слѣдъ това имаме движенията отъ точка В до точка С, отъ точка С до точка Д, отъ точка Д до точка Е и най-послѣ отъ точка Е до точка А. Интензивността между тия движения една и сжща ли е? Допуснете, че едно разумно същество, като васъ, да почне да се движи отъ точка А къмъ точка В. Знаете ли, какви промѣни ще прѣтърпи туй същество, докато стигне до точка В? Какви ще бждатъ неговитѣ мисли? Знаете ли послѣ, какво ще стане съ туй същество, като тръгне отъ точка В къмъ точка С? Тукъ се образува едно движение

отъ лѣво по единъ наклонъ къмъ дѣсно. На какво ще уподобите движението АВ и ВС? На изгрѣвъ и залѣзъ на слънцето. Точката В е зенита на слънцето. Вие ще кажете, че слънцето изгрѣва само отъ изтокъ. Не, слънцето може да изгрѣва и отъ западъ. Засега то наистина изгрѣва отъ изтокъ, но може да изгрѣва и отъ западъ. Земята може да измѣня своето движение. Че днесъ се движи въ една посока, това още не е доказателство, че не може да се движи и по друга посока. Послѣ имаме друго движение, отъ С къмъ Д, въ лѣво; слѣдъ това имаме друго движение отъ Д къмъ Е надѣсно и най-послѣ движението отъ Е къмъ А, надолу. И тъй, както виждате, имаме единъ пентограмъ.

Значи, всѣки човѣкъ, за да завърши своето развитие на земята, въ неговия животъ слънцето трѣбва да изгрѣе и да залѣзе петъ пѣти. Имате първия изгрѣвъ и залѣзъ АВС, втори изгрѣвъ и залѣзъ ВСД, трети - СДЕ, четвърти ДЕА и пети изгрѣвъ и залѣзъ - ЕАВ. Вие ще се объркате отъ пѣлата тази философия, затова вземете само първата частъ - АВС. Понеже човѣкъ не живѣе само въ единъ свѣтъ, но едновременно въ петъ свѣта, затова и въ него изгрѣватъ петъ слънца. Нѣкой пѣтъ, когато за даденъ човѣкъ изгрѣва слънцето на физическия свѣтъ, може би да сж залѣзли слънцата му въ духовния и астралния свѣтъ. Или пъкъ възможно е да е изгрѣло нѣговото слънце въ умствения свѣтъ, а да сж залѣзли всичкитѣ други слънца. Когато всичкитѣ слънца у единъ човѣкъ сж изгрѣли, той не може да бѣде щастливъ. Добриятъ човѣкъ не може да бѣде щастливъ на земята. Щастливитѣ хора азъ не считамъ, че сж и добри хора. Добри хора сж тия, които иматъ голѣми страдания и сжщевременно прѣодолюватъ тия страдания. Този е Божествениятъ пѣтъ на нѣщата. Отъ паметивѣка този е билъ законътъ за всички велики хора, за всички ученици.

Сега азъ се чудя на ученицитѣ въ България. Всички искатъ да бѣдатъ щастливи, да ги не закачи нито единъ трънъ. Като дойдатъ страданията, казватъ: „Защо да страдаме?“ - Страданието е единъ отъ прѣдметитѣ въ училището. Вие ще учите този предметъ, ако искате да бѣдете ученици. Казвате: „Еди-кой си учителъ не мога да търпя.“ - Учителътъ е туренъ

въ гимназията, той е необходимъ за твоето развитие, ще го търпишъ! „Директора не мога да търпя“. - Ще го търпишъ! „Учителя по рисуване не мога да търпя.“ - Ще го търпишъ! Послѣ пакъ не можешъ да търпишъ учителя си по математика, сприхавъ билъ. Ще го търпишъ! Ако не търпишъ учителитѣ си, учителскиятъ съвѣтъ ще ти покаже вратата на гимназията и ще тръгнешъ да търсишъ друга гимназия. Нали сжщото е и въ университета? Вие, като влезете въ Божественото училище, искате всички учители да се съобразяватъ съ вашето високо произхождение. Вие искате да стане всичко, каквото кажете, всичко това говори лошо за васъ. Защо? - Най-първо, ученикътъ, като влѣзе въ училището трѣбва да има абсолютно смирение. Разбирате ли, какво значи смирение? Ученикътъ трѣбва да бжде смиренъ не предъ ученицитѣ, но предъ учителитѣ си. Знаете ли какви учители има въ Божественото училище. Всички тия учители сами сж свършили Божественото училище и въ всѣка своя стѣпка сж пѣшли като охлови. Единъ день дойдете прѣдъ единъ отъ тия учители, изпѣйте се, но те казватъ: „Едно врѣме и ние правѣхме като тебе, но сега се смирихме.“

Пжтътъ на влизане е общъ пжтъ, но все пакъ има и своитѣ различия, своето голѣмо разнообразие. Общността седи въ принципитѣ, вложени като основа въ школата. Вие не взимайте за важни нѣща тия, че нѣкой човѣкъ отъ улицата ви е казалъ една обидна дума. Това не трѣбва да влиза въ смѣтка. Ако една овца се провере прѣзъ нѣкоя дупка на кошарата и излѣзе навънъ, дѣто нѣкой вълкъ я нападне, кой е виновенъ за това, овчарьтъ, вълкътъ или овцата? Казвате, че тази овца била глупава овца. Не, глупава овци нѣма въ този свѣтъ. Въ овцата има достоинство. Понѣкой пжтъ ще видите, че като дойде вълкътъ въ кошарата, срѣщу него излиза една овца и тропа съ кракъ, заповѣдва му. Вълкътъ не яде такива овци, които тропатъ съ кракъ. Има овци, които бѣгатъ отъ вълка. Тогава той ги застига и захапва. Отъ тукъ вадимъ слѣдното заключение: ако злото ви ухапе нѣкъдѣ, значи не сте му тропнали. Туй е принципиално разбиране. То се отнася до всичко. Така трѣбва да схващате нѣщата; схващате ли ги другояче, не може да има никакво развитие въ човѣшкия

характеръ; каквото спечелите, ще го изгубите.

Дѣйствително, много отъ великитѣ Учители въ свѣта, които сж минали прѣзъ тази школа, много пжти сж изгубвали това, което сж придобивали. Достатъчно е човѣкъ да направи една погрѣшка, за да започне пакъ наново. Човѣкъ трѣбва да започне пакъ отново, защото Божествениятъ пжтъ не може да се измѣни. Първото нѣщо: всинца вие трѣбва да се стремите да бждете доволни отъ себе си вжтрѣшно, че имате възможность да прилагате принципитѣ на тази велика школа. Азъ говоря за вашето вжтрѣшно разбиране. Не е важно какво мислятъ отвънъ за васъ, но трѣбва вие сами да сте доволни и сами да сждите себе си. Ученикътъ трѣбва самъ себе си да сжди и при това право да сжди, да знае, въ даденъ моментъ дѣ е направилъ погрѣшка, да знае дѣ е правъ, дѣ е кривъ. Въ това седи благородството на ученика.

Та казвамъ, линията АВ е изгрѣвъ. Когато слънцето изгрѣва, човѣкъ е веселъ; когато слънцето залѣзва, човѣкъ е скърбенъ. Нѣма нищо лошо въ това, че човѣкъ е скърбенъ както нѣма никаква придобивка отъ това, че той е радостенъ. Това сж двѣ еднакво важни състояния, които приготвяватъ пжтя едно за друго. Радостта приготвя пжтя за страданието, а страданието приготвя пжтя за радостта. Ще ме запитате: „Какъ така?“ Ами ако ти нарисувашъ една картина, но нѣма кой да я оцени, можешъ ли да бждешъ щастливъ. Все трѣбва да има нѣкой, за когото да я рисувашъ. Или ако свиришъ, или напишешъ нѣщо, нали все трѣбва да има поне единъ външенъ човѣкъ, на когото да покажешъ своята работа или съ когото да я сподѣляшъ. И тъй, щомъ съмъ скърбенъ, това показва, че нѣма съ кого да сподѣля онова, което мисля и чувствавамъ. Щомъ съмъ радостенъ, това показва, че има съ кого да сподѣля онова, което мисля и чувствавамъ. Така седи външната страна на въпроса. Онзи, който се радва дълбоко, радостта го засѣга отдълбоко. Това показва, че Господъ благоволи къмъ него, понеже той е направилъ нѣщо добро, което хората не виждатъ, но Богъ вижда. Ние се радваме, че Богъ вижда въ насъ и най-малкото добро. Господъ вижда малкитѣ, микроскопическитѣ

добрини, а голѣмитѣ добрини ги виждатѣ хората.

Сега, като разглеждаме тази пентограма, азъ ще направя една анализа. Прѣдставете си, че ние взимаме за единица мѣрка секундата, т. е. човѣшкото съзнание, схваща секундата за единица мѣрка. Прѣдставете си сега, че единъ вашъ приятелъ минава и заминава прѣдъ васъ за една секунда. Казвате: „Не можахъ да го видя, той замина покрай менъ като свѣткавица.“ Защо не го видѣ? - Понеже съзнанието ти не е будно. Ако срещнете едно същество, което се движи съ бързина 300 000 километра въ секунда, какво струва бързината на вашето съзнание, което взима за единица секундата? - Нищо не струва. Тази единица не струва нищо за единъ ангелъ, който се движи съ голѣма бързина. Бързината на свѣтлината е бързината на биволска кола, въ сравнение съ бързината, съ която се движатѣ ангелитѣ. Когато ангелитѣ се движатѣ, тѣ впрѣгатъ своитѣ биволи и съ такава бързина се движатѣ, а ние взимаме това движение за голѣма бързина. Ако кажешъ нѣкому да те почака една секунда, то значи единъ ангелъ да бѣде на разстояние отъ тебъ 300 000 километра. И тогава, ако вие раздѣлите тази секунда на 300 000 части, колко пѣти ще влѣзе диаметрътъ на земята въ това число? Ако вие имате 1/300 000 частъ отъ секундата, между вашия приятелъ и васъ ще има единъ километъръ разстояние. Отъ тукъ вижте, какви сѣ нашитѣ понятия за врѣмето и какви сѣ понятията на ангелитѣ за врѣмето. Прѣдставете си, че въ тази секунда влизатъ нѣколко билиона вълни, а именно 2, 3, 15, 20, 100, 200 трилиона вълни, вие ще имате ли идея за тази бързина? - Нѣма да имате. Бързината на биволската кола на ангелитѣ е по-понятна за васъ. Азъ онзи день ви казахъ, че за васъ е достатъчно Господъ да ви посети само за една секунда. Казвате: „Защо да не остане повече?“ Законътъ е такъвъ. Когато Господъ ви посѣти само за една секунда, Той ще ви даде всичко онова, което извърви само за една секунда. Но вие знаете, че Господъ се движи съ много голѣма бързина. Слѣдователно, щомъ Богъ ви посѣти само за една секунда, Той ще ви даде да обработвате едно пространство отъ 300 000 километра. Питамъ ви: тогава ще бждете ли изгнаникъ въ свѣта? Значи, колко земи

могат да се турят въ това пространство? - Като нашата земя могат да се помѣстятъ 25 други земи. Колко такива земи има въ слънчевата система? Колко пѣти Юпитеръ е по-голѣмъ отъ земята? Колко пѣти Сатурнъ е по-голѣмъ отъ земята? За следния пѣтъ искамъ отъ всинца ви да знаете отношението на планетитѣ една къмъ друга като започнете отъ Меркурий, Венера, Земята, Марсъ, Юпитеръ, Сатурнъ, Уранъ и Нептунъ. Искамъ да знаете по колко километра расстояние има между тѣхъ, каква е голѣмината имъ и т. н. Това сж елементарни нѣща, които нѣкога сте учили, но сега трѣбва да си ги припомните. Съ това ние ще обосновемъ другъ единъ законъ, който опрѣдѣля отношенията, които сжществуватъ между планетитѣ.

Тѣй щото при сегашното състояние, като развиваме нашето съзнание ние разширяваме въ себе си идеята за врѣмето. Единъ окултенъ ученикъ непрѣмѣнно трѣбва да има разширено съзнание за врѣмето. Затуй казвамъ, че малкитѣ, микроскопическитѣ, невидимитѣ нѣща съ просто око сж най-важни. Ако единъ ученикъ може да схване идеята за врѣмето, да раздѣли секундата на 300 000 части и да обгърне това врѣме съ своето съзнание, той трѣбва да е достатъчно силенъ ученикъ, да има органи, съ които да вижда нѣщата, да прави опити, а не само да си въобразява.

Сега, азъ мога да направя съ нѣкой отъ ученицитѣ си следния опитъ: точно въ 10 часа вечерята ще му прѣдамъ една мисль. Нагласяваме той и азъ часовницитѣ си, да бждатъ точни. Отъ този опитъ азъ ще позная, доколко неговото съзнание е будно. Ако съзнанието му е будно, той може да схване мисльта ми още прѣди 10 часа. Ако съзнанието му не е будно, той ще схване мисльта ми въ врѣмето отъ 10 - 12 ч., ако пъкъ съзнанието му е нормално, той ще възприеме мисльта точно въ 10 часа. Но все ще има нѣкои, които ще позакъснѣятъ или ще подранятъ въ схващането на прѣдадената мисль. Напримѣръ, често отъ невидимия свѣтъ се изпращатъ за насъ Божествени мисли и благословения, които не можемъ да възприемемъ веднага. Случва се, че още въ сжщия животъ тѣ не достигатъ до насъ, а едва въ нѣкой втори животъ. Това показва

доколко бавно ставатъ нѣщата въ съзнанието. Понѣкога това благословение закъснѣва да дойде до насъ съ година, две, три, десетъ, двадесетъ и повече, а нѣкога и едва на 80-годишната ни възраст приемемъ това благословение. Казвате: „Защо едва сега дойде това благословение?“ - Причината е у тебе. Съзнанието ти не е било будно. Търсили сж тѣ, но не сж могли да те намѣрятъ. Щомъ съзнанието ти е развито, веднага ще те намѣрятъ. Отъ васъ се изисква будно съзнание. Вие сте въ първия день на вашия животъ, казва се въ Писанието: „Въ първия день Богъ разлжчи свѣтлината отъ тъмнината“. Слѣдователно, вие сте въ първия день на вашия животъ и разлжчвате вашата свѣтлина отъ вашата тъмнина, доброто у васъ отъ злото, което се състои отъ всички ония елементи, които спѣватъ живота. Злото се ражда въ тъмнината, а доброто въ свѣтлината.

Мнозина отъ васъ се колебае, дали сте на правия пътъ или не; дали новото учение е по право или старото учение. Казвамъ, ако разсъждавате така, вие сте много закъснѣли. Всѣки ученикъ, който не е могълъ да се ползува отъ това учение още отъ миналото, за какво ще се ползува отъ него сега? Кой може да ви каже Истината? Сега ще ви задамъ слѣдната тема: По какво ще познаете, че единъ човѣкъ ви говори Истината? - Има начинъ да се познае това. Нѣкой казва: „Говоря Истината.“ Всѣки може да каже, че говори Истината, но дали е въ сжщностъ така? Запримѣрь, какъ доказа Христосъ, че е пратенъ отъ небето? - Той направи много чудеса за невѣрующитѣ, за невѣжитѣ, за проститѣ. Какво трѣбваше да направи Христосъ за ученитѣ, за вѣрующитѣ? Той трѣбваше за тѣхъ да направи друго нѣщо. Напримѣрь, ако вие сте боленъ и азъ ви лѣкувамъ, ще видите моята способностъ, ще знаете, че съмъ виденъ лѣкаръ. Но прѣдставете си, че вие сте здравъ човѣкъ и азъ дойда при васъ съ своитѣ лѣкарства да ви лѣкувамъ, какво ще разберете? Болниятъ ще ме счита за виденъ лѣкаръ, а здравиятъ ще каже, че не съмъ съ ума си и ще каже: „Какъ тѣй при менъ, здравъ човѣкъ, дошълъ този лѣкаръ да ме лѣкува съ такива горчиви лѣкарства!“ Тогава какво трѣбва да направя за здравитѣ?

И тѣй, грѣшниятъ свѣтъ разбира Христа по-добрѣ,

отколкото праведния свѣтъ, азъ съмъ виждалъ ученици, които излизатъ отъ бѣдни сѣмейства, но се учатъ хубаво, свирятъ на цигулка добръ, уважаватъ учителитъ си. Срѣщаль съмъ синове на голѣми богаташи, които иматъ голѣмо понятие за себе си, мислятъ, че нѣматъ нужда да се учатъ и казватъ: „Баща ни е богатъ, нѣма защо да учимъ, нѣма защо да работимъ, ще ядемъ и ще пиемъ до насита.“ Питамъ ви: кое е по-хубаво, да стържешъ на цигулка или да стържешъ баща си? По-добръ е да стържешъ на цигулка или казано съ други думи, да свиришъ на цигулка, отколкото да свиришъ на баща си. Азъ взимамъ бащата като цигулка. Като държишъ на баща си единъ такъвъ концертъ, той ще каже: „Синко, втори пѣтъ не свири на мене!“ Ще кажете: „Защо да не свири?“ Прѣдставете си, че вие имате 100 000 лева, вложени въ банката за стари години и синъ ви дойде, че изсвири всички тия парчета прѣдъ публиката. Питамъ: какво ще стане съ бащата? Той осиромашава и казва: „Нѣма какво, втори пѣтъ нѣма да оставя да се свири върху менъ.“ Сега ще се научите, какъ трѣбва да ви говори Христосъ или какъ трѣбва да ви говорятъ разумнитъ учители. Българинътъ е избранъ народъ, както и евреинътъ. Дѣцата брулятъ хубавата круша. И затова ще видите, че което дѣте мине покрай нея, все по клонищата се катери. Ето защо избраниятъ народъ отъ всички се брули. Има какво да се брули. Зелени, узрѣли плодове, всичко се брули.

Първото нѣщо: На всинца ви трѣбва смирение, за да придобиете Мждростѣта. Ако не придобиете Мждростѣта, нищо не може да се постигне, нито въ този свѣтъ, нито въ онзи. И тогава азъ казвамъ: Любовѣта, майка ви, ще ви изпрати при вашия Учителъ - Мждростѣта. Ако не учите, Мждростѣта ще пише на майка ви, на Любовѣта: „Вашето разглежено дѣте не учи“. И майка ви, Любовѣта, ще ви стѣгне. И знаете ли какъ стѣга тя? Вие не знаете още, не сте я опитвали. Вие казвате: „Богъ е Любовь“, но не знаете какъ Любовѣта стѣга. Тогава майка ви, Любовѣта ще ви прати при Истината и ще ѝ пише: „Вашето възлюбено дѣте и тукъ не се учи“. Връщатъ го назадъ и тогава Любовѣта туря на своето дѣте рога и копита и го праща на земята да оре на нивитъ. Това е велика Истина.

Много философи на миналото сж опитали това. И всѣки на когото сж паднали рогата, казва: „Азъ втори пжтъ нѣма да ора, но ще се уча!“ Като направите нѣщо лошо, хората ви питатъ: „Изникнаха ли ти рога?“ - Не, азъ вече ще се уча. Това е единъ митъ. Като изучавате източната митология, тази на гърцитѣ, на англосаксонцитѣ, на славянитѣ, ще видите, въ какво седи този митъ.

Та всѣко движение има своя посока. Въ духовния свѣтъ изтокъ е горѣ, западъ - долу, надѣсно югъ, а налево - сѣверъ. Ржцѣтѣ винаги дѣйствуватъ по тия течения, какво означава изтокъ и западъ? Кой свѣтъ означава лицето? - Лицето означава астралния свѣтъ, а главата - умствения свѣтъ. Значи, ако се обърнемъ къмъ астралния свѣтъ, физическия свѣтъ се пада отзадъ. Обърнати нагорѣ съ главата, умътъ е изтокъ. Това сж символи, които означаватъ смѣна на енергии отъ единъ свѣтъ въ други. Нѣкой пжтъ ще се спра отъ чисто окултно гледище, да обясня отношението на чувствата, мислитѣ и волевитѣ дѣйствия, да видите, каква тѣсна връзка има между тѣхъ. Така ще разберете, какъ ставатъ смѣнитѣ на енергиитѣ. Иначе, вие не ще можете да си обясните всичко това, което всѣки день изпитвате. Сега, да оставимъ този въпросъ за подиръ Великъ день, но за добрия Великъ-день.

Ще пишете още и върху друга една тема: „Отношенията на планетитѣ“.

Всички трѣбва да упражнявате волята си. Упражненията, които ви се даватъ, иматъ за цѣль да прѣвъзможнете съ тѣхъ сегашнитѣ мжчнотии. Азъ виждамъ, много мжчнотии: сѣмейни всички имате, обществени, лични и отъ всѣкакъвъ другъ характеръ. Вие сте учителъ, лѣкаръ или какъвъ и да е, ще имате и съотвѣтни мжчнотии. Всѣки трѣбва да прѣвъзмогне мжчнотиитѣ на своята срѣда. Ето сега за Великъ-день запримѣръ имате много мжчнотии: пари нѣмате, яйца нѣмате, козунаци нѣмате, а нѣкои отъ васъ може да нѣмате захаръ или друго нѣщо. Все ще има да ви липсва нѣщо. Всичко това не е лошо, свѣтътъ е това. Човѣкъ трѣбва да прѣвъзмогне нѣщата. Тогава, като срещнете Великъ-день, нѣкой човѣкъ добрѣ облѣченъ

като го погледнешъ, ще кажешъ: „Радвамъ се, че тия хора сж добръ облѣчени, но ходя просто облѣченъ, по свобода.“ Туй е споредъ закона на Любовта. Споредъ този законъ всички не трѣбва да бждемъ еднакво облечени. Ако всинца сме облѣчени въ скъсани дрехи, това не е смирение. Пъкъ, ако не сме облечени съ хубави дрѣхи, това още не е по закона на Любовта. Ако сме боледували дълго врѣме въ нѣкоя дреха, тя е пропита съ лоши влияния. Тази дрѣха трѣбва да се хвърли, макаръ да коства и 5 000 лева. Ако съмъ боледувалъ и носилъ въ това врѣме едни обувца и тѣхъ ще хвърля, ще си купя нови. Всичко, което съмъ носилъ въ врѣме на болестта си, ще го хвърля, ще се освободя напълно отъ него, ще кажете: ами ако боледувамъ десетъ пжти? - Десетъ пжти ще хвърлишъ дрехитѣ си. Ще кажете: „Отъ дѣ ще взема пари да купя нови?“ - Това вече е другъ въпросъ. Ние казваме какъвъ е законътъ. Ако имамъ пари, ще го изпълня, безъ да се скжпя. Ако ме попитатъ, защо не мога да търпя тази шапка на главата си, ще кажа, че искамъ да бжда въ здравословно състояние. Знаете ли какво ще направя съ своята шапка? Ще отида съ нея на Витоша, ще наклада тамъ голѣмъ огънь и ще я изгоря. Ще изгоря всичко на общо основание. Азъ видѣхъ какъ единъ попъ горѣше своитѣ килимъвки. Той бѣше най-добриятъ свещеникъ. Като реши да ги изгори, взе брадвата, наклъца ги и ги тури въ огнището да изгорятъ. Той казваше: „Нова шапка ще си купя!“ Правъ е човѣкътъ. Азъ съмъ го виждалъ много пжти да постжпва по сжщия начинъ - изпращаше той джубетата си на хаджилъкъ.

Ние трѣбва да бждемъ готови да се простимъ съ всичко онова, което ни спѣва, колкото и да е цѣнно то за насъ. Когато вършимъ волята Божия, трѣбва да бждемъ безпощадни, да се освободимъ отъ всички желания, каквито да сж тѣ и колкото да ни струватъ. Защото, намъ подобава да се учимъ на изпълнение волята Божия; намъ подобава да служимъ на Любовта, да служимъ на Мждростта, да служимъ на Истината. Това е великото въ живота, който е училище за насъ. Тогава сърцето ни ще бжде свободно и ще можемъ да се разбираме.

Доброта, Истина, красота, това е Любовта.

*27-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 15.IV.1925 г.
София*

УСПОРЕДНИТЪ ЛИНИИ

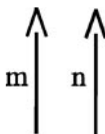
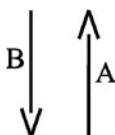
Доброта, Истина, красота, това е Любовта.

Размишление

Прочетоха се нѣколко отъ работитѣ върху темата: „Най-доброто качество на най-добрия ученик“.

За следния пѣтъ ще пишете върху темата: „Най-великата добродѣтель отъ тѣзи, които не знаете“. Нѣма да пишете върху тѣзи добродѣтели, които знаете, но за тѣзи, които не знаете. Човѣкъ пише най-добрѣ върху това, което не знае. Най-великата добродѣтель у човѣка е тази, която той не знае. Ще измислите нѣщо съвсѣмъ ново, ще намѣрите нѣкоя добродѣтель, за която нищо не сте слушали. Можете ли да намѣрите такава добродѣтель? Коя ще бѣде за всѣки едно отъ васъ най-великата добродѣтель отъ незнайнитѣ?

Прѣдставете си, че линиитѣ А и В сѣ живи и се движатъ въ двѣ противоположни посоки една на друга. Тѣ прѣдставляватъ двѣ различни сили, които се движатъ въ различни посоки. Каква е разликата между първитѣ двѣ линии и тѣзи двѣ линии „м“ и „н“. Въ първия случай имаме два процеса, при които единиятъ процесъ върви нагорѣ, другиятъ - надолу. Тия два процеса се извършватъ въ едно и сѣщо сѣщество. Слѣдователно, процесѣтъ А, като живъ процесъ, и процесѣтъ В сѣ свързани заедно въ едно тѣло. Другитѣ два процеса обаче „м“ и „н“ живѣятъ въ двѣ тѣла. Но тия двѣ сѣщества които се движатъ въ една посока, сѣ разумни, а тия двѣ сѣщества, които се движатъ въ двѣ противоположни посоки, не сѣ разумни. Тамъ, дѣто има противоположно движение, процесѣтъ не върви нагорѣ, а се движи крѣгообразно. Споредъ този законъ, като изучавате

електричеството, ще видите, че въ него се забълбзватъ двѣ течения: едното нагорѣ, а другото - надолу. Отъ тия движения се образува единъ кржгъ.

Често въ вашия умъ основната идея се смѣсва съ други посторонни, второстепенни идеи, които сж противоположни на основната. Въ такъвъ случай вие мислите, че това сж други сжщества. Не, заблуждавате се, това сте вие самиятъ. Прѣдставете си, че се движите въ нѣкоя гора, като се блъскате ту въ едно, ту въ друго дърво и казвате: „Слушайте, не ме блъскайте!“ Втори пжтъ се блъснете въ нѣкое дърво и пакъ казвате: „Не ме блъскай!“ - Кой те блъска? Никой не те блъска, освѣнъ ти самичкь. По сжщия начинъ мнозина отъ васъ се движатъ вечерно врѣме и казватъ, че нѣкой ги блъска. Това показва, каква е обстановката, какви сж условията, при които се движите. Условията ви сж неблагоприятни. Човѣкъ трѣбва да се спре въ такъвъ случай, трѣбва да намѣри отнѣждѣ свѣтлина, за да прѣмине пжтъ си. Та въ ежедневиия си животъ вие се спъвате отъ редъ мжчнотии. Всички хора минаватъ прѣзъ три фази въ живота си, споредъ което азъ ги раздѣлямъ на три категории: едни, които страдатъ; втори, които се изпитватъ и трети, които се учатъ. Тѣзи, които страдатъ сж оглашени. Тѣзи, които се изпитватъ, сж вѣрующии. Тѣзи, които се учатъ сж ученици. Щомъ кажешъ: „Голѣми сж страданията ми!“ - Оглашенъ си. „Голѣми изпитания имамъ!“ - Вѣрующъ си. „Трѣбва да уча, имамъ много да уча.“ - Ученикъ си. Нѣкой казва: „Отъ толкозъ врѣме се уча и нищо не съмъ научилъ!“ Не, ти не си училъ, ти си чукалъ солъ, а да чукашъ солъ, това не е учение. Учението не се занимава съ материални работи. Страданията се занимаватъ съ материални работи. Изпитанията се занимаватъ съ духовни работи, а учението се занимава съ чисто Божествения животъ. Туй трѣбва да знаете всички!

Нѣкой пжтъ казвате: „Ние трѣбва да изпѣлнимъ волята Божия, а не човѣшката.“ Какво нѣщо е изпѣлнението волята Божия? Кажете ми, кога ще изпѣлнимъ волята Божия и кога - човѣшката воля? Навѣрно ще кажете: ние изпѣлняваме волята Божия, като любимъ Бога. Сега нѣма да ви изпитвамъ,

но другъ пътъ ще извиквамъ нѣкой отъ васъ, да ми даде ясно опрѣдѣление, въ какво седи изпълнението на волята Божия. Вие трѣбва да имате ясна прѣдстава, какво нѣщо е да се изпълни волята Божия.

↑
А ИМАТЕ индивида А, синъ на богати родители, боленъ отъ почти неизлѣчима болѣстъ, животътъ му виси на косъмъ. Този човѣкъ надали ще оздравѣе, малка е надеждата на всички. Отъ една страна майката е богата, харчи много пари; отъ друга страна лѣкарь идва, дава различни цѣрове, но работата на злѣ отива. Майката изпълнява своя дългъ, лѣкарьтъ - сжщо, добръ му плащатъ, но въпрѣки това състоянието на болния се усложнява и всички около него се произнасятъ, че слѣдъ 24 часа той ще напусне този свѣтъ. Такова е мнѣнието на майката, такова е мнѣнието на лѣкаря, такова е мнението на обществото около болния. Майката, лѣкарьтъ и обществото казватъ: „Ние направихме всичко, което знаехме, но не можахме нищо да помогнемъ.“ Този човѣкъ умира вече. Питамъ: какъ можемъ ние да го излѣкуваме? - Ще отидемъ при болния и ще му кажемъ: „Има само единъ начинъ, по който ти можешъ да оздравѣешъ“ - „Какъвъ е този начинъ?“ - „Най-първо ще кажешъ на лѣкаря да не идва повече. Послѣ, ще кажешъ на майка си и тя да не идва, а ти ще се обърнешъ къмъ Бога и ще посвѣтишъ всичко на Него. На Бога ще посвѣтишъ и себе си и своя животъ и всичко, каквото имашъ. Ако обѣщашъ всичко това, животътъ ти ще се повърне.“ Това значи да изпълнишъ волята Божия. Ако този боленъ човѣкъ възприеме всичко, което му казваме и каже на лѣкаря, на майка си да не идватъ повече при него, а самъ той се обърне къмъ Господа и обещае, че ще изпълни волята Божия, че е готовъ да пожертвува всичко за Бога, въ него ще стане единъ вжтрѣшенъ прѣвратъ и здравето му се възстановява. Това значи да покажешъ пътя на единъ човѣкъ. Това значи да му дадешъ начинъ, какъ да изпълни волята Божия. Ако той изпълни волята Божия, ще оздравѣе; ако се усъмни и не я изпълни, ще заміне за другия свѣтъ.

Нѣкой казва: „Въ какво седи изпълнението на Божията воля?“ Да изпълнишъ волята Божия, значи да пожертвувашъ

имането си, живота си и всичко, каквото имашъ на Бога. Казвате: „Нали живѣемъ въ общество, какъ ще пожертвуваме всичко за Бога?“ Въ кое общество живѣете? И волѣтъ може да каже, че живѣе въ общество. И овцата може да каже, че живѣе въ общество. И конѣтъ може да каже, че живѣе въ общество, но питамъ: колко струва едно овче общество или едно говеждо общество или едно конско общество? Най-послѣ, колко струва и едно човѣшкото общество? - Една лула тютюнъ. Както тютюнѣтъ изгаря, така и човѣкѣтъ се ражда и умира. И той изгаря като една лула тютюнъ. Слѣдъ като изгори лулата тютюнъ, тя се е прѣвърнала въ димъ и пепелъ. И лулата мисли, разширява се, но какво е измислила въ края на краищата? Нѣкой казва: „Ама азъ съмъ грѣнчаръ, имамъ изкуство, работя хубави грѣнета отъ фаянсъ, знаете ли това?“ - Зная, че си изработилъ десетъ хиляди грѣнета и си ги разпродалъ на хората. Тия грѣнета благодарятъ ли ти, че си ги създалъ? Ако единъ день заболѣешъ, тѣ ще дойдатъ ли при тебе да ти помогнатъ? И най-послѣ, ти увѣренъ ли си, че тия грѣнета единъ день ще заематъ високи длѣжности? Ако вие се заемете съ една душа, направите ѝ нѣкое добро, а именно, показвате ѝ начинъ, какъ да повдигне мислитъ си нагорѣ къмъ Бога; показвате ѝ, какъ да облагороди сърцето си и какъ да усили волята си, всичко това не струва ли повече отъ десетѣ хиляди грѣнета? - Това нѣщо струва повече даже отъ всички общества, които сега съществуватъ въ свѣта. Въ свѣта има само едно общество. То е общество отъ такива хора, които иматъ стремежъ къмъ Бога. Само тѣ образуватъ „общество“ въ пълния смисълъ на думата. Ако нѣкой мисли, че има нѣщо повече извънъ това общество, той се лъже. За всинца ви трѣбва да се създадатъ благоприятни условия. Това значи да се създаде общество, срѣда, въ която човѣкъ може да възроди своя животъ.

И тъй, имате ли скръбъ - оглашени сте. Имате ли изпитания - вѣрующа сте. Учите ли - ученици сте. Ако вие, като ученици, не можете да прѣодолѣете известни мъчности, тогава дѣ е вашата сила? Въ какво вѣрвате. Трѣбва да дойдатъ ангели да ви носятъ на носилки, както въ Япония носятъ

богатитѣ хора. Васѣ, царскитѣ синове, гениалнитѣ хора, пълни сѣ добродѣтели, трѣбва на рѣцѣ да ви носятѣ, да ви подтикватѣ, за да вървите напредѣ. Ако ви занесатѣ на небето, вие ще бждете на показѣ, както излагатѣ на показѣ въ свѣта маймунитѣ. Това ви се вижда смѣшно. Не, туй е великата Истина. Защо? - Понеже вие мислите, че сте отѣ Божествено произхождение, и всичкитѣ ви работи и тукѣ на земята, и горѣ на нѣбето трѣбва да върватѣ безѣ мжнотии, безѣ страдания и изпитания. Вие сте смѣшни въ своитѣ твърдения, като поддържате, че сте отѣ Божественѣ произходѣ, че сте излѣзли отѣ Бога. Добрѣ, съгласенѣ съмѣ сѣ васѣ, но казвамѣ, покажете ми, дѣ се проявяватѣ качествата на Божественото у васѣ? Ще бжде смѣшно да казваме, че сме Божествени безѣ да проявимѣ сами ние Божественото начало въ себе си. Не можете ли да го проявите, значи вие засега живѣте въ това, което не е Божествено. Врѣме е вече да проявите Божественото въ себе си. Засега то спи у васѣ. Вие още не сте дошли до положителната вѣра. Днесѣ, когато отѣ васѣ и да поставятѣ на изпитѣ, да му отнематѣ всичкото богатство, да му отнематѣ общественото положение, което заема, и да го поставятѣ въ единѣ чуждѣ градѣ, непознатѣ отѣ никого, той ще покаже, колко силна е била вѣрата му. Вѣрующия нѣма отѣ какво да се плаши.

Ще ви приведа единѣ примѣрѣ, да видите, какво нѣщо е силната, чиста, дѣтинска вѣра. Не зная, доколко този примѣрѣ е дѣйствителенѣ фактѣ, но ще го привѣда тѣй, както ми е прѣдаденѣ. Това се е случило въ България, преди 50 - 60 години. Баща и майка, заедно сѣ своето момиченце, трѣгватѣ на пѣтѣ за единѣ градѣ, но трѣбвало да прѣминатѣ прѣзѣ една планина. Прѣзѣ планината ги нападатѣ разбойници. Бащата и майката успѣли да се освободятѣ отѣ тѣхѣ, избѣгали, но въ страха си не забѣлежали, че момиченцето имѣ не е сѣ тѣхѣ и го изгубили. То останало върѣдѣ планината, плакало, викало, търсило майка си, но не могло да я намѣри. По едно врѣме то вижда на пѣтя си мечка. Веднага се затичва къмѣ нея, започва да я гали, да я милва по козината и да я пита: “Кажи ми, дѣ е мама?” Мечката стои на едно мѣсто, поглежда го. Момиченцето

се качва на гърба ѝ и тя тръгва, започва да обикаля с него из планината. Тъй го носила нѣколко часа и се радвала. Въ това врѣме майката търси своето дѣте. Изведнажъ мечката излиза насрѣща ѝ. Вижда тя нейното момиченце на гърба на мечката. Това вижда и бащата. Уплашватъ се двамата и хукватъ да бѣгатъ. Виждатъ прѣдъ себе си една голѣма скала. Изкачватъ се на нея и оттамъ викатъ на момиченцето, да слѣзе отъ мечката и да отиде при тѣхъ. Но дѣтето не се плаши отъ мечката. Родителитѣ гледатъ отъ скалата, казватъ си: „Ще го разкъса мечката!“ Не, Господъ казва на тази мечка: „Ти ще занесешъ това момиченце при майка му!“ И мечката се радва, че изпълнява волята Божия. Момиченцето слиза отъ гърба на мечката и отива при майка си. Туй разбирамъ вѣра. Кой не е бѣгалъ отъ мечка? Момиченцето плаче, вика, търси майка си. Казвамъ, такива състояния трѣбва да има човѣкъ, когато дойде въ свѣта. Щомъ въ свѣта съществува разумность, както това се твърди, нашата опитность отъ живота трѣбва да бѣде положителна, да почива на дълбоко прѣживѣни и опитани нѣща. Ще дойдатъ страдания, ще дойдатъ неразрѣшени нѣща, ще дойдатъ мъчности, но красотата на живота седи именно въ тия нѣща.

Сега, нѣма да се прави въпросъ, кой какъвъ е, дали е оглашенъ, вѣрующъ или ученикъ. Който е оглашенъ, ще гледа да стане вѣрующъ. Който е вѣрующъ, ще гледа да стане ученикъ. Който е ученикъ пъкъ да се учи. На какво? - На незнайнитѣ добродѣтели. Когато апостолъ Павелъ отиде въ Атина, казваше на атинянитѣ: „Азъ не ви проповѣдвамъ за тѣзи богове, които вие знаете, но ви проповѣдвамъ за „незнайния Богъ“, чийто надписъ видѣхъ нѣкъдѣ изъ града ви. Ще ви говоря за този Господъ, Когото вие не знаете.“ Казватъ му атинянитѣ тогава: „Говори ни за незнайния Богъ, да видимъ, кой е Той.“ Така и ученикътъ ще говори за незнайнитѣ добродѣтели. Велико е това, което не се знае. Въ нашето съзнание има нѣщо, което не е проявено. Туй, което не знаете, то е доброто, къмъ което се стремите. То е Божественото. Затова ние усѣщаме единъ потикъ, едно вътрѣшно течение, което ни тласка къмъ Божественото. Тъй щото, въ това именно седи великия животъ за въ бъдаще.

Помислете сега, коя бѣше основната идея въ тази лекция.

Сега, като ви слушамъ да пѣте, намирамъ, че сте отвикнали да пѣте. Питамъ ви: когато човѣкъ скърби, може ли да пѣе? Когато се изпитва, може ли да пѣе? Когато учи, може ли да пѣе? При ученето човѣкъ може да пѣе за развлѣчение, но само когато е свободенъ. При страданието може да пѣе, за да се утѣши. При изпитанието може да пѣе, за да се запази. Азъ говоря за музиката, като възпитателно срѣдство. Тя не трѣбва да се отдѣля отъ сжщинския животъ. Нейнитѣ трептения влизатъ въ живота, влизатъ въ чувствата, влизатъ въ мислитѣ, а сжщо така влизатъ и въ говоримата рѣчь. Музиката влиза навсѣкждѣ. Човѣкъ трѣбва да бжде музикаленъ; мислитѣ му да бждатъ стройни, въ чувствата си да има висши трептения. Свещено нѣщо е музиката! Нѣкой отъ васъ могатъ да кажатъ, че музиката, пѣнието е необходимо за всички: други могатъ да кажатъ, че и безъ тѣхъ може. Не, при сегашното ви развитие, музиката ви е необходима. Ще дойде врѣме, когато музиката може да се изключи отъ живота, но това врѣме още не е дошло за васъ.

Всѣки отъ васъ, като става сутринъ, той трѣбва да пѣе, ако не гласно поне въ ума си. Ако нѣма гласъ, мислено поне да пѣе. Човѣкъ, който не може да владя своя ларинксъ, мжчно може да създаде характеръ въ себе си. Туй трѣбва да знаете. Най-първо човѣкъ трѣбва да владя гърлото си. Не казвамъ, че трѣбва да му заповѣдва, но да го държи въ исправностъ. Това е най-голѣмото благословение, което Господъ е далъ на човѣка. Този органъ е свързанъ съ мислитѣ, свързанъ е и съ чувствата на човѣка. Всѣки органъ има свой изразъ. Сега, напримѣръ, какво трѣбва да ви вдъхновява въ музиката? За какво трѣбва да пѣте и свирите? Най-първо вие трѣбва да пѣте и свирите за това, което имате въ себе си. Не пѣйте за другитѣ хора. Възпитателното влияние на музиката седи въ това, да пѣте за себе си. Слѣдъ туй ще пѣте за другитѣ. Най-послѣ ще пѣте за Бога. Като казвамъ, че най-послѣ ще пѣте за Бога, разбирамъ, че на Бога ще принесете плода. Първо ще пѣешъ на себе си, защото само ти можешъ да издържашъ да се учишъ. Послѣ ще пѣешъ на другитѣ. Когато

се научишъ да пѣешъ хубаво, ще пѣешъ и на ангелитѣ и тѣ ще те слушатъ. Такъвъ е естествениятъ ходъ на нѣщата. Който не разбира работитѣ така, той не може да бжде музикаленъ.

Всѣки човѣкъ има музикално чувство, но то не е еднакво развито у всички. У нѣкои е много добрѣ застѣпено, у други - много слабо застѣпено. Ако искате да се учите, накарайте нѣкоя сестра, която има хубавъ гласъ, да ви попѣе, а вие слушайте. Тя нека пѣе, а вие слушайте. Този даръ да пѣе е Божественото нѣщо. Слѣдъ това намѣрете трета сестра, която пѣе още по-хубаво и двѣтѣ заедно я изслушайте! Та, първо ще пѣете на себе си. Като дойдете въ по-горна стадия, ще пѣете за другитѣ и тѣ ще ви слушатъ. Да се изслушвате единъ другъ съ внимание, това е единъ отъ добритѣ възпитателни методи, който трѣбва да прилагате въ живота си.

Сега ще вземемъ чуждата дума „Вехади“ и ще я изпѣемъ. Думата „вехади“ значи започване на една работа. Всѣка работа трѣбва да започваме съ най-благородни подтици. Мотивътъ, на който пѣемъ тази дума е източень. Тоноветѣ сж смѣсени: мажорни и миньорни. Думата „Вехади“ прѣдставлява много малкъ пасажъ отъ една свещена пѣсень. Като пѣете, вие трѣбва да се стремите къмъ чистота на тоноветѣ.

Доброта, Истина, красота, това е Любовта.

*28-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 17.VI.1925 г.
София*

НАЙ-МАЛКОТО ЧУВСТВО

Доброта, Истина, красота, това е Любовта.

Размишление

Прочете се резюме отъ темитѣ: „Най-добритѣ качества на най-добрия ученик“.

Прочетоха се нѣколко отъ работитѣ върху темата: „Най-великата незнайна добродѣтель“.

За следния път ще пишете върху темата: „Най-малката незнайна добродѣтель“.

Понеже никой отъ васъ не можа да намѣри най-великата незнайна добродѣтель, тя остава засега неизвѣстна, хиксъ. Най-малката незнайна добродѣтель остава да бжде „у“. Значи „х“ и „у“ ще бждатъ двѣтѣ допирни точки въ трансценденталния свѣтъ, т. е. въ този свѣтъ, който човѣкъ може да схване и разбере извънъ своитѣ сѣтива. Кажете ми сега, какво значи човѣкъ да разсещава правилно? Сега, на мода въ свѣта е дамитѣ да носятъ кжси ржкави, да ходятъ съ голи ржци. Защо носятъ кжси ржкави? Всѣко нѣщо, което човѣкъ прави, трѣбва да има свои мотиви, свои причини. Когато нѣкоя дама ходи съ голи ржце денемъ, на слънце, това разбирамъ, но да ходи съ голи ржци облачно врѣме, или когато седи въ нѣкоя стая, или отива на нѣкакво събрание, де е смисълътъ въ това? На какво слънце ще се пече тогава?

Азъ искамъ да кажа, че всѣко нѣщо, което човѣкъ прави, трѣбва да е разумно. Вие можете да се печете на слънцето, както искате и когато искате, безъ да е на мода ходенето съ голи ржци. Азъ поддържамъ това, хората да се печатъ на слънце и мъже и жени. Нека всички сестри носятъ кжси ржкави вѣнъ отъ града, но влѣзатъ ли въ града, трѣбва да носятъ дълги ржкави, защото отъ праха въ града, поритѣ на кожата ще се запушатъ и дишането

имъ ще се затрудни. Слѣдователно, онзи, който създаде модата, билъ уменъ. За умнитѣ жени той препоръчва да носятъ кжси ржкави извънъ града и да се пекаатъ на слънце, а за глупавитѣ да носятъ кжси ржкави по улицитѣ, а дълги ржкави на затворено. Умнитѣ жени ще носятъ дълги ржкави у домътъ си, а кжси всрѣдъ природата, глупавитѣ жени - обратно, кжси ржкави по улицитѣ, а дълги всрѣдъ природата, да не почернѣятъ. Умната жена е глупава у дома си, а умна на слънце, а глупавата обратно. Вънъ отъ това, като се движите между вашитѣ братя вънъ въ свѣта и тукъ между васъ съ кжси ржкави, нѣкой отъ тѣхъ може да се съблазняватъ. Не забравяйте, тѣ не сж хора светии, тѣ сж грешници още. Като се движите между хората, нека вашата свобода не причинява съблазънъ между тѣхъ. Казвамъ, хората се раждатъ голи, а не облечени. Защо днесъ ходятъ облечени? Защото сж грешници. Докато хората сж грѣшни, нека бждатъ внимателни едни къмъ други. Когато Адамъ и Ева бѣха въ рая, тѣ ходяха голи, но щомъ ги изпѣдиха отъ рая, облѣкоха се въ кожи. Защо? - Студено имъ било. Докато били въ рая, слънце грѣяло, топло било и тѣ ходили голи.

Въ свѣта сжществува три вида голота: тѣлесна, умствена и сърдечна голота. Нѣкои религиозни хора, Христови послѣдователи сж благочестиви физически, но въ сърцето не сж благочестиви. Други пъкъ сж благочестиви въ сърцето, но не сж благочестиви въ ума. Ще видите, че нѣкои хора се стрѣмятъ дрехитѣ имъ да сж затворени, съ кжси ржкави, но отвѣтрѣ не сж благочестиви. Добрѣ е за въ бждеще, всички сестри да си направятъ бѣли ленени блузи. Която сестра иде въ школата облѣчена съ черни дрѣхи, нѣма да я приемеме. Вие нали искате мода? Ето ви мода. Тукъ нѣма да дохождате, както вие искате, но трѣбва да слушате, ако искате да ви се прѣподава. Туй трѣбва да знаете веднажъ за винаги! Дрѣхитѣ ви трѣбва да сж хигиенични. Сестритѣ да си направятъ дълги ленени, а не копиринени блузи. И млади и стари сестри ще си направятъ такива блузи, както и тѣзи, които иматъ, и които нѣматъ възможность. Богатитѣ сестри да отворятъ кеситѣ си за бѣднитѣ. Блузитѣ ви ще бждатъ широки, съ широки ржкави, долу съ едно ширитче за да не се

вдигатъ нагорѣ. Казватъ: защо да закриваме ржцетѣ, вратоветѣ си? Защото въ това нѣма нищо красиво. Ако е въпросътъ за красота, разбирамъ, но тукъ нѣма нищо красиво. Или вие искате да изнесете на показъ вашата грозота? Не, вие трѣбва да бждете или много грозни, или много красиви, или много добри, или много лоши. Два полюса има въ живота. Нѣкои отъ васъ може да останатъ на особено мнение. Свободни сте, но и на братята ще кажа да си направятъ по едно бѣло лѣнено палто и по една бѣла жилетка. Ще кажете, че нѣмате пари. Когато дойде въпросъ да направите нѣкоя копринена рокля на вашата жена или дъщеря, за тѣхъ ще намѣрите пари. Тогава кесията ви се отваря. Тѣзи бѣли палта ще се обличатъ когато влизате въ класъ. Първо, сестритѣ нека се облѣкатъ въ бѣло, а послѣ братята. Като идвате въ класа, всички трѣбва да сте облѣчени съ чисти дрехи, това е свещено нѣщо. Нали сте окултни ученици? Вие прѣзъ цѣлата седмица сте били облѣчени съ една дреха и прѣзъ това врѣме сте се карали съ дѣтето си или съ мъжа си и съ тази дрѣха ще дойдете въ класъ. Не, ще съблѣчете дома си тази дреха, тя е пропита съ лоши мисли и настроения и се облѣчете съ чиста дреха. Нали вие идвате въ Школата да се учите на Мждростъ? Казвате: „Всѣкакъ може.“ Не е така. Ако идвате тукъ съ нечисти дрѣхи, съ нечисти тѣла, на какво ще замяза тази Школа? Прѣди да дойдете въ класа, всички трѣбва да си измивате краката, вратоветѣ, да сте чисти.

Азъ ви питахъ, какво значи човѣкъ да мисли, да разсжждава правилно? Ще ви кажа, въ какво седи правилното мислене. Въ човѣка има двѣ течения. Едното отъ тѣхъ е отъ пжпа нагорѣ и се образува въ главата, а другото е отъ пжпа надолу. Второто течение води къмъ центъра на земята, а първото - къмъ центъра на слънцето. Най-послѣ има и трѣто течение, което съединява първитѣ двѣ течения. Третото течение наричатъ аура на човѣка. Второто течение, т. е. това, което води къмъ центъра на земята, включва всички низши енергии на човѣка, които той добилъ въ своето животинско състояние. Като изучаваме строежа на човѣшкото тѣло, ще видимъ, че първитѣ двѣ течения включватъ въ себе си още двѣ течения. Всички тия течения сж съчетани

едно въ друго. Тѣ се забѣлѣзватъ и въ мисълъта, и въ чувствата на човѣка.

Да кажемъ, че вие размишлявате идеално върху единъ въпросъ, по мисълъ живѣте между ангелитѣ, а сжщеврѣмено сте облечени въ плътъ и кръвъ. Поради тази идея, въ вашето тѣло ще се пробудятъ и други сили, свързани съ живота на мисълъта. Тѣ сж низшитѣ сили у човѣка. Така е, животътъ на ангелитѣ и животнитѣ сж свързани въ единъ общъ животъ. Разумниятъ и неразумниятъ животъ вървятъ заедно въ човѣка. Чувствата и мислитѣ въ човѣка сж свързани. Божественото ги свързва. Въ това нѣма никакво зло, но потрѣбно е да се разбиратъ законитѣ, които управляватъ тия двѣ течения. За васъ е трудно още да ги разбирате, но трѣбва да ги знаете, защото тѣ ще ви послужатъ за сегашниятъ животъ, който трѣбва да сыграждате. Ако вие не разберете тия закони, мжчно може да запазите туй, което днесъ ви се дава.

Вие всѣкога може да изгубите вашето равновѣсие, ако не въ школата, то отвънъ. Вечерно врѣме, като спите, дойде нѣкой и извика: „Пожаръ!“ Вие скачате отъ леглото и хуквате навънъ. Не, ще станете полека, ще вземете чорапитѣ си и спокойно ще ги турите на краката си. Послѣ ще се разходите малко изъ стаята си и ще излѣзете навънъ. Това е философия! Вие какво правите? Щомъ се запали кжщата, хуквате навънъ. Какво е това присжствие на духа? Какъ ще може такъвъ човѣкъ да влияе на себе си и на другитѣ? Всѣки човѣкъ, който се стрѣска, губи почитанието на другитѣ хора. Тукъ всѣки може да ви изплаши. Какъ? - Ако нѣкой човѣкъ пусне една малка дѣтска бомбичка прѣзъ прозореца, всички ще наскачате. Не само вие, но всички хора губятъ равновесието си, губятъ присжствието на духа. Дойде имъ една малка болестъ, губятъ присжствие на духа. Изгубятъ паритѣ си, губятъ присжствие на духа. Нѣкой кираджия излѣзе отъ кжщата имъ, губятъ присжствие на духа. Пждятъ ги отъ кжщи, губятъ присжствие на духа. Нѣкой каже нѣкоя лоша дума за тѣхъ, губятъ присжствие на духа. Хиляди нѣща въ свѣта могатъ да ви изкаратъ отъ равновѣсие. И слѣдъ всичко това разисквате, какво сж казали Кантъ, Декартъ,

апостолъ Петъръ, еди-кой си историкъ, еди-кой си математикъ и т. н.

Питамъ ви: какво значи числото 2, числото 3, числото 4 и т. н.? Числото 2п показва, слѣдъ колко милиони години ще се създаде човѣкътъ отъ една клѣтка? Числото 3п показва слѣдъ колко милиони години едно момче ще се прѣвърне въ момиче, споредъ съчетанията, по които природата работи. Природата работи разумно. Когато измѣня формитѣ, тя си има причини за това. Нѣйнитѣ причини не сж като човѣшкитѣ, тѣ сж разумни, добрѣ обосновани. Запримѣрь, човѣкъ като погледне месцето на нѣкое говедо, въздиша. Защо? - Иска да си хапне отъ него. Като погледне ябълката, пакъ въздиша. Човѣкъ постоянно въздиша. Не, като бутнешъ месцето на кого и да е, било човѣкъ, животно или плодъ трѣбва да почувствуващъ, да съзнаешъ, че всичко това е направено отъ Бога. И като бутнете едно гърне, вие разбирате, че въ него може да поставите отлично розово масло или да го направите единъ простъ умивалникъ, да се миете въ него. Писанието казва: „Пазете се отъ грѣховетѣ“, да не бждете гърнета за миене въ тѣхъ, но чисти да останете. Слѣдъ колко години ще станете 1п? Нѣкой казва: „Духътъ ще ме научи на всичко.“ Не, Духътъ говори въ п-та степенъ. Кой научи хората да говорятъ? Ти, който мълчишъ, кой те научи да говоришъ? Духътъ казва: „Онзи, който говори, говори отвѣнь; а онзи, който мълчи, говори отвѣтрѣ.“ Онзи, който говори, е прѣводчикъ на Господа. Всинца вие сте прѣводчици на Господа. Богъ ви пита: „Какво ви казва вашиятъ учителъ?“ - „Не можахме да разберемъ езика Му.“ Тогава трѣбва да дойде нѣкой при васъ, да ви научи да разбирате езика на учителя си, а то е дълга и широка работа.

За да осмислите живота си не само за една минута, а за вѣчни врѣмена, много нѣщо се изисква. Ако нѣкой каже, че е придобилъ радостта само за една минута, това не е никаква придобивка. Истинската радостъ трѣбва да бжде радостъ на цѣлата вѣчностъ. Щомъ не може да я задържите завинаги, това не е радостъ, това е само една проекция. Вие ще гледате тази радостъ да влиза постепенно въ вашитѣ сърца и умове. Влѣзе

ли дълбоко въ васъ, тя никога нѣма да изгасне. Тогава морето може отвѣнъ да се бушува, може да имате скърби, страдания, недоразумения, но това нищо не значи. Нима онзи параходъ, който минава прѣзъ Атлантическия океанъ, е посрѣщнатъ отъ вълнитѣ съ финикови вѣйки? - Не, капитанътъ, моряцитѣ, пътниците, всички се слагатъ, навеждатъ се къмъ земята. Прѣди да е тръгналъ, всички пътници седятъ съ букети отъ рози, голѣми герои сж тѣ, но слѣдъ шесть деня не остава нито една роза отъ букета и вече не си говорятъ тъй благо, нѣжно. Всѣки отъ тѣхъ легналъ на корема си, говори нѣщо на дюшемето. Какъ мислите ще опитате ли всички тия работи въ свѣта? - Ще ги опитате. Но има страхливци, които не влизатъ въ парахода, тѣ стоятъ отвѣнъ на брѣга и наблюдаватъ само. Онзи, който влѣзе, въ парахода ще влѣзе и въ Царството Божие. Той трѣбва да бѣде първостепененъ герой, да нѣма подобенъ на нѣго. Тѣй трѣбва да разбирате нѣщата. Вие трѣбва да бждете герои, да прѣодолявате мжнотинитѣ. Казвате: „Добъръ е Господъ.“ Азъ зная, че Господъ е добъръ. Щомъ Господъ е добъръ, вие трѣбва да бждете герои. Господъ обича смѣли и безстрашливи дѣца, които не се страхуватъ. Ако единъ паякъ може да те уплаши и да бѣгашъ отъ него, дѣ е твоето геройство? Като те види нѣкой ангелъ, че бѣгашъ отъ паяка, ще се усмихне и ще каже: „Да бѣгашъ отъ единъ паякъ, това е добродѣтель, ти заслужаващъ шесть.“ Вие казвате: „Какъ, нима отъ паякъ бѣгаме?“ Да, вие и отъ мравя бѣгате, и отъ една малка микроба бѣгате. - „А, отъ микроба ще бѣгаме!“ - Какъ не бѣгате ли отъ микробата на чумата? Ако тази микроба влѣзе въ кръвта ви, какво ще направите вие, голѣмиятъ герой? И най-голѣмиятъ пехливанинъ да сте, нѣма да се минатъ и 24 часа, ще легне на гърба си. Всички бѣгатъ отъ тази микроба, тя е много силна. Вие ще ѝ кажете: „Ще ти дамъ, колкото пари искашъ, 10 - 15, 000 лева, но моля ти се, иди на друго мѣсто. Азъ съмъ много слабъ, иди при нѣкой мазничъкъ.“ Тази микроба, това е грѣхътъ въ човѣка. Грѣхътъ е една микроскопическа, нищожна мисль, която бутнешъ ли малко, веднага те поваля на земята. Тя е повалила висши сжщества и васъ ще повали. Затова казвамъ: отъ грѣха да ви е

страхъ, да бѣгате като отъ чума.

Сега, какво разбрахте отъ тази лекция? Ще кажете: „Учителътъ ни се кара.“ Това не е караница. Това е изнасяне на извѣстни положения, които трѣбва да знаете. Безъ това знание сегашниятъ животъ е безсѣдържателенъ. Нашиятъ животъ може да бѣде сѣдържателенъ само при знанието на малкитѣ добродѣтели. Ако тази вечеръ вие не придобисте една малка добродетель, която досега не сте знаели, и я прибавите къмъ вашето знание, какъвъ смисълъ има всичко това, което чухте? Тази вечеръ ще турите една малка тухличка въ зданието, което градите, та като се върнете дома си, да знаете, че е запущена една малка дупка. Направите ли това, ще знаете, че работата ви за цѣлия день е завършена. Като дойде единъ ангелъ да види, какъ работите, ще намѣри, че сте запушили една малка дупка въ вашето здание.

И тъй, 1n означава единъ принципъ, който дѣйствува непрѣривно. Числата 2n, 3n, 4n, 5n, 6n и т.н., това сж сили, които сжщо тъй работятъ непрѣривно въ природата. Въ живата математика тѣзи числа означаватъ сили, които работятъ непрѣривно. Тѣ прѣдставляватъ цѣль свѣтъ. Единицата може да се разложи на своитѣ съставни части. Двойката сжщо може да се разложи на своитѣ съставни части и т. н.

Та казвамъ, най-малката добродѣтель въ свѣта всѣкога образува хармония между всички хора. Тя нагласява хората. Като дойде между животнитѣ и въ тѣхъ внася радостъ. Всички овци и вълци се примиряватъ при нея. Тя внася хармония между учители и ученици, между свещеници и пасоми и т. н. И между васъ, като дойде, пакъ дѣйствува сжщия законъ. Слѣдователно, щомъ нѣкога вие сте разтревожени, ще се помолите на Господа, да ви изпрати най-малката добродѣтель, да внесе миръ и хармония въ васъ. Така ли правите вие? - Не. Вие започвате да разказвате на Господа: „Господи, знаешъ ли, че азъ съмъ голѣмъ грѣшникъ?“ Господъ казва: „Това азъ зная отдавна. Въ моята книга ти си написалъ това въ n-та степенъ. Нѣма нужда да ми го повтаряте още, но приемоте въ себе си най-малката добродѣтель и я угостете.“ Така трѣбва да постѣпите. Приемоте

ли въ себе си най-малката добродѣтель, азъ ще се радвамъ, като на свой най-добъръ приятелъ. Голѣмата добродѣтель не може да се побере въ васъ, но малката може. Тя е красива, при това не е вискателна, скромна е тя.

Азъ искамъ, всички ученици да иматъ въ себе си най-малката добродѣтель. Тази вечеръ мога да ви подложамъ на единъ изпитъ. Какъвъ може да бѣде този изпитъ? - Да изкарамъ нѣкой отъ васъ, който обича да говори много, да ви държи два часа, да го слушате. Кой отъ васъ ще седи спокойно, безъ да се обръща на една и на друга страна. Той да ви говори, а вие да го слушате, като че ви говори нѣща, които не знаете и да кажете послѣ, че сте слушали много умни нѣща. Вие обаче, какво ще кажете? - „Отдѣ се намѣри този братъ? Учителътъ него ли намѣри? Нѣмаше ли нѣкой по-уменъ да излѣзе да говори? Ние ще оглуѣемъ, ако речемъ да го слушаме.“ Не, ще слушате. Докато житцето ви говори, докато царевицата ви говори, докато хлѣбътъ ви говори, докато пиперкитъ ви говорятъ, вие ще можете да слушате. Какво значи да ти говори житното зърно? Когато житното зърно говори, най-първо ти ще му дадешъ мастило да пише. Нѣкой казва, че житното зърно не може да пише. Всички вие имате по едно перо - езикътъ, и мастило - слюнката. Житното зърно, като влѣзе прѣзъ устата ви, най-първо ще говори на стомаха; слѣдъ това ще влѣзе въ кръвта и ще говори на сърцето; послѣ ще говори на ума и тогава ти ще вземешъ перото, ще туришъ ржката на книгата: „тръсъ-тръсъ-тръсъ“, пишешъ нѣкакъвъ прѣводъ. Житното зърно е писало отвжтрѣ на единъ физически езикъ. Послѣ писало на сърцето на механически езикъ. Слѣдъ това писало на ума, пакъ на физически езикъ. И най-послѣ вадите заключение, че житното зърно е написало едно отлично писмо.

Първото нѣщо: на всинца ви трѣбва търпѣние! Онзи, който говори прѣвъ, ще говори най-много два часа, вие трѣбва да го изтърпите. Слѣдъ него ще излѣзе другъ, който ще говори четири часа. Послѣ ще излѣзе трети, който ще говори шестъ часа и ако не го изслушате съ търпѣние, ще дойде другъ да говори осемъ часа, десетъ часа, а дори и до 24 часа. Кажете ми, какво казва

сега Духът? Въ каква степен ще имате число сега? Христос казва: „Ако вие не можете да разберете земнит работи, как ще разберете небеснит?“ Това не значи, че небеснит работи не могат да се разбират, но за тях се изисква голѣмо съсредоточение, голѣмо концентриране, вниманието ви да не се отвлича. Когато разсеждаваш за небето, нищо не трѣбва да те смущава. Каквото и да стане, ти трѣбва да мислиш, че нѣмаш никакво задължение и като се вгълбиш, да забравиш всичко. Да се концентрира човѣкъ, това е едно благо, което той трѣбва да придобие. Придобие ли го, Духът ще може по-лесно да работи върху вас, не само сега, но завинаги. Хиляди духове, които сж ви обичали, сж работили върху вас. Тѣ сж ваши напръднали приятели, които и сега работят върху вас, а освен тях и Богъ съ своята Любовъ работи върху вас. Когато върху вас работят толкова много сжщества, пъкъ и Богъ работи, трѣбва ли да бждете мързеливи и вие сами да не работите?

Единъ день, при свободно врѣме, ще ви обясня произхода на мързела. Нѣкои казватъ, че не трѣбва да се работи; други казватъ, че трѣбва да се работи много, защото Христосъ е казалъ: „Отецъ ми работи, а азъ работя.“ Нѣкои казватъ: „Азъ работя духовно, нека другит работятъ физически.“ Не, всичко въ свѣта е свързано. Когато азъ посѣя въ земята три царевични зърна, азъ нѣма да считамъ, че тѣ сж мъртви сжщества, но ще ги разглеждамъ като свои малки братчета. Въ моя умъ тѣ сжществуватъ като три ангела въ небето. Отивамъ при нѣкоя слива или ябълка, спирамъ се предъ тяхъ, тѣ не сж мъртви сжщества за менъ. Тѣ сж живи сжщества, които азъ ще помилвамъ и ще имъ кажа: „Доволни ли сте?“ Вие казвате: „Учителът ни кара да копасемъ картошки.“ Не, азъ ви изпитвамъ умоветъ. Да копаете картофи, царевица, това е философия на живота. Ако вие, като окултни ученици не се научите да гледате по този начинъ на нѣщата, нѣма да отидете много напръдъ. Ако азъ съ едната си ръка само или даже съ най-малкия си прѣстъ помогна на една царевица или на едно житно зърно, да ги посадя въ земята, да имъ направя една малка услуга, това показва, че азъ имамъ една положителна философия за живота. Ако не

можешъ да говоришъ нѣкому, иди въ нѣкоя нива да копасешъ. Ако нѣмашъ своя, иди на нѣкоя чужда, разкопай наоколо прѣстѣта ѿ. Разкопасешъ ли я, ти си направилъ една отлична работа. Направете единъ такъвъ опитъ. Този житенъ класъ, около който ще работишъ, е свързанъ съ нѣкоя философска глава въ София. Като си побутналъ това житно зърно, то има вече твоего влияние, ще проговори на стомаха на този човѣкъ и като ви срещне, той ще ви помоли: „Не можете ли да ми кажете нѣщо духовно?“ Не бутнешъ ли това житно зърно, този човѣкъ нѣма да те погледне.

Ще обясня тази мисль на вашъ езикъ, да ме разберете по-добрѣ. Прѣдставете си, че азъ отивамъ нѣкъдѣ, съ скжсани дрехи и съ празни джебове. Като ме видятъ ще кажатъ: „Ние не искаме вашата философия, вървете си!“ Но прѣдставете си, че азъ съмъ облѣченъ много хубаво, накиченъ съ скжпоцѣности и влѣза въ нѣкой домъ. Щомъ ме видятъ, ще ме поканятъ на трапезата, ще ми се усмихнатъ и като имъ говоря ще ме слушатъ. Като отворя чантата си, всички ще ме слушатъ съ внимание. Каквото имъ кажа, ще го направятъ. Това значи да побутнешъ едно житно зърно. Понеже ти си богатъ, съ пълна чанта въ ржка, облеченъ съ фракъ, имашъ мъдрость, знание въ главата, като отидешъ при твоя приятель, той веднага ще ти отвори, ще те покани и ще ти каже: „Заповѣдай, азъ тѣ чакамъ отъ много години, радвамъ се, че дойде при менъ. Довечера ще те заведа на концертъ.“ Прѣди години въ стаята ми дойде единъ човѣкъ и ми остави цѣлъ чувалъ бѣли паразити. Казва ми: „Ходихъ тукъ-тамъ, но никъдѣ не ме приеха.“ Казвамъ, кажете му да събере тѣзи паразити и да ги продаде. Човѣкъ трѣбва да посрѣща хората съ отворено сърце, но и тѣ не трѣбва да злоупотрѣбватъ съ тѣхната готовность. Естествено състояние е, когато дойде нѣкой човѣкъ, веднага сърцето ми да се отвори, да услужа на този човѣкъ. Това е Божествено. Ако, за да се моля трѣбва да чета Библията, това считамъ за насилие върху себе си. Молитвата трѣбва да дойде естествено. Когато дойде нѣкой човѣкъ дома ми, азъ не трѣбва да питамъ Духа, дали да го приема или не. Азъ трѣбва да го приема, безъ да ми каже Духътъ. Ако Духътъ

ми пошепне да го приема, това вече не е естествено състояние. Щомъ чакамъ Духътъ да ми каже да го приема или не, значи Той го приема въ сжщностъ, а не азъ. Азъ трѣбва да го приема, а Духътъ да ми говори отвжтрѣ. Естествено е, когато Духътъ го приема чрѣзъ мене. Всички трѣбва да бждемъ естествени, да оставимъ да се проявява, което Богъ е вложилъ въ насъ, да не бждемъ нервни, бързи, но да бждемъ внимателни. Азъ запримѣръ, забѣлязвамъ, ако кажешъ нѣкому нѣщо меко, полугласно, той казва: „Този говоръ не е естественъ.“ Ако му кажа нѣщо натъртено, казва: „Много грубо е това.“

Сега, малко ще се занимаемъ съ математика. Да вземемъ: $5n+6n = 11n$. На колко се дѣли числото 5? - На себе си. Числото шестъ се дѣли на 2, на 3 и на себе си. Числото шестъ е синътъ, а числото петъ е майката. Питамъ: какъ може! Майката, която се дѣли сама на себе си, да роди синъ, който се дѣли на 2 и на 3? Какъ мислите, отъ дѣ се родиха тия качества у сина? Значи 6-тѣ, т.е. синътъ, въ своята еволюция е роденъ отъ двама бащи. Това сж философски въпроси. Практическиятъ методъ, който може да се приложи при числото петъ, не може да се приложи, не може да се извади отъ числото шестъ. Това сж двѣ разумни числа, затова всѣки разуменъ човѣкъ изучава себе си, изучава и природата.

Питамъ: коя е главната мисълъ отъ лекцията? Азъ искамъ отъ васъ да остане въ душата ви най-малкото красиво чувство, което сега имате. И тогава вие, голѣмиятъ човѣкъ да бждете доволни отъ това малко чувство. Като се върнете у дома си, потърсете въ душата си едно малко чувство, което нѣкога сте прѣнебрегнали и го изнесете на трапезата си. Тази вечеръ, като се върнете дома си, извадете това малко чувство, зарадвайте му се, дайте му едно угощение.

И тъй, тази вечеръ ви говорихъ за най-малкото чувство, на което вие не обръщате никакво внимание.

Изпѣйте упражненията: „Грѣе, грѣе, свѣтлината грѣе“, „Вдѣхновение“ и „Вехадн“. Трѣбва вече да прѣминете къмъ по-сложни упражнения съ цѣли тонове. Защо? Защото ако музиката е изражение на човѣшката душа, тя не се дължи само

на простиѣ тонове, но и на сложниѣ тонове. Въ пѣнието трѣбва да дадете ходъ на вашиѣ чувства.

Доброта, Истина, красота, това е Любовта.

*29-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 24. VI. 1925 г.*

София

ЗЕМЯТА СЕ ВЪРТИ СТРЕМЕЖЪ НА ДУШАТА

Доброта, Истина, красота, това е Любовта.

Размишление

*Прочетоха се няколко от работитъ върху темата:
„Най-малката незнайна добродѣтель“.*

*Прочете се резюме отъ темата: „Най-великата
незнайна добродѣтель.“*

За слѣдния пътъ ще напишете въ постическа форма нѣщо върху думитѣ: „Любовъ, свѣтлина, животъ и топлина за човѣшката душа“. Отъ тѣзи думи ще съставите едно стихотворение най-малко отъ единъ куплетъ, а най-много до дванадесетъ куплета.

Ще ви обърна внимание на слѣдното нѣщо въ живота: човѣкъ мисли едно, а разбира друго; проповѣдва едно, а живѣе друго. Това сж несъобразности въ живота. Говоримъ за любовта, а употребяваме омразата; говоримъ за Истината, а употребяваме лъжата. При сегашнитѣ условия, въ които се намираме, е така. Защо? Ние сме неискрени въ отношенията си: едно мислимъ, друго казваме. Отидешъ нѣкъдѣ, не си разположенъ, но питатъ те: „Как си?“ - „Много добрѣ съмъ.“ Не е вѣрно, ти не си разположенъ. Студено ти е, викатъ те край огъня но ти казвашъ: „Нѣма защо да дохождамъ около огъня, топло ми е.“ Или обратно, топло ти е, казватъ ти: „Свали си дрѣхата!“ - „Нѣма защо, добрѣ ми е.“ Не, като ти е топло, свали си дрѣхата - нищо повече! Ние не сме искрени въ отношенията си, не знаемъ, какво нѣщо е естественъ животъ. Нѣкои хора пъкъ отиватъ въ друга крайностъ: нарочно правятъ това, което е неприятно на другитѣ. Тѣзи тѣхни постѣпки отиватъ до нахалство. Това е неестествено. Ние говоримъ за свѣтлината, а

обичаме мрака. Всѣки отъ васъ, като се облича, влиза въ стаята си, затваря се вжтрѣ, спуща пердетата на прозорцитѣ и така се облича и съблича. Щомъ искате да се обличате на тъмно и никой да ви не вижда, идете въ някоя борова гора въ Родопитѣ, влѣзте 10-15 километра навжтрѣ, за да избегнете отъ всички погледи. Иначе въ града всѣки ще ви види, тукъ има ясновидци. Или можете да влѣзете въ нѣкое дълбоко подземие отникждѣ да не прониква свѣтлина. Обстановката въ вашата стая не е удобна, навсѣкждѣ прониква свѣтлина. Какъ ще примирите тия противоречия въ вашия животъ? Обичате свѣтлината, а търсите тъмнината. Това показва, че човѣкътъ не обича още свѣтлината. Въ него има единъ органъ на скритностъ вложенъ въ неговитѣ творчески способности. Човѣкътъ не обича да казва туй, което мисли. Той има право. Хората не трѣбва да знаятъ, какво си мисли той. Нѣкой пита: „Ти какво мислишъ?“ То е моя работа. Когато моята мисль роди плодове, азъ ще ги изкарамъ на пазаръ и вие ще видите, какво мисля. Значи, скритността на човѣка е необходима дотогава, докато неговитѣ плодове узрѣятъ.

Нашитѣ мисли трѣбва да бждатъ прави, за което иде на помощъ чувството, съвѣстѣта. Чрѣзъ нѣго познаваме, дали мисльта ни е права или не. При това мисльта ни трѣбва да бжде не само права, но и разумна. Отпредъ, на челото се намира центърътъ на разумността или на причинността, чрѣзъ който познаваме, коя мисль е разумна и коя не. Мисльта трѣбва да съдържа въ себе си и морална мекота, т. е. човѣкъ трѣбва да бжде милосърденъ. Горѣ на главата се намира центърътъ на милосърдието. И най-послѣ всѣка мисль трѣбва да съдържа аромата на Любовта, затова трѣбва да имаме и любовъ къмъ Бога. Оттукъ виждаме, че всѣка мисль трѣбва да съдържа въ себе си редъ качества, за да може да устои на всички прѣпятствия и да се реализира.

Нѣкои отъ свѣрѣмненитѣ психолози лесно разрешаватъ тия въпроси, като казватъ: „Това е чувството, това е мисль, това е воля.“ И съ това свѣршватъ всичко. Попитайте нѣкой психологъ, дѣ седи волята, ще ви каже, че волята се намира въ главата. - На кое мѣсто въ главата? - Въ душата на човѣка. Дѣ

е неговата душа? Ако волята би била въ душата на човѣка, тя все трѣбва да има едно опрѣдѣлено мѣсто, все трѣбва да има нѣкаква проява. Ако човѣкъ е разуменъ, дѣ се намира неговата разумность? Ако е чувствителенъ, дѣ се намира неговата чувствителность? Отъ това, че у нѣкои хора тия центрове сж по-силно развити, а у други по-слабо развити, това показва, че всички хора не сж еднакво чувствителни; всички хора не сж еднакво разумни; всички хора не сж еднакво съвѣстни и т. н. Хората се различаватъ много единъ отъ други. Но благодарение, че вие още не познавате физиогномията, хиромантията и редъ други науки, та можете донѣкъдѣ да се търпите. Единъ день, когато човѣшката душа добие своята красива форма, когато всички сили, способности у васъ се развиятъ, вие ще разбирате Истината

Понѣкога у човѣка се заражда желание да говори. У хората има едно естествено, разумно говорене, но понѣкога центърътъ на рѣчта се възбужда толкова силно, че у тия хора се явява желание за чрѣзмѣрно говорене. Такива хора и като спятъ говорятъ. Не, ти ще спишъ и ще мълчишъ! Воденицата не трѣбва да говори на всѣко врѣме. Тя ще мели брашно само тогава, когато има жито. Иначе говорътъ е опасенъ, ще мълчишъ, докато житото дойде. Ако камънитѣ се въртятъ напразно, тѣ ще се изтриятъ. Послѣ човѣкъ трѣбва да мисли, когато е врѣме за мислене. Дойдатъ ли благородни мисли въ ума ти, мисли. Дошла омразата, нѣкои хора се разправятъ помежду си. Ти не напрѣгай ума си, не го хаби, за да примирявашъ два дявола. Два дявола не могатъ да седатъ на едно мѣсто. Човѣшкиятъ умъ не е създаденъ за тази работа.

И тъй, въ живота има редъ несъобразности, които ученикътъ, който е тръгналъ въ пътя на Истината, трѣбва да ги вземе въ съображение и да се справи съ тѣхъ. Всѣки отъ васъ има слѣдната опитность: щомъ кажете нѣщо, което не е съобразно съ великия Божи законъ, изпитвате скръбъ, като че сте изгубили нѣщо. Хората ви казватъ: „Ти не си постъпилъ разумно; не си помислилъ разумно; не си говорилъ разумно.“ - „Ами Истината говорихъ.“ - Не, ти не си говорилъ Истината, както трѣбва. Ти

си говорилъ по човѣшки, а не по Божествено. Нѣкой ти казва: „Братко, ти онзи день излъга бакалина.“ - „Ти пъкъ излъга онзи басмаджия.“ И двамата сж говорили, но това не е говорене на Истината. Ти, който си излъгалъ единъ бакалинъ, като не си му доплатилъ 10 - 15 лева не можешъ да говоришъ Истината. Но и другиятъ братъ не трѣбва да го избличава, но трѣбва да отиде при бакалина и да му каже: „Онзи мой братъ нѣмаше достатъчно пари и затова остана да ти доплаща 15 лева. Вземи тия пари и ме извини, че закъснѣхъ малко. Ние сме съдружници съ моя братъ.“ Това значи да говоришъ Истината.

Ако вие мислите, че ще можете да влѣзете въ Царството Божие съ този моралъ, който имате днесъ, се лъжете. Съ този моралъ ще ви спратъ още на първата врата. Досега хората сж живѣли така, но отсега нататъкъ не може да се живѣе по сжщия начинъ. Отъ васъ се изисква едно вътрѣшно побуждение къмъ великата Божия Любовь, да започнете работа надъ себе си. Това е единъ отъ най-малкитѣ подвизи, но сжщеврѣменно и отъ най-великитѣ. Най-красивото нѣщо е човѣкъ да работи надъ себе си. Запитвали ли сте се, откакъ сте се родили и досега постѣпвали ли сте тѣй, както Богъ изисква? Давали ли сте си за това отчетъ? Доволенъ ли е Богъ отъ васъ? Ще кажете: „Отъ петъ години вече ние сме въ Школата, работимъ съзнателно върху себе си.“ Оставете този въпросъ, но питамъ ви: откакъ сте се родили, изпълнили ли сте поне $\frac{1}{100}$ часть отъ задълженията си, както трѣбва? Всѣки день, отъ единия край на свѣта до другия се чуватъ само роптания и роптания. Ако повиспитѣ, по-напрѣдналитѣ сжщества не подържаха хората, тѣ биха отишли като коня въ рѣката. Знаете ли какъ отива коньтъ въ рѣката? Конетѣ иматъ голѣмъ страхъ отъ буря. И като излѣзе нѣкоя голѣма буря, тѣ вървятъ назадъ. Ако се случи задъ тѣхъ голѣма рѣка, тѣ влизатъ въ нея и така се издавятъ. Въ голѣма буря всички коне нагазватъ въ водата, не могатъ да издържатъ бурята. Затова е останала въ обикновения животъ поговорката: „Отиде коньтъ въ реката.“ Така вървятъ и хората, като конетѣ. Не вървятъ съ главата напрѣдъ, но вървятъ съ гърба напрѣдъ и пропадатъ. Не, влѣзе ли човѣкъ въ нѣкое сражение, т. е.

дойдатъ ли страданията, той трѣбва по най-правилень начинъ да настѣпва или отстѣпва, споредъ случая, отъ позиция на позиция, безъ да го види неприятельтъ.

Та сега, всѣки отъ васъ трѣбва да си зададе въпроса: Азъ изпълнихъ ли волята Божия тъй, както е било угодно на Бога? Богъ е най-разумното същество въ свѣта, но въпрѣки това, Той не ни е осъдилъ нито чрѣзъ Истината, нито чрѣзъ Своя умъ и Своето сърце. Богъ знае, че животътъ на хората не е поставень правилно. Той вижда всичко това, но понеже е благъ, Той никога не нарушава своето равновѣсие. Вие казвате: „Нали Богъ знае всичко, защо не прѣдотврати нѣкои нѣща?“ Той оставя хората свободно да изпитатъ и радостта и скръбта въ живота. Богъ глѣда еднакво и когато се радваме и когато страдаме. Той глѣда на всичко тихо и спокойно, отъ нищо не се възмущава. Това, че си спечелилъ 100 000 лева или пъкъ че си изгубилъ 100 000 лева, Богъ глѣда спокойно и еднакво. Че си съградилъ къща или пъкъ, че къщата ти изгорѣла и на това Богъ глѣда спокойно. Че ти се родило хубаво дѣте или че дѣтето ти умрѣло, за Бога е все едно. Господъ всичко знае, всичко вижда - великъ е Той. Въ това отношение, ние трѣбва да се стремимъ да имаме онова велико разположение на духа, да прѣнасяме всичко съ търпение. Само по този начинъ у насъ ще се образува онази вътрѣшна връзка съ Бога, съ която животътъ ни на земята ще стане сносень и приятень. Животътъ на небето е приятень, но важно е за насъ животътъ на земята да стане сносень.

Тази вечеръ ще ви задамъ следния въпросъ: Може ли майката да стане учителка на дъщеря си? Може ли бащата да стане учителъ на сина си? - Не може. Може ли братътъ да стане учителъ на сестра си? Може ли сестрата да стане учителка на брата си? - Не може. Това не е въ реда на нѣщата. Учителътъ всѣкога трѣбва да бѣде чуждъ човѣкъ. Може ли нѣкой между васъ да ви стане учителъ? - Не може. Учителътъ трѣбва да дойде отъ далечъ нѣкъдѣ. Той не трѣбва да бѣде подобень на васъ. Такъвъ е законътъ. Може ли нѣкой отъ васъ да ви стане свѣщъ? - Не може. Но единъ ангелъ може да ви стане свѣщъ, съ която да си свѣтите. Ангелътъ може да бѣде за васъ и свѣтлина и

топлина, но вие не можете да станете свѣтлина и топлина едни на други. Тия разсѣждения внасятъ въ васъ редъ мисли, вие си казвате: „Колко прости хора сме били!“ Не е въпросътъ за вашата простота, въпросътъ е за неразбиране на нѣщата. Вие не сте прости, но не разбирате нѣщата правилно. Понеже имате старъ навикъ на разбиране - разбирате по своему. Запримѣрь, вие искате, като влѣзете въ едно общество, да ви уважаватъ всички, да бѣдете като прѣдставителъ на това общество. Това е право чувство, но дѣ трѣбва да ви уважаватъ? Всѣки ученикъ, като излѣзе на дъската предъ своя учитель, нали иска да каже нѣщо разумно, да задоволи учителя си. Ако той излиза всѣки день на дъската и не знае нищо, какъвъ смисълъ има неговото учение? Той иска, като излѣзе на дъската, да рѣшава задачитѣ си, а учительтъ да му каже: „Много добръ!“ Да кажемъ, да задоволишъ хората, това е естествено чувство у човѣка, но на първо мѣсто трѣбва да задоволишъ Бога.

Питамъ ви: отдѣ произтичатъ заблужденията у васъ? Най-близкото заблуждение, което се явява у васъ, се дължи на обстоятелство[то], че човѣкъ не е доволенъ отъ мѣстото, което заема въ свѣта. Ще ви приведа единъ примѣрь, за да изясня идеята си. Нѣкой си простъ актьоръ влѣзълъ въ една трупа и въ скоро врѣме се повдигналъ. Тамъ игралъ роля на царъ. До това врѣме той билъ човѣкъ скромень, добъръ, но откакъ игралъ тази роля, забравилъ своето прѣдишно положение, извънъ сѣбната и като се връщалъ дома си, отнасялъ се съ жена си заповѣднически, властно. Казвалъ ѝ „Знаешъ ли кой съмъ азъ? Не виждашъ ли, че съмъ царъ?“ Ходи изъ кѣщи, заповѣдва, сърди се, че не го слушатъ. Жена му го гледа, чуди се какво иска, счита го за лудъ. Докато играе на сцената, всички му ржкоплѣскають, възхищаватъ се отъ него, но щомъ слѣзе отъ сцената, никой не го признава за царъ. И вие се намирате въ сѣщото положение. Нѣкога въ живота си сте играли роля на царъ. Тогава сте имали много почести, слава, умни сте били, всички сѣ признавали вашето царско достойнство. Днесъ обаче не сте царе, но вие имате за себе си високо мнение. Вие мълчите, не се издавате, минавате за скромни, но всѣки мисли, че нѣма

другъ като него. Всѣки казва въ себе си: „Вие не ме глѣдайте, че съмъ толкова простъ външно. Това тѣй изглѣжда само. Въ мене има скрито нѣщо царско, което вие не виждате.“ Наистина се крие нѣщо царско въ тѣбе, скоро си игралъ царска роля на сцената. Азъ зная това, но питамъ: какво царско има скрито въ твоята душа? Това е важния въпросъ. Ако въ душата ти има скрито нѣщо хубаво, благородно, изнеси го за себе си, за своитѣ ближни, за Бога, колкото малко и да е то. Може да е малко, като кокиче, изнеси го. Като ученици, вие трѣбва да изнесете и най-малкото добро качество, което имате скрито въ душата си и да го разработите.

Всички вие сега минавате прѣзъ двѣ състояния: едното е състояние на обезсърчаване, а другото е състояние на насърчаване. Дойде нѣкой при мене, оплаква ми се и казва: „Отъ менъ човѣкъ нѣма да стане.“ Действително така е. Това е една фаза. Господъ ви е турилъ въ нѣкоя реторта, новъ човѣкъ кове отъ васъ. Като излѣзете отъ ретортата, казвате: „Отъ мене човѣкъ ще стане.“ И това е вѣрно. Какво значи това: „Отъ менъ човѣкъ нѣма да стане?“ То значи: такъвъ, какъвто си днесъ, наистина отъ тѣбъ човѣкъ не може да стане, но слѣдъ тази реторта, отъ тебъ човѣкъ ще стане. Какво прѣдставлява ретортата? - Страданията. Като пострадашъ, ще придобиешъ по-голяма опитностъ и отъ тѣбъ човѣкъ ще стане. Въ първо врѣме ще настане помрачение, недоволство, бушуване, ще изпъкнатъ въ ума ти този-онзи отъ твои минали съществуванія, този-онзи отъ сегашното ти съществуване, ще изкочатъ насрѣща ти неуредени смѣтки и т. н. Ти седишъ въ това положение день, два, три като халосанъ и току-изведнажъ съзнанието се прояснява и ти се подвигнешъ малко. Какъ ще си обясните това състояние? Това е много естествено състояние. Пари нѣмашъ, това е естествено състояние. Имашъ пари, това е естествено състояние. И съ пари и безъ пари, това сж естествени състояния за живота. Гладенъ си - това е естествено състояние; ситъ си - това е естествено състояние. Уменъ си - това е естествено състояние; глупавъ си - това е естествено състояние; гневенъ си - това е естествено състояние; миролюбивъ си - това е естествено

състояние. Какво лошо има във всичко това? Защо си гневен? - Защото не си мирен. Защо си мирен? - Защото не си гладен? Защо си гладен? - Защото не си сит. Защо си глупав? - Защото не си умен. Защо си умен? - Защото не си глупав. Вие ще кажете: „Така не се разсъждава.“ Какъ се разсъждава? Казвате: $2 \times 2 = 4$. Числа[та] 2 и 4 сж равни величини. Но прѣдставете си, че имаме по двѣ кокошки, отъ които моитѣ снасятъ по 160 яйца прѣзъ годината, а твоитѣ снасятъ само по 10. Питамъ: можешъ ли да съберешъ тия кокошки? Ако вие вземете двѣтѣ ваши кокошки и азъ взема моитѣ двѣ, резултатътъ ще бжде ли равенъ? - Не. Та, като казваме двѣ по двѣ, подразбираме, че само двѣ разумни същества могатъ да се събератъ на едно мѣсто. Единъ разуменъ човѣкъ и единъ глупавъ човѣкъ никога не могатъ да се събератъ на едно мѣсто. Двама глупави хора пакъ не могатъ да се събератъ. Тѣ не могатъ и да се изваждатъ, глупавитѣ хора нито се събиратъ, нито се изваждатъ, нито се умножаватъ, нито се дѣлятъ. Лошитѣ хора по сжщия законъ нито се събиратъ, нито се изваждатъ, нито се умножаватъ, нито се дѣлятъ. Обаче, лошитѣ хора се и събиратъ и изваждатъ и умножаватъ и дѣлятъ. Добриятъ човѣкъ се отличава по това, че той не умножава, а се умножава. Лошиятъ човѣкъ пѣкъ умножава отвѣнъ, но не се умножава. Добриятъ човѣкъ умножава отвѣтрѣ. Това е изяснението на събирането. Нѣкои казватъ: „Ние се събираме.“ Какъ? Както лошитѣ или като добритѣ хора? Други казватъ: „Ние можемъ да изваждаме.“ Какъ? Както глупавитѣ или както умнитѣ хора? Както любещия или както човѣкътъ, който мрази? Това сж дълбоки разсъждения. Трѣбва да разсъждавате, за да разберете всички положения въ живота.

Казвамъ, земята се върти. Какво отношение има земята спрѣмо нашия животъ? Значи, земята по отношение насъ прѣдставлява колело, което се върти. Когато колелата на каруцата се въртятъ, това показва, че ние вървимъ къмъ дадена цѣль, а когато не се въртятъ колелата на каруцата, това показва, че животътъ е прѣстаналъ. Слѣдователно, движението на земята около Слънцето и движението на земята около себе си, показва, че въ земята има два разнородни живота. Когато

земята се движи около себе си, това показва, че тя живее за себе си. Около Слънцето това показва, че тя живее за Слънцето. Първото движение става за нея, но едновременно тя живее и за насъ, понеже животът, който тя възприема, минава по нейната повърхнина, а ние, като живеемъ въ нейната кожа, този животъ засѣга и насъ и нашия организъмъ. Слѣдователно, ние участвуваме въ живота на Земята. Земята, като се върти около Слънцето, приема животъ и отъ него. По този начинъ ние участвуваме и въ този животъ. Ако земята прѣстане да се върти около себе си и около слънцето, всичко ще се свърши, т. е. всѣко движение ще спре.

Щомъ земята се върти, по сѣщия законъ и ние се въртимъ около себе си и около слънцето, т. е. около Бога. Съ други думи ние се стремимъ къмъ себе си, стремимъ се и къмъ Бога. Това е единъ философски изводъ. Щомъ прѣкараме движението въ втора степенъ, тогава, при въртенето на земята около себе си, образува стремежъ къмъ себе си, а при въртенето ѝ около Слънцето се образува стремежъ къмъ Бога. Слѣдователно, щомъ кажемъ, че земята се върти около себе си и около Слънцето, веднага въ насъ трѣбва да изникне истинската идея - да се стремимъ къмъ себе си и къмъ Бога. Понеже земята се върти, неизбежно е това въртене и за насъ. Такъвъ е законътъ на движението. Ако ти прѣстанешъ да се въртишъ, т. е. да се стремишъ къмъ себе си и къмъ Бога, ти ще се спрешъ, но това не може да бжде, понеже земята се върти. Несъзнателно ти ще се стремишъ къмъ себе си и къмъ Бога, защото Земята се върти. Щомъ ние се стремимъ къмъ себе си, отъ нашия животъ ще започнатъ да се хранятъ нашитѣ мисли, нашитѣ желания, нашитѣ дѣйствия. Тѣ ще възрастватъ тѣй, както всичко на Земята расте и възраства. Законъ е: Като се движи Земята около себе си и около Слънцето всички растения и животни се развиватъ върху нейната повърхностъ. Сѣщото се отнася и до насъ: като се стремимъ къмъ себе си и къмъ Бога, по сѣщия начинъ всичко въ насъ ще расте и ще се развива. Вие казвате: „Моята работа се свърши.“ Какъ се свърши? Каква е тази ваша философия? Казвате: „Отъ менъ човѣкъ нѣма да стане.“ Казвамъ, земята

прѣстана ли да се върти около себе си и около слънцето. - Не. Ти живѣеш ли на земята? - Да. Ти стремиш ли се къмъ себе си? - Да. Ти стремиш ли се къмъ Бога? - Да. Тогава нѣма никакво изключение и за тебъ. Сто ангели ще те взематъ на ржцѣ и при Бога ще отидешъ по всичкитѣ правила. Тѣ ще ти кажатъ: Говори! И ти ще говоришъ.

Казватъ нѣкои, че въ обществената безопасностъ имало единъ камшикъ, който казвалъ: „Азъ зная всичко, азъ мога всичко.“ Вие се плашите отъ камишика на обществената безопасностъ, а не се плашите отъ въртението на земята. Този камшикъ на земята, който се върти около своята ось и около Слънцето, е милиони пжти по-опасенъ, отколкото кой да е камшикъ на обществената безопасностъ. Той е законътъ на природата. Вие трѣбва да казвате: „Земята се върти около осьта си. Слѣдователно азъ трѣбва да имамъ стабилностъ. Земята се върти около слънцето. Моята вѣра трѣбва да се засили.“ Кажете ли така, веднага всички духове наоколо ви ще се разпрѣснатъ като прахъ, вие ще видите, че слънцето грѣе и ще тръгнете къмъ Бога. Казвате: „Дѣ е Господъ?“ Всички ще Го видятъ. Така трѣбва да е поставенъ великиятъ законъ въ душитѣ ви. Такъвъ трѣбва да бжде окултниятъ ученикъ. Ако ви попитатъ, защо се върти земята около себе си, ще кажете: „Така е наредилъ Господъ.“ Защо земята се върти около слънцето? - Така е направили Господъ. Казвате: „Ние знаемъ много нѣща.“ Какво знаете? - Че бобътъ се увива около пръчкитѣ. Вѣлика философия било това, да знаете, че бобътъ се увива около пръчкитѣ. Защо се увива бобътъ около пръчкитѣ? -Защото е бобъ и ние знаемъ още, че черешитѣ зрѣятъ прѣзъ мѣсець май. Защо не зрѣятъ прѣзъ септемврий или прѣзъ ноемврий? Казвате: „Така е наредила живата природа.“ - Не, други причини има за това. Вие мислите, че природата нарежда своитѣ работи тѣй, както една трупа може да нареди дадено прѣдставление, напримѣръ въ срѣда вечеръ или друга нѣкоя вечеръ. Писано е: „Въ срѣда вечеръ ще се даде „Хамлетъ“ от Шекспира и единъ знаменитъ актьоръ ще играе най-важна роля.“ Хамлетъ държи мъртвата глава и се разговаря съ нея. Азъ говоря за живи глави, а вие

говорите за мъртва глава.

Разправяшъ нѣкому, че си изгубилъ паритѣ си. Значи ти говоришъ за мъртва глава. Обидили сж тѣ, говоришъ за мъртва глава. Лежишъ боленъ, говоришъ за мъртва глава. Питамъ: защо ви е тази мъртва глава? Ще кажете: „Господъ е наредилъ така, хората да умиратъ.“ Не, Господъ не е наредилъ да умиратъ хората. Когато на нѣкоя пчела вземат меда и я изпѣдятъ отъ кошера ѝ, Господъ ли е наредилъ така, или хората сж наредили? Хората сж наредили, разбира се. Господъ е наредилъ пчелитѣ да събиратъ медъ и да си го ядатъ. Хората сж наредили, пчелитѣ да събиратъ медъ, а тѣ да имъ го ядатъ.

Знаете ли кой човѣкъ е направенъ по образъ и подобие Божие? Вие казвате: „Зная, че съврѣмненния човѣкъ е направенъ по образъ и подобие Божие.“ Значи, споредъ васъ, човѣкъ, който събира меда на пчелитѣ да го яде, или човѣкътъ, който коли воловетѣ да прави пастърма отъ тѣхъ, или човѣкътъ, който коли кокошкитѣ, за да ги яде, е този, който е създаденъ по образъ и подобие Божие. Това ли е човѣкътъ? Не, това сж случайности, които се срѣщатъ въ сегашния животъ на човѣчеството. Тия случайности сж ни отклонили отъ правия пѣтъ, както и земята се е отклонила малко отъ своя пѣтъ. Такива случаи се срѣщатъ понѣкога въ природата, нѣкои планети се отдалечаватъ отъ своя центъръ. Това, че и ние се спираме по пѣтя си, е случайность, която трѣбва да поправимъ. Грѣхътъ, който сжществува въ свѣта, е случайность, която отдалечава човѣка отъ неговия стремежъ къмъ Бога. Вие трѣбва да се освободите отъ всички тия заблуждения и може да се освободите.

Сега у васъ се заражда мисълта колко лоши хора сме били! Не е въпросътъ тамъ. Важно за васъ е да се стремите къмъ себе си и къмъ Бога, както земята се върти около себе си и около слънцето. Както всички точки на нейната повърхность се освѣтляватъ еднакво отъ слънцето, така и всѣка човѣшка мисълъ, всѣко човѣшко желание, всѣко човѣшко дѣйствиe трѣбва да се озарява, да се осветлява отъ Божествения Духъ. Всичко това трѣбва да възраства въ васъ. Туй трѣбва да вземете не само като аналогия, но като една необходимостъ, която сжщеврѣменно

внеса силен подтик въ душитѣ ви. Само това ще ви отличи отъ другитѣ хора. Такива трѣбва да бждатъ вашитѣ разбирания. Това е правата философия на живота. Нѣкой казва: „Такива сж условията, такива сж обстоятелствата на живота.“ Това е за негово оправдание. Какви сж условията? - Студено е сега на земята. Кой ви каза, че е студено? Има ли студъ въ свѣта? - Нѣма студъ. Съврѣменнитѣ учени хора казватъ, че при 270° подъ нулата не съществува никакъвъ животъ. Обаче, азъ зная, че и при 500° подъ нулата има животъ. Учениитѣ казватъ: „Ако допуснемъ, че температурата спадне подъ 270°, цѣлата вселена ще се разруши.“ Тѣ турцитѣ казватъ: „Възможно е.“ Това сж твърдения, които нито единъ ученъ не е доказалъ. Това е една хипотеза, колкото и вѣрна да е, толкова и лъжлива. Ние имаме такива твърдения всѣки день. Съ всички тия твърдения, именно ние се спираме въ живота си. Вие казвате: „Има фази въ живота на човѣка, при които той се спира въ живота си и не може да отиде къмъ Бога.“ Това може да стане само при следния случай: когато човѣкъ не се е родилъ. Родилъ ли се е човѣкъ веднѣжъ, той непрѣменно ще се върти и около себе си, и около Бога. Понеже ние се стремимъ и къмъ себе си, и къмъ Бога. Това трѣбва да става съзнателно, за да се ползуваме отъ великитѣ блага на живота.

Сега, тия мои твърдения могатъ да произведатъ у нѣкои отъ васъ обратенъ ефектъ. Вие дохождате до едно противорѣчие и казвате: „Ако е така, какво да правимъ съ сегашнитѣ си вѣрвания и разбирания?“ Какво ще правите? Какви вѣрвания имате? Колко тежатъ вашитѣ вѣрвания? Колко грама тежатъ петъ милиона вѣрвания? Каква е тѣжестъта на петъ милиона скърби? Казвате: „Сломиха ме страданията!“ Колко тежатъ вашитѣ страдания? Чудни сте вие! Не могатъ да ви сломятъ скърбитѣ и страданията. Страданията въ вашия животъ сж нѣщо като вметнатитѣ изречения въ граматиката. Напримѣръ, често между изреченията се вмѣкватъ слѣднитѣ изрази: „Бѣга като стрѣла, лети като свѣткавица, като свѣтлина.“ Може ли човѣкъ да върви като свѣткавица? - Не може. Така и вие казвате: „Сломиха ме страданията, разнебитенъ съмъ.“ Питамъ: Братко,

сломенъ ли си? - Да. Но като дамъ на този свой братъ една хубава баница да се нахрани, виждамъ, че не е сломенъ. Този човѣкъ яде отлично. Сломяването се дължи на друга причина, а именно: на противодѣйствието, което нашата мисль указва на Божията. Ние усѣщаме сломяване именно въ това отношение. Човѣкъ се сблъсква съ великата Божия мисль. Казватъ нѣкои учени, че земята не се върти нито около себе си, нито около Слънцето. Земята седи неподвижна, а всички тѣла се въртятъ около нея. Ако това е така, питамъ тогава, всички хора въртятъ ли се около единъ човѣкъ? - Не се въртятъ. Ако е вѣрно, че земята седи на едно мѣсто, а всички други тѣла се въртятъ около нея, тогава трѣбва да има на земята поне единъ такъвъ примѣръ. Понеже такива примѣри нѣма, отгукъ слѣдва, че земята се върти около себе си и ние се стремимъ къмъ себе си. Земята се върти около Слънцето и ние се стремимъ къмъ Бога. Този законъ съществува и въ свѣта, за да не би нѣкое същество да измѣни реда на човѣшкия животъ или развитието на кое-да е друго същество. Въ туй отношение всички същества сж осигурени, за да бждатъ свободни. Никой не може да те спъне въ твоя пътъ. Ако ти самъ си внушишъ нѣщо, твоитѣ мисли могатъ да ти се противопоставятъ и тогава ще опитаешъ резултатитѣ отъ нарушението на този законъ. Само при такива случаи могатъ да станатъ малки катаклизми въ живота ти.

Главната мисль, която искамъ да остане отъ тази лекция у васъ е слѣдната: Земята се върти около себе си и вие се стремите къмъ себе си, да станете благородни. Земята се върти около Слънцето и вие се стремите къмъ Бога. Слѣдователно, вие ще любите, ще обичате. Питамъ ви: при това положение ще имате ли голѣма скръбъ? Единствената скръбъ за разумния човѣкъ се прѣдизвиква отъ това, когато той разбере, че е нарушилъ една отъ малкитѣ добродѣтели. Той скърби, тѣжи, че е нарушилъ ония блага, които Господъ му е далъ. Слѣдъ като съзнае това, той се стреми вече да поправи своитѣ грѣшки. По същия начинъ вие трѣбва да се стремите постоянно да изправите живота. Сегашнитѣ астрономи казватъ, че единъ день, земята щѣла да остарѣе. Не, земята единъ день ще се подмлади. И планетитѣ

се подмладяватъ. Когато земята се подмлади, всички хора ще се подмладятъ. Вие трѣбва да имате разуменъ стремежъ къмъ себе си и къмъ Бога. Не мислете, че не е отъ значение да се стремите къмъ себе си и къмъ Бога. Това сж двѣ необходими положения при сегашното ви развитие. Тия два стремежа сж потребни за васъ. Всички трѣбва да имате постояненъ стремежъ къмъ Бога.

Питамъ: когато земята се върти около осъта си, става ли търкане между нея и другитѣ небесни тѣла? - Не става. Ами когато земята обикаля около Слънцето, става ли нѣкакво стълкновение между нея и другитѣ небесни тѣла? - Не става. Когато вие се стремите къмъ Бога, започвате да разисквате, кой какъ върва. Това не е истински стремежъ къмъ Бога. Да се стремишъ къмъ Бога значи да бждешъ свободенъ. Значи, ще се стремишъ къмъ себе си и къмъ Бога свободно, безъ да имашъ стълкновения съ кого и да е. Щомъ имашъ стълкновение съ нѣкого, ти не се стремишъ къмъ себе си. Щомъ си въ стълкновение съ своето върую, ти не се стремишъ правилно къмъ Бога. Забѣлѣжишъ ли това, ще се корегирашъ. Каквото прави земята, това ще правимъ и ние. Една похвална чѣрта има земята: тя се стреми къмъ себе си и гледа работата си, послѣ се стреми около Слънцето и продължава да гледа своята работа.

Като дойдете следния пѣтъ въ класъ, трѣбва да бждете готови, върху тази лекция - ще има такива разисквания каквито не сте слушали другъ пѣтъ. На всѣки едного и на млади и на стари ще задавамъ въпроси, а тѣ ще отговарятъ. Ще си приказваме по окултенъ начинъ. Вие трѣбва да забравите, че сте голѣми, ще се чувствувате като дѣца. Така ни учи и Господъ. Колко пѣти Господъ ни кара да умираме, за да прѣстанемъ да мислимъ, че сме стари. Дойдете до извѣстна възраст и започвате да мислите, че сте стари. Не е така. И стариятъ и младиятъ човѣкъ трѣбва да бждатъ бодри и свѣжи.

И тъй, земята се върти около своята ось и около Слънцето. Ученитъ хора казватъ, че земята щѣла да спрѣ движението си, като мѣсечината. Мѣсечината не е въ абсолютенъ покой. Тя не се върти около своята ось, но се върти около земята и около

Слънцето, тъй щото двѣтѣ ѝ страни едноврѣменно се огрѣватъ отъ слънцето. Само че, мѣсечината крие едната си страна. Има прѣдание, че сегашнитѣ хора нѣкога сж живѣли на мѣсечината и когато я напуснали, за да дойдатъ да живѣятъ на земята, тя се разгнѣвила, че дошли на земята безъ нейно позволение. Отъ тогава тя крие лицето си. По-рано тя е била майка на хората, а сега това, което се вижда отъ нея, е бащата. Той казва: „Какво правятъ дѣцата?“ Майка имъ не иска да ги види. Тя казва: „Азъ не искамъ да видя тия деца, които заминаватъ безъ мое позволение?“ Вѣрно ли е туй прѣдание? Сега трѣбва да обяснимъ, защо мѣсечината се движи около земята.

Изпѣйте упражнението „Вехадѣ“!

Сега ще направимъ едно упражнение - движение съ двѣтѣ рѣще, въ видѣ на трептения.

Азъ трѣбва да ви обясня това упражнение, защото невѣжеството е майка на много злини. Двѣтѣ рѣще прѣдставляватъ два проводника на енергия, които се развиватъ въ човѣшкото тѣло. Значи, въ тѣлото на човѣка има едно общо течение, което се образува отъ съединението на отрицателното течение въ дѣсната половина на тѣлото и положителното течение въ лѣвата половина на тѣлото. Понѣкога хората събиратъ двѣтѣ си рѣще, за да стане обмѣна между тѣхъ и енергиитѣ, които идватъ отъ слънцето и отъ земята. Често съ тия движения, съ тия трептения на рѣцетѣ, ние уравнивяваме тия двѣ течения. Както и да поставяте рѣцетѣ си, всѣкога става изтичане, но като ги съедините, енергиитѣ на природата се използватъ по-разумно. Ако човѣкъ държи дълго врѣме рѣцѣтѣ си затворени, въ него става подпушване. Най-добрѣ е да става допиране на рѣцѣтѣ само съ върховетѣ на прѣститѣ. Когато човѣкътъ заключва, т. е. затваря рѣцетѣ си, това показва, че той е подпушенъ, има нѣкакво смущение въ душата си. Когато двама души се хващатъ на кръстъ, съ двѣтѣ си рѣцѣ, образуватъ се единъ видъ кръстосани течения, съ които нищо не се разрѣшава. Това е губене на врѣме. Нѣкои хора пѣкъ хващатъ съ дѣсната си рѣжка лѣвата на нѣкого или обратно. Не, най-естествено рѣкуване е лекото допиране на дѣсна рѣжка съ дѣсна. Тогава

теченията ставатъ правилно. Когато спи човѣкъ, той знае дѣ да тури ржцѣтъ си. Тия части отъ организма, въ които теченията не сж правилни, заболѣватъ. Всичкитѣ болести въ извѣстни удове се дължатъ на това, че въ тѣхъ нѣма достатъчно жизнена енергия. Хората турятъ ржката си върху болния органъ за да се обнови. Той може да се обнови само съ ржката, но и чрѣзъ мисълта, която минава презъ нервитѣ на този органъ. Мисълта е енергия, която се изпраща до него.

Човѣкъ трѣбва да разбира всички тия нѣща разумно, за да се ползува отъ тѣхъ. Нѣкои казватъ: „Азъ нѣма да правя такива движения.“ Природата застава всѣки човѣкъ да се движи. Всѣки день човѣкъ трѣбва да направи извѣстно число движения. Ако не ги направи доброволно, той може да се подпуши. Ако не ги прави доброволно, ще дойде нѣкоя болестъ. Като дойде болестта, той ще направи толкова движения, колкото сж били необходими: ще рита, ще лѣга, ще става, ще се върти на грѣбъ, на коремъ, ще се навежда и т. н. Ще извърши толкова движения, колкото природата е опрѣделила. Природата не обича движенията, но само разумнитѣ движения. Тя не търпи излишни движения. Въ нея умора нѣма и прѣсилване нѣма. Всѣко движение е на мѣсто. То се явява като прѣходенъ пунктъ на тия енергии, които идатъ отъ Слънцето. Ако вие разбирате тия движения, щѣхте да знаете да движите главата, ржцѣтъ, краката и цѣлото си тѣло хармонично. Движенията трѣбва да бждатъ ритмични, защото сж свързани съ нашата мисълъ и съ нашитѣ чувства. Когато правитѣ тия движения, трѣбва да имате разположението на дѣтето, при това трѣбва да знаете, защо ги правите.

Сега, вие знаете вече първия урокъ, защо се движи земята. Има учени хора, които не знаятъ това. Има обяснения и за движението на Слънцето около своя центъръ. Съ козмоса се обяснява смисъла на вътрѣшния животъ у човѣка.

Изпѣйте упражненията: „Въ начало бѣ Словото“ и „Вдѣхновение“.

Доброта, Истина, красота, това е Любовта.

*30-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 1.VII.1925 г.
София*

ТЕОРИЯ И ПРАКТИКА

Доброта, Истина, красота, това е Любовта.

Размишление

Прочетоха се няколко от работитѣ върху темата: „Съставяне поезия отъ думитѣ: Любовъ, свѣтлина и топлина за човѣшката душа.“

Ще ви запитамъ: защо хората влизатъ въ стълкновение единъ съ другъ? Когато двѣ тѣла се движатъ съ една и сжща бързина и въ една и сжща посока, могатъ ли да влѣзатъ въ стълкновение? - Не могатъ. Обаче, ако двѣ тѣла се движатъ въ една и сжща посока, но съ различни бързини, тѣ ще влѣзатъ въ стълкновение.

Ще ви задамъ другъ въпросъ: по какво се отличава разумниятъ животъ? Човѣкъ самъ за себе си не може да познае, дали е разуменъ или не. Когато има двѣ лица, само тогава можемъ да говоримъ за разумностъ. Когато казваме, че Богъ е всемждъръ, то е, защото Неговата Мждростъ се изявява спрѣмо насъ и ние я съзнаваме. Слѣдователно, контраститѣ въ свѣта сж необходими. Ето защо, когато имаме двама души, единиятъ разуменъ, а другиятъ неразуменъ, ние можемъ да говоримъ вече за разумностъ. Разумнитѣ хора вървятъ въ успоредни линии. Какво ни показва прѣсичането на двѣ линии? - Че единиятъ отъ двамата е неразуменъ. Теоретически всички знаете, че хората не трѣбва да идватъ въ стълкновение единъ съ другъ. Кога не се стълкновяватъ? - Когато любятъ. Значи, всѣки човѣкъ трѣбва да люби! Въ Любовта нѣма никакъвъ аристократизъмъ; тя не прави никаква разлика между висшия и низшия животъ. Туй трѣбва да държите въ ума си. Ние обаче, правимъ разлика между човѣшкото и животинското съзнание. Напримѣръ, едно млѣкопитающе не може да бжде въ хармония съ човѣка,

защото низшето не може да разбере висшето. Единъ волъ или единъ конъ не може да влѣзе въ положението на човѣка когато човѣкътъ влиза въ положението му и щомъ се разболѣе, той може да му помогне. По сѣщия начинъ и ние, като животнитѣ, не можемъ да влѣземъ въ положението на ангелитѣ, но тѣ обхващатъ нашето съзнание, разбиратъ ни и ни помагатъ.

Сега забѣлжете, често вашитѣ чувства и мисли се мѣнятъ. Нѣкой говори за любовъ, но не се минава много врѣме, той изгубва тази любовъ. Той измѣня чувствата си. Изкуство е, като страдашъ, да отдѣлишъ твоитѣ чувства и мисли отъ страданието. Нѣкои казватъ: „Както човѣкъ мисли, такъвъ е или както човѣкъ чувства, такъвъ е.“ Вѣрно е това, но мислитѣ и чувствата не сѣ самия човѣкъ. Когато ние казваме, че както човѣкъ мисли и чувствува, такъвъ е, то е по нѣмане подходящи думи въ езика ни. Затова, често ние си служимъ съ едни и сѣщи думи, за да изразимъ различни състояния. Подъ думитѣ „чувственъ свѣтъ“ изразяваме цѣлъ свѣтъ, безъ да го разбираме какъвъ е. Въ никой езикъ нѣма съотвѣтни думи, съ които да се изразятъ тънкоститѣ, които сѣществуватъ въ чувствата, затова туряме всичко въ една и сѣща категория. Ние казваме, напримѣръ: „Болка чувствувамъ.“ Дѣ е тази болка, въ сърцето ли? - Не, тя може да бѣде или въ крака или въ мозъка или въ сърцето и т. н. И слѣдъ това казваме, че Богъ е създалъ човѣка, за да страда. Питамъ: вие ходили ли сте при Господа, да се разговаряте по въпроса, защо Той е създалъ човѣка? Казалъ ли ви е Господъ, че дѣйствително е създалъ човѣка, за да страда или за да боледува? Не, Богъ не е създалъ човѣка нито да страда, нито да се радва. Създаването подразбира единъ механически процесъ, който постоянно става въ природата. Когато Богъ създава свѣта, ние изпитваме радостъ. Радостта показва, че ние сме въ съгласие съ Божиитѣ закони, но когато страдаме, ние сме въ разногласие съ Бога. Обаче, има нѣщо по-хубаво и отъ радостта. Ако радостта бѣше краятъ на нѣщата, защо я губимъ толкова скоро? Човѣшката радостъ мяза на сапуненъ мѣхуръ, който трае само нѣколко секунди и слѣдъ това се пука. Питамъ, каква издръжливостъ ще има тази радостъ, която трае колкото сапунения мѣхуръ?

Да допуснемъ, че получавате голѣмо наслѣдство и се зарадвате. Какво ще направите съ това наслѣдство? Едва сте се зарадвали и на другия день взиматъ наслѣдството ви. Какво става съ васъ? - Започвате да скърбите. Отново ви даватъ наслѣдството, пакъ иде радостъта. Като ви даватъ и взиматъ наслѣдството, у васъ ставатъ правилни промѣни въ състоянията. Но наслѣдството нищо не донася на човѣка.

Слѣдователно, вие трѣбва да схванете, коя е главната мисль, която искамъ да изтъкна въ примѣра съ наслѣдството. Истинско наслѣдство е това, което не се губи и не се създава отново. Кое е това богатство у човѣка? - То сж неговия умъ и неговото сърце, които Богъ му е далъ. Тѣ сж богатство, капиталъ, който не се губи. Тѣ сж хиляди пжти по-голѣмо богатство отъ това, което дѣдо ви и баба ви могатъ да ви дадатъ. Тѣ не сж материални богатства. Сърцето, което Богъ ти е далъ, струва повече, отколкото всѣко видно положение, което заемашъ въ обществото. Човѣкъ се оцѣнява по ума и по сърцето си. Ако имашъ прѣкрасенъ умъ, хората ще те цѣнятъ. Ако имашъ прѣкрасно сърце, хората ще те цѣнятъ. Нѣмашъ ли този умъ, нѣмашъ ли това сърце, твоята цѣна ще се намали.

Нѣкой казва: „Мене никой не ме обича.“ Не, нѣма законъ въ свѣта, който да ни показва, че всички хора мразятъ нѣкой човѣкъ. Ако сто или хиляда души те мразятъ, това не е признакъ, че всички хора те мразятъ. Цѣлиятъ свѣтъ не се състои само отъ толкова души. Въ свѣта има хора повече отъ единъ милиардъ и половина. Въ другия свѣтъ пѣкъ има повече отъ 60 милиарда живи, разумни същества, съ които човѣкъ се намира въ извѣстни връзки, въ извѣстни съотношения. Питамъ: възможно ли е тогава всички тия същества, тукъ на земята и горѣ на небето да те мразятъ? Добриятъ, разумниятъ човѣкъ има съотношение и съ ангелитѣ. Щомъ е така, защо не схващате живота реално? Подъ думата „реаленъ свѣтъ“ вие подразбирате само материалния свѣтъ, т.е. външния свѣтъ, външнитѣ отношения на хората. Онѣзи отъ васъ, които искатъ да прогресиратъ, трѣбва да мислятъ правилно.

Вие сте дошли до една точка, която наричамъ неутрална

зона. Сега трѣбва да направите едно малко усилие, за да прѣминете тази неутрална зона. Като дойдат хората при тази зона, тѣ започват да критикуват всичко, отъ нищо не сж доволни. Влѣзат въ нѣкое религиозно общество, поседят малко тамъ и послѣ казватъ: „Тия хора не сж истински християни.“ Добрѣ, тѣ не сж истински християни, но ти такъв ли си? По какво можешъ да опрѣдѣлишъ своята стойностъ? Често вие казвате за нѣкой святъ човѣкъ: „Този човѣкъ минава за светецъ прѣдъ хората, но не живѣе както трѣбва. Ние сме виждали такива прѣхвалени светци.“ Казвамъ, имате право да критикувате, но всѣки, който иска критиката му да бжде върна, нека се постави на изпитъ заедно съ този светецъ и да провѣри не само на теория нѣщата, но и на практика, въ прояви на живота. Нека сравни своята чистота, готовност на жертви, своята любовъ, мъдростъ и знание съ тази на този святъ човѣкъ и послѣ да критикува. Има редъ опити, които могатъ да се направятъ. Когато говоришъ за нѣкого, когато го критикувашъ, трѣбва да бждешъ готовъ да покажешъ на опитъ, че седишъ по-високо отъ този, когото критикувашъ, не само на единъ градусъ, но най-малко на десетъ градуса. Когато критикувашъ нѣкого въ музиката, ти самъ трѣбва да разбирашъ отъ музика. Казвашъ: „Този човѣкъ не свири хубаво.“ - Добрѣ, ти покажи, какъ трѣбва да свири. Повикатъ го да свири и той започва. Какво излиза? - Онзи, когото той критикува, свири по-добрѣ. Критикътъ свири „Цвѣте мило, цвѣте красно“. - Питамъ: кой цигуларъ не може да свири това? - Всѣки може да го свири, но въ това не седи изкуството на цигуларя. Музиката, пѣнието е сила само по себе си. Тѣй както днесъ се употребяватъ, тѣ сж вече сръдства за прѣхрана, но не и изкуства. Щомъ тѣ се употребяватъ като сръдства за прѣпитание, тѣ сж единъ видъ търговия, а всички нѣща, които се употребяватъ като търговия, тѣ изгубватъ своята цѣна. Често ви слушамъ като пѣете и си казвамъ: тия хора пѣятъ безъ душа. Нѣкой казва: „Азъ вече съмъ израсналъ, не трѣбва да пѣя. Азъ мога само да говоря, но не и да пѣя.“ Музиката, пѣнието седятъ десетъ градуса по горѣ отъ говоренето. Ти научи ли закона на говоренето, за да прѣкарашъ тия десетъ градуса въ

музиката? Ти още не си усвоилъ говоренето, а се отказвашъ отъ музиката. Всѣки човѣкъ, у когото музикалното чувство е слабо развито, има дрезгавъ гласъ. Рѣчъта на човѣка е музикална, ако той има силно развито музикално чувство. Затова именно, животнитѣ нѣматъ гласъ. Тѣ не могатъ да говорятъ. Кучето се опитва да говори, но лае. Волътъ се опитва да говори, но мучи. Материята, отъ която животнитѣ сж създадени, имъ прѣчи да говорятъ. Въ това отношение птицитѣ сж достигнали до една по-висока степенъ отъ животнитѣ. Папагалътъ напримѣръ се мъчи да запомни нѣкои думи и да ги възпроизведе.

Сега мнозина отъ васъ казватъ: „Работата е много лесна, всичко ще дойде изведнѣжъ, по вдѣхновение.“ Вдѣхновението прѣдставлява единъ великъ законъ. Вие знаете ли какво нѣщо е вдѣхновението? То е най-великиятъ законъ, който сжществува въ свѣта. За да дойде вдѣхновението у васъ, вие трѣбва да сте изучавали закона на жертвата и закона на вѣрата. Вдѣхновение може да има само човѣкътъ на абсолютната вѣра. Онѣзи хора, които нѣматъ вѣра, не могатъ да иматъ вдѣхновение. Тѣ могатъ да иматъ само въодушевление.

Вие, като ученици сте на различни възрасти: нѣкои сте по-млади, а други - по-стари. Старитѣ иматъ нѣкакви прѣимущества прѣдъ младитѣ въ това именно, че тѣхнитѣ чувства сж по стабилизирани, когато чувствата на младитѣ не сж тъй стабилизирани. Чувствата на младитѣ се намиратъ въ въздухообразно състояние. Тѣ гледатъ идеално на свѣта, но тѣхниятъ идеализъмъ трае день и половина. Въ сжщото положение изпадатъ и старитѣ хора. Щомъ човѣкъ прѣмине 60 години, той изгубва своя идеализъмъ и мъчно може да завърже приятелство съ нѣкого. Той казва: „Азъ вече не вѣрвамъ никому.“ Младиятъ вѣрва на всичко и на всички хора, но като остарѣе и той дохожда до сжщото заключение. Питамъ: въ какво пѣкъ седи прѣимуществото на младия прѣдъ стария? - Младиятъ има условия да работи. Слѣдователно, той трѣбва да изработи въ себе си толкова устойчиви чувства, че на каквато възраст и да дойде да не изгуби вѣрата си, нито вдѣхновението си.

Често нѣкои отъ учениците се оплакватъ отъ нѣкой братъ

или от нѣкоя сестра, като казватъ, че се отнасяли съ тѣхъ грубо. Питамъ: кой гласъ, споредъ васъ е мекъ, благороденъ? Мекъ, благороденъ гласъ има този човѣкъ, който, съ когото и да говори, винаги си прѣдставлява, че се намира прѣдъ нѣкое възвишено, съвършено сщество. Кой отъ васъ е достигналъ до това състояние? Вие имате желание, но още не сте го постигнали. Знаете ли, на какво мога да уподобя вашето положение? - На хора, които страдатъ отъ изкривяване на коститѣ. Такъвъ човѣкъ има съзнание за себе си, че ходи правилно. Питамъ го: „Можешъ ли да ходишъ правилно?“ - „Мога.“ Започва да ходи, но се изкривява. Такива хора сж ходили редъ поколѣния по този начинъ и сега вървятъ като нѣкоя гемия. Тѣ не съзнаватъ този свой недѣгъ въ ходенето. Съврѣменнитѣ хора, като ходятъ, вървятъ ту въ лѣво, ту въ дѣсно. Това не е правилно ходене. Наблюдавайте котката, тя ще ви покаже, какъ трѣбва да ходите. И конѣтъ може да ви покаже, какъ трѣбва да ходите. Тѣ иматъ правилень вървежъ.

Ще ви запитамъ: какво положение трѣбва да вземете, когато говорите? Забѣлѣзаль съмъ нѣкои оратори, като говорятъ, не знаятъ дѣ да поставятъ ржцѣтъ си - ту ги спускатъ надолу, ту ги турятъ на гърдитѣ, но всички тия положения сж неестествени. Вижте котката, дѣ туря прѣднитѣ си крака, когато е разположена. Кое е най-естественото положение на ржцѣтъ? Дѣ трѣбва човѣкъ да постави ржцѣтъ си за да се чувствува добръ? Ако затворите ржцѣтъ си, нѣма да имате вдѣхновение. Вие често затваряте ржцѣтъ си, а искате да имате вдѣхновение. Който затваря ржцѣтъ си и свива краката си, мяза на една изолирана батерия. Вие сте се затворили и казвате: „Сега да ме посѣти Духътъ, да се вдѣхновя.“ Духътъ като дойде, вие ще мислите свободно и тогава енергиитѣ на живата природа ще проникнатъ въ васъ. Но, за да ви посѣти Духътъ, трѣбва да се отворите. Това значи, да разбирате вжтрѣшнитѣ закони на живота и на природата. Ако не разбирате тия закони, дрѣжете ржцѣтъ си свободни и вдѣхновението ще дойде. Ако пъкъ разбирате законитѣ, затворете ржцѣтъ си, концентрирайте мисльта си, докато дойдете въ съприкосновение съ невидимия свѣтъ. Тогава

въ ума ви не трѣбва да има никаква друга мисълъ, освѣнъ една велика мисълъ. По този начинъ вие ще имате връзка и общение съ невидимия свѣтъ и ще заемете едно естествено положение. И тогава, всѣка клѣтка въ организма ви ще се движи по една правилна линия.

И тъй, ако придобиете естествено държане на тѣлото си и ржцетѣ, всѣкога ще взиматъ правилно положение. Само по този начинъ вие ще можете да управлявате движенията на тѣлото си. Ако религиознитѣ хора не разбиратъ тия закони, отъ тѣхния животъ се изгубва всѣкакво благородство, всѣкава топлина и влага. И въ такъвъ случай, лицата на тия религиозни хора огрубяватъ, приематъ мжжки чърти и мускулитѣ се проточватъ; у други нѣкои пкъ лицата затлъстѣватъ, ставатъ кржгли като мѣсечина. Обаче, и двѣтѣ състояния сж аномални. Лицето на човѣка трѣбва да бжде подвижно, по него да се чете като на книга, а не като на маска, на която нито една чърта не се измѣня. Отъ лицето на човѣка трѣбва да излиза свѣтлина. Когато постигнете това нѣщо, вие ще бждете въ хармония, както съ себе си, тъй и съ живата природа.

Често казвате, че трѣбва да се изолирате отъ свѣта. Какво разбирате подъ думитѣ „изолиране отъ свѣта“? Това значи, да не сте въ стѣклование съ свѣта, да влѣзете въ своята орбита, въ своя кржгъ на дѣятелностъ, дѣто никой нѣма прѣдъ видъ вашитѣ лични интереси. Свѣтътъ е единъ банкеръ, единъ лихваръ, който ви хваща за гушата и ви взима всичко. Наблюдавайте, какво става въ природата, която съврѣменнитѣ естественици изучаватъ. Тази природа прѣдставлява единъ свѣтъ на безпорядкъ. Тамъ ще видите много паразитни растения, които се увиватъ около други нѣкои, и черпятъ отъ тѣхъ хранителни материали, вслѣдствие на което тия растения умиратъ. Сжщиятъ този паразитизъмъ се забѣлѣзва и между насѣкомитѣ, както и между всички други сжщества. Навсѣкждѣ въ природата виждаме една ужасна борба за сжществуване. Това не е онази жива, разумна природа, за която ние говоримъ. Това е свѣтъ на дисхармония или свѣтъ на индивидуализиране. Въ този свѣтъ всѣко сжщество иска да се индивидуализира, т. е. да намѣри своята орбита. Ние обаче,

нѣма защо да се занимаваме съ свѣта на непрѣстанната борба. Нѣкои цитиратъ думитѣ на апостолъ Павла, който казвалъ, че нашата борба не е противъ плѣтъ и кръвъ, но противъ духоветѣ. Казвалъ, нѣма защо да се борите съ духоветѣ.

Нѣкои хора казватъ: „Противи се на дявола, за да избѣгаш.“ Вие трѣбва да разбирате, какъ да се противопоставяте на дявола. Ти не можешъ да се съпротивлявашъ на дявола тъй, както на единъ човѣкъ. Какъ ще се съпротивлявашъ на огъня? Прѣдставете си, че внесе прѣдъ васъ единъ вжгленъ, тежкъ двѣста килограма и нагрѣтъ до температура 2000°. Питамъ ви: какъ ще се справите съ него? Мислите ли, че ако вземете двѣ-три кофи вода, ще го изгасите? - Нищо нѣма да направите. Законъ е: Оставете духоветѣ да се борятъ сами, а вие само ги наблюдавайте - нищо повече! Когато апостолъ Павелъ казва да се съпротивлявате на дявола, той подразбира, че духътъ, който живѣе въ тебе, трѣбва да се бори съ него заради тебе, а ти наблюдавай само тази борба, за да добиешъ знание.

Сега, гледамъ онзи съ плѣтътъ извадилъ ножъ, ще се бори срѣщу дявола. Не, дяволътъ е голѣмъ пехливанинъ. Не мислете, че той е толкова слабъ и глупавъ. Щомъ не си добръ разположенъ къмъ него, щомъ искашъ да се боришъ съ него, той знае, какво да прави съ тебе. Хитъръ е дяволътъ! Той има прѣдъ видъ нѣкой твой богатъ дѣдо, милионеръ, комуто внушава слѣдното: „Ти ще оставишъ своето наследство отъ десетъ милиона лева на твоя плѣменикъ.“ И настина, дѣдото наскоро умира и ти донасятъ завѣщанието. Ти си казвашъ: „Господи, азъ Ти благодаря за благото, което ми давашъ.“ Дяволътъ те наблюдава и си мисли: „Чакай, ще видишъ сега Господа.“ Какъ? Дяволътъ започва да работи усилено, като ти донася редъ интриги - съ този те бутне въ нѣкой беля, съ онзи въ друга, а ти се чудишъ, какво става съ тебе. Ще те омотае, ще обърка работитѣ ти, докато се принудишъ да лъжешъ, да изнасилвашъ хората, да правишъ прѣстѣпления. Слѣдъ това дяволътъ те запитва: „Какъ си сега?“ - Ти казвашъ: „Не зная какво става съ мене!“ Само лъжата ще ми помогне, не може безъ нея. Дяволътъ те подслушва и ти пошепва: „Тѣй е, откога ти

говоря, че безъ лъжа не може въ този свѣтъ. Тази работа ще се оправи само съ лъжа.“ Ти се отчаешъ, обезсърчишъ, изгубишъ вѣра въ Бога. Дяволътъ ти казва: „Не не безпокой и безъ вѣра може въ този свѣтъ.“

Та казвамъ, вие, които се занимавате съ окултната наука, трѣбва да знаете, че тя не е толкова лека. Не е достатъчно само да имате дѣтинска вѣра. Трѣбва да имате поне въ слаба степенъ развито ясновидство, да знаете, какъ и отъ дѣ идатъ добритѣ и лошитѣ течения въ природата. Гледамъ, нѣкой ми говори, но виждамъ въ него се настанилъ единъ черенъ духъ и му диктува, какво да говори. Той ми говори нѣщо въ името на Христа, на св. Богородица, апелира къмъ моето благородство, къмъ моята щедрость и т. н. Казвамъ, всички лоши духове се познаватъ по това, че обичатъ да подкупватъ, да ласкаятъ човѣка. Дѣ кого видятъ, ласкаятъ го, че ималъ добри, цѣнни качества. А това, че нѣкой обича да полтъва, правятъ се, че нищо не виждатъ. Те го съвѣтватъ: „Ти гледай да спечелишъ повече пари, да раздавашъ на бѣдни и така Господъ ще прости грѣховетѣ ти.“ Свѣтлитѣ духове пъкъ се отличаватъ съ съвсѣмъ другъ характеръ, тѣ иматъ съвсѣмъ други постъпки. Обикновено тѣ си служатъ съ контрасти. Като дойде такъвъ духъ при тебе, той нѣма да те изобличи, но ще те постави при единъ силенъ контрастъ. Ще те заведе при единъ човѣкъ, който върши прѣстѣпление и при другъ, който върши добро и ти казва: „Кое е по-хубаво? Кое отъ тия двѣ положения одобрявашъ?“ - „Добритѣ, великитѣ и благородни дѣла.“ - „Щомъ е тъй, винаги за доброто мисли и него прави, а злото избѣгвай!“ Лошитѣ духове обѣщаватъ много нѣща, но нищо не изпълняватъ. Добритѣ, свѣтлитѣ духове не обѣщаватъ, но изпълняватъ. Когато единъ Божественъ, свѣтълъ духъ дойде въ тебе, той нѣма само да те наставлява тъй да правишъ, иначе да не правишъ, но ще те постави между хора, които ще съдѣйствуватъ за твоего добро. Той ще те постави въ благоприятна атмосфера за развитието ти. Ако единъ духъ не може да ви създаде такава благоприятна атмосфера, той не е Божественъ духъ, но обикновенъ духъ, обикновена душа, като васъ. Той не е отъ онѣзи висши духове, които сж завършили

своето развитие, за да могат да ви помагатъ. Тѣзи интелигентни души могатъ да измѣнятъ изцѣло насоката на вашето развитие. Тѣ сж носители на великата Божия мисль, затова могатъ да ви помагатъ. Тѣ сж помощници на всички ученици въ Школата. Всѣки ученикъ, който влиза въ Школата, има вече тѣхното съдѣйствие.

Най-първо, като ученици на окултната Школа, вие трѣбва да се освободите отъ всички субективни и обективни начини на дѣйствие. Запримѣрь, въ една окултна Школа трѣбва да се говори малко по-меко, но не и много тихо. Като се говори тихо, не се чува, слуховитѣ вълни не могатъ да се разпространяватъ много далечъ. Но и силното, високото говорене не е за прѣпорѣчване и то причинява врѣда на слушателитѣ. Изобщо, говорителътъ трѣбва да има тихъ, приятенъ гласъ, безъ да има мисльта да влияе на слушателитѣ си по единъ или по другъ начинъ. Всѣки ораторъ трѣбва да има за цель, неговото говорене да апелира къмъ умоветъ и сърцата на слушателитѣ. Само по този начинъ може да стане обмѣна между сърцата и умоветѣ на хората. Сега, като ви говоря, азъ забѣлѣзвамъ въ мнозина отъ васъ едно подпушване въ нервната ви система. Нѣкой пжтъ това подпушване е въ мозъка, а нѣкога въ симпатичната нервна система. Тия подпушвания се дължатъ на нѣкои напрегнати състояния у васъ, вслѣдствие на което се раждатъ извѣстни дисонанси. Ето защо, първо ще се заемете съ изучаване закона на отпушването.

Слѣдъ като чуете една моя бесѣда или лекция, трѣбва да помислите малко върху нея и да извадите всѣки за себе си поне двѣ важни мисли. Колцина отъ васъ, които слушате лекциитѣ и бесѣдитѣ, сте се спирали по 10 - 15 минути да размишлявате върху нѣкои по-важни мисли и да ги приложите въ живота си? Ако постѣпвате по този начинъ у васъ ще се създаде една положителна мисль. Вие какво правите? Като се свърши лекцията или бесѣдата, разотивате се, като си мислите, че много знаете. Дѣйствително, вие знаете нѣщо, но това знание по-скоро ще стане причина да ви биятъ. Съ това знание вие ще мязате на онзи българинъ, който се хвалилъ, че знае добръ турски езикъ.

Идва въ селото единъ виденъ турчинъ, викатъ този българинъ да прѣвежда, азъ ще го нарека Дончо, ако нѣкой отъ васъ се нарича Дончо нека ме извини, така ми попадна това име. Турчинътъ му говори по това - по онова, мисли, че Дончо знае турски. Питатъ го селянитѣ: „Дончо, какво иска този турчинъ?“ - „Иска да яде риба.“ Селянитѣ ду донесли цѣлъ сакъ съ риба и нѣколко хлѣба. „Какво е това?“ - пита турчинътъ. Взима сака съ рибата и набива съ него българина по главата. Селянитѣ го питатъ: „Дончо, защо те би турчинътъ?“ - „Защото го надговорихъ?“ - Не, не е така. Турчинътъ го би за неговото нѣвежество. Та сега, като ученици ще имате прѣдъ видъ слѣдното нѣщо: Никога виспитѣ духове нѣма да слѣзатъ до вашия уровеньъ, да се занимаватъ съ вашия езикъ! Всѣки ученикъ прѣзъ свободното си врѣме трѣбва да проучава символитѣ, които прѣдставляватъ езика на виспитѣ духове. Ние употребяваме символитѣ, защото въ тѣхъ има окултни знаци. Азъ ви дадохъ думата „вехадѣ“, като музикално упражнение. Тя е окултенъ изразъ. Въ музиката има окултни тонове, които вие трѣбва да изучавате, за да се подготвите, да разбирате този езикъ.

Апостолъ Павелъ казва: „Ако говоря съ човѣчески и ангелски езици, а любовъ нѣмамъ, нищо не съмъ.“ Този, който е прѣвеждалъ това послание, е направилъ една погрѣшка. Човѣкъ, който може да говори на ангелски езикъ, той безъ любовъ не може да бжде. Едно отъ свойствата на ангелския езикъ е любовта. Слѣдователно, апостолъ Павелъ въ този стихъ поставя единъ контрастъ. Съ това той иска да каже: на човѣшки езикъ може да се говори безъ любовъ, но на ангелски езикъ безъ любовъ не може да се говори. Или съ други думи на падналитѣ ангели може да се говори безъ любовъ, но на небеснитѣ ангели не може да се говори безъ любовъ. Апостолъ Павелъ е писалъ правилно, но онѣзи, които сж прѣвеждали Писанието не сж го прѣвели правилно. Тѣ сж изопачили смисъла му. И въ бесѣдитѣ на Христа се настоява, да се проучи именно този вжтрѣшенъ езикъ. Подъ думата „научавамъ“ ние разбираме стиха, въ който Христосъ казва: „Както ме е Отецъ научилъ, така говоря.“ Духовниятъ езикъ се отличава съ слѣдното качество:

Въ мислитѣ, въ чувствата и въ дѣйствиата има съгласие. Ти не можешъ да мислишъ едно, да чувствувашъ друго и да правишъ трето нѣщо. Едновременно ще мислишъ, ще чувствувашъ и ще дѣйствиувашъ, т. е. ще мислишъ, ще чувствувашъ и ще дѣйствиувашъ по единъ и сжщъ начинъ.

Често нѣкой отъ ученицитѣ дойде при мене и ми казва: „Учителю, моята душа отъ день на день се разцѣптѣва, азъ искамъ да се пожертвувамъ за човѣчеството, искамъ да спася свѣта. Азъ съмъ готовъ за това, отъ нищо не ме е страхъ.“ Казвамъ, много хубаво, по-добро нѣщо отъ това нѣма. Щомъ си готовъ вече, започни. Не се минаватъ обаче двѣ, три седмици, той иде при мене и ми казва: „Учителю, много съмъ злѣ. Голѣми страдания ме нападнаха, притѣмнѣ ми на очитѣ. Не мога да ги изнеса самъ, моля ти се, помогни ми!“ Питамъ го: „Нали бѣше готовъ да се жертвувашъ? Какъ мислишъ, съ лаврови вѣнци ли да те посрѣщатъ?“ Не, ти като влезешъ въ другия свѣтъ да помагашъ на падналитѣ души, ще срещнешъ най-голѣмитѣ хули и страдания. Готовъ трѣбва да бждешъ на всичко. За да работишъ за тия души, отъ тебъ се изисква Божествено знание и сила. Когато страдате и когато се радвате, трѣбва да знаете, че това сж състояния на тия души, които ви атакуватъ, отгорѣ и отдолу. Тия души могатъ да бждатъ далечни и близки на васъ, но често идватъ и ви навяватъ различни състояния. Вие, като окултни ученици трѣбва да различавате тия състояния, кои сж ваши и кои чужди. Често нѣкой човѣкъ запитва другъ: „Защо ме гледашъ така? Какво искамъ да кажешъ?“ Казвамъ, тукъ духове се гледатъ, а не хора. Защо единъ човѣкъ ще гледа другъ? Духоветѣ говорятъ помежду си, тѣ се борятъ. Между тѣхъ има вѣчна борба и ако при тази борба ние не заемемъ своето мѣсто, ще бждемъ смачкани, като между двѣ колелета.

И тъй, като окултни ученици, вие трѣбва да знаете тия закони и да се прѣдпазвате отъ тѣхъ. Много отъ младитѣ и отъ възрастнитѣ сестри и братя изпадатъ въ тежки състояния и не могатъ да си помогнатъ. Тѣ мислятъ, че тия състояния сж тѣхни и затова се измжчватъ, не искатъ да живѣятъ, искатъ да се самоубиятъ и т. н. Днесъ дойде при мене едно

външно лице, изпаднало въ голѣмо изкушение, не знае какво да прави. Питамъ го: „Дѣ остана твоего геройство?“ Трѣбва да знаете, че истинскиятъ човѣкъ различава състоянията си и поставя всѣко отъ тѣхъ на своето мѣсто. Ако ти имашъ единъ разуменъ приятель, като ангелъ и те наскърби или огорчи нѣщо, ще знаешъ, че той цели нѣщо много добро за тебе, иска да те повдигне. Ти не трѣбва да имашъ никакво съмнѣние въ него, а само да потърсишъ причинитѣ въ себе си, защо приятельтъ ти постѣпва така, на какво иска да ти обърне внимание. Ако пъкъ единъ твой глупавъ приятель те наскърби нѣщо, пакъ ще потърсишъ причинитѣ за това, докато най-послѣ разберешъ, че той нѣмалъ никаква опрѣдѣлена цель въ своитѣ постѣпки. Той е единъ глупецъ, която не знае, какво прави. Това ще те освободи отъ едно вжтрѣшно заблуждение. Вие трѣбва да знаете Истината! Казвамъ, никога не поставяйте глупавия човѣкъ на мѣстото на ангела и ангельтъ - на мѣстото на глупавия. Не се лѣжете, поставете въ себе си всѣки на своето мѣсто. И тогава, имате ли приятель, ще го познаете, разуменъ човѣкъ ли е или глупавъ. Щомъ го познаете нѣма да се разочаровате въ него и да казвате: „Азъ не мислѣхъ, че той ще постѣпи така.“ Азъ казвамъ, ако питате мене за вашия приятель, азъ знаехъ, че той ще постѣпи точно така. Вървя по улицитѣ, едно куче излѣзе отъ нѣкоя къща и ме залае. Азъ похвалявамъ това куче, то си изпълнява работата. Минавамъ покрай нѣкой разуменъ човѣкъ и той ме поздрави. Казвамъ, смѣлъ, благороденъ е този човѣкъ. Минавамъ покрай нѣкой глупавъ човѣкъ и той ще се прояви споредъ естеството си.

И сега, като ученици на окултната Школа вие ще бждете подложени на изпити. Тѣ сж сжществували за всички ученици на миналитѣ вѣкове, затова и за васъ нѣма да се направятъ изключения. Не мислете, че за васъ ще дойдатъ ангели отъ небето да ви взематъ съ огнена колесница, както взеха пророкъ Илия. Него взеха съ колесница, понеже той почти бѣше завършилъ своето развитие на земята. Доколкото знаа, колесницата, съ която вдигнаха пророкъ Илия на небето, не бѣше бѣла, свѣтла, но червена. Това показва, че той ще дохожда

още веднъж на земята, да прѣкара още нѣкакви изпитания. Та когато пратятъ отъ небето червена колесница да ви вземе, не се радвайте. Ако пратятъ свѣтла колесница, като свѣтлината, която озарява свѣта и носи животъ, радвайте се, вашата задача на земята е свършена.

Вие трѣбва да разбирате вътрѣшния смисълъ на Писанието, да не изпадате въ самозаблуждение, въ самоизмама. Да се самоизмамватъ дѣцата - разбирамъ, но окултниятъ ученикъ не трѣбва да се самоизмамва, нито да се разочарова. Дойде ли разочарованието, ученикътъ трѣбва да го погледне право въ очитѣ и да каже: „Азъ се разочаровамъ въ себе си, въ човѣшкото, но въ Бога, въ Божественото никога нѣма да се разочаровамъ. Въ мене и около мене има нѣкаква тъмнина, но около другитѣ хора е свѣтло. Въ дадения случай, азъ човѣкътъ, който мисля, съмъ нѣщо неразположенъ и съмъ готовъ да поглеждамъ злѣ къмъ всичко около менъ. Точно въ този моментъ има хиляди други същества, които сж разположени и постъпватъ по обратенъ начинъ на менъ. Тѣ се намиратъ сега на противоположната страна въ живота.“ Трѣбва да се научите при всички положения на живота си да извиквате контрастнитѣ състояния. Щомъ видите единъ недѣгъ въ себе си, не се затваряйте, но разгледайте, ваша ли е тази проява или чужда. По този начинъ невидимиятъ свѣтъ ви изпитва. Човѣкъ винаги се движи въ контраститѣ. Отъ лѣвата страна на човѣка седи една паднала душа, пълна съ омраза и мѣстъ къмъ нѣкой човѣкъ на земята и му напѣва: „Ти готовъ ли си да ми послужишъ въ нѣщо. Азъ мразя еди-кой си човѣкъ, искамъ да го убия, но не мога, затова стори ти това заради мене.“ Ако той се съгласи, тази душа ще създаде условия да се срещнатъ тия двама души да завържатъ извѣстни неприязнени отношения и този човѣкъ е готовъ вече да извърши прѣстѣпление. Отъ дѣсната страна на човѣка седи една свѣтла душа, която го пита: „Ти искашъ ли да ми помогнешъ въ нѣщо?“ На земята има единъ човѣкъ, който нѣкога ми помогна въ живота и сега искамъ да му се отплатя, да му услужа чрѣзъ тебе. Така и на васъ говорятъ такива двѣ души: едната говори за отмъщение, другата за любовъ. И единиятъ,

и другиятъ, обаче не сте вие. Питамъ ви: кого отъ двамата ще послушате? Колко на сто отъ тия случаи вие слушате добрия гласъ и колко на сто лошия гласъ?

Та казвамъ, Божествениятъ Духъ, който работи у васъ, иска да развие чувствата ви, да ги облагороди и смекчи, та като ви дохождатъ страдания, да ги приемате съ радостъ, да имъ давате по едно угощение. Нека страданията станатъ за васъ естествени посѣтители и като дойде нѣкой отъ тѣхъ, да извикате приятелитѣ си и да кажете: днесъ имамъ единъ важенъ гостъ, едно голѣмо изпитание, радвамъ се, че е дошло, заповѣдайте да си похапнемъ. Питамъ: има ли нѣкой човѣкъ въ свѣта, който да е далъ угощение за нѣкое свое страдание? Досега азъ не съмъ срещналъ нито единъ човѣкъ, не само въ България, нито и въ Америка, който при едно свое голѣмо страдание, да е далъ угощение на своитѣ приятели. За радости много хора даватъ угощения, но за скърби само светиитѣ могатъ да даватъ угощения.

Ще се държите здраво за законитѣ, които управляватъ Божествения свѣтъ, за да понесете мжнотиитѣ, които ще срѣщате въ физическия, въ материалния свѣтъ. Всички ще имате мжнотии - нѣкои по-малки, нѣкои по-голѣми. Запримѣръ, ако нѣкой окултенъ ученикъ е търговецъ, ще се излага на единъ видъ мжнотии; ако е чиновникъ - на другъ видъ мжнотии; ако е учителъ - на трети видъ мжнотии; ако е свещеникъ - на четвърти видъ мжнотии и т. н. Каквото обществено положение заема даденъ ученикъ и съотвѣтни мжнотии ще има. За него е важно разумно да разрѣши всички тия мжнотии, защото въ тѣхъ се крие програмата на неговия животъ. Сестритѣ, които сж домакини въ къщи, трѣбва правилно да разрѣшатъ въпроса съ готвенето. Ученикътъ въ училището, слугата при своя господарь еднакво трѣбва да разрѣшаватъ правилно своитѣ мжнотии. Като окултни ученици, всички трѣбва да се стремятъ да разрѣшаватъ мжнотиитѣ си правилно, богоугодно. Всичко, което мислите, чувствувате и вършите, трѣбва да бѣде съгласно съ Божиата воля. Само по този начинъ вие ще познаете себе си. Щомъ познаете себе си, ще познаете и окръжаващитѣ хора и тогава ще

можете да имъ давате съвѣти, да ги упътвате. Гледамъ, много отъ ученицитѣ прибързано даватъ съвѣти на другитѣ и послѣ виждатъ, че сж сгрѣшили. Не трѣбва да отивате и въ другата крайностъ, да се страхувате да дадете и най-малкия съвѣтъ, но казвамъ: всички трѣбва да постъпвате разумно! Когато давате нѣкому съвѣтъ, ползувайте се отъ вашата опитностъ и кажете: „Моего мнѣние е еди-какво си. Ако ви помогне, приложете го.“ Не казвай, че е писано така, но че твоята опитностъ те довела до това положение.

Разправяше ми единъ братъ, който сега е между заминалитѣ, една своя опитностъ. Казва той: „Отивамъ да проповѣдвамъ въ къщата на единъ свой братъ, търговецъ и между другото му казвамъ, че заради Бога човѣкъ трѣбва да се отрече отъ баща си, отъ майка си, отъ жена си, отъ дѣцата си, отъ дома си, отъ всичкото си богатство и най-послѣ отъ себе си и да тръгне по свѣта да проповѣдва. Този братъ, като търговецъ, замисли се малко и веднага се съгласи да напусне търговия, домъ, всичко и пожела още на другия день да тръгнемъ да проповѣдваме. Тури ме той въ небрано лозе. Казахъ му, че ще си помисля малко и ще му отговоря. Мислихъ пѣла недѣля и му отговорихъ, че ще тръгнемъ и двамата на проповѣдь. Не се надѣвахъ, че толкова скоро този братъ ще ме постави на изпитъ.“ Казвамъ и на васъ: ако тръгнете да проповѣдвате, скоро и вие ще бъдете поставени на изпитъ отъ Христа. Христосъ казва: „Който тръгва да проповѣдва Словото Божие, нито тържицъ на гърба ще вземе, нито тояга въ рѣка“. Това значи: готови ли сте да тръгнете безъ пари въ джоба и безъ хлѣбъ въ торба? Туряте ли въ смѣтката си три дни да гладувате? Като тръгнете да проповѣдвате, нѣма да се качвате на кола, нито на конь, пѣшъ ще вървите, на краката си ще упоавате. Освѣнъ това, нѣма да ношувате въ хотелъ, но ще излѣзете на нѣкое поле и тамъ, подъ открито небе и на зелената трѣва ще прѣкарате нощта. Ако пъкъ се нареди друго нѣщо, естествено да дойде, то ще бже вече Божие благословение.

Понѣкога Господъ ще ви постави на различни изпитания. Вие тръгвате на пътъ безъ петъ пари въ джоба си и веднага срѣщате

единъ вашъ братъ, който ви казва: „Защо си тръгналъ пѣшъ, да кжсапъ обувката си? Ето, вземи тѣзи три-четири хиляди лева и не се мжчи.“ Вие ще му кажете: „Не ми трѣбватъ тия хиляди, азъ въ този моментъ се нуждая само отъ петъ лева за хлѣбъ, а другитѣ пари задрѣжъ за себе си.“ На друго мѣсто ще ви дадатъ десетъ хиляди лева, като казватъ, че тия пари сж отъ Господа. Не, това сж изпитания, изкушения, на които вие не трѣбва да се подавате. Дойде нѣкой при васъ, казва ви: „Излѣкувай ме, ще ти дамъ 25 000 лева.“ Голѣма е отговорността при лѣкуване съ пари. Вие ще излѣкувате този човѣкъ, ще вземете паритѣ, но слѣдъ една година той ще умре. И какво ще стане слѣдъ това? - Той ще се всели въ васъ и вие ще носите неговата карма. Взимате ли пари, ще изхарчите отъ себе си повече отъ това, което сте получили. Ние знаемъ тия закони. Ето защо, лѣкувате ли нѣкого, безъ пари ще го лѣкувате.

Казвамъ - ржката на окултния ученикъ трѣбва да бжде чиста; безкористна. Той трѣбва да има въ джоба си само единъ златенъ левъ - нищо повече. Гледамъ, нѣкой човѣкъ минава покрай единъ автомобилъ и си казва: „Да имамъ пари, бихъ се качилъ сега на автомобилъ!“ Минава покрай нѣкоя гостилница, казва си: „Да имамъ пари, бихъ влѣзълъ вжтрѣ да се нахраня!“ Минава покрай нѣкой магазинъ за дрехи и си казва: „Да имамъ пари, бихъ си купилъ дрехи, да не ходя тѣй окжсанъ!“ Това сж изкушения, това сж желання, отъ които ще се стремите да се освободите. У васъ трѣбва да се заражда чистъ, естественъ потокъ. Дойде ли у васъ подобно желание, ще си кажете: „Азъ мога и безъ това. Щомъ Богъ иска така, азъ съмъ готовъ на всичко.“ Туй правило не може да се приложи за единъ обикновенъ търговецъ. Той купилъ стока, задлѣжнѣлъ 50 000 лева, сега ще трѣбва да търси пари, да си услуги. Азъ говоря тия нѣща за окултния ученикъ, който се е самоотрекълъ и служи на Господа. Ако си окултенъ ученикъ, ще се водишъ по правилата на окултната Школа; ако си обикновенъ човѣкъ, ще се водишъ по обикновени правила. Ще разглеждате всички нѣща разумно. По този начинъ всички противорѣчия въ живота ви ще изчезнатъ.

Сега, хората от външния свѣтъ казватъ, че окултнитѣ ученици въ България били много вдълбочени въ себе си, нѣмали любовъ къмъ хората, били груби въ отношенията си. Това е мнѣнието не само на външния свѣтъ, но и вие сами така мислите едни за други. Всѣки отъ васъ има по единъ идеалъ и мисли, че другитѣ не зачитатъ този идеалъ. Ти, който казвашъ за другитѣ така, зачиташъ ли тѣхнитѣ идеали? Щомъ говорите за Истината, каквото припишете на другитѣ, попитайте се: „Ами азъ какъ постѣпвамъ? Всѣка моя постѣпка съгласна ли е съ Истината?“ Казвате: „Еди-кой си братъ не е щедъръ“. Запитвайте се: Азъ щедъръ ли съмъ? - „Еди-кой си братъ не говори меко, много е грубъ въ отношенията си.“ Запитайте се: Азъ мекъ ли съмъ? - „Еди-кой си братъ не ме прие любезно.“ Запитайте се: Азъ, като окултенъ ученикъ, приехъ ли го добръ? Каквато мисль възникне въ ума ви, поставете ѝ една контрастна. Само така ще разберете Истината. Старайте се всички да бждете естествени.

Азъ съмъ правилъ редъ опити съ себе си, правилъ съмъ опити и съ другитѣ хора, да намѣря за колко врѣме мога да трансформирамъ, както своитѣ, така и тѣхнитѣ състояния. Дойде нѣкой при мене, казва ми: „Голѣма е скръбъта ми.“ Казвамъ му: „Скръбъта ти не е толкова голѣма, колкото си я прѣдставлявашъ.“ - „Ти не ме разбирашъ, затова говоришъ така.“ Казвамъ си: добръ, азъ ще взема скръбъта на този човѣкъ. Вземамъ скръбъта му и слѣдъ петъ минути той вече е радостенъ, веселъ и ми казва: „Благодаря ти, олекна ми сега.“ Неговата скръбъ е въ мене вече и азъ правя опитъ, за колко врѣме ще мога да трансформирамъ тази скръбъ. Колкото повече врѣме ми е потрѣбно за трансформиране на дадена скръбъ, толкова тя е по-силна. Понѣкога скръбъта на нѣкои хора е толкова голѣма, че едва може да се изнесе. Ако напрѣжението, което тази скръбъ прѣдизвиква въ човѣка, се увеличи съ още единъ градусъ, непрѣменно ще послѣдва нѣкакъвъ взривъ въ сърцето или въ ума на този човѣкъ. Затова именно, Писанието казва да се не изкушавате едни други. Като ученици, вие трѣбва да си помагате взаимно едни други. Дойде нѣкой при васъ тѣженъ, наскърбенъ, помолете се тайно въ душата си заради него. По

този начинъ у него ще настане едно вътрѣшно облекчение. Тѣзи тѣжни мисли се дължатъ на хиляди нещастни същества, които изпълватъ цѣлото пространство. Съ молитва и добри мисли къмъ тѣхъ, вие можете да имъ помагате.

Изпѣйте упражненията „Вдѣхновение“ и „Fir-fur-fen“. Когато пѣете или свирите, съзнанието ви трѣбва да е будно и вие сами да сте доволни отъ това, което изпълнявате. Вие трѣбва да насърчавате из между васъ ония, които иматъ силно развитъ музикаленъ духъ, за да се създаде истинската музика. Прѣдставете си, че вашиятъ възлюбенъ спи и ви даватъ да композирате въ музикална мелодия думитѣ: „стани ти, който спишъ“. Какъ ще го изпѣете? Какъ говорите на онзи, когото обичате? Това е една задача за всички ви, въ която трѣбва да се упражнявате, докато бждете доволни отъ себе си. Когато пѣете на онзи, когото обичате, душата му трепти по особенъ начинъ. Когато говорите на онзи когото обичате, гласътъ ви е тихъ, мекъ. Любовта има тихъ езикъ. Силнитѣ, грубитѣ тонове въ музиката сѣ материални тонове, тѣ не сѣ тоноветѣ на Любовта. Новиятъ начинъ на пѣнието изисква да бждете доволни отъ това, което пѣете. Като пѣете, концентрирайте мисълта си и вие ще се домогнете до единъ вътрѣшенъ методъ. Щомъ музикалитѣ ви органи започнатъ да се развиватъ, помощта ви ще дойде отъвънъ. Като си лѣгате вечерно врѣме, постоянно си внушавайте мисълта, че искате да пѣете хубаво. Материалниятъ животъ огрубѣва човѣка, а целта на окултната наука е да осмисли този животъ въ всичкитѣ му положения. Ученикътъ трѣбва да знае законитѣ, чрѣзъ които да намали шума, който се вдига наоколо му. Човѣкъ може да познае, доколко е концентрирана неговата мисълъ по слѣдното: като върви изъ шумнитѣ улици, да слѣдва спокойно мисълта си, да продължава пътя си, безъ да чува шума наоколо си. Колкото по-малко го смущава външниятъ шумъ, толкова по-концентрирана мисълъ има човѣкъ. Другъ случай. Влизате въ къщи и веднага нѣкаква неприятностъ се изпрѣчва прѣдъ васъ. Ако мисълта ви е концентрирана, вие почти нѣма да я почувствувате. Каквито прѣпятствия или неприятности и да срѣщате въ живота си, тѣ прѣдставляватъ

условия за вашето повдигане. За свѣта всички мѣчнотии и противорѣчия въ живота сѣж безсмислени, но за ученика тѣ иматъ смисълъ. Невидимиятъ свѣтъ нарочно ги създава за него. Тѣ сѣж задачи, които той трѣбва да рѣшава.

Сега, запримѣрь, у васъ се явява мисълъта: „Врѣме е вече да свършимъ часа.“ Азъ ви поставямъ сега на изпитъ, за да провѣрите единъ законъ. Нѣкой ораторъ говори много хубаво, но духоветѣ въ него го подтикватъ да продължи дълго врѣме рѣчъта си. Публиката, която го слуша, казва: „Много говори този човѣкъ, да спре вече!“ Колкото тѣ се отегчаватъ, толкова у него се събужда по-голѣмо желание да говори. Нѣкога духоветѣ създаватъ друго положение. Тѣ казватъ на оратора да говори малко. Тогава пъкъ у публиката се създава желанието този човѣкъ да имъ поговори повече. Та, казвамъ и въ говоренето и въ пѣнието всичко трѣбва да става не по ония внушения отъ духоветѣ, а съобразно разумнитѣ закони на природата. Напримѣрь, като пѣете упражнението „Въ начало бѣ Словото“, душата ви трѣбва да вземе участие въ пѣнието. Всичко, което пѣете, да си го прѣдставите въ картина за себе си. Само тогава пѣнието има смисълъ. При пѣнието има нѣща, които никакъвъ инструментъ не може да прѣдаде. Тѣ не се прѣдаватъ съ ноти, но само човѣшкиятъ гласъ може да ги изрази. Струнитѣ сѣж мъртво нѣщо, тѣ не могатъ да прѣдадатъ тия трептения. Ако цигуларьтъ успѣе да вложи своя двойникъ въ цигулката си, тя може да изрази всичко онова, което душата чувствува. Обаче, слѣдъ като свърши свиренето, цигуларьтъ трѣбва да извади двойника си. Опасно е да го забрави въ цигулката. Какво би направилъ, ако нѣкой открадне тази цигулка? Искате ли да има душа въ пѣнието, въ мисълъта ви, въ чувствата ви, вашиятъ двойникъ трѣбва да взима участие въ всичко това. Прѣкарате ли двойника си прѣзъ ларинкса, ще пѣете хубаво. Прѣкарате ли двойника си въ прѣдната частъ на мозъка, ще мислите хубаво. Прѣкарате ли двойника си въ чувствата, ще имате възвишени и благородни чувства. Като си свършите работата, ще му кажете: „Моля ти се, върни се сега на мѣстото, което Богъ ти е опрѣдѣлилъ.“ Двойникътъ е около цѣлото тѣло на човѣка и той

се разпорежда съ енергиитѣ, които идватъ отвънъ и отвжтрѣ и ги трансформира. Не може ли да ги трансформира, у човѣка се зараждатъ редѣ дисонанси, редѣ дисхармонични състояния.

Първото нѣщо: Въ окултната Школа трѣбва да има хармония въ двойницитеѣ. Говоримъ за добродѣтелитѣ, двойникътъ трѣбва да слѣзе въ краката. Говоримъ за цѣлия човѣкъ, двойникътъ трѣбва да обхване цѣлия човѣкъ. Става ли така, можемъ вече да кажемъ, че човѣкъ владѣ своитѣ състояния.

Доброта, Истина, красота, това е Любовта.

*31-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана от Учителя на 08.VII.1925 г.
София*

СИЛОВИТЕ ЛИНИИ НА ДОБРОТО И ЗЛОТО

Размишление

Продължение четенето на някои от работите върху темата: Прѣдаване въ поетична форма думите „любовъ, свѣтлина, свобода за човѣшката душа“.

Първоначално знанието е подразбирало прѣживѣване на една нова форма отъ Божествения Духъ. Обаче, този първиченъ смисълъ на знанието сега е изгубенъ и днесъ подъ думата знание ние подразбираме само външнитѣ отношения на нѣщата. Запримѣрь, ние знаемъ, че мѣсечината се върти около земята, но това не е знание, а познание само. Сега знанието се замѣства съ Истината. Днесъ хората сж раздвоили думата Истина, но въ сжщностъ подъ Истина се подразбира сжщината на живота по форма, съдържание и смисълъ. Истината подразбира еднакво зачитане формата, съдържанието и смисъла на нѣщата. Ако нѣкой човѣкъ каже на другъ, че не дава петъ пари за неговото тѣло, той не разбира съдържанието на нѣщата. Ако каже, че не дава петъ пари за неговото съдържание, той не разбира смисъла на нѣщата. Когато казваме, че формата на нѣщата не ни интересува, това е само философски изразъ. Питамъ: може ли да се прояви съдържанието на нѣщо въ свѣта безъ нѣкаква форма? Това е невъзможно при сегашнитѣ условия. Може ли да се прояви смисъла на нѣщо безъ съдържанието му? Смисълътъ може да съществува вънъ отъ съдържанието и съдържанието може да съществува вънъ отъ формата, но тѣ сами не могатъ да се проявятъ.

Слѣдователно, всѣка форма, която привлича нашето съзнание и нашето внимание, колкото и микроскопическа и да е, трѣбва да произведе радостъ въ душата ни. Запримѣрь, разумниятъ човѣкъ, като види единъ малкъ кристалъ, какъвто и да е той, колкото нищоженъ да е, неговата форма веднага ще произведе въ душата му малка радостъ. Защо? - Понеже въ всѣка

форма се крие едно разумно същество, което работи въ нея. Всички форми сж създадени отъ разумни, гениални същества, които живѣятъ въ Божествения свѣтъ. Но тѣзи форми днесъ сж изопачени, вслѣдствие на което хората иматъ криви понятия за формата на нѣщата. Въ една отъ миналитѣ лекции ви говорихъ, че формата трѣбва да отговаря на съдържанието, а съдържанието трѣбва да отговаря на смисъла. Така трѣбва да гледа на този въпросъ ученикътъ, който изучава великата Божествена наука. Отъ формата на нѣщата трѣбва да се сжди за съдържанието.

Сжщото нѣщо се заблѣзва и въ френологията. Напримѣръ, отъ формата на прѣста можемъ да знаемъ за съдържанието, което се крие въ главата. По показалеца и по срдния прѣстъ сждимъ за интелигентността на човѣка. Ржката, прѣститѣ, както и цѣлото тѣло на човѣка сж построени възъ основа на редъ математически съотношения. Споредъ това, какъ се движи човѣшката интелигентность, така сж построени и прѣститѣ на ржката. Онѣзи хора, които сж философски настроени или които иматъ критически умъ, т. е. обичатъ да ровятъ навсѣкждѣ, иматъ вжзли на прѣститѣ си. Хора, които иматъ такива философски разположения, обичатъ да подпушватъ нѣщата. Те често подпушватъ извѣстни течения, направятъ единъ бентъ, който наричатъ философия. Значи, всѣка философска система прѣдставлява единъ бентъ. Слѣдъ като се удавятъ въ тази рѣка десетъ, двадесетъ, сто, хиляда души, хората казватъ: „Този бентъ не е направенъ на мѣсто, другъ трѣбва да направимъ.“ Създаватъ друга теория - направятъ другъ бентъ. Трѣбва да знаете, обаче, че въ природата бентове не съществуватъ. Въ природата трѣбва да има постоянни течения. Тия течения трѣбва да бждатъ дълбоки. Ето защо философътъ не трѣбва да прави бентове, да подпушва теченията въ природата. Той трѣбва да бжде бистра, чиста рѣка. Ако иска да бжде философъ, трѣбва да тече постоянно. Вода която постоянно тече, се обновява.

Често вие се подпушвате, казвате: „Защо Господъ създаде доброто и злото въ свѣта?“ Щомъ кажете, защо Господъ създаде доброто и злото, вие се подпушвате и ставате философъ. Казвате си: „Нали Господъ е добъръ, всемоушенъ, защо остави

да съществуват доброто и злото едновременно?“ Вие не разсъждавате правилно. За васъ има зло, но вашето зло, не е зло за Бога. За Бога зло не съществува. Ако нѣкой човѣкъ открадне паритѣ ви, това зло ли е за Бога? Питамъ ви: тия пари ваши ли сж? - „Азъ ги спечелихъ съ потъ на челото си.“ - Ами вие отъ дѣ взехте тази вода, която излиза отъ челото ви? Тази вода е взета на засмъ. Значи, слѣдъ като сте работили извѣстно врѣме, излишната вода излиза отъ васъ. Слѣдъ като си работилъ дълго врѣме, слънцето казва: „Ти имашъ много вода.“ Слънцето изтегля водата на хората навънъ - то ви обира. Послѣ Слънцето казва: „Понеже азъ взехъ водата ви, вмѣсто нея ще ви дамъ друга. На еди-кое си мѣсто азъ създадохъ новъ изворъ. Понеже водата въ вашия организъмъ се опорочи, ще я издигна и слѣдъ като я прѣчистя, ще я върна отново въ видъ - хубавъ изворъ“. Вие казвате: „Неприятно е човѣкъ да се поти.“ Човѣкъ може да се поти, а може и да не се поти. Болнитѣ хора не се потятъ, а здравитѣ хора се потятъ. Ако не искашъ да се потишъ, боленъ ще бждешъ. Ако искашъ да бждешъ здравъ, ще се потишъ. И сега, като ме питате, защо е злото въ свѣта, ще ви кажа, че злото е потене. Като дойде злото, ще се изпотишъ, а щомъ се изпотишъ, ще оздравѣешъ.

Слѣдователно, доброто и злото сж отношения на двѣ точки. Ако започнешъ съ доброто, ще свършишъ съ злото. Това е първото неизбѣжно положение въ живота. То е слизане. Ако започнешъ съ злото, ще свършишъ съ доброто. Това е качване, възлизане нагорѣ. Да допуснемъ, че ти си юнакъ силенъ, мощенъ човѣкъ. Отивашъ нѣкъдѣ на гости, но не те приематъ хубаво. Ти оставашъ недоволенъ отъ това и набивашъ хазяина на дома, като му казвашъ: „Защо не ме нагости добръ?“ Това е злото, съ което ти започна. Хазяинътъ те нагости добръ, но ти не остана доволенъ. Ти очакваше този човѣкъ да ти заколи кокошка, да ти направи хубава баница, да купи вино, но понеже всичко това не го намѣри, ти остана недоволенъ и затова наби хазяина. Недоволството въ тебе бѣше причината да се прояви злото. Нѣма да се мине много врѣме, това зло ще се върне въ твоя домъ. Все ще се намѣри нѣкой човѣкъ, по-голѣмъ юнакъ отъ тебе, който

ще ти иска печена кокошка и хубава баница. Като те набиятъ, ще си кажеш: „Не е добръ да се бият хората. Човѣкъ трѣбва да бжде добър.“ Слѣдователно, въ твоето съзнание, ще се яви идеята: За прѣдпочитане е човѣкъ да постѣпва добръ отколкото злъ. Тѣй че доброто и злото сж относителни величини въ живота. Тѣй както ние ги разбираме, тѣ за нас прѣдставляватъ двѣ абсолютно положителни величини.

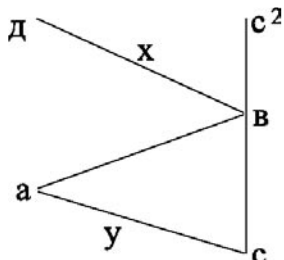
За васъ, обаче, доброто не е абсолютна величина. Запримѣрь, вие казвате: „Човѣкъ не струва да бжде добър.“ Какво значи да бжде човѣкъ добър? Ако е добър, той трѣбва да бжде добър при всички условия. Щомъ при извѣстни условия съмъ добър, а при други съмъ злъ, азъ не боравя съ една реална величина, а съ една относителна величина. По сжщия начинъ казваме: „Човѣкъ не трѣбва да бжде злъ.“ Значи, и злото не е абсолютна величина, но относителна. Злото и доброто сж двѣ необходими положения. Слѣдователно, за да се прояви добриятъ човѣкъ въ свѣта, въ своя творчески гений, злото непрѣменно трѣбва да се явява въ живота му като врѣмененъ факторъ.

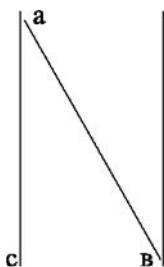
Като окултни ученици вие не трѣбва да се спирате върху въпроса, защо Господъ създаде злото. Доброто и злото сж двѣ велики сили, които дѣйствуватъ въ свѣта.

Тѣ сж двѣ велики състояния на човѣшка душа. Двѣтѣ линии х и у на чѣртежа прѣдставляватъ условията на живота. Какъ мислите вие, въ коя линия животътъ е по-добър, въ х или въ у? Линията АС прѣдставлява една посока на живота, а

линията ВД - друга посока на живота. Линията ВА пъкъ е равнотѣйстваща на първитѣ двѣ линии. Посоката АС показва слизане въ живота, а посоката ВД - качване въ живота. Питамъ: кой животъ ще бжде по-добър животъ от този, който върви въ направление на линията ВД.

Да допуснемъ сега, че тази плоскостъ се движи. Тогава линиите АС и ВД ще заематъ друго приложение (черт. 2) Отъ

д движението на тази плоскост ще се образува единъ кръгъ, което показва, че животътъ се движи въ кръгъ. Слѣдъ врѣме, ако тази плоскост се обърне въ друго положение, доброто ще се прѣвърне на зло, а злото ще се прѣвърне на добро. Щомъ се измѣнятъ условията на живота, самиятъ животъ ще се измѣни.

Тази вечеръ нѣмамъ свободно врѣме да се занимавамъ съ дълбоката математика на тия два неизвѣстни за васъ живота. Животътъ въ точка у въ дадения случай е създаденъ отъ единъ по-нисшъ животъ, а животътъ х - отъ по-висшъ животъ. Следователно, съществата, които сж създали добрия животъ, иматъ по-малко енергия отъ онѣзи същества, които създаватъ повидимому лошия животъ, слѣдъ врѣме лошиятъ животъ ще се прѣвърне въ добъръ и ще даде по-богата жетва. При сегашнитѣ условия ние сме излѣзли отъ А и сме достигнали до С, затова нашиятъ животъ е грѣшенъ. Питамъ ви: слѣдъ това въ каква посока ще се движите? - Отъ С къмъ C_2

Тия чертежи за повечето отъ васъ не сж ясни. Малцина могатъ да ги разбератъ. Задачата ми не е да направя тия чертежи ясни за васъ, но единствената ми задача е да ви обърна внимание на това, да не се спъвате въ разрѣшението на въпроса - що е добро и що е зло. Злото е единственото условие, да покажете своето добро - нищо повече. Доброто пъкъ е условие, да прѣвърнете енергиитѣ на злото за служене на доброто. Доброто и злото сж състояния. Всѣки отъ васъ може да има добро или лошо състояние. Доброто и злото сж два различни метода, съ които си служи окултната наука. За въ бждеще вие ще изучавате тия методи, да прѣвръщате природнитѣ енергии отъ едно състояние въ друго. Туй трѣбва да знаете.

Вие казвате: „Този човѣкъ е лошъ.“ Спрете ли се върху това, вие се подпушвате. Вие не знаете, кой човѣкъ е добъръ и кой лошъ. Ако даденъ моментъ азъ съмъ добъръ къмъ васъ, слѣдния моментъ нѣма да бѣда тѣй добъръ. Ако даденъ моментъ съмъ лошъ къмъ васъ, слѣдния моментъ нѣма да бѣда лошъ, добъръ ще бѣда. Тия положения се смѣнятъ. За да ви изясня

тази идея, трѣбва да ви прѣдставя слѣдната картина. Допуснете сега, че въ едно общество има крѣчми. Казвамъ: добро нѣщо е, когато въ нѣкое общество има крѣчми. Какво подразбираме, когато казваме, че крѣчмитѣ сж необходими? Прѣдставете си, че една отъ тѣзи крѣчми се намира на нѣкой друмъ, дѣто минаватъ много пѣтници. Тукъ крѣчмарьтъ е необходимъ, защото прѣзъ този друмъ минаватъ много разбойници, които ще се спратъ, ще се напиятъ и нѣма да избиватъ хората, нѣма да вършатъ зло. И тѣй, крѣчмитѣ обуздаватъ злото. Тѣ не сж за добритѣ хора, но за злитѣ. Ако кажемъ, че въ едно общество не трѣбва да има крѣчми, подразбираме, че въ туй общество нѣма разбойници, слѣдователно нѣма кой да убива хората. Ако хората сж добри, трѣбва ли да има крѣчми? Ако хората сж добри, крѣчми не трѣбва да има; ако хората сж лоши, крѣчми трѣбва да има. Тѣй щото, при сжществуване на разбойници, крѣчмарьтъ е отличенъ човѣкъ. Защо? - Той спасява добритѣ хора, които пѣтуватъ по този пѣтъ. При едно добро общество, този крѣчмарь ще направи зло, понеже добриятъ човѣкъ ще се спре въ крѣчмата, ще се напие и нѣма да свърши работата си. Тѣй щото, крѣчмитѣ сж направени за лошитѣ хора. Само лошитѣ хора трѣбва да влизатъ въ крѣчма. Добриятъ човѣкъ трѣбва да върви свободно по пѣтя си, понеже крѣчмарьтъ задържа разбойниците. Той казва на добритѣ хора: „Вие си вървете свободно по пѣтя.“ Ние ще пуснемъ разбойниците, когато се отдалечите отъ тѣхъ. И тѣ, като нѣма кого да убиватъ, ще се върнатъ по домовете си. Какво трѣбва да се подразбира, когато добритѣ хора започнатъ да влизатъ въ крѣчми? - Че крѣчмитѣ трѣбва да се прѣвърнатъ въ гостилници.

Слѣдователно, виното трѣбва да преодолява между лошитѣ хора. Затова, именно, днесъ има толкова много вино въ свѣта. Знаете ли какво би станало въ свѣта безъ вино и безъ ракия? Виното е зло, но вие не виждате добрата му страна. Не е въпросътъ да направите хората въздържатели, но най-първо ще ги направите добри. Ако е въпросъ за въздържание, то трѣбва да се постави на положителна основа. Окултната наука твърди, че лозата е емблемъ на човѣшкия животъ и понеже

човѣкътъ ферментира и лозата ферментира. Човѣкъ ферментира по причина на своя грѣхъ. Ако човѣкъ бѣше праведенъ, той щѣше да бѣде сладъкъ, вслѣдствие на което и гроздениятъ сокъ нѣмаше да ферментира. Значи, човѣкъ е причина за ферментиране на гроздовия сокъ. Сега ние искаме изкуствено да задържимъ сладостта на гроздовия сокъ. Виното не може да остане сладко. Захарята въ него се прѣвръща въ спиртъ, който упоява хората. Хората иматъ неестествени желанія, които не сѣ съгласни съ Божията воля. Докато има вино въ свѣта, ще знаемъ, че човѣшкиятъ животъ трѣбва още много да се прѣчиства. Не трѣбва да се сърдимъ на кръчмаря. Ако трѣбва да се сърдите нѣкому, това сте вие - на себе си трѣбва да се сърдите. Ако имате единъ лошъ приятелъ, кой методъ ще приложите къмъ него? Методътъ на кръчмаря. Ако имате единъ добъръ приятелъ, къмъ него ще приложите метода на гостилничаря. Вие ще кажете: „Не може ли да се постъпи по другъ начинъ?“ При сегашнитѣ условия не може да се постъпи по другъ начинъ. Тѣй както сега се развива животътъ, възможности има много, но за да се приложи доброто въ живота идейно отъ васъ се изисква знание, за да се борите съ всички атаквистични чѣрти, вложени въ вашия характеръ. Често казвате: „Защо е злото въ свѣта?“ Казвамъ: щомъ си такъвъ философъ, че разисквашъ по този въпросъ, запази хладнокрѣвие при всички условия на живота.

Досега азъ съмъ срещналъ само единъ българинъ, който при единъ случай показва по-голѣмо хладнокрѣвие и отъ англичанина. Той бѣше лѣкаръ, сега заминалъ за другия свѣтъ. Това, което ми обърна вниманието, бѣше слѣдното: единъ день той отвори да чете нѣкаква книга „философия на медицината“, но двѣтъ му дѣца се качватъ на гърба му, на главата му, дърпахъ го за брадата, мачкаха шапката му, обаче той продължаваше да чете, не имъ обръщаше внимание и си казваше: „Вие дѣца, ще поумнѣете единъ день, но като дойдете на моитѣ години.“ Това е дисциплина на ума. Той си чете, като че нищо не става наоколо му. Питамъ: кой отъ васъ би изтърпѣлъ това? Туй е дѣйствителенъ фактъ, дѣцата му го закачаха цѣлъ часъ, слѣдъ това се отдалечиха отъ него, а той си чете, вдълбоченъ въ своята

книга. Такъв трѣбва да бѣде християнинът! Ако двѣ злини се качатъ на гърба ти, остани правъ, обърни се на лѣво и на дѣсно, безъ да имъ обръщашъ внимание. Това е едно прѣкрасно състояние на човѣшкия духъ.

Ако вие, ученицитѣ имате хладнокръвието на този български лѣкаръ, знаете ли какво нѣщо щѣше да излѣзе отъ васъ? Вие казвате: „Този човѣкъ се е родилъ така, той има тази черта отъ миналото съществуване.“ Да, така е роденъ, но той е работилъ върху себе си. Тази черта на разумното търпѣние трѣбва да се изработи, тя не се създава въ единъ день.

И тъй, казвамъ ви, не се спирайте върху мисълта, защо Господъ създаде злото въ свѣта? Вие не знаете, дали Господъ създаде злото. Задавайте си само въпроса, какво можете да научите отъ злото и какво отъ доброто? Ако ви дамъ да опишете въ поетична форма злото и доброто, какъ бихте ги описали? За слѣдния пътъ ще бѣдете тъй добри, нѣколцина отъ васъ, които могатъ да пишатъ поезия, да изразятъ въ три куплета най-много, въ форма на диалогъ единъ разговоръ между доброто и злото. Злото е непроявената любовъ. Всѣко нѣщо, което не е проявено, е зло. Слѣдъ като се прояви това нѣщо, става добро. Това е вѣрно. И въ природата, за да се прояви нѣщо, винаги се изисква едно топло и едно студено течение. Студеното течение, обикновено уморява човѣка, а топлото му дава животъ. Студътъ до извѣстно число градуси причинява смъртъ, а послѣ и той дава животъ. Въ съврѣменната наука се казва, че най-низката температура е 273° подъ нулата, при която температура свѣтътъ се разрушава. Студътъ, като прѣмине още по-долу отъ 273° , той се прѣвръща въ топлина. Това е едно възражение на ученитъ хора. Тѣ сж прави, като казватъ, че свѣтътъ ще се разруши подъ температура - 273° , защото студътъ вече се прѣвръща въ топлина. Значи, въ студа има скрита топлина. Казваме, че топлината дава животъ. Така е, но ако топлината се повиши надъ 100° , надъ 500° и повече и тя причинява смъртъ. Както виждате, положенията се измѣнятъ.

Казвамъ, всѣко нѣщо, което не е проявено въ природата, ние наричаме зло. Запримѣръ, единъ човѣкъ може да има най-

добритѣ намѣрения, но най-първо той трѣбва да направи едно зло, за да прояви своето добро. Казвате: „Свѣтътъ не е направенъ добръ.“ Питамъ: по кой начинъ трѣбваше Господъ да се прояви въ този свѣтъ? Дайте вие единъ по-добъръ планъ. Свѣтътъ е проявление на Бога. Щомъ сте недоволни отъ него, вие създайте по-добъръ свѣтъ отъ този. Дайте вашия планъ, какъ трѣбва да се създаде свѣтътъ. Вие не трѣбва да бждете отъ онѣзи глупави философи, които казватъ, че свѣтътъ е лошъ. Когато нѣкой човѣкъ казва, че свѣтътъ е лошъ, подразбирамъ, че този човѣкъ не знае смисъла на нѣщата, не знае какъ да мисли. Често прѣдъ нѣкой богатъ човѣкъ слагатъ вкусно ядене, но той го намира безсолно. Защо? - Той е ялъ пишна, богата храна и вслѣдствие на това мжно се задоволява. Но ако този човѣкъ е прѣкаралъ въ бѣднотия, гладувалъ е по четири-петъ дня, вижте, дали ще бжде недоволенъ отъ яденето. Дайте му една постна картофена чорбица и малко черенъ хлѣбъ, ще видите, какъ ще яде и ще благодари. Това сж двѣ положения въ живота.

Слѣдователно, всѣки недоволенъ човѣкъ е аристократъ, който е изгубилъ смисъла въ живота. Такова нѣщо прѣдставляватъ всички съврѣмenni хора. Господъ, Който е толкова мждъръ, ще извади хората отъ тѣхния аристократизъмъ. Какъ? - Ще ги направи бѣдни. Слѣдъ това ще имъ даде отъ тази картофена чорбица, за която, като богати, казваха, че нищо не струва, но като бѣдни, ще намѣрятъ, че е отлична. По този начинъ Богъ ще измѣни вашитѣ състояния, вашитѣ мисли, вашитѣ чувства, за да бждете благодарни отъ малкото, което ви се дава въ свѣта. Сега хората искатъ много, вслѣдствие на което сжществува злото. Нѣкои хора четатъ съчиненията на много философи, но каква полза отъ това? Не казвамъ, че не трѣбва да четатъ философитѣ, но питамъ: придобиха ли доволство въ живота. Намѣриха ли смисъла на доброто и злото? Първото, което ще ви направи впечатление въ тѣхнитѣ съчинения, е че тия философи едни други се опровергаватъ. Да опровергавашъ нѣща, да ги тълкувашъ, това не е философия, това е хирургия.

Прѣди нѣколко дни азъ ви приведохъ единъ примѣръ за

вълната и казахъ: не е достатъчно само да се изпере вълната, но слѣдъ това трѣбва да се изпере. Слѣдъ като се изпере, трѣбва да се изгъже. Слѣдъ като се изгъже, трѣбва да си направишъ отъ нея една хубава вълнена дреха, която грижливо да пазишъ отъ молцитѣ. Ако, слѣдъ като си употребилъ толкова трудъ, дойдатъ молци и изядатъ дрехата ти, колко струва този голѣмъ трудъ? Ето защо, вие трѣбва да прѣцѣнявате труда си, добръ да пазите своята вълнена дреха отъ молци.

Какво прѣдставляватъ молцитѣ въ нашия животъ? Молцитѣ, това сж пороцитѣ въ живота ни. Кои сж най-обикновенитѣ пороци? (*-Съмнение, завистъ, подозрѣние.*) Напишете, колко духовни пороци има въ човѣка. Най-голѣмиятъ порокъ на ума е безвѣрието. Въ ума има много пороци, но безвѣрието изсушава ума, прѣсхва течението на всички хубави, красиви мисли въ него. Или казано съ други думи: тъмнината въ съзнанието разрушава човѣка. Тя произтича отъ безвѣрието, затова и нея считатъ единъ отъ молцитѣ. Кой е най-голѣмиятъ молецъ за сърцето? (*-Омразата.*) Омразата е въ състояние да развали най-хубавитѣ и красиви чувства, изработени съ хиляди години. Тя прави дупки на красивата дреха на сърцето. Съ каквъ нафталинъ трѣбва да посипете тази дреха, за да се запази отъ молци? - Най-добриятъ нафталинъ, който може да запази дрехата на сърцето отъ молци, е Любовта. Въ духовния свѣтъ не се позволява да туряшъ дрехата си въ гардеробъ. Винаги ще носишъ своята дреха съ себе си. Питамъ: ако постоянно носишъ своята дреха на гърба си, молци ще я ядатъ ли? Споредъ този законъ, ако вашата дреха е изядена отъ молци, подразбирамъ, че не сте я носили постоянно на гърба си, а сте спали и сте се излежавали. Онзи, който постоянно носи дрехата на гърба си, е работливъ, смѣлъ човѣкъ, той ходи навсѣкждѣ съ дрехата си. Разбирате ли тази философия? Ето защо, вие трѣбва да имате една дреха, която постоянно ще носите на себе си. Щомъ носите тази дреха, тя ще се прѣчиства въ духовния свѣтъ тѣй, както се чистятъ дрехитѣ на птицитѣ. Птицитѣ сж изучавали това изкуство, цвѣтоветѣ на перцата имъ не се развалятъ, а цвѣтоветѣ на нашитѣ дрехи отъ много носене се развалятъ и избѣляватъ.

Като казвамъ, че злото и доброто съществуватъ въ свѣта като относителни величини, искамъ да ви обърна внимание на това, да не допускате злото въ мисълта си, нито въ чувствата си, за да не се подпушвате. Когато видите, че единъ човѣкъ грѣши, не трѣбва да вадите крайни заключения, че този човѣкъ е лошъ. Когато кажемъ, че $2+4 = 6$, какво подразбираме? Числото шестъ е резултатъ. Числото двѣ е земята, богатата почва. Числото четири сж сѣменцата, посѣти въ тази почва. Резултатътъ пѣкъ, т. е. числото шестъ може да бжде жито, паревина, плодове, зеленчуци и т. н. Слѣдователно, като вадите крайни резултати, че този човѣкъ е лошъ, вие все едно, че правите събиране, казвате $2+4 = 6$. Не правете прѣждеврѣменно своитѣ заключения! Защо? Ако минавате въ врѣме на дѣждъ покрай нѣкое мѣсто, на което почвата е черноземъ, какво ще кажете? Лошо мѣсто е това, мочурлякъ, не се минава прѣзъ него. Питайте земледѣлеца, какво ще каже той за тази почва. Ако сѣе жито на тази почва, той ще каже: „Отлична е тази прѣстъ!“ Въ сухо врѣме тази почва се обръща на прахъ, става на буци и вие казвате: „Да не ми дава Господъ да минавамъ по тѣзи мѣста!“ Земледѣлецътъ има друго мнѣние за тази почва и казва: „Дай Боже да имамъ жито да посадя въ тази почва!“ Това сж двѣ различни положения въ живота, които вие трѣбва да разбирате. Добритѣ положения и лошитѣ положения сж само условия въ живота, които разумниятъ човѣкъ разбира, а глупавиятъ не разбира и казва: „Това е добро, онова е лошо.“ Вие безъ да мислите много, казвате: $2+4 = 6$. Какво означава това? - Два гроша и четири гроша, правятъ шестъ гроша. Това и кокошката знае. И кокошкитѣ събиратъ по този начинъ: двѣ зрънца и четири зрънца, правятъ шестъ зрънца. Чудни сте вие, като мислите, че само хората знаятъ да събиратъ. И коткитѣ знаятъ да събиратъ. Всички животни знаятъ да събиратъ, при това тѣ събиратъ отлично. При събирането, обаче вие трѣбва да дойдете до положението, да разбирате резултатитѣ на това дѣйствиe.

И тъй, като ученици не се подпушвайте съ вашата философия. Не си отговаряйте на въпроситѣ защо съществува

злото, защо еди-кой си мисли така, защо еди-кой си постъпва така и т. н. При всеки случай във живота ви, когато вие разръшавате някоя трудна задача, не се спирайте върху погрешките на хората. Вие си представете, че сте извън доброто и злото и можете да разрешите вашата трудна задача.

Сега ще ви дам следната задача за една седмица. Като ставате сутрин, ще кажете във ума си: „Заради Любовта, съ която Бог ме е облякъл, всичко, което ми се случи през деня, ще го считам, че е хармонично създадено.“ Всичко, каквото ви се случи през деня, ще мислите, че е за добро. Каквото и да ви се случи, каквото и да ви кажат - добро или зло - ще знаете, че всичко е за добро, няма да се съмнявате във нищо. През тия седем дни ще мислите, че всичко става за добро. И доброто и злото сж служители на Любовта. Злото служи на Любовта и доброто служи на Любовта. Като ви се случи нещо, ще кажете: „Благодаря Ти Господи, че Си ме удостоил със Твоята Любов.“ Някой може да бръкне във джоба ти и да те обере, някой може да ти каже обидна дума, нищо от това. За всичко което ти се случи, ще кажеш: „Благодаря Ти Господи, че Си ме удостоил със Твоята Любов. Както и да ми говориш, аз Те познавам.“ Вие видяхте, например, какви бяха гърмежите на Мусала. Въ тях имаше особена мекота. И свътлината беше мека. Значи, както и да говори Бог, тихо или бурно, във гласа Му винаги има мекота.

Азъ знам, че всички ще бъдете радостни през тази седмица. Обиди няма да има вече. От тази вечер до другата срѣда ще живѣете във Царството Божие. Всеки трѣбва да намѣри най-хубавите думи, които може да каже. Когато дойде някой при вас, вие ще бъдете много внимателни къмъ него. Рѣчникътъ ви ще бъде много подбранъ. Всеки отъ васъ, който направи една погрѣшка презъ някой денъ отъ тази седмица, ще повтори упражнението за още една седмица. Ако презъ втората седмица направи друга погрѣшка, ще го потрети и т. н. Трѣбва да работите. Запримѣрь, някой отъ васъ говори високо. Кажете: „Защо този братъ говори така високо?“ Не, кажете си: Този братъ говори отлично. Значи за цѣла седмица вие трѣбва

да бъдете внимателни едни къмъ други. Сжщо тъй ще бъдете внимателни и съ външнитѣ хора. Съзнанието ви трѣбва да бжде будно за цѣла седмица, за да видите, до дѣ сте достигнали въ вашето развитие и на какво сте способни. Това е една малка маневра.

Сега, можете ли да изпѣете слѣдното упражнение: „Кажми ти, свѣтли Божи лжчѣ, благо то на живота - свѣтлиятъ правѣ пжтъ на чиститѣ души, измити въ водитѣ на Любовьта!“ Понѣкога вие се срамувате да пѣете за Любовьта, а търсите Любовьта. Вие трѣбва да заучите това упражнение добрѣ и да пѣете като пѣвци. Прѣдставете си, че вие сте осждени на смъртъ и сждията пише на вашата присжда слѣдното: „Ако можете да изпѣете тази пѣсенъ хубаво, съ чувство, ще възвърнемъ живота ви, смъртната присжда ще се отмѣни.“ Какъ ще я пѣете? Ще пѣете, а гласътъ ви ще трепери. Вие ще се молите и ще пѣете. Всѣки човѣкъ, който пѣе, трѣбва да знае, че рѣшава единъ много важенъ въпросъ. Въ пѣнието помага и цигулката. Тя не се влияе отъ хората. Човѣкъ може да се повлияе, но цигулката не се влияе. Въ цигулката има установено мнѣние за нѣщата, характеръ има тя.

Изпѣйте упражненията: „Вдѣхновение“ и „Вехади“.

Доброта, Истина, красота, това е Любовьта.

*32-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 15.VII.1925 г.
София*

НЕСЪВМЪСТИМИ ОТНОШЕНИЯ

Размишление

Прочетоха се стиховете „Диалогъ на злото и доброто.“

Прочете се резюме отъ темата „Най-малката незнайна добродѣтель.“

Изпѣйте упражнението: „Вдъхновение“.

Ще ви прѣдставя нѣколко категории числа:

първа	категория	$3 = 95$	} 1 0.5 3
втора	категория	$3 = 105$	
трета	категория	$3 = 10$	
четвърта	категория	$3 = 7$	
пета	категория	$2 = 7$	

Можете ли да примирите тия числа? - Това сж числа, отношения, които сжществуватъ въ природата. Тѣ не сж произволни числа. Дѣ можете да намѣрите тия числа. Азъ нѣма да ви отговоря. Вие срѣщате тия числа най-малко по десетъ пжти на день.

Когато единъ възвишенъ духъ или нѣкое напрѣднало сжщество или нѣкой ангелъ иска да слѣзе на земята, той трѣбва да си създаде тѣло, въ което да живѣе, тѣй както всѣки обикновенъ човѣкъ се стреми да си направи кжща, въ която да живѣе. Тукъ отношенията сж едни и сжщи. Питамъ: какво придобива този възвишенъ духъ, като слиза отъ невидимия миръ на земята да живѣе единъ ограниченъ животъ като обикновенъ човѣкъ? Азъ нѣма да ви отговоря и на този въпросъ, но питамъ: защо когато си строите кжща, не се задоволявате съ една малка колибка, но искате да си направите голѣма, хубава кжща? Защо прѣдпочитате хубавата кжща прѣдъ колибата? Какви сж вашитѣ съображения за това? Ако прѣдпочитате хубавата кжща прѣдъ колибата отъ хигиенична гледна точка, колибата, съ своитѣ

тънки стѣни е много по-хигиенична отколкото дебелият стѣни на солидната къща. Нашият салонъ напримѣрь, не е толкова хигиениченъ. Свѣтлината трѣбва да иде отгорѣ. Добръ е, когато човѣкъ повдига очитѣ си нагорѣ.

И тъй, питамъ ви: защо вие прѣдпочитате хубавата къща прѣдъ колибата? Защо прѣдпочитате богатия прѣдъ сиромаха? Защо прѣдпочитате учения прѣдъ невѣжия? Защо прѣдпочитате добрия прѣдъ злия? Вие казвате: „Ние прѣдпочитаме учения човѣкъ, защото може да ни бжде полезенъ въ нѣщо.“ Какви сж отношенията на Бога спрѣмо всички хора въ свѣта? Той има ли сжщитѣ разположения къмъ хората каквито ние имаме едни къмъ други? Ако прѣдпочитанието, което вие отдавате на богатия, на учения, на добрия човѣкъ прѣдставляватъ истинскитѣ отношения, тогава и отношенията на Бога къмъ насъ трѣбва да бждатъ сжщитѣ. Не е така, обаче. Казано е: „Богъ не гледа на лице, но на сърце.“ Значи, отношенията на хората едни къмъ други не прѣдставляватъ една абсолютна норма, съ която могатъ да се опрѣдѣлятъ и отношенията на Бога къмъ всички сжщества.

Сега, онѣзи отъ васъ, които сте запознати съ математиката, нека кажатъ, може ли $3 = 9.5$ и на 10.5 ? Каква е разликата между 9.5 и 10.5 ? - Единица. Когато кажемъ, че $3 = 10$, разликата между 10.5 и 10 е равна на 0.5 . Когато пъкъ кажемъ, че $3 = 7$, разликата между 10 и 7 е три единици. Азъ нѣма да ви кажа, дѣ се намиратъ тия числа. Ако кажемъ, че $2 = 7-6$, това показва намаление на човѣшката воля, т. е. условията, при които човѣшката воля се намалява органически. Ако пъкъ кажемъ, че $2 = 7-8$, това показва голѣмо засилване на човѣшката воля. Ако въ първата категория число деветъ се увеличава, това показва усиление егоистичнитѣ чувства у човѣка. Числото деветъ може да се увеличи на 10.5 , на 11 и т. н. Тогава ще имаме аномално развитие на личнитѣ чувства. Такъвъ човѣкъ иска да бжде царъ, господаръ въ свѣта, неговата дума да се слуша навсѣкждѣ. Ако числото деветъ се намалява на 8 , или на 7 , това показва, че личнитѣ чувства у човѣка се намаляватъ до минимумъ. Ако числото 10.5 отъ втората категория се увеличава до 12 , това показва усилен

дѣятелностъ на физическия умъ, на критическия способности у човѣка. Такъвъ човѣкъ сжщеврѣменно може да бжде крайно справедливъ.

Сега задава се въпросътъ, защо именно, когато се усилюва умствената дѣятелностъ у човѣка, сжщеврѣменно се усилюва и мозъчната дѣятелностъ, при което нишките на мозъка се продължаватъ? Между умствената дѣятелностъ на човѣка и развитието на мозъка сжществува извѣстно съотношение. Когато моралнитѣ чувства на човѣка се усилюватъ, мозъчните нишки пакъ се продължаватъ. Значи природата отбѣлѣзва усилюването на извѣстна умствена дѣятелностъ съ продължаване на мозъчните нишки, а намалението на тази дѣятелностъ съ скъсяване на тия нишки. Тия нишки сж силови линии, чрѣзъ които природата дѣйствува, т. е. изявява своята дѣятелностъ навънъ. Когато въ третата категория числото 10 се увеличи на 10.5, тогава имаме човѣкъ съ чрѣзмѣрно развити морални чувства, който спада къмъ слънчевитѣ типове, той има широка душа, по характеръ е оптимистъ.

И тъй, за да се прояви единъ законъ въ свѣта, за да можемъ да си въздѣйствуваме чрѣзъ него въ физическия свѣтъ, трѣбва да бждемъ въ състояние да увеличимъ съ каквато и да е малка величина нѣкои отъ мозъчните нишки. Сжществува и другъ единъ икономически законъ въ природата, който опрѣдѣля работата на всѣко органическо сжщество на земята. Всѣки човѣкъ, откакъ се е родилъ, откакъ е дошълъ на този свѣтъ, докато замине, има опрѣдѣлена частъ отъ материята, която той трѣбва да развие, да обработи. За всѣки човѣкъ е точно опрѣдѣлено количеството отъ материята, която той трѣбва да обработи и рафинира. Ако той обработи и рафинира всичката материя, която му е дадена, считатъ че е живѣлъ отлично, че е водилъ единъ разуменъ, добъръ животъ. Ако той не рафинира, не обработи количеството материя, опрѣдѣлена за него, считатъ, че не е живѣлъ добръ, затова опитътъ му остава недовършенъ.

Азъ забѣлявамъ, че повечето отъ ученицитѣ, като четатъ Писанието, Библията, главно се спиратъ върху това, какво Господъ е обѣщавалъ и казвалъ: „Нали Господъ обѣща това и

това?“ Тръбва да знаете, че въ Божиитѣ обѣщания нѣма отмиѣна. Богъ никога не се разкайва, но всѣко обѣщание прѣдставлява единъ договоръ. Когато Богъ обѣщава нѣщо, между Него и насъ се свързва договоръ. Това показва, че и ние сме обѣщали нѣщо. Богъ дава, но и азъ трѣбва да свърша нѣкаква работа - нищо повече. Богъ дава условно. Значи, всѣки човѣкъ, който е допѣль веднѣжъ на земята, не е допѣль като на курортъ, а да свърши нѣкаква работа. Помнете, че земята не е курортно мѣсто. Ако искате да знаете, дѣ сж курортитѣ, азъ ще ви кажа. Курортитѣ сж извънъ слънчевата система. Въ слънчевата система курорти нѣма. При това, всички вие искате да бждете на курортъ. Ако ви дамъ да изпредете сто килограма вълна, като се условимъ да ви плащамъ по сто лева на килограмъ, трѣбва да ви платя всичко десетъ хиляди лева. Обаче, вие изпридате само петдесетъ килограма отъ тази вълна, т. е. половината и искате да ви дамъ всичкитѣ пари? Имате ли право да искате всичкитѣ пари? - Нѣмате право. Казвамъ ви, изпредете и останалата вълна и ще получите всичкитѣ пари.

Сжщото нѣщо върши и природата. Помнете, въ природата сжествува следниятъ законъ: тя дава всѣкому точно толкова, колкото той е изработилъ. Тя никому не кредитира, никому не дава, ако той не е вложилъ нѣщо въ нейната банка. Нѣкои може да мислятъ, че природата дава винаги. Да, природата винаги дава, но ако вие сте вложили своя капиталъ въ нейната банка. И тогава, тя ще ви даде точно толкова, колкото ви трѣбва. Всѣкога ще остави поне единъ левъ въ банката си въ запасъ. Тя никога не дава извънъ кредита, който имашъ, все ще остави една малка частъ отъ капитала ти въ своята банка. По-добръ е банката на природата да има да ти дава, отколкото ти да имашъ да ѝ давашъ. Защо? - Понеже тя е честна, всѣкога ще дава, а когато хората иматъ да даватъ, тѣ излизатъ нечестни въ изплащането, тѣ въ края на краищата ще възкресятъ порока.

Направете опитъ съ когото и да е и ще видите, колко е честенъ човѣкъ. Повикайте единъ бояджия да ви боядиса кѣщата и му платете прѣдварително, да видите, слѣдъ колко врѣме ще дойде да ви боядиса кѣщата. Повикайте дрехаря да

ви ушите дрехи, платете му предварително и вижте, слѣдъ колко врѣме ще ви ги ушие. Повикайте нѣкой работникъ да копас на нивата ви, платете му прѣдварително и вижте слѣдъ колко врѣме ще ви изоре нивата. Слѣдъ това направете обратния опитъ: не плащайте нищо на работника, докато не е изоралъ нивата ви; не плащайте на дрехаря предварително, докато не ушие дрехата и вижте какъвъ резултатъ ще имате. Азъ имамъ прѣдъ видъ слѣдното правило: не считамъ добъръ работникъ този, който иска заплата прѣди да свърши работата си. Всѣки работникъ, който иска заплата, слѣдъ като свърши работата си, е отличенъ човѣкъ. Всѣки човѣкъ, който иска кредитъ, прѣди да е свършилъ работата си, нѣма да му върви въ живота. Всички ние искаме само благодать отъ Господа. Всѣки, който иска благодать отъ Господа, той не разбира основния Божественъ законъ. На всѣки човѣкъ е дадено толкова, колкото му е необходимо въ живота. Слѣдователно, ако ти изхарчишъ повече, отколкото ти е дадено, трѣбва да понесешъ недоимъка си и да направишъ малко икономия. Скрѣбта и радостта въ живота се обуславятъ върху този законъ. Нѣкой пжтъ скрѣбишъ, понеже си похарчилъ повече. Нѣкой пжтъ се радвашъ, защото си икономисалъ нѣщо или си изхарчилъ толкова, колкото трѣбва.

Първото правило: За всинца ви е необходимо взаимно уважение и почитане. Азъ забѣлязвамъ, че между ученицитѣ липсва тъкмо това чувство. Срѣщалъ съмъ много малко религиозни хора, у които има чувството на уважение и почитание. Такива хора лесно изнасятъ най-свещенитѣ си нѣща на пазаръ. Това се забѣлѣзва и между ученицитѣ. Нѣкои отъ тѣхъ иматъ слабостъ да изнасятъ невѣрни факти. Това е дефектъ у тѣхъ. Помнете едно нѣщо: всѣки ученикъ или кой и да е човѣкъ, който се е опитвалъ да изнася невѣрни факти не го е постигнало нѣкакво добро. Ние сме се събрали въ Школата не да си играемъ, нито да се занимаваме съ празни работи, но да учимъ. Ония, които се занимаватъ съ разни доносничества, сами съграждатъ своето нещастие, както върху себе си, така и върху дома си. Тѣ ще носятъ послѣдствията на тази своя слабостъ до четвъртия родъ. Вие, като ученици, не трѣбва да се занимавате

съ погрѣшките на другитѣ хора. Нѣкои отиватъ на екскурзия и се занимаватъ съ това, кой какъ се държалъ, какво говорилъ и т. н. Казвамъ, екскурзиитѣ иматъ съвсѣмъ друго прѣдназначение. Всѣка екскурзия прѣдвизда влизане въ контактъ съ силитѣ на живата природа и облагородяване на човѣка. Отидешъ ли на екскурзия, трѣбва да се върнешъ освѣженъ, обновенъ, съ едно ново чувство въ сърцето и съ една свѣтла мисълъ въ ума. Тамъ трѣбва да забравишъ всички дребнавости на обикновения животъ. Качвашъ ли се на планина, това подразбира отиване къмъ единъ по-висшъ свѣтъ.

Азъ ви казвамъ, има единъ законъ въ всички окултни Школи, споредъ който никой нѣма право да се взира въ постѣпките на другитѣ хора и да ги критикува. Прѣстѣпва ли този законъ, той ще носи послѣдствията му. Нѣма изключения за никого. Не спазвате ли този законъ, вие сами ще се спънете. Който наруши този законъ трѣбва да има доблестъта да признае вината си. Не я ли признае, той изпада въ други грѣшки, започва да лъже, иска да се скрие. Но трѣбва да знаете, че никой не може да се скрие отъ законитѣ на разумната природа. Тя прѣдставлява лицето на Бога, отъ което никой не може да избѣгне. Когато ви изтъквамъ този законъ, имамъ прѣдъ видъ слѣдното положение: Не критикувайте хората, защото никой не знае, какви сж вжтрѣшнитѣ причини, които подбуждатъ хората къмъ извѣстни дѣйствия. Щомъ ви се изнася тази Истина, Провидението иска да ви запази, като ви обръща внимание, да не се занимавате съ чуждитѣ погрѣшки, защото тѣ сж опасни, взривни вещества. Ученикътъ трѣбва да бжде искренъ къмъ себе си. Наблюдавалъ съмъ държанието на религиознитѣ хора въ тѣхнитѣ събрания. Когато проповѣдникътъ е между тѣхъ, въ събранието има тишина. Щомъ излѣзе той, веднага настава голѣмъ шумъ. Казвамъ, такова е положението на войниците прѣдъ своя генералъ. Докато генералътъ е при тѣхъ, тѣ седятъ тихо, мирно; щомъ генералътъ си излѣзе, настава шумъ, безредие. Та казвамъ: ако и вие се държите прѣдъ мене, като прѣдъ генералъ, това не е окултна Школа. Ако ученицитѣ ме считатъ за генералъ или полковникъ, азъ съжалявамъ, че сж

дошли въ Школата. Ако ученицитѣ се държатъ морално, добрѣ само прѣдъ учителя си, тѣ трѣбва да знаятъ, че не могатъ да го излъжатъ. Ако тѣ мислятъ, че учителятъ имъ ще ги сѣди, лъжатъ се. Казвамъ и на васъ, азъ нѣма да ви сѣдя, други ще ви сѣдятъ. Когато ви сѣдятъ, азъ даже нѣма да се явя тамъ. Азъ зная, че тѣзи, които ще ви сѣдятъ, сѣ справедливи. Нѣма да се мине много врѣме и тѣ ще ви сѣдятъ тукъ на земята. Нѣкои отъ васъ скоро ще бѣдатъ сѣдени.

Питамъ: какви трѣбва да бѣдатъ отношенията на ученицитѣ? Вие, като ученици на окултната Школа, трѣбва да имате любовъ. Когато нѣкой отъ васъ направи една погрѣшка, защо не отидете при него да го посвѣтвате братски? Защо не му кажете нѣщо право въ очитѣ, безъ да ви чуе другъ нѣкой, а говорите задъ гърба му. Като ученици, вие трѣбва да бѣдете доблестни въ отношенията си. Туй, което не можете да кажете нѣкому въ очитѣ, не го казвайте и задъ гърба му. При такива отношения, мислите ли, че можете да имате Божията Любовь? Нѣкой казва: „Нѣма нито единъ добъръ човѣкъ въ свѣта, всички сѣ лоши.“ Този човѣкъ вижда всичко лошо. Защо? - Той се е изопачилъ нѣщо. Когато нѣкой е боленъ, кое какъ пипне, все го боли. Това показва, че той е въ едно болезнено състояние, този човѣкъ не е здравъ.

Та казвамъ, когато трѣбва да изнесете дефектитѣ на единъ човѣкъ, правете намаление въ дефектитѣ му, а увеличение въ Божественото у него. Най-първо не сте вие, които трѣбва да сѣдите този човѣкъ. Само кога можете да изнесете дефектитѣ на нѣкой човѣкъ? Азъ съмъ ви казвалъ и другъ пѣтъ и сега пакъ ще ви кажа. Този човѣкъ, който има нѣкакъвъ дефектъ, все едно, че е далъ нѣкъдѣ 500 лв. вмѣсто 1000 лв. Какво трѣбва да направите вие? - Веднага ще отидете слѣдъ него и ще платите останалитѣ 500 лева.

Най-после, вие трѣбва да бѣдете носители на любовта. Ще кажете: „За въ бѣдеще ще стане това.“ Кога? Слѣдъ сто години ли? Слѣдъ сто години ще дойдатъ други хора. Ако вие сега не можете да бѣдете полезни, кога ще бѣдете? Кой отъ васъ се е заелъ да проповѣдва Истината? Вие се занимавате

все съ дребни работи, но тѣ не могатъ да ви повдигнатъ. Това се отнася само до онѣзи, които не искатъ да бждатъ ученици. Онѣзи отъ васъ, които искатъ да бждатъ ученици, които искатъ да изпълнятъ волята Божия, трѣбва да бждатъ носители на Божията Любовь и то сега, нѣма отлагане вече. Ние трѣбва да осветимъ волята Божия! Първо имайте любовь къмъ Бога! Вие трѣбва да разбирате закона: Любовьта къмъ Едного е любовь къмъ всички; и любовьта къмъ всички е любовь къмъ Едного. Щомъ не може да любишъ единъ, ти не можешъ да любишъ никого. Въ Бога нѣма пристрастие. Или ще любишъ всички, тъй както Богъ иска, или никого нѣма да любишъ. Често казвате: „Еди-кой си човѣкъ е най-много обичанъ.“ Вие мислите, че нѣкой човѣкъ е обичанъ повече отъ другитѣ, т. е. получава повече любовь. Казвамъ, всѣки прѣдметъ, който е по-близо до свѣтлината, ще се освѣтли повече, отколкото онзи, който е по-далечъ отъ свѣтлината. Коя е причината за това, свѣтлината ли, или прѣдметътъ? Ако вие сте по-далечъ отъ свѣтлината, по-малко ще се освѣтлявате. Кой е причината, азъ или вие? Кой е виновенъ за това? Вие седите единъ задъ другъ и си хвърляте сѣнка. Всички може да се наредите около Слънцето и никой никому да не пречи. Не забравяйте, че всѣки човѣкъ носи отговорностъ за дѣлата си. Колкото е по-напрѣдналъ, толкова и отговорността му е по-голѣма. Не мислете, че можете да правите каквото искате. На небето може да правите каквото искате, но на земята не можете. Давидъ, като царъ правеше каквото искаше; свещеникътъ Илия имаше синове, които не възпита, както трѣбва; Ананий [и] Сапфира принесоха жертва на Бога, но скриха нѣщо отъ нея. И слѣдъ всичко това, вие знаете, какво постигна тия хора. Какъ мислите, трѣбва ли и вие, съвременнитѣ хора да вървите по тѣхния пѣтъ.

Въ Школата не се позволява никаква лъжа. Прѣдъ Бога нѣма нищо скрито-покрито. Често вие се оплаквате, че Любовьта ви отпаднала. Казвамъ, Любовьта никога не отпада. Вие сами туряте препятствия на Любовьта въ живота си. Азъ говоря на онѣзи отъ васъ, у които съзнанието е пробудено. Всички, които искатъ да бждатъ ученици, ще се заематъ да оправятъ живота си

прѣдъ Бога. Той вижда всичко и отъ Него ще се пазите. Христосъ казва: „Ще ви кажа отъ кого да се боите.“ Съврѣмненитѣ хора се боятъ едни отъ други, но не и отъ Бога. Казвамъ на всички ви: имайте свещенъ страхъ отъ Бога.

И тъй, азъ ви прѣпоръчвамъ чистъ животъ, затова дайте мѣсто на всѣко благородно чувство, отъ какъвто характеръ и да е, което служи за повдигане на ума ви, за облагородяване на сърцето ви и за усиляване на волята ви. Ето защо, яжте, безъ да прѣяждате! Любете, безъ да се прѣсилвате! Обичайте, както Богъ иска!

Сега всички хора и млади, и стари иматъ изопачени разбирания за живота. Всички ще дойдатъ до една задънена улица, но трѣбва да направятъ послѣдно усилие да излѣзатъ отъ тази задънена улица.

Доброта, Истина, красота, това е Любовта.

*33-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 22.VII.1925 г.
София*

СЪВМѢСТИМИ ОТНОШЕНИЯ

Доброта, Истина, красота, това е Любовта.

Размишление

„Истината ще ви направи свободни“, казва Христосъ.

Сега, слушайте и пишете! - Това, което ще ви кажа, ще бжде толкова важно, че ще трѣбва да си го запишете. Думата „важно“ има двояко значение: туй, което е важно за здравия, не е важно за болния; и туй, което е важно за болния, не е важно за здравия. Човѣкъ трѣбва да разбира смисъла и важността на нѣщата. Вие знаете, кое е важно за здравия човѣкъ и кое е важно за болния. Това, което е важно за живитѣ хора, не е важно за умрѣлитѣ; това, което е важно за умрѣлитѣ, не е важно за живитѣ. Умрѣлитѣ, като отидатъ въ другия свѣтъ, мислятъ, какъ да си съградятъ тѣло. Живитѣ хора мислятъ, какъ да развиятъ своето тѣло. Нѣкои отъ васъ, като ученици, казвате: „Да умремъ!“ Мислите ли, че смъртъта разрѣшава важнитѣ въпроси? Тѣй, както вие схващате смъртъта, тя не разрѣшава нищо.

Има друго важно положение въ живота. Всѣки човѣкъ, като дойде въ свѣта, трѣбва да се учи. Дали иска или не, дали ще стане ученикъ или не, това е другъ въпросъ, но той е длъженъ да учи. Той има всички възможности да бжде ученикъ. Въ това отношение той може да има съдѣйствието на всички висши същества, но никой не може да го застави насила да стане ученикъ. Подъ думата „ученикъ“ ние разбираме човѣкъ, който учи съзнателно, придобива знание и го използва за благо на своята душа. Когато ученикътъ влѣзе въ свѣта, той настѣпва въ една област на изпитания. Често нѣкой човѣкъ казва: „Азъ имамъ изпитания.“ Господъ му далъ изпитания, а той допѣлъ да ми разправя това, да ме изпитва. Изпитанието е за тебе. Ти самъ

ще си рѣшишъ задачата, азъ нѣма да я рѣшавамъ заради тебе. Нѣкой казва: „Азъ имамъ да държа изпитъ.“ Издрѣжъ изпита си и тогава ела да ми кажешъ, че си държалъ. - „Ама нѣкаква болка имамъ“ - Издрѣжъ болката си и като оздравѣешъ, ела при мене. Ако разбирашъ болката, като изпитание, ако разбирашъ страданието, като изпитание, ако разбирашъ спѣнката въ живота си като изпитание, издрѣжъ ги! Пѣкъ има и друго положение: ако разбирашъ мѣчнотията като връзка, ако разбирашъ болката, като връзка, ела при мене, азъ ще те приема на радо сърце. Тѣй че страданията могатъ да бждатъ изпитания, могатъ да бждатъ и връзки.

Слѣдователно, ако страданията на ученика сж дадени като изпитъ, той трѣбва да издрѣжи изпита си и послѣ да дойде при мене да каже: „Днесъ имахъ изпитъ, издрѣжахъ го.“ Азъ ще се радвамъ, че той е издрѣжалъ изпита си. Така се радватъ и ученицитѣ отъ гимназията, че сж издрѣжали своитѣ изпити. Тѣ, като излѣзатъ отъ изпитната зала, скачатъ, радватъ се. И близкитѣ около тѣхъ се радватъ. Ако вие гледате на страданието като връзка, тогава какъ ще постѣпите? Какъ се образуватъ връзкитѣ. Понѣкой пѣтъ ви гледамъ, вие размѣствате тия величини. Когато е врѣме да държите изпита си, вие отивате да се запознавате съ нѣкого и отлагате вашия изпитъ. Когато имате страдание като връзка, съ цель да се запознаете съ нѣкого, тогава вие седите дома си и казвате: „Не искамъ да се запознавамъ съ никого, изпитъ имамъ, трѣбва да седя въ кѣщи да уча.“ Тогава вие обръщате вашия свѣтъ съ главата надолу.

Миналиятъ пѣтъ ви казахъ, че училището е изпитъ и вие трѣбва да държите изпита си. Като издрѣжите изпита си, ще дойде онази вжтрѣшна връзка на живота. За да се образува тази вжтрешна връзка, трѣбва да знаете, какъ да помагате. Ако не можешъ да помогнешъ никому, ти никога не ще можешъ да образувашъ тази връзка съ него. Какъ се образува връзка между майката и дѣтето? - Чрѣзъ помощта, която майката дава на дѣтето. Тя знае да помага. Какъ се образува връзка между господаря и слугата? - Господарѣтъ знае, какъ да помага на своя слуга. Какъ се образува връзка между учителя и ученика?

- Учителът трябва да знае, какъ да помага. Отъ друга страна, ученикътъ не трябва да подпушва Божественитѣ енергии въ себе си. Има три рода енергии въ човѣка, които могатъ да се подпушатъ. Първиятъ видъ енергии сж тия на мускулитѣ или енергиитѣ на физическото тѣло. Ето защо, ученикътъ не трябва да подпушва въ себе си този видъ енергии. Подпуши ли ги, става натрупване въ мускулитѣ, което наричаме надобеляване. Щомъ подпушишъ физическитѣ енергии въ себе си ще надобелѣешъ, ще станешъ като буре. Слѣдъ всѣко надобеляване започватъ да се зараждатъ редъ болезнени състояния, които сегашната наука и медицина обясняватъ по единъ или по другъ начинъ. Щомъ отпушишъ енергиитѣ на физическото тѣло, мускулната и костната системи дохаждатъ въ своето естествено състояние или съ други думи казано, тѣлото се намира въ здравословно състояние.

Вториятъ видъ енергии, които не трябва да подпушвате, това сж енергиитѣ на вашитѣ чувства. Чувствата сж Божествени енергии, които минаватъ прѣзъ васъ. Тѣ сж причина, дѣто у васъ се зараждатъ желанія да се изявите. Туй изявление може да бжде или къмъ нѣкоя птичка, или къмъ нѣкое млѣкопитающе, или къмъ нѣкой човѣкъ. Едно е важно: въ дадения случай живата природа или Богъ ви е поставилъ въ положение да изявите своитѣ чувства. И вие трябва да ги изявите, безъ да философствувате. По кой начинъ ще ги изявите? За всѣки даденъ случай ви се опрѣдѣля и методъ, какъ да постѣпите. Щомъ изявите своитѣ чувства, не се спирайте при туй същество да му казвате, че само вие можете да изявите тия чувства къмъ него. Ако азъ мога да извадя нѣкого съ вѣже вѣнъ отъ кладенеца, нима не могатъ да се намѣрятъ и други, които може да направятъ същото? - Не само единъ, но много още такива хора могатъ да се намѣрятъ. Моята услуга се състои въ това, че азъ съмъ първиятъ, който съмъ направилъ тази услуга. Моментътъ въ който съмъ дошълъ азъ, той е важниятъ, а не самиятъ азъ. Това, че съмъ попадналъ въ най-важния моментъ, дава цѣна на моята услуга, а не че само азъ мога да я направя. Ще благодаря въ себе си, че съмъ ималъ туй щастие, тази привилегія азъ да направя тази услуга. Ако

си въобрази, че само азъ притежавамъ силата да направя тази услуга, това е лъжливо схващане, лъжливо понятие.

Третиятъ видъ енергии, които не трѣбва да подпушвате, това сж енергиитѣ на вашитѣ мисли.

Сега, ако се обърнемъ къмъ музиката, ще видимъ, че тамъ има силни тонове, има и меки тонове. Всѣкога слѣдъ силния тонъ иде мекъ тонъ, сжщото нѣщо е и въ природата. Ти не можешъ да прѣдизвикашъ силенъ тонъ, докато не прѣдизвикашъ мекъ тонъ; и не можешъ да прѣдизвикашъ мекъ тонъ, докато не прѣдизвикашъ силенъ тонъ. Силниятъ и мекиятъ тонъ вървятъ паралелно въ музиката. Великитѣ музиканти разбиратъ този двоякъ законъ. Слѣдъ силния тонъ трѣбва да прѣдизвикаме мекъ, за да може да използваме енергията на силния тонъ.

Вие сте въ Божествено училище. Запитвали ли сте се нѣкога, какво сте научили? Много нѣщо сте научили досега, но какво сте приложили? Подъ думата „приложение“ разбирамъ да съзнавате, че сте работили. Ще изясня мисълта си. Често вие казвате: „Трѣбва да бждемъ въ хармония съ външния свѣтъ.“ Казвамъ, нѣма защо да се стремите да хармонирате съ външния свѣтъ. На птицата ще говорите като на птица, нѣма защо да я учите да ходи по земята. Тя ще си хвърчи въ въздуха. Нѣма да учите млѣкопитающето да хвърчи въ въздуха, него ще учите да ходи по земята правилно. Нѣма защо да се чудите, че волътъ е голѣмъ, пъкъ не може да хвърчи. Нѣма защо да учите змията да ходи по земята, нея ще учите да се влѣче по коремъ. Нѣма да учите рибата да ходи по земята, нея ще учите да плува въ водата. Така е наредила природата. Затова именно и вие трѣбва да се съобразявате въ постѣпкитѣ си споредъ естеството на всѣко сжщество.

Сжщото нѣщо се отнася и до вашитѣ мисли. Понеже много отъ вашитѣ мисли спадатъ къмъ единъ или другъ видъ отъ тѣзи животни и вие трѣбва да знаете какъ да се отнасяте къмъ тѣхъ. Има мисли, които хвърчатъ; има мисли, които ходятъ по земята; има мисли, които се влѣчатъ; има мисли, които плуватъ. Въ даденъ моментъ вие се занимавате съ една мисль, която плува. Кажете ми, какъ ще накарате тази мисль

да хвърчи? Това е велика алхимическа наука. Природата, която е много разумна, е изразходвала милиони години, докато накара рибите да хвърчат във въздуха. Вие, един ученик, който не е запознат със дълбоките закони на природата, който не познава нейните сили, си прави илюзии, че може да пръвърне една плаваща мисъл във хвърката. Не, хванете тази мисъл, извадете я вън от морето, изпечете я на огъня и направете от нея един хубав обяд. Казвате: „Тръбва ли да се яде риба?“ - Много хубави са тия риби, ядат се те. От тях може да си направите и майонез - това нищо не значи. По този начин вие ще пръвърнете една плаваща мисъл във хвърката.

Значи, птицата трябва да хвърчи, млъкопитаещото трябва да ходи, змията трябва да се влече, рибата трябва да плува, човъкът трябва да мисли право. Само ангелите мислят. Онѝзи, които казват, че човъкът бил манас, не разбират нѝщата. Съвременният човък не е манас. Той трябва да учи закона на Любовта, първо да се научи да чувства правилно, после да мисли правилно. Ако искате да знаете Истината, тя седи във това, че всеки човък, който не чувства правилно, той не може и да мисли правилно. Понеже ангелите мислят правилно, те работят с мисълта, а са оставили хората да работят с чувствата. Значи ангелите мислят, а хората чувстват. Следователно между мислите на ангелите и нашите чувства става една вътрѣшна връзка. Когато кажем, че човък започва да мисли, ние подразбираме, че нѝкой ангел се е заселил във телото на тази душа на земята, която чувства. Тогава именно, тази душа започва да чувства и да мисли. Тя мисли с ума на ангела, а чувства с сърцето на човъка. Ангелът съзнава, че започва да чувства, но вече с душата на човъка. Значи, между ангела и човъка има взаимна връзка. Ангелът е силния тон, а човъкът е мекия тон. Вие питате нѝкого: „Ти право ли мислиш?“ Защо питате него, питайте ангела. Ако е въпрос за чувстване, питайте човъка дали чувства право или не. Въ цѣлата свещена книга никѣд не се говори за човѣшкия ум, но за ума, за мисълта на ангелите, а за сърцето на човъка. Само новите писатели казват, че както човък мисли, такъв става;

както човѣкъ чувствува, такъвъ е въ дѣйствителность. Човѣкъ възприема своята мисль чрѣзь сърцето си. Слѣдователно, за да разберешъ състоянието на кого и да е, трѣбва да чувствуващъ тѣй, както той чувствува. Само така ще може да се разберете.

Сега нѣма да се спирамъ да ви обяснявамъ тия нѣща на дълго. Азъ съмъ засегналъ всички тия въпроси, направилъ съмъ ги донѣкъдѣ разбираеми, но вие, вмѣсто да извлѣчете полза отъ тѣхъ, мислите, че тази работа е много лесна. Не, всѣка мисль трѣбва да мине прѣзь вашето сърце. Тия мисли не сж мои, тѣ сж Божествени мисли, Божествени енергии, които минаватъ прѣзь мене. Тия енергии трѣбва да минатъ и прѣзь васъ.

Азъ не искамъ да бждете като онѣзи рѣки, които текатъ само въ врѣме на дъждъ. Щомъ прѣстане дъждътъ и тия рѣки прѣсѣхватъ. Рѣки, които прѣсѣхватъ, сж дъждовни, мѣтни рѣки. Въ тѣхъ нѣма животъ, който постоянно да се влива. Всѣка рѣка трѣбва да има притоци; тя трѣбва постоянно да тече, да не прѣсѣхва и при най-голѣмата топлина, и при най-голѣмата суша. Това наричамъ „жива рѣка“. И за това казвамъ, истински човѣкъ е онзи, чиято рѣка при най-лошитѣ условия на живота не прѣсѣхва и маслото въ неговото кандило при най-лошитѣ условия не изгаря.

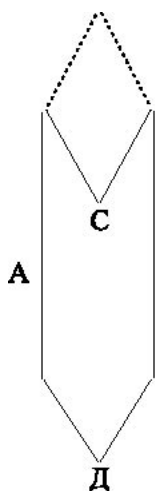
Сега азъ не казвамъ, че нѣмате масло, т. е. че нѣмате мисли и чувства. Вие имате сърце, но не го употребявате; вие имате умъ, но не го употребявате. Понѣкога вие постѣпвате като младитѣ моми, които се обличатъ съ новитѣ си дрехи само въ празнични дни или когато посрѣщатъ този когото обичатъ, а въ обикновенитѣ дни сж съ скжсани дрехи. Значи, за да се облѣчете съ хубави дрехи, изискватъ се особени условия. Човѣкъ трѣбва да бжде и при обикновенитѣ условия на своя животъ много хубаво облечень. Допуснете, че вие сте богатъ търговецъ, баща на петъ сина и петъ дъщери, които ви обичатъ. Единъ день обаче, вие изгубвате 200 000 лева и почти пропадате материално. Връщате се дома и започвате да викате, да крѣщите на синоветѣ и на дъщеритѣ си. Питамъ: какво печелите въ дадения случай? Какво трѣбва да кажете на синоветѣ и на дъщеритѣ си? Какъ трѣбва да разрѣшите този въпросъ? Всичкото ви състояние

отишло, а дъщеритѣ и синоветѣ ви сѣ вече доста израсли и вие нѣма какво да имѣ оставите. Споредѣ правилата на окултната наука, какво трѣбва да кажете на вашитѣ дъщери и синове, като влѣзете дома си? Азѣ ще ви улесня, като ви приведа единѣ примѣрь.

Вѣ древносттата нѣкой си виденѣ князѣ заминаль да странствува, сѣ цель да проучава свѣта, като оставиль дома си жена си сѣ двѣ дѣца. Вѣ неговото отсѣствие дѣцата му умрѣли. Като се връща, неговата възлюбена го посрѣща много радостно и започва да му разпраща една приказка: единѣ приятель дойде у дома и ни остави два скѣпоценни камѣни. Слѣдѣ една година дойде да си вземе скѣпоценнитѣ камѣни назадѣ. Мѣжътѣ ѣ я запитва: „Ти даде ли му ги?“ - „Да, той ги донесе, тѣ бѣха негови и той имаше право да си ги вземе.“ Мѣжътѣ се съгласява сѣ жена си, намира че е постѣжила добрѣ. Тогава тя му казва: „Тия скѣпоценни камѣни сѣ нашитѣ дѣца, които дойдоха да взематѣ и азѣ ги пуснахѣ.“ Питамѣ: ако вие изгубите едно ваше красиво чувство, не е ли сѣщото нѣщо? Ако нѣкой ви обиди, какво ще направите като ученици? Какво нѣщо е обидата? Щомѣ нѣкой може да ви обиди, вие сте много малѣкъ изворѣ, който едва цицирика. Казвате: „Еди-кой си ме обиди, тежко ми стана на душата.“ Казвамѣ, много малѣкъ изворѣ си. Ако нѣкой човѣкъ хвърли нѣщо вѣ единѣ грамаденѣ изворѣ, който постоянно блика, той ще се размѣжи ли? Не, грамадниятѣ изворѣ ще изхвърли всичко навѣнѣ.

Наскоро дохожда при мене единѣ мой приятель и плачеше. Казвамѣ му: ти си плачи, щомѣ е дошло за плачѣ, но ако искашѣ да докажешѣ сѣ този плачѣ, че ме обичашѣ, лѣжешѣ се. Плачѣтъ нищо не доказва. Азѣ разбирамѣ смисѣла на сълзитѣ. Ето, прѣди една година ти плачеше, защото бѣше счупись крака си. Човѣкъ плаче за много работи. Какво означава плачѣтъ? - Той не е изразѣ на приятелство. Всѣки трѣбва да анализира своитѣ постѣпки и състояния. Плачешѣ ли, трѣбва да знаешѣ защо плачешѣ. Сълзитѣ показватѣ промѣна на състоянията. Хората се лѣкуватѣ сѣ плача. Ти плачешѣ, защото си боленѣ. Ти плачешѣ, защото си скѣрбенѣ. Ти плачешѣ, защото си изгубиль приятеля си. Казвате,

че нѣкой човѣкъ плаче отъ радостъ. Когато хората плачатъ отъ радостъ, то е, защото тѣ се боятъ да не изгубятъ радостта си. Тия хора изпадатъ едноврѣменно въ двѣ противоположни мисли и чувства: отъ една страна се радватъ, че скръбта имъ се е прѣвѣрнала въ радостъ, а отъ друга страна се боятъ да не изгубятъ радостта си. Ученикътъ трѣбва дълбоко да разбира всички прояви на Божествения Духъ.

На чѣртежа имате успореднитѣ линии А и В, които сж равни помежду си. Тия линии прѣдставляватъ двѣ живи сжщества. Ние казваме, че разумнитѣ сжщества се движатъ по успоредни линии. Тогава питамя: колко положения може да се образуватъ между тия двѣ сжщества? - Тѣ могатъ да заематъ още положенията С и Д. Точкитѣ С и Д изразяватъ меки тонове, въ които се забѣлѣзва постепенна градация. Изобщо, въ отношенията между двама души ще се образуватъ или меки или силни тонове. При сегашнитѣ условия на живота нѣма другъ изходенъ пжтъ. Въ силнитѣ тонове ставатъ най-голѣмитѣ провѣтрявания. Всички спорове, всички недоразумения въ живота на хората ставатъ на планинскитѣ върхове. Хората се давятъ въ низинитѣ, дѣто се образуватъ езера, понеже не знаятъ да плаватъ. Въ мекитѣ тонове човѣкъ може да се удави, а силнитѣ тонове могатъ да го отвѣятъ. Казвате: „Този човѣкъ е много мекъ.“ Да, но ако не знаешъ какъ да постжпвашъ, ти можешъ да се удавишъ въ него. Ти трѣбва да разбирашъ и мекия и силния човѣкъ защото въ мекия ще се удавишъ, а силниятъ ще те отвѣе, както вѣтрътъ отвѣва и ще те отнесе нѣкъждѣ. При силния трѣбва да имашъ крила, а при мекия трѣбва да имашъ перки. Перкитѣ не сж за хвъркане и крилата не сж за плаване. Да хвърчите и да плавате, това сж два метода, които вие трѣбва да знаете. Птицата може нѣкой пжтъ да използва крилата си да плава, но тя не може да плава, както рибата да слиза дълбоко въ водата. И рибата може нѣкой пжтъ да излѣзе

на повърхността на водата, но тя не може да излѣзе високо въ въздуха и да хвърчи, като птицата.

Сега отъ васъ се изисква приложение. Защо човѣкъ трѣбва да бжде ученикъ? Въ какво седи ученичеството? Знанието е потрѣбно на ученика, за да може да живѣе въ този свѣтъ. Защо цигуларьтъ се учи да свири? - За да може да живѣе добръ. Най-първо цигуларьтъ трѣбва да свири за себе си. Въ това той трѣбва да изпитва удоволствие. Дали си художникъ, писателъ или какъвъ и да е, каквото учишъ или каквото вършишъ, най-първо трѣбва да има отношение къмъ самия тебе, а послѣ и къмъ другитѣ.

Питамъ ви: всѣка сутринъ, като ставате, задавали ли сте си въпроса, какво нѣщо е Богъ? Имате ли ясна прѣдстава за Бога? Вие нѣмате ясна прѣдстава за Бога, затова не знаете, какво нѣщо е страхъ Божий. Вие имате врѣмененъ страхъ. Като видите нѣкоя мечка или нѣкой паякъ, или нѣкоя змия, плашите се. Съврѣменнитѣ хора говорятъ за Бога, говорятъ за страхъ Божий, но нито Бога познаватъ, нито страхъ отъ Него иматъ. Ако ученикътъ нѣма страхъ отъ Бога, това е неговото нещастие. Да имашъ страхъ отъ Бога е полезно нѣщо. За този страхъ се казва: „Начало на Мѣдростъта е страхъ Божий.“ Нѣкои хора казватъ, че не трѣбва да се страхуваме. Вѣрно е, че не трѣбва да се страхуваме, но отъ какво? - Има единъ страхъ, който не е потрѣбенъ на човѣка, но има единъ страхъ, който прѣдставлява великъ законъ. Този законъ на страха всѣкога трѣбва да имате прѣдъ видъ. Всѣки химикъ трѣбва да знае качествата на елементитѣ, съ които работи. Не ги ли знае, това може да коштува живота му. Всѣки, който хвърчи въ въздуха съ аеропланъ, трѣбва да разбира законитѣ на хвърченето, иначе ще се намѣри на земята. Щомъ се намѣри на земята, нѣма да има първото величие, други ще го вдигатъ. Нѣкой казва: „Азъ ще стана ученъ човѣкъ.“ Знаете ли, колко е опасно човѣкъ да стане ученъ? Велико благо е да бждешъ ученъ, но въ това има голѣми опасности, голѣми страдания. Простиятъ човѣкъ не може да страда, както учениятъ.

При мене идватъ много хора и ми казватъ: „Ние научихме

много нѣща отъ живота, но и много страдаме.“ Казвамъ, вие сте отъ ученитъ хора, които страдатъ много. Още много има да учите и да страдате. Когато човѣкъ добива знание, той трѣбва да се отнася къмъ него съ свещенъ трепетъ. Първитѣ хора изпждиха изъ рая, понеже искаха по лесенъ пѣтъ да придобиятъ знания. Змията каза на Ева: „Вие искате по лесенъ начинъ да придобивате знания. Това е лесна работа. Достатъчно е да вкусите отъ плодетѣ на дървото за познаване доброто и злото и читѣ ви ще се отворятъ“. Ева вкусна отъ забранения плодъ и даде отъ него на Адама. Но видѣ тя послѣ, че тази работа не излѣзе така лесна. Читѣ имъ се отвориха, тѣ видѣха страшни работи. Казвамъ, такава е сѣдбата на всѣки едного, който търси лесния пѣтъ. Когато първата жена послуша неочаквано явилія се професоръ въ рая, който ѝ даде единъ урокъ по прѣдметно обучение, тя разбра лошитѣ послѣдствия отъ бързането.

Раятъ бѣше окултна Школа. Господъ каза на първитѣ ученици отъ тази школа да ядатъ отъ всички плодове, но не и отъ плодетѣ на дървото „за познаване доброто и злото“. Но професорътъ, който се промъкна въ рая, даде първата лекция на единъ отъ двамата ученици, като имъ каза, че тѣ могатъ да прѣстѣпятъ Божия Законъ като ядатъ отъ плодетѣ на забраненото дърво. Адамъ, катокуси отъ тия плодове, каза си: „Наистина, азъ не съмъ ли свободенъ да постѣпвамъ, както разбирамъ? Азъ нѣмамъ ли умъ да мисля и сърце да чувствувамъ? Раятъ не е ли мой? Всичкитѣ животни не сѣ ли мои? Какво отъ това, че съмъ прѣстѣпилъ Божията заповѣдь? Какво ще каже Господъ?“ Но, слѣдъ като хапна отъ забранения плодъ, той се скри отъ лицето на Господа. Богъ се яви въ рая, извика Адамъ и Ева и имъ каза: „Излѣзте да си кажете урока! Какво научихте днесъ?“ Богъ ги извика веднѣжъ, дваждъ, три пѣти, но никой отъ тѣхъ не излѣзе. Най-послѣ Богъ разтърси рая. Това не се споменава никждѣ въ Писанието. Адамъ никога не бѣше изпитвалъ подобно разтърсване. Той веднага излѣзе прѣдъ Господа. Запита го Богъ: „Дѣ се криешъ?“ - „Тукъ съмъ Господи, но ме е срамъ да излѣза.“ - „Защо те е срамъ?“ - „Голъ съмъ.“ - „Кой ти каза че си голъ?“ Както виждате Адамъ се боеше да

излѣзе прѣдъ Господа. Значи, свещениятъ страхъ дойде у тѣхъ, но тѣ не го разбраха. И трѣбваше Господъ дълго врѣме да ги изпитва, за да извади на лице Истината. Днесъ хората иматъ сжщия навикъ да се криятъ отъ Господа и казватъ: „Голи сме.“ - Защо сте голи? Коя е причината за тази ваща голота? Кой е виновникътъ за това, не можешъ да го уловишъ. Този разказъ прѣдставлява една алегория, ще го оставимъ сега настрана.

Питамя ви: какъ мислите, вие надвили ли сте този неджтъ, който сжществуваше у Адама? Не, Господъ ще се яви и на васъ и ще започне да ви говори. Господъ говори по три начина, т. е. Той може да говори по много начини, но три отъ тѣхъ сж сжществени. Когато пророкъ Илия трѣбваше да научи, да разбере нѣщо, отиде въ планината. Тамъ първо се яви силна буря, но Богъ не бѣше въ бурята. Божествената Любовь не е въ бурята. Слѣдъ туй огнь дойде, но Богъ не бѣше и въ огъня. Най-послѣ се чу тихъ гласъ. Тогава Илия си закри лицето и разбра, че това бѣше Богъ. Първитѣ двѣ положения разклатиха ума и сърцето му. Бурята разклати въздуха, разклати и неговия умъ. Огньтъ разклати неговото сърце. Отъ този моментъ Илия започна да мисли. Той бѣше отъ тѣзи хора, които рѣшаваха въпроситѣ на общо основание. Илия закла 450 Ваолови пророци. Господъ му каза: „Азъ не те пратихъ да колишъ, но те пратихъ съ живото слово да учишъ хората.“ Господъ изпрати Илия на планината, да му покаже, колко е страхливъ. Илия, който бѣше таквъ голѣмъ пророкъ, като чу заканванията на Иезавель, уплаши се и избѣга въ Пустинята. Тукъ той чу Слово Господне, Който му рече: „Що правишъ тукъ, Илия. Излѣзъ та застани на гората прѣдъ Господа!“ На тази гора Богъ изпрати буря, която разклати неговия умъ и огнь, който разклати неговото сърце. Най-послѣ дойде тихиятъ гласъ, който му показва пжтя. Но цѣли 40 дни трѣбваше да пости Илия, за да чуе този гласъ. Вие чели ли сте този разказъ? Знаете ли каквъ бѣше разговора между Бога и Илия? Казва му Господъ: „Ти си човѣкътъ на силнитѣ тонове. Азъ ще те взема на небето съ огнена колесница, за да познаешъ Любовьта. За твой замѣстникъ ще остане Елисей, който ще ти покаже, какъ трѣбваше да работишъ“. Елисей бѣше човѣкъ на

мекитѣ тонове.

Нѣкои отъ ученицитѣ въ Школата употрѣбаватъ методитѣ на Илия - излизатъ съ наточени ножове. И мжже, и жени наточили ножоветѣ си, чакатъ само да ги бутне нѣкой и казватъ: „Ако говоришъ много, ще те мушна три-четири пжти съ ножа си, ще познаешъ, че съмъ ученикъ на една окултна Школа.“ Разбиране е това! Питамъ - правилно ли е двама ученици да се биятъ помежду си като пехливани? Казватъ: „Какъ ще се разрѣши спора между тѣхъ?“ Понеже тѣ не сж избрали другъ методъ, освенъ физическа саморазправа, ще се намѣри нѣкой по-силенъ отъ тѣхъ, ще повали единия на земята, а на втория ще даде другъ нѣкакъвъ урокъ. По-слабиятъ все ще остане съ нѣкаква слѣда отъ този бой, затова той ще получи другъ урокъ - ще легне за нѣколко дни въ легло. Прѣзъ това врѣме ще трѣбва да се моли на Бога, да поправи погрѣшката си. Когато двама ученици спорятъ за нѣщо, тѣ трѣбва да отидатъ при Учителя си, да имъ даде нѣкакъвъ съвѣтъ правилно да разрѣшатъ въпроса. Учителътъ ще имъ даде методъ да разрѣшатъ спора безъ бой. Не е позволено на ученици отъ окултната Школа да се биятъ. Ако тѣ се биятъ, останалитѣ ученици ще ги наблюдаватъ, ще коментиратъ случката и ще кажатъ: „Учителътъ взе страната на единия.“ Да, единиятъ е поваленъ на земята, а другиятъ - на леглото. Слѣдъ боя двамата герои седятъ и си философствуватъ: „Защо Учителътъ допусна да се биемъ? Защо не прѣдотврати тази случка?“ Казвамъ, прѣди всичко тѣ не се обърнаха къмъ Учителя си за съвѣтъ. Ако при това положение Учителътъ прибърза да прѣдотврати всѣкакъвъ споръ, значи той ще покаже слабостъ, страхъ. Защо ученицитѣ сами не предотвратиха тази случка? Тѣ нали сж учили разни методи, по които трѣбва да разрѣшаватъ вънъ отъ себе си и вжтрѣ въ себе си всички спорове и недоразумения? И двамата знаеха методитѣ, и двамата бѣха прѣдупрѣдени, но се набиха на общо основание. Съ това дадоха на другитѣ ученици единъ урокъ по прѣдметно обучение.

Питамъ: този ли е пжтьтъ, по който вие трѣбва да разрѣшавате въпроситѣ? - Не, това е физическо разрѣшение. Освѣнъ физически бой, има още и бой на чувствата, както и

бой на мислитѣ. Когато смутите сърцето или ума на нѣкого, вие му нанасяте бой въ една по-висша форма отъ физическия. Ако кажете на нѣкоя сестра или братъ, които вървятъ въ Божествения пѣтъ, че сж изкривили пѣтя си, че сж изпаднали въ нѣкакво заблудение, вие смущавате тѣхнитѣ сърца и умове. Право ли е това, което вършитѣ по отношение тѣхъ? - Не е право. Така може да каже само онзи човѣкъ, който дѣйствително се намира въ правия пѣтъ. Тогава той има право да каже: „Сестра, тия чувства, които сега имашъ, не сж отъ този характеръ, каквито Богъ изисква.“ Тия мисли, които сега имашъ, не сж отъ този характеръ, каквито Богъ изисква. Този човѣкъ ще бжде единъ отъ тия, които продаватъ скжпоцѣнни камъни. Той трѣбва да каже: „Сестра, ела при менъ, азъ ще ти дамъ единъ камъкъ, похубавъ отъ твоя.“ Същото се отнася и за мислитѣ. Тѣй трѣбва да се изясняватъ нѣщата.

И тѣй, азъ изискувамъ отъ васъ послушание. Не се позволява на окултния ученикъ да каже на брата си или на сестра си, че сж глупави, нито че не сж прави въ нѣщо. Азъ ви казахъ въ една отъ бесѣдитѣ си, че щомъ виждате погрѣшкитѣ на другитѣ, тия погрѣшки се отразяватъ и въ самитѣ васъ. Кажешъ ли нѣкому, че е заблуденъ, че не познава реалността на нѣщата, ти самъ се оглеждашъ въ огледалото и виждашъ, че онзи въ огледалото има нѣкакво черно петно. Ти му казвашъ: „Слушай, махни това черно петно.“ Обаче, петното не се маха. Ти вземешъ вода, измиешъ петното и то се маха. Слѣдователно, петното, което си виждалъ въ огледалото, го нѣма повече тамъ. Ти нѣма да казвашъ, че си махналъ петното, но ще си мълчишъ. Обаче, ти трѣбва да го махнешъ, защото си ученикъ. Послѣ ще кажешъ: „Азъ му посочихъ, дѣ е петното, а той го изчисти.“ Когато вие заживѣете въ реалността на нѣщата, тамъ нѣма да има вече никакви петна. Ти, като виждашъ доброто въ свѣта, като виждашъ Бога, нѣма да виждашъ никакви погрѣшки. Виждашъ ли погрѣшки, Любовь нѣмашъ. Какъ мислите, Богъ вижда ли вашитѣ погрѣшки? Ако живѣете въ Бога, нѣма да виждате никакви погрѣшки. Ако азъ виждамъ погрѣшкитѣ на другитѣ, ще видя и своитѣ погрѣшки. Като влизамъ при васъ,

азъ искамъ да видя Божествения образъ въ васъ, искамъ да видя, какъ Богъ работи. Щомъ Богъ е въ васъ, азъ зная, че вие ще мислите правилно, ще чувствувате правилно и ще дѣйствувате правилно. Тогава животътъ ви ще има смисълъ.

По този начинъ именно, ще може да се даде правилно направление на вашитѣ енергии. Какъ ще работите за въ бъдаще? Работите ли споредъ методитѣ на разумната природа, вие ще дадете правилна насока на вашия умъ и на вашето сърце.

Сега, азъ искамъ всѣки отъ васъ да се спре най-малко по единъ часъ на день върху нѣкого, когото не обича и да се постарас да намѣри у него поне една добра чѣрта. Това ще ви бжде като задача. Изпълнете тази задача заради Господа! Потърсете мислено една добра чѣрта у този, когото не обичате. Ако можете да направите това заради Бога, значи у васъ има едно силно чувство, една силна мисль. По сжщия начинъ ще можете да влияете и на дѣцата си. Дѣцата ви сж вашитѣ ученици. Майката е първиятъ учителъ на дѣцата си. Тя трѣбва да гледа на дъщеря си и на сина си като на окултни ученици. При възпитанието на вашитѣ дѣца ще употрѣбавате сжщитѣ методи, каквито употрѣбаватъ къмъ окултнитѣ ученици. Ще опитате Божествената Мждрость, ще опитате Божествената Любовь, ще опитате най-послѣ и Божествената Истина върху онзи ученикъ, когото Богъ ви е далъ като ваше дѣте. Чрѣзь него Богъ ви изпитва. Ако имашъ една добродѣтель, тя е ваше дѣте. И по отношение нея ще приложите сжщия законъ.

Вие сте събрани тукъ като ученици на тази Школа да опитате сжщия законъ. Колцина отъ васъ, ако ви поставятъ на изпитъ да се самопожертвувате, сж готови да издържатъ този изпитъ? Много мжчно се издържа изпита на самопожертвуване. Подбудителната причина на вашитѣ дѣйствия не трѣбва да бжде страхътъ. Кога човѣкъ дѣйствува подъ страхъ? Когато не може да разбере Любовта. Любовта е мекия тонъ въ природата. Най-мекия тонъ въ музиката е Любовта, а страхътъ е най-силния тонъ. Когато човѣкъ се уплаши, космитѣ му настрѣхватъ. Страхътъ е сила, която съдържа въ себе си електричество. Казватъ: „Краката на страхливия човѣкъ се продължаватъ, а

космитѣ му настрѣхватѣ.“ Природата работи съ най-мекитѣ тонове. Съ тия тонове трѣбва да работите и вие. Казвате: „Защо да не работимъ съ силнитѣ тонове?“ Силнитѣ тонове сж за Бога. На високитѣ мѣста могат да живѣятъ само боговетѣ и най-напрѣдналитѣ ангели. Хората трѣбва да живѣятъ въ долинитѣ, тамъ сж изворитѣ, тамъ сж плодоноснитѣ полета, тамъ сж дърветата. Планинскитѣ върхове сж голи, тѣ сж скалисти и покрити само съ ледове. Слѣдователно, силниятъ тонъ има сила само при мекия тонъ. Мекиятъ тонъ има двѣ качества: той съдържа въ себе си топлина и свѣтлина. За въ бждеще, когато се възпроизвеждатъ мекитѣ тонове, тѣ трѣбва да съдържатъ тия двѣ качества въ себе си - топлина и свѣтлина. Когато единъ пѣвецъ пѣе меки тонове съ чувство и съ мисль, веднага той ще придаде извѣстно количество калории топлина на този тонъ. Тази топлина може да се чувствува. Никой пѣвецъ досега не е произвелъ съ своитѣ тонове свѣтлина. Тамъ седи нещастieto на тия пѣвци. И мисльта ни трѣбва да съдържа тия двѣ качества - топлина и свѣтлина. Мисльта е велика енергия, която се изпраща въ свѣта. Като енергия тя трѣбва да произвежда топлина и свѣтлина у самитѣ насъ.

Като говоримъ за физически бой, нѣкои отъ васъ ще питатъ: „Трѣбва ли да ставатъ такива нѣща между насъ?“ Казвамъ, тия нѣща сж обикновени за свѣта, но за васъ тѣ сж изключения. Да се биятъ хората въ свѣта, това е нѣщо обикновено. Тѣ не само, че се биятъ, но съ милионни хора се избиватъ. Ставатъ ли такива нѣща между васъ, тѣ сж изключения, които не сж свършено изключени. Слѣдователно, ще знаете, че всѣки отъ васъ може да попадне въ изключенията, затова трѣбва да изучавате този законъ. Като изучавате закона на изключенията, непрѣменно трѣбва да боравите съ мекитѣ тонове. Боравите ли съ мекитѣ тонове, всѣко жестокосърдечие, всѣко недоволство ще изчезне отъ васъ и вие ще разрѣшите всички въпроси правилно, тъй, както Богъ изисква.

Кое е най-добро държание споредъ васъ: да давате ухо на всичко казано-речено или да не давате? Една турска поговорка казва: Не давай ухо на лошитѣ работи. Плаче ли нѣкой, не

му обръщай внимание. Каратъ ли се нѣкои, не имъ обръщай внимание. Като дойде нѣкой при мене, ще го питамъ: „Торбата ти пълна ли е съ нѣщо добро?“ Ако е пълна добръ допълъ. Ако пъкъ е пълна съ непотрѣбни нѣща, ще ви дамъ пари да отидете нѣкъдѣ, да ги изхвърлите. Слѣдъ като изпразните торбата си, ще я изперете хубаво и тогава ще дойдете при мене, азъ ще ви я напълня съ нѣщо хубаво. На свѣта трѣбва да се даде примѣръ отъ единъ великъ Божественъ моралъ. Азъ ви казвамъ, какъ трѣбва да постѣпвате и вие. Не обръщайте внимание на дребнавоститѣ въ живота. Хиляди страдания ще дойдатъ за васъ. Ще имате изпитания, изкушения не само външни, но вътрѣшни - не имъ обръщайте внимание. Ама, вънъ вѣтъръ имало. Ти ще седишъ въ кѣщи, ще се занимавашъ, ще си четешъ. Ама грѣмотевица, дѣждъ имало вънъ - не имъ обръщай внимание. Когато дойдатъ мекитѣ тонове, ще имъ обърнешъ внимание. Писанието казва: „Когато се обърнете къмъ мене съ всичкото си сърце, тогава ще ме познаете.“ „Когато ме потърсите съ всичкото си сърце, азъ ще ви се изявя и ще ви помогна“ - това подразбира меки тонове. Казва се още въ Писанието: „Потърсете ме въ день скърбенъ и Азъ ще ви се изявя.“

Тѣй щото, вие трѣбва съ помощта на мекитѣ тонове да разрѣшите всички мжчнотии, всички изпитания и задачи. Казваме: „Богъ е Любовь.“ Дѣ ще се прояви тази Любовь? Ако два ученика се каратъ, защо единиятъ отъ тѣхъ да не се обърне къмъ Бога и да каже: „Господи, Ти живѣешъ въ мене, нека Твоятъ мекъ гласъ, нека Твоята милость се изяви чрѣзъ мене.“ Това е хубавото въ свѣта. Ако ние не можемъ да прѣдизвикаме Божията милость да се изяви чрѣзъ насъ, всички други енергии, които ще дойдатъ, ще слѣзатъ отъ върха на планината и ще се отразятъ много злѣ върху нашето развитие. За Бога е безразлично, дали ти страдашъ или се радвашъ. Ако Богъ те обича, ако Той дълго търпи, трѣбва да знаете, че тази обичъ не е заради васъ. Вие още не сте изучавали закона, защо Богъ ви обича. Има други причини, които заставятъ Бога да ви обича. Понѣкога цѣлъ народъ трѣбва да изчезне отъ лицето на земята, но Богъ има право да направи това. Въ такъвъ случай, защо вие

трѣбва да прѣдизвикате Бога, да изпраща такава енергия, съ която да ви погубва, да ви помете отъ свѣта?

Не, работете само съ мекитѣ тонове, за да се ползвате съ благоволенieto на Бога. Вие, като знаете, че Богъ е благъ, мислите, че може да правите всичко, каквото искате. Не е така. Понеже ученикътъ живѣе съзнателенъ животъ, той трѣбва да бжде внимателенъ въ своитѣ прояви. Не мислете, че при такъвъ животъ той не може да постигне своитѣ желания. Напротивъ, при този съзнателенъ животъ отъ страна на ученика, Любовта ще има истински образъ; Мъдростта ще има истински образъ; Истината ще има истински образъ. Онѣзи, които ви обичатъ, и така ще ви обичатъ. Много същества отъ Слънцето ще ви обичатъ.

Нѣкои мислятъ, че като живѣятъ Божественъ животъ, нѣма да иматъ Любовь. Не, хората сега нѣматъ Любовь. Това, което свърѣмненитѣ хора наричатъ любовь не е любовь. Живѣятъ ли въ Бога, тѣ ще иматъ истинската любовь. Тогава, като обичашъ нѣкого, никой нѣма да те съди, никой нѣма да те дразни. При сегашната любовь всѣки може да те съди, да те дразни. При сегашнитѣ ви мисли всѣки може да ви подразни, дали умътъ ви е на мѣсто, или не, а при Божественитѣ мисли никой нѣма да ви закачи. Нека дадемъ образецъ прѣдъ свѣта отъ Божествени чувства и Божествени мисли. И ние можемъ да дадемъ образци.

Питамъ ви: когато двѣ разумни същества се разговарятъ, може ли да се съмнѣватъ едно въ друго? Двѣ разумни същества се разговарятъ приятелски помежду си, тѣ не могатъ да се огорчаватъ. Огорчението е нѣщо относително, вътрѣшно нѣщо, а не външно. Когато се разговаряте съ нѣкого, вие обръщате внимание на звука, на гласа на този човѣкъ, а не на вътрѣшнитѣ качества на този гласъ, на думитѣ, дали въ тѣхъ се крие нѣкаква отрова или не. Този звукъ нѣкой пѣтъ може да е силенъ, а нѣкого мекъ, но въ него има нѣщо хубаво. Слѣдователно, вие трѣбва да видите, какво е съдържението на самия звукъ. Ако въ него има вътрѣшна отрова, той може да те огорчи.

Какви трѣбва да бждатъ отношенията между Учителя и

ученицитѣ? Никой ученикъ не може да отиде при Учителя си безъ любовь. За да се установятъ между хората истинскитѣ отношения, които Богъ е поставилъ първоначално, се изисква доблестъ. Често нѣкои хора казватъ: „Тайнствени работи сѣществуватъ въ свѣта.“ Казвамъ, нѣма тайнствени работи. Кои нѣща сѣ тайнствени? Всѣко нѣщо, което човѣкъ не знае, е тайнствено. Можешъ ли да говоришъ за онова, което не знаешъ? Ние всѣкога говоримъ за нѣща, които знаемъ. Нѣкой казва: „Трѣбва да говоримъ за незнайни нѣща.“ Никой не може да говори за нѣщо незнайно. Ние всѣкога говоримъ за това, което сме учили и разбрали добрѣ. Само него можемъ да прѣдадемъ и на другитѣ. Говорете само за знайни нѣща, а не за незнайни. Можемъ да говоримъ и за знайни нѣща, които сѣ забравени. Слѣдователно, ние ще направимъ добродѣлитѣ знайни, а не незнайни. Ние знаемъ Истината, знаемъ Мъдростъта, знаемъ и Любовьта. Защо? - Понеже можемъ да ги опитаемъ всѣки день. Туй, което не можемъ да опитаемъ, не можемъ и да изнесемъ.

И тъй, вие трѣбва да бждете искрени спрѣмо себе си, искрени и къмъ Бога. Когато сте въ Школата, не мислете, че сте сами. Вие сте прѣдъ лицето на цѣлия невидимъ свѣтъ. Ако невидимиятъ свѣтъ се произнесе за васъ, дали можете да бждете ученикъ, или не, само тогава ще ви запишатъ въ Школата. Тамъ записванията ставатъ по особенъ начинъ, а не както въ тукашнитѣ училища. Ако имате любовь, може да бждете ученикъ. За да бждете ученикъ, трѣбва да отговаряте на нѣколко качества. Първото качество: Да обичате Учителя си. Второто качество: Да обичате Бога, т. е. Мъдростъта. Третото качество: Да обичате Истината, т. е. Духътъ Божий, Който се влива у васъ. Когато дойде Духътъ у васъ, Той ще ви изясни нѣщата. Значи, Учителътъ ще ви запише, Богъ ще ви поучи, а Духътъ ще ви изясни нѣщата. Това сѣ три качества, които ученикътъ трѣбва да има, Вашата любовь не трѣбва да трае само единъ моментъ, но да бжде непрѣривна и всѣки день да се усилюва съ една микроскопическа величина. Нѣкои казватъ: „Едно врѣме имахъ много голѣма любовь, но сега любовта ми отслабна.“ Въ Писанието се казва: „Любовта никога не

отпада.“ Любовъ, която отслабва, не е любовъ. Това сж лъжливи положения. Истинската любовъ не само че не отслабва, но всѣки день се усила.

И тъй, ако искате да бъдете ученици, отъ васъ се изисква да имате любовъ къмъ Учителя си, любовъ къмъ Бога и любовъ къмъ Духа. Учителътъ ще ви въведе въ Училището. Богъ ще ви научи на великата Мъдростъ, а Духътъ ще ви даде вътрѣшна свѣтлина. Щомъ дойде вътрѣшната свѣтлина, всички тия качества ще ви свържатъ съ велики сили и вие ще станете самостоятелни. Нѣкои казватъ: „Духътъ ми говори.“ - Духътъ говори на онзи, на когото Господъ е говорилъ. Господъ е говорилъ на онзи, на когото Учителътъ е говорилъ. Не ви ли е говорилъ Учителътъ и Господъ нѣма да ви говори. Не ви ли е говорилъ Господъ и Духътъ нѣма да ви говори. Ако Духътъ ви говори и Господъ ви е говорилъ и Учителътъ ви е говорилъ. Говорятъ ли ви и тримата въ душата, вие сте вече ученикъ. Лишени ли сте поне отъ единъ отъ тия гласове, вие сте въ дисхармония съ себе си, не сте още ученикъ. На ученика трѣбва да говорятъ и тритѣ гласа: Учителътъ трѣбва да му говори, Богъ трѣбва да му говори и Духътъ трѣбва да му говори. Духътъ ще внесе въ него свѣтлина, Богъ ще внесе знание, а Учителътъ ще внесе мекота. Ако ти си ученикъ и вървишъ въ правия пѣтъ, Учителътъ ще ти каже: „Този е пѣтътъ нагорѣ къмъ великата Мъдростъ, къмъ Духа.“

Когато говоря, азъ нѣмамъ прѣдъ видъ специално нѣкого. Помнете основнитѣ принципи, съ които трѣбва да работите. Изисква се отъ всинца ви разумно сърце. Нѣкои отъ васъ ще постѣпятъ съ първия законъ - съ любовъ къмъ Учителя си. Като казвамъ любовъ къмъ Учителя си, подразбирамъ да имате любовъ единъ къмъ другъ.

Искамъ сега отъ васъ да направите единъ опитъ за двѣ седмици, да се отнасяте меко единъ къмъ другъ. Ако кажете нѣкои по-остри, по-силни думи къмъ нѣкого, ще се извините. Съзнателно трѣбва да приложите мекота къмъ всички.

И тъй, при новото записване се изисква отъ всички ви да имате любовъ къмъ Учителя си, любовъ къмъ Бога и любовъ

къмъ Духа. Запишете ли се по този начинъ, никой не може да ви отпише. Тия нѣща ще бждатъ за васъ свещени и ще запишете въ сърцето си: любовъ къмъ Учителя, любовъ къмъ Бога и любовъ къмъ Духа. Тогава, като се обърнете къмъ Духа, Той ще ви даде свѣтлина. Духътъ и вие, двамата заедно ще се обърнете къмъ Господа, Който ще ви даде знание. И послѣ, съ Господа заедно ще се обърнете къмъ Учителя, да дойде любовта у васъ. Придобие ли тия три нѣща, тогава ще започнете да работите. Господъ ще ви постави прѣдъ великото, което ще бжде вашия идеалъ въ живота. И при това положение вие ще имате мжчнотии отъ различенъ характеръ, отъ материаленъ, отъ сърдеченъ, отъ умственъ, но ще можете да ги разрѣшите по единъ правиленъ начинъ. Тѣ ще бждатъ необходимо условие за вашето развитие. По този начинъ вие ще имате опитността на всички ония, които сж живѣли прѣди васъ.

Азъ желая въ тази Школа да се образува вжтрѣшна връзка помежду ви, да се интересувате едни други отъ живота си. Трѣбва да се стремите да намѣрите у всѣки едного по една добра чърта и така да се опознаете. Хората отъ свѣта често мислятъ за себе си, че като тѣхъ нѣма други. Трѣбва ли да мислите и вие така? Ако всѣки отъ васъ има добро мнѣние само за себе си, тогава кой е добъръ? Не, трѣбва да знаете, че у всѣки човѣкъ има нѣщо добро. У всѣки едного се проявява Божественото. Мислете за всѣки човѣкъ тѣй, както за себе си! Господъ ви е събралъ всички заедно и ви показва, че вие сте реалностъ, а не отражение. Ако виждате неджитѣ на нѣкого, вие виждате отражението; ако виждате доброто на нѣкого вие виждате реалността. Ето защо вие трѣбва да виждате доброто у хората. Ако искате да видите себе си, ще се видите въ огледалото, ще видите че всичко е приятно. Ако искате да видите Бога, ще го видите въ класа.

Казвамъ, откакъ съмъ ви събралъ въ класа, по-добри хора отъ васъ не съмъ виждалъ. Защо? Всѣки човѣкъ, въ когото Богъ може да се прояви, е добъръ. Като казвамъ, че по-добри хора отъ васъ нѣма, подразбирамъ вашитѣ чувства и мисли, които сж Божествени. Като казвамъ, че сте добри, разбирамъ вжтрѣшно

добри, понеже душитѣ ви сѣ отъ Бога. Той имѣ е далъ образъ. По-добро отъ туй, което Богъ е създалъ, не може да има. Вие изпитвате любовъ къмъ Бога, макаръ и съ всички свои недѣзи и съ това вървите нагорѣ. Като казвамъ, че по-добри хора отъ васъ нѣма, това значи, че вървите напредъ. Съ този стремежъ, който сега имате, вие давате подтикъ навънъ. Това е хубавото.

Сега, желая, като дойда втори пътъ въ класа, да бждете още по-добри. Като дойда третия пътъ, да ви намѣря още по-добри. Тогава пакъ ще ви кажа: по-добри хора отъ васъ нѣма.

Сега ще си поставите като задача, да се запишете въ Школата. Гледайте да не пропуснете срока за записването. Казахъ ви вече, по кой начинъ да се запишете. Можете ли да се запишете по новия начинъ, нѣма никаква опасностъ да ви отпише нѣкой от Школата.

Размишление

Доброта, Истина, красота, това е Любовта.

*34-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 29.VII.1925 г.
София*

РАЗУМНИ НАБЛЮДЕНИЯ

Доброта, Истина, красота, това е Любовта.

Размишление

За следния път ще пишете върху темата: „Разлика между физическият и духовният чувства“.

Изпийте упражнението: „Въ начало бѣ Словото“.

Ще ви запитамъ: каква е разликата, споредъ васъ, между свѣтския и духовния човѣкъ? Често вие казвате за нѣкого: „Този човѣкъ е свѣтски, а онзи - духовенъ.“ Коя е отличителната чѣрта на духовния човѣкъ? (*-Духовниятъ човѣкъ се стреми съзнателно къмъ Бога.*) Коя е отличителната чѣрта на свѣтския човѣкъ? (*-Свѣтскиятъ човѣкъ се отдалечава отъ Бога.*) Така е. Духовниятъ човѣкъ се стреми къмъ центъра, а свѣтскиятъ - къмъ периферията. Тѣ се движатъ въ двѣ различни посоки. Духовниятъ и свѣтскиятъ човѣкъ живѣятъ въ единъ и сжщъ свѣтъ, но не въ една и сжща срѣда. Напримѣръ, рибитѣ и птицитѣ живѣятъ въ физическиятъ свѣтъ, но не въ една и сжща срѣда. По сжщия начинъ можемъ да кажемъ, че срѣдата, въ която живѣе свѣтскиятъ човѣкъ, е по-гжста, а срѣдата, въ която живѣе духовниятъ човѣкъ, е по-рѣдка. Въ такъвъ случай, духовниятъ човѣкъ има по-благоприятни условия за развитие. Вслѣдствие на това, когато искате да измѣните направлението на вашия животъ, трѣбва да измѣните срѣдата, въ която живѣете. Вие не може да бждете свършени, докато не прѣминавате постоянно отъ по-гжста въ по-рѣдка срѣда и да знаете положително дали сте измѣнили вашата срѣда. Питамъ: кои сж сжществениѣ доказателства, че рибата е измѣнила своята срѣда? - Хрилѣтѣ ѝ сж прѣвърнати на дробове, прѣднитѣ ѝ перки на криле, а заднитѣ - на крака. Освѣнъ това, тя се прѣвърнала отъ студенокрѣвно въ топлокрѣвно животно. Тия сж външнитѣ бѣлѣзи, по които

сждимъ, че рибата е измѣнила своята срѣда.

Питамъ: какъ ще докажете, че сте станали духовни хора? Казвате: „Духовнитѣ хора се познаватъ по това, че иматъ стремежъ къмъ Бога.“ И свѣтскитѣ хора иматъ стремежъ. Кой нѣма стремежъ? Ако схващате Бога като топлина и рибитѣ се нуждаятъ отъ топлина. Ако схващате Бога като свѣтлина и рибитѣ се нуждаятъ отъ свѣтлина. И въ водата има свѣтлина.

Ще ви задамъ другъ въпросъ: по какво се отличава земята отъ другитѣ планети, напримѣръ отъ Венера, отъ Меркурий, отъ Марсъ, отъ Юпитеръ, отъ Сатурнъ? - По своето разстояние отъ Слънцето. Колко голѣмо е това разстояние? Ученитѣ опрѣдѣлятъ разстоянието отъ Земята до Слънцето на около 92 - 93 милиона мили. Кой сж причинитѣ, поради които Земята се намира на такова разстояние отъ Слънцето? Вие казвате: „Господъ е наредилъ така.“ Казвамъ, тия възвишени сжщества, които сж взели участие въ създаването на слънчевата система, въ своитѣ изчисления сж имали прѣдъ видъ колко голѣмо да бжде разстоянието между Земята и Слънцето. Ако качите една мравя на нѣкой параходъ и ѝ дадете обяснения за устройството му, какво понятие ще си състави тя за него? Тази мравя ще започне да изчислява, каква е голѣмината и широчината на този параходъ, какви приспособления има и т. н. Моята цель, обаче не е да покажете знанията си, като тази мравя, но да разсжждавате правилно.

Казвате, че Земята се намира на разстояние 92 - 93 милиона мили отъ Слънцето. Това разстояние не е случайно. Сжществата, които сж устройвали слънчевата система, сж поставили Земята отъ Слънцето точно на такова разстояние, че слънчевата енергия да може да въздѣйствува върху човѣка. Отъ тия наблюдения окултната наука извлича следния законъ: По-далечно стоещитѣ планети до Слънцето приематъ количествено по-малко свѣтлина, но качествено по-интензивна; по-близкостоещитѣ планети до Слънцето приематъ количествено повече свѣтлина, но качествено по-слаба. Съ това се обяснява, защо хората, които живѣятъ въ студениятъ пояс, иматъ по-голѣма култура и мисълта имъ работи повече, отколкото мисълта на хора,

които живеят във по-горещите страни. Тъй сж по-горещи, но имат по-малка култура. Слънчевата енергия, обаче, не спира само на Земята, но минава прѣз нея и продължава по-нататък пжтя си. При това, трѣбва да знаете, че не само Земята, но и всички останали планети приемат енергия отъ Слънцето. Вие мислите, че земята, като по-близо стояща до Слънцето, приема повече енергия отъ него. Това е твърдение, както е твърдение и обратното, че Слънцето изпраца по-интензивно своята енергия къмъ по-далечните планети. Обаче и двѣтъ твърдения се нуждаятъ отъ доказателства.

Ние провѣрjваме този окултенъ законъ по слѣдния начинъ. Прѣдставете си, че вие сте слуга при нѣкой господарь, който е вашето слънце. Най-първо вие имате обикновени отношения къмъ него, нѣмате никакви вътрѣшни връзки съ господаря си. Вие изпълнявате длъжността си къмъ него, като едно товарно животно. И господарьтъ отъ своя страна ви счита единъ простъ слуга, нѣма къмъ васъ приятелски, разумни отношения. Той ви казва: „Стояне, направи това, онова, иди да изорешъ нивата и т. н.“ При тия отношения, той ви дава малко енергия и то физическа. Питамъ: какво количество енергия изпраца господарьтъ ви? - Единица енергия, единица въ първа степенъ, т. е. толкова, колкото ви е потрѣбно да отидете на нивата и я изорете. Като я изорете, вие се връщате въ дома на господаря си, дѣто се нахранвате и почивате. Щомъ свършите работата си, отношенията на господаря ви къмъ васъ се измѣнятъ, ставатъ по-специални. Той има вече особено разположение къмъ васъ. Отношенията му сега сж въ втора степенъ - 2². Като дойде при васъ, той се спира по-дълго врѣме на разговоръ, разпитва ви, какъ прѣкарахте деня, какво е положението на нивата, какъ върви орането и т. н. Сега е мекъ, внимателенъ къмъ васъ и казва: „Не се прѣсилвайте много, като работите по 4 - 5 часа на день, достатъчно е.“ Слѣдъ това той увеличава и заплатата ви. Питамъ: енергията, която ви дава господарьтъ, сега сжщата ли е като първата. Той ви дава сега повече енергия, понеже вие работите заради него двойно повече. Сега ще работите не само когато ви наблюдава, но и безъ да ви наблюдава.

Като чувствувате неговата любовъ къмъ васъ, вие ще имате достатъчно физическа енергия, която ще изразходвате заради него. Вънъ отъ това, вие ще свършите и друга нѣкоя работа, пакъ за господаря си.

Възъ основа на сѣщия законъ, било е врѣме, когато Слънцето е изпращало на Земята по-малко физическа енергия отколкото днесъ, затова тогава не е имало условия за проявяване на единъ разуменъ животъ. Обаче, Слънцето постепенно измѣняло своитѣ отношения къмъ Земята, вслѣдствие на което върху нея започнали да се появяватъ все по-висши и по-висши организми, т. е. започнали да се създаватъ благоприятни условия за проявление на разумния животъ. Писанието казва, че Земята по-рано е била неустроена и пуста. Защо е била неустроена? - Изпращало е, но тази енергия не е била достатъчна, за да се сформиратъ ония условия на Земята, които сж необходими за сегашния разуменъ животъ. Тѣй щото, Земята днесъ е нагодена точно за сегашния животъ. Било е врѣме, когато Земята е била по-далечъ отъ Слънцето. Било е врѣме, когато мѣсечината е била по-далечъ отъ Земята. Сега нашата Земя се приближава къмъ Слънцето. Туй приближение се очѣртава отъ разположението на нашия мозъкъ. Мозъцитѣ на всички разумни сѣщества не сж еднакво устроени. Едно врѣме хората никакъ не сж гледали къмъ небето, тѣ сж гледали все надолу къмъ земята, а къмъ небето много рѣдко сж се обръщали. Обаче сега и най-простиятъ човѣкъ, като се намѣри въ затруднение, се обръща нагорѣ. И свѣтскиятъ човѣкъ, за когото казвате, че не се стреми къмъ Бога, когато се намѣри въ трудно положение, обръща погледа си къмъ небето. Всички сегашни хора иматъ стремежъ къмъ Бога, но той въ първо врѣме не е оформенъ. Въ първо врѣме, като се намѣрятъ въ трудно положение, тѣ казватъ: „Олеле мамо, олеле тате, олеле бате!“ Но като видятъ, че отъ никждѣ не иде и помощъ, тѣ казватъ: „Олеле Божичко!“ И обрънатъ погледа си нагорѣ къмъ небето. Отдѣ се е появилъ този стремежъ у човѣка? Той е вжтрѣшенъ стремежъ на душата. Значи, тия неблагоприятни условия за човѣка послужиха като потикъ,

да се разчуши онази кора, която създава неговитѣ мъжнотиѣ. Като се разчуши тази кора, човѣкътъ казва: „Само при Бога е спасението.“ Като минатѣ мъжнотиѣтъ, пакѣ дойде тази ледена кора, човѣкъ пакѣ забравя Бога. Слѣдѣ това отново дойдатѣ страданията, човѣкъ пакѣ се обръща къмѣ Бога и намира смисѣла само въ Него.

Слѣдователно, при сегашнитѣ условия на живота, страданията играятѣ важна роль, всѣко страдание разчупва ледената кора, която обвива човѣка. Дойдатѣ ли мъжнотиѣтъ, кажете: „Олеле, Божичко!“ Кажете ли така, ледената кора се разчупва. Въ това обръщане къмѣ Бога се ражда доброто. Слѣдѣ това ще дойдатѣ особенитѣ, красивитѣ, хубавитѣ, богатитѣ условия. Всички съврѣмненни хора искатѣ да бждатѣ богати. Ако искате да създадете една ледена кора около себе си, искайте да бждете богати. Самата ледена кора кара човѣка да стане богатѣ. Богатството е сила, благо, което може да се използва и за добро и за зло. Двѣ нѣща се изискватѣ отѣ богатия човѣкъ: да бжде добърѣ и уменѣ. Щомѣ искашѣ да бждешѣ, първо искай отѣ Бога да бждешѣ много добърѣ и много уменѣ. Казватѣ: „Насѣ пари ни трѣбватѣ!“ Трѣбва да знаете, обаче, че богатството е резултатѣ. Ако ти си много уменѣ и добърѣ човѣкъ, непрѣмѣнно ще бждешѣ и богатѣ. Такива примѣри имаме въ Стария Завѣтъ. Аврамѣ бѣше много уменѣ и много добърѣ, затова бѣше и богатѣ човѣкъ. Йовѣ бѣше много добърѣ и много уменѣ, затова бѣше и богатѣ човѣкъ. Той имаше голѣмо богатство, но какво правѣше? - Той почти всѣки день принасяше жертва за своитѣ синове и дѣщери, да не сѣгрѣшатѣ прѣдѣ Бога. Той постоянно бдѣше надѣ тѣхѣ. Най-послѣ върху този добърѣ и уменѣ човѣкъ дойде едно изпитание - трѣбваше да види малката сиромашия. Значи Йовѣ бѣше направилѣ една малка погрѣшка, която, за да изкупи, трѣбваше да изгуби всичкото си богатство. Вмѣсто Господѣ да му казва да напусне дома си и да раздаде имането си, Той му изпрати единѣ първокласенѣ учителѣ, специалистѣ по възпитанието, като му каза: „Ти ще опиташѣ по всички правила какво дава Божествената окултна наука.“ И наистина, започватѣ най-първо да му разграбватѣ богатството. Дава на

едного пари, той го изиграва. Дохождатъ разбойници, задигатъ воловетъ, овцетъ, камилитъ му и най-послѣ дохожда вихрушка, която затрупва дѣцата му. Испитанията му не се спиратъ дотукъ. За всичко дошло върху него, Йовъ казва: „Господь далъ, Господь взелъ.“ Отнеха синоветъ, дъщеритъ му, Йовъ казва: Господь далъ, Господь взелъ.“ Най-послѣ страданията и испитанията дойдоха върху него самия, засегнаха тѣлото му. Тогава Йовъ проклѣ дня, въ който се е родилъ. Защо проклѣ този день? Какъ мислите вие? (*-Не познаваше още Бога.*) Защо Христосъ проклѣ смокинята? (*-Защото не даваше плодъ.*) Не, когато Христосъ отиде при смокинята, не ѝ бѣше врѣмето да даде плодъ. Азъ нѣма да ви кажа, защо Йовъ проклѣ дня, въ който се родилъ, нито пъкъ ще ви кажа, защо Христосъ проклѣ смокинята. Ще оставя на васъ, вие да размишлявате върху това. Да прокълнешъ нѣкого, то е все едно, че се сърдите нѣкому, дѣто ви е обидилъ. Защо му се сърдите? Казвате: „Защото ме обиди.“ Питамъ: достатъченъ поводъ ли е това, да се сърдите нѣкому, че ви обидилъ?

Слѣдователно, вие може да кажете нѣкому много горчиви думи, безъ да го обидите, пъкъ може да мълчите като риба и пакъ да го обидите. Ние се натъкваме на една отъ голѣмитъ мжнотиини въ живота - на изкуството да се самовладаме. Вие разбирате живота само при неговитъ красиви отношения. Докато всичко ви върви добрѣ, справяте се съ мжнотиитъ, но щомъ ви постигне първото нещастие въ живота, веднага отношенията се измѣнятъ. Туй показва, че вие още не сте достигнали до тази разумность, която ви е потрѣбна за живота. Вземете наприкладъ парахода Титаникъ, който потъна въ океана. Защо стана това нещастие съ него? - Имаше нѣщо непрѣдвидено. Сегашнитъ параходи сж прѣдвидили всичко, каквото би могло да имъ се случи, затова сж готови за всѣкава авария. По сжщия начинъ и вие, като се родите на земята, трѣбва да прѣдвидите всичко, каквото може да ви се случи. Казвате: „Господь ще нареди живота ни добрѣ.“ Вѣрно е това. Онзи, който е направилъ парахода, е прѣдвидилъ всичко необходимо, но вие не знаете да го управлявате. Значи, вие сте единъ голѣмъ параходъ,

направенъ по всички правила, съ всички приспособления, имате голѣми богатства, съ милиони левове, но като влѣзете въ него, не можете да го управлявате и казвате: „Какво стана, че не можемъ да го караме?“ Питамъ, като влѣзете въ океана, какво ще кажете? Господъ е направилъ много хубаво този параходъ, но какво ще правите вие, като не знаете да го управлявате? Казвате: „Господъ ще уреди работитѣ.“ Да, Господъ е уредилъ своитѣ работи, но вие какъ ще уредите вашитѣ работи въ океана? Като спре витлото на парахода, спира и той. Какво ще правите тогава? - Ще се молимъ. Хубаво, съгласенъ съмъ съ васъ. Това показва, че параходътъ, съ който пжтувате, има безжиченъ телеграфъ и телефонъ и вие ще съобщите на тия инженери, които сж го правили, че витлото на вашия параходъ спрѣ. Обаче, вие трѣбва да знаете имената на инженеритѣ. Ще ги повикате по телефона и тѣ ще ви се отзоватъ. Вие ще слушате внимателно, какво ще ви говорятъ оттамъ. Тѣ ще ви кажатъ: „Винтъ еди-кой си номеръ е развъртенъ, затова ще вземете ключъ еди-кой си номеръ и ще го завъртите.“ Вие ще кажете: „Духътъ говори.“ Да, възплотениятъ Духъ на Бога говори на телефона и вие слѣдъ това ще бждете въ състояние да поправите парахода и той ще тръгне. По сжщия начинъ и ученицитѣ отъ окултната Школа понѣкога спиратъ въ своя пжтъ. Това значи, че тѣ се спрѣли, за да телефонираатъ на тѣзи, които сж построили тѣхния параходъ въ духовния свѣтъ. Знаете ли имената на тѣзи инженери, които сж построили вашия параходъ? Вие казвате: „Тази работа не ни трѣбва.“ Дали ви трѣбва или не, ще разберете, когато се намѣрите въ мжчнотиитѣ на живота.

Мнозина отъ васъ не искатъ да знаятъ, какъ е направено човѣшкото тѣло. Колцина отъ васъ знаятъ, колко пжти въ минута бие сърцето? Колцина отъ васъ знаятъ, колко пжти прѣзъ деня мигате? Казвате: „Малки работи сж тѣ.“ Малцина знаете, колко пжти на день обръщате дѣсната ржка ту налѣво, ту надѣсно. Казвате: „Тия нѣща сж дрѣбни, маловажни.“ Съгласенъ съмъ, че сж дребни, но движенията на ржката налѣво, надѣсно иматъ смисълъ. Колко пжти на день вие се навеждате напрѣдъ или назадъ? Всички тия движения иматъ значение. Кажете ми най-

напрѣдъ по колко пѣти вие мигате на день, а не прѣзъ цѣлия си животъ. Изправете се прѣдъ огледалото и наблюдавайте, по колко пѣти мигате въ часъ и при това дали бавно или бързо. Отъ правилното мигане зависи много нѣщо въ живота ви. Когато мигате бързо, това означава едно нѣщо; когато мигате бавно, това означава друго нѣщо. Азъ нѣма да ви обяснявамъ, какво означава бързото и бавното мигане, защото, когато се обясняватъ въ окултната наука отрицателнитѣ нѣща, човѣкъ може да се зарази отъ тѣхъ.

Ученикътъ може да контролира своето мигане. Защо мижи човѣкъ? Когато човѣкъ мига, той чисти очитѣ си. Нѣкой пѣтъ човѣкъ мига повече отколкото трѣбва. Очитѣ на човѣка трѣбва да се чистятъ и могатъ да се чистятъ, затова именно сълзятъ. Правили ли сте изчисления, по колко пѣти на день ви текатъ сълзи отъ очитѣ? Казвате за нѣкого: „Окото на този човѣкъ тече.“ Казвамъ, сълзи могатъ да текатъ и отъ духането на вѣтъра. Колко отъ васъ сж правили наблюдения, да видятъ какво означава проиграването на вѣждата? Често казвате: „Проигра ми нѣщо вѣждата.“ Броили ли сте, колко пѣти проиграва дѣсната или лѣвата ви вежда въ продължение на една година? Това сж редъ наблюдения и факти, които всѣки ученикъ трѣбва да проучава въ себе си. Той трѣбва да констатира, че еди-кой си день, въ еди-кой си часъ е проиграла дѣсната му вѣжда напримѣръ и това се продължи десетъ минути. Той трѣбва да наблюдава, дали тия явления ставатъ периодически или не.

Колцина отъ васъ сте наблюдавали още, когато излизате верѣдъ природата, отъ дѣ духа вѣтърътъ? Слѣдъ това, броили ли сте колко пѣти вѣтърътъ е духалъ отъ изтокъ, колко пѣти - отъ западъ, колко пѣти - отъ сѣверъ и колко пѣти е духалъ отъ югъ? Мнозина отъ васъ ще кажатъ: „Съ такива прости работи ли ще се занимаваме?“ - Не, не сж прости работи тѣ. Ако вие се занимавате съ вѣтроветѣ, тѣ ще внесатъ нѣщо ново въ васъ. Вие не искате да се занимавате съ вѣтроветѣ, а се занимавате съ дребнави нѣща. Вие имате една отличителна чѣрта, да се занимавате съ микроскопически работи, които по-скоро разсѣйватъ вниманието ви, отколкото да ви съсредоточаватъ.

Хубаво нѣщо е човѣкъ да бжде наблюдателенъ, да схваща и най-малкитѣ нѣща, но да ги използва за своя поука, а не за критика. При наблюденията човѣкъ трѣбва да разширява съзнанието си. Ако не се постига това, наблюдението е само губене врѣме. Природата не търпи еднообразие. Човѣкъ, за да придобие единъ широкъ погледъ върху нѣщата, той трѣбва да простре своитѣ наблюдения въ по-широки области на живота.

Сега, азъ искамъ отъ васъ да направите наблюдение въ разстояние на единъ мѣсець отъ днесъ, колко пжти ще духа вѣтрътъ отъ изтокъ, колко пжти отъ западъ, колко пжти отъ сѣверъ и колко пжти отъ югъ. Ето една задача за ученицитѣ, т. е. за сериознитѣ ученици. Слушателитѣ сж свободни отъ тази задача. Тия отъ васъ, които сж ученици, ще направятъ това наблюдение, безъ изключение. Всѣка сутринъ, като ставате, ще отбѣлѣзвате посоката на вѣтра, отдѣ вѣе и накждѣ отива. Ще наблюдавате накждѣ вървятъ облацитѣ. Това ще бжде едно хубаво наблюдение. Наблюденията си ще правите само до обѣдъ. Слѣдъ единъ мѣсець ще видите, какво сте констатирали. По нататъкъ вие ще можете да си обяснявате значението на вѣтроветѣ. Тѣ иматъ психически произходъ, но засега ние ще се спремъ само върху тѣхното физическо проявление, тѣй както тѣ се проявяватъ въ физическия свѣтъ.

Пишете още и върху слѣдната тема: „Защо духатъ вѣтроветѣ?“ Външнитѣ наблюдения въ живата природа сж необходими за възпитанието на нашия умъ и на нашето сърце. Когато ученикъ се намира въ извѣстни мжчноти, това е прѣдвидено отъ невидимия свѣтъ. Вие сте поставени въ единъ свѣтъ, въ който мжчнотиитѣ се явяватъ като естествено послѣдствие на нѣкакви прѣдшествуващи причини. За да може да ги прѣдолѣете, трѣбва да разбирате метода на възпитанието. Вие трѣбва да знаете, какъ да отклонявате вашитѣ мисли и чувства отъ едно направление въ друго. Има редъ умствени мжчноти, които може да се прѣдолѣятъ само съ наблюдения на вѣтроветѣ, или на цвѣтата, или на изворитѣ, или на планинскитѣ върхове, или на канаритѣ, или най-послѣ отъ наблюдение на добритѣ хора. Често трѣбва да правите диверсия въ своитѣ

мисли и чувства. Не оставайте за дълго време във старите си мисли, но поставете ума си във активно положение, да се занимава със изучаването на някоя интересен предмет. Може да се занимавате или с музика, или с изкуство, или с оране, или с какво и да е занятие. Каквото занятие и да изберете, то е във състояние да отклони ума ви от онзи мисли, които спъват вашето развитие. Всички мъжнотии у вас произтичат от изобилната енергия, която нахлува във организма ви и не знаете, как да се справите с нея, вследствие на което тя ви подпушва. Всички скърби произтичат от чръзмърни желания. Запримър, някои страдат от това, че няма кой да ги обича. Когато нахлуе много енергия във организма ви, той не може да я приеме във себе си и става блокиране на организма.

Та, всички трябва да се стремите да се аклиматизирате на тези енергии, които сега идват във света. Вие трябва да се аклиматизирате към мъжнотиите, които ще срещате във живота си. Когато казваме, че страданията са необходими, ние подразбираме един велик закон. Страданията са симптоми, признаци за ония велики енергии, които сега идват във природата. Задъ всяко страдание се крие Божествена енергия. То е ключ. Страданията са от разни категории, от различни видове. Някой път поводът за страданието е толкова дълбок, че не може да разберете, от дѣ иде. Ставаш сутрин, неразположен си, тежко ти е нещо на душата, като че цялата земя е турена отгор ти. Ти се намиращ във едно хипнотическо състояние, като че цялата вселена се руши под краката ти. Не си болен, жена ти, децата ти са добри, а при това си много неразположен. Някой път се случва обратното: всичко около тебе е лошо, тежко, пет пари няма във джоба си, бос си, гологлав, два дни си гладувал, а ти си бодр, весел, радостен. Коя е причината за това? Вие може да кажете, че такава е волята Божия. Вие може да кажете, че волята Божия е такава само тогава, когато сте завършили своето развитие. Какво представлява волята Божия? - Тя е резултат на нещо.

При сегашните условия, във които се намирате, вие трябва да изучавате страданията всеки ден. Щом ви дойде

едно страдание трѣбва да знаете причинитѣ, защо е дошло и какъ е дошло. Дошла ви е нѣкоя скръбъ, пакъ трѣбва да знаете причинитѣ за нейното дохождане. Азъ говоря това отъ наблюдения, които съмъ правилъ отъ редъ години. Ако си лѣгате вечеръ съ главата на сѣверъ, ще опрѣдѣлите, какво чувствувате при това положение; ако промѣните положението въ леглото си, съ главата на югъ, ще видите, каква е разликата между тия двѣ посоки. Ако поставите главата си точно на сѣверъ, дѣто тече електричество и магнетизъмъ и слѣдъ това започнете да отклонявате главата си отъ този магнетически полюсъ, ще забѣлѣжите какви настроения може да се родятъ у васъ. Цѣла година трѣбва да наблюдавате, за да придобиете опрѣдѣлени, точни, научни данни. Значи, много отъ вашитѣ разположения могатъ да се измѣнятъ като измѣните положението си въ леглото. Азъ съмъ правилъ редъ такива наблюдения. Неразположенъ ли си, тури възглавницата си точно на сѣверъ и така легни. На другия день ще кажешъ: „Слава Богу, днесъ се усѣщамъ много добръ.“ Разбира се, това сж малки наблюдения, които не трѣбва да се взиматъ като максими. Нѣкой пжтъ може да измѣнишъ положението на възглавницата си, а при все това състоянието ти да не се измѣня. Това показва, че има нѣкакви дълбоки причини за вашето състояние. Ако туришъ главата си на сѣверъ и положението ти не се измѣня, казвамъ: ти си ялъ тази вечеръ късно. Затова на другата вечеръ ще туришъ възглавницата си пакъ на сѣверъ и ще ядешъ прѣди залѣзъ слънце. Това е физическата страна на въпроса. Вие туряте възглавницата си на сѣверъ, ядете прѣди залѣзъ слънце, но работата ви пакъ не се оправя. Тогава казвамъ: утрѣ вечеръ ще турите възглавницата си на сѣверъ, ще ядете два часа прѣди залѣзването на слънцето и ще прочетете цѣлото Евангелие на Иоана.

Това сж опити, които трѣбва да правите. Като прочетете Евангелието на Иоана, казвате: „Слава Богу, много добръ спяхъ тази вечеръ.“ Значи, потрѣбно е да туришъ възглавницата си на сѣверъ, да ядешъ прѣди залѣзване на слънцето и да прочетешъ Евангелието на Иоана. Ако направишъ тия нѣща, скръбъта ти ще се промѣни, ще придобиешъ едно разположение. Нѣкоя

скръбъ продължава день, два, три, цѣла недѣля, мѣсець и повече, а нѣкоя скръбъ може да те обхване като ахтаподъ и да продължи почти цѣла година. Тогава, лошото е това, че не можешъ да отмахнешъ тази скръбъ отъ себе си - дѣто ходишъ и тя съ тебе върви.

И тъй, първата задача, която ви давамъ за цѣлъ мѣсець е да наблюдавате посоката на вѣтъра. Второто нѣщо, което ще наблюдавате, е да слѣдите какви разположения изпитвате, като промѣните положението си, когато спите въ леглото. Като наблюдавате вѣтроветѣ, сжщеврѣменно ще наблюдавате, какво е вашето разположение, като духа източенъ, западенъ, сѣверенъ и юженъ вѣтъръ. Наблюденията, които правите, ще отбѣлѣзвате въ едно тефтерче.

Доброта, Истина, красота, това е Любовта.

*35-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 5. VIII. 1925 г.
София*

МАЛКОТО ДОБРО И МАЛКОТО ЗЛО

Доброта, Истина, красота, това е Любовта.

Размишление

Прочетоха се няколко от работитѣ върху темата „Разлика между физическиѣ и духовнитѣ чувства.“

Попитали едно дѣте: „Защо грѣе слънцето?“ То отговорило „Слънцето грѣе, защото иска да грѣе.“ Попитали друго дѣте: „Защо хората кладятъ огънь?“ - „Защото имъ е студено.“ Попитали трето дѣте: „Защо хората и животнитѣ пиятъ вода?“ - „Защото сж жадни.“ Какъ мислите, умни ли сж, т.е. правилни ли сж тия отговори? Тѣхнитѣ отговори сж толкова правилни, колкото и обясненията на мнозина хора върху въпроса за чувствата. Питамъ: човѣкъ, който не е търгувалъ, може ли да направи дългъ? Човѣкъ, който не се е родилъ, може ли да ожедне или да огладне? - Не може разбира се. Нѣкои казватъ, че физическиѣ чувства помрачавали ума на човѣка, не, това заключение не е правилно. Помрачаване се явява тогава, когато се нарушава хармонията между физическиѣ и духовнитѣ чувства на човѣка. Слѣдователно, когато нѣкой клонъ или нѣкой коренъ на дървото се поврѣди, настава помрачаване въ това дърво. Въ нѣкои случаи коренитѣ сж по-устойчиви, а въ нѣкои случаи - клонищата.

Често нѣкои отъ ученицитѣ, които изучаватъ живота, гледатъ на тъмната му страна, безъ обаче, да сж песимисти. Тѣ гледатъ мрачно на живота, безъ да сж песимисти и уреждатъ смѣткитѣ си много добръ. Другитѣ ученици сж оптимисти, гледатъ оптимистически на живота, а въ сжщностъ сж песимисти. Тѣ сж оптимисти докато всичко имъ върви наредъ; щомъ не имъ върви, ставатъ песимисти. Естествениятъ пътъ въ природата е, щото всѣки здравъ човѣкъ да бжде оптимистъ, а всѣки боленъ

човѣкъ да бѣде песимистъ. Песимизмътъ е болезнено състояние на човѣка, то е философия на болнитѣ хора, но не и на здравитѣ. Песимизмътъ изразява състояние на почивка. Когато човѣкъ нѣма какво да работи, той става песимистъ. Когато има какво да работи, той е оптимистъ.

Когато ние разглеждаме живота, трѣбва да го разглеждаме въ неговата сжщина, тъй както той се проявява. Ние можемъ да проповѣдваме щедростта, безъ да сме щедри. Можемъ да говоримъ за икономия, безъ да сме пестеливи. Можемъ да говоримъ за пестеливостъ, безъ да сме скжперници. Скжперничеството и пестеливостта сж двѣ различни нѣща. По какво се различава пестеливиятъ човѣкъ отъ икономиста? -Пестеливиятъ човѣкъ се ражда пестеливъ, а икономистътъ сега придобива това качество. Страданията въ живота налагатъ на човѣка да развие въ себе си чувството на икономия. Тогава той казва: „Икономия трѣбва!“ Въ природата сжществуватъ пестеливостъ, а икономията сега се изучава. Тя се проявява въ физическия свѣтъ чрѣзъ редъ ограничения на човѣка въ неговата дѣятелностъ. Запримѣрь, вижте какво е положението на микробата. Нейното съзнание е много ограничено въ дѣятелността ѝ. Тя се движи въ единъ малъкъ кржгъ, намира се въ дъното на гжстата материя.

Съврѣменнитѣ учени хора разглеждатъ външнитѣ форми на всички живи сжщества, изучаватъ тѣхното размножение, като го обясняватъ съ силния стремежъ да се освободятъ отъ това състояние на ограничение, въ което се намиратъ. Тѣ мислятъ, че чрѣзъ размножение ще подобрятъ своята еволюция. По-висшитѣ сили използватъ тѣхното бързо размножаване. Духътъ въ човѣка, като по-висока форма, работи въ него съзнателно и съ това той придобива по-голѣма свобода. Питамъ: ограничението на микробата отъ природата ли е дадено? Свободата на човѣка отъ природата ли е дадена? Нѣкога човѣкътъ е билъ на това положение, дѣто се намира микробата сега. Нѣма защо да съжаляваме микробитѣ, които сега се намиратъ въ тия ограничителни условия. Тѣ работятъ и единъ день ще се намѣрятъ въ по-добри условия. Ако нѣкога

микроба пита, защо се намира въ такива условия, ще ѝ се каже, че трѣбва да работи. Ако нѣкой човѣкъ пита защо микробата се намира въ това състояние, ще му се каже, че нѣкога и той е билъ въ нейното положение, сега е достатъчно само да си припомни това - нѣма какво да му се доказва. Ама той забравилъ всичко това. Нищо, ще си го припомни. Какъ? - Като поправи живота си, всичкото негово минало ще се възстанови. Грѣхопадането въ свѣта е допринесло именно това забравяне на хубавитѣ опитности, които сме имали отъ миналото. Знаете ли какво стана въ врѣмето на грѣхопадането? - Господь накара първия човѣкъ да направи една машина съ която да спусне внимателно хората на земята. Той направи тази машина, но вжжето ѝ бѣше много тънко, та като спущаше хората на земята, вжжето се скжса и всички паднаха вжтрѣ. Сега ангелитѣ правятъ хубаво, здраво вжже, съ което да извадятъ хората на повърхността на земята. Това бѣше първиятъ опитъ на човѣка. Подобенъ опитъ за втори пътъ не му се позволи да прави. Човѣкътъ не може да направи такова тънко вжже, каквото Богъ може да направи. Той, като видѣлъ, че Господь направилъ тънко вжже, помислилъ си, че може да го подражава. Направилъ и той тънко вжже, като това на Бога, но неговото се скжсало. Човѣкъ нѣма тия знания, които Богъ има.

Сега вие казвате, че Любовьта привлича. Съ какво привлича Любовьта? Тя има ли вжже? Казвате за нѣкого: „Той има привлѣкателни очи.“ Какъ може очитѣ да привличатъ човѣка? Питамъ, въ сжщностъ чернитѣ очи ли привличатъ или ти се привличашъ къмъ чернитѣ очи?

Нѣкои казватъ, че малкото знание е за прѣдпочитане прѣдъ голѣмото. Азъ давамъ слѣдното правило: Малкото добро е за прѣдпочитане прѣдъ малкото зло. Голѣмото добро е за прѣдпочитане прѣдъ голѣмото зло. Ако дойде голѣмото зло, малкото зло е за прѣдпочитане, защото разносиктъ му сжж по-малки. Още повече за прѣдпочитане е малкото добро прѣдъ малкото зло, понеже нѣма никакви разноски. Мнозина отъ васъ казватъ: „Азъ прѣдпочитамъ малкото зло прѣдъ голѣмото зло.“ Да прѣдпочиташъ малкото зло, това е крачка

напрѣдъ. Мѣрилото на свѣта е да се прѣдпочитатъ малкото добро и малкото зло. При малкото добро въ човѣка се проявява нѣщо хубаво. То е положителната страна на неговия животъ. Голѣмото зло и малкото зло сж два обратни процеса, които се намиратъ подъ нулата на живота. Малкото добро и малкото зло сж надъ нулата.

Питамъ: ако имате въ джоба си само седемъ лева, но дължите нѣкому точно толкова лева, какво трѣбва да направите? - Ще бръкнете въ джоба си, ще извадите тия седемъ лева и ще ги дадете на този, комуто дължите. Ако не направите това нѣщо сами, нѣкой вашъ приятель ще го направи. Вие казвате: „Обраха ме, паритѣ ми нѣма въ джоба.“ Право ли е заключението ви? - Не. Азъ казвамъ: този човѣкъ не ви обра, но вие си платихте дълга. Вие имахте да давате на този човѣкъ седемъ лева. Казвате: „Съ такава глупава философия не се занимавамъ.“ Но вашиятъ приятель направи това вмѣсто васъ. Слѣдъ това срѣщате този човѣкъ, комуто дължите. Той ви казва: „Господине, азъ ви благодаря, че си изплатихте дълга.“ Казвате: „Друг човѣкъ извади паритѣ отъ джоба ми и изплати дълга ми съ мои пари.“ Има ли нѣкакво прѣстѣпление въ това?

Второто положение: срѣщате другъ господинъ, който ви дължи седемъ лева. Тогава сжщиятъ вашъ приятель взима тия пари отъ вашия длѣжникъ и ги туря въ кесията ви. Седемътѣ лева сж вжтрѣ вече. Какво е отношението между извадениѣ и внесениѣ пари? Какво ще кажете сега? - „Паритѣ ми се върнаха.“ Върнаха ли се паритѣ ви? Сжщитѣ пари ли сж? - Не сж сжщитѣ. Слѣдователно, когато ви се случи нѣкоя малка неприятностъ въ живота, ще знаете, че това сж извадениѣ седемъ лева от джеба ви, нѣкой вашъ приятель е изплатилъ дълга ви. Казвате: „Обраха ме, туй нѣщо не трѣбваше да се случи.“ Не се безпокойте, нѣкой вашъ приятель е извадилъ паритѣ ви. Когато ви дойде нѣкоя малка радостъ ще знаете, че сжщиятъ вашъ приятель е срещналъ онзи, който има да ви дължи тия седемъ лева, извадилъ ги е отъ неговия джобъ и ги туря въ вашата кесия. Питамъ: този приятель, който едновременно изважда и внася паритѣ въ кесията ви, единъ и сжщъ ли е? - Да,

единъ и сжщъ е той. На добритъ ще направи добро, а на злитъ - зло. Защо въ единия случай, когато кесията ви е празна, вие се безпокоите, а въ другия случай, когато имате пари, вие се радвате? Въ единия случай имате минусъ, а въ другия случай - плусъ.

Като разсждавамъ така, вие казвате: тия работи сж лесни, знаемъ ги ние. Казвамъ, човѣкъ трѣбва да бжде будень въ малкитъ работи въ живота си. Красивиятъ животъ седи въ малкитъ постѣпки. Когато азъ чуя, че нѣкой богаташъ далъ хиляда лева помощъ нѣкому, вѣстниците пишатъ за него или пъкъ видя, че другъ богаташъ се наведе и завърже връзкитъ на общата на нѣкоя стара баба, втората постѣпка, споредъ мене е по цѣнна. Този човѣкъ е вложилъ повече енергия, отколкото първия. Даването на хиляда лева ни най-малко не означава изразходване на частъ отъ нашата енергия. Тия пари сж влѣзли въ кесията ви и сега излизатъ. Има американски богаташи, както и нѣкои български богаташи, които всѣки день трупатъ по 20 - 30 хиляди лева, нѣкои даже и по сто хиляди въ касата си, безъ да сж употребили нѣкакъвъ трудъ за това. Тѣ спечелили ли сж тия пари? Вложили ли сж нѣкаква енергия за придобиването имъ? - Не. Ако единъ човѣкъ завърже връзкитъ на общата на нѣкой старецъ, той влага извѣстна енергия въ тази услуга.

Слѣдователно, малкото добро направено отъ насъ, винаги съдържа въ себе си частъ отъ нашата енергия. Това малко добро крие въ себе си извѣстно благословение. Въ какво седи малкото зло? Ще ви приведа единъ примѣръ. Казвате: „Този братъ, този ученикъ е отличень, много добръ се учи, но е малко дърдорко.“ Казвамъ, защо е нужно туй вмѣтнато прѣдложение, че този ученикъ е малко дърдорко? Какво зло има въ това, че този братъ е малко дърдорко? Думата „дърдорко“, която употребихте по адреса на вашия братъ е малкото зло. Да се каже за нѣкого, че е малко дърдорко, това не може да го обиди, но защо да не се каже за този човѣкъ, че е способенъ, че е отличень, че има много хубави чърти, че не е мълчаливъ, а говори хубаво и т. н.? Като кажете, че този човѣкъ е дърдорко, вие печелите ли нѣщо? Ще го поправите ли съ това? - Нѣма да го поправите,

обаче, като кажете, че той говори хубаво, съ това вие внасяте добри мисли въ себе си, изпращате една хубава вълна къмъ него и той се ползува. Че е дърдорко, това показва извѣстна енергия, той иска да говори, да я изразходва. Единъ знаменитъ проповѣдникъ, нареченъ Муди, билъ голѣмъ дърдорко. Той говорилъ въ всѣко събрание. Казвали му да прѣстане да говори, да си седне на мѣстото, но той всѣкога говорилъ. Най-напрѣдъ говорилъ несвързано, ималъ развалена граматика, размѣствалъ мѣстата на глаголитѣ, на мѣстоименията, но въпрѣки това, понеже ималъ силенъ стремежъ да говори, дотолкова се упражнилъ въ говоренето, че станалъ единъ отъ краснорѣчивитѣ проповѣдници, всички го слушали съ удоволствие. Да говоришъ повечко отколкото трѣбва, това е малкото зло за човѣка. Казвате за нѣкой човѣкъ: „Той е отличенъ, но малко шантавъ.“ Значи, липсва му нѣщо. И това е едно отъ малкитѣ злини за човѣка.

Ще ви задамъ другъ въпросъ: защо хората иматъ сини, черни, зелени или кестеняви очи? Все трѣбва да има нѣкаква причина за това. Ако прозорцитѣ на вашата кжца иматъ сини стѣкла ще кажете, че това е защото обичате синия цвѣтъ. Хората съ синитѣ очи сж опасни, пъкъ и тия съ чернитѣ очи сж опасни, но и ония съ кестенявитѣ очи сжщо сж опасни. Значи, всички очи сж опасни. Ще ви кажа какъвъ е моятъ аргументъ, защо твърдя, че всички очи сж опасни. Като влѣзешъ при нѣкой братъ, или при нѣкоя сестра, които иматъ сини очи, тѣ виждатъ всичко чрѣзъ синия цвѣтъ и казватъ: „Свѣтлината, която иде отъ слънцето, е синя.“ Да, синя е разбира се. Излѣзатъ вънъ пакъ казватъ: „Свѣтлината е синя;“ Влѣзатъ вжтрѣ, казватъ: „Свѣтлината е синя.“ Защо е така? - Тѣхнитѣ очи сж сини. Слѣдователно, хората съ синитѣ очи виждатъ по единъ начинъ. Тия съ кафявитѣ очи виждатъ по другъ начинъ.

Всички хора виждатъ, знаятъ и говорятъ само една седма отъ Истината. Хората, които говорятъ цѣлата Истина, трѣбва да иматъ прозрачни очи, т. е. безцвѣтни, или такъвъ цвѣтъ, който да съдържа всички цвѣтове на слънчевия лжчъ. Тѣ официално може да иматъ сини очи, да бждатъ регистрирани къмъ хората съ сини очи, или могатъ да иматъ кестеняви или отъ другитѣ

видове очи, но въ духовно отношение тѣхнитѣ очи трѣбва да иматъ такъвъ цвѣтъ, който да изразява напълно Истината. Най-послѣ, човѣкъ може да има прозрачни очи. Кога? - Когато искате да узнаете Истината. Тогава ще си туритѣ прозрачни очи и ще кажете: „Такава е свѣтлината на слънцето.“ Прѣзъ нашитѣ прозрачни очи свѣтлината на слънцето не се прѣчупва. Както влиза, така излиза прѣзъ тѣхъ. Съ това ние не искаме да кажемъ, че чернитѣ очи сж лоши, но тѣ се нуждаятъ отъ повече свѣтлина. Ако мислите, че въ природата сжествува само тази свѣтлина, която минава прѣзъ чернитѣ очи, вие ще изпаднете въ една погрѣшка. Нѣкой казва: „Азъ обичамъ синитѣ очи.“ Защо обичате синитѣ очи? Другъ казва: „Азъ обичамъ чернитѣ очи.“ Защо обичате чернитѣ очи? Този въпросъ е доста философски, затова ще оставя вие да мислите върху него, да си отговорите, защо обичате синитѣ или чернитѣ очи?

При разглеждане на кой и да е въпросъ, всички трѣбва да бждете свободни. Човѣшкиятъ умъ трѣбва да бжде свободенъ отъ всички прѣдубѣждения. Ако искашъ да кажешъ, че нѣкой човѣкъ е много добъръ, спри се, не казвай това. Ако искашъ да кажешъ за нѣкого най-малкото зло, пакъ се спри, не го казвай. Кажи за него малкото добро. Ти се въздръжъ, не казвай лошото за човѣка. Когато ти се въздръжишъ, все ще се намѣри нѣкой, който ще го каже вмѣсто тебе. И въ такъвъ случай, по-добръ е другъ да го каже, отколкото ти да го кажешъ. Ако вие не дойдете до това състояние, да си въздѣйствувате сами, да се научите да владате вашия умъ, вашето сърце, нѣма да имате никакви резултати. Завладѣйте вашитѣ мисли, вашитѣ чувства въ най-малкитѣ имъ проявления! Ако вие не можете да обуздавате коня си още когато е малъкъ, то като придобие голѣми сили, той ще ви повали. Ако сте слаби да обуздавате вашитѣ най-малки подтици, какъ ще обуздавате голѣмитѣ? Слѣдователно, човѣкъ се изпитва и провѣррява при най-малкото зло, а не при голѣмото. Можете ли да обуздате най-малкото зло, ще можете да обуздате и голѣмото, то отпослѣ ще дойде. Разумни трѣбва да бждете! Азъ не съмъ за абсолютното въздръжание и то само отвънъ, но човѣкъ трѣбва да се въздръжа отвжтрѣ. Запримѣрь, простудите

се, хване ви кашлица и вие се въздържате да не кашляте, стѣгате се. Смѣшно е това! Не е въпросътъ да се въздържате да не кашляте, но да се научите да не се простудявате. Значи, злото у насъ показва нездравословно състояние. Вие трѣбва да придобиете здравословното състояние на вашата душа. Придобиете ли го, тогава всички негативни качества, които проявявате днесъ ще станат нормални.

Казвамъ, внеси изобилно любовъ въ душата на човѣка и омразата ще изчезне. Внеси вѣрата въ човѣка и безвѣрието ще изчезне. Внеси надеждата и обезсърчението ще изчезне. Като се внесатъ положителнитѣ качества въ човѣка, отрицателнитѣ ще изчезнатъ. Онзи, който иска да изучава живота, трѣбва да се занимава съ висшитѣ свѣтове и то тъй, че като помисли за нѣкой свѣтъ, да може да възприеме съответствуващи сили.

Сега, нѣкои отъ васъ се боятъ отъ извѣстни отражения. Да кажемъ, че единъ медиумъ седи прѣдъ своята маса и се разговаря съ духоветѣ. Около него седятъ много хора, които образуватъ верига съ своя опрѣдѣлена мисль. Медиумътъ възприема мислитѣ на окръжаващитѣ и ги възпроизвежда. Другитѣ около него казватъ: „Духътъ говори.“ - Не, това не е духътъ, но медиумътъ изразява мисльта на окръжаващитѣ. За да бжде този медиумъ, свободенъ отъ тѣхното влияние, всички въ веригата трѣбва да искатъ да имъ се каже нѣщо отгорѣ. Тѣ напротивъ, всѣки отъ тѣхъ иска медиумътъ да каже това, което той мисли. И медиумътъ съобщава това, което всѣки поотдѣлно мисли. Това ни най-малко не е съобщение отъ невидимия миръ. Нѣкой казва: „Като влѣзохъ въ нашето събрание, дойде ми вдъхновение.“ Не, нѣкой братъ ималъ повъзвишени мисли, които ти си възприелъ. Той казва: „Възприехъ отгорѣ една възвишена мисль.“ Казвамъ, тази мисль бѣше посадена нѣкъдѣ прѣди хиляди години, а прѣди сто хиляди години е дошла на земята. Какво ще кажете отгорѣ на това? Това е правилната философия на живота. Всички трѣбва да знаете, дали дадена мисль, която прониква въ ума ви, е дошла сега или съществува въ васъ отъ прѣди хиляди години и вие я носите съ себе си. Когато една мисль проникне дълбоко въ

душата ви, друга свѣтлина ще дойде. Има редъ правила, по които може да се провѣри всѣка Истина. Има закони, на които не знаемъ бждещето. За всѣки законъ има редъ правила, чрѣзъ които той може да се провѣри.

Азъ при свободно врѣме бихъ се спрѣлъ да разглеждамъ Любовта, защото тя може да се разгледа като отдѣленъ свѣтъ. Най-първо започнете съ Любовта! Защо? Казвамъ, ако искате да оправите материалнитѣ си работи, започнете съ Любовта. Казвате: „Съ Любовь не става.“ Безъ Любовь пъкъ съвсѣмъ ще забатачите работитѣ си. Имате ли слуга, възлюбете го, направете му едно добро и той слѣдъ десетъ години ще бжде виденъ човѣкъ, или нѣкакъвъ богатъ търговецъ, който ще има най-малко сто милиона лева. Заради Любовта, която нѣкога сте изказали къмъ него, той ще ви услужи да се въздигнете. Ако имате другъ слуга, който е простъ, но способенъ човѣкъ, пратете го въ училището и ще видите, че единъ день той ще стане знаменитъ инженеръ и ще ви се отплати съ знанието, което е придобилъ. Тѣй щото, не говорете за Любовта, но проявете Любовта тамъ, дѣто трѣбва. Вие трѣбва да дадете, да пожертвувате нѣщо за Любовта. Онзи, къмъ когото проявите Любовта, той ще има крайна нужда отъ васъ, ще чувствава празнота, обезсърчение, отчаяние. Вложите ли Любовта си въ този човѣкъ, той всѣкога ще ви бжде признателенъ. Ако срещнете нѣкой човѣкъ, на когото душата е пълна съ любовь, какво ще му дадете? Търсете мѣста, дѣто можете да вложите вашата любовь. Това е Божествено. Какво търси Господъ въ свѣта? Свѣтлина ли търси Той? - Не, Богъ има свѣтлина. Той търси хора, които се нуждаятъ отъ Неговата свѣтлина. Защо дойде Христосъ на земята? - Да спаси грѣшнитѣ хора. Той дойде при онѣзи, които имаха нужда отъ Него. Той вложи Любовта си въ тѣхъ и единъ день тѣ ще се повдигнатъ.

Ето първиятъ методъ, по който можемъ да проявимъ Любовта, а не само да говоримъ за нея. Често мнозина се оплакватъ, че не сж много добри хора. Защо не сж добри хора? За да бжде човѣкъ добъръ, дълго врѣме трѣбва да го полироватъ. Всички хора по естество сж грапави. Материята,

отъ която сж направени, е грапава, затова трѣбва да се разработва. Силитѣ, които дѣйствуватъ у човѣка, сжщо тѣй не сж добрѣ организирани. Всички силови линии у него трѣбва да се прѣорганизируютъ; тѣлото на човѣка анатомически трѣбва да се прѣустрои. Слѣдователно, търкането, триенето е необходимо, за да се полира човѣкъ. Като започнешъ да търкашъ нѣкой човѣкъ, той казва: „Остави, тази работа не става лесно.“ Слѣдъ като го огладятъ хубаво, ще му турятъ нѣкакви изпжкналости, нѣкакви релефи. Природата туря на тия шлифовани дѣца разумъ. Тѣ ще бждатъ статуитѣ, по които хората ще се учатъ. Първитѣ грапавини, изпжкналости сж безсмислени, а вторитѣ, които оставатъ върху завършената статуя, ставатъ смислени. Ако човѣкъ е уменъ, самъ трѣбва да се търка, да се изглажда. Това е фигура на рѣчта, а не буквално изражение. Азъ не разбирамъ, че трѣбва да вземете единъ камъкъ и да се търкате съ него. Дойде ли ви на ума да кажете за нѣкого, че е малко дърдорко, кажете си: „Той е отличенъ братъ.“ Това значи, че сте взели единъ камъкъ, съ който се полировате. Прѣкарате ли го десетъ пжти върху себе си, вие ще се шлифовате, както онзи майсторъ, който прави хубава мраморна чешма. Като погледнете тази чешма, отдалечъ лъщи тя. Вие ще кажете: „Учителю, за всичко говорете, но за полировка недѣйте ни говори!“ Наистина, лошо нѣщо е да те полироватъ другитѣ хора. Кажете ли нѣщо лошо за нѣкого, вие го полировате. Кажете ли добро за нѣкого, вие себе си полировате.

И тѣй, най-опасното нѣщо е да полировашъ другитѣ. Полировайте сами себе си! Приложете ли полироването надъ другитѣ, ще си създадете такава беля, че десетки години не ще можете да се освободите. Никога не се опитвайте да полировате другитѣ. Вие можете да шлифовате камънитѣ, но дойде ли до хората, оставете тази работа, тя е за ангелитѣ. Тѣ иматъ право да шлифоватъ. Това изкуство още не е за хората. Когато говоря, че не трѣбва да се шлифовате, азъ разбирамъ, че това нѣщо е изключено отъ новия животъ. Докато сте още въ материалния животъ, тамъ шлифоването се допуска. Вие знаете това изкуство и го прилагате на общо основание.

Въ окултната наука ние изучаваме методитѣ и начинитѣ за новия животъ. За какво ще се говори тогава? За хубавото, за красивото. Вие ще бждете като онзи българинъ богаташъ, който заспалъ и се прѣнесълъ въ другия свѣтъ. Като се върналъ отъ тамъ, повикалъ сина си и му казалъ: „Синко, този животъ горѣ не е такъвъ, какъвто е земниятъ животъ. Азъ видѣхъ колко много дѣтѣжници имамъ. Не искамъ да остане нито единъ. Донесете ми тефтеритѣ!“ Синътъ му донася тефтеритѣ и той наклажда огънь и ги изгаря. „Никой не ми дължи повече!“ - казва богатиятъ търговецъ. Това изисква отъ насъ новиятъ животъ. Не ни трѣбватъ повече тефтери!

Азъ искамъ да освободя душитъ ви отъ всички заблуждения и ограничения. Щомъ влѣзете въ новия животъ, ще съберете старитѣ тефтери, ще ги турите въ огъня да изгорятъ. Достатъчно ви е онова, което имате въ хамбаря.

Доброта, Истина, красота, това е Любовта.

*36-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 12.VIII.1925 г.
София*

(Последна школна лекция от IV-та година)

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Абсолютна справедливост	5
15.10.1924г.	
2. Добрата постъпка	22
22.10.1924г.	
3. Темпераментитѣ.....	47
29.10.1924г.	
4. Връзки въ геометрическитѣ форми	70
05.11.1924г.	
5. Забравенитѣ нѣща.....	81
12.11.1924г.	
6. Несъизмѣримитѣ нѣща.....	102
19.11.1924г.	
7. Пеленитѣ на живота. Радости и скърби.....	118
26.11.1924г.	
8. Законѣ на равенство.....	129
03.12.1924г.	
9. Неразбраното.....	145
10.12.1924г.	
10. Хармонична дѣятелност.....	165
17.12.1924г.	
11. Както природата пише.....	180
24.12.1924г.	
12. Малката радост.....	193
31.12.1924г.	
13. Проекции.....	204
07.01.1925г.	
14. Положителни и отрицателни състояния на живота.....	222
14.01.1925г.	
15. Значение на изслушването.....	237
15.01.1925г.	
16. Правилно пѣние.....	255
28.01.1925г.	
17. Отворената и затворената чаша.....	268
04.02.1925г.	
18. Продължаване на живота.....	285
11.02.1925г.	
19. Причини за противорѣчия.....	299
18.02.1925г.	
20. Отличителнитѣ черти на човешката интелигентност.....	311
25.02.1925г.	
21. Истинско служене.....	322

03.03.1925г.	
22. Равностранният триъгълникъ.....	335
11.03.1925г.	
23. Фазитъ на живота.....	351
25.03.1925г.	
24. Придатъцитъ на разумния животъ.....	359
25.03.1925г.	
25. Изразъ.....	376
01.04.1925г.	
26. Отмѣренитъ прояви.....	388
08.04.1925г.	
27. Законъ на съотношения.....	396
15.04.1925г.	
28. Успореднитъ линии.....	409
17.06.1925г.	
29. Най-малкото чувство.....	417
24.06.1925г.	
30. Земята се върти. Стремѣжъ на душата.....	429
01.07.1925г.	
31. Теория и практика.....	446
08.07.1925г.	
32. Силовитъ линии на доброто и злото.....	476
15.07.1925г.	
33. Несъвмѣстими отношения.....	480
22.07.1925г.	
34. Съвмѣстими отношения.....	489
29.07.1925г.	
35. Разумни наблюдения.....	510
05.08.1925г.	
36. Малкото добро и малкото зло.....	522
12.08.1925г.	

БЕИНСА ДУНО
АБСОЛЮТНА СПРАВЕДЛИВОСТЪ

©ИК“Жануа’98“
тел. 02/9 893 897

Предпечатна подготовка:
Меглена Шкодрева
Теодора Шкодрева

Уточненията на стенографката сж въ кръгли скоби и курсивъ. Добавенитѣ за яснота букви или думи сж поставени въ квадратни скоби.

Второ издание, София 2002
ISBN 954-9589-68-4